

Giới thiệu Câu Chuyện Hồ Đồ

Mọi người nghĩ rằng đó là Câu Chuyện Hồ Đồ nhưng đối với người trong cuộc thì đây quả thật là câu chuyện rất thú vị mà chỉ có người trong cuộc mới hiểu được mà thôi. Cổ Minh Sâm giúp Ôn Văn, lại không ngờ con bé kia lấy oán trả ơn.

Trong khi đó Ôn Văn không thẹn với lòng, dám khẳng định: Cô đối với Cổ Minh Sâm, chỉ còn kém việc, dâng cái mạng nhỏ này cho anh ta. Kết quả chỉ đổi lấy tờ giấy thỏa thuận li hôn.

Đĩ nhiên, thế giới này vô cùng bất công, người tốt lại chẳng được đền đáp. Dùng một câu để chốt vắn án: Kết thúc đoạn hôn nhân "hữu danh vô thực" đáng thất vọng, vận đào hoa của Ôn Văn bỗng nhiên khởi sắc. Kết cục tiếp theo rồi sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nắng gắt đỏ như lửa, thời tiết nóng rất bao trùm khắp thành Thanh Châu. Hành lang sáng choang rộng lớn, bị nhấn chìm trong tiếng ồn ào huyền ảo. Bệnh viện tựa hồ bận rộn hơn mọi ngày, có vẻ bệnh nhân nhập viện hôm nay có thân phận “đáng gờm”.

Vài người bác sĩ bận áo blouse trắng vội vàng sai bước xuyên qua hành lang dài, vẻ mặt u trầm nghiêm túc, chỉ có mấy cô y tá trẻ tranh thủ lúc rảnh rỗi xúm xít vào bàn tán. Lúc Ôn Văn đang gấp gáp đi ngang qua, tình cờ nghe được một câu: "Đáng thương quá, còn nhỏ như vậy đã mắc chứng bệnh đấy."

Không có tâm tư nhiều chuyện, bước chân của Ôn Văn không ngừng nghỉ, cô “kim lòng không đậu”, lấy tay nhét vào túi áo.

Ngón tay ngập ngừng chạm nhẹ vào màn hình, trên màn hình vẫn hiển thị tin nhắn vừa nhận được —— một tấm ảnh chụp cực kì rõ nét. Tấm lưng trắng như tuyết của người phụ nữ hòa cùng màu da lúa mạch của người đàn ông, tạo nên hình ảnh đối lập mà hài hòa tươi sáng. Hai phần mềm mại, no đủ kề sát khuôn ngực rắn chắc của người đàn ông đang say trong giấc ngủ, còn đôi môi phần hồng như có như không chà xát qua chiếc cảm sắc lạnh, một đôi mắt xinh đẹp và tinh tế ánh lên tia kiêu khích, nhìn thẳng vào màn hình.

Ôn Văn xem một lúc lâu, tay nhấn nút xóa.

Từ lâu, trong dự liệu của cô đã tính tới sự xuất hiện của tấm hình này. Có lẽ, thời gian chuẩn bị tâm lí quá dài, vô tình khiến những cảm xúc bị thương tựa như bong bóng dần dần xì hơi, sau cùng chỉ còn dư lại lớp da tàn lụi.

Nếu bây giờ hỏi cô có cảm xúc gì không? Cô sẽ trả lời, không gì cả, ngoài sự bất đắc dĩ.

Người đàn ông trong tấm ảnh là chồng cô, mà giờ khắc này nhìn anh ta, trong lòng cô chẳng thể dậy nổi chút cảm giác thương tâm.

Nhớ tới gương mặt vừa rồi, Ôn Văn đã hiểu vì sao Cổ Minh Sâm khản thiết muốn ly hôn. Tuy Cổ Minh Sâm và cô luôn ở riêng suốt thời gian dài, nhưng đây không phải là nguyên do chính. Nghĩ vậy, cô đứng dựa vào tường, cân nhắc gửi cho đối phương tin nhắn: Buổi tối về nhà, chúng ta nói chuyện.

Ngẫm nghĩ nếu không nói rõ, chắc đối phương sẽ phũ phàng ngó lơ, cô bèn xóa bỏ dòng tin mới bấm, thay thành dòng: Tôi đã chuẩn bị xong đơn thỏa thuận li hôn, anh về xem, coi có cần bổ sung thêm gì không.

Tin nhắn vừa gửi đi, cô âm thầm thở phào, lòng bàn tay nắm điện thoại túa ra những giọt mồ hôi nhỏ, làm thân mấy màu trắng hơi hơi nóng lên.

Cách đó không xa, cô y tá đang hướng Ôn Văn, ngoắc ngoắc mấy ngón tay. Có điều, Ôn Văn vẫn chưa hồi hồn, mãi đến khi y tá chạy đến trước mặt cô, vừa nói vừa thở phì phò: "Bác sĩ Ôn, chủ nhiệm tìm chị kia. Bệnh nhân lần này là nhân vật quan trọng đấy, nghe nói có gia thế là——"

Cô y tá trẻ muốn nói lại thôi, lia mắt quan sát chung quanh, hạ thấp giọng nói: "Chị tự đi xem đi."

Ôn Văn giật mình, nhanh nhẩu nhét điện thoại vào túi, trong lúc hoảng hốt, cô cảm nhận được điện thoại rung lên, không kịp nhìn kĩ nội dung tin nhắn, cô thu cảm xúc, ưỡn thẳng sống lưng và nói: "Đi thôi."

-

Trong phòng chủ nhiệm tụ tập không ít người. Thời điểm Ôn Văn đẩy cửa bước vào, liền ngửi được mùi thuốc lá gay mũi. Tính chất công việc tạo thành thói quen, bản thân Ôn Văn có hơi xem nặng sự sạch sẽ, lúc này không khỏi chau mày: "Chủ nhiệm?"

Mạnh Hành Lương nghe được thanh âm, theo bàn công tác hướng mắt nhìn sang, giữa hai hàng chân mày ẩn hiện ý cười: "Đến đây, ngồi xuống đi."

Ôn Văn khẽ liếc nhìn xung quanh, trong phòng có bốn người đàn ông, trong đó người đàn ông lớn tuổi nhất vận bộ Đường trang* kiểu cũ, mấy người còn

lại đều vận âu phục màu đen. Vài người mang theo ánh mắt rét buốt nhìn về phía cô, tạo nên khí thế khiến lòng người hoảng loạn.

*Hình ảnh Đường trang images

Ôn Văn lập tức đoán được có chuyện, xem ra bệnh nhân nhập viện hôm nay, quả đúng không đơn giản.

Chủ nhiệm bảo cô ngồi xuống, hướng về người đàn ông trung niên giới thiệu: "Đây là ông Hạ, còn đây là bác sĩ tốt nhất khoa tâm thần của bệnh viện chúng tôi, bác sĩ Ôn Văn."

Người được gọi là ông Hạ mang trên người khí thế cương nghị cùng thâm trầm đặc trưng của người đàn ông từng trải. Nghe chủ nhiệm giới thiệu, ông ta chỉ khẽ gật đầu với Ôn Văn, sau đó ánh mắt lại quay sang người Mạnh chủ nhiệm. Nếu Ôn Văn không nhìn lầm, cái nhìn của ông ta đối với cô tựa hồ có ý bất mãn?

Bầu không khí nghiêm túc khiến Ôn Văn có tí căng thẳng, tiếp theo cô nghe được thanh âm của ông Hạ, lạnh nhạt cứng nhắc giống như khí chất trên người truyền tới: "Mạnh chủ nhiệm nói với tôi, bác sĩ Ôn là người có trách nhiệm và uy tín, vì vậy mới giao việc này cho cô, hi vọng bác sĩ Ôn sẽ sử dụng hết tài năng cùng trái tim của một lương y, để tôi thấy được bản lĩnh của cô."

Không biết có phải Ôn Văn đa nghi hay không, cô cảm thấy lời nói của người đàn ông này, hàm chứa ý cảnh cáo.

Thời điểm cô nhìn lại ông ta, ông Hạ đang khoan thai bưng ly trà, từ từ thưởng thức, bình phẩm trà, ánh mắt tựa hồ không dừng trên người cô nửa giây. Theo bản năng, đối với người này, Ôn Văn sinh ra sự bài xích lẫn chán ghét. Đây là điều dễ hiểu, chả ai cảm thấy thoải mái khi bản thân bị uy hiếp ngầm cả.

Cô quay đầu, nói với Mạnh Hành Lương: "Chủ nhiệm yên tâm, nếu đây là nhiệm vụ công tác của tôi, tôi nhất định sẽ tận lực làm tốt."

"Tận lực không đủ, phải là toàn lực."

Ông Hạ đặt ly trà xuống cái bàn phía trước, chống quai trượng, lạnh lùng liếc nhìn cô: "Đình Diễm là đứa cháu duy nhất kế thừa huyết mạch của tôi. Thăng bé năm nay mới 16, còn chưa đến tuổi trưởng thành. Nó phải chịu nhiều đả kích nên mới biến thành bộ dáng của ngày hôm nay. Ông Mạnh một mực coi trọng cô, ắt hẳn là có nguyên nhân——"

Ông ta cố ý dừng một chút, càng đến cuối câu càng nhấn nhá ngữ điệu: "Bác sĩ Ôn, ngàn vạn lần đừng khiến tôi thất vọng."

Gân xanh trên trán Ôn Văn nhảy dựng, suy nghĩ phiêu diêu bay về bốn năm trước. Tâm tình khi đó và bây giờ, giống nhau như đúc, hoặc có thể do diện mạo hung dữ độc ác của họ quá giống nhau.

Trong lòng Ôn Văn vô cùng căm phẫn, nhưng từ đầu đến cuối không biểu hiện ra ngoài. Mãi đến khi cô ra khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm, lúc này, mới khép chặt hai mắt.

Đương niên cô từng nghe kể về Hạ gia, tại thành Thanh Châu, thế lực của họ rất lớn, không ai có can đảm trêu vào. Con trưởng của Hạ gia – Hạ Phong bất hạnh chết trẻ, bỏ lại vợ góa con côi. Vài năm trước, con dâu lại bỏ trốn cùng người đàn ông khác, đến giờ vẫn không có tin tức, chỉ còn cậu bé Hạ Đình Diễm sớm chiều cặm kề ông nội. Hiện tại, cậu bé đáng thương mắc phải chứng bệnh đấy, khiến ông Hạ lo lắng, nóng nảy, sốt ruột.

Xem ra cô phải đối mặt với vấn đề khá hóc búa. Ôn Văn bụng bảo dạ, cô đến bệnh viện chưa được bao lâu. Mạnh chủ nhiệm không ngượng mồm, mặt dày tăng bốc cô lên trời, bảo là chuyên gia trong lĩnh vực này. Ngụ ý đã quá rõ, nếu có chuyện xảy ra, cô làm vật hi sinh là lựa chọn chính xác, hợp lý nhất.

Ôn Văn hiểu đạo lý "đổi nhân xử thế" bạc bẽo của đời, vì thế, dù biết ý tứ của Mạnh chủ nhiệm, cô vẫn giữ bình tĩnh, không biểu hiện sự bất mãn hay phẫn nộ dư thừa. Nếu là vài năm trước, phỏng chừng cô đã giận đùng đùng, bắt ông ta nói cho ra lẽ. Hiện tại thì không, trừ khi cô không muốn làm công việc này nữa.

Đi lên phía trước vài bước, mới chợt nhớ tới tin nhắn chưa kịp xem, Ôn Văn vội vàng lấy ra nhìn, quả nhiên nội dung cực kỳ phù hợp với phong cách của Cố Minh Sâm, đọc một chữ: Được

Ngay cả dấu chấm câu cũng không có, xem ra người đàn ông đầy đối với cô, trước hay sau, chỉ có chán ghét.

Về mặt Ôn Văn không thay đổi, nhét điện thoại vào túi, cầm bệnh án của chủ nhiệm đưa, trở về phòng làm việc. Phụ nữ có thể trắng tay trên vài phương diện, nhưng công việc và tôn nghiêm, tuyệt đối phải giữ kỹ trong tay, trước mắt nên ưu tiên chuyện của Hạ gia, còn những vấn đề khác, sẽ bàn tính sau.

-

Tuổi Hạ Đình Diễm còn nhỏ, năm nay vừa mới lên trung học, tướng mạo nhìn trắng trẻo nõn nà, bộ dáng rất đơn thuần lễ phép. Lúc Ôn Văn đi vào, cậu ta đang bận bộ đồ màu vân trắng xanh của bệnh nhân, ngồi đón gió qua khung cửa sổ, nghiêng đầu chẳng biết đang nhìn gì.

Ôn Văn đi ngang qua, dường như cậu ta cười cười với cô.

Hạ Đình Diễm không có bất kì hành động cực đoan nào, tình huống tựa hồ không nghiêm trọng, bệnh nhân chỉ hơi trầm mặc hơn mức bình thường.

Những dấu hiệu này vượt qua dự liệu của Ôn Văn. Sáng nay, thấy cách ông Hạ huy động lực lượng để “xuất quân” đến bệnh viện, thêm cái gương mặt nặng như chì của ông ta, cô cứ tưởng bệnh của cậu ta đã tới gian đoạn nguy kịch, bây giờ nhìn qua chỉ có chút tự bế, như vậy mà nhập viện vào khoa tâm thần, có quá lắm không?

Ôn Văn còn đang buồn bực, cửa phòng bệnh bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra.

Người tới là một người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi, diện mạo, hình dáng hoàn hảo mà thâm thúy sâu xa, cặp mắt sắc lạnh, như muốn câu hồn người.

Ôn Văn cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau, trái tim bỗng dưng co thắt một hồi. Cặp mắt kia nhìn rất quen, nhưng cô không nhớ nổi đã từng gặp lúc nào, hoặc có lẽ, những người đàn ông đẹp trai đều có đôi con ngươi đen thẳm, sâu hun hút.

Ôn Văn dần thả lỏng, thì bên kia, phản ứng của Hạ Đình Diễm lại dọa cô nhảy dựng. Cậu ta bỗng nhiên cất tiếng hét chói tai, trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn và thô kệch, biểu đạt cho nỗi giận dữ.

Ôn Văn nghi hoặc, dò xét người mới tới. Sắc mặt anh ta biến chuyển thành xanh lét, bước chân vẫn trầm ổn tiến tới. Đôi giày da sáng bóng dẫm trên nền nhà, với tần suất đều đặn và êm nhẹ.

Hạ Đình Diễm nhìn anh ta, tựa như đề phòng, tựa như khiếp sợ, nghiêng người trốn sau lưng của Ôn Văn.

Dù Ôn Văn còn đang mơ hồ, cũng nhận ra điều bất thường, Hạ Đình Diễm không thích người đàn ông này, hoặc nói, anh ta có khả năng kích động suy nghĩ và phản ứng của Hạ Đình Diễm.

"Các người ra ngoài hết đi." Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, hai tay nhét vào túi, lẳng lặng đứng trước giường bệnh.

Ánh mắt anh ta không có địch ý, tuy nhiên, Hạ Đình Diễm thật sự sợ anh ta, sợ đến mức rụt rè không dám lên tiếng, chỉ gắt gao túm chặt tà áo trắng của Ôn Văn.

Ôn Văn chần chờ hai giây và nói: "Tiên sinh, cậu bé rất sợ anh."

Lúc này, người đàn ông mới liếc nhìn cô một cái, khóe miệng gợi nét cười nhạt: "Tôi là chú của thằng bé, cô nói nó sợ tôi?"

Ôn Văn nhú mày, chưa kịp đáp lời, người đàn ông kia tiếp tục nói: "Ngày thường, tôi đối với nó hơi nghiêm khắc, thằng bé lại trong độ tuổi bướng bỉnh, thích phản nghịch."

Người đàn ông tiến lên một bước, ngón tay thon dài nhẹ nhàng phủ xuống đỉnh đầu mềm mại của Hạ Đình Diễm: "Đình Diễm."

Ngay lập tức, Hạ Đình Diễm ngưng mọi cử chỉ, an tĩnh đứng yên một chỗ. Ôn Văn càng thêm nghi ngờ, khóe miệng người đàn ông phát ra tiếng cười dịu dàng, ngón tay trắng nõn, luồn vào những sợi tóc đen tuyền, khẽ khàng hát lên: "Cháu phải ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, như vậy mới được xuất viện sớm. Cháu muốn mau khỏe mạnh, thì tuyệt đối không được ăn nói lung tung nữa, biết chưa?"

Ôn Văn đứng một bên quan sát phản ứng của cậu bé, trong mắt cậu ta ánh lên nỗi sợ hãi và nao núng, cuối cùng vẫn gật đầu thuận theo.

Người đàn ông hài lòng mỉm cười, xoay người định đi ra, bỗng nhiên anh ta bắt chợt dừng bước, nghiêng người nhìn về phía Ôn Văn.

"Ôn?" Ánh mắt anh ta dừng trên bảng tên của cô, hình như ghét bỏ cái họ của cô.

Từ đầu đến cuối, Ôn Văn chẳng có ấn tượng tốt với người đàn ông này, hát cảm nghiêm mặt giống anh ta, trả lời rõ ràng: "Ôn Văn."

Không biết người đàn ông suy nghĩ điều gì, đột nhiên tỉ mỉ quan sát đánh giá cô từ đầu đến chân.

Ôn Văn bị anh ta ngắm nghía sinh ra mất tự nhiên, người đàn ông ý thức được bản thân hành động thất lễ, bèn nhếch khóe môi: "Thằng bé có chút ảo tưởng nên cô không thể hoàn toàn tin lời nó nói. Ba tôi bị nó ảnh hưởng, khiến đầu óc rối loạn, suy nghĩ vẩn vơ, cuối cùng bị dọa sợ, hiện tại hằng đêm ngủ không yên giấc. Giờ mời cô dùng năng lực và lương tâm của người bác sĩ để chữa trị cho nó, ông chỉ mong thằng bé nhanh chóng hồi phục."

Ánh mắt của anh ta khi nói chuyện vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt, cho dù gương mặt xuất ra ý cười, nhưng mỗi lời nói đều ẩn chứa ý lạnh buốt xương.

Lòng dạ người đàn ông này vô cùng thâm sâu, cảm giác của Ôn Văn chắc chắn không sai.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trước khi tan việc nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu, vừa đúng lúc Ôn Văn cần xả nỗi bức tức trong lòng, hai người bèn hẹn gặp nhau ở một quán ăn Nhật. Lúc Ôn Văn tới, đã thấy Tiêu Tiêu ngồi ngay ngắn, mút mút thức ăn, tặng cô nụ cười tươi rói, miệng liên tục bắn ra những âm thanh giòn giã: "Giời ơi! Nhìn sắc mặt u ám của cậu kia, khó trách Cổ Minh Sâm ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân nhỏ bé. Bình thường đi ra đường, cậu không soi gương à?"

Mấy lời độc địa của cô bạn thân, Ôn Văn nghe đã nghe nhầm tai, lười so đo cùng cô nàng. Chuyện liên quan đến Cổ Minh Sâm, người bên ngoài đã biết rõ, không thiếu những kẻ thâm cười nhạo bóng ở sau lưng Ôn Văn, thậm chí có vài người còn là bằng hữu của cô. Cô ngồi yên lặng một lúc mới ấp úng nói: "Cậu biết rõ vấn đề giữa tớ và anh ta, đâu chỉ đơn giản như vậy."

Tiêu Tiêu và Ôn Văn đã làm bạn mười mấy năm, chuyện tình dây dưa của Ôn Văn và Cổ Minh Sâm, Tiêu Tiêu là người rõ nhất, đó chính là vết sẹo sâu nhất trong lòng Ôn Văn. Tiêu Tiêu thờ dài, hất mấy lọn tóc xoăn xòa bên vai ra sau lưng, cầm thìa khuấy miệng cá hồi: "Khi đó, cậu không nên chấp nhận lấy anh ta. Giờ thì tốt rồi, vẫn là 'hàng đóng gói' nguyên vẹn, chỉ là tự dung gánh thêm cái danh ô uế: người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ. Về sau muốn gả cho người khác cũng khó." (À, nữ chính sạch, còn nam chính thì không)

Ôn Văn làm sao không hiểu ý của Tiêu Tiêu, hễ nhắc đến Cổ Minh Sâm thì ngực cô liền nhói đau. Tuổi trẻ của mỗi người luôn tồn tại một cá nhân nào đấy, đóng vai trò thử thách và chứng minh sự khờ dại cùng khiếm khuyết của chúng ta. Cổ Minh Sâm đã xuất hiện vào lúc Ôn Văn chỉ vừa bước sang ngưỡng tuổi của một thiếu nữ ngây thơ, trong sáng.

"Chuyện ly hôn, cậu tính thế nào?"

Tất nhiên tâm tư của Ôn Văn chưa kịp chuyển sang vấn đề này, sau một lúc lâu mới hồi hồn: "Cái gì?"

Tiêu Tiêu liếc nhìn cô một cái, cho rằng cô muốn tiếp tục giả ngu: "Tớ cảnh cáo cậu, lần này tuyệt đối không được do dự nữa. Vì anh ta, cậu đã trả giá nhiều rồi. Cái tên ấy có gì hay ho ngoài sự khôn nạn không giới hạn. Giờ cứ phí sức vào mấy em tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ... cho lắm vào. Sau này mắc bệnh gì thì cho chúng ôm nhau mà khóc."

Ôn Văn cảm thấy buồn cười, Cổ Minh Sâm không thích cô. Đối với anh ta, ly hôn giống như một sự giải thoát, cứu rỗi cho tâm hồn được tự do phiêu lãng.

Thấy Ôn Văn vẫn chưa tỏ rõ lập trường, Tiêu Tiêu nhún nhún hai đầu lông mày, đại khái còn đang thay cô, rửa xả cái gã đàn ông kia vài trận, sau đó, trái suy phải xét, nghiêm túc nhắc nhở bạn: "Hiện tại tài sản trong nhà, đều đứng tên của hắn ta? Bà cụ vốn luôn đối xử tốt, thương yêu cậu, về sau nhớ khéo léo nhắc nhở, giành lấy những thứ thuộc về mình."

Ôn Văn không muốn đề cập đến những việc này. Cô cùng Cổ Minh Sâm ly hôn, kéo theo rất nhiều hệ lụy, việc quan hệ tới bà cụ, tạm thời chưa nói rõ được.

Đầu bỗng đung nhúc nhối, cô nấn vuốt mi tâm, không nhận được, lảng tránh sang chuyện khác: "Cậu biết gì về Hạ gia không? Nói cho tớ biết với"

Tiêu Tiêu làm trong ngành truyền thông, hai năm trước, chuyển sang làm phóng viên, phụ trách chuyên mục về ngành giải trí. Nhiều người độc mồm độc miệng thường hay gọi cô nàng và những đồng nghiệp là "bọn chó săn". Đối với những ông tai to mặt lớn ở Thanh Châu, Tiêu Tiêu gần như hiểu biết khá đầy đủ.

Nghe Ôn Văn nói xong, động tác của Tiêu Tiêu khẽ khựng lại: "Vì sao đột nhiên nhắc đến Hạ gia?"

Ôn Văn nhàn nhạt liếc nhìn cô nàng, đoán nên mở miệng thế nào. Tiêu Tiêu thể hiện bản lĩnh của một phóng viên: đầu óc nhạy bén, trực giác siêu chuẩn, hai con ngươi đen xoay vòng trong đôi mắt, ép sát Ôn Văn, hỏi: "Có phải người của Hạ gia gặp chuyện không may, nhập viện vào khoa của cậu hả?"

Hào môn vốn sâu như biển, ẩn chứa bao điều đen tối cùng những lời gièm pha của người đời. Ôn Văn mím môi không đáp, cười cười lắc đầu.

Tiêu Tiêu không để ý, ánh mắt dấy lên đốm lửa sáng ngời như chớp được của quý, tay chống cằm, cười tít mắt: "Để tớ đoán thử xem, có phải là...Hạ Đình Diễn không?"

Ôn Văn giật mình thon thót, như thể đang đối diện một bà đồng cái gì cũng biết, nhưng vẫn không quên dè chừng cô nàng: "Không được tăm tia thẳng bé. Nó còn nhỏ, cậu đừng ác nhân ác đức đến mức lấy nó làm tư liệu sống."

Tiêu Tiêu bật tiếng cười giễu cợt, cảm hứng đang dâng trào bỗng dừng bị cắt ngang, ngã người về lại ghế dựa: "Tớ chẳng hứng thú với thằng bé đó đâu. Chuyện của Hạ Đình Diễn đã bị giới truyền thông đào bới đến tận gốc rễ, còn cái gì để viết nữa."

Ôn Văn không bao giờ xem những tạp chí lá cải, nghe Tiêu Tiêu nói như vậy, đầu óc vẫn mờ mịt như cũ.

Tiêu Tiêu bức bối, nhìn cô bằng cặp mắt ghét bỏ: "Cho nên mới nói, mọi người đừng quá thiên cận mà xem thường công việc của chúng tớ. Những tin tức chúng tớ khai thác được, so với chương trình thời sự buổi tối còn chân thật, chính xác hơn."

Ôn Văn cúi đầu, tiếp tục ăn, mặc cô bạn thao thao bất tuyệt, tô tô vẽ vẽ cho ngành nghề của bản thân, lát sau mới hỏi: "Vì sao làm như vậy? Hạ Đình Diễn còn rất nhỏ, mắc phải chứng bệnh này là bất hạnh của nó, ai thấy cũng mũi lòng tội nghiệp."

Tiêu Tiêu chống cằm, hai mắt dần dần nhắm, đặt đầu xuống bàn: "Như vậy nè, thân thể của Hạ Đình Diễm không hề đơn giản. Mọi người đều nói cậu ta là con trai của trưởng nam nhà họ Hạ - Hạ Phong, và mồ côi cha khi còn trong bụng mẹ. Nhưng theo chúng tớ điều tra được, sự thật không phải như vậy."

Ôn Văn sững sốt, Tiêu Tiêu hạ thấp giọng: "Cậu biết Hạ Trầm không? Là con trai thứ ba của Hạ gia, nghe nói Hạ Đình Diễm là con của anh ta."

Theo phản xạ, Ôn Văn nhớ tới cặp mắt sâu đen trong bệnh viện, cô chau mày, chần chờ hỏi: "Nhưng sự việc đó và căn bệnh của thằng bé, có liên quan gì nhau?"

Tiêu Tiêu có chút khó xử, bởi vì những điều sâu xa hơn chưa từng được công bố ra ngoài ánh sáng: "Hạ Đình Diễm đã từng công khai nói rằng, con của Hạ Phong có liên quan đến Hạ Trầm, việc này gây nên sự ồn ào chấn động. Người đàn ông như Hạ Trầm, làm sao cho phép xuất hiện những nhân tố làm tổn hại đến lợi ích của anh ta. Cho dù là con ruột của mình, một khi đã cùng tiền tài đặt lên bàn cân, thì cũng là vật ngoài thân."

Ôn Văn nhớ tới sự e dè của Hạ Đình Diễm khi nhìn thấy Hạ Trầm, và những lời cảnh cáo của anh ta với cậu bé. Trong đầu cô bắt gặp tương tượng ra những khả năng kinh hoàng—— chẳng lẽ Hạ Đình Diễm không hề mắc bệnh, cậu bé bị tống vào viện tâm thần, nguyên nhân là do biết rõ những bí mật liên quan đến Hạ Trầm?

Giả sử cậu bé là con ruột của Hạ Trầm, thì thật sự cái tên Hạ Trầm này. không bằng cảm thú.

-

Sau khi ăn xong, Tiêu Tiêu rủ Ôn Văn đi đến những quán ăn vặt. Ôn Văn lấy cớ vẫn còn quá nhiều công việc chưa làm xong để từ chối.

Tiêu Tiêu ngồi trong chiếc xe thể thao màu đỏ, vẽ mặt khinh thường: "Tớ bảo này, cậu sẽ sớm khôi phục cuộc sống độc thân. Trước khi cái tên kia đi thêm bước nữa, cậu nên nhanh chóng tìm cho mình một người đàn ông tốt để gả đi. Đây là vấn đề liên quan đến mặt mũi đấy nhé"

Ôn Văn chẳng hứng thú với loại việc này, cô không muốn dùng những cách hồ đồ để lấy lại mặt mũi: "Tớ chưa gặp được người đàn ông nào, khiến tớ an tâm giao phó đời mình cho họ."

"Ít nhất hormone trong cơ thể cậu cũng bình thường như bao người khác." Tiêu Tiêu nói chuyện luôn không biết điểm dừng, nghĩ gì thì cứ nói huyet toẹt ra. Cô nàng nhìn Ôn Văn bằng ánh mắt mập mờ, ám muội, "Cậu đã là bà già 28 tuổi, lại chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, tớ không tin, ở độ tuổi này mà cậu không thèm muốn đàn ông."

Ôn Văn nóng mặt, cố gắng duy trì trấn tĩnh: "Cuộc sống lẫn sinh hoạt hiện giờ của tớ rất tốt."

Tiêu Tiêu bày ra biểu tình "cậu đi lừa quỷ đi", tay khởi động xe, đầu lại ló ra ngoài, dõi theo Ôn Văn: "Tiêu Văn."

Tiêu Tiêu hiếm khi gọi cô như vậy, mỗi lần dùng xưng hô này, chắc chắn cô nàng có điều đặc biệt cần nhấn mạnh. Ngọn đèn đường chiếu xuống khuôn mặt thanh tú của Ôn Văn, lộ ra biểu tình hốt hoảng.

Lần gần đây nhất, Tiêu Tiêu gọi cô như vậy, hình như là cái đêm trước khi cô quyết định kết hôn với Cố Minh Sâm.

Thời gian trôi qua cực nhanh, hai năm chỉ giống như một cái chớp mắt.

"Đã quyết định thì đừng bao giờ mềm lòng nữa. Cậu và Cố Minh Sâm, không chỉ là cách lòng mà còn——" Tiêu Tiêu thu về mặt tro tro của mọi ngày, thờ dài xa xăm, "Lời này hai năm trước, tớ đã từng nói, bây giờ tiếp tục nhắc lại. Giữa hai người chỉ đơn giản là đoạn nghiệt duyên, hãy sớm chặt đứt để giải thoát cho tất cả."

Những lời nói của Tiêu Tiêu, tựa như lưỡi dao sắc bén, rạch nát lớp màn che dấu những chuyện cũ tàn khốc và đau đớn của Ôn Văn với Cố Minh Sâm.

Ôn Văn thường hay bụng bảo dạ, cô và Cố Minh Sâm là sự kết hợp třeo ngoe của hai cực trái dấu, là sản phẩm của vận mệnh trêu đùa. . . .

Đuôi xe của Tiêu Tiêu từ từ biến mất trong màn đêm. Làn gió đêm bất ngờ tập kích, Ôn Văn rung cả mình, hai tay vội nhét vào túi, vừa vặn chạm được chiếc điện thoại đang rung bần bật.

Điện thoại của bà cụ gọi tới, không một lời dư thừa, trực tiếp bảo cô lập tức về nhà.

-

Sau khi kết hôn, Ôn Văn và Cố Minh Sâm luôn ở riêng, nhưng vào những ngày cuối tuần và những ngày nghỉ lễ, hai người vẫn mang theo tâm trạng "bằng mặt không bằng lòng", cùng nhau xuất hiện trong nhà chính. Bà cụ vốn dễ bị đánh lừa, không hề phát hiện vấn đề của hai người. Hôm nay, giọng nói của bà trong điện thoại vô cùng uy nghiêm, khiến Ôn Văn có chút hồi hộp, căng thẳng.

Quản gia mở cửa cho cô, đề thấp giọng, lên nói cho cô biết: "Hôm nay, bà cụ nhận được một tin nhắn ——"

Không khó để Ôn Văn đoán được nội dung tin nhắn, xem ra, cô ả tình nhân đương nhiệm của Cố Minh Sâm không được thông minh cho lắm. Cô liếc mắt về hướng phòng khách. Quản gia hiểu ý lắc đầu, dùng khẩu hình miệng: "Đang ở phòng ngủ."

Ôn Văn chau mày, hỏi: "Minh Sâm đã biết chưa ạ?"

"Đã gọi điện rồi, chắc lát nữa sẽ về."

Ôn Văn đành chấp hành mệnh lệnh, thẳng bước lên lầu. Việc đã đổ bể, thôi thì cứ ăn ngay nói thật, dù sớm hay muộn, cuối cùng bà cụ cũng biết chuyện hai người ly hôn.

Chu Nhĩ Lam dựa người vào giường, hai tay ôm cuốn album cũ, lật giở, ngắm nghía từng tấm hình. Lúc Ôn Văn vào phòng, bà không ngẩng đầu, ngược lại thờ dài chán nản.

Ôn Văn đến gần mới phát hiện, bà đang nhìn tấm hình lúc hai vợ chồng bà và cha mẹ Ôn Văn khi còn trẻ, bốn người chụp chung với nhau. Trong lòng cô dâng nổi xót xa, giọng khàn khàn: "Mẹ ——"

Chu Nhĩ Lam đóng cuốn album ảnh, cẩn thận cất kỹ vào ngăn kéo, nhướn mắt nhìn cô, mở miệng hỏi vấn đề không liên quan: "Con tới Thanh Châu được bao lâu rồi?"

Ôn Văn không suy nghĩ nhiều, trả lời nhanh chóng: "Mười hai năm ạ."

"Con ở Cổ gia cũng chừng đấy năm." Chu Nhĩ Lam cảm thán một câu, cười thầm lắc đầu, "Mẹ thật lòng mong muốn được thay cha mẹ con, quan tâm chiều cõ đến con. Hiện tại mới biết, mẹ không làm tròn nhiệm vụ, đã để con phải một mình chịu nhiều ảm ức."

Ôn Văn ngơ ngẩn, cô không nghĩ bà cụ lại nhắc đến vấn đề này. Bà là người sống tình cảm, luôn coi trọng nghĩa tình, lúc này biết chuyện của Cổ Minh Sâm bao nuôi... Chỉ sợ trong lòng bà đang thâm ý này, tự trách.

Ôn Văn lặng thinh ngồi xuống, thật lâu sau mới nói: "Con cùng Cổ Minh Sâm không hợp nhau, vấn đề không chỉ ở anh ấy, bản thân con cũng có cái sai."

Đáy mắt Chu Nhĩ Lam trào dâng nổi buồn thương, khoe môi khẽ nhúc nhích: "Con mẹ sinh ra, mẹ hiểu rõ. Ngày xưa còn trẻ dại, nó đã luôn ức hiếp con, lúc đấy, có thể châm chước bảo là còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Nhưng việc hôm nay thì khác, sao nó có thể làm như vậy, lương tâm của nó đâu mất rồi."

Ôn Văn nghe thấy tiếng máy xe càng lúc càng gần, biết Cổ Minh Sâm sắp về. Cô nắm chặt những ngón tay già nua của bà, nhỏ giọng an ủi: "Mẹ à! Minh Sâm không tệ đến thế đâu. Anh ấy chỉ không thể yêu con. Ngày xưa, anh ấy cũng đối xử với con rất tốt, chắc là mọi người không nhìn thấy."

Chu Nhĩ Lam chau mày, xua xua tay: "Tình tình con hiền lành như vậy thì làm được việc gì ra hồn. Thôi ra ngoài trước đi, mọi việc còn có bà già này ra mặt giúp con."

Ôn Văn khuyên nhủ không được, đành nghe lời bà ra ngoài, đi lên phòng tìm Cổ Minh Sâm.

Người đàn ông vừa nói chuyện điện thoại vừa giơ tay tháo cà vạt, đôi đồng tử tối đen khẽ liếc nhìn cô, đầu mày chau chặt, động tác vẫn không đình chỉ: "Quyết định của tôi sẽ không thay đổi, cứ làm theo lời tôi bảo."

Tựa như Ôn Văn là kẻ vô hình, Cổ Minh Sâm cúp điện thoại, định tiến vào phòng ngủ. Ôn Văn mở miệng gọi anh ta, ngữ điệu cực kì bình tĩnh: "Mẹ ở trong phòng chờ anh."

Cổ Minh Sâm đắm chiều ngoái đầu, ánh mắt rơi trên cửa phòng ngủ của bà cụ.

Ôn Văn biết anh ta luôn bỏ ngoài tai những lời cô nói, chẳng buồn nói nhiều, trực tiếp cầm khay xuống lầu. Vừa đến phòng bếp liền nghe thấy tiếng gào thét to lớn. Trong căn phòng kia, đang có cuộc giằng co giữa hai thế hệ, chắc chắn sẽ xuất hiện những quan điểm bất đồng trái ngược. Bà cụ đã già, tính tình cũng thay đổi theo năm tháng. Lúc bà nhận được tin nhắn chương mất kia, ngay lập tức gọi con trai trở về. Cổ Minh Sâm lại cô tình kì kèo thời gian, thái độ bàng quang chán chường, gián tiếp đổ dầu vào lửa, khiến con giận của bà bùng phát mạnh mẽ.

Đồng hồ trên tường điểm đúng 11 giờ. Làn gió đêm lượn lờ trên con đường dài bên ngoài cửa sổ. Đầu thu thường có sương mù đậm, một màu trắng xóa như tấm vải trắng, phủ lên cảnh sắc ngoài trời.

Ôn Văn đứng bên cửa sổ, ánh mắt vô hồn, nhìn về nơi xa xôi. Sau khi dọn dẹp xong phòng bếp, mấy người làm đều đã đi nghỉ ngơi. Lúc này, dường như có nghe được cũng giống như không nghe được, cả ngôi nhà lặng im không tiếng động, chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng tranh cãi trên lầu.

Cổ Minh Sâm là đứa con hiếu thuận, nói hai mẹ con khắc khẩu thì hơi quá, phần lớn là bà cụ giáo huấn anh ta đủ chuyện trên trời dưới đất.

"Gây ra chuyện động trời như vậy, anh muốn tôi tức chết sao?"

"Nói đi, rốt cuộc anh tính thế nào.....Lập tức cắt đứt quan hệ với ả đàn bà kia cho tôi ——"

Khí thế của bà vẫn vẹn tròn mười phần, có điều âm lượng của giọng nói càng lúc càng nhỏ. Ôn Văn thầm nghĩ, chắc Cổ Minh Sâm đã có biện pháp xoa dịu lòng bà.

Ôn Văn đặt ly sữa xuống, tựa người vào tủ ly, chẳng muốn lên lầu. Không lâu sau, từ trên lầu, truyền xuống tiếng bước chân trầm ổn. Ôn Văn co chặt nắm đấm, xoay người tránh chỗ khác.

Vài giây sau, Cố Minh Sâm đứng trước mặt cô với hai hốc mắt đỏ ngầu. Anh ta ít khi chủ động nói chuyện với cô. Giấy phút này, đối mặt với cô, anh ta như thể đang cuồng nộ muốn ăn thịt người, đẩy mắt bắn ra những tia châm biếm, mỉa mai: "Cứ như vậy mà ly hôn?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Chương 3:

Đã hơn một năm, Cố Minh Sâm cho Ôn Văn “ăn quả lợ”, không hề nói chuyện cùng cô, hôn nhân của bọn họ luôn ngấm tòn tại sự giằng co, cưỡng chế lẫn nhau. Vì thế, hiện tại anh ta chủ động mở miệng, khiến Ôn Văn ngơ ngác.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận về câu hỏi của anh ta, trước mặt đã bị một thứ đập vào.

Cố Minh Sâm quăng tờ tạp chí vào mặt cô. Người đàn ông đang trong cơn thịnh nộ, không kiểm soát được lực đạo của mình. Vì sự tấn công đột ngột của anh ta, sườn mặt của Ôn Văn đau rất, bắt đầu ửng đỏ, nhưng khuôn mặt lại không chút cảm xúc.

Cô bình tĩnh đặt ly thủy tinh trong tay xuống, khom người, cầm tờ tạp chí lên xem.

Nội dung bài báo tương đồng với tin nhắn cô nhận được, có điều, tấm ảnh đã xóa mờ gương mặt của Cố Minh Sâm. Lúc này Ôn Văn mới biết, người phụ nữ trong ảnh là ngôi sao đang rất nổi tiếng. Một lần nữa, Ôn Văn buộc phải nhìn lại những hình ảnh gai mắt, hình chụp trên báo còn nét hơn trong tin nhắn.

"Anh cho là tôi làm? Ngại quá, tôi chẳng rồi hơi đến thế đâu." Ôn Văn bị vu oan không hề nao núng, bình tĩnh biện luận cho mình.

Cố Minh Sâm phì cười, ấn một tay lên kệ tủ phía sau: "Mẹ kiếp, định chơi trò bịp với tôi hả?"

Tay anh ta giật lại tờ tạp chí, giở đến trang “máu chó”, rồi dí sát mặt cô: "Không phải cô làm? Trừ cô ra, ai dám đối nghịch với tôi. Loại tin tức này, cho bọn nhà báo thêm một trăm lá gan, bọn chúng cũng không dám tùy tiện đăng."

Ôn Văn thân nhiên ngắm nhìn người đàn ông đang bộc phát lửa giận. Cô và Cố Minh Sâm quen biết 12 năm. Năm 16 tuổi, cô tới Cố gia, bắt đầu đoạn nghiệt duyên với Cố Minh Sâm – một người đàn ông lạnh lùng, luôn đặt bản thân trên mọi thứ.

Cố Minh Sâm không thích cô, hình như từ lần gặp đầu tiên, anh ta đã ghét bỏ cô.

Cố Minh Sâm chê bai cô, bảo cô là con bé quê mùa xuất thân từ nông thôn nghèo hèn, vừa cục mịch vừa không có giáo dục. Mười hai năm trôi qua, cô bé quê mùa năm nào đã hoàn toàn lột xác, nhưng trong mắt Cố Minh Sâm, cô vẫn như buổi đầu gặp gỡ, chỉ là, lòng dạ đa đoan, quỷ kế hơn.

Ôn Văn học theo điệu cười khinh miệt của anh ta, ra vẻ “anh sao tôi vậy”, khí thế trên người không hề thấp kém hơn anh ta: "Nào anh càng ngày càng teo nhỏ, thủ đoạn cấp thấp như vậy mà cũng nghĩ tới được."

Lời này trực tiếp vạch trần sự ngu muội của anh ta, vừa nẩy Cố Minh Sâm để lửa giận che mờ lý trí, giờ đã tỉnh táo nên có thể nhận định rõ hơn. Tuy nhiên, sự tự ái của đàn ông không cho phép anh ta cúi đầu, vẫn theo thói quen lạnh nhạt, bắt bẻ Ôn Văn. Anh ta khom người, giọng điệu lạnh lẽo xuất ra hơi lạnh như băng: "Không ngờ Cố gia nuôi nhăm một con sói đội lốt cừu, đáng tiếc, đến giờ mẹ tôi vẫn chưa nhìn rõ bộ mặt thật của cô. Muốn ly hôn à? Tôi đồng ý với cô."

Anh ta nói rõ ràng dứt khoát, động tác lại cực kì thô bạo, dứt lời liền hung hăng đẩy cô ra. Lưng Ôn Văn va mạnh vào mặt bàn lạnh lẽo, bả vai đụng phải vòi nước inox, đau điếng người.

Cố Minh Sâm không thèm nhìn cô, lấy tay sửa sang lại vạt áo hơi nhăn nhúm: "Đừng quên những thứ cô đã cướp mất của tôi. Những gì cô nợ tôi, bây giờ nên tính toán cả vốn lẫn lời, hoàn trả cho chính chủ nhé?"

Anh ta nói đến phần sau, ngữ điệu bất chợt nhẹ nhàng trầm bổng: "Lúc trước là cô đồng ý kết hôn, hiện tại cũng là cô đòi ly hôn. Chuyện hôn nhân của Cố Minh Sâm tôi, trong mắt cô, chẳng đáng giá một xu. Tôi muốn đòi lại những gì mình nên có, sau này cô đừng trách tôi quá ác."

Vóc dáng của Cố Minh Sâm cao lớn, thân hình cao 1,88 mét đứng ngược chiều ánh sáng, tạo thành bóng đen tăm tối, phủ kín Ôn Văn.

Ôn Văn rùng mình, luôn khí lạnh lẽo lan tràn khắp đáy lòng: "Có ý gì?"

Cố Minh Sâm chậm rãi xoay người, khoe miệng nhếch thành ý cười bạc bẽo: "Cô thiếu tôi cái gì, chính cô biết rõ nhất. Sau khi ly hôn, cô đừng hòng mơ tưởng, bà cụ sẽ tiếp tục che chở cho cô."

Ôn Văn mím chặt môi, nụ cười của Cố Minh Sâm càng lúc càng ác liệt: "Kỳ thật ngẫm lại, chuyện ly hôn cũng thú vị lắm. Tôi rất muốn chứng kiến loại phụ nữ ham hư vinh, một lòng muốn bò lên cao như cô, sau này không còn Cố gia làm chỗ dựa, sẽ vấy vùng, biến thành cái dạng gì."

Cố Minh Sâm tàn nhẫn ném cho cô cái lườm sắc bén. Ánh mắt của anh ta quá phức tạp, Ôn Văn không thể nhìn thấu, chỉ biết sự đùng chạm ở sau lưng, càng lúc càng đau đớn.

Cô biết Cố Minh Sâm hận cô, nhưng không ngờ nỗi hận của anh ta đã biến đổi, vặn vẹo đến độ này. Thật ra cũng dễ hiểu, không ai có thể lưu tình với "kẻ giết người" cả!

-

Buổi tối, Chu Nhĩ Lam nhất định không tha người, kiên quyết bắt hai người phải ở lại qua đêm. Ý tứ quá rõ rệt, thậm chí người làm đã chuẩn bị đủ chăn mềm cho đôi uyên ương trải qua một đêm xuân.

Ôn Văn đứng trước cái giường rộng lớn, sững sờ nhìn chiếc đệm đỏ thắm. Cô như trở về hiện trường của đêm tân hôn hai năm trước, lúc đấy, Chu Nhĩ Lam cũng thay cô chuẩn bị mọi thứ chu đáo, bà luôn nhiệt tình đối xử tốt với cô.

Đáng tiếc, có làm gì cũng không thể vực dậy những thứ đã héo rũ.

Ôn Văn khó xử nhìn Chu Nhĩ Lam: "Mẹ, con ——"

"Đừng nói gì cả, mẹ biết nỗi ám ức mà con phải chịu." Chu Nhĩ Lam nắm tay cô, nói lời thăm thía, "Lần này là Minh Sâm không đúng, mẹ đã dạy dỗ nó rồi. Đàn ông đều như thế, thỉnh thoảng ra ngoài gặp dịp thì chơi, nhưng họ vẫn biết đâu là nhà."

Ôn Văn ngẫm nhìn mu bàn tay đang phủ trên tay mình, những đường gân xanh nổi đầy, các khe rãnh lõm chính là vết tích của năm tháng qua đi. Nói cho cùng, bà vẫn là một người mẹ, luôn ưu tiên dành sự yêu thương cho đứa con ruột của mình, cô không nên kỳ thác nhiều hi vọng vào bà.

Không có người mẹ nào dễ dàng thừa nhận khuyết điểm của con trai trong đời sống hôn nhân, cũng không có bà mẹ chồng nào, thật tâm xem con dâu như chính con gái ruột do mình sinh ra.

Nhất thời, Ôn Văn không biết đối đáp ra sao, hơn nữa, phải nói như thế nào về chuyện ly hôn của hai người. Cô cảm thấy kì quái, vì sao Cố Minh Sâm vẫn chưa nói cho bà biết, chẳng lẽ anh ta định dồn đẩy trách nhiệm cho cô?

Chu Nhĩ Lam thấy hai vợ chồng đều im lặng, cho rằng hai đứa con đã hiểu chuyện, vui vẻ hòa thuận với nhau. Trong lòng bà nhất thời vui như hoa nở, xoay người ra ngoài, trước khi đi còn nháy mắt với con trai: "Hai đứa nghỉ ngơi sớm đi"

Ôn Văn tức giận, trừng mắt với Cố Minh Sâm. Cố Minh Sâm lại phô ra bộ dạng: chả có việc gì liên quan đến ông, thoải mái cởi áo sơ mi, chuẩn bị đi tắm.

Hai mắt Ôn Văn tròn trắng, bật tiếng gọi: "Mẹ."

Chu Nhĩ Lam nghi hoặc quay đầu, vừa lúc điện thoại trong túi Ôn Văn đổ chuông.

Ôn Văn thầm cảm tạ người đã gọi điện thoại, trong lòng còn tính toán nên chiêu đãi người ta một bữa ăn thịnh soạn. Cô hí hửng móc điện thoại.Ồ, số lạ.

Cô tránh tầm mắt của Chu Nhĩ Lam, sốt sắng nhận điện, âm thanh trong điện thoại cũng lạ nốt: "Bác sĩ Ôn, có thể phiền cô tới bệnh viện được không?"

Ôn Văn nhú chặt đầu mày, đối phương dường như nhận ra bản thân hành xử hơi quá trớn, bèn hạ giọng báo tên tuổi: "Tôi là chú của Đình Diễn, Hạ Trầm."

Còn chưa kịp trả lời, người kia đã tự nhiên thay cô quyết định: "Đề tôi kêu xe tới đón cô, đọc địa chỉ đi."

Ôn Văn cực kì chán ghét giọng điệu và điệu bộ của anh ta, nhưng lúc này, nhận lời anh ta là quyết định lý trí nhất, chính xác nhất, cô cắn răng, hạ thấp giọng đáp ứng: "Tôi tự đến."

Nhanh chóng cúp điện thoại, khi ngẩng đầu liền đối diện với sắc mặt khó coi của Chu Nhĩ Lam: "Giờ này còn muốn ra ngoài? Tiểu Văn à, không phải mẹ trách cứ gì con cả, thỉnh thoảng bận rộn thì không nói. Nhưng nếu để công việc lấn áp tình cảm gia đình, không sớm thì muộn sẽ xảy ra vấn đề."

Ôn Văn biết Chu Nhĩ Lam nói bóng nói gió, chê trách hành động của cô, nhưng vẫn kiên trì: "Mẹ, trong bệnh viện có việc gấp."

Chu Nhĩ Lam lạnh mặt, không nói chuyện, dù sao bà cũng có sự kiêu căng, ngạo mạn, tính cách điển hình của tầng lớp giàu có, hơn nữa còn là bề trên.

Ôn Văn đeo bao tay mà túa mồ hôi ròng, Chu Nhĩ Lam nín giữ cô lại thì không sai, nhưng đôi khi bà quá cứng rắn, độc đoán ép buộc.

Không nghĩ tới, người thay cô giải vây lại là Cố Minh sâm. Anh ta cầm áo khoác, phủ trên người cô, thản nhiên khoác tay trên vai cô: "Mẹ, đây là công việc của Tiểu Văn, để con đưa cô ấy đi."

Dáng vẻ của một người chồng mẫu mực, thấu hiểu cho vợ, nhanh chóng xoa dịu nỗi bất an của Chu Nhĩ Lam. Xem ra quan hệ của hai vợ chồng không

căng thẳng như bà tướng. Bà cũng không định làm khó nữa, mỉm cười, nửa thật nửa giả nói với Ôn Văn: "Vẫn là Minh Sâm quan tâm, chăm sóc con."

Trong lòng Ôn Văn cười lạnh, tay cô lần tới bàn tay đang đặt bên sườn, hung hăng véo một cái, khuôn mặt vẫn ngoan hiền, tỏ vẻ hiểu chuyện: "Thưa mẹ, chúng con đi trước."

-

Còn khuya Ôn Văn mới tin Cố Minh Sâm thật lòng muốn giúp cô. Vừa bước ra khỏi nhà, Cố Minh Sâm lạnh lùng rút tay lại, móc điện thoại ra gọi, hình như đang hỏi đối phương ở đâu.

Khoảng cách giữa hai người khá gần, Ôn Văn loáng thoáng nghe được giọng điệu mềm mại, ngọt đến phát ngấy, tựa hồ muốn vắt ra nước.

Hóa ra là ban đêm hẹn ước với mỹ nữ.

Ôn Văn không khát nước, không cần nghe mỹ nữ ồ ạt ẻo lả lo. Cô lướt qua người Cố Minh Sâm, đi qua bên kia đường. Thời điểm này phòng chùng khó đón xe, cũng không thể trông cậy Cố Minh Sâm sẽ đưa cô đi.

Đi vài bước mới nhớ đến cái áo khoác trên người, mặt trên áo phảng phất mùi thuốc lá quen thuộc, cô vòng ngược trở lại: "Áo khoác."

Tay Cố Minh Sâm tiếp lấy, dừng dừng vút vào thùng rác ven đường.

Nhìn bộ âu phục nằm yên trong thùng rác, gân xanh trên thái dương của Ôn Văn rạo rực nhảy loạn. Về mặt của người đàn ông kia không thay đổi, bỏ lại câu nói "Lần sau cô chạm qua thứ gì, cảm phiền trực tiếp ném giúp tôi, tôi không muốn đụng vào những thứ đó nữa."

Tên đàn ông này ——

Ôn Văn không ngờ tâm lý của anh anh vụn vỡ, cong vòng đến độ này. Có nên khuyên anh ta đi đến bệnh viện của cô, làm một buổi kiểm tra sức khỏe không nhỉ!

Thời điểm Cố Minh Sâm đã đi xa, Ôn Văn vẫn còn đứng ở ven đường vẫy gọi đón xe. Lúc này, cô bỗng nhiên có chút hối hận. Nếu cô đồng ý để Hạ Trầm kêu xe tới đón, không chừng giờ này đã tới bệnh viện, ít nhất không bị mất mặt mũi trước Cố Minh Sâm.

Nhưng ý nghĩ ngây thơ ấy chỉ lóe lên một giây rồi tắt. Diên thật! Cố Minh Sâm không cần cô, còn cô chán ghét gã đàn ông kia, cần gì rồi hoi, làm ra mấy cái hành động ấu trĩ, nhảm chán.

Lúc đến bệnh viện, Ôn Văn linh cảm đã phát sinh tình huống nghiêm trọng. Trước cửa phòng bệnh tập trung nhiều người ra vào vào, sắc mặt mấy cô y tá đều nặng nề, nghiêm trọng.

Ôn Văn bước tới, chưa kịp thay quần áo, một cô y tá với vẻ mặt lo âu, nhìn thấy cô, vội vàng nói: "Bác sĩ Ôn, cuối cùng chị đã đến!"

"Làm sao vậy?"

"Hạ Đình Diên xảy ra vấn đề, vừa nãy, toàn thân cậu bé liên tục co giật, xuất đầy mồ hôi. Chủ nhiệm Mạnh phải tự mình kiểm tra, hiện tại tình hình cơ bản đã ổn định. Nhưng bác sĩ nói cậu ấy ——"

Ôn Văn vừa đi tới trước cửa phòng bệnh, bỗng nhiên đụng phải Hạ Trầm.

Vóc dáng anh ta cao vượt trội, đứng trước mặt cô như thể một ngọn núi, đem đến cảm giác áp bách, choáng ngợp. Con ngươi đen tuyền và thấu tỏ, bắn ra những tia sáng lạnh lùng, ần ần.

Cô y tá đang nói ngon ơ thì tự dưng im bặt, Ôn Văn chau mày, xoay qua hỏi: "Nói cái gì?"

Cô y tá cố gắng hết sức mới phun được hai chữ: "Trúng độc." Nói xong bèn cúi thấp đầu, không dám ngẩng nhìn Hạ Trầm phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cũng khó trách cô y tá có phản ứng như thế. Buổi chiều, Ôn Văn nghe những lời nói của Tiêu Tiêu, lại thêm thái độ trước đó của Hạ Đình Diên với người đàn ông này. Nói gì thì nói, bất cứ ai cũng đều hoài nghi, Hạ Trầm có liên quan rất lớn đến sự cố lần này.

Hạ Trầm thờ ơ liếc nhìn cô y tá đang co rúm cả người. Ngay sau đó, ánh mắt đã chuyển tới người Ôn Văn: "Vừa rồi cảm xúc của Đình Diễn không tốt, hiện tại nó đã ngủ."

Ôn Văn không ngờ, cô có thể nhìn ra sự quan tâm lo lắng trên vẻ mặt của anh ta, đáy lòng âm thầm cảm thán đối phương diễn xuất quá tốt, còn bên ngoài thì lễ độ gât đầu: "Để tôi vào trong xem thử."

Quả thật nhắc tới cũng lạ, trước đó, chưa ai giới thiệu cho cô biết người đàn ông này là Hạ Trầm. Nhưng chỉ qua vài lời miêu tả của Tiêu Tiêu, Ôn Văn tựa hồ ngay lập tức đem cái tên đó gắn trên người anh ta, cặp mắt của anh ta khi đối diện với người khác, kéo theo một sức nặng trình trịch vô hình, có chút đáng sợ.

Khi hai người đi lướt qua nhau, chẳng hiểu sao cô lại khản trương hồi hộp. Cảm giác Hạ Trầm đem đến cho cô, thật sự không tốt chút nào. Bề ngoài của anh ta mang dáng dấp, hình thức của một thân sĩ, nhưng ánh mắt lại u tối, không lương thiện.

"Đứng rồi ——" Hạ Trầm bỗng nhiên lên tiếng, dọa Ôn Văn nhảy dựng.

Ôn Văn dè phòng nhìn anh ta, hai người đứng khá gần, gần như nghe được hô hấp của đối phương.

Anh ta cong cong khóe môi, giữa hai hàng chân mày lại không có ý cười: "Thuốc của Đình Diễn đã rơi vãi hết rồi, cảm phiền bác sĩ Ôn cho đơn thuốc mới."

Ôn Văn đắm chiêu nhìn anh ta. Hạ Trầm bật ra tiếng cười khách khí: "Mạnh chủ nhiệm nói thằng bé bị ngộ độc thức ăn, không biết có phải thằng nhóc này lại ăn bậy uống bạ hay không? Cô cũng biết đấy, gần đây cảm xúc của nó không tốt, tôi đương nhiên phải chăm sóc nó cẩn thận hơn, bất cứ thứ gì đưa cho thằng bé, tôi đành phải tự mình kiểm tra trước."

Nói đoạn, anh ta quơ quơ cái bao nhỏ trong tay, bên trong có mấy viên thuốc trắng đen xen kẽ. Lúc thấy sắc mặt Ôn Văn đã trở nên khó coi, anh ta mới chậm rãi mở miệng: "Tôi lấy đi xét nghiệm. Bác sĩ Ôn chớ hiểu lầm, không phải tôi hoài nghi cô đâu, chỉ là sợ có kẻ tiểu nhân, mang theo ý đồ xấu mà lên thay đổi thuốc."

Lời nói của anh ta có hàm ý trấn an rất rõ rệt, không chèn vào đâu được, nhưng Ôn Văn càng nghe càng tức ngực.

Mang theo ý đồ xấu, chẳng phải là anh ta à? Cái gì mà đi kiểm tra? Nói thẳng ra là tự tìm cái có "hoa mỹ" để có lí do tâu tắng chứng cứ cho anh ta!

Lúc này, Ôn Văn mới biết bản thân mình rõ phải phản công tác "khó xơi" đến mức nào, hèn gì Mạnh Hành Lương vội vàng ném củ khoai lang nóng phồng tay này cho cô.

Hạ Trầm đem bao thuốc đưa cho người đàn ông mặc âu phục đen đứng phía sau anh ta. Trên gương mặt người kia không chút biểu cảm, động tác lưu loát chuẩn xác, tiếp nhận bao thuốc xong, liền thuận tay nhét kĩ vào túi.

Ôn Văn khép chặt mắt, miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo: "Khổ cho Hạ tiên sinh rồi."

Không biết có phải Hạ Trầm không nghe ra ý tứ châm chọc của cô, hay là muốn giả vờ hồ đồ, rất tự nhiên nghiêm túc đáp trả: "Tôi là chú của thằng bé mà, chỉ làm những việc nên làm."

Ôn Văn thật sự không nhìn ra được bản chất của anh ta, cũng không tò mò, chỉ nói: "Tôi vào trong trước."

"Xin mời."

Hai người hàn huyên xong, Ôn Văn dứt khoát đi tới trước, không hề quay đầu nhìn lại. Hạ Trầm đứng tại chỗ, quan sát một lúc lâu, người đàn ông phía sau rất biết cách "tùy mặt gửi lời", không buồn lắm miệng.

-

Mạnh Hành Lương vẫn còn trong phòng bệnh, đang thấp giọng cùng ông Hạ trao đổi. Ông Hạ ngồi trên ghế dựa, mi tâm lõm sâu, tay chống quai trọng, đang run rẩy không ngừng.

Ôn Văn đi vào, đầu tiên kiểm tra tình hình của bệnh nhân, sắc mặt hơi trắng bệch, bộ dáng khi ngủ không được an ổn, thoải mái.

"Lần này vất vả cho cậu rồi." Ông Hạ đứng lên, xem dáng vẻ thì chắc rồi đi ngay. Trước khi ông ta đi, còn dặn dò Mạnh Hành Lương "Việc này không được tiết lộ ra ngoài, càng ít người biết càng tốt."

Mạnh Hành Lương âm thầm than khổ, bệnh viện giữ bí mật rất khó, người ra ra vào vào đầy ắp, ai có khả năng cai quản cái miệng của bọn họ.

Ông Hạ vừa đi, bầu không khí trong phòng bệnh mới dần bình ổn trở lại. Mạnh Hành Lương lấy tay quệt mồ hôi trên trán, xoay người, không vui tròng Ôn Văn: "Sao tới trễ vậy?"

Ôn Văn biết hiện tại Mạnh hành Lương muốn trút bức lên cô, nhẫn nại giải thích: "Đón xe hơi lâu ạ."

"Đường đường là một Cổ phu nhân danh giá, vậy mà ngay cả chiếc xe cũng không có." Trước giờ, Mạnh Hành Lương làm việc hay giao tiếp luôn luôn uyển chuyển, có tài khéo léo đẩy đưa, hiếm khi bộc lộ cảm xúc thật. Ngày hôm nay cư xử luống cuống, xem chừng là vì ông Hạ gây áp lực mà khóí bực lên đầu.

Ôn Văn lặng thinh đứng một bên, không thềm để bụng lời ông ta nói.

Hai người đang trầm mặc, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến những âm thanh ồn ào, huyền ảo. Một cô y tá xông thẳng vào phòng, đứng trước mặt Mạnh Hành Lương, hoảng sợ như gặp phải kẻ địch: "Chủ nhiệm, rất nhiều phóng viên kéo tới đây, chúng tôi không ngăn được bọn họ."

Đứng là ngại cái nào, trời cho cái đấy. Mạnh Hành Lương vừa nhớ tới sắc mặt lúc nãy của ông Hạ, toàn thân liền cứng đờ: "Ai dám cho bọn họ vào?"

Tình thế đang nguy cấp, ông ta cũng không rảnh so đo tính toán những việc còn con. Đầu đau như búa bổ, ánh mắt Mạnh Hành Lương liếc nhìn xung quanh, giờ tay chỉ hướng Ôn Văn: "Cô ra ngoài xem sao, nhớ khéo léo tìm lí do đuổi họ đi."

Ôn Văn không có kinh nghiệm ứng phó với đám phóng viên, mới bước ra cửa, đã đụng phải bức tường người dày đặc, các phóng viên vây quanh cửa phòng bệnh, dồn ép cô ngay cánh cửa. Trong đó có kẻ tinh mắt, vừa nhìn lướt qua đã nhận ra cô con dâu của Cổ gia: "Cổ phu nhân!"

Đèn flash liên tục tấn công vào mắt cô, rồi một người tiếp sau một người, công kích vào vấn đề nhạy cảm

"Cô đã xem tấm ảnh của Cổ tiên sinh và Ngô tiểu thư chưa? Đối với việc này, cô có ý kiến gì không?"

"Nghe nói cô và Cổ tiên sinh đang trong giai đoạn làm thủ tục li hôn, cô có thể tiết lộ một chút về số tài sản cô nhận được sau khi ly hôn không?"

.....

Ôn Văn giờ tay ngăn cản ống kính, bình tĩnh đợi đám phóng viên hỏi xong rồi mới nói "Xin lỗi các vị, nơi đây là bệnh viện, bệnh nhân cần được yên tĩnh nghỉ ngơi, mong các vị đừng gây ồn ào, mất trật tự."

Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, quá nửa lộ vẻ mặt khinh thường.

Ôn Văn tự biết, bây giờ trong mắt đám người này, cô chỉ là một người vợ bị chồng vứt bỏ, không có Cổ gia chiếu ánh hào quang phía sau, Ôn Văn cũng chỉ là một người bình thường. Quả nhiên, đám phóng viên dần mất hứng thú với việc đòi tư của cô, chuyển sang truy vấn chuyện trúng độc của Hạ Đình Diễn, thái độ công kích ngày càng ác liệt.

"Có người suy đoán, sự việc trúng độc lần này là do Tam thiếu của Hạ gia – Hạ Trầm gây nên, không biết bệnh viện đã tra ra được tin tức gì chưa?"

"Ngày trước lan truyền tin đồn, Hạ tam thiếu vì gia sản trong nhà mà ra tay giết hại con trưởng của Hạ gia – Hạ Phong, bây giờ còn muốn hãm hại đứa cháu cưng của ông Hạ. Không biết lần này Hạ thiếu gia trúng độc có liên quan đến Hạ Trầm hay không?"

Ôn Văn cứ như bị bọn họ “nghiêm hình tra khảo”. Đám người vừa hỏi vừa không ngừng lấn tới, như đám hổ đói rình mồi, hăm he muốn phá cửa phòng bệnh, sức lực vô cùng lớn.

Dáng dấp Ôn Văn vốn gầy, thân thể mảnh mai yếu ớt, mặc dù dùng hết sức lực cố thủ trước cửa phòng bệnh, vẫn không ngăn nổi đám hổ hung hãn. Tuy tư thế cô chặt vật nhưng lời nói đanh thép, không chút luống cuống: "Xem ra người phao tin cực kì lợi hại, chuyện căn bản còn chưa phát sinh mà người đó đã biết trước. Tôi nghĩ các vị nên đi thỉnh giáo người đó một việc, đó là các người bịa đặt sự thật, vô cớ xúc phạm người khác, ngày mai có thể nhận được giấy gọi của tòa án hay không?"

Các phóng viên bị cô vặn hỏi ngược, có chút buồn bực, vẫn ngoan cố đứng trước cửa phòng, không cam lòng rời đi.

Ôn Văn tiếp tục nói: "Nếu quả thật có việc trúng độc như các vị nói, đương nhiên cảnh sát sẽ bắt tay vào điều tra. Một khi cảnh sát chưa có chứng cứ cụ thể, các vị đừng nên hấp tấp mà viết loạn. Ai cũng phải có trách nhiệm với lời mình nói, càng phải có trách nhiệm với thứ mình viết ra."

Có vài người thầm phát ra những tiếng nói tục, bắt đầu tản ra dần dần. Còn có vài người không cam lòng, tiếp tục truy vấn, đều bị Ôn Văn dùng lời nói có lệ cho qua.

Ôn Văn biết đám người kiếm tiền bằng những tin tức giật gân, nào dễ dàng buông tha cho con mồi béo bở trước mắt. Thật sự, cô chưa bao giờ phải đứng mũi chịu sào, liên tục ứng phó với đám phóng viên đeo mồm đeo miệng. Vừa rồi, trong nháy mắt, hai bắp chân cô căng đau, run bần bật. Sau khi nói xong, cũng chẳng nhớ mình đã nói gì, đã khéo léo hay chưa, có vụng về lộ sơ hở cho người ta bắt thóp hay không?

Cuối cùng đuổi hết đám phóng viên đi, Ôn Văn cảm giác lớp áo sau lưng đã ướt sũng mồ hôi.

Cô nhẹ nhàng thở phào, ánh mắt xuyên qua dòng người hỗn loạn, chợt thấy bóng dáng của Hạ Trầm đứng ngay góc rẽ của hành lang.

-

Trong miệng người đàn ông nhả ra vòng khói trắng, ánh mắt ẩn sau vòng khói thướt tha, không thể nhìn rõ cảm xúc. Ôn Văn mơ hồ thấy khóe môi anh ta động đậy, hình như đang nói gì đó với người đàn ông phía sau.

Ôn Văn không nghĩ tới, người này lại chẳng có tí phong độ của đàn ông, nhìn thấy cô bị một đám người bao vây, lại không may mắn chia tay ra giúp đỡ. Vây mà lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây là người chủ tốt, luôn quan tâm đến Hạ Đình Diễm, ai tin? Có ma mới tin.

Nỗi chán ghét càng tăng thêm vài phần, Ôn Văn cố nhịn cục tức, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, dưng ngón tay giữa với anh ta. (Ôi, chị Văn bậy quá)

Hạ Trầm bỗng nhiên bật cười, cười cho đã rồi thân nhiên xoay người rời đi.

Thời điểm Ôn Văn trở về phòng bệnh, Hạ Đình Diễm đã thức giấc, sắc mặt còn kém hơn lúc này. Cậu ta ngồi trên giường bệnh, nhìn cô chăm chăm.

Bị một thằng bé choai choai nhìn chăm chú, ít nhiều gì cũng khiến Ôn Văn mất tự nhiên. Cô day day mi tâm, đi tới ngồi trên giường cậu ta. Ánh mắt cậu ta vẫn dán sát trên người cô.

"Mọi việc đã giải quyết xong rồi, em hiện giờ là bệnh nhân của chị. Hai chị em ta cùng cố gắng chữa hết bệnh cho em nhé!" Ôn Văn nghiêm túc nhìn cậu ta, ním cười biểu đạt cho lòng thành: "Có chị ở đây, đừng sợ hãi."

Hạ Đình Diễm nhìn cô một lúc lâu, đáy mắt trong veo chậm rãi nổi lên những tia sóng gợn. Ôn Văn cho là cậu ta có điều muốn nói, nhưng cậu ta đột ngột trở mình nằm xuống, để tấm lưng gầy gò đối diện cô.

Đứa nhỏ không thích nói chuyện, Ôn Văn cũng không miễn cưỡng. Cô ngồi một hồi lâu, ánh mắt vô tình thấy được một hộp thủy tinh trong suốt có hình vòng cung.

Bên trong hộp không nuôi cá, mà là một con sứa cực kì đẹp đẽ.

Loại sinh vật có bề ngoài cực kì xinh đẹp, lại dẫn theo chất cực độc ——

Ôn Văn như nghĩ tới điều gì, kim lòng không đầu lấy tay dò xét, còn chưa đụng tới miệng hộp, tay đã bị thằng bé nắm chặt không buông.

Thiếu niên tuổi 16, sức mạnh có thể “bẻ gãy sừng trâu”, hai con ngươi đen tuyền, nhìn cô không chớp, hai cánh môi nhợt nhạt, nhả từng chữ: "Đừng động vào."

Ánh mắt Ôn Văn phức tạp nhìn cậu ta, những đứa bé có chứng tự bế, không có năng lực tiếp thu như người thường, nhưng cô vẫn hết sức kiên nhẫn, hướng dẫn từ từ: "Đình Diễm, thứ này rất nguy hiểm."

Cậu ta lặng thinh không nói, cố chấp nắm chặt tay cô.

Ôn Văn trầm tư vài giây, lát sau gật đầu: "Được rồi, chị không đụng nữa."

Lúc này, Hạ Đình Diễm mới chịu buông tay, ánh mắt an tĩnh rơi vào con sứa trong chiếc hộp thủy tinh.

Ôn Văn bất ngờ khi chứng kiến sự thay đổi tốc hành của ánh mắt cậu bé, trở nên. Ôn nhu? Tàn bạo?

Đó là cảm xúc mâu thuẫn, lưỡng lự. Cô ngồi lặng yên, cố nắm bắt từng cảm xúc lóe lên trong mắt cậu thiếu niên. Ôn Văn thở dài, đứng dậy chuẩn bị đi đến phòng làm việc: "Tối nay chị trực ở bệnh viện, có việc thì nhớ ấn nút gọi."

Cậu bé không hề nhúc nhích, Ôn Văn cũng không trông cậy, cậu ta sẽ đáp lời. Nói xong, cô đi ra, bất chợt nghe được âm thanh nho nhỏ: "Cám ơn."

-

A Tước theo sau Hạ Trầm, hai người một trước một sau, đi ra đại sảnh của bệnh viện. Bầu trời ban đêm rực sáng những vì sao. Trời đêm mùa lập đông, nhiệt độ không khí vô cùng thấp.

A Tước đưa áo khoác cho Hạ Trầm, rồi bước nhanh đến chiếc xe đỗ phía trước.

Hạ Trầm điềm nhiên bận áo vào, lúc mở cửa xe thì do dự một tí: "Điều tra nữ bác sĩ kia."

A Tước gật đầu, dừng một chút rồi hỏi: "Có hứng thú với cô ta?"

Hai người là chiến hữu, đã từng vào sinh ra tử với nhau, chỉ có A Tước mới có đặc quyền nói chuyện ngang hàng với Hạ Trầm. Hạ Trầm nghiêng đầu nhìn anh ta, không nhìn được chụp mạnh mẽ vai anh ta: "Cho dù tôi không còn quyền lựa chọn, cũng không dại gì rớt vào phụ nữ đã có chồng."

Về mặt A Tước vẫn thờ ơ, không thay đổi, chỉ có hàng mi dài hơi lay động, biểu hiện cho hàm ý “Điều! Còn lâu tôi mới tin”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ngô Định quỳ gối trên tấm thảm dưới sàn nhà. Không biết có phải do chiếc áo ngủ quá mỏng hay không mà cả người cô ta run cầm cập. Ánh mắt khiếp sợ nhìn người đàn ông ngồi đối diện, tận lực đè nén hơi thở.

Cố Minh Sâm vẫn lặng thinh không nói, hai chân vắt chéo ngồi trên sofa, cúi mặt xem tài liệu trong tay.

Trong phòng an tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng loạt xoạt của những tờ giấy được lật lên. Thời gian tựa hồ bị kéo dài vô tận, mỗi một giây trôi qua là một sự giày vò đáng sợ.

Rốt cuộc Ngô Định phải đầu hàng, chủ động nhào người. Thân thể mềm mại dựa vào đùi của người đàn ông: "Cố tiên sinh, em biết sai rồi."

Giọng nói của cô ta ồ ạt, nhào nhớt y như kẹo dẻo. Song, Cố Minh Sâm không hề có phản ứng.

Dưới đáy mắt của Ngô Định dâng trào tia cảm xúc vô tội, nhỏ giọng giải thích: "Em không cẩn thận để mất điện thoại, không ngờ bị người khác phát hiện ảnh chụp——"

Cô ta vừa dứt lời, Cố Minh Sâm bèn đóng tập tài liệu.

"Bốp"! Tiếng vang giòn giã khiến Ngô Định triệt để ngậm miệng. Cô ta lo sợ bất an nhìn chằm chằm Cố Minh Sâm. Cổ họng như thể có bàn tay vô hình bóp chặt, nửa chữ cũng không phun ra được.

Cố Minh Sâm liếc nhìn cô ta, chậm rãi vươn tay.

Ngô Định sợ tới mức rụt cổ. Bàn tay Cố Minh Sâm chạm vào nửa thân thể đang nằm trên người mình, nhẹ nhàng xốc lên.

Tay chân Ngô Định trở nên luống cuống. Trái tim theo động tác của anh ta mà đau đến khó thở. Thân hình to lớn, cao dong dỏng của người đàn ông đứng trước mặt cô ta, đem đến một không gian ngột ngạt, đầy áp lực. Tiếp theo, người đàn ông bỗng lên tiếng: "Chuyện tôi dặn dò giao phó, cô không thể hoàn thành. Trái lại, còn gây phiền toái cho tôi. Cô nói xem, tôi nên xử lý cô thế nào?"

Những trò hề của cô ta chung quy vẫn không qua được con mắt tinh đời của Cố Minh Sâm. Cả người Ngô Định run lẩy bẩy, hai tay nhàu nát vạt áo ngủ. Khi cô ta ngẩng đầu, những giọt nước mắt trong suốt trượt dọc theo khuôn mặt xinh đẹp: "Sau này, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, không làm những điều quá phận nữa."

Lúc này, Cố Minh Sâm mới từ từ cúi người, nhìn chòng chọc khuôn mặt của cô ta mấy giây: "Nên biết rõ thân phận của cô. Đừng ngu xuẩn giờ những trò mờ ám nữa. Nếu sau này còn xuất hiện những tin tức khiến tôi mất hứng, cô biết sẽ có hậu quả gì không?"

Ngô Định gật đầu lia lịa, khóe môi hơi nhúc nhích: "Em, em biết."

Cố Minh Sâm vỗ nhẹ hai má ướm đầm của cô ta, ngoài cười nhưng trong không cười, khẽ nhếch khóe môi: "Và còn. đừng trêu chọc cô ta nữa."

Nhìn diện mạo lạnh lùng của người đàn ông, trái tim Ngô Định gắt gao co rút. Cô ta biết rõ gút mắt ngày xưa của Ôn Văn và Cố Minh Sâm. Nếu không biết rõ, hai người đó căn bản không cách nào vượt qua được hố đen ngăn cách, cô ta cũng không có lá gan trêu chọc Ôn Văn.

Nhìn thấy cô ta ngơ ngáo, sắc mặt Cố Minh Sâm dần tối xuống, Ngô Định vội vàng cam đoan: "Vâng ạ"

Cố Minh Sâm ngồi trên sofa hút thuốc. Sau khi hút hết điếu thuốc mới cho phép cô ta đứng dậy. Vì quý lâu, hai chân Ngô Định tê cứng. Lúc đứng dậy thì cả người lão đảo.

Anh ta trợ mắt thường thức, không có ý giúp đỡ.

Hai tay Ngô Định chống trên sofa, chậm rãi ngồi xuống. NGũ quan của người đàn ông bị ánh sáng trong phòng che mờ, nhất thời cô ta không nắm bắt được cảm xúc chân thật dưới đáy mắt của anh ta.

Ngô Định đành nuốt lại câu hỏi đã tràn tới khóe miệng. Thật ra, cô ta muốn hỏi Cố Minh Sâm, có phải anh ta đã quên mất Kỷ Nhan. Nếu không thì sao anh ta lại bắt đầu che chở cho người phụ nữ kia?

-

Mấy ngày tiếp theo, Ôn Văn túc trực ở bệnh viện suốt 24/24 giờ. Ngôi nhà kia giờ chỉ có mình cô ở, có về nhà hay không, cũng chẳng cần giải thích với ai cả. Từ ngày đó, cô vẫn không có tin tức của Cố Minh Sâm. Có vài lần, cô chủ động liên lạc với anh ta, định hỏi về vấn đề ly hôn. Song, khi cô gọi điện thì không có người tiếp máy.

Cô không biết hiện tại Cố Minh Sâm đang giờ trò gì. Cô ngẫm nghĩ, anh ta chẳng có lý do gì để kéo dài thời gian ly hôn. Anh ta nên khẩn cấp hoàn thành mọi thủ tục mới đúng.

Thời gian này, thân thể của Hạ Đình Diễn hồi phục rất nhanh. Sức khỏe của cậu bé không yếu ớt như vẻ bề ngoài, hơn nữa, đầu óc của cậu rất có sáng

tạo. Ôn Văn phát hiện, ở đầu giường của cậu, có nhiều sách mà cô xem không hiểu.

"Em thích loại sách này." Ôn Văn tìm cách bắt chuyện, mỉm cười giờ một cuốn sách ra xem, "Đẹp nhỉ?"

Mới vừa giờ được vài trang, bỗng nhiên trong cuốn sách rơi xuống một tấm hình. Tấm hình có vẽ hơi cũ, ánh sáng hơi tối, thậm chí phong nền có phần hơi cổ xưa.

Quái dị là gương mặt của người trong hình bị đậm, chít chít những lỗ nhỏ giống lỗ kim.

Hạ Đình Diễm vươn tay giựt tấm ảnh, sẵn tiện lấy lại cuốn sách. Dù chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, Ôn Văn vẫn thấy được người trong hình —— là Hạ Trầm và một người đàn ông.

Người đàn ông có gương mặt bị chột đầy lỗ là Hạ Trầm. Vậy còn người đàn ông có diện mạo giống anh ta đến bảy phần, có lẽ là người con trai trưởng đã qua đời của Hạ gia – Hạ Phong.

Mặt tối tăm bị phát hiện, Hạ Đình Diễm trở nên bối rối, vội vàng nhét đại tấm ảnh vào giữa cuốn sách, tiếp theo đặt cuốn sách dưới gối của mình.

Sống mũi cao thẳng của cậu rịn ra vài giọt mồ hôi. Bộ dáng này....có lẽ là là sợ bị Hạ Trầm phát hiện. Nhìn cậu vô cùng hốt hoảng.

Trong lòng Ôn Văn lặng lẽ thờ dài. Cậu bé đang trong độ tuổi dậy thì: miễn cảm lại thích phản nghịch, thêm cái chứng bệnh tự bế. Những phần nộ cùng uất ức của cậu chỉ có thể chôn dưới đáy lòng.

Hành động của cậu bé là một cách để xả giận, trút bỏ những áp lực bị đè nén. Tóm lại, đây là phương thức để cậu phát tiết.

Ôn Văn thờ dài, kim lòng không đậu nâng tay vuốt nhẹ mái tóc đen tuyền của cậu: "Đừng sợ. Thật ra chị cũng không thích người đó đâu."

Hạ Đình Diễm nghi hoặc ngẩng đầu, đáy mắt lóe lên tia sáng khó hiểu.

Ôn Văn biết, muốn trị liệu tâm lý cho cậu bé này, đầu tiên cô phải lấy được tin nhiệm của cậu, từng bước công phá bức tường phòng bị để cậu mở miệng nói chuyện. Vì thế, cô ngồi hẳn xuống giường, nói tiếp: "Vừa nhìn chị đã biết anh ta cực kì hung dữ. Bình thường nhân duyên của anh ta chắc tệ lắm nhỉ."

Hạ Đình Diễm mấp máy môi, vẫn chưa thể phát ra âm thanh.

Ôn Văn rất biết cách nhìn sắc mặt đoán tâm tình, hai con ngươi của cô đảo vòng, tiếp tục hí hửng: "Bề ngoài cũng chẳng đẹp trai. So với ba em thì kém xa."

Khóe miệng Hạ Đình Diễm hơi nhếch lên, ý cười rất nhạt, song vẫn bị Ôn Văn thấy được. Cậu ta lén lút nhích lại gần Ôn Văn, ngửa đầu, tựa hồ như động viên Ôn Văn nhận xét tiếp.

Tóm lại, cậu bé phải chịu áp lực trong thời gian quá lâu, hơn nữa, trong Hạ gia nào có ai dám nói xấu sau lưng Hạ Trầm. Hạ Đình Diễm có vẻ vô cùng cao hứng khi có người phê bình, chỉ trích Hạ Trầm, hai mắt cậu càng lúc càng sáng lấp lánh. Ôn Văn đành chiều theo ý cậu: "Còn ba em thì khác, nhìn dáng vẻ thì biết ông ấy là một thân sĩ chừng chạc, nghiêm trang. Trong hình hai người đều mặc quân phục, mà chú em nhìn y chang lưu manh."

Hạ Đình Diễm vẫn nghiêng đầu, ánh mắt cực kì chăm chú, trên gương mặt đã có dấu vẻ thả lỏng.

Ôn Văn hơi nghiêng đầu, tĩnh lặng một lát, rồi cẩn thận thăm dò: "Loại đàn ông đó bề ngoài nhìn mạnh mẽ nhìn thực chất là rất kém cỏi, chỉ biết ức hiếp những đứa trẻ nhỏ. Đình Diễm đừng sợ. Về sau, chị sẽ bảo vệ em, thay em dạy dỗ anh ta."

Hạ Đình Diễm bỗng ngó người, ánh mắt khôi phục lại sự phức tạp.

Ôn Văn không biết giải thích ra sao. Khi nhìn đứa nhỏ này, có đôi lúc cô như thấy được hình ảnh ngày bé của mình. Và lại, hiện tại Hạ Đình Diễm là bệnh nhân của cô. Nếu để sơ xuất xảy ra chuyện không may, coi như tạm biệt công việc này luôn.

Đã ly hôn mà còn thất nghiệp, cô chỉ sợ không đảm đương nổi biến cố dữ dội đấy.

Hạ Đình Diễm không phải là đứa trẻ có sinh hoạt bình thường. Cậu sinh ra và lớn lên trong một gia đình quá phức tạp, tất nhiên không thể vì vài lời ngon ngọt của Ôn Văn mà gỡ bỏ mọi phòng bị. Biểu cảm của cậu ta nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Ôn Văn. Ánh mắt bất chợt ngó sang cánh cửa phía sau cô, sau đó nhanh nhẹn xoay người nằm xuống.

Ôn Văn buồn bực ngoảnh đầu, vừa vịn chạm vào ánh mắt của Hạ Trầm đang đứng ngoài cửa.

Cặp mắt của anh ta nhìn cô....có nghiền ngẫm và trêu tức ——

-

Mãi mê nói xấu người ta, còn bị đương sự tóm được, trực giác của Ôn Văn cho biết, những lời vừa rồi cô nói, đều lọt vào tai của anh ta. Nếu không, ánh mắt của anh ta sẽ không như thế, nó khiến cả người cô đều không thoải mái.

Ôn Văn thân nhiên cảm bệnh án chuẩn bị rời đi, không hề có ý định chào hỏi người đàn ông kia, có điều, tia sáng nơi khóe mắt vẫn cảnh giác rơi trên người anh ta.

Hạ Trầm đi tới, trái lại không gây khó dễ cho Ôn Văn, chính xác là trực tiếp nói với Hạ Đình Diễm: "Hôm nay tâm tình cháu có vẻ tốt nhỉ? Còn có lộc ăn nữa nè, thím Lưu nấu canh gà mà cháu thích ăn đấy."

A Tước cầm hộp giữ nhiệt, đem canh gà vàng óng đổ ra cái bát, hương vị thơm nồng lan tỏa khắp không gian trong phòng. Hương vị xộc vào khoang mũi khiến ngón trỏ của người ta bắt gặp nhúc nhích.

Thế nhưng, gương mặt của Hạ đình Diễm liền tái xanh, nhìn chòng chọc vào cái bát súp mà A Tước đưa qua, bàn tay buông xuống giường đang co chặt thành nắm đấm, giăng co vài giây mới chậm chạp lên tiếng: "Không đói bụng."

"Thím Lưu đã hầm mất một ngày đấy. Nên ăn khi còn nóng."

Ngữ khí của Hạ Trầm nhẹ bằng, nhưng vô hình trung, vẫn dẫn theo một loại áp bức cùng uy hiếp. Ngay cả Ôn Văn đứng bên cạnh cũng không nhịn nổi, cô nhủ mảy, nghiêng người chắn trước Hạ Đình Diễm: "Cậu bé đã nói là không đói bụng. Bình thường cậu ấy ít vận động, ăn nhiều cũng không tốt cho dạ dày."

Lúc này, Hạ Trầm mới nhìn thoáng qua cô, ngữ điệu chuyển sang khách sáo: "Mỗi khi nó giận lấy thì sẽ bỏ cơm. Cứ để như thế thì cơ thể làm sao khỏe được? Bác sĩ Ôn sẽ không nghĩ trong canh có độc chứ?"

Âm cuối tràn ra khóe môi anh ta, dường như ẩn chứa ý chế nhạo.

Ôn Văn bị chẹn họng, cô làm sao ngu xuẩn tự tiện suy đoán những chuyện liên quan đến mạng người, vừa định tranh cãi, Hạ Trầm bỗng nhiên nói tiếp: "Ở tình huống bình thường, nếu như chén canh này có độc, tôi làm sao ngu ngốc đến mức tự mình đưa tới. Xem ra, bác sĩ Ôn đối với tôi, đã có quá nhiều thành kiến xấu, xấu đến mức nghĩ rằng chỉ số IQ của tôi cũng thấp lè tè."

Giọng điệu của anh ta thật sự rất đáng đánh đòn, Ôn Văn nghiêng răng oán hận, trên mặt vẫn cố nở nụ cười theo công thức hóa: "Hạ tiên sinh thích nói đùa nhỉ."

"Đâu nào." Hạ Trầm lắc đầu, tự nhiên đi đến bên cạnh cô, "Bác sĩ Ôn còn nói, vừa nhìn đã biết tôi hung dữ, làm gì có nổi một té bào hài hước."

". . . ." Ôn Văn tự biết đuối lý, không muốn đôi co thêm với anh ta. Cảm bệnh án muốn rời đi, vừa xoay người, suýt nữa đầu đã đụng trúng sống mũi của anh ta.

Khóe môi anh ta rất mỏng, cong thành ý cười nhợt nhạt, thanh âm trầm thấp mang theo vài phần đùa bỡn: "Bác sĩ Ôn nếu muốn giáo huấn tôi, chúng ta _____"

Khi nói chuyện, tên trứng thối này còn ra vẻ thân sĩ đạo mạo, hơi khom người, như thể để tâm đến chiều cao chênh lệch giữa hai người. Một luồng khí ấm nóng xâm nhập vào màng nhĩ của Ôn Văn. Ôn Văn vì tức giận mà mặt đỏ gay.

Dáng vẻ này của cô lọt vào trong mắt Hạ Trầm, chỉ càng tăng thêm hứng thú cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Cho nên cậu bị lão Tam Hạ gia lừa dối?" Mặc dù Tiêu Tiêu hỏi rất bình tĩnh, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ lên, hai mắt sáng lên nhìn Ôn Văn, "Anh ta nói chờ cậu dạy dỗ, cậu chuẩn bị cho anh ta một bài học như thế nào? Há?"

Gần như ngay lập tức, trong đầu Tiêu Tiêu liền có một cuộn phim H, dáng vẻ yêu nghiệt của Hạ Trầm, rất có tính thần tượng tượng.

Nụ cười mập mờ khiến Ôn Văn thấy rất kỳ cục, không nhịn được nhíu mày một cái, dùng từ hết sức xem thường đối với cô: "Đó là treu cột, chưa từng thấy qua người đàn ông nào hẹp hòi như vậy."

Nhớ tới ngày hôm qua, bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Hạ Trầm làm cô vẫn tức giận như cũ, lúc ấy đã xác định người đàn ông kia là treu lừa cô, trong lòng Ôn Văn buồn bực, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc, lúc lướt qua anh còn hung hăng đụng vào vai anh ta một cái.

Mặc dù có chút kích động, nhưng hả giận.

Không ngờ tới chính là, anh ta thật sự cũng biến thái, cô đã bước ra cửa phòng bệnh rồi, còn chột nghe thấy tiếng cười trầm thấp, vui vẻ, giống như sung sướng cực kỳ của anh ta.

Đây không phải biến thái thì là cái gì? Quả thực là chứng thích bị ngược đãi.

Trong lòng Ôn Văn châm chọc, không nhịn được thầm thở ra: "Bây giờ, Hạ Đình Diễm là bệnh nhân của tớ, mặc kệ Hạ gia xảy ra chuyện gì, ít nhất ở trong phạm vi chức trách của tớ, phải bảo vệ cậu bé chu toàn. Tớ không thể nhìn bệnh nhân của tớ ——"

Ôn Văn nói đến đây dừng một chút, nhẹ nhàng than thở, "Tớ nhìn cậu bé còn nhỏ, không cha không mẹ, đều sẽ nghĩ đến bản thân mình."

Tiêu Tiêu ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, thấy cảm xúc của cô xuống thấp, không nhịn được nghiêng người sang ôm ôm bả vai cô: "Thời điểm cậu đến Cố gia cũng chỉ 16 tuổi, khó trách đối với cậu bé cảm động lây."

Ôn Văn trầm mặc, quá khứ là điều cô không muốn nhắc đến trong nhiều năm qua, gần đây nhìn thấy đứa bé đó, bất chợt chuyện cũ lại trở nên cực kỳ rõ ràng.

.....

Thật ra, vận số của Ôn Văn không tốt lắm, năm ấy sáu tuổi, đột nhiên ba bị bỏ tù, tội danh là: giết người.

Lúc ấy cô còn nhỏ, không hiểu giết người đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ rõ đêm đó là đêm giao thừa rất náo nhiệt, ngoài cửa sổ tuyết bay như lông bông, nhưng ba lại cố ý muốn lái xe ra ngoài.

Ông là tài xế taxi, vẫn rất trung thực, đêm giao thừa cũng muốn thừa dịp ngày cuối cùng kiếm một chút tiền. Ôn Văn nhớ trước khi đi ba dùng bàn tay thô ráp tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười ha hả nói với cô: "Tiểu Văn ngoan, ở nhà với mẹ gói kỹ sủi cảo, ba sẽ trở lại rất nhanh cùng ăn với con."

Nhưng Ôn Văn không thể chờ ba trở về, người ba trung hậu thuần lương trong ký ức kia, ở đêm giao thừa bị nghi ngờ mang tội danh giết người, bị mang vào trại tạm giam.

Ôn Văn nghe nói người chết là chú Trần, người thay ca cùng ba, nhưng bình thường quan hệ của họ tốt như vậy, làm sao ba có thể giết chết chú ấy?

Chuyện còn chưa có kết luận rõ ràng, rất nhanh, trong trại giam truyền đến tin ba tự sát.

Tất cả đều quá mức trùng hợp, đến tột cùng là ba chết thế nào ai cũng không thể cho ra ý kiến, cảnh sát vội vã kết thúc vụ án, gửi thi thể ba trở lại.

Đêm đó, Ôn Văn ôm đầu gối ngồi cách ba xa xa, mặt mày ba tái nhợt có chút xạm, cô không thể tin được đó là ba của mình. Ngồi một hồi lâu, cô mới lặng lẽ di chuyển, ngón tay cẩn thận từng li từng tí chạm vào ngón tay út của ba, nơi đó không còn nhiệt độ cô quen thuộc, mà lạnh lẽo, lạnh thấu xương.

Mẹ khóc đến suýt nữa té xỉu, bà đưa tay kéo Ôn Văn ôm vào trong ngực, dùng sức giống như muốn bóp vỡ cô: "Tiểu Văn, về sau. . . . Hai chúng ta làm như thế nào?"

Làm thế nào? Tiểu Ôn Văn mới sáu tuổi làm sao biết được, cô nhìn khuôn mặt dịu dàng ướt nhẹp nước mắt của mẹ, khờ dại nói: "Tiểu văn sẽ luôn luôn ở cùng với mẹ."

Ôn Văn làm sao biết, cô nguyện ý ở cùng với mẹ, nhưng không có nghĩa là mẹ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Ba mới hạ táng nửa tháng, người thân nhất là mẹ cũng từ bỏ cô.

-

Hàng xóm đều nói mẹ bỏ đi cùng người đàn ông khác, nhưng Ôn Văn không tin. Ngày ngày, cô ngồi một mình chờ mẹ trước cửa bậc thang. Nhưng từng ngày trôi qua, người phụ nữ dịu dàng mỉm cười nhìn cô như trước kia vẫn không xuất hiện.

Ôn Văn được bà nội mang về ở nông thôn, bà nội là một người già tính tình cổ quái, sống một mình, trầm mặc, hơn nữa rất hung dữ.

Tất cả tiền nhà gửi ngân hàng đều bị mẹ mang đi, bà nội dựa vào tiền làm công việc vặt cho người ta cho cô đi học, đứa bé sáu tuổi mặc rất đơn giản mỏng manh, ăn cơm cũng là đói một bữa no một bữa.

Bà nội tính khí nóng nảy, thường thường sẽ không giải thích mà đánh chửi cô, có lúc còn có thể dùng từ rất khó nghe nhục mạ cô, rửa mẹ cô, rửa cô là quý đời nợ, thậm chí còn hoài nghi cô không phải là con của ba.

Từ từ, Ôn Văn nghe hiểu những thứ bản thủ trong lời nói của bà nội, cô càng trở nên trầm mặc, thật ra căn bản không có người nói chuyện với cô, thậm chí Tùng Tùng đều vô cùng ghét cô.

Tùng Tùng là con chó bà nội nuôi, bà nội rất tốt đối với nó. Có lúc, Ôn Văn ngồi ở ngưỡng cửa nhìn bà nội cho Tùng Tùng ăn, nghe bà nói chuyện, len lén hâm mộ trong lòng.

Cô cũng cần tình yêu, cần có người có thể trò chuyện với cô, cho dù cười một cái với cô cũng tốt.

Trong trường học, những đứa bé đó cũng không thích cô, cô là con gái của tội phạm giết người, mọi người sợ cô, nhưng luôn trêu chọc cô. Cô không có bạn, luôn luôn một mình, ngay cả giáo viên cũng không nói chuyện với cô, chưa từng đặt câu hỏi cho cô trong giờ học.

Cứ như vậy sống bốn năm, thời điểm mười tuổi, bà nội qua đời.

Ngày bà nội đi, Ôn Văn đeo bọc sách từ trường học trở về, xa xa thấy cửa nhà vây quanh không ít người, xuyên thấu qua đám người cô thấy bà nội nằm ở giữa sân, yên tĩnh, sắc mặt tái nhợt dọa người, giống với ba đêm đó.

Ôn Văn khóc, trong lòng rất sợ hãi, cô không biết tiếp theo mình nên làm gì, nhìn sân đầy người, cô không quen biết dù chỉ một người.

Sau khi bà nội qua đời nửa tháng, Ôn Văn được nhà cậu nhận nuôi, đây là người thân duy nhất còn sót lại của cô. Nhưng điều kiện nhà cậu cũng không được tốt, mợ đối với cô rất cay nghiệt, thường kêu cô làm việc.

Ôn Văn càng thêm không thích nói chuyện, cuộc sống ăn nhờ ở đậu làm cho cô thiếu hụt nghiêm trọng cảm giác an toàn và ấm áp, cô trở thành một người quái dị và lạnh lùng. Nhưng nội tâm dù lạnh như thế nào, chưa bao giờ cô tỏ rõ không vâng lời bất kì ai, cô sợ hãi bị vứt lại và ghét bỏ, theo bản năng nghĩ nên làm thế nào lấy lòng mọi người.

Người ở bên ngoài xem ra, cô là người vô cùng hiểu chuyện và khéo léo. Nghe lời cậu mợ, chưa bao giờ gây chuyện, dù ở bên ngoài bị thua thiệt và bắt nạt, cô cũng cắn răng trở lại không nói nhiều một câu.

Bởi vì sẽ không có ai quan tâm cô bị bắt nạt, người có thể ra mặt giúp cô, đều không còn.

Năm mười sáu tuổi, số mạng Ôn Văn xảy ra bước ngoặt, bởi vì người Cố Gia đến.

Cố Vân Sơn tự mình tới đón cô. Thời điểm ấy, Ôn Văn gặp không ít người có tiền giống như Cố Vân Sơn trong thành phố. Bọn họ mặc âu phục rất đẹp, tóc chải bóng loáng, giày da sáng bóng, sạch sẽ.

Ôn Văn đứng ở sau lưng cậu, len lén nhìn ông, người đàn ông ôn hòa từ từ đi tới, đưa bàn tay lớn vuốt ve đỉnh đầu cô: "Tiểu Văn, chú là chú Cố, còn nhớ chú không?"

Đó là người bạn tốt nhất của ba, dĩ nhiên Ôn Văn nhớ, nhưng rất nhiều năm không gặp, ngay từ lúc ba gặp chuyện không may, cả nhà bọn họ đều đến tỉnh thành. Nghe nói ông ấy làm buôn bán lớn, kiếm không ít tiền, oh, đúng, một phần tiền vốn làm ăn là mượn ba.

Cố Vân Sơn cho nhà cậu một khoản tiền, ông mang Ôn Văn rời đi, ngồi vào trong xe mới lạng lẽ nháy mắt với cô: "Tương lai tiểu Văn sẽ rất tốt, chú sẽ thay ba chăm sóc thật tốt cháu."

Cố Vân Sơn còn cho Ôn Văn một khoản tiền riêng, đương nhiên là so với tiền ba cho mượn lúc trước còn nhiều hơn, chỉ là Ôn Văn còn nhỏ, tiền kia vẫn do Cố Gia bảo quản.

Ôn Văn nhớ tới cuộc sống ở Cố gia, một cách tự nhiên lại nghĩ đến Cố Minh Sâm, trong nháy mắt trí nhớ sẽ dừng lại, vô luận thế nào cũng không nhớ nổi nữa.

Cố Minh Sâm cũng là một khúc mắc trong lòng cô.

-

Tiêu Tiêu nhìn sắc mặt cô không được tốt, đau lòng chạm vào bàn tay cô, phát hiện lạnh lẽo liền dùng sức nắm bàn tay cô: "Đừng suy nghĩ nhiều, đều là chuyện quá khứ. Người phải nhìn về phía trước, bây giờ cậu không phải rất tốt sao? Hơn nữa sẽ càng ngày càng tốt, cách xa Cố Minh Sâm nhất định sẽ hạnh phúc hơn."

Ôn Văn điều chỉnh cảm xúc tốt mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiêu Tiêu, nở nụ cười xuất phát từ nội tâm: "Tớ hiểu. Hiện tại, tớ nghĩ, ít nhất phải làm cho Hạ Đình Diễn có cuộc sống tốt, một đứa bé phải cẩn thận từng li từng tí, quá nghiệp chương rồi."

Tiêu Tiêu nặng nề gật đầu một cái, nhưng vẫn không yên lòng: "Nhưng Hạ Trầm——"

Cô muốn nói lại thôi, cuối cùng nghiêm túc chỉnh đầu Ôn Văn, gần từng chữ một: "Cậu nhớ, Hạ gia ai cũng không chọc nể, nhất là Hạ Trầm. Ly hôn với Cố Minh Sâm xong, tớ không hy vọng cậu ra khỏi ổ sói lại vào hang cọp. Chuyện của Hạ Đình Diễn, có thể giúp được thì giúp, không giúp được thì thôi."

Có một số việc cô không nói ra miệng, tin tưởng Ôn Văn đều hiểu, Hạ gia nước sâu, không phải người ngoài như Ôn Văn có thể trôi được.

Người bạn khắp nơi vì mình suy nghĩ này làm cho đáy lòng Ôn Văn tràn đầy sự ấm áp, cười khề, dựa trong ngực cô (Tiêu Tiêu): "Làm thế nào bây giờ? Nếu tớ rời khỏi đây. Tớ khẳng định sẽ không bao giờ tìm được người yêu tớ hơn cậu."

Cô thực sự cảm ơn trời cao đối với cô không tệ, ít nhất còn ban cho cô một người chị em tốt như vậy.

Tiêu Tiêu phì cười ra tiếng, nhếch đuôi lông mày, tự hào nói: "Tất nhiên, quả thật tớ đối với cậu rất đề tâm đấy."

Nói xong, cô chợt có chút do dự, cúi đầu chần chờ nhìn vào mắt Ôn Văn, thấy khóe miệng cô (Ôn Văn) vẫn tươi cười, nhỏ giọng hỏi: "Cậu và Cố Minh Sâm kết hôn, thật là vì. . . . Cậu thật một chút cũng không thương anh ta?"

Mặt Ôn Văn cứng đờ, cô không trả lời ngay, chậm rãi ngồi dậy, qua một hồi lâu, cô mới lộ ra một nụ cười bi thương với Tiêu Tiêu: "Tớ nói tớ không biết, cậu tin không?"

Tiêu Tiêu nhìn cô khó hiểu....

Nơi cô hòng Ôn Văn dâng tràn một nỗi cay đắng, cô thật sự không biết. Những năm này, cô chỉ nghĩ sống thật tốt. Cuộc sống đầu đường xó chợ làm cho cô lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận, khắp nơi tràn đầy cảm giác khủng hoảng và bất an. Có thể sống và ăn no mặc ấm đối với cô đã là niềm hạnh phúc lớn nhất. Tình yêu? Điều này thật sự xa lạ và quá xa xỉ với cô.

"Có lẽ, thật sự là không thương thôi." Ôn Văn vừa dứt lời, cửa phòng khách đã bị mở ra, Cố Minh Sâm mặc áo gió màu đen đứng ở ngưỡng cửa, trong tay còn cầm một túi giấy màu nâu. Chỉ là giờ phút này, sắc mặt anh thật sự khó coi, âm tình đầy mắt nồng đậm, như một con bão sắp sửa ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tiêu Tiêu chửi thề một câu trong lòng, không thèm nhìn Cố Minh Sâm một cái, nói: "Kỳ quái, đây là nhà Tiểu Văn, sao anh lại có chìa khóa?"

Ôn Văn buồn bực, nhưng hiển nhiên Cố Minh Sâm không muốn trả lời.

Anh ta không để ý đến Tiêu Tiêu, trực tiếp đi tới ném đồ trong tay tới trong ngực Ôn Văn, mang dáng vẻ lạnh lẽo: "Thỏa thuận li hôn tôi đã xem qua, không có vấn đề."

Ôn Văn cho rằng anh đã ký rồi, đang chuẩn bị mở túi giấy, bỗng nhiên nghe anh ta nói: "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô một lát."

Sau khi Tiêu Tiêu nghe xong lời này, ngay lập tức nhảy lên. Vóc dáng của cô thấp, so với Cố Minh Sâm lùn hơn không ít, cô kiễng chân: "Có cái gì sợ người khác nghe thấy sao?"

Mặt Cố Minh Sâm không thay đổi liếc nhìn cô một cái: "Có muốn tôi giúp cô đi ra ngoài?"

Từ trước đến giờ, người đàn ông này không có phong độ, giờ phút này cả người càng thêm tối tăm kinh người. Tiêu Tiêu cũng không sợ anh ta, ưỡn thẳng lưng, trợn mắt khiêu khích nhìn lại: "Cũng không phải là đánh phụ nữ, Cố Minh Sâm anh có chuyện gì không làm được."

Trong nháy mắt, con mắt Cố Minh Sâm tối nẩy phần, bàn tay xuôi ở bên người từ từ nắm chặt thành quyền.

Trước kia, hai người này không hợp nhau, mỗi lần gặp nhau luôn luôn ồn ào. Tiêu Tiêu không chào đón Cố Minh Sâm, Cố Minh Sâm thì càng không cần phải nói, chỉ cần là người có liên quan đến Ôn Văn anh ta đều ghét.

Ôn Văn kéo cánh tay Tiêu Tiêu, nói với Cố Minh Sâm: "Chúng ta vào thư phòng nói."

Cô muốn biết Cố Minh Sâm còn muốn nói gì nữa, chuyện ly hôn này đối với anh ta không có chỗ xấu, anh ta cũng sẽ không giờ trò.

Hai người vào thư phòng, Tiêu Tiêu nằm xem tạp chí ở trên sofa, nhưng lỗ tai vẫn lưu ý động tĩnh trong phòng, chỉ cần Cố Minh Sâm khi dễ Ôn Văn sẽ vọt vào trước tiên.

-

Ôn Văn đem tài liệu đặt ở trên bàn làm việc, xoay người lại nhìn Cố Minh Sâm, đã lâu rồi bọn họ không ngồi xuống nói chuyện bình tĩnh với nhau như vậy, một lần cuối cùng, có lẽ là hơn hai năm trước.

Cố Minh Sâm ngồi ở trên sofa cũng không ngẩng đầu nhìn cô, tóc trên trán mềm mại rủ xuống khẽ che lại mắt, chỉ có thể nhìn thấy sống mũi cao và khóe miệng mím chặt.

Cố Minh Sâm như vậy rất xa lạ, giống như có chút. Bi thương? Ôn Văn hoài nghi mình nhất định là nhìn lầm rồi, cảm xúc mềm yếu như vậy, tại sao anh ta biểu hiện ra ở trước mặt cô được?

Lúc Cố Minh Sâm ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy Ôn Văn đang nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt có hơi kỳ quái.

Anh nhẫn nhịn khó chịu, nhẹ nhàng hắng giọng một cái, nhưng vẫn hỏi ra: "Kỳ Nhan. Rốt cuộc tại sao phải đi?"

Ôn Văn sùng sốt: "Cái gì?"

Thời điểm Cổ Minh Sâm nhìn sang, cô thấy một đôi mắt đỏ dọa người. Anh ta nhìn chằm chằm Ôn Văn, môi nặn từng chữ từng chữ đi ra: "Ba tôi thật sự vì muốn tôi cưới cô mới buộc cô ấy đi, không có nguyên nhân khác?"

Hai mắt anh nhìn thật kỹ mỗi biểu tình biến hóa của Ôn Văn, anh và người phụ nữ này cùng sinh sống một chỗ mười hai năm, cho tới hôm nay hình như anh vẫn không hiểu rõ. Bề ngoài của cô xem giống như nhu nhược, rốt cuộc có tâm địa sắt đá như thế nào.

Ôn Văn và anh trầm mặc nhìn nhau giây lát, nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng."

Gần xanh trên trán Cổ Minh Sâm đều giật giật, đột ngột anh đứng lên, ở thời điểm Ôn Văn còn không thấy rõ đã đi đến trước mặt cô.

Bàn tay của anh rất lớn và có lực, nắm chặt bả vai của cô, gần như muốn làm cho cô tan xương nát thịt: "Thật sự coi tôi là kẻ ngu? Vậy cô nói cho tôi biết những thứ này là chuyện gì xảy ra! Con mẹ nó! Cô nói cho tôi biết."

Từ trong túi áo khoác, anh lấy ra một xấp hình ném lên người Ôn Văn, về mặt dữ tợn, nhưng lại có vẻ kích động và khó xử.

Ôn Văn xem những tấm ảnh rơi tán loạn trên mặt đất, không có bất kỳ biến hóa nào trên mặt, Cổ Minh Sâm không nhịn được cười lạnh thành tiếng: "Cô quả nhiên, quả nhiên đã biết từ sớm."

Người trên toàn thế giới đều biết, chỉ có một mình anh là kẻ ngu.

Cho rằng ba dùng thủ đoạn ép Kỳ Nhan đi mới để cho cô chết bởi tai nạn máy bay, thậm chí đem tất cả tội lỗi từ ba mẹ đổ lên trên người Ôn Văn, anh tự nói với mình, là do Ôn Văn giáo hoạt, biết lấy lòng ba mẹ, mới khiến ba mẹ bị cô lừa gạt chọn cô làm con dâu Cổ gia.

Nhưng giờ phút này, sự thật so với những thứ này còn khó chịu hơn.

-

Người phụ nữ trong ảnh chính là Kỳ Nhan, cô là minh tinh điện ảnh của Làng Giải Trí, bởi vì ngoại hình đẹp và đáng yêu nên rất được yêu thích.

Vậy mà lại thấy những hành động gai mắt trong các bức ảnh, cặp chân thon dài trắng nõn vững vàng kẹp lại vòng eo người đàn ông, về mặt vừa khổ sở vừa say mê nằm ở phía dưới một người đàn ông trung niên. Còn có thật nhiều tư thế dâm dăng khó tưởng tượng, mà vai nam chính lại đổi thành nhiều người khác.

Những hình ảnh này, Ôn Văn không còn xa lạ, nhìn đến lồng ngực của anh vì tức giận mà kịch liệt phập phồng, cô hiếm khi chần chờ mấy giây: "Kỳ Nhan, cô ấy là vô tội."

Căn bản, Cổ Minh Sâm không nghe lọt, cặp mắt sung huyết đỏ ngầu, ngón tay nắm ở trên vai cô không ngừng thắt chặt.

Ôn Văn rất đau, nhưng vẫn nhẫn nại nói tiếp: "Anh biết cô ấy không có bối cảnh gì, một cô gái ở Làng Giải Trí rất khó khăn. Lúc ban đầu là do bị người khác thiết kế, nhiều lần uy hiếp mới có những giao dịch với những người giàu có và chính trị gia này."

d,d,l,q,d,,,,,

Ôn Văn biết Cổ Minh Sâm chắc chắn rất khổ sở, năm mười sáu tuổi tới Cổ Gia, cô đối với tính tình của người đàn ông này hiểu rõ chính xác từ sớm. Đừng nói Kỳ Nhan là người phụ nữ anh thích nhất, dù là một món đồ chơi đã từng thuộc về anh mà bị người khác nhúng chàm, anh cũng sẽ phát điên nổi giận chừng mấy ngày.

Cô không biết an ủi người khác, căn cứ môi, lặng lẽ nói: "Cô ấy luôn luôn yêu anh."

Nhưng Cổ Minh Sâm giống như không nghe thấy cô nói, thật sâu nhìn vào cô: "Cho nên ba tôi không để cho tôi cưới cô ấy, nguyên nhân thực sự là vì điều này? Mà không phải bởi vì cô."

Ôn Văn mấp máy môi, gật đầu lần nữa.

Cổ Minh Sâm khổ sở lui về phía sau một bước, anh an bài Ngô Dịch vào công ty đã từng làm đại diện cho Kỳ Nhan, lúc này mới dần dần tìm ra từ đồng scandal một việc đã chôn xuống thật lâu. Nhưng theo sự thật bày ở trước mặt anh, anh mới biết mình hiểu lầm người phụ nữ này rõ ràng hai năm, cô biết rất rõ ràng, nhưng cái gì đều không nói.

Nói cho cùng, hiểu lầm của anh, đối với cô mà nói căn bản không quan trọng.

"Ban đầu là ba tôi không cho cô nói với tôi sao?" Anh gần như có thể đoán được, Ôn Văn rất nghe lời Cổ Văn Sơn và Châu Minh Lam, chỉ cần bọn họ phân phó, cô nhất định sẽ làm theo.

Nghe giọng điệu này, Ôn Văn biết chuyện đã bị anh tra ra không sai biệt lắm, hơn nữa phủ nhận cũng không có ý nghĩa gì: "Chú Cổ sợ anh khổ sở."

"VẬY còn cô?"

Cố Minh Sâm đột nhiên hỏi cô, làm cho Ôn Văn không hiểu ra sao: "Tôi?"

Cố Minh Sâm nhìn người phụ nữ trước mặt, anh muốn hỏi cô, hai năm qua bị anh lạnh nhạt, thậm chí có thời điểm nhục nhã, trong lòng cô không có cảm giác nào sao? Có khổ sở, tổn thương hay không?

Lần đầu tiên, Ôn Văn bị anh nhìn chăm chú, nghiêm túc và tập trung, các biểu hiện trên mặt cô từ từ động lại, cuối cùng, thản nhiên nhìn Cố Minh Sâm: "Không biết, anh một mực chán ghét tôi, tôi cũng bị người ta ghét nhiều rồi. Không khổ sở."

Cố Minh Sâm chưa từng nói chuyện và lắng nghe Ôn Văn từ tế thể này, nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, vẻ mặt thoải mái và buông lỏng, nơi lồng ngực chợt. Điện cuồng co rút .

-

"Sau đó, anh ta đã ký?" Tiêu Tiêu chờ Cố Minh Sâm vừa đi đã bắt Ôn Văn thăm vấn cô, Ôn Văn nói quá trình ký tên, làm cho cô (TT) kinh ngạc không ngậm miệng được, "Kỳ quái, quá dễ dàng, lúc trước nhìn anh ta vẫn từ chối còn tưởng rằng không muốn ký đấy."

Ôn Văn bật cười: "Không phải đâu, lúc trước đại khái do anh ta đang bận thôi."

"Mặc kệ như thế nào, rồi đi tên khốn kiếp này đều là chuyện vui vẻ. Khi còn bé, sai bảo cậu như giúp việc còn chưa tính. Sau này, kết hôn vẫn còn luôn bắt nạt cậu, đề về sau cho anh ta đi gặp quý đi." Tiêu Tiêu bủn rủn, cảm phần thỏa thuận li hôn lần qua lộn lại xem nhiều lần, giống như muốn nghiệm chứng thật hay giả.

Ôn Văn không đáp lời, chỉ ngẩn người nhìn ly thủy tinh trên bàn.

Tiêu Tiêu phát hiện kể từ sau khi Cố Minh Sâm đi, cô cười có hơi miễn cưỡng, ánh mắt mơ hồ lung lay, không được tự nhiên. Không nhận được, mắt cô tròn to, đưa tay chọc chọc bả vai Ôn Văn: "Ồ trong thư phòng, hai người. không xảy ra chuyện gì mà tớ không biết chứ?"

.....

Mắt Ôn Văn tròn to, gương mặt hơi hồng, vội vàng dùng sức khoát tay phủ nhận nói: "Anh ta nghe tớ nói xong sau đó ký luôn, còn không nói với tớ liền đi ngay, giống như rất tức giận."

"Thật?"

"Thật."

Tiêu Tiêu lạnh lợi nheo mắt, chợt âm trầm cười phá lên: "Tớ hiểu rồi."

"Biết cái gì rồi hả?" Ôn Văn bối rối cau mày. Tiêu Tiêu giống như tên trộm, mở tròng hai mắt, đứng dậy, đôi tay dùng sức lôi cô hướng trong phòng đi đến: "Đi đi đi, cậu khôi phục cuộc sống độc thân, chúng ta thế nào cũng phải ăn mừng một phen. Tới nay, tớ sẽ cho cậu biết một người phụ nữ độc thân có cuộc sống đặc sắc về đêm như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ôn Văn bình thường không trang điểm, nhưng bây giờ make-up lên, Tiêu Tiêu sững sốt trầm trồ khen ngợi đẹp, đẹp lắm. Trước khi ra khỏi cửa, cô còn kéo váy của mình: "Cái này có phải hơi ngắn một chút hay không?"

Tiêu Tiêu nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, tán thưởng gật đầu một cái: "Cuối cùng cậu cũng giống phụ nữ".

Ôn Văn bị lời nói này của Tiêu Tiêu làm cho buồn cười: "Chẳng lẽ hai mươi tám năm trước tớ là người không phân rõ giới tính".

Tiêu Tiêu lắc đầu một cái, càng nói càng làm cho Ôn Văn học máu: "Hai mươi tám năm trước cậu giống như chưa trở nĩa hoàn toàn".

Thật ra thì điều này cũng không phải tại Ôn Văn, khi còn rất nhỏ cô liền bị mẹ vứt bỏ, sau này cho dù là bà nội thì cũng chỉ là mợ, ai cũng không dạy cô trở thành phụ nữ phải như thế nào. Đến khi lớn lên, bộ dạng cô không xấu, nhưng chung quy ăn mặc lại rất quý củ không có điểm gì nổi bật trong đám đông.

Chu Nhĩ Lam cũng mua cho cô rất nhiều quần áo, trang sức nhưng cũng đều là loại trang nghiêm, kín đáo. Tiêu Tiêu vẫn là ghét bỏ cách ăn mặc của cô,

cuối cùng lần này cũng có cơ hội cải tạo Ôn Văn.

Ra cửa gặp phải hai vị Tiền giáo sư đã về hưu ở sát vách, hai vị nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, có chút không nhận ra: “Tiểu Ôn”.

Ôn Văn then thùng gập đầu, giáo sư Tiền một hồi lâu mới cười ra tiếng: “Xinh đẹp như vậy còn tưởng rằng nhận lầm người, sửa soạn như vậy mới đúng như vậy mới có bạn trai theo”.

Hai vị giáo sư rất nóng lòng, chưa bao giờ thấy người đàn ông nào xuất hiện trong nhà cô nên vẫn xem như cô là gái ế chưa kết hôn, nhiều lần còn giới thiệu đối tượng cho cô nữa.

Ôn Văn có chút quần bách, cười xấu hổ.

“Ngay cả Tiền giáo sư cũng nói như vậy, cuộc hôn nhân này của cậu đúng là thất bại.” Tiêu Tiêu một chút cũng không nể tình dỗi cho cô một gáo nước lạnh, hướng cô nháy nháy mắt: “Tối nay tỷ sẽ cho mọi người xem thế nào là trai đẹp, so với Cố Minh Sâm còn anh tuấn đẹp trai gấp trăm lần”.

Ôn Văn há hốc miệng, cuối cùng vẫn là không nói được gì.

-

Hai mươi tám năm trước sinh hoạt của Ôn Văn rất đơn giản, Cố Văn Sơn cùng Chu Nhĩ Lam không thích cô nhất định sẽ không làm, bọn họ ghét quê hương của cô thì cô cũng sẽ nhất định không đi. Cho nên đối với hộp đêm, vẫn là lần đầu tiên cô đến.

Thật ra cô có chút không hiểu rốt cục chỗ này có gì tốt để chơi, âm nhạc rất ồn ào, khắp nơi đều là nói chuyện lớn tiếng, cứ chỉ nam nữ mờ mờ ám ám Ngoại trừ uống rượu, cô không tham gia bất cứ trò chơi nào mà Tiêu Tiêu đề nghị.

Tiêu Tiêu có chút không vui nhìn cô chằm chằm: “Cậu cứ như vậy thì sống còn gì là niềm vui thú nữa chứ.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, cuộc sống của mình chính xác là có chút khô khan không thú vị nhưng phương thức sống kiểu này cũng không phải là kiểu cô thích. Tiêu Tiêu liếc mắt, dứt khoát kể cô: “Minh đi khiêu vũ”.

Ôn Văn ngồi một mình bên cạnh bàn uống rượu, Tiêu Tiêu tiến vào sàn nhảy như cá gặp nước. Vốn dáng người của Tiêu Tiêu đã đẹp nên chỉ cần vịn vẹo vài cái, không bao lâu đã xuất hiện nhiều người đàn ông vây quanh.

Trên đường cũng có người tiến lại gần Ôn Văn, không biết có phải do quan niệm bảo thủ hay không mà Ôn Văn có cảm giác ánh mắt của bọn họ không đúng đắn. Cuối cùng hàn huyên mấy câu liền tẻ ngắt, thật sự cô cảm thấy gặp trở ngại khi giao tiếp kiểu này.

Tiêu Tiêu đang chơi vui, thỉnh thoảng còn hướng cô phát tay một cái.

Ôn Văn trừ uống rượu ra cũng không biết làm gì để giết thời gian, bất tri bất giác liền uống hơi nhiều. Cô cảm thấy mình có chút choáng váng, không biết là loại rượu gì mà tác dụng lại lớn như vậy.

Trên đường đi vệ sinh chân cũng có chút nhẹ nhàng, tìm một hồi rốt cục cũng không thấy phòng vệ sinh ở đâu, ngược lại thấy một người quen tại một gian phòng.

Hạ Trầm đứng ở trong hành lang hút thuốc lá, trên người chỉ có một cái áo sơ mi đen, không giống bộ dạng ngày thường, chân mày nhíu lại giống như gặp chuyện phiền lòng.

Ôn Văn đang do dự có nên chào hỏi hay không thì đối phương đã phát hiện ra cô.

Đoán chừng Hạ Trầm cũng chưa thích ứng với cách ăn mặc này của cô, cau mày nhìn qua, lúc này mới khẽ nheo lại khóe mắt: “Trùng hợp như thế”.

Ôn Văn gập đầu, trầm ngâm mấy giây vẫn là mở miệng hỏi: “Cái đó...nhà vệ sinh ở đâu vậy”.

Hạ Trầm đầu tiên là không nói chuyện, có lẽ là không thể nào chấp nhận chuyện cô chỉ xem anh là kẻ hỏi đường, qua mấy giây mới chỉ chỉ cuối hành lang, có chút hoài nghi liếc nhìn cô một cái: “Cô sẽ không đi nhầm phòng vệ sinh nam đấy chứ”.

Ôn Văn thật sự không thích người này mở miệng nói chuyện, vốn “cám ơn” định nói ra miệng liền nuốt trở vào, trực tiếp vòng qua hẳn đi vào phòng vệ sinh.

Hạ Trầm nhìn cô say lao đảo, bóng dáng biến mất ở khúc cua hành lang, lúc này mới từ từ khạc ra điếu thuốc.

Sau lưng cửa phòng bị mở ra, bước chân A Tước vững vàng thẳng bước đi ra ngoài. Hạ Trầm tắt nửa điếu thuốc trong tay, mặt không đổi: “Nói”.

A Tước gập đầu một cái, gỡ bao tay màu trắng trong tay ra đút vào túi: “Chuyện lần trước hàng bị cướp lão gia cũng biết, đều là ông ấy cho phép.”

Hạ Trầm suy tư một lát rồi hai tay nhét vào túi chậm rãi xoay người lại.

A Tước hiểu rõ Hạ Trầm, anh càng không nói lời nào, sắc mặt càng bình tĩnh thì trong lòng nhất định đang rất tức giận.

Cửa phòng lần nữa bị mở ra, sức lực rất lớn mang theo tức giận, một cô gái quần áo xốc xếch mặt tràn đầy tình hồng chạy đến, tức giận nhìn Hạ Trầm nhưng một chữ cũng không dám mở miệng.

Trên mặt Hạ Trầm không có biểu cảm gì, A Tước đi tới khẽ cúi xuống: “Lão gia đang tìm cô, tôi đưa cô trở về”. Cô gái kia bất khả tư nghị (không thể tin được) nhìn gần người đàn ông như quân tử, trong giống như mới vừa rồi chuyện xảy ra trong phòng toàn bộ đều là ảo giác của cô, cô gắt gao nắm tay thật chặt, cánh môi cắn đầy máu: “Các người, các người...”.

A Tước giờ giờ tay lên, mở miệng cắt đứt: “Phu nhân, mời”.

Cô gái kia mấp máy môi, có lời muốn nói nhưng lại không mở miệng nói được.

Đôi mắt Hạ Trầm lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô ta, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ xin Mạnh tiểu thư giúp một chuyện, bây giờ đã có câu trả lời, những bức hình kia tuyệt nhiên sẽ không ai thấy, Mạnh tiểu thư yên tâm”.

Mạnh Vân Khiết siết chặt quả đấm: “Hạ Trầm, bây giờ tôi và bố cậu đã là vợ chồng hợp pháp, cậu lại dám...”.

Hạ Trầm không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nghe xong làm cho Mạnh Vân Khiết không biết mắng thế nào, hung hăng dậm chân một cái, tức tối theo A Tước đi ra ngoài.

Hạ Trầm nặng nề cầm điều thuốc đưa vào trong miệng hút, xoay người muốn đi, chợt nghĩ tới điều gì, có chút suy nghĩ mà liếc nhìn cuối hành lang.

Cô gái này đi thật lâu?

-

Tại thời điểm Hạ Trầm tìm được Ôn Văn, trán nổi lên đầy gân xanh, cô cứ như vậy dựa vào vách tường hành lang ngủ thiếp đi, giày cao gót bị ném một bên, làn váy bị vén lên trên lộ ra đôi chân dài trắng nõn.

“Tĩnh” Hạ Trầm đưa tay nắm gáy cô khiến cho cô phải mở mắt ra nhìn mình.

Ôn Văn nheo mắt nhìn anh một chút, không lên tiếng ngược lại tỉnh cảnh giác rất cao, đưa tay khẽ đẩy anh một cái.

Hạ Trầm cau mày, cứ như vậy cùng cô giằng co một hồi lâu, đưa tay kiểm tra người cô một chút, xác định cô không mang theo điện thoại.

Hạ Trầm nghĩ mắc gì mình phải giúp đỡ người khác, đó không phải là phong cách của anh, đứng dậy định đi bỗng nhiên lại do dự, nghĩ đến Hạ Đình Diễm do cô phụ trách, hơn nữa Hạ Đình Diễm đã bắt đầu có chút thích ứng với cô.

Hạ Trầm nghĩ một lát, rồi cúi người ôm cô vào trong ngực.

Ôn Văn mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn chằm chằm gương mặt trong gang tấc hồi lâu, kết quả vẫn không nhận ra là ai. Hạ Trầm có chút nhức đầu hỏi: “Nhà ở đâu”.

Ôn Văn nhìn chằm chằm tròng mắt đen sì của anh mấy giây, tiến lại gần hơn một chút hồi lâu cũng không thấy hồi âm.

“.....”

Hạ Trầm không thể làm gì khác hơn là dẫn cô tới khách sạn, anh không có thói quen dẫn người xa lạ về nhà, nhất là phụ nữ. Thế nhưng, cô gái này quá khó hầu hạ, một chút kêu như muỗi, một chút lại kêu đau bụng.

Hạ Trầm ném cô ở trên giường, ngồi một chỗ lạnh lùng nhìn cô lăn qua lộn lại, quần áo cũng bắt đầu có chút lộn xộn, cuối cùng đợi cô ổn định lại mới nói: “Rốt cục đau ở đâu?”.

Âm thanh Ôn Văn rất nhỏ, có lẽ là không thoải mái, Hạ Trầm tới gần để nghe rõ hơn, nhìn cô chằm chằm ôm bụng cắn răng: “Này, ở đây, dạ dày”.

Anh bị người phụ nữ này làm cho đầu đổ đầy mồ hôi, một tay tháo nút áo sơ mi, một tay cầm điện thoại gọi cho A Tước: “Cậu mang thuốc bao tử tới đây”.

Đi vào phòng tắm trước, Hạ Trầm quay đầu lại liếc nhìn người phụ nữ nằm trên giường, đi tới vỗ vỗ gương mặt của cô, ra vẻ hung hăng dọa cô: “Nếu cô dám ới trên giường, xem tôi thu thập cô như thế nào.”

Ôn Văn không có đáp lại, giống như đã ngủ.

Hạ Trầm không nhịn được nghĩ, đây là lần đầu tiên anh phục vụ người khác, còn là phụ nữ, hơn nữa còn là đã kết hôn.

Đầu óc anh nhất định là có vấn đề.

Tắm xong vừa lúc A Tước đem thuốc tới, cho là bệnh .bao tử của Hạ Trầm lại tái phát, còn cố ý mua một chút cháo trắng tới đây, đợi thấy rõ người phụ

nữ nằm ở trên giường là ai thì nhất thời nét mặt cực kỳ tế nhị.

Hạ Trầm vừa lau tóc vừa ném hộp thuốc vào trong tay A Tước: “Cậu cho cô ấy uống”

A Tước nhìn một chút, ném trả lại hộp thuốc trước mặt Hạ Trầm “ Là cậu đấy”.

Hạ Trầm chậm chậm ngẩng đầu nhìn anh, A Tước ho một tiếng, mặt như cũ không biểu cảm “ 12 giờ, tan việc”.

A Tước nói đi là đi, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Hạ Trầm cực kỳ khó coi.

Hạ Trầm ngồi ở trên sofa, nhìn chằm chằm giường lớn, thân hình Ôn Văn vốn gầy yếu, nằm ở trên giường lớn càng cảm giác cô thật sự rất nhỏ, nếu không phải thỉnh thoảng cô phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, cơ hồ sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Nhìn hộp thuốc trong tay, Hạ Trầm đứng dậy rót chén nước ấm.

Hạ Trầm ôm nửa người cô vào trong ngực, một tay sắp sửa đưa vào trong miệng cô, vốn đang suy nghĩ dứt thuốc cho cô như thế nào thì bỗng nhiên cảm giác một vật gì đó mềm mại, ẩm ướt lướt qua lòng bàn tay của anh, nhẹ nhàng liếm liếm.

Hạ Trầm sững sờ, nhìn người phụ nữ trong ngực khép hờ hai mắt, mềm mại, cánh môi khẽ liếm lòng bàn tay anh dòi đi, tìm được miệng ly thủy tinh. Cô khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn anh: “Khát..”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Lúc này, Ôn Văn không cảm giác được nguy cơ đang đến gần. Vốn vấy đã gần bảy giờ đã trượt lên bắp đùi, nếu Hạ Trầm nhìn kỹ sẽ thấy cánh xuân không bỏ sót thứ gì.

Thật may là Hạ Trầm có khả năng tự kiềm chế được, dù sao đã đến tuổi này thì chuyện gì mà anh chưa từng trải qua. Anh đỡ Ôn Văn trực tiếp dựa vào đầu giường, cầm ly uống nước, bình thường Hạ Trầm không có kinh nghiệm chăm sóc người khác nên sức lực có hơi mạnh đối với Ôn Văn.

Ôn Văn bị sắc ho khan kịch liệt, phần lớn đều vấy vào áo choàng tắm của Hạ Trầm.

“Phiền phức” Hạ Trầm chưa bao giờ chật vật như vậy, vừa vặn hôm nay tâm tình anh không tốt nên động tác hết sức thô bạo, trực tiếp cởi hết quần áo của cô xuống.

Cởi quần áo là cả một quá trình gian nan, vóc dáng người phụ nữ này không tệ lắm, ngay cả Hạ Trầm cũng khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung.

“Cô nên cảm thấy may mắn là hôm nay gặp tôi”. Anh cắn răng nói bên tai cô xong, liền trực tiếp tháo đồng hồ cô xuống.

Ôn Văn mơ mơ màng màng, mặt cũng đỏ hết cả lên, mơ hồ không rõ trả lời anh một câu: “Cảm ơn”.

Hạ Trầm giận quá hóa cười: “Cô thật là không khách khí”.

Anh nghiêng người đặt đồng hồ đeo tay trên đầu giường, xoay người chợt thấy người phụ nữ kia không biết từ lúc nào ngồi dậy, hơi híp mắt nhìn mình.

Thật sự hai người nằm cạnh nhau quá gần, ngay cả hô hấp cũng nghe thấy, chớp mũi đều là mùi hương nhàn nhạt của người phụ nữ này.

Thời gian này, địa điểm này còn là ban đêm, hình như tất cả có chút mờ ám.

Hạ Trầm nhìn đôi mắt trong veo như nước của cô, hầu kết có chút giật giật, giọng khàn khàn: “Làm gì, ngủ”.

Mặt của Ôn Văn đỏ lên, hơi mắt tự nhiên, lúc này trên người chỉ còn lại nội y, tóc dài xỏa tung trên vai, Hạ Trầm cảm thấy trên người nổi lên mấy đốm lửa nhỏ. Cô mở miệng nói chuyện lần nữa, âm thanh mềm nhũn: “Tại sao anh lại cởi quần áo của tôi”.

Hạ Trầm cực kỳ im lặng, nãy giờ cởi hết rồi bây giờ mới nhớ tới, có phải phản ứng hơi chậm không: “Quần áo của cô ướt”.

Ôn Văn nghi ngờ cau mày, bộ dạng không tin: “Không phải là anh muốn cưỡng gian tôi?”.

Tại sao người phụ nữ này ăn mặc như vậy lại chạy tới hộp đêm, đúng là tùy tiện, không biết nghĩ cái gì nên làm cái gì không nên làm, giờ phút này, Ôn Văn ở trong lòng Hạ Trầm, dáng vẻ mê hồn cùng với đêm tịch mịch, vì vậy từng cái cử động của cô có chút giống quyến rũ. Mi tâm Ôn Văn nhũn nhũn hơn, Hạ Trầm nhìn bộ dạng này của cô rất dụ người, hơn nữa đôi môi đỏ tươi như cánh đào rất muốn cắn một cái.

Hạ Trầm từ từ dán lại gần, đang muốn hôn cô, bỗng nhiên Ôn Văn không khách khí ợ một cái đánh mất hình tượng.

“.....” Tất cả hăng hái, lừa dục nhất thời của Hạ Trầm đều biến thành hư không.

Chưa thỏa mãn dục vọng, hậu quả chính là hòa khí (bực tức) vô cùng lớn, anh kéo chăn quần người thật chặt, đứng ở bên giường cười lạnh nói: “Còn nói thêm một chữ, tối nay cô ngủ trong bồn tắm”.

Anh xoay người đi, dây buộc áo choàng tắm chợt bị kéo lại.

“Tôi_____” Ôn Văn tội nghiệp nhìn anh, quần quần dây buộc áo quanh ngón tay, giống như là sợ anh đi mất, qua mấy giây mới nhỏ giọng nặn ra mấy chữ: “Tôi còn muốn uống nước”.

Hạ Trầm nhìn cô một hồi, hai bàn tay nắm chặt lại rồi mở ra, cố gắng kiềm chế, cuối cùng cúi người hung hăng véo cằm cô, sức lực tuyệt không dịu dàng: “Đám sai bảo tôi, cô là người đầu tiên đấy”.

-

Ngày hôm sau, đầu đau nhức như búa bổ làm Ôn Văn thức tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy cửa sổ lớn đang mở, vài tia nắng ấm áp tràn vào.

Cô nhìn chằm chằm gian phòng hồi lâu cũng không nhớ nổi mình rốt cục đang ở đâu, chỉ thoáng qua mấy hình ảnh đứt đoạn, lần sau không nên uống nhiều rượu như vậy, cơ thể thật đau không muốn đứng dậy.

Nhìn cách bày biện gian phòng, Ôn Văn rất nhanh liền phát hiện ra đây là khách sạn, đầu óc nhất tỉnh ra liền giật bắn ra khỏi giường.

Phát hiện trên người mình không cơ hồ không mặc cái gì nhưng thân thể không mấy khó chịu, thật may không xảy ra chuyện gì. Nhưng tại sao mình lại xuất hiện nơi này?.

Ở trong phòng tìm một hồi cũng không thấy quần áo của mình, Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là quần chắn vào người, kéo cửa phòng ra thăm dò một chút. Trên ghế sa lon có một người đàn ông đang ngồi, chỉ có thể nhìn đằng sau, tóc ngắn, gọn gàng cùng bộ vai ngang rộng lớn, bộ dáng không cách nào xác nhận được.

Cô đang do dự ra ngoài luôn như vậy hay sao, người đàn ông chợt lên tiếng: "Dậy rồi”.

Ôn Văn nghe âm thanh này quen tai, chờ đến gần vừa nhìn khỏe môi nhất thời kéo ra, người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon đang đọc báo không phải là Hạ Trầm thì là ai? Chỉ là tối hôm qua cô với anh ta hẳn đã tách ra rồi mà .

Hạ Trầm từ tờ báo ngẩng đầu lên, lúc này Ôn Văn mới phát hiện khí sắc anh không được tốt lắm. Cô kéo chăn thật chặt: “Quần áo của tôi đâu?”.

“Giật rồi”.

Ôn Văn ngược xem đồng hồ, trễ giờ làm rồi, cô phải thay đồ nhanh lên, vội vàng cầm điện thoại gọi cho phục vụ. Đợi cô làm xong, phát hiện từ đầu chỉ cuối Hạ Trầm cũng không để ý tới cô, giống như trong phòng chỉ có một mình anh, ngay cả cái liếc mắt cũng không buồn nhìn cô.

Ôn Văn trực giác có cái gì đó không đúng, không khí có chút lạ.

Cô ngồi trên ghế cách Hạ Trầm không xa, len lén liếc nhìn anh vài cái, cuối cùng vẫn không nhìn được hỏi: “Tại sao tôi lại ở chỗ này”.

Hạ Trầm chậm rãi nhìn sang, đáy mắt có mấy phần chế nhạo, ti mi gấp tờ báo đặt trên bàn, khỏe miệng nhếch lên vài phần giống như cười mỉa mai: “Quên? Thật đáng tiếc, nhưng mà không sao có thể ôn lại đề bác sĩ Ôn nhớ lại một chút.”

Cô nghe giọng điệu của anh có chút kỳ quái còn có vẻ thoải lý hữu thoải nữa (câu nói có hàm ý khác) , chẳng lẽ tối hôm qua xảy ra chuyện gì, cô không tài nào nhớ nổi, phải hỏi anh ta mới được: “ Không phải tôi rước lấy phiền phức cho anh đấy chứ”.

Hạ Trầm không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn cô.

Ôn Văn bị anh nhìn có chút không tự nhiên, trước kia cô chưa từng uống rượu, hôm qua vẫn là đầu tiên uống say. Sau khi say cô có gây chuyện không cô không biết chính xác, ít nhất nhìn phản ứng Hạ Trầm bây giờ, có lẽ gây ra chuyện phiền phức rồi.

Quả nhiên Hạ Trầm cất giọng, bề ngoài cười nhưng bên trong không cười đối mặt với cô: “ Tôi muốn hỏi trong quá trình làm việc cô luôn luôn đa nghi, đề nén nội tâm sinh ra chứng vọng tưởng”.

Ôn Văn bị anh nói, sừng sốt: “Anh, có ý gì”.

Hạ Trầm hừ một tiếng trong lỗ mũi: “ Có phải chồng cô không thể thỏa mãn được cô cho nên ảo tưởng cô bị cưỡng bạo? Tôi nghĩ ở phương diện này cô thật háo sắc.

Mặt Ôn Văn đỏ hừng hực, tức giận hét: “Hạ Trầm”.

Hạ Trầm khẽ nghiêng đầu, vốn ngũ quan của anh thâm thúy lập thể (khuôn mặt góc cạnh nhìn sâu sắc, thâm thúy) cho dù lúc cười cũng làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, huống chi hiện tại anh không cười, xem ra tối hôm qua xảy ra chuyện lớn rồi mới để anh tức giận như vậy.

Thật sự Ôn Văn không nhớ được gì, cô cố gắng tâm bình khí hòa (bình tĩnh, nhã nhặn, hòa giải) nói: “Rốt cục là tôi đã làm gì, tôi hứa tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh”.

Hạ Trầm kéo kéo khóe môi, gật gật nhưng không trả lời ngay, không biết chuyện quá khó nói hay thật sự anh ta vẫn còn tức giận. Ôn Văn đợi một hồi lâu mới nghe giọng nói lạnh lẽo: “Tối hôm qua cô gọi điện cho khách sạn, nói có người cưỡng gian cô, kết quả là quản lý khách sạn cùng an ninh xông vào___”.

Ôn Văn nghe được sắc mặt trắng bệch, chuyện này một chút ấn tượng cô cũng không có!

Hạ Trầm nhớ tới những thứ này huyết thái dương gật gật, ngực thở phập phồng, tối hôm qua người phụ nữ này nói muốn uống nước, anh chịu đựng tức giận đi đến tủ lạnh cầm một lon nước. Ai biết chân anh vừa mới bước đi, lập tức người phụ nữ này gọi điện cho khách sạn.

Chỗ chết người nhất chính là người phụ nữ này uống nước sặc lên quần áo của anh, không biết có phải cố ý hay không, tóm lại anh vừa cởi áo choàng tắm ra thay đúng lúc quản lý khách sạn cùng an ninh xông vào.

Hạ Trầm nở nụ cười sâu hơn một chút, từ từ đứng dậy đi tới.

Thân hình cao to của Hạ Trầm đứng trước người cô, khẽ cúi người nhìn cô mỉm cười: “Cho nên nhờ bác sĩ Ôn ban tặng, họ Hạ tôi lần đầu tiên bị gán tội danh tên tội phạm cưỡng gian, thật là thú vị, tôi phải cảm ơn bác sĩ Ôn mới đúng.

Ôn Văn bị anh bức phải dựa vào vách tường phía sau, cười giả là lắc đầu một cái: “ha ha không cần khách khứa”.

Hạ Trầm tức muốn đến học máu, sống trên đời 35 năm lần đầu tiên trở thành tên tội phạm cưỡng gian.

Người quản lý kia vừa tới, còn chưa biết anh, la hét đòi báo cảnh sát.

Anh nhanh gọi điện cho A Tước, rất nhanh đã giải quyết xong mọi chuyện, kết quả anh vừa trở về phòng đã thấy ai đó bao lấy chăn ngủ, hơn nữa còn dầy vò anh cả đêm.

Hạ Trầm không biết phải làm như thế nào, đại não nhất thời nóng lên. Anh vạn nhất cũng không nghĩ đến một nữ bác sĩ thanh cao, kiêu ngạo như cô khi uống rượu say vào như một nữ bệnh nhân tâm thần. Hạ Trầm tự nhủ: “Chắc chắn cô ta đang trả thù mình”. Hạ Trầm muốn cười cũng không được, muốn nói cũng không xong, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ôn Văn liếc nhìn cả người đàn ông cao lớn tản ra hắc khí đè nén. Từ sau khi quen biết anh, gần như chưa từng thấy anh thẳng thắn biểu hiện cảm xúc ra mặt như vậy. Mặc dù cô cái gì cũng không nhớ, nhưng lại mơ hồ cảm thấy Hạ Trầm nói không sai.

Thật ra thì nghĩ đến cũng có thể hiểu, loại người có uy tín danh dự như Hạ Trầm, nếu như chuyện tối hôm qua mà truyền ra ngoài thì quả thực rất mất mặt.

Ôn Văn cúi đầu nghĩ một lát, có chút xin lỗi: "Tôi không ngờ tư lượng của mình kém như vậy, dù sao chuyện đã xảy ra, nói gì cũng vô dụng. Anh muốn tôi bồi thường thế nào cũng nghe lời anh."

Hạ Trầm mặt lạnh như vậy mà nhìn cô, cũng không nói lời nào.

Trong đầu Ôn Văn suy nghĩ vô số biện pháp giải quyết, mời anh ta ăn cơm? Đoán chừng đối phương không lạ gì. Bồi thường? Anh ta là tam thiếu gia nhà họ Hạ, danh dự thật đúng là vô giá.

Đang lúc Ôn Văn có chút khổ não, Hạ Trầm chợt mở miệng.

Hai cánh tay rắn chắc của anh khẽ chống lên tay vịn ghế sa lon, vầng vàng giam cầm cô ở trước người mình: "Bản thân tôi chưa bao giờ chịu thua thiệt, cũng không ưa thích bị người khác oan uổng, bác sĩ Ôn muốn bồi thường tôi, cũng không phải là không có cách nào."

Bộ dạng tư thái này của anh, tự dung làm cho Ôn Văn có dự cảm không tốt, còn chưa kịp tránh né, tất cả đã xảy ra ở trong chớp mắt. Mùi của người đàn ông bá đạo mà trực tiếp tràn ngập cả khoang miệng, đôi môi tê dại đã bị anh vừng vàng ngăn chặn.

.....

Bỗng chớp cặp mắt Ôn Văn trừng thẳng, mơ hồ liếc nhìn gương mặt gần trong gang tấc.

Cô không có bất kỳ kinh nghiệm hôn nào, mũi tràn đầy hơi thở xa lạ của người đàn ông, nhưng cũng mang đầy cảm giác nguy hiểm, mà cảm giác tê dại trên đôi môi ẩm ướt cùng với lực mút hôn đều là điều cô hoàn toàn chưa từng biết.

Có lẽ là không hài lòng với sự vụng về của cô, Hạ Trầm hung hăng đưa tay giữ lại cằm Ôn Văn lại.

Theo bản năng Ôn Văn hé miệng, nhất thời cảm thấy xúc cảm mềm mại thẳng đến khoang miệng, ngậm chặt đầu lưỡi của mình, qua lại chống đẩy liếm trêu chọc. Lúc này cô mới hoàn hồn trở lại, chỉ ngăn ngắn trong thời gian hai giây, đã bị anh tiến quân thân tốc suýt nữa quăng mũ còi giáp, người đàn ông này lại đang cường hôn cô!

Đây là nụ hôn đầu của cô, lại bị một người đàn ông cướp đi như vậy.

Ôn Văn chỉ cảm thấy nơi lồng ngực tích tụ khó dần, một cổ lửa giận không tên bốc cháy lên, cô dùng sức giùng giàng, chỗ dưới cằm đau dữ dội, người đàn ông kia sức lực thật là một chút cũng không khách khí.

Cái này giống như hôn môi? Giống như đánh nhau thì đúng hơn.

Nhưng hơi sức của cô dĩ nhiên là không sánh bằng Hạ Trầm, bị anh dễ dàng liền giữ chặt đôi tay, ở trong miệng cô cổ động dao động, cô có thể cảm thấy đầu lưỡi của mình cũng bắt đầu tê dại phát đau, anh hung ác giống như muốn nuốt cả người cô vào trong bụng.

Ôn Văn muốn dùng sức cắn anh, nhưng sự xâm lấn của đầu lưỡi tựa như con rắn nhỏ linh động, giao hoạt và lạnh lợi. Hai người đuổi theo, thì ngược lại tăng thêm mấy phần tình thú. Phí công phản kháng lại kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông, Hạ Trầm dứt khoát ôm cả người cô vững vàng vào trong ngực, sống lưng tinh tế, mềm mại như tơ lụa, những hình ảnh phong tình mắt thấy đêm qua tất cả đều rõ ràng hiện lên ở trong đầu.

Anh vốn chỉ là muốn dọa cô một chút, nhưng bây giờ có việc đã xảy ra là không thể ngăn cản, thậm chí có chút không tận hứng.

Chờ anh rút cuộc lui ra ngoài, cả khuôn mặt Ôn Văn đều đỏ ửng.

Không phải là động tình mà là tức giận.

Khoé môi Ôn Văn còn mấp mò dính một luồng tơ bạc, cô tức giận nhìn chăm chăm Hạ Trầm, đôi tay giận đến phát run, gợn tay liền muốn cho anh một bạt tai: "Lưu manh!"

Hạ Trầm lưu loát chặn cái tay kia lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm đôi môi bị chính mình gặm cắn khê sưng đỏ, không nịn được đưa tay đi sờ, kết quả bị cô chán ghét tránh được.

Ánh mắt anh trầm trầm, nhưng cũng không có nổi giận: "Thu chút phí lợi tức."

Ôn Văn thật sự nổi giận, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào với đối phương. Hạ Trầm nhìn sắc mặt cô lúc thì xanh lét lúc thì trắng một hồi, thấy cực kỳ đẹp mắt.

Thật may là nhân viên của quán rượu tới đưa y phục nhấn chuông cửa, không khí giăng co mới miễn cưỡng ngưng hẳn.

-

Thời điểm Ôn Văn mặc quần áo, dùng sức giống như cho hả giận, chờ ánh mắt liếc lên gương ở đầu giường. Trong gương cô trông giống như vừa bị một hồi ám ức. Giao thủ mấy lần, cho là mình chiếm thế thượng phong mà đắc chí, nào nghĩ tới người đàn ông này một lần sẽ dễ cho cô thua trận.

Hơn nữa chỗ chết người nhất chính là, lúc cô thay quần áo ý thức mới hoàn toàn tỉnh táo lại, mới vừa rồi bị người nọ giành chỉ trích trước, nhưng Hạ Trầm cởi quần áo của cô cũng không phải là giả! Trên người cô dường như bị còi đến không còn sót thứ gì.

Nghĩ đến không chỉ bị người này cường hôn, tối hôm qua còn bị nhìn hết sạch, cô làm thế nào cũng không thể nuốt không trôi cục tức này. Ôn Văn cắn răng, cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, tiếp đó hít sâu một hơi rồi đẩy cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

... ..

Hạ Trầm đang cúi đầu uống cà phê, ngẩng đầu liền thấy người phụ nữ kia hai tay ôm ngực mặt chế nhạo nhìn mình.

"Suýt nữa thì bị anh lừa gạt." Ôn Văn cố trấn định, những cảm xúc hốt hoảng lo lắng mới vừa rồi đã sớm biến mất, "Tối hôm qua người cởi quần áo của tôi xác thực là anh chứ?"

Hạ Trầm giống như đã sớm biết cô có thể nói như vậy, có ngụ ý quan sát từ trên xuống dưới cô một phen, hời hợt nói: "Với vóc người này, cô cho rằng tôi sẽ uất ức hai mắt của mình?"

Bị nói thành ra như vậy Ôn Văn cũng không khó chịu, còn trấn định nói tiếp: "Nhìn hay không nhìn chỉ có chính anh biết, trên ý nghĩa hành động tối hôm qua của anh quả thực rất không ổn, làm những việc này với một người phụ nữ đã kết hôn, anh hoàn toàn có thể tìm nhân viên phục vụ giúp một tay. Nhưng anh không có, hiển nhiên thấy rõ anh có ráp tâm, cho nên nói tôi cũng không oan uổng anh."

Hạ Trầm gật đầu một cái: "Bác sĩ Ôn thật là, điển hình của Bạch Nhân Lang."

Ôn Văn mới không so đo, neho mắt lại, cúi người cười cười với anh: "Cho nên tôi cũng không phải xin lỗi anh đúng không, Hạ tiên sinh? Tối hôm qua phí tiền phòng và giặt quần áo lúc khác tôi sẽ thanh toán, nhớ gửi mã số thẻ cho tôi, mặt khác, anh mới vừa rồi thu nhiều lợi tức, sớm muộn gì tôi cũng tìm anh đòi lại."

Hạ Trầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã hết đỏ ửng của cô, một đôi mắt rõ ràng thấm ướt tỏa sáng lại cố làm ra vẻ thản nhiên, không nhận được cong khoe môi: "Cho nên cô đang có ý muốn có qua có lại? Đang ám chỉ tôi còn có lần nữa?"

Ôn Văn không nghĩ tới người này không biết xấu hổ như vậy!

"Tôi rất mong đợi, hi vọng bác sĩ Ôn đừng làm cho tôi đợi quá lâu."

Ôn Văn dùng sức nhắm mắt lại, giận quá thành cười: "Coi như tôi xui xẻo bị chó cắn."

"Kỹ thuật của chó cũng không như tôi được, Bác sĩ Ôn không tin có thể đi thử một chút."

". . . "

Ôn Văn một bụng tức giận, đi ra ngoài vừa đúng lúc gặp phải A Tước đẩy cửa đi vào, hai người gặp mặt, cô nhìn cũng không nhìn liền nghiêng người tránh được. Ai biết A Tước bỗng nhiên thò tay ngăn lại cô, còn khề khom người: "Bác sĩ Ôn xin đợi một chút, cô tạm thời vẫn không thể đi."

Ôn Văn chịu đựng tức giận: "Thế nào, còn muốn giam lỏng tôi?"

A Tước lắc đầu một cái: "Đêm qua Hạ lão tiên sinh xảy ra bất trắc. Bên ngoài bây giờ có lời đồn đãi liên quan với tiên sinh, cảnh sát muốn tìm Hạ tiên sinh hỗ trợ điều tra, Ôn tiểu thư là nhân chứng duy nhất."

Ôn Văn nghe xong, nhất thời cảm thấy thời gian chiều nay trôi qua thật đúng là rung động lòng người.

Không nhận được quay đầu lại liếc nhìn Hạ Trầm, cái nhìn kia, thậm chí cả đời Ôn Văn cũng không quên được. Người kia đắm chìm trong một khoảng lớn ánh sáng mặt trời, khắc sâu ngũ quan lập thể, cặp mắt sáng ngời, nhưng mà trên mặt lại không có bất kỳ biểu hiện gì.

Giống như giờ phút này người qua đời, không phải là người thân của anh, mà là một người hoàn toàn xa lạ.

... ..

Thế nào Ôn Văn cũng không nhớ đến, một giây trước mình vẫn còn nguyên rửa người đàn ông này, một giây sau lại phải làm nhân chứng giúp anh rửa sạch hiềm nghi. Dọc theo con đường này, cô đều len lén quan sát Hạ Trầm, người kia nhắm mắt tựa vào ghế ngồi phía sau, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc rõ ràng nào, thậm chí còn bình tĩnh hơn so với ngày thường.

Phong cảnh ngoài cửa xe nhanh chóng lùi về phía sau, Ôn Văn rốt cuộc không kiềm chế được nghiêng đầu: "Anh không khổ sở sao?"

Mắt Hạ Trầm nhìn cô, nhưng cũng không trả lời.

Mi tâm Ôn Văn nhưu thật chặt, trong lòng suy nghĩ, nào có đứa con trai nào nghe được tin cha mình qua đời vẫn bình tĩnh như thế? Phải nói Hạ Trầm không có hiềm nghi, cô không tin.

"Cô chỉ cần nói thật, cái khác không cần biết." Người đàn ông bên cạnh chỉ nói câu này, sau đó lại không lên tiếng.

Ôn Văn khó có thể tin nhìn anh một cái, cuối cùng dứt khoát nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn anh nữa. Ở bệnh viện này cô cũng gặp qua Hạ lão tiên sinh và Hạ Trầm nói chuyện mấy lần, tình cảm hai cha con xác thực không tốt lắm, ít nhất rất rõ ràng Hạ lão tiên sinh không thích đứa con trai này.

Nhớ lần đó Hạ Đình Diễn trúng độc, Ôn Văn tận mắt nhìn thấy Hạ lão tiên sinh lớn tiếng quát Hạ Trầm trên hành lang.

Lúc ấy Hạ Trầm rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt có chút hung ác.

Trong đầu Ôn Văn có chút loạn, nếu chuyện như vậy có liên quan Hạ Trầm thì sao?

... ..

Hạ Trầm khẽ mở mắt ra, tại góc độ của anh có thể thấy dáng vẻ khổ sở của cô, nét mặt kia giống như sắp sửa phải lên pháp trường vậy, không nhận được liên trấn an một câu: "Không muốn đi cũng không sao, khách sạn có theo dõi."

Ôn Văn bị lời nói này của anh làm tâm tư có chút phức tạp, nhìn anh một cái, ánh mắt cô nhìn thật sâu vào mắt anh.

Qua kính chiếu hậu A Tước quan sát Hạ Trầm, trong lòng cũng âm thầm thờ dài.

Cảnh sát chỉ là tìm Hạ Trầm hỗ trợ điều tra, còn nữa, nếu như Hạ Trầm thực sự muốn làm cái gì cũng sẽ không ngu đến mức tự mình động thủ, cho nên chỉ là theo lệ hỏi mấy câu là kết thúc.

Chỉ là ánh mắt vài vị nữ cảnh sát trẻ tuổi nhìn Ôn Văn thật sự có chút kỳ quặc. Mặc dù nhiều lần nói rõ tối hôm qua thật sự không có chuyện gì xảy ra, nhưng sợ rằng ở trong mắt đám người này cô đã mang danh không tốt. Ít nhất bây giờ trên danh nghĩa cô còn là vợ của Cố Minh Sâm nhưng lại ở khách sạn cùng người đàn ông khác cả một đêm, ai cũng không tin giữa bọn họ là trong sạch.

Thời điểm Ôn Văn đi ra ngoài, chỉ cảm thấy bắt đầu từ hôm qua tất cả mọi chuyện xảy ra đều có vẻ hoang đường và buồn cười. Hạ Trầm đúng là khắc tinh của cô, trong nháy mắt tất cả quy tắc, danh dự trong 28 năm đều bị hủy.

Ôn Văn thờ dài, đang muốn đi ra cửa chính, bỗng nhiên có người vội vã đẩy cửa đi vào.

Người tới không phải là ai khác, lại chính là Cố Minh Sâm. Điều này làm cho Ôn Văn có chút kinh ngạc, phải biết rằng kết hôn hai năm, Cố Minh Sâm chưa từng xuất hiện cùng cô ở trước mặt mọi người.

"Làm sao anh ——"....

Ôn Văn còn chưa nói hết, Cố Minh Sâm đã cắt đứt lời cô hỏi: "Không sao chứ?"

Ôn Văn ngẩn người, sự nóng nảy trên mặt của Cố Minh Sâm cô chưa từng thấy trước kia bao giờ, hơn nữa giọng điệu này cũng làm cho cô cảm thấy kỳ lạ, nếu nhớ không lầm, lần trước gặp mặt bọn họ vẫn là tan rã trong không vui như cũ.

Anh ta lôi kéo Ôn Văn nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới xác nhận một lần, lúc này mới thầm thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó chân mày hung hăng nhíu lại: "Tối hôm qua cô đi đâu? Tôi và Tiêu Tiêu tìm cô cả đêm."

Lúc nói lời này thì giọng anh mang theo một cỗ mệt mỏi không dễ dàng phát giác được, nhìn dáng dấp đúng là một đêm không ngủ. Ôn Văn có chút xin lỗi, nhưng loại tâm tình này giữa cô và Cố Minh Sâm thật sự quá kỳ quái rồi.

Cô ấp úng nói: "Tôi ——"

Cố Minh Sâm lại không nhìn cô, ánh mắt chú ý đến người đàn ông sau lưng cô, ánh mắt nhất thời trở nên nguy hiểm: "Anh ta là ai?"

Hạ Trầm cũng không biến sắc nhìn sang, lúc trước anh khiến cho A Tước điều tra Ôn Văn nên mọi chuyện của cô cũng biết được bảy tám phần. Tự nhiên qua lời nói cũng biết người này là ai, anh nghe thấy anh ta hỏi Ôn Văn như thế, nhất thời khóe miệng mỉm cười, chỉ là nụ cười này, thấy thế nào cũng có mấy phần suy tư. Cũng không biết ai dẫn đầu trước mà không khí giữa hai người đàn ông này, Ôn Văn lại ngửi được mùi thuốc súng nồng nặc lan tràn trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Con người Cố Minh Sâm cực kỳ hẹp hòi, có lẽ do từ nhỏ được cha mẹ nuông chiều đã quen, trên người khó tránh khỏi có chút bản tính công tử, lòng háo thắng, tham muốn chiếm hữu cũng hết sức mãnh liệt. Cho dù Ôn Văn sẽ ly hôn với anh ta lập tức, thế nhưng công khai với một người đàn ông thành một đôi, thậm chí còn cùng nhau qua đêm ở trước mặt mọi người. . . Chuyện này với anh ta mà nói không khác gì cho anh một cái bạt tai.

Nghĩ đến đây, Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là giảm bớt bầu không khí và nói: "Đợi tôi giải thích với anh sau."

Bọn họ còn đứng ở trên hành lang bên ngoài đồn cảnh sát, bên cạnh thỉnh thoảng có người đi qua, trên mặt đều là một vẻ muốn xem kịch vui, đại khái đều đang đợi đại thiếu gia phát uy như thế nào. Ôn Văn không muốn bị người ta chế giễu ở nơi này, không quản sự tình ai đúng ai sai, Cố gia và Hạ gia đều xấu mặt không nổi.

"Tôi có chút không thoải mái, chúng ta ——"

Cố Minh Sâm lại không cho qua dễ dàng như thế, đứng tại chỗ bất động, cắt đứt lời cô, mĩa mai nói: "Sao không thể nói ở nơi này? Tối hôm qua không thấy cô, tôi đã nhờ một người bạn giúp một tay để tìm, vừa đúng lúc cùng đi vào cảm ơn anh ta."

... ..

Anh vừa nói vừa đưa tay ôm bả vai cô, Ôn Văn khẽ nghiêng người tránh được. Cô biết đây là Cố Minh Sâm muốn cố ý làm cho cô xấu mặt, giảm thấp

giọng, nhỏ giọng nói: "Anh có nghĩ đến trên các báo vào ngày mai, nếu để mẹ biết sẽ tức giận?"

Chu Nhĩ Lam chính là nhược điểm của Cố Minh Sâm. Nửa năm trước, sau khi Cố Vân Sơn qua đời, sức khỏe của bà lại càng giảm sút nghiêm trọng.

Quả nhiên, Cố Minh Sâm trầm mặc, chỉ là Ôn Văn có thể tình tường nhìn thấy khóe mắt anh giật giật quyết liệt, ý lạnh ở đôi mắt như muốn lạnh thấu xương.

Anh ta nhẫn nhịn, cũng đề thấp giọng nói một câu, nhưng giống như cắn răng nặn đi ra: "Cứ như vậy không thể chờ đợi tìm người khác?"

Đây mới là diện mạo vốn có của Cố Minh Sâm, một chớp mắt quan tâm cùng dịu dàng mới vừa rồi, quả nhiên đều là ảo giác của cô, chẳng qua Ôn Văn cảm thấy thật châm chọc, nhưng không quá khổ sở, những năm này chuyện làm cô lạnh tâm hơn đều đã trải qua rồi.

Ôn Văn lúi kếu Cố Minh Sâm muốn đi ra ngoài. Thế nhưng anh ta lại trực tiếp hất tay cô ra, cay đắng nhìn cô một cái, sau đó quay lại không nói một câu.

Ôn Văn có chút khổ não, cô chỉ không muốn tiếp tục giằng co và làm khó khăn lẫn nhau nữa. Hiện tại, Cố Minh Sâm làm như vậy giống như coi rẻ cô. Cô đứng tại chỗ trong vài giây, điều chỉnh lại tâm tư, rồi mới yên lặng đi ra ngoài.

A Tước nhìn thấy cô như vậy, nhìn cũng không nhìn Hạ Trầm một cái, trong lòng khó tránh khỏi có chút đồng tình, đoán chừng bác sĩ Ôn còn không biết vị bên này càng không dễ trêu chọc hơn? Nghiêng người vừa nhìn, nhưng lại có chút ngoài ý muốn.

Hạ Trầm im lặng nhìn như vậy, ánh mắt vô cùng nhạt, rất giống như một người ngoài cuộc.

Đoàn người trước sau đến bãi đậu xe, mắt thấy Cố Minh Sâm sắp phải lên xe, mà Ôn Văn cũng đi tới hướng bên kia xe, trong lòng A Tước nghi ngờ, mắt lại liếc nhìn Hạ Trầm. Chỉ thấy sắc mặt của anh rất bình tĩnh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Anh cho rằng Hạ Trầm chuẩn bị khoanh tay đứng nhìn, ai biết được đang lên xe thì anh ta chợt ngừng lại.

Chỉ thấy anh chậm rãi xoay người, quay lưng về phía mặt trời, giọng nói lười biếng: "Cố tổng."

Cố Minh Sâm không chịu nổi nhất là khiêu khích, đoạn đường này anh ta đều suy đoán quan hệ của hai người, càng muốn suy nghĩ đầu lại càng đau, giống như bị người ta cầm búa đập mạnh, vừa buồn bức vừa đau. Vào lúc này, nghe được đối phương chủ động gọi anh, bỗng chốc liền ngừng bước, xoay người nhìn anh ta, ánh mắt giống như lửa: "Có chuyện gì sao?"

Ôn Văn vẫn lưu ý động tĩnh bên này, nghe được âm thanh Hạ Trầm cũng lập tức ngừng lại.

Hạ Trầm từ từ đi tới, ở trước mặt Cố Minh Sâm thì mới lộ ra một chút cười: "Nhìn đáng vẻ này, giống như anh hiểu lầm bác sĩ Ôn."

Ôn Văn và Cố Minh Sâm đều sững sờ, bọn họ chẳng ai nghĩ tới Hạ Trầm mở miệng lại là nghĩ thay hai người làm sáng tỏ chuyện này?

Ôn Văn cảnh giác quan sát từng cử động của Hạ Trầm, với hiểu biết của cô về người đàn ông này, cô không tin anh ta sẽ có lòng tốt như vậy.

Khuôn mặt Hạ Trầm hiền lành, giọng nói cũng nghiêm túc: "Tôi hôm qua, tôi vô tình gặp bác sĩ Ôn tại hộp đêm. Lúc đó, cô ấy uống say, tôi thấy trang phục cô ấy mặc khác thường ngày, còn có ý trang điểm. Một phụ nữ như vậy sẽ cực kỳ nguy hiểm tại nơi đó. Vì vậy, chủ động nghĩ đưa cô ấy về nhà, nhưng bác sĩ Ôn không nhớ rõ nhà mình ở đâu, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là đưa cô ấy đến khách sạn."

Những câu anh ta nói đều là thật, nhưng Ôn Văn nghe thấy thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ?

Sắc mặt Cố Minh Sâm căng thẳng, sau khi nghe xong anh nở một nụ cười nhạt: "Ý anh là nói cho tôi biết, tôi hôm qua vợ tôi ăn mặc rất đẹp, một mình đi hộp đêm để tìm niềm vui?"

Lúc này, Ôn Văn mới giống như bình tĩnh, Hạ Trầm có ý nhấn mạnh mấy từ kia, chính là muốn làm chuyện trầm trọng thêm.

Tại thời điểm cô còn chưa kịp phản ứng, Hạ Trầm nói tiếp: "Vợ? Chẳng lẽ không phải vợ cũ?"

Cố Minh Sâm không ngờ anh ta cũng biết chuyện này, gân xanh trên trán gần như muốn nổ tung.

Anh cắn răng nhìn chằm chằm Hạ Trầm, người đàn ông này tự nhiên anh cũng biết, mặc dù so sánh đối phương nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng cái tên này cũng không xa lạ. Những thủ đoạn trên thương trường của Hạ Trầm anh đã biết từ sớm, Ôn Văn lại cùng anh ta có quan hệ thật là bất ngờ, hơn nữa nhìn bộ dáng kia, rõ ràng là muốn bảo vệ Ôn Văn.

Không nhìn được đối với quan hệ của hai người càng thêm hoài nghi, nhưng anh không muốn ở trước mặt đối phương bại trận trước, cố nén giận dữ nói: "Chúng tôi còn chưa làm xong thủ tục, mặt khác, Hạ tổng lấy thân phận gì sửa cách xưng hô của tôi, như thế nào Tiểu Văn?"

Lần này anh ta cố tình làm giọng điệu suồng sã, Hạ Trầm chỉ cười yếu ớt: "Hiện tại, Cố tiên sinh lại lấy thân phận gì chất vấn bác sĩ Ôn, anh đã ký thỏa thuận li hôn, đó chính là đã quyết định buông tha đoạn tình cảm này. Như vậy, mới vừa rồi ở bên trong một bộ dáng người muốn gây sự là lấy lập trường gì?"

Cố Minh Sâm không ngờ lại bê đá tự đập vào chân mình, hơn nữa quan trọng nhất là, anh thật sự không biết trả lời như thế nào.

... ..

Ôn Văn cũng bị tình thế chột xoay ngược làm cho giật mình, như bây giờ Hạ Trầm là Đang giúp cô?

Ngoài ý muốn, cô nhìn Hạ Trầm, đôi môi giật giật nhưng không biết nói gì. Ở bên ngoài, trừ Tiêu Tiêu chưa từng có người nào nói giúp cô, hơn nữa người này lại là người cả ngày cùng cô không hợp nhau, Hạ Trầm? !

Hạ Trầm lạnh nhạt nhìn cô một cái, quay đầu nói với Cố Minh Sâm: "Giờ phút này trong lòng Cố tổng sợ rằng đã có đáp án, trước nhìn anh sao lại khần trương, chắc hẳn cũng là quan tâm bác sĩ Ôn. Nếu quan tâm cô ấy, vậy hãy để cho cô ấy có cuộc sống tốt."

Anh đến gần một bước, tránh ánh nhìn chăm chú của Ôn Văn, âm thanh cực thấp nói ra một câu: "Muốn cho cô ấy hạnh phúc, anh không có tư cách."

-

Ôn Văn cũng không biết mình bị Hạ Trầm mang lên xe như thế nào, ý thức của cô còn dừng lại ở một màn kia lúc vừa rồi, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cố Minh Sâm vẫn đứng tại chỗ, mà về mặt đã sớm không nhìn rõ.

Trong xe không có ai nói chuyện, không khí đông cứng giống như muốn kết băng, A Tước đem kính chiếu hậu chỉnh đến góc độ không thấy được chỗ ngồi phía sau, anh cũng không muốn thỉnh thoảng lại nhìn thấy về mặt hù chết người của người kia.

Ngồi một lúc Ôn Văn thấy Hạ Trầm không nói lời nào, sau khi do dự vẫn lễ phép nói cảm ơn: "Mới vừa rồi, cảm ơn anh."

Hạ Trầm liếc nhìn cô một cái, giọng điệu cười nhạt khinh miệt: "Bình thường đối phó tôi rất có khả năng, thế nào đến trước mặt chồng cũ lực chiến đấu đều suy giảm?"

Ôn Văn nhìn bộ dáng cao cao tại thượng của anh, hít thở sâu một hơi mới đưa được hỏa khí ép xuống: "Trước đây tôi cũng đã từng giúp anh, chúng ta huê nhau, đến đầu đường trước mặt cho tôi xuống xe."

Đã lâu rồi Hạ Trầm cũng không dễ tức giận, bây giờ lại bị người phụ nữ này làm cho tức giận không nhẹ.

Anh tự tay giữ chặt cái cổ mảnh mai của cô, ngón cái và ngón giữa nắm ở trên cổ áo cô, về mặt dữ tợn đáng sợ, giống như chỉ cần thoáng dùng sức liền chuẩn bị đem cô bóp chết.

Ôn Văn bị anh làm cho sợ hết hồn, giờ khắc này cô mới ý thức được người đàn ông trước mặt này cô không trêu chọc nổi. Dần dần, hô hấp có chút khó khăn, cô vẫn còn ngắc cổ quật cường nhìn anh.

Lòng ngực Hạ Trầm dính sát vào cô, cứng rắn thật dày, liên tiếp buông lời tức giận: "Nếu như vì hương Cố Gia báo ân, như vậy tặng cho cô hai chữ, ngu trung. Nếu như bởi vì yêu người đàn ông kia, đó chính là ngu xuẩn."

Lúc anh nói những lời này gần như dán vào môi của cô, Ôn Văn có thể cảm nhận được hận ý từ lòng ngực của anh.

Hạ Trầm nói xong liền nặng nề hất cô ra, Ôn Văn xoay người mở miệng to để thở, chờ hồi phục hơi thở liền tròn mắt nhìn anh: "Anh thì biết cái gì, cái gì anh cũng không biết!"

Hạ Trầm lạnh lùng nhìn cô, trầm ngâm chốc lát Ôn Văn mới nhẹ nói ra: "Tôi không phải thiện lương như anh nghĩ, không phải báo ân, càng không phải là vì yêu."

Những lời này cô chưa bao giờ nói với bất kỳ ai, đây là một mặt khác ở trong lòng của cô, giống như chỉ cần chưa bao giờ nói ra khỏi miệng, cô cũng chưa cảm thấy mình bản thủ như vậy.

"Kết hôn với Minh Sâm, là vì tôi. Bắt đầu từ sáu tuổi, tôi đã không có nhà, cuộc sống ăn nhờ ở đậu tôi từ sớm đã chịu đủ rồi. Tại Cố Gia, tôi đợi mười năm, thời điểm tôi biết Minh Sâm muốn kết hôn, tôi rất sợ, sợ chú di sẽ cảm thấy tôi dư thừa, muốn đuổi tôi đi ra ngoài, tôi không muốn đổi lại địa phương khác, cũng không muốn phiêu bạt nữa."

... ..

"Thời điểm Ký Nhan xảy ra chuyện, chú Cố muốn tôi kết hôn với Minh Sâm, chú ấy biết được nhược điểm của tôi"

Ôn Văn nói khó khăn, từng chữ đều khó mà mở miệng, nói đến đây cô trầm mặc hồi lâu, bả vai khẽ run rẩy. Hạ Trầm nhìn sống lưng thon gầy của cô, ngón tay rú xuống trên đầu gối giật giật, cuối cùng vẫn không hề làm gì cả.

Qua hồi lâu, Ôn Văn mới ngẩng đầu nhìn Hạ Trầm, mang nụ cười nhàn nhạt trên mặt, chỉ thấy rõ ràng nơi hốc mắt đỏ lợi hại: "Tôi chính là một người phụ nữ ích kỷ như vậy, không tốt giống như anh tưởng."

Hạ Trầm cau mày nghe, không tiếp tục nói nữa.

Đến đầu đường, Ôn Văn cố ý xuống xe, không ngờ cô sẽ nói những lời này với Hạ Trầm. Bởi vì từ những kinh nghiệm lúc còn bé, cô giỏi vô cùng về nguy trang ở trước mặt người khác, muốn biểu hiện ra một mặt hoàn mỹ nhất, cô sợ hãi bị ghét bỏ và xem thường.

Thật ra người ích kỷ một chút thì có lỗi gì đâu, trước kia cô cảm thấy sự ích kỷ của mình không ảnh hưởng đến nhận chức của người nào, điều đó giúp cô giảm bớt một chút cảm giác tội lỗi.

Nhưng sau hai năm hôn nhân với Cố Minh Sâm, cô nhìn thấy anh khổ sở.

Rốt cuộc vẫn phải đi tới bước ly hôn này, cô càng không dám nói ra tâm tư chân thật của mình, thật xấu xa, cũng quá hèn hạ.

Hạ Trầm đưa mắt nhìn bóng dáng kia từ từ biến mất ở trong đám người, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt.

... ..

A Tước đem kính chiếu hậu điều vị trí tốt lần nữa, nhìn gương mặt Hạ Trầm vẫn lạnh lùng, không nhận được nói: "Dù sao đều ly hôn, có nhìn anh ta lâu một cái cũng không còn quan hệ."

Hạ Trầm không giải thích được nhìn anh.

A Tước nói: "Mặc dù lúc đang ở trong đồn cảnh sát, ánh mắt bác sĩ Ôn vẫn ở trên người anh, nhưng bởi vì chuyện này ghen không có lời."

Hạ Trầm bị tức cười: "Con mắt nào của anh nhìn ra tôi ghen?"

A Tước đánh mặt, tự nhiên đưa tay đang rảnh chỉ cặp mắt chính mình: "Hai con."

"."

-

Sau khi trở về, Hạ Trầm trực tiếp đi lên phòng gác mái, trong tay quần gia còn ôm áo khoác của anh, về mặt vô cùng nghi hoặc nhìn A Tước: "Đây là thế nào? Tâm tình không tốt?"

A Tước lắc đầu một cái.

"Vật trong phòng gác mái đã không đụng đến hơn nửa năm, còn tưởng rằng anh ta không sao, đây cũng không biết là chịu cái gì kích thích." Quần gia thao thao bất tuyệt đã đi, chỉ còn lại A Tước đứng ở cửa cầu thang.

Hạ Trầm giơ tay lên sờ sờ gì đó trong phòng, nơi này mỗi ngày đều có người chuyên quét dọn nên không có bất kỳ hạt bụi nào rơi xuống, hơn nữa lấy ánh sáng tốt vô cùng, ngay cả cây lá xanh kia cũng sinh trưởng tươi tốt ở góc bàn.

Đây là một gian phòng cổ kính, bài biện bên trong cũng lâu lắm rồi, nhìn ra được chủ nhân vô cùng yêu mến, hơn nữa hình như chủ nhân rất thích cất giấu thư họa, ở chính giữa bức tường phía bắc đang treo một bức tranh.

... ..

Bức tranh này Hạ Trầm đã xem rất nhiều lần, tên của nó là Người phụ nữ của Modigliani.

Anh không hiểu ông ấy tại sao lại cực kỳ quý trọng bức tranh này, ngón tay thử vuốt ve nhẹ nhàng, thường thức cẩn thận từng chút một, vẫn không thể nhìn ra cái gì như cũ. Đại khái trời sinh anh chính là không hiểu thưởng thức những thứ này, khó trách lần nào cũng bị cười nhạo.

Thời điểm bức tranh này lấy ra còn chưa bồi táng, lúc đó anh vội cho trì hoãn lại, bây giờ suy nghĩ một chút ông ấy coi trọng như vậy, anh cũng nên quý trọng đối đãi thật tốt mới đúng. Đầu ngón tay Hạ Trầm từ từ rũ xuống, mỗi lần tới nơi này đợi một lát, kỳ quái chính là tâm tình của anh lại có thể bình thường trở lại. Vừa định xoay người rời đi, đầu ngón tay lại không cẩn thận quét đến nét vẽ ở bên trong ánh mắt của người phụ nữ, bước chân Hạ Trầm dừng lại, nghi ngờ xoay người lại, cảm giác mới vừa rồi ở tay kia ——

Anh thử chạm nhẹ nhàng lại một cái, sau đó dùng sức đè xuống, vị trí ánh mắt của người phụ nữ trong bức tranh chợt có chút dẫn ra, chờ ngón tay anh lấy ra, một ít mảnh nhỏ chầm chậm từ trong tranh tróc ra rơi xuống. Hạ Trầm nhích lông mày, từ từ cúi xuống, nhìn kỹ, anh phát hiện bí mật được ẩn giấu bên trong ánh mắt của người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chỉ mới thời gian hai ba ngày ly hôn mà tin tức đã bắt đầu loan truyền xôn xao, ngay cả người quét dọn vệ sinh trong bệnh viện cũng kéo cô lại an ủi: “Đàn ông đều như vậy, có chút tiền liền không an phận, điều kiện của con tốt như vậy chắc chắn sẽ có đàn ông theo đuổi”.

Ôn Văn dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là liên tục gật đầu: “Cám ơn bác gái”.

“Ta nói thật nhà, trước kia chồng ta với đồng nghiệp ra ngoài làm ăn, bây giờ điều kiện trong nhà rất tốt, nhưng đứa con trai của họ vẫn chưa tìm thấy đối tượng thích hợp, ta đã thấy con trai họ, không tệ, đáng đáp được lại còn thông minh...”

Ôn Văn sợ mình sẽ không ngăn được bác gái này sẽ đem chuyện này đăng lên báo thật, cười cầm tay của bà: “Không vội, bây giờ con có chuyện, con đi trước nhé, bác Lưu.”

Thật vất vả mới thoát được, Ôn Văn thở phào nhẹ nhõm.

Cô không biết tại sao tin tức lại truyền ra ngoài, theo lý thì trong bệnh viện không có mấy người biết cô và Cố Minh Sâm kết hôn mà chuyện ly hôn cũng mới vừa quyết định, làm sao tin tức lại truyền nhanh như vậy. Trong lòng buồn bực, nhưng cũng không muốn tra cứu, dù sao chuyện này sớm hay muộn thì tất cả mọi người cũng biết, cũng chẳng có gì mất mặt.

Mới vừa đi được hai bước, phía sau có người gọi cô, Ôn Văn quay đầu nhìn lại, Mạnh Hành Lương đứng ở phòng làm việc cau mày, nhìn cô vẫy vẫy tay: “Đến đây, có chuyện muốn nói”.

Ôn Văn đi tới trước mặt ông, hai người vào phòng làm việc mới nghe chủ nhiệm nói: “Chuyện ông Hạ, hôm nay là tang lễ Hạ Đình Diên đã biết, cậu ta là cháu đích tôn cần phải có mặt.”

Ôn Văn không biết Mạnh Hành Lương có ý gì.

Mạnh Hành Lương lại giải thích: “Cậu ta biết ông mình qua đời, cảm xúc không ổn định, lần này không biết có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không, cô hãy đi theo nó.”

Ôn Văn nhướn mày, suy nghĩ một chút về chuyện này, đồng ý: “Tôi đi chuẩn bị”.

Mạnh Hành Lương phát phát tay, Ôn Văn định đứng dậy, bỗng nhiên có tiếng ngăn lại: “Còn có chuyện này___.”

Lần này giữa hai lông mày của chủ nhiệm Mạnh có chút do dự, xem ra là chuyện không tốt, Ôn Văn kiên nhẫn chờ, quả nhiên Mạnh Hành Lương rất nhanh thốt ra: “Tiểu Ôn, theo lý thì chuyện riêng của cháu ta không nên can thiệp, chỉ là chuyện này truyền ra ngoài thật sự quá khó nghe.”

Ôn Văn không hiểu, mù mờ nhìn ông.

Mạnh Hành Lương đứng dậy đi tới phía sau cô, vỗ vỗ bả vai: “Chuyện buổi tối hôm kia ta nghe nói rồi, người trẻ tuổi có cuộc sống về đêm ta không có ý kiến, chỉ là chuyện như vậy cũng đến tận đồn cảnh sát, hơn nữa hiện tại cháu còn chưa có cách giải quyết.”

Đầu Ôn Văn rũ xuống, tay để trên đầu gối siết chặt, nhưng cô vẫn không giải thích: “Cháu biết rồi, về sau sẽ chú ý”.

Mạnh Hành Lương đã biết, khẳng định ông cũng biết một chút nguyên nhân, cho nên không cần phí công giải thích.

-

Ôn Văn đang đi trên hành lang, nhận được điện thoại của Cố Minh Sâm, kể từ sau ngày đó anh ta vẫn không có liên lạc với cô, mà cô cũng bận rộn, hiện tại nhìn thấy cái tên Cố Minh Sâm trên màn hình điện thoại, Ôn Văn có mấy phản lúng túng: “a lô”.

Cố Minh Sâm không trả lời liền, im lặng một lúc mà vẫn chưa có tiếng nói, Ôn Văn cũng không vội tiếp tục chờ, cho đến khi anh ta khàn giọng mở miệng: “Ngày mai tôi rảnh, xế chiều đi làm thủ tục?”

Ôn Văn nắm chặt điện thoại di động, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó sực nhớ anh ta không ta không có ở đây, nhỏ giọng trả lời: “Được”.

Cố Minh Sâm trả lời, giọng anh ta gay gắt: “Trước hết đừng nói với mẹ chuyện này, bà nhất định sẽ ngăn cản cũng làm khó dễ cho cô. Đợi làm thủ tục xong, đích thân tôi sẽ nói”.

Trước đây, vấn đề này cô cũng nghĩ tới, quả thật rất khó mở miệng nói với Chu Nhĩ Lam. Mặc dù ở bên ngoài Cố Minh Sâm có người phụ nữ khác, nhưng bà vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, không phản đối”.

“Tôi nghe theo lời anh”.

Cố Minh Sâm nghe được lời này, trong lòng không có cảm giác gì. Lúc Ôn Văn mới tới nhà họ Cố gầy gò, đen đúa, trong mắt anh chính là cá Tiểu Thố Miết (cái này ta không biết là gì), cô không đòi hỏi mình điều gì, mà ở nhà gặp phải anh cũng cố ý vòng đi ngõ khác, nếu bắt gặp trên hành lang cũng ép mình vào sát vách tường làm giảm đi sự tồn tại của bản thân hết mức có thể.

Ôn Văn biết anh ghét cô, cho nên dù có chuyện gì cô đều nghe theo lời anh.

“Tôi nghe theo lời anh ____”. Lại là câu này, điều này làm cho anh cảm thấy Ôn Văn không có chủ kiến, hơn nữa một chút cá tính cũng không có, trừ những lúc sai bảo hay nhục nhã cô thì Ôn Văn mới có phản ứng.

Nhớ có một lần, anh biết Ôn Văn rất muốn xem một bộ phim, cô liền nhặt các tấm áp phích đem về phòng cất, nhà họ Cố cho cô tiền tiêu vặt có hạn nên không xem được. Về sau, anh là người giữ tiền sai đi mua phiếu, thời đó còn là rạp chiếu phim cũ, chỉ có vé nhân công.

Trời rất lạnh, cô đứng xếp hàng rất lâu, đến lượt cô cầm phiếu trong tay thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã cong đến đỏ bừng, chớp mũi cũng đỏ như trái dâu tây nhưng trong đôi mắt kia lại hiện ra một tia sáng lạ kỳ.

“Minh Sâm, tôi mua được rồi” Cả khuôn mặt đều đỏ bừng, hướng đến anh chạy tới cười đến mắt cũng híp lại.

Nhưng Cố Minh Sâm chỉ đưa tay kẹp lấy phiếu, nhàn nhạt nói một câu: “Kỷ Nhan cũng thích xem phim này, trở về đi, lần sau tôi sẽ bồi thường cho cô”.

Khi đó nét mặt Ôn Văn thật rất khó diễn tả. Cố Minh Sâm cẩn thận nghĩ cũng không tài nào nhớ nổi bộ dạng của Ôn Văn khi đó, chỉ là cô trầm lặng, tức giận thì không giống mà kiềm nén cũng không phải bởi trong trí nhớ của anh Ôn Văn chưa bao giờ nổi giận.

Cô bị anh đùa bốn vô số lần nhưng lần này cô không còn ngoan ngoãn nói: “Tôi nghe lời anh”.

Cố Minh Sâm không biết vì sao mình muốn ly hôn, ngược lại khi nhớ lại những chuyện cũ trước kia anh mới biết thật sự mình đối xử với cô rất tệ, không tránh được khi đó Hạ Trầm nói với anh, một câu anh cũng không có dụng khí đáp trả.

Ôn Văn đã cho anh quá nhiều cơ hội hạnh phúc, nhưng lần này đến lượt khác anh đều vứt bỏ. Ôn Văn thấy anh ta vẫn chưa trả lời, nhỏ giọng thử dò xét: “Còn có việc”.

“...Không có”. Cố Minh Sâm kéo dài lời nói, giống như còn có việc khác làm cho Ôn Văn khó chịu.

Đối với thói quen kiêu ngạo không ai bì nổi của Cố Minh Sâm, cô đã quá quen, kể từ khi biết chuyện của Kỷ Nhan, thái độ của anh đối với cô không giống trước đây. Ôn Văn biết trong lòng anh đang nghĩ gì, đã nói: “Minh Sâm, anh không cần áy náy hay xin lỗi tôi, thật ra tôi...”.

“Tôi còn có chuyện”. Cố Minh Sâm vội vã cắt đứt cô, giống như một chút cũng không muốn nghe cô nói tiếp: “Ngày mai tôi tới đón cô”.

Anh nói xong trực tiếp cúp điện thoại, căn bản không cho Ôn Văn mở miệng một lời.

-

Hạ gia phái tài xế tới đón, Ôn Văn với Hạ Đình Diễm lên xe, trên đường đi đứa trẻ này đều nhìn ngào cửa sổ không nói một lời.

Ôn Văn yên tĩnh ngủ ngon một hồi, uống công trước đó cô còn hết lời khuyên nhủ một lúc: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ông của cậu cũng đã đi rồi. Cho nên ngày hôm nay hãy để ông ấy ra đi thanh thản, không được náo loạn. Nếu không thì là bất hiếu đấy”.

Lông mày thanh tú của Hạ Đình Diễm nhíu thật chặt, khóe môi khế co rúm, lại mím mím môi mỏng không nói lời nào. Nhưng trên ghế ngồi, cậu co nắm tay lại thật chặt, gân cốt cũng nổi rõ lên hết. Ôn Văn biết cậu đè nén tâm tư của mình, đưa tay đặt trên bờ vai của cậu: “Nếu như không vui vẻ, có thể nói ra. Tôi là bác sĩ của cậu, cậu phải tin tưởng tôi”.

Hạ Đình Diễm quay qua nhìn cô, ánh mắt sắc bén đánh giá.

Ôn Văn không hiểu làm sao mà một đứa trẻ chỉ 16 tuổi tâm lại phòng bị như vậy, cố gắng cười cười: “Chúng ta cùng chiến tuyến, cậu quên rồi sao?”

Bình thường Hạ Đình Diễm cũng không đáp lại cô cho nên lần này Ôn Văn cũng cho là như vậy. Nhưng hơn một hồi lâu, cậu lên tiếng: “Biết nhiều, không tốt cho cô”.

Ôn Văn sững sốt. Đứa trẻ này suy tính cho cô? Hơn nữa trong lời nói ẩn ý quá nhiều, giọng điệu bất đắc dĩ, mơ hồ làm cho người khác đau lòng.

Cô còn chưa kịp mở miệng, Hạ Đình Diễm hướng cô nháy nháy mắt.

Ôn Văn theo ánh mắt của cậu vừa nhìn, mặc dù tài xế ngồi ở phía trước khuôn mặt cứng đờ như tượng gỗ luôn nhìn chăm chú về phía trước, nhưng thỉnh thoảng khóe mắt lại lui về phía sau.

Tâm tình cô càng thêm phức tạp, đến tột cùng là một gia đình như thế nào mà mỗi nhất cử nhất động đều phải có người theo dõi.

Đối với Hạ gia, cô ngày càng tò mò.

-

Tổ tiên của Hạ gia ở Thanh Châu là cổ nhất khu Nam Thành, nơi này gần núi cạnh sông, cho nên cây cối ở đây mọc hết sức tươi tốt, biệt thự Hạ gia lại nằm sâu nhất trong rừng, xe chạy thẳng một mạch kéo theo từng mảng bụi bặm.

Không biết chạy bao lâu, từ xa xa Ôn Văn thấy hàng xe dài dàu trước dinh thự Hạ gia, đại khái đều là tham dự tang lễ.

Sau khi xuống xe tài xế tự động lái xe đi, Hạ Đình Diễm khẽ dừng chân đứng trước người cô, âm thanh lành lạnh mà trầm thấp: “Đừng đi loạn, theo tôi”.

Vốn Ôn Văn cảm thấy bình thường, bây giờ chợt có chút khấn trương, ngược mắt nhìn dinh thự cũ kỹ của Hạ gia, đột nhiên sau lưng có mấy phần lạnh lẽo. Cô- sống trên đồi hai mươi tám năm lại núp bóng sau lưng dưới một thanh niên mảnh mai, đơn bạc. Nhìn Hạ Đình Diễm trầm ổn như thế nhưng trong lòng không khỏi sinh ra lo lắng, chắc Hạ gia đã cho cậu ta một ít ám ảnh về tâm lý.

Hai người đi tới cửa, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc âu phục đen ngăn cản Ôn Văn: “Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi muốn kiểm tra một chút”.

Ôn Văn bất khả tư nghị (không thể tin nổi) nhìn bọn họ.

“Cô ấy là người của ta”. Hạ Đình Diễm nhìn bọn họ, lạnh lùng, cường ngạnh đến đáng sợ: “Ngay cả ta người cũng dám xét”.

Hai người kia vội vàng thấp đầu, nhún nhường khom lưng: “Không dám”.

Rất cục Ôn Văn cũng không biết Hạ gia làm cái gì, cô chỉ biết Hạ gia chuyên làm về đồ sứ từ đời trước truyền cho đến thế hệ này, từ phía nam đến phía bắc mới trở nên giàu như vậy có từ miệng Tiêu Tiêu.

Nhưng bây giờ nhìn, thấy thế nào cũng không đúng, có phải Hạ gia cần phải tiếp đón khách từ tế hơn không?

Nhớ tới Hạ Trầm lại nghĩ tới Hạ Đình Diễm còn có Mạnh Hành Lương phản ứng trước trước sau sau, bất giác lòng bàn tay Ôn Văn tiết ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hạ Đình Diễm thu tất cả các phản ứng của cô vào trong mắt, đi tới trước mặt cô, nhìn cô trầm trầm: “Nếu sợ, cô có thể trở về”.

Ôn Văn sùng sờ, nhìn đứa trẻ chân đạp thảm đi về phía trước, không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng có chút ê ẩm. Có lẽ Hạ gia thật sự là hang sói nhưng hiện tại cô không thể rút lui được nữa. Từ khi bắt đầu bước vào nơi này, cô cảm thấy mình không có khả năng trở ra.

Ôn Văn luôn có cảm giác, cô với Hạ gia thật sự sinh ra không cùng một thế giới.

Ôn Văn tiến lên phía trước đi cùng Hạ Đình Diễm, nghênh đón ánh mắt kinh ngạc của cậu, cười cười nói: “Mặc dù sợ, nhưng tôi là bác sĩ của cậu, không thể nào để cậu đi một mình được, tôi phải đi theo cậu”.

Hạ Đình Diễm chau mày lại, suy nghĩ ẩn ý bên trong lời nói là gì.

Hai người bất tri bất giác xuyên qua hành lang, Ôn Văn chợt cảm thấy người bên cạnh bước chân dừng lại một chút, dọc theo ánh mắt của cậu, thấy được cuối hành lang một người đàn ông đang gọi điện thoại.

Người nọ đứng nghiêng người, vóc người cao lớn, toàn thân âu phục màu đen, từ góc độ này có thể thấy được ngũ quan anh ta rất tuần tú: “Chú hai ta, Hạ Uyên”. Hạ Đình Diễm giới thiệu, khó có được cậu lộ ra mấy phần thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nếu Hạ Trầm đứng thứ ba trong Hạ gia, như vậy khẳng định còn có ca ca nữa mới đúng, lần đầu tiên Ôn Văn thấy nhị thiếu gia nhà họ Hạ. Đáng đáp anh ta và Hạ Trầm không hề giống nhau, có thể nói là bất đồng, da anh ta rất trắng còn Hạ Trầm lại là màu đồng.

Hạ Uyên nghiêng người nhìn thấy bọn họ, cúp điện thoại, trực tiếp đi tới.

Nhìn anh ta có lẽ cũng đã ba mươi bảy ba mươi tám tuổi rồi, nhưng được bảo dưỡng khá tốt, thoát nhìn vô cùng trẻ tuổi, mặc dù trên người đều toàn là màu đen nhưng không cho người khác cảm giác bị áp bức. Ngược lại cảm thấy anh ta cao lớn, thon gầy, thỉnh thoảng thấp giọng ho khan hai tiếng.

“Đi xem ông nội một chút”. Anh ta khẽ nói với Hạ Đình Diễm, giọng nói nặng nề cho thấy tâm trạng anh ta không tốt, ngón tay thon dài đặt trên bả vai Hạ Đình Diễm, lúc này ánh mắt mới rơi vào trên người Ôn Văn.

Ôn Văn có chút co quắp, bị anh ta nhìn có chút không được tự nhiên.

Cũng may đáng về Hạ Uyên ôn hòa, khoe miệng chậm rãi nâng lên đường cong nhỏ: “Bác sĩ Ôn”.

Ôn Văn không ngờ anh ta có thể nhận ra mình, ở bệnh viện cô với anh ta chưa bao giờ gặp nhau.

Hạ Uyên liếc mắt nhìn cô, có thể đoán ra được cô đang nghĩ gì, nghiêng người ho một cái, lúc này mới nói: “Trước kia có chuyện nên tôi ở nước ngoài một thời gian, Đình Diễn gây phiền toái cho cô rồi”.

Khó có được một người Hạ gia không cường thế mà lại khách khí như vậy, Ôn Văn không biết phải đáp như thế nào, cô lúng túng lắc đầu: “Trách nhiệm của tôi mà”.

Hạ Uyên khách khí cười cười, quay đầu nói với Hạ Đình Diễn: “Chú ba cũng ở đây, cháu đừng gây chuyện”. Mặc dù anh ta có vẻ ôn hòa nhưng lại giống như ra lệnh người khác, không cho phản bác.

Lần đầu tiên Hạ Đình Diễn chấp thuận người khác, từ lỗ mũi nặn ra một tiếng miễn cưỡng: “Ừ”, chỉ là từ ánh mắt cũng có thể nhận ra tình cảm chú cháu của họ không nhỏ.

Ôn Văn quan sát Hạ Uyên, rất nhanh phát hiện thân thể anh ta không tốt, vẫn ho khan không nói, hình thể cũng không giống Hạ Trầm rắn chắc, cường tráng. Cô có chút buồn bực, thế nào mà mấy anh em Hạ gia không phải chết sớm cũng là ma bệnh. Tuy lời nói có khó nghe nhưng ngẫm lại cũng thấy có lý.

Ba người một đường đi vào linh đường (hội trường để linh cữu), cửa bị chặn lại gió thổi không lọt, từ trong đám người cũng có thể cũng có thể mơ hồ nghe được có người nói chuyện, âm lượng vô cùng lớn, thế nào cũng không giống như đi chia buồn.

“Tam thiếu gia, cảnh sát hết cách với anh, nhưng không có nghĩa chúng tôi cũng vậy. Ông cụ ra đi như thế nào không nói, nhưng dù sao công ty cũng không thể rơi vào trong tay anh.”

Trong đám người có người phụ họa: “Không sai, hôm nay coi như anh nói chuyện đạo lý với chúng tôi nhưng chuyện công ty phải cho chúng tôi câu trả lời thỏa đáng!”.

Ôn Văn vẫn không nghe thấy Hạ Trầm lên tiếng, cũng không biết tình hình bên trong ra sao, chỉ biết là tình huống trước mắt giống như Hồng Kong, hắc bang. Hạ Uyên đề thấp giọng nói, ho khan hai tiếng, tất cả mọi người ở phía trước đều nhìn anh ta, tự động rẽ đường nhường một lối đi. “Nhị thiếu gia”. Tất cả đều đồng loạt hô vang, xem ra Hạ Uyên đối với những người này vô cùng uy tín, mặc dù nhìn anh ta thon gầy nhưng khi bước tới thì khí thế có thừa.

Hạ Đình Diễn cũng vội vàng đi theo, Ôn Văn cũng không thể làm gì khác hơn là theo sát phía sau.

Lúc này cô mới thấy Hạ Trầm đứng ở trong linh đường, âu phục trên người của anh không quá kính cẩn, nghiêm trang, đứng trong một đám người mặc tang phục trông cực kỳ bất mắt, vẻ mặt cũng bình tĩnh, lạnh nhạt, giống như mới vừa rồi người bị công kích không phải là anh.

Xung quanh người hung dữ không ít thế mà anh chỉ dẫn theo A Tước, xem ra rõ ràng anh đang ở thế yếu, nhưng có thể cảm thấy Hạ Trầm không sợ nguy hiểm mà giống vương giả chi phong (khí chất của bậc vua chúa). Chỉ là anh không ngờ sẽ bắt gặp Ôn Văn ở đây, thấy vẻ mặt cô lúc này có một chút biến hóa, nhưng rất nhanh thoáng qua rồi biến mất, không nhìn kỹ căn bản không thể nào nhận ra.

—

Hạ Uyên đi tới, đứng bên cạnh Hạ Trầm, nhìn kỹ phát hiện vẻ mặt hai người này cực kỳ không giống nhau. Tựa như giờ phút này, Hạ Uyên bình dị gần gũi cười mà Hạ Trầm bên cạnh một bản mặt thối đang hiện ra.

Hạ Uyên tĩnh lặng mới mở miệng: “Hôm nay là tang lễ của cha tôi, mọi người như vậy, có phải ý đồ hiện rõ quá không?”.

Tất cả mọi người phía dưới đều im lặng, giây lát có người không cam lòng nói: “Nhị thiếu nói đúng lắm, nhưng Hạ lão gia ra đi không rõ, chắc hẳn không cam lòng nhắm mắt. Chúng tôi chỉ muốn cho Hạ lão gia một công đạo, hơn nữa càng không yên lòng quyền to rơi vào tay tiểu nhân”.

Lời nói của người kia rất rõ ràng, ánh mắt còn nhìn Hạ Trầm một cách chăm chọc. A Tước nắm chặt quả đấm, ngay sau đó từ phía sau luồn rút súng chỉ hướng người nói chuyện nọ, phần môi nhàn nhạt khạc ra một câu: “Lặp lại lần nữa”.

Người nói chuyện vừa rồi cũng không phải là tiểu nhân, trong công ty hẳn rất có quyền uy, bị A Tước hành động như vậy, nhất thời sắc mặt chợt biến, rồi lại không cam lòng mặt thể diện trước mặt nhiều người như vậy, ấp úng nói lắp: “Phùng Tước, cậu không biết hiện tại đang làm gì sao? Giết anh, giết cha, con người này căn bản không đáng giá cho cậu bảo vệ”.

Ánh mắt A Tước lạnh lẽo, thanh âm cũng thấp: “Ông tự đâm đầu vào chỗ chết”.

Hạ Uyên vội vàng đưa tay giữ chặt cổ tay A Tước: “Chuyện gì cũng từ từ, chú Trung là người có quyền lực trong công ty, cậu không muốn chuyện lớn hóa nhỏ”.

A Tước không có bất kỳ phản ứng, giống như là không nghe thấy Hạ Uyên nói chuyện, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm người được gọi là chú Trung, chỉ cần Hạ Trầm ra lệnh một tiếng coi như anh sẽ bán bỏ đầu đối phương.

Hạ Trầm mặt lạnh nhìn tất cả, cũng không có ngăn cản A Tước, chỉ là nghiêng người tiến lên một bước đứng ngay chính giữa mọi người. Anh bình tĩnh nhìn một phòng toàn là người, ánh mắt như chìm ưng sắc bén ăn thịt người: “Muốn tôi giao quyền, phải xem các người có bao nhiêu bản lĩnh. Nói tôi giết anh, giết cha, lấy chứng cứ ra cho tôi xem?”. Trong đám người bắt đầu xôn xao, nhỏ giọng rì tai, nhưng không có một người nào dám chủ động đứng ra khiêu khích.

Ngược lại chú Trung đứng sau lưng một người đàn ông nhảy ra ngoài, nói chuyện rất khí thế, chỉ là giọng nói có chút run rẩy: “Tam thiếu gia, cậu đừng đắc chí, thật sự chúng tôi có chứng cứ. Ông Hạ ra đi không để cô phần lại cho vợ con, mà tất cả lại rơi vào trong tay cậu, ai cũng biết cậu và ông ấy không hòa thuận. Những thứ này đã đủ bằng chứng chưa?”.

Tiếp đó có người phối hợp đứng ra, một người mặc đồ công sở, nữ trẻ tuổi an tĩnh đứng trước mặt Hạ Trầm, trên mặt không trang điểm, xem ra hết sức tiêu tụy. Hốc mắt cô ta đỏ lên, màu da tái nhợt, bộ dạng rất đáng thương, lúc nói chuyện cũng run run rẩy rẩy, hèn nhát, vô dụng: “Tôi có thể làm chứng”.

“Mạnh tiểu thư là vợ của Hạ lão gia, lời nói không thể nào là giả”.

Mạnh Vân Khiết khiếp đảm nhìn Hạ Trầm, cúi đầu, nói: “Trước đó Hạ Trầm có hàng đồng vắn đề, vì thế cùng Hạ lão gia xảy ra mâu thuẫn, hắn còn uy hiếp sẽ tung ảnh nude của tôi, hắn đối với cha mình vô cùng bất mãn. Từ những chuyện này mà Hạ lão gia liền gặp chuyện không may, không phải hắn thì là ai?”.

Mạnh Vân Khiết vừa nói xong, nhóm người chung quanh bắt đầu ồn ào, lòng tràn đầy căm phẫn: “Tam thiếu gia giao quyền”.

Ôn Văn không ngờ một cuộc tang lễ cuối cùng lại biến thành như vậy, lúc trước chỉ cảm thấy Hạ Trầm tâm tư bất định, thâm sâu khó lường, bây giờ nhìn anh như vậy... Cô cũng không biết rốt cục trong lòng là tư vị gì, dù sao cũng không hả hê mà ngược lại trong tình cảnh này cô có chút đồng tình với anh.

Chỉ là sức chịu đựng của người đàn ông này vượt qua mức tưởng tượng của cô, mọi người trên dưới chỉ trích anh, mà bộ dạng anh luôn bất động, khỏe miệng còn cười được, đi tới chỗ Mạnh Vân Khiết.

Giống như Mạnh Vân Khiết sợ hấn, lui về phía sau một bước: “Anh, làm gì”.

Hạ Trầm cười nói: “Mặc dù Mạnh tiểu thư chỉ là một diễn viên hạng ba, nhưng lại diễn hay như vậy, không chụp ảnh thật đáng tiếc”.

Sắc mặt Mạnh Vân Khiết trắng bệch, bà vai lạnh rung lên: “Điều tôi nói đều là sự thật, anh đừng nghĩ là ăn hiếp được tôi, tôi không sợ”.

Hạ Trầm gật gật đầu một cái: “Là thật, tôi không nói giả”.

Lời Hạ Trầm vừa thốt ra phía dưới nhất thời xôn xao một hồi, tất cả mọi người đều không ngờ anh lại dễ dàng thừa nhận như vậy, Ôn Văn cũng bị Hạ Trầm làm cho kinh ngạc. Chẳng lẽ anh thật sự không sợ tội danh giết anh, giết cha hay sao? Hay đây vốn là sự thật?

Cô nhìn Hạ Trầm hiện tại, càng cảm thấy xa lạ.

-

“Mạnh tiểu thư nói những lời này đều là sự thật, chỉ là những lời vừa rồi là phóng đoán, ý kiến của bản thân. Chứng có đâu?”. Hạ Trầm cười cười mà nhìn Mạnh Vân Khiết, đáy mắt không một tia nhiệt độ: “Nếu như không có thì đừng lãng phí thời gian nữa”.

Mạnh Vân khiết cắn chặt môi dưới, đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Trầm, nhưng ngập ngừng nửa ngày cũng không nói ra được bằng chứng.

Hạ Trầm nhíu mày, làm bộ nghĩ ngợi mấy giây, kinh ngạc: “Ngược lại, Mạnh tiểu thư không sợ mấy tấm hình nude đó lộ ra ngoài hay sao mà có dung khí nói ra vậy. Không biết còn có nguyên nhân gì phía sau không. Hay là lợi ích?”.

Mạnh Vân khiết tức giận tới mức run run, bị Hạ Trầm cố tình nói như vậy, cô không tài nào giải thích nổi.

Cục diện tron nháy mắt hình như có chút biến chuyển, nhưng Ôn Văn phát hiện ra có một nhóm người cậy mạnh tiếp tục kéo dài những tin đồn nhảm kia: “Sự việc đã phát triển như vậy, mà tin đồn là vô căn cứ, vậy cậu giao cho nhị thiếu gia”.

Người nói chuyện hình như cũng là nhân vật coa máu mặt trong nhà Hạ gia, ngồi trên ghế uy nghiêm hất hất cằm.

Đột nhiên Hạ Uyên bị nói tới, hình như có chút ngoài ý muốn, gạt mình lắc đầu: “Nhị bá, cậu ba so với tôi hiểu chuyện công ty hơn, cậu ấy mới là người thích hợp”.

Được xưng là nhị bá người nọ bỗng chốc đứng lên, đến gần vỗ vỗ bả vai Hạ Uyên: “Sớm biết thân thể cậu không tốt cho nên mới giao quyền cho cậu ba, bây giờ bàn về học thức, tài năng cậu có chỗ nào kém cậu ta”.

Nhị bá nói xong, liếc nhìn Hạ Trầm: “Cậu ba, muốn chứng minh là người trong sạch cũng không khó. Vậy thì đồng ý điều kiện của tôi. Dù sao các cậu cũng là anh em, ai quản lý Hạ gia cậu hãy cho ý kiến, chờ điều tra ra cụ thể ai làm, lúc đó sẽ trao quyền lại cho cậu, như thế nào”.

Ánh mắt của mọi người đều tụ tập trên mặt Hạ Trầm, tiếp theo Ôn Văn cũng có chút khần trương. Lời này của nhị bá thật sự không phân biệt phải trái, cái này có câu cháy nhà mới lòi ra mặt chuột.

Lời nói này tràn đầy ngụ ý, nếu Hạ Trầm cự tuyệt giao quyền vậy chính là thừa nhận tất cả mọi chuyện.

Ôn Văn thay Hạ Trầm đỏ mặt hơi lạnh, không khí ngày càng trở nên gay gắt. Chỉ thấy Hạ Trầm và đối phương nhìn thẳng vào nhau trong chốc lát, anh nhún vai một cái, lạnh nhạt nói: “Nhị bá phí tâm rồi, tôi cảm thấy không tốt cho lắm”.

Mọi người đều sững sờ, Hạ Trầm không nói thêm nữa, giờ tay xem đồng hồ: “Canh giờ không sai biệt lắm, chuẩn bị đưa cha tôi lên đường”.

Cho dù mọi người vẫn như cũ, tức giận, bất bình nhưng vẫn không dám trì hoãn chuyện chính sự, Hạ Đình Diễm dâng hương, sau đó có người chuẩn bị Ôn Văn từ trong đám người nhìn ra bóng dáng Hạ Trầm, chỉ thấy anh từ xa xa nhìn tầm di ảnh, ánh mắt lạnh như băng.

Giống như cảm thấy tầm mắt của cô, anh cau mày nhìn sang, lãnh băng nhìn cô mấy giây rồi thu hồi tầm mắt.

Ôn Văn không biết có nên chào hỏi anh không, cô rõ ràng cảm thấy Hạ gia chia làm mấy phái, hiện tại cô lại đứng chung với Hạ Đình Diễm thành ra cô cùng chung chiến tuyến với Hạ Uyên.

Nhưng bộ dáng kia của Hạ Trầm có thể lạnh chết người, Ôn Văn thấy không nên chạm vào ở kiến lưà thì hơn.

-

Thời điểm mai tang rất thuận lợi, không ai dám gây chuyện, sắc trời mờ mịt che kín tầng sương mù giống như trời muốn mưa, trong mộ viên phong lớn vô cùng, gió thổi lạnh buốt người.

Ôn Văn phát hiện trong quá trình mai tang Hạ Trầm rất bình tĩnh, không nói chuyện với ai cũng không nhìn người khác một cái. Ngược lại Hạ Đình Diễm với Hạ Uyên nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Bọn họ đi phía trước Ôn Văn, nói chuyện cố ý giảm âm lượng, Ôn Văn không nghe được nội dung câu chuyện.

Lúc trở về phải đi thêm một đoạn đường dài nữa, xe dừng ở công viên, cô đi một mình. Ôn Văn nghe có người gọi, nhận ra anh ta, là thuộc hạ gì đó của Hạ Trầm, mới vừa rồi nghe có người gọi anh ta là Phùng Tước.

“Bác sĩ Ôn”

Ôn Văn lễ phép gật đầu, nghiêng người là có thể thấy Hạ Trầm ở sau lưng mấy bước, không nhận được hỏi một câu: “Hạ Trầm không sao chứ?”.

A Tước cười yếu ớt: “Bác sĩ Ôn rất quan tâm Hạ tiên sinh”.

Trong lòng Ôn Văn liếc mắt, cô chỉ là khách sáo thôi. A Tước cau mày, bác sĩ Ôn có thể ăn bữa cơm với Hạ tiên sinh được không, cô chợt ngừng bước: “Ôn Văn nghĩ thăm, yêu cầu này đúng là quá đáng mà”.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Bình thường, A Tước trầm mặc ít nói, Ôn Văn cho rằng anh nói chuyện không giỏi, ai biết trong lòng người đàn ông này giỏi về đoán đo người khác. Tựa như giờ phút này, mỗi câu anh nói đều vô cùng có kỷ xảo.

"Dù sao Bác sĩ Ôn cũng muốn ăn cơm, không bằng cùng đi với tiên sinh. Hôm nay, tiên sinh cảm xúc thật không tốt."

"Trước đây, tiên sinh giúp cô như vậy, nên mời anh ấy ăn cơm đáp lễ."

Lời nói này, nếu Ôn Văn không đồng ý cũng có vẻ rất ghê tởm, cô thành thật nói: "Hạ tiên sinh chưa chắc muốn đi cùng tôi. . . ."

Ôn Văn nghĩ tới Hạ Trầm chắc chắn sẽ không đồng ý, lần trước ở trong xe bị cô làm cho tức giận thành như vậy, cả ngày hôm nay cũng là mặt mày ủ rũ, thời điểm mới vừa rồi cô nhìn qua, đối phương giống như không quen biết cô.

Ai biết mới nói phân nửa, Hạ Trầm héch lên lông mày, giống như hứng thú vẫn còn lớn: "Mời tôi ăn cái gì, thử nói một chút."

Ôn Văn ôm tâm lý bị cự tuyệt hỏi, nơi nào nghĩ tới muốn ăn cái gì, lúc này bị đối phương nhìn chăm chăm, đầu lưỡi liền có chút thất: "Ăn, ăn chay như thế nào?"

Khóe miệng A Tước rõ ràng giật giật.

Nhìn sắc mặt Hạ Trầm cũng không tốt, nhưng vẫn nhẫn nại, cười như không cười đưa tay khoác lên trên cửa sổ xe sau lưng cô, cúi người gần như dán lên bên tai cô: "Bác sĩ Ôn muốn ám hiệu cho tôi, người giống như tôi, nên ăn chay niệm Phật cầu xin khoan thứ?"

..

Nhìn tư thế mập mờ như vậy, nhưng trong lời nói của anh lại tràn đầy lạnh lẽo.

" " Ôn Văn làm sao nghĩ tới nhiều cong cong queo queo như vậy, vẻ mặt trống không một giây, Ngay sau đó nghĩ đến hôm nay ở lĩnh đường, một màn anh bị buộc trao quyền kia, mình đại khái vừa dẫm lên chỗ đau của anh ta rồi.

Hạ Trầm bỏ qua cho cô, mặt lạnh trực tiếp lên xe.

Ôn Văn vốn cũng không muốn cùng một chỗ ăn cơm với anh, bị hiểu lầm đơn giản là không giải thích, sai bước chân chuẩn bị hướng bên kia đi. Buổi tối, Hạ Đình Diễn muốn ngủ lại một đêm ở Hạ gia, vừa đúng lúc cô có thể trở về nhà an tâm ngủ một giấc, hạnh phúc và thoải mái.

Ai ngờ mới đi được một bước nhỏ, lúc này cửa xe chọt mờ ra, người nọ trực tiếp đưa tay kéo cô trở về. Ôn Văn không có phòng bị liền ngã vào trong ngực anh, hình như tay còn đề xuống chỗ không nên đề xuống? Phồng lên, sờ hơi dọa người.

Theo bản năng, cô lại chạm một cái, kết quả nghe được từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên khàn khàn.

Đáy mắt Hạ Trầm tối tăm một mảnh, nhỏ giọng ở bên tai cô cắn răng nói: "Sờ thử một chút xem."

Ánh mắt Ôn Văn thoáng nhìn, nhất thời bị giật mình, vẻ mặt chán ghét giống như tay sờ tới cái gì dính vi khuẩn (virus), trong nháy mắt vốn cô đang tức giận cũng biến mất không còn bóng dáng.

Đời này, cô còn chưa chạm qua món đồ kia của đàn ông! Lần đầu tiên lại là.

..

Hạ Trầm vốn là tức giận, nhìn trên mặt cô hiện lên hai mảnh mây hồng. Trong nháy mắt hăng hái lên, rõ ràng là người đã kết hôn, còn dễ dàng đỏ mặt như vậy, không nhận được càng muốn trêu chọc cô: "Cô xác định muốn chúng ta đi ăn chay? Không phải khai trai?"

Một câu nói cuối cùng cực kỳ mập mờ, âm sắc thật thấp, còn có ý khê cần vĩ âm. Ôn Văn bị anh làm cho trên mặt vừa nóng lên, hít thở sâu một hơi, giùng giàng từ trong ngực anh đứng dậy, trong lòng hận mắng một câu: "Luu manh."

Hạ Trầm ôm lấy cánh tay cười lạnh: "Rất cuộc ai mới là luu manh, là cô động vào tôi, hai cái ——"

Ý hấn có ngụ ý giờ lên hai ngón tay, ánh mắt cợt nhả quét từ đầu đến chân cô: "Tôi còn không đụng tới cô."

Ôn Văn giận đến khó thở, trên mặt càng thêm đỏ cháy lợi hại. Bỗng chốc, cô đứng dậy ngồi cửa sổ, hai chữ "Xuống xe" còn chưa kịp nói, A Tước đã lái xe đi ra ngoài trước tiên.

-

Ôn Văn hồi tưởng cùng Hạ Trầm tiếp xúc trong khoảng thời gian này, thật là mỗi lần cũng làm cho người ta không nói rõ được, rõ ràng là hai người hoàn toàn xa lạ, nhưng chuyện hoang đường gì cũng xảy ra. Nơi lòng bàn tay hình như còn sót lại xúc cảm đáng sợ của vật kia, cô càng có cảm giác như đứng trên đồng lửa, dùng sức vỗ vỗ hàng ghế trước: "Tôi muốn xuống xe."

A Tước giống như không nghe thấy, mắt nhìn thẳng.

Ngược lại Hạ Trầm tốt bụng đáp lại cô: "Tức giận như vậy làm cái gì, bị cợt nhả là tôi."

Da mặt Ôn Văn mông, làm sao có thể giống như chưa có chuyện gì xảy ra giống anh, bị anh nói như thế trên mặt lại đỏ lên.

Hạ Trầm tựa như phát hiện điều thú vị, lại gần nhìn chăm chăm cô: "Cũng không phải là chưa từng thấy qua, phản ứng lớn như vậy, bây giờ cô chuẩn bị xuống xe một mình trở về?"

Ôn Văn cắn môi tránh ra tầm mắt của anh, không được tự nhiên nói ra một câu: "Không cần anh quan tâm."

Hạ Trầm mặc kệ cô, nhắm mắt lại nói: "Thời điểm cho cô thay quần áo tôi đều không có kích động, chỉ cần chính cô chó nhào tới là được, tôi nghèo quan tâm."

Ôn Văn ghen hòng nhìn trần trời nhìn anh.

..

Ngược lại, A Tước rất trấn định, căn bản giống như không nghe thấy đoạn đối thoại không hài hòa ở chỗ ngồi phía sau.

Cuối cùng, Hạ Trầm chọn nhà hàng tư nhân, Ôn Văn trực tiếp bị anh nửa nắm nửa kéo xuống xe. Thấy cô còn chưa tỉnh nguyền, rốt cuộc anh trầm mặt: "Không phải là sờ một cái ư, thế nào giống như cô gái mới lớn, giả bộ hơi quá rồi đấy."

Lập tức Ôn Văn bị ghen một hơi vẩy trong ngực lại không ra được.

Hạ Trầm đưa cọt mà nhìn cô: "Com nước xong sẽ đưa cô trở về, còn gậy nữa tôi sẽ sờ trở lại."

Ôn Văn biết tên lưu manh này tuyệt đối có thể làm được chuyện như vậy, đành nhắm mắt đi vào với anh. Hiển nhiên, ông chủ rất quen Hạ Trầm, lập tức tiến lên đón: "Anh Ba."

Hạ Trầm gật đầu một cái: "Quy củ cũ, mang lên đi."

"Được rồi ——" người nọ cười híp mắt, lúc này mới giống như chợt thấy Ôn Văn, mập mờ trừng mắt nhìn, "Anh Ba đôi khẩu vị? Không thấy anh mang đi cùng bao giờ."

Ôn Văn bị anh ta quan sát, trong lòng hỏa khí càng vượng hơn, trực tiếp đối với người kia nói: "Ánh mắt của anh là ý gì, tôi là bác sĩ của anh ta."

Ông chủ nghe lời này rõ ràng ngậy ngán cả người: "Anh Ba không thoải mái?"

Ôn Văn cười đặc biệt rục rờ, êm ái nói: "Ta công tác tại bệnh viện Bắc Khang."

Ở Thanh châu, mọi người rất quen thuộc bệnh viện Bắc Khang, đó là bệnh viện tâm thần nổi tiếng, bên trong ở gần như đều là. Ông chủ hoảng sợ nhìn Hạ Trầm, ngượng ngùng nặn ra một tiếng cười: "Tiểu thư thật là, thích nói giỡn."

Hạ Trầm cười như không cười nhìn Ôn Văn, đợi cô nói xong mới đưa tay kéo người đi qua, bàn tay che ở gáy trơn bóng của cô dùng sức ngắt: "Thoải mái?"

Ôn Văn bị anh nói như thế ngược lại cảm thấy không có ý nghĩa, giống như tiểu tâm tư kia của mình người ta hoàn toàn không để ý.

Ông chủ dẫn bọn họ vào phòng bao mới lui ra ngoài.

Ngoại trừ Cố Minh Sâm, Ôn Văn không cùng người đàn ông nào ăn cơm, Hạ Trầm là thứ nhất, hơn nữa trong không gian chật chội như vậy, bên trong chỉ có hai người là cô và Hạ Trầm!

-

"A Tước không vào cùng lúc sao?"

"Anh ấy có chuyện cần làm."

Hai người hoàn toàn không có tiếng nói chung. Giờ phút này, Ôn Văn vô cùng hối hận khi đồng ý đề nghị của A Tước, hơn nữa lúc này tinh táo phân tích lại, nhất thời cô cảm thấy lời nói của A Tước có chút vấn đề.

Nói giống như, ăn cơm cùng cô tâm tình Hạ Trầm sẽ chuyển biến tốt?

Ôn Văn nghĩ đến hàm nghĩa trong lời nói, quanh thân cũng bắt đầu không rét mà run. Loại đàn ông như Hạ Trầm thấy thế nào cũng không giống như biết động tình thật. Hôm nay, một màn kia ở Hạ gia gần như khắc vừng vàng vào trong đầu cô, một người bị tất cả mọi người xa lánh, không thể nào hoàn toàn là hiểu lầm.

Hạ Trầm vẫn như có điều suy nghĩ nhìn cô, ánh mắt rất kỳ quái cũng không biết thu lại, đứng đưng giống như đang quan sát con mồi, điều này làm cho Ôn Văn cực kỳ khẩn trương, cộng thêm không khí quái dị, cảm giác đợi cùng nhau với Hạ Trầm rất nguy hiểm.

..

Hạ Trầm liếc mắt một cái thấy ngay cô đang suy nghĩ gì, nhân nhạit dời đi ánh mắt, nói một câu râu ria hòa hoãn không khí: "Trà này mùi vị rất tốt, thử một chút."

Ôn Văn vội vàng che giấu tính nằng chung trà lên, cô mới vừa nếm thử một miếng, liền nghe được Hạ Trầm cực kỳ bình tĩnh nói: "Hôm nay đến xem tang lễ, không hiếu kỳ?"

Ôn Văn chậm rãi lắc đầu một cái: "Tò mò thì anh cũng sẽ không nói cho tôi biết lời nói thật, huống chi tò mò không phải là thói quen tốt."

Ánh mắt Hạ Trầm nhìn cô nhiều hơn mấy phần đùa giỡn, lại nhìn cô chăm chăm mấy giây, chợt nói: "Ly hôn xong, không bằng cùng với tôi."

Trà Ôn Văn uống vào tất cả đều phun ra ngoài.

Giọng nói kia tựa như đang đàm luận thời tiết, Ôn Văn bị ghen đến hung hăng ho vài một tiếng, che miệng lại bất khả tư nghị nhìn hấn: "Anh có phải hay không, nên đi bệnh viện quan sát một chút?"

Hạ Trầm bị cô mắng cũng không tức giận, cời nút áo âu phục, cánh tay tùy ý khoác lên trên ghế dựa bên kia: "Trước kia tôi không phí tâm tư theo đuổi phụ nữ, cho nên có thể hơi đường đột. Tôi đối với cô cảm thấy rất hứng thú."

Vừa nói xong anh cười cười, nụ cười kia có chút lóa mắt: "Cô đi theo tôi sẽ không bị thiệt thòi."

Ôn Văn biết ý tứ Hạ Trầm, không phải là nói cô cười lần hai, anh có thể coi trọng cô đã là phúc khí của cô rồi sao?

Ôn Văn không chút nghĩ ngợi gọn gàng dứt khoát cự tuyệt: "Xin lỗi, nhưng tôi đối với anh không cảm thấy hứng thú chút nào."

Hạ Trầm có chút ngoài ý muốn, héch lên lông mày.

- ..

Hiển nhiên, Hạ Trầm cũng không coi đây là nghiêm túc. Sau khi Ôn Văn cự tuyệt, ngay cả biểu hiện mất hứng hoặc mất mát, anh cũng không có, vẫn rất khách khí ăn xong bữa cơm này với cô, thậm chí kiên trì muốn đưa cô về nhà.

Ôn Văn càng xác định Hạ Trầm như vậy vô cùng nguy hiểm, có lẽ có thời điểm rất dễ dàng khiến người khác động lòng, nhưng tuyệt đối không phải người chồng lý tưởng. Cho nên anh rất am hiểu nắm giữ đúng mực, đúng như anh nói là "Ly hôn xong, không bằng cùng với tôi", ít nhất là giữ lại đường sống cho tương lai.

Hai người cùng đi ra khỏi phòng, A Tước đang cùng đứa bé nhà ông chủ chơi ghép hình, thấy bọn họ ra ngoài lập tức đứng lên, ông chủ kia cũng đón: "Anh Ba muốn đi?"

Hạ Trầm không để ý đến hắn, chỉ là nhìn A Tước cau mày: "Có vẻ thích trêu trẻ con?"

Trên mặt A Tước không có biểu hiện gì, đưa tay bấm bấm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của đứa bé kia, tiếp theo từ trong túi tựa như làm ảo thuật lấy ra một khối chocolate.

Trong nháy mắt, trên mặt đứa bé kia chất đầy ý cười: "Chú thật là giỏi!"

A Tước khó có khi cười, vuốt vuốt đầu đứa bé, lại cổ quái nhìn Hạ Trầm một cái: "Tôi cũng không phải máu lạnh."

Không biết có phải hay không là ảo giác của Ôn Văn, lúc A Tước nói lời này thì vẻ mặt Hạ Trầm rất khó coi. Không biết thế nào cô lại nghĩ đến Hạ Đình Diễm, cũng không biết tin đồn bên ngoài có phải thật vậy hay không ——

Thời điểm bọn họ đi ra ngoài vừa đúng có người đi vào, Ôn Văn không nhìn kỹ, lúc lướt qua nhau nghe được có người gọi tên cô: "Tiểu Văn?" Cái tên này không có nhiều người gọi như vậy, Ôn Văn vừa nhìn, lại là Chu Nhĩ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Không biết vì sao, trái tim Ôn Văn hung hăng nhảy một cái, nói khó nghe một chút cảm giác giống như là bị bắt gian.

Bình thường, hoạt động của Chu Nhĩ Lam không ít, nhưng ở bên ngoài dùng cơm cực ít, ở trong mắt bà nhà hàng cao cấp tới đâu cũng không được vệ sinh. Ở chỗ này gặp bà, Ôn Văn cũng có chút ngoài ý muốn.

"Mẹ." Cô đi tới chào hỏi mọi người thỏa đáng, Chu Nhĩ Lam và mấy vị phu nhân trước kia cũng đều từng thấy, thỉnh thoảng sẽ uống chung trà chơi mạt chược. Ôn Văn lễ phép khách sáo xong, khéo léo đứng một bên Chu Nhĩ Lam, "Hôm nay, mẹ làm sao sẽ ——"

"Vị này, không giới thiệu?" Chu Nhĩ Lam vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Trầm, hiển nhiên quan tâm hơn người đàn ông xa lạ xuất hiện cùng con dâu tốt cuộc là ai.

Trước kia, Ôn Văn rất hiểu chuyện, là niềm kiêu ngạo của Chu Nhĩ Lam với bạn bè. Người người đều nói con dâu hiền là mình một tay dạy dỗ, nàng dâu Cổ Gia vô luận học thức tác phong công tác, phương diện nào cũng không phải chọn.

Cố tình khó được một lần bà và bạn bè ra ngoài liên hoan, kết quả là gặp Ôn Văn và một một người đàn ông cao lớn đẹp trai như vậy cùng ăn cơm, có chút bác mặt mũi của bà, sắc mặt tự nhiên rất khó coi.

Ôn Văn không muốn nói quá nhiều, nói thẳng, nói thật: "Vị này là Hạ tiên sinh, người thân bệnh nhân."

Đáp án có chút ngoài dự đoán, Chu Nhĩ Lam cau mày quan sát Hạ Trầm, không biết tin hay không tin.

Ở trước mặt người già. Hạ Trầm ra dáng thân sĩ trước sau như một, khẽ vuốt cằm nói: "Cháu làm cho bác sĩ Ôn gặp thêm không ít phiền toái, mời cô ấy ăn cơm gọi là cảm ơn, trong khoảng thời gian này, bác sĩ Ôn phí tâm không ít."

Vừa nói anh vừa hướng ông chủ nhà hàng nói: "Bữa cơm này của Cố phu nhân tính cho tôi."

... ..

Ông chủ kia rất biết nhìn sắc mặt người khác cũng rất biết xử lý, lập tức liền cười nói: "Cố phu nhân thấy được, bên trong mấy phòng có trẻ con, nhà gian này hoàn cảnh tốt, an tĩnh."

Dù sao Chu Nhĩ Lam cũng gần đây tuổi, nhìn người vẫn có mấy phần nắm chắc, thoát nhìn người đàn ông này không giống loại đơn giản ôn hòa, hơn nữa nhìn ánh mắt anh ta nhìn Ôn Văn, ánh mắt cũng không đúng.

Nhưng anh ta lại rất có chừng mực, lúc này hiển nhiên là cố ý giúp đỡ giảng hòa cho Ôn Văn.

Mặc dù, Chu Nhĩ Lam không tin Ôn Văn có thể làm loạn, nhưng nếu hấp dẫn quá nhiều, người mới có tự chủ cũng khó tránh khỏi làm việc gì sai, nghĩ tới những thứ này, khi bà xem Hạ Trầm cũng nhiều hơn mấy phần đề phòng và địch ý.

Hạ Trầm vẫn như cũ là người khiêm tốn cười: "Nếu mấy vị còn chưa có dùng cơm, tại hạ cũng không quấy rầy, bác sĩ Ôn, thuận đường tôi tiễn cô."

Đây là lễ nghi căn bản, một câu nói của Hạ Trầm không làm cho có người mượn cớ hiềm nghi.

Chu Nhĩ Lam nhìn Hạ Trầm như vậy trong lòng càng thêm không thoải mái, nhưng xung quanh còn có bạn bè ở đây, dù bà không vui cũng sẽ không đem chuyện này giải quyết ngay.

Ôn Văn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa định tạm biệt với Chu Nhĩ Lam, lại nghe Chu Nhĩ Lam nói: "Đội Minh Sâm tới đón mẹ, con đi cùng mẹ đi."

Lời này đã là quyết định, giọng điệu giống như không nói gì thêm.

Tất cả mọi người đưa mắt tại trên người Ôn Văn, nhất là Chu Nhĩ Lam, cặp mắt nhìn thẳng vào cô, giống như chỉ cần cô nói "Không" sẽ phát tác ngay tại chỗ.

Tự nhiên, Ôn Văn cũng không cách nào cự tuyệt, nếu như lúc này cứ cùng đi với Hạ Trầm mới làm người ta sinh nghi, lại nghĩ đến tình trạng thân thể Chu Nhĩ Lam, vẫn là gật đầu đồng ý: "Vâng."

Chờ lái xe một đoạn đường, lúc này A Tước mới quay đầu lại liếc nhìn người đàn ông ở chỗ ngồi phía sau, Hạ Trầm vẫn nghiêng mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, từ trước đến giờ vui buồn, tức giận anh đều không lộ trên mặt, lúc này khó mà nói tâm tình như thế nào.

"Cái đó! Cô lão phu nhân, rất lợi hại."

Đối với A Tước nói nhảm, Hạ Trầm chỉ lạnh lạnh liếc anh một cái.

A Tước tiếp tục lái xe, chuyên chú nhìn thẳng phía trước: "Một bộ dáng giống như đội tính sổ, sau khi trở về bác sĩ Ôn đại khái là không dễ chịu. Chuyện ly hôn cũng ——"

Hạ Trầm trực tiếp cắt đứt lời anh: "Từ bao giờ anh trở nên bát quái như vậy? Người khác ly hôn hay không ly hôn, quan tâm nhiều như vậy làm cái gì."

A Tước cố làm biểu hiện kinh ngạc: "Chẳng lẽ không phải thay cậu quan tâm?"

Hạ Trầm cười lạnh nói: "Tự cho là thông minh."

... ..

Từ kính chiếu hậu, A Tước liếc anh một cái, không nói gì.

Trong xe lại lâm vào tĩnh mịch, thỉnh thoảng có đèn xe đối diện quét qua chỗ ngồi phía sau, A Tước luôn có thể thấy mặt mũi Hạ Trầm chìm như chết nước, lại không nghĩ rằng mới một lúc, chỗ ngồi phía sau vẫn lạnh lùng truyền đến một câu: "Mới vừa rồi, cô ấy cự tuyệt tôi."

Lời này A Tước nghe hiểu, cái này "Cự tuyệt" hiển nhiên không phải nói chuyện thuận đường đưa cô về nhà.

Anh kinh ngạc quay đầu lại: "Bác sĩ Ôn thấy cậu không tốt?"

Mi tâm Hạ Trầm hung hăng nhảy lên, nhả nhin mới nói: "Cũng là tôi bốc đồng, suy nghĩ kỹ một chút, cô ấy không thích hợp. Về sau, chuyện này chớ nhúng tay."

... ..

A tước không lên tiếng, chỉ liếc nhìn thái độ Hạ Trầm giờ phút này.

Ở trên việc nam nữ này, thái độ Hạ Trầm rất tùy ý. Ở trong nhận thức của anh, gặp một người phụ nữ là tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai, cho nên lúc ban đầu nhìn ra anh đối với Ôn Văn có hứng thú, A Tước cũng chỉ cho rằng anh gặp phải người đúng khẩu vị thôi.

Chỉ là hiện tại. Thế nào cứ có cảm giác anh rất buồn bực hay sao?

-

Tĩnh tĩnh Ôn Văn đàm, cho nên dù hướng về phía một đám người lớn tuổi cô cũng có thể trấn định tự nhiên. Trong bữa tiệc không khí ngược lại rất tốt, trừ Chu Nhĩ Lam không thể nào nói chuyện ở ngoài, mấy vị khác còn đang tranh luận thắng thua không nghỉ trên bàn mạt chược, một phòng năm người thật đúng là không tẻ ngắt qua.

Cho đến khi Cố Minh Sâm xuất hiện, anh đẩy cửa đi vào, thấy Ôn Văn rõ ràng ngăn người, Chu Nhĩ Lam chỉ vào chỗ bên cạnh: "Tới đây, đứng góc làm gì ở đó?"

Ngày đó ở bên ngoài đồn cảnh sát gây có chút căng thẳng, cũng có chừng mấy ngày Ôn Văn không thấy Cố Minh Sâm rồi, lần này khí sắc của anh hình như tốt hơn lần trước, lần trước trên cằm có lưu râu nhàn nhặt, trước kia người đàn ông này vô cùng chú ý chi tiết nhỏ loại này.

Cố Minh Sâm ngồi xuống bên cạnh Ôn Văn, ngược lại không nhìn cô, chỉ nhìn gò má Chu Nhĩ Lam: "Vận may không tốt?"

Sau khi Cố Văn Sơn qua đời, thú tiêu khiển lớn nhất của bà chính là chơi mạt chược, thắng thua tất cả hiện trên mặt, một cái là có thể nhìn ra. Lúc này, mặt của bà có chút xấu, Cố Minh Sâm chỉ coi như buổi chiều bà thua tiền nên mất hứng.

Chu Nhĩ Lam liếc nhìn Ôn Văn, cuối cùng vẫn là chịu đựng chỉ nói: "Mấy ngày nay bận rộn cái gì đến cái bóng của con cũng không thấy."

Cố Minh Sâm cười: "Mẹ cũng nói con bận rộn, đều là chuyện công ty."

Lúc anh nói lời này thì ngoài ý muốn nhìn Ôn Văn một cái, còn đem cánh tay khoác lên trên ghế dựa sau lưng cô, tư thế này xem ra mập mờ, rơi vào trong mắt người ngoài có vẻ tình cảm hai vợ chồng tốt vô cùng.

Quả nhiên, Lưu phu nhân cười híp mắt tiếp lời: "Cũng đã lâu không thấy Minh Sâm rồi, mỗi lần đều là Tiểu Văn cùng với mẹ cậu. Không biết còn tưởng rằng Tiểu Văn mới là con gái ruột đấy."

Hai năm qua, Cố Minh Sâm nở nụ cười rất ít, bình thường qua loa cũng chỉ nhàn nhạt nâng lên môi, nhưng tối nay giống như tâm tình rất tốt, đối với người nào nói chuyện cũng khách khí cực kỳ: "Tiểu Văn vốn chính là nửa con gái của mẹ cháu, nếu không mẹ cháu thế nào thương cô ấy mà không thương cháu, di xem cháu đến lâu như vậy, cô ấy còn không hỏi xem cháu ăn chưa."

Chu Nhĩ Lam bị anh làm cho tức giận mà cười, giận trách đầy anh một cái: "Cũng biết ba hoa, không có thời gian bồi mẹ cũng phải bồi Tiểu Văn cho tốt."

Bà không tiếp tục nói nữa, tới thời điểm liền dừng, sợ bị mấy người bên cạnh nhìn ra chút gì xuyên tạc, không thể làm gì khác hơn là thờ dài: "Cái người này, mấy di đây tất cả đều bông cháu rồi, đến tôi còn không hề có một chút tin tức nào đấy."

... ..

Ôn Văn có chút xấu hổ. Hai năm qua, Chu Nhĩ Lam nói chuyện đùa nhỏ không ít, thỉnh thoảng còn nói bóng nói gió, cổ tình cuối cùng cô và Cố Minh Sâm nào thành ra như vậy, chuyện ly hôn nếu nói ra, không biết kết quả sẽ như thế nào.

Cố Minh Sâm thấy cô mất hồn, ánh mắt khẽ âm đạm, tay khoác lên trên ghế dựa nhẹ nhàng thu hẹp liền ôm cô vào trong ngực: "Nhiều đùa nhỏ phiền, hai người con và Tiểu Văn rất tốt."

Ôn Văn biết anh là muốn đối phó Chu Nhĩ Lam, nhưng đối với cử động suồng sã này không có thói quen, vừa đứng ngẩng đầu liền chạm vào một đôi con ngươi tối đen thâm trầm của anh.

Anh trầm trầm nhìn cô, có chút tình thâm.

"Ai yêu, vẫn là người trẻ tuổi tốt, nhìn hai người ân ái này." Có người không nhịn được phụ họa ra tiếng, thật ra thì đoạn thời gian trước tin tức Cố Minh Sâm và Ngô Dịch còn huyền não lên trang đầu mọi người đều biết, chỉ là bây giờ người ta suy nghĩ kỳ quái, cảm giác bên ngoài của đàn ông là chuyện nhỏ, nếu là mới vừa rồi Hạ Trầm và cô lộ ra chút đầu mối gì, sợ rằng tình huống lại khác hẳn rồi.

Từ đầu tới cuối, Ôn Văn cũng không lên tiếng, cô không biết phải nói gì, cũng không muốn để cho lời nói dối như quả cầu tuyết ném lên đồng tuyết.

"Lại nói, di có cháu gái cũng trưởng thành rồi, chính là quá bắt bẻ. Hiện tại, đàn ông có điều kiện tốt quả thật giống như động vật quý hiếm, ách, Tiểu Văn——"

Ôn Văn nghe được có người điểm danh gọi mình, ngẩng đầu nhìn đến lúc đó là di Trần. Nhà bà kinh doanh quần áo, kích thước không lớn, nhưng ánh mắt vô cùng cao, trong vòng giao hữu cũng cực kỳ bắt bẻ.

Ôn Văn nghi ngờ nhìn bà, chỉ nghe đối phương lại cười nói: "Mới vừa rồi người với cháu cùng nhau ăn cơm đó, chính là người thân bệnh nhân gì đó. Di xem dáng dấp anh ta không tệ, phong cách cũng tốt, cháu quen biết sao? Giúp một tay giới thiệu một chút?"

Đầu tiên, Ôn Văn là bối rối, ngay sau đó cứng lại không biết nên đáp lại như thế nào.

. Làm mai mối cho Hạ Trầm sao?

Cô còn chưa kịp trả lời, Cổ Minh Sâm đã lên tiếng. Anh khẽ cúi đầu, cánh tay để ngang trên vai cô lại bèn chắc có lực, giống như muốn bóp vỡ cô: "Người thân bệnh nhân? Vị nào?"

-

Cổ Minh Sâm lái xe đưa Chu Nhĩ Lam về nhà trước. Đoạn đường này, Chu Nhĩ Lam phát giác không khí giữa hai người không đúng, lúc này mới rảnh rỗi kéo người đến một bên: "Dù sao cũng là con không phải trước, mẹ xem Ôn Văn từ nhỏ lớn lên, sẽ không phải cái loại người sẽ làm loạn. Con đối với nó không tốt, nó mới có thể nghĩ đến người khác."

Cổ Minh Sâm đưa tay nắm vuốt lông mày, khó nén một mối: "Con hiểu biết rồi, mẹ nghỉ ngơi sớm đi."

Chu Nhĩ Lam không yên tâm nhìn anh một cái: "Minh Sâm, mẹ rất thích Tiểu Văn."

Động tác Cổ Minh Sâm cứng đờ, nhất thời trong lòng giống như dòi sông lấp biển.

... ..

Đương nhiên, anh biết mẹ anh có thích Ôn Văn nhiều thế nào, từ rất sớm trước kia đã biết, gần như Chu Nhĩ Lam là theo như hình tượng con dâu hoàn mỹ nhất trong suy nghĩ để bồi dưỡng Ôn Văn.

Tầm mắt anh nhìn về bên khác, cuối cùng vẫn không có dũng khí nhìn lại mẹ một cái, chỉ là an ủi: "Con biết rồi, bên ngoài lạnh, mẹ đi vào nhanh một chút."

Sau khi lên xe, Cổ Minh Sâm vẫn là một bộ dạng u sầu, Ôn Văn suy đi nghĩ lại, thử dò xét nói: "Có phải hay không mẹ phát hiện ra cái gì? Không bằng chúng ta nói cho mẹ biết sớm một chút, càng giấu tương lai mẹ biết thì ——"

"Ôn Văn." Chợt, Cổ Minh Sâm cắt đứt lời cô, ánh mắt phức tạp khó phân biệt.

Ôn Văn chú ý tới tay anh cầm tay lái căng thẳng vô cùng, nơi khớp xương cũng mơ hồ trắng bệch, chợt cô có chút khản trương, ngón tay cũng không tự giác co lại. Cổ Minh Sâm thâm trầm thở ra, mở miệng nữa lại là: "Ngày mai, trước khi đi làm thủ tục, có thể hay không theo tôi đi một nơi? "

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hôm nay bác sĩ Ôn có chút kỳ quái, bình thường rất có thần khí vậy mà hôm nay có chút mất tập trung, y tá nói chuyện với cô phải gọi mấy lần mới có phản ứng. Ngay cả Hạ Đình Diễn luôn trầm mặc cũng phải nhìn cô mấy lần.

Hạ Đình Diễn quan tâm hỏi cô nhưng trong giọng nói vẫn lạnh nhạt: "Mắt bác sĩ quảng thâm hết rồi".

Ôn Văn sững sờ, mắt hờn giơ tay lên sờ sờ hốc mắt, Hạ Đình Diễn thu lại các phản ứng của cô vào trong mắt, không nhận được chế nhạo nói: "Tối hôm qua, không phải là ở với chú ba của tôi chứ?"

Đứa trẻ này cuối cùng cũng có cảm xúc, trừ bỏ lúc đối mặt với Hạ Trầm nóng nảy, dễ giận thì bình thường đối với người nào cũng lạnh lùng. Ôn Văn nghĩ đến ngày hôm tạm biệt Hạ Trầm ở công viên, đoán chừng cậu nhóc này sẽ không thoải mái cũng không muốn giải thích, tiếp tục ghi chép: "Chú hai của cậu muốn cậu xuất viện, đại khái thủ tục rất nhanh sẽ làm xong."

Hạ Đình Diễn nhíu mày một cái, nhìn cô chăm chăm không lên tiếng.

Ôn Văn dừng lại, cất bút máy vào trong áo blouse trắng, đi tới trước giường bệnh cười cười nói: "Sao vậy, về nhà không vui sao?" Hạ Đình Diễn vẫn không nói lời nào, ánh mắt tiếp tục trở lại với cuốn sách cầm trên tay.

Ôn Văn thờ dài, cúi người sờ sờ mái tóc mềm trên đỉnh đầu cậu. Đôi khi cậu nhóc này thật sự không đáng yêu, rõ ràng là luôn la hét phải về nhà, hiện tại được xuất viện rồi lại lộ ra đáng vẻ miễn cưỡng, cô có chút không hiểu nổi.

"Nếu như cậu không để ý, về sau có thể gọi điện cho tôi, chúng ta là bạn bè". Cô không nhận được nói câu này, có lẽ bởi vì Hạ Đình Diễn làm cho cô quá đau lòng.

Lúc này Hạ Đình Diễm mới nhìn cô lần nữa : “Tôi nghĩ là cô đang gạt tôi”.

Ôn Văn bất đắc dĩ cười ra tiếng: “Cậu nhóc, tâm quá đề phòng cũng là một chuyện tốt”

Hạ Đình Diễm nhìn cô chăm chăm mấy giây, chợt nóng nảy hất tay của cô ra. Ôn Văn vẫn có chút không quen với tính khí thất thường của Hạ Đình Diễm, xoay người muốn đi, bỗng nhiên nhớ lại cái gì. Cô từ trong túi tiền cầm một vật, thần thần bí bí giữ lại trong lòng bàn tay: “Đưa tay ra”.

Hạ Đình Diễm không nhìn được nhìn cô.

“Thế nào sợ tôi chọc ghẹo cậu?”. Ôn Văn hí hí mắt, cổ ý khiêu khích nói: “Nếu cậu sợ thì thôi vậy, không ngờ cậu to lớn mà gan nhỏ như vậy ____”

Nghe vậy Hạ Đình Diễm khó chịu, dù sao ở tuổi này bất kể cậu trai nào cũng háo thắng, Hạ Đình Diễm cũng vậy. Cậu tức giận mở tay ra, hất cầm tròng Ôn Văn: “Tôi không phải đứa bé”.

Ôn Văn bị bộ dáng này của Hạ Đình Diễm chọc cho buồn cười, vật trong tay đặt nhẹ nhẹ ở lòng bàn tay cậu: “Cho cậu”.

Hạ Đình Diễm thấy rõ vật trong lòng bàn tay, nhất thời cặp mắt tròn tròn.

“Tôi không biết cậu thích gì, cho nên cố ý hỏi chú hai của cậu, anh ta nói khi còn bé cậu rất thích ăn cái này, bây giờ rất khó tìm cũng may là tìm được”.

Khi Hạ Đình Diễm còn bé thì có một loại kẹo, bao bì không tinh tế nhưng có một mùi vị rất đặc biệt. Mùi vị đó khiến cho cậu nhớ đến bố.

Mỗi lần Hạ Phong trở về nhất định sẽ mang về cho cậu một bịch kẹo loại lớn. Mỗi lần cậu khóc thì bố sẽ dỗ cậu bằng loại kẹo này.

Nhưng kể từ khi bố qua đời, không ai quan tâm cậu khóc hay không khóc. Mà trên thị trường loại kẹo này cũng ngày càng ít hầu như là không mua được.

Hạ Đình Diễm nhìn Ôn Văn có mấy phần xúc động, cậu trầm mặc hồi lâu, rồi cất giọng khàn khàn: “Tại sao cô đối với tôi... tốt như vậy”.

Người đang trong thời điểm yếu ớt, có một chút ảm áp liền trở nên phóng đại, cho nên giờ phút này Hạ Đình Diễm cảm nhận được yêu thương. Dĩ nhiên Ôn Văn biết tâm lý cậu, đến bên cạnh giường, trong lòng chợt có chút chua xót: “Cho dù mất đi người thân, cậu cũng phải sống tích cực, lạc quan, tin tưởng bản thân, có vậy bố cậu mới vui vẻ. Có những chuyện cậu không nên cố chấp.

Hạ Đình Diễm nhìn cô sâu sắc, khóe môi giật giật, mở miệng: “Tôi sẽ nhớ cô”.

Ôn Văn bị lời nói đột ngột của cậu làm ngẩn ra, một giây kế tiếp chợt bị ôm vào trong ngực. Bờ vai của cậu gầy yếu, trên quần áo nồng nặc mùi sát trùng, da thịt ở cần cổ cũng lạnh lẽo. Ôm vào thật sự không thoải mái.

Tay Ôn Văn dừng lại giữa không trung, mặc dù Hạ Đình Diễm mới 16 tuổi nhưng thân thể vô cùng phát triển, cho dù là chiều cao hay tâm trí đều trưởng thành hơn so với bạn cùng tuổi. Cô sững sờ hồi lâu, lúc này mới chần chừ vươn tay cố thoải mái mà chụp bả vai cậu: “Nghĩ tới tôi thì gọi cho tôi, không phải là tôi đã cho cậu số sao?”

Hạ Đình Diễm không đáp lại cô, chỉ ôm cô rất chặt, Ôn Văn thử mấy lần cũng không thể đẩy ra.

Không biết cách bao lâu, cửa phòng bệnh bị ai đó khẽ đẩy ra, cho dù tiếng động rất nhỏ nhưng cũng đủ gây chú ý cho hai người. Ôn Văn quay đầu lại liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Hạ Trầm, anh cứ như vậy đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hai người, đáy mắt có ít thứ cuộn cuộn nhưng không cách nào đọc hiểu.

-

Mỗi lần Ôn Văn đơn độc đối mặt với Hạ Trầm đều cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói nhưng cũng cảm thấy không có lời nào để nói. Giống như tới hôm qua, cô cảm thấy nên nói chút gì với Hạ Trầm, nhưng trong đầu tổ chức thật lâu, cũng vẫn như cũ không tìm lời nói thích hợp để nói.

Cuối cùng Hạ Trầm ở miệng trước: “Tỷ lệ xuất viện của Đình Diễm là bao nhiêu?”

Ôn Văn nhìn anh một cái, trong tay người đàn ông này là điều thuốc lá, làn khói xám trắng bay lượn lơ, cảm thấy khuôn mặt anh hơi mơ hồ nhưng vẫn nhìn ra được đôi mắt thâm trầm và lòng dạ tràn đầy tính toán.

Hạ Đình Diễm bị đưa vào bị đưa vào bệnh viện có phải do Hạ Trầm cố ý hay không, đại khái là trong lòng Ôn Văn đã có đáp án. Chỉ là chuyện Hạ gia xem ra quá phức tạp, căn bản là cô tài nào can thiệp được, huống chi bây giờ còn có Hạ Uyên.

Cô không muốn như con thiêu thân lao vào lửa, chỉ có thể hết sức bảo vệ Hạ Đình Diễm. Ngoài phạm vi công việc ra, cô không nên quan tâm chuyện ngoài lề.

“Bây giờ người của Hạ gia muốn Hạ Đình Diễm xuất viện, tôi chỉ căn cứ bệnh tình của cậu ấy tiến triển ra sao mà đáp ứng yêu cầu Hạ gia các anh, cuối cùng muốn xuất viện hay không còn tùy thuộc vào ý kiến của Hạ Đình Diễm nữa”. Cô vừa nói mấy câu liền không nhìn được cau mày: “Đừng có hút thuốc ở phòng lâm việc của tôi”.

Hạ Trầm nhủ mày nhìn cô, khoe miệng trần ra ý cười: “Cố Minh Sâm không hút?”.

Ôn Văn hít sâu một hơi, từ ngăn kéo tầng cuối cùng lấy ra cái gạt tàn pha lê mới tinh đặt ở trước mặt anh. Khoe miệng Hạ Trầm cười sâu hơn, đem phần dư còn lại của thuốc lá ấn thật sâu vào gạt tàn cho tắt hẳn: “Thì ra anh ta chưa bao giờ tới phòng làm việc của cô”.

Mỗi lần bị con người này nhìn Ôn Văn không sao chịu được, cũng không muốn so đo với anh ta: “Bệnh tình của Đình Diển vốn không nghiêm trọng, bình thường nên nói chuyện nhiều với cậu ấy một chút”. Cũng không biết Hạ Trầm có đang nghe hay không, khẽ hạ mí mắt.

Ôn Văn suy nghĩ một chút, vẫn là nói: “Hạ Đình Diển chỉ là một cậu bé mới 16 tuổi”.

Hạ Trầm giương mắt nhìn cô, cười cười: “Thì sao?”.

Ôn Văn cũng không biết phải nói như thế nào để cho Hạ Trầm hiểu, dứt khoát bỏ qua đề tài này. Cô chợt nhớ lại tối hôm qua bà Trần giao nhiệm vụ mai mốt. Không cần nghĩ cũng biết con người anh như thế nào, giới thiệu cho anh giống như giao người người cho hổ lửa.

Nhưng tối hôm qua không biết Chu Nhĩ Lam có phải cố ý thử dò xét cô và Hạ Trầm không mà thêm dầu vào lửa nói một câu: “Dù sao chỉ là tiện tay, con giúp bà ấy hỏi một chút, tốt nhất là hẹn gặp luôn. Con mở miệng vì Hạ tiên sinh kia nhất định đồng ý, không phải cậu ta muốn cảm tạ con sao?”.

Ôn Văn bị mấy bà phu nhân nhìn chăm chăm, cộng thêm Cố Minh Sâm đang ở bên cạnh ôm cánh tay xem kịch vui, cô không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Thế nhưng thời điểm mở miệng với người đàn ông này thật khó.

Hạ Trầm thấy cô nhìn mình chăm chăm vào mình mất hồn, khẽ nghiêng người: “Cô nghĩ gì đấy?”.

Ôn Văn phục hồi lại tinh thần, phát hiện hai người đứng quá gần, vội vàng dựa vào sau thành ghế, nhỏ giọng ho khan nói: “Cái đó...anh có rảnh không?”.

Hạ Trầm không rõ chân tướng mà nhìn cô, Ôn Văn không được tự nhiên, sờ mũi một cái, cô cảm thấy nếu mình nói chuyện này sẽ bị anh ta bóp chết mất.

“Muốn cầu cạnh tôi?”. Hạ Trầm liếc mắt một cái liền nhìn ra, mặc dù anh chỉ mới quen biết Ôn Văn không lâu, nhưng tính tình cô anh đã đoán được tám chín phần.

Ôn Văn nhìn anh thật lâu, cuối cùng vẫn là bỏ đi cái ý định ngu ngốc này: “Không có việc gì”.

Mới vừa rồi là bộ dáng thất thần không giống như là không có chuyện gì. Hạ Trầm không tiếp tục hỏi, nhìn chăm chăm cổ tay cô đang lúc nhìn đồng hồ. Ôn Văn để ý đến ánh mắt của anh, liền nhanh chóng đẩy đồng hồ vào trong tay áo.

Lúc này Hạ Trầm mới thu hồi tầm mắt: “Tôi đi trước”.

Ôn Văn thờ phào nhẹ nhõm, ai biết đi tới của người đàn ông này quay trở lại.

-

Ôn Văn trừng mắt nhìn anh, Hạ Trầm ngày càng đến gần, cứ nhiên trực tiếp vòng qua bàn làm việc, cuối cùng cúi người đặt hai tay lên hai thành ghế. Thái độ anh rất kỳ quái, giống như có chuyện muốn nói nhưng lại rất khó mở miệng.

Ôn Văn trừng mắt nhìn hắn lại nghe hắn nói: “Đình Diển rất lệ thuộc, đừng dung túng nó quá”.

Giống như Ôn Văn có chút hiểu ý tứ của anh, lại giống như là không hiểu, nhưng bây giờ người đàn ông này cách mình quá gần, có thể nhìn thấy hàng lông mi dày đen thật đẹp của anh, cô chỉ có thể gạt đầu thật nhanh một cái.

Hạ Trầm cũng không đứng dậy, trầm trầm nhìn cô, cuối cùng khẽ nhếch môi nở nụ cười: “Cô khẩn trương”.

Ôn Văn nuốt nước bọt một cái: “Anh cứ đi”.

Một người phụ nữ bị một người đàn ông như vậy nhìn chăm chăm, lại còn đẹp trai...Nếu không khẩn trương thì không phải là phụ nữ nữa rồi.

Hạ Trầm đưa tay nâng cằm cô, tiến sát gần cô thêm mấy tấc: “Mới vừa rồi muốn nói chuyện gì? Tôi sẽ cho cô cơ hội nếu như không nói...Tôi không ngại dùng một vài thủ đoạn nhỏ để cô há mồm đâu”.

Ngón tay anh hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại của cô, dừng một chút sờ một cái: “tư vị nơi này, tôi còn rất hoài niệm”.

Ôn Văn không ngờ anh sẽ dùng thủ đoạn này để ép cô, máu chột là cô nên nói thế nào đây. Mắt thấy anh càng ngày càng gần môi cô, sóng mũi đã chạm đến chóp mũi cô.

Cả người Ôn Văn nóng lên, đứng ngồi không yên, không thể làm gì khác hơn là vội nói: “Có người muốn nhờ tôi giúp anh mai mốt”.

Hạ Trầm không tiến gần nữa, chỉ là Ôn Văn cũng không dám nhìn, cô có thể cảm thấy hô hấp của người đàn ông này đang tăng thêm, khẽ ghé mắt còn có thể nhìn thấy tay đặt trên thành ghế hiện rõ cả mạch gân.

Đoán chừng là chộc điên anh ta rồi.

Ôn Văn nhỏ giọng lầu bầu nói: “Tôi cũng cảm thấy lời đề nghị này nhạt nhẽo, cho nên mới vừa rồi không có hỏi anh, tôi sẽ nói lại với bà ấy”.

“Cô cảm thấy tôi rất thiếu phụ nữ?”. Hạ Trầm chột mồm miệng, nhẹ nhàng khoan khoái hơi thở ngứa ngáy tê tê phát qua khoe môi Ôn Văn.

Cô lo lắng ngẩng đầu nhìn anh, vừa đứng nhìn thấy đôi môi khẽ phồng lạnh lẽo hai mắt âm trầm, cô còn chưa mở miệng, Hạ Trầm chột mồm cười thật đẹp, “Cô Ôn, lại nói. Tôi hôm qua cả đêm tôi đều nhớ cô.”

Lời này thực sự quá rồi, giọng nói còn có một chút ma lực, mị hoặc , toàn thân Ôn Văn cũng cứng ngắc thẳng băng, ngón tay găt gao thủ sẵn ghế da, cô rất nhanh lấy lại tinh thần, nhếch khoe môi châm biếm: “Hạ Trầm, cái này có tính là quấy rầy không!”

"Bác sĩ Ôn không phải cũng học Tâm Lý Học sao, chỉ là tìm cô hàn huyên một chút, tôi giống như có cái gì không đúng sao, bao nhiêu tiền một giờ, tôi sẽ trả. Hạ Trầm bình tĩnh nói, nếu như không phải là tư thế này có vấn đề, chắc người khác sẽ tin rằng lời nói này là sự thật. Ôn Văn cắn môi một cái, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thật mềm giọng nói, bị anh làm tức đến đầu đau, cổ tình đẩy anh vài cái mà chẳng ăn thua, quyết định dụ dỗ anh: "Anh đứng dậy trước đi." Hạ chìm chậm rãi lắc đầu một cái: "Cô không phải muốn biết, đêm qua tôi nghĩ cô đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thân là một người phụ nữ đã kết hôn, lại bị một người đàn ông nhớ nhung cả đêm, loại chuyện như vậy, chỉ nghĩ thôi đã thấy cả người khó chịu, Ôn Văn thật sự muốn biết người đàn ông này định làm gì? Huống chi bộ dạng hiện tại của tên này mập mờ còn giọng nói nghe thế nào cũng thấy không thoải mái.

Cô coi như là biết người đàn ông này có thù tất báo, hơn nữa dù trong lòng có hận cũng không để lộ ra ngoài, cô tức giận dùng sức đẩy ngực anh một cái: “Hạ Trầm, anh nào đủ chưa?”

Hạ Trầm vẫn không nói một lời mà nhìn cô, bàn tay đặt trên hai thành ghế từ từ bao phủ lấy bàn tay cô.

Đầu ngón tay Ôn Văn run lên, cô muốn thu về đã không kịp, lòng bàn tay anh đã bao trùm lấy bàn tay cô. Lòng bàn tay anh có vẻ hơi thô, các ngón tay còn nhô ra các vết chai, không biết có phải do cầm súng hay không__.

Nghĩ tới những thứ này, trái tim cô liền căng thẳng, toàn thân cũng lạnh đến phát run lên.

Hạ Trầm cúi người xuống, mùi thuốc lá nhàn nhạt phát qua lỗ mũi cô, tiếp theo là cảm xúc trên cần cổ ngứa ngứa, tê tê nhẹ nhàng xẹt qua, bên tai truyền đến giọng nam khàn khàn: “Sao lại chảy mồ hôi? Rất nóng?”. Anh tỏ vẻ dịu dàng, săn sóc thay cô lau cái trán sáng bóng, quét sạch tầng mồ hôi mỏng. Hành động dịu dàng này làm cho cô thụ sủng nhược kinh, hơn nữa còn có chút lo lắng.

Quả nhiên một giây kế tiếp, anh nắm chặt tay cổ tay cô, trực tiếp đưa tay cô đặt lên cùi chỏ của mình.

Đầu óc Ôn Văn bỗng chốc nổ tung, máu xông thẳng lên đến não, cô có thể tưởng tượng giờ phút này mặt cô có bao nhiêu phẫn hồng.

Nói thế nào thì lần trước cũng là ngoài ý muốn, hơn nữa lần trước cô cũng chỉ lướt qua, lần này bị anh kim chặt không thể động đậy, thậm chí theo lực đạo của anh có thể cảm nhận rõ hình dáng vật kia.

Ôn Văn muốn điên rồi.

Âm thanh Hạ Trầm rất thấp, từng chữ giống như phấm đàn rơi, âm trầm, mang theo vài phần khàn khàn vang lên: “Tôi hôm qua chính là chỗ này rất nhớ cô”.

Ôn Văn bị lời nói này của anh, tai càng thêm nóng , hận chửi rủa: “Biến thái”. Giùng giàng muốn hất tay ra, bắt đắc dĩ sức lực đâu không lại anh, ngược lại càng dây dưa, lòng bàn tay càng ma sát mạnh hơn.

Hơi thở Hạ Trầm tăng thêm, cúi người gần cô thêm mấy phần, trực tiếp trừng phạt cô, cắn cắn môi dưới cô: “Xuyt, bị người khác nghe không tốt, im lặng một chút nào!”.

Mặt Hạ Trầm bình tĩnh, chỉ là tròng mắt đen càng thêm thâm thúy, trầm trầm nhìn cô trần trọc rồi hôn còn sâu hơn nụ hôn kia.

Một lần nữa Ôn Văn bị anh hôn, hơn nữa còn bị buộc nắm giữ vật kia giúp anh... Lòng bàn tay nóng như lửa đốt, cả khuôn mặt cũng vậy, toàn thân đều kịch liệt run rẩy.

Thật may cửa làm việc nhẹ nhàng bị gõ, hai người đồng loạt ngừng lại, Ôn Văn cần môi nhìn chăm chăm trên người Hạ Trầm, vẻ mặt anh trêu tức cô không chịu đứng lên.

“Thích, nhưng mà đừng lại” mấy chữ này, cơ hồ Ôn Văn từ trong kẽ răng đi ra, nếu như không phải tay của cô còn bị Hạ Trầm giữ chặt không cách nào nhúc nhích, cô thật muốn tát cho anh một cái.

Hạ Trầm cúi đầu, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm cánh môi sưng: “Có thể giả bộ không nghe thấy, chúng ta tiếp tục”.

Thiếu chút nữa Ôn Văn cần nát hai hàm răng trắng, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác hơn là đổ mặt dùng sức bóp chặt vật kia. Sức lực của cô có mấy phần hận ý, một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại, vật kia dữ tợn nhảy lên vài cái, giống như bắt mẫn kháng nghị.

Hơi thở Hạ Trầm tăng thêm, ngược lại từ trên người cô lui ra.

Ôn Văn lấy được tự do, đầu tiên là thở dốc một hơi, tiếp nhanh chóng sửa sang lại quần áo, hướng ngoài cửa hô một tiếng: “Mời vào”.

-

Sắc mặt Hạ Trầm rất khó nhìn, Ôn Văn có thể nhìn thấy anh hơi quần bách quay lưng lại, bên trên thái dương còn có nhàn nhạt mồ hôi thấm ướt tóc đen. Cô ra tay hơi nặng, xem ra mấy ngày nữa tên lưu manh này không đứng lên được rồi.

Lúc này Ôn Văn mới hơi giải hận, gương mặt nhìn người đẩy cửa tiến vào, đợi thấy rõ là ai, thái độ trong nháy mắt liền ngưng trệ.

Cố Minh Sâm đứng ở cửa, nhưng có điều suy nghĩ liếc nhìn sắc mặt hai người trong phòng khác nhau, vẻ mặt không được tự nhiên, chỉ là vẫn như cũ, tỉnh táo hỏi Ôn Văn: “Có thể đi được chưa?”

Hôm nay hai người muốn đi cục dân chính, hơn nữa tối hôm qua Cố Minh Sâm đề nghị phải đi trước một nơi, cho nên anh sẽ đến sớm hơn thời gian dự định. Suýt chút nữa Ôn Văn quên mất vị này rồi, may quá không bị Cố Minh Sâm bắt gặp chuyện vừa rồi, nếu không mất hết mặt mũi rồi.

Cô cố gắng điều chỉnh hô hấp, ở trước mặt Cố Minh Sâm cô cũng không có biểu lộ điều gì, sửa sang một chút tài liệu nhếch nhác trên bàn xong, che giấu cặp mắt, cúi thấp đầu: “Tôi tốt lắm, có thể đi rồi”. Cố Minh Sâm liếc nhìn Hạ Trầm, cùng lúc này Hạ Trầm thu lại suy nghĩ, từ từ xoay bước, trở về trạng thái trầm tĩnh.

Hai người đàn ông này mỗi lần gặp nhau không khí đều căng thẳng, lần này cũng không ngoại lệ, nhiệt độ trong phòng làm việc bỗng nhiên giảm xuống, mơ hồ còn có chút gió lạnh. Ôn Văn mà nhúc nhích đầu liếc nhìn Hạ Trầm: “Thủ tục ra viện của Đình Diễm sẽ có chuyên gia phụ trách, tôi còn có việc, đi trước”.

Cô không muốn lại nhìn hai người tranh chấp, tâm tình cô lúc này không tốt.

Dù sao từ nhỏ Cố Minh Sâm đều thuận buồm xuôi gió, cảm xúc đều biểu lộ hết trên khuôn mặt. Lần trước, Hạ Trầm chiếm thế thượng phong, thế nào lần này cũng không chịu thua thiệt nữa. Hạ Trầm không phải là dạng có thể đựng tới, ngộ nhờ chọc hấn nổi giận thì...

Ôn Văn nghĩ thế nào cũng không thể để hai người chạm mặt, không thể làm gì khác hơn là hết sức hòa giải không khí.

Hình như hai người đàn ông này cố tình ham chiến, đáng về Hạ Trầm như cũ cười như không cười, ánh mắt lạnh có thể giết người: “Làm thủ tục xuất viện, mà không có trưởng y sĩ, hình như có chút không hợp quy củ.”

Cố Minh Sâm giành lời Ôn Văn, nói: “Hạ tổng thật trùng hợp, mỗi lần gặp, mỗi lần tìm tiểu Văn đều vô tình gặp anh”.

Hạ Trầm nhìn Ôn Văn đứng sau lưng Cố Minh Sâm, không hiểu tại sao có chút tức giận, nhưng anh với Cố Minh Sâm tính tình hoàn toàn khác biệt, càng tức giận thì càng tỉnh táo: “Nếu tôi nhớ không lầm thì chỉ gặp Cố tiên sinh duy nhất có một lần mà tôi với bác sĩ Ôn đã quen lâu như vậy.”

Đây ý chỉ là nói bình thường Cố Minh Sâm với Ôn Văn không thường xuyên gặp mặt, Cố Minh Sâm như thế nào mà lại nghe không hiểu, trên mặt anh có chút nhịn không được, nói một câu: “Đích thực là trước kia quá bận nên bỏ quên cô ấy, khẳng định về sau sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Hôm nay chúng ta xem chiếu bóng, Hạ tổng có muốn đi cùng không?”.

Anh nói xong, từ trong áo bành tô lấy ra hai tờ vé xem phim, còn khiêu khích giọng lên.

Hạ Trầm nhìn hai tờ vé xem phim, vừa vận thấy rõ còn là ghế tình nhân, lại nhìn Ôn Văn thấy mắt cô sáng lên như kiếm.

Ôn Văn cũng không biết địa điểm mà Cố Minh Sâm nói là rạp chiếu bóng, có lẽ là bồi thường cô khi còn bé? Đứng lúc nhìn thấy bộ dáng kia của Hạ Trầm có chút không sao giải thích được, coi như bọn họ hôn nhau hai lần thậm chí có những hành động hơi suồng sã, nhưng căn bản quan hệ cô với anh không tốt sao?”.

Ôn Văn bị anh nhìn không thoải mái, cầm túi chuẩn bị đi: “Tôi xin chủ nhiệm nghỉ rồi, có chuyện gì anh tìm người khác giải quyết, bây giờ là thời gian riêng tư của tôi”.

Hạ Trầm từ từ thu tay hẹp lại, bên môi nở nụ cười: “Vậy không làm trễ nãi chuyện cô nữa”.

Thời điểm đi ra ngoài, Ôn Văn thấy như có gai sau lưng, lần này đoán chừng bị cô chọc tức không nhẹ, nghĩ lại những chuyện anh làm trước đây, Ôn Văn cảm thấy hả giận.

Biểu hiện hôm nay của Hạ Trầm càng chứng minh suy nghĩ trong lòng cô, người đàn ông này chỉ coi cô như món đồ chơi, tùy ý đùa giỡn, về sau hết hứng thú lại xem cô như người qua đường.

Loại đàn ông này, tốt hơn hết là cô nên tránh càng xa càng tốt.

-

“Nghĩ cái gì?”. Cổ Minh Sâm cúi người cài dây an toàn cho cô, Ôn Văn cự tuyệt, đáy mắt thoáng vẻ không thích, nhưng không có biểu hiện, chỉ nói: “Hạ Trầm không phải người tốt, em nên cách xa hắn một chút”.

Ôn Văn không biết anh đang nghĩ cái gì, chờ anh cau mày nhìn sang, cô mới hỏi hờn: “Ừ”.

Cánh tay Cổ Minh Sâm đặt lên tay lái, mặt không đổi nhìn sang cô.

Ôn Văn bị anh nhìn không hiểu: “Thế nào?”

“Em thích anh ta?”. Cổ Minh Sâm nói lời này ánh mắt cực kỳ sắc bén, khóe mắt khẽ nheo lại, mang theo vài phần nguy hiểm.

Ôn Văn siết chặt dây túi xách, quay đầu nhìn thẳng phía trước, tỉnh táo trả lời: “Anh còn chưa hiểu rõ tôi, biết rõ nguy hiểm tôi sẽ tránh, như thế nào lại chui đầu vào”.

Cổ Minh Sâm nhìn kỹ cô, đại khái suy đoán lời nói của cô thật hay giả, một lúc lâu mới thả ra giọng điệu, nhưng câu nói tựa như có hàm ý khác: “Tiểu Văn, mặc kệ tương lai như thế nào, ngàn vạn lần đừng yêu hạ Trầm. Tôi không muốn...”.

Hắn nói phân nửa lại dừng lại, quay đầu lại, vẫn cười cười: “Công việc quá bận, tôi không thể chăm sóc tốt cho em được, trong lòng em có không ít thành kiến, về sau hy vọng tôi có thể đền bù cho em. Ít nhất tôi còn là anh của em đúng không? Tôi hy vọng trong tương lai cô sẽ sống tốt hơn”.

Ôn Văn nghi ngờ nhìn hắn, Cổ Minh Sâm khẽ nghiêng đầu, lúc này ánh mặt trời đang lên, chiếu vào cô có chút không thấy rõ thái độ của anh. Cô nhún mày một cái, đem mặt xoay qua: “Hôm nay anh sao thế?”

Cổ Minh Sâm cũng cười: “Đúng vậy, hôm nay sao thế nhỉ.” Nói qua một cước đạp lên chân ga, xe liền thật nhanh chạy nhanh đi ra ngoài.

Xe lái thẳng đến rạp chiếu bóng, Ôn Văn đứng ở cửa rạp chiếu phim có chút hoảng hốt, khi còn bé cô và ba mẹ đi xem phim còn là cái loại thiết bị cũ kỹ, rất nhiều người ngồi một gian, cửa có người bán hoa với hạt dưa. Hiện tại tất cả đều không giống nhau, chung quanh tất cả đều là tình nhân trẻ, hai người rúc vào với nhau không biết nên chọn bộ phim nào, trong lòng nói lại tràn đầy hạnh phúc.

Cổ Minh Sâm mua cho cô cola cùng Popcorn, Ôn Văn xem, chợt có chút buồn cười: “Tôi lớn rồi, không hợp”

“Nơi nào không hợp?” Trên cánh tay Cổ Minh Sâm còn vắt áo khoác màu đen, trên người chỉ mặc áo len xám tro, xem ra ngược lại ít đi mấy phần lạnh lùng và cảm giác bị áp bức, giọng nói cũng ôn hòa không ít, “Em ở đây trong mắt tôi còn là tiểu nha đầu năm đó.”

Ôn Văn cười lắc đầu.

“Cười cái gì?” Cổ Minh Sâm cau mày, mặt mắt hứng nhìn cô.

Ôn Văn thờ dãi nói: “Cho nên tôi trong mắt anh, vẫn là rất xấu xí rất quê mùa?”

Chú ý mình thâm khó được dịp trầm mặc, đại khái nhớ lại không ít chuyện cũ. Hai người xét vé vào sân, Ôn Văn không có hỏi Cổ Minh Sâm tại sao mua ghế tình nhân, chỉ là cùng nhau ngồi xong, an tĩnh chờ phim chiếu. Thấy là bộ phim văn nghệ, nội dung hay lời kịch đều là dạng nặng nề, đè nén, cả quá trình xem đều ảm đạm tối. Ôn Văn xem rất nhập tâm, cô mặc kệ chuyện gì, rất kiên nhẫn chuyên chú xem không có chú ý phản ứng của Cổ Minh Sâm. Không biết đã trải qua bao lâu, cô cầm cái hộp Popcorn tay chợt bị anh nắm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Ôn Văn cho là ánh sáng trong rạp quá tối, ai biết sau khi Cố Minh Sâm cầm nhưng vẫn không buông ra, hơn nữa đầu ngón tay còn từ từ thắt chặt, cảm vô cùng có lực.

Tay Cố Minh Sâm thật lạnh, xúc cảm không giống Hạ Trầm, tại từ nhỏ anh chưa từng chịu khổ ngay cả phòng bếp cũng không vào bao giờ, cho nên ngón tay thon dài bóng loáng, không có một chút xù xì. Lúc bắt đầu, anh đại khái chỉ đang thử dò xét, qua mấy phút, trực tiếp để cái hộp trong tay cô sang một bên, cùng với mười ngón tay cô đan xen.

Mượn ánh sáng không rõ ràng nhìn phản ứng của cô, Ôn Văn vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình chiếu phim, ngược lại không rút ra mà xoay tay lại, điều này làm cho lực độ đầu ngón tay Cố Minh Sâm lại tăng lên mấy phần, giống như cũng không muốn buông lỏng cái nắm tay kia.

Bộ phim kết thúc, kết cục có chút bi thương.

Ngồi ở phía trước Ôn Văn và Cố Minh Sâm là một đôi sinh viên trẻ tuổi ăn mặc đồ tình nhân, cô gái mặc áo len màu tím, mái tóc màu đen làm nổi bật lên bộ dáng cực kỳ thanh thuần, giờ phút này, trên mặt lại treo vài giọt nước mắt tinh khiết: "Rõ ràng vai nam chính đã yêu, tại sao cuối cùng vẫn không có cách nào ở chung một chỗ? Nữ chính cũng thương anh ta, tại sao không chấp nhận?"

Kinh nghiệm của cậu sinh viên còn ít, hiển nhiên đối với hai người này "Tại sao" không cách nào giải đáp, nói quanh co thật lâu cũng không nói ra nguyên cớ, chỉ đành phải đưa tay ôm cô gái vào trong ngực: "Cũng chỉ là bộ phim mà thôi, bé ngốc."

Cố Minh Sâm bị mất hồn, cho đến khi đám người tan hết, lúc này mới chậm rãi đứng lên: "Đi thôi."

....

Giờ phút này, thời gian còn sớm, Cố Minh Sâm trực tiếp đưa Ôn Văn chậm chậm ra bãi đậu xe, Ôn Văn không hỏi anh muốn đi nơi nào, chỉ là một đường trầm mặc đi theo anh.

Lần này, bọn họ đi khu vui chơi, Ôn Văn nhớ duy nhất một lần Cố Minh Sâm nói muốn đưa cô đi khu vui chơi, nhưng thật ra là lấy danh nghĩa của cô lừa gạt Chu Nhĩ Lam, mang Kỷ Nhan tới đây chơi thôi.

Khi đó, Kỷ Nhan rất vui vẻ, Ôn Văn đứng ở phía dưới vòng quay bánh xe, nhìn cô hưng phấn huơ chân múa tay, cuối cùng áp vào trong ngực Cố Minh Sâm còn về mặt anh ta khi đó rất cung chiêu ——

Ôn Văn ngẩng đầu nhìn vẫn là vòng quay bánh xe to lớn như năm đó, đột nhiên cảm thấy hôm nay mặt trời cực kỳ chói mắt, cô từ từ cúi đầu, nhìn mũi chân mình.

"Muốn ngồi sao?" Cố Minh Sâm đưa tay vuốt ve mái tóc đen của cô, giống như không thấy phản ứng của cô.

Ôn Văn suy nghĩ một chút gật đầu: "Tôi chưa ngồi lần nào, không biết thấy phong cảnh phía trên tại đây như thế nào."

Cố Minh Sâm nhìn Vòng quay mất hồn, có lẽ là nhớ lại Kỷ Nhan.

Ôn Văn đưa tay kéo anh, trực tiếp đi vào bên trong: "Chúng ta ngồi cái màu xanh dương đó."

Từ khi Cố Minh Sâm ngồi lên vòng quay vẫn không nói tiếp, ngược lại Ôn Văn rất vui mừng, nằm trên kính ngắm phong cảnh phía xa. Bình thường, cô không nhiều lời như vậy, hôm nay lại lâm nhâm: "Tại đây có thể thấy núi Phượng Linh, còn có thể thấy Hồ Nam, anh, anh xem, anh xem ——"

Cố Minh Sâm vẫn nhìn cô, Ôn Văn quay đầu lại liền gặp nhau với ánh mắt của anh, không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, cảnh thái bình giả tạo lúc trước tất cả nứt vỡ vụn ra trong nháy mắt. Hốc mắt anh rất đỏ, môi mím chặt, đôi cùi chỏ khẽ chống đầu gối, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp tới cực điểm.

....

Ôn Văn muốn ngồi xuống, lúc này vòng quay bánh xe đã chậm rãi lên tới điểm cao nhất, hai người ai cũng không nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Trong không gian chật chội có chút đè nén, lần nữa Ôn Văn cúi đầu nhìn ngón tay của mình, luống cuống nhìn móng tay.

Cố Minh Sâm từ từ cúi về phía trước, đưa tay vững vàng bắt được đôi tay cô: "Đã lâu lắm rồi em không gọi tôi là anh."

Giọng anh ám ám, hô hấp giống như có chút rối loạn, Ôn Văn mấp máy môi vẫn không nói gì.

"Tôi nhớ được thời điểm em còn bé có nói qua, nếu như thời điểm bánh xe lên tới điểm cao nhất hôn nhau, đời sau hai người còn có thể cùng nhau." Cố Minh Sâm vừa nói qua đã cúi người lại gần, cách cánh môi Ôn Văn càng ngày càng gần.

"Tôi phát hiện quá muộn, thật xin lỗi." Anh nhỏ giọng nói câu này, giống như thật cũng như giả, Ôn Văn hoài nghi là mình nghe nhầm, nhưng một giây kế tiếp cô vẫn lý trí đưa tay ngăn cản đôi phương.

Ngũ quan tinh tế của Cố Minh Sâm dừng ở trước mắt, con ngươi đen nhánh liếc nhìn cô thật sâu.

Ôn Văn hít sâu một cái, mãi mới nặn ra được một nụ cười: "Anh sẽ không bao giờ làm việc vô dụng ở trên người tôi, hôm nay làm tất cả như thế này, lại

muốn muốn tôi vì anh làm cái gì?"

Cố Minh Sâm nhìn cô, ánh mắt dần dần lạnh xuống.

....

Ôn Văn theo dõi từng biến hóa trên mặt anh, tâm cũng hoàn toàn lạnh, người khác cô không biết, nhưng Cố Minh Sâm cô còn không biết sao? Cố Minh Sâm làm sao có thể đối tốt với cô, làm sao có thể lãng phí thời gian ở trên người cô.

Giải thích duy nhất là cô còn có giá trị lợi dụng.

-

Đáy mắt Cố Minh Sâm thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng kéo nhẹ khóe môi, lộ ra một nụ cười cực kỳ khó coi: "Em không tin tôi cũng phải. Trước kia, tôi là thằng xấu xa. Nhưng Tiểu Văn, đừng nói đời sau, đời này tôi cũng không thả em đi được, làm thế nào bây giờ?"

Ôn Văn nhìn anh khiếp sợ.

Cố Minh Sâm vuốt ve mu bàn tay cô, cúi đầu cười khò: "Sau khi Kỷ Nhan chết, tôi không dám đối mặt đối với sự thật này, lại không dám đối mặt với chuyện cô ấy bởi vì em mà chết. Tôi phát hiện mình không hận nổi, tôi không có cách nào đối mặt, không chỉ là em, còn có mình như vậy. Kỷ Nhan là bởi vì tôi mà chết, nhưng tôi lại, dần dần yêu em."

Trái tim Ôn Văn nhảy lên kịch liệt, chung quanh yên tĩnh giống như cái gì đều nghe không được, chỉ còn lại những lời này của Cố Minh Sâm, như muốn tuyên truyền giác ngộ.

Lúc anh nói chuyện cũng không nhìn Ôn Văn, cho nên cô không thể nào phân biệt vẻ mặt giờ phút này của anh, chỉ có thể lúng ta lúng túng nghe anh nói tiếp: "Tôi cho rằng đời này chúng ta sẽ cứ như thế này, cùng nhau đợi chuộc tội tại địa ngục. Nhưng bây giờ em phải đi, tôi không chịu nổi ——"

Cố Minh Sâm nhíu nhíu mày, ngừng lại, trên mặt có vẻ khổ sở.

Ôn Văn không nói một lời nhìn chăm chú vào anh. Bình thường, người đàn ông lạnh lùng kiêu căng, lúc này lại giống như bị chướng ngại ngôn ngữ, nói một chút dừng một chút, một câu nói bị chặt đứt thành vô số lần.

....

"Em thật sự, không thể yêu tôi một lần nữa?" Chợt Cố Minh Sâm đặt câu hỏi, đôi tay Ôn Văn cũng bị anh bóp đến đau, trên mu bàn tay có những vết hồng hồng, tất cả đều do anh dùng lực thật mạnh lưu lại.

Giống như đau ở trong lòng, mà không phải đau đón bên ngoài da thịt.

Ôn Văn cúi đầu, trên mặt huyết sắc lại lui sạch sẽ.

Người gây sự là Cố Minh Sâm nâng lên mặt của cô, đáy mắt kéo căng tia máu: "Em cho là thế nào? Em cho rằng em nói với Tiêu Tiêu rằng không thương chính là không thương? Nếu quả thật không yêu tôi, đây là cái gì!"

Cố Minh Sâm đưa tay từ cần cổ Ôn Văn kéo ra cái dây chuyền, thật ra thì không phải thứ đáng giá, thậm chí còn hơi phai màu, chính là đầu mùa đông, bên trên dây chuyền còn mang theo nhiệt độ của cô.

Giống như có bí mật khó mở miệng bị nhìn thấy, một tay Ôn Văn vươn ra chỗ tay của anh, đẩy về phía sau một bước dài, phòng theo động tác mạnh của cô hung hăng quơ quơ, Cố Minh Sâm lại vững vàng nhìn cô.

Ôn Văn hung hăng hít một hơi, sắc mặt tái nhợt, hồi lâu mới cười ra tiếng: "Tại sao anh cho là, tôi sẽ yêu anh nhiều năm như vậy, anh cho rằng tôi. Thật không có tự ái?"

Cố Minh Sâm trầm mặc nhìn cô, trong mắt Ôn Văn dần dần tràn ra nước mắt, lẳng lặng lướt qua khóe môi.

....

Cô nói: "Tôi nhìn thấy anh và cô ấy một đường yêu nhau, nhìn anh vì cô ấy không chứa tất cả thứ gì, về điểm này hèn mọn van xin cũng sớm đã bị anh làm cho mất mặt."

Cố Minh Sâm đưa tay muốn ôm cô, Ôn Văn dùng sức bỏ ra, trong mắt cô có lệ, tuy nhiên còn cố chấp cười: "Anh hỏi tại sao tôi còn giữ sợi dây chuyền này, chính là tôi muốn nhắc nhở mình, đời này không thể lần nữa cầu thứ không thuộc về mình. Cố Minh Sâm, anh đã từng đối xử với tôi tệ như vậy, bây giờ lại có thể hỏi tại sao tôi không thể yêu anh??"

-

Từ bánh xe vòng quay xuống, Ôn Văn cũng không quay đầu lại đi về phía trước, bước đi vội vàng, giống như phía sau có quái vật đang truy đuổi vậy.

Có một số thứ không nói toạc ra, liền cả đời có thể làm như chưa từng xảy ra qua, tựa như thời niên thiếu của cô liền chặt đứt phần thâm mến xa xỉ kia. Lúc này bị một câu của Cố Minh Sâm chọc phá, Ôn Văn cảm thấy không còn đất dung thân, lại cảm thấy lòng đầy căm phẫn.

Cố Minh Sâm cao chân lại dài, mấy bước đã đuổi kịp, một tay giữ bả vai thon gầy của cô: "Ôn Văn, chúng ta nói chuyện một chút."

....

Ôn Văn không để ý tới anh, cắn răng đẩy tay anh ra, một cái tay khác của Cố Minh Sâm lại ngăn cô lại, giọng nói đã không vội vã giống mới vừa rồi: "Chúng ta bởi vì quá khứ mà lãng phí quá nhiều thời gian, hiện tại không thể tâm bình khí hòa nói chuyện một chút sao?"

Bỗng chốc Ôn Văn xoay người, đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Cố Minh Sâm nhìn cặp mắt cô đỏ lên, trái tim có loại cảm giác căng đau khó có thể hình dung, giống như là có đồ vật gì đó đang rục rịch, hoặc như bị người khác buồn buồn đánh vài quyền vào ngực.

Ôn Văn hít sâu một hơi, ngược lại bình tĩnh nhìn anh: "Còn nhớ rõ ngày kết thúc thi tốt nghiệp trung học năm ấy, anh theo tôi về nhà tảo mộ không?"

Nét mặt Cố Minh Sâm từ từ xảy ra biến hóa, trong nháy mắt trùng lớn mắt, giống như nhớ lại cái gì.

Ôn Văn cười có chút châm chọc: "Đúng, chính là lần đó, từ đó về sau. tôi đã không thể yêu anh được nữa."

Tay Cố Minh Sâm khoắc lên trên vai cô run rẩy kịch liệt, Ôn Văn chậm rãi đẩy anh ra: "Minh Sâm, chúng ta không còn là đứa bé, tình yêu đối với tôi mà nói cũng không quan trọng như vậy. Tựa như tôi quyết định không thương anh, nhưng sẽ vì sự sinh tồn lựa chọn kết hôn với anh."

.....d,d,l,q,d,.....

"Câm miệng." Ôn Văn chỉ mới mở ra đầu, Cố Minh Sâm đã cắn răng nghiêng lợi cắt đứt lời cô, vẻ mặt của anh âm u, hết sức đáng sợ.

Ôn Văn mấp máy môi, không tiếp tục.

Cố Minh Sâm nhắm mắt, lúc lần nữa mở ra con mắt sắc lạnh: "Em thật đúng là có bản lĩnh, biết làm sao để làm tổn thương tôi."

Anh tự tay hung hăng nhéo cằm cô, hai bắp thịt ở má cũng hơi giật giật, xem ra bị tức giận không nhẹ: "Ôn Văn, tôi thật sự vừa yêu em vừa hận không thể nào giết chết em"

Ôn Văn thản nhiên nhìn anh, trước kia có vô số lần bị Cố Minh Sâm hành hạ, cô cũng kỳ vọng thấy đáng về khổ sở của người đàn ông này, nhưng bây giờ rốt cuộc thấy được, lại xa xa không giống tưởng tượng như vậy.

Cố Minh Sâm trực tiếp đẩy cô ra, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Ôn Văn nghĩ còn muốn đi cục dân chính, nhẹ nhàng vuốt vuốt hai má bị anh bóp ê ẩm, nhắc chân đi theo.

Nơi ly hôn không có nhiều người, sau khi Cố Minh Sâm ngồi xuống vẫn mặt lạnh lùng không nói lời nào, nhân viên làm việc làm đơn giản hỏi thăm, theo lệ thường cố gắng khuyên đôi câu: "Hai vị có muốn hay không lần nữa suy nghĩ tỉ mỉ, tôi thấy các vị cũng không có mâu thuẫn gì lớn."

Ôn Văn lắc đầu một cái: "Tính tình chúng tôi không hợp nhau."

Giải thích vừa nghe cũng biết khó khăn, mắt nhân viên làm việc liếc Cố Minh Sâm vẫn phát ra hắc khí đè nén, không nhận được cảm thán trong lòng, vừa nhìn đáng đáp người đàn ông này cũng không an toàn, một đôi mắt đào hoa giống như trong truyền thuyết.

Cô xem hai người không có ý tứ muốn hợp lại, lấy con dấu chuẩn bị.

Cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định giống như hỏi Cố Minh Sâm: "Tiên sinh, anh không có gì muốn nói?"

Cố Minh Sâm an tĩnh chốc lát, ghé mắt liếc nhìn Ôn Văn, thấy cô không chút cử động, rốt cuộc biết cô không có nói láo, cô thật không thương anh.

Nhân viên làm việc thờ dài, cầm lấy con dấu màu đỏ tím trực tiếp đóng lên.

Thủ tục làm thuận lợi khác thường, hiện tại hai người là không liên quan rồi, ra khỏi đại sảnh, Ôn Văn đi thẳng đến đường cái đối diện. Cố Minh Sâm nhìn cô, nơi cổ họng khó chịu, mấy lần muốn gọi nhưng cuối cùng cũng xoay người một câu cũng không nói.

Bên lỗ tai anh còn nhớ tới vấn đề cô gái trẻ tuổi hỏi trong rạp chiếu phim lúc vừa rồi, anh cũng muốn biết tại sao, thế nhưng đáp án, lại không ai có thể nói cho anh biết.

-

Buổi tối Ôn Văn nằm mơ, nằm mơ thấy thời kỳ thiếu niên của Cố Minh Sâm, cũng nằm mơ thấy mình khi đó.

.....d,d,l,q,d,.....

Thời điểm đó, cô vẫn nhìn không tốt, vẫn gầy như cũ, gầy đến mức đồng phục học sinh cũng không vừa. Mà Cố Minh Sâm lại khác, anh rất được các thiếu nữ thích, đẹp trai như ánh mặt trời, hơn nữa không làm gì không được.

Cho nên Ôn Văn như vậy, Cố Minh Sâm như vậy, nhất định giữa bọn họ không hề có giao tiếp .

Cố Minh Sâm cực ít sẽ dùng ánh mắt qua trên người cô nửa phần, trừ phi anh có việc nhờ.

Tựa như ngày mùa hạ kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học năm ấy, Ôn Văn về nhà tảo mộ cho cha——

Hàng năm nghỉ hè Cố Gia cũng sẽ phái người đưa cô về với ông bà, một là nhìn cậu mợ, quan trọng nhất là đi tảo mộ cho cha. Lần đó cô mới vừa cùng Chu Nhĩ Lam mở ra câu đầu, chợt Cố Minh Sâm chen vào nói: "Mẹ, con muốn bồi Tiểu Văn cùng đi."

Chu Nhĩ Lam kỳ quái nhìn anh, Ôn Văn cũng cực kỳ kinh ngạc.

Cố Minh Sâm đi tới ôm Chu Nhĩ Lam, nói hết sức chăm chú: "Một người Tiểu Văn rất cô đơn, chính con ở nhà cũng không có chuyện gì, vừa đúng lúc có thể giúp cha xem chú Ôn một chút."

Chu Nhĩ Lam không hoài nghi, còn dặn dò trên đường anh chăm sóc thật tốt Ôn Văn.

Một đêm này, Ôn Văn đều trần trọc trở mình, cô cũng có tâm tư của cô gái nhỏ, cũng không thể nói bí mật đối với bên ngoài, mà bí mật kia, chính là Cố Minh Sâm.

Loại tâm tình đau khổ này thật ra cô không phải lần đầu tiên thường thức, trước kia mỗi lần Cố Minh Sâm cho cô hi vọng, cuối cùng đều sẽ không chút lưu tình cắt đứt. Nhưng cô vẫn giống như cỏ mọc thăm mền, mỗi khi được đối phương dịu dàng cứu tế, lại sẽ không không chế được nghĩ lắm.

Có lẽ lần này, Cố Minh Sâm là thật nghĩ cùng cô?

Ôn Văn đau khổ vui sướng lẫn lộn khó ngủ ở nơi này, vậy mà ngày thứ hai lúc tài xế đưa bọn họ đến trạm xe, ở phòng đợi cô thấy được Kỷ Nhan cũng đang lấy hành lý giống cô.

Cố Minh Sâm không có một chút xin lỗi, trực tiếp kéo Kỷ Nhan, rất tùy ý giải thích với Ôn Văn một câu: "Ngày mai là sinh nhật Nhan Nhan, tôi muốn ở cùng nhau với cô ấy nhưng cô cũng biết mẹ không cho tôi ngủ lại ở bên ngoài."

.....d,d,l,q,d,.....

Lúc Ôn Văn nghe được hai chữ cuối cùng kia trái tim còn hung hăng rung một cái, cô co quắp ngẩng đầu lên, trong đầu loạn không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ là dằn độn gật đầu: "Oh."

Cố Minh Sâm cau mày, đối với bộ dạng ngu si này của cô rất chán ghét: "Dù sao Thanh Châu cũng không có gì chơi, không bằng hồi hương với cô, đến lúc đó cô đi tảo mộ đừng động tới chúng tôi."

Ngón tay Ôn Văn dùng sức nắm làn váy, cúi đầu nhìn giày của mình, thật lâu mới trả lời: "Biết."

Thời điểm cô ngẩng đầu, Cố Minh Sâm đã dắt Kỷ Nhan đi xa.

Bọn họ cùng nhau trở lại phòng của bà ở nông thôn, Cố Minh Sâm chọn trước phòng sạch sẽ, chỉnh tề nhất. Tuổi Kỷ Nhan và Ôn Văn không kém bao nhiêu, còn có vẻ mặt thẹn thùng của thiếu nữ: "Em..em và Ôn Văn chung một gian thôi."

Cố Minh Sâm nói chuyện với Kỷ Nhan luôn đặc biệt kiên nhẫn, giọng nói ôn nhu giống như sợ hù cô: "Nơi này buổi tối sẽ có chuột, em không sợ?"

Lập tức Kỷ Nhan lộ ra vẻ mặt kinh sợ, tay theo bản năng nắm vạt áo Cố Minh Sâm. Trên mặt Cố Minh Sâm sẽ lộ ra nụ cười mê người, nụ cười mê hoặc lòng người đó, từ trước đến nay Ôn Văn không thấy qua ở trên mặt anh.

Sắc trời đã muộn, Ôn Văn chỉ có thể nhìn đến ba vào ngày thứ hai. Ban đêm nông thôn rất an tĩnh, không hề giống thành thị tràn đầy ồn ào náo động huyền ảo, cho nên ngủ ở phòng cách vách, cách nhau một bức tường cô nghe được xuân - sắc rõ ràng.

Âm thanh Kỷ Nhan rất thấp, nhuyễn nhuyễn nhu nhu, nhưng có điều như vui mừng đè nén, vừa tựa như là khổ sở mâu thuẫn than nhẹ làm cho cả người Ôn Văn không thoải mái.

.....d,d,l,q,d,.....

Cô kéo chăn che đầu, chỉ cảm thấy nhứt đầu vô cùng, hơn nữa trọng yếu nhất là, giống như có một đốm lửa đốt đau khổ trong lòng của cô, giống như muốn nướng chín tất cả.

Làm sao sẽ bị thương như vậy? Từ nhỏ bởi vì cô ăn không đủ no mà bị đau bao tử, cũng thừa qua phạm sai lầm bị cậu mợ đánh, còn thừa qua ở trường

học bị bạn học làm cho mất cá chân bị trật, đau đớn nhiều như vậy, nhưng cũng vẫn kém rất rất xa giờ khác này.

Ôn Văn rất ít khi khóc, trời sinh cô giống như tuyền lệ cũng không triển, lúc này lại có gì đó chua xót lướt qua khóe mắt, không ngừng được, giống như nước lũ tràn lan. Ôn Văn cắn góc chăn, bên tai còn có thể nghe được thanh âm Kỳ Nhan than nhẹ và hơi thở dốc thô trọng của Cố Minh Sâm hung ác xé rách mỗi một dây thần kinh của cô. Cô dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, từng lần một tự nói với mình: Xem đi, đây chính là thực tế, về sau, đừng ảo tưởng nữa. Một tiếng, xen lẫn đêm hung ác, xem cho rõ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ngày thứ hai, Ôn Văn không đi làm, ngoài ý muốn phát sốt sốt đến 39 độ, thân thể cô vốn rất tốt, quanh năm suốt tháng cũng sẽ không sinh bệnh mấy lần. Khi còn bé, lần lượt cảnh cáo mình, ngàn vạn lần không thể bị bệnh, cô cũng không có tư cách bị bệnh, sẽ không có người canh giữ ở trước giường chăm sóc cô cả đêm giống như ba như vậy.

... ..

Thế nhưng lần này lại sốt rất lợi hại, mơ mơ màng màng tỉnh nhiều lần lại ngủ mất, bên tai có thể nghe được tiếng điện thoại di động vẫn vang, nhưng mí mắt không mở ra được, sau lại có chút ý thức, mới miễn cưỡng chống thân thể như nhũn ra gọi điện thoại xin nghỉ.

Ôn Văn mình tìm thuốc hạ sốt, lại gửi tin nhắn cho Tiêu Tiêu. Buổi trưa vừa qua giờ tan việc một chút nha đầu kia liền hùng hùng hổ hổ chạy đến: "Chuyện gì xảy ra, nghiêm trọng không? Đi bệnh viện xem một chút."

Ôn Văn nằm ở trên giường, đáng vẻ không còn hơi sức, đôi môi khô cũng có chút lợt da rồi, vẫn lắc đầu một cái nói: "Mình chính là bác sĩ, đi bệnh viện cái gì."

Tiêu Tiêu liếc mắt, lúc này mới rảnh rỗi cởi ra áo khoác trên người: "Vậy có thể giống sao? Bây giờ, cậu đang phát sốt."

Vừa nhìn Ôn Văn chính là không có tính lực nói chuyện, đôi môi gật gật cũng không biết nói cái gì, tiếp đó lại mơ màng nhắm mắt lại.

Tiêu Tiêu đưa tay thử nhiệt độ, chân mày cũng không buông lỏng: "Sốt rất lợi hại, đi bệnh viện đi, cứ thế này ngộ nhờ sốt thành ngu ngốc thì làm sao?"

"Có thể không rửa tó sao?" Ôn Văn lao lực mở mắt ra, cầm chặt tay cô gạt xuống, "Đã hạ, là tay cậu quá lạnh."

Tiêu Tiêu nghi ngờ đưa tay sờ trên mặt mình, tự nhủ: "Thật sao?"

Bây giờ càng ngày càng lạnh, tuy là đầu mùa đông, nhưng nhiệt độ buổi sáng ở Thanh Châu vô cùng thấp, hơn nữa hôm nay còn là một ngày trời đầy mây, lúc đi vào Tiêu Tiêu cũng mang vào một thân lạnh lẽo. Cô giấu tay ở trong túi cũng không sờ trán Ôn Văn nữa, chỉ hất cái cằm lên: "Ăn một chút gì chứ?"

Ôn Văn ngồi dậy dựa vào sự giúp đỡ của cô, dựa vào đầu giường, hướng cô cười cười: "Ừ, không ăn sức khỏe khôi phục càng chậm, tó còn phải đi làm sớm một chút mới được."

Tiêu Tiêu đang cúi đầu đồ ra cháo trắng mang tới, nghe vậy lườm cô một cái: "Chưa từng thấy qua ai ngã bệnh xong lại sinh lý trí như vậy, cậu rất thiếu tiền, Cố Gia không phải còn nợ cậu một khoản sao?"

Thấy Ôn Văn không nói lời nào, Tiêu Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều, ngồi xuống trước mặt cô: "Há mồm."

Ôn Văn tự mình lấy qua, vừa ăn một miếng mày liền nhú chặt lên.

"Không có khẩu vị hay không muốn ăn?" Tiêu Tiêu nhìn cũng biết cô khó chịu, cô và Ôn Văn cũng biết nhau gần mười năm, lần nào cũng bị nha đầu này làm cho vừa chua xót lại vừa đau lòng.

Ôn Văn hít một hơi, vẫn nuốt xuống thức ăn không có hương vị, sau đó hết sức bình tĩnh nói cho Tiêu Tiêu: "Ngày hôm qua, tó và anh ta đi làm thủ tục."

... ..

Tiêu Tiêu trừng mắt, bưng tỉnh hiểu ra rồi lại thở dài, lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép một cái: "Không trách được đang êm đẹp lại phát sốt."

Ôn Văn cũng không nói chuyện, chỉ trầm mặc ăn.

Tiêu Tiêu ngồi ở bên giường nhìn, không nhìn được đưa tay sờ sờ đầu cô, nói lời trọng tâm "Có cái gì phải khổ sở? Khi đó, ông cụ Cố ụ hiếp, buộc cậu

kết hôn với tên cặn bã đó, cậu nên cự tuyệt. Đó là do Kỳ Nhan và cậu so sánh cảm thấy cậu tốt hơn nhiều, nếu có đối tượng thích hợp hơn, Cố Gia chắc chắn sẽ không suy tính đến cậu."

"Còn có Cố Minh Sâm, tớ không tin những năm này anh ta không biết suy nghĩ của cậu, hai người ngày ngày ở chung một chỗ, ngay cả người ngoài cuộc là tớ đều nhìn đi ra, cứ như vậy anh ta còn lợi dụng cậu. Nói cho cùng, một nhà này đều không phải người tốt." Mỗi lần Tiêu Tiêu nói đến Cố Gia đều nổi giận trong lòng, hoàn toàn không giữ lại tình cảm và thể diện làm gì, lời khó nghe thế nào đều nói ra miệng.

Ôn Văn không phải kẻ ngu, chỉ là không muốn so đo thôi, so đo thiệt hơn, khổ sở vẫn là mình.

Cô nhìn chảo trong tay, càng cảm thấy vô vị tẻ nhạt, dứt khoát cầm chén để ở một bên: "Tớ hiểu rõ, tớ thiếu Cố gia tớ đã trả rồi, hiện tại rất nhẹ nhõm."

Tiêu Tiêu bĩu môi: "Người mẹ chồng kia của cậu, tớ cảm thấy chuyện này vẫn chưa xong."

Ôn Văn vốn thờ không ra hơi, bị lời nói này của cô làm cho ngực đầy khí, không nhịn được liếc mắt: "Cậu là cố ý đến cho tớ ngọt ngào?"

Tiêu Tiêu không nhịn được cười ra tiếng: "Ai, tớ giúp cậu giới thiệu đối tượng tốt."

Ôn Văn trực tiếp lật người đưa lưng về phía nàng: "Cậu sắp muộn làm rồi đấy."

"Thái độ gì vậy! Gọi tớ đưa cháo tới, ăn xong liền trở mặt." Tiêu Tiêu giận đứng dậm chân ở bên giường, còn muốn quở trách nha đầu kia mấy câu, chuông cửa chợt vang lên.

-

Ôn Văn cũng thấy kỳ quái, người biết địa chỉ nhà cô không có mấy người, trừ Tiêu Tiêu ở ngoài đúng là không nghĩ sẽ là ai. Cô cầm áo khoác choàng lên, vẫn không nghe được một tiếng nói chuyện với nhau ở phòng khách, kỳ quái đi ra ngoài, chỉ thấy bóng lưng Tiêu Tiêu ngẩn ở trước cửa.

"Ai vậy?" Ôn Văn đi tới, nhìn thấy người tới thái độ có chút khắt trương, "Làm sao anh ..."

Hạ Trầm đứng ở cửa, nghe được âm thanh của cô theo tiếng nhìn sang, ánh mắt từng tắc quét qua áo ngủ trên người cô, cuối cùng dừng trên gương mặt tái nhợt của cô, qua mấy giây mới nói: "Ngày hôm qua, sau khi Đình Diễm trở về vẫn không ngủ được, tôi muốn mời cô đi xem cậu bé một chút."

... ..

"Tôi nói cô còn đang bệnh nặng" Tiêu Tiêu bắt mắt bỏ sung một câu.

Ngày hôm qua, Ôn Văn chưa cho đứa bé kia làm thủ tục xuất viện đã nói đi trước, hai người còn không nói lời tạm biệt, trong lòng cô có chút xin lỗi, lúc này lại nghe Hạ Trầm nói như vậy, liền nhiều hơn mấy phần không yên lòng: "Giận dữ rồi hả?"

Hạ Trầm không biết có nghe thấy cô nói hay không, một lát sau mới giống như hồi hồn: "Nghiêm trọng không?"

Câu nói này không phải câu trả lời, thế mà Ôn Văn vẫn nghe hiểu, nhìn trên mặt Hạ Trầm như cũ không có cảm xúc gì, cô tận lực trấn định nói: "Không có việc gì."

Tiêu Tiêu ở một bên suy nghĩ phản ứng quái dị trên mặt hai người, không khí này có cái gì không đúng, cúi đầu nhìn qua trước mắt, không khỏi kinh hãi quát to một tiếng: "Hong bet, tới muộn!"

Tiêu Tiêu vọt vào trong phòng cầm áo khoác, lúc đi ra lại như có suy nghĩ mắt liếc Hạ Trầm, cuối cùng dùng cùi chỏ ý vị sâu xa đụng Ôn Văn một cái: "Mới vừa rồi, tớ nghiêm túc, Tổng biên tập mới tới tòa soạn chúng tớ, thật tươi biết không? Tớ tớ cũng bỏ thứ yêu thích chuẩn bị giới thiệu cho cậu, so với Cố Minh Sâm không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, không phải cậu chỉ thích cái loại da trắng đẹp trai sao."

Ôn Văn xấu hổ, Hạ Trầm vẫn nhìn Tiêu Tiêu, ánh mắt rất chuyên chú, giống như rất có hứng thú với lời nói của cô.

Cô vội vàng cắt đứt lời Tiêu Tiêu, đẩy người ra bên ngoài: "Cậu thật muốn tới muộn rồi——"

Tiêu Tiêu lại nhìn đồng hồ, vẫn là chưa từ bỏ ý định: "Đồng ý? Nếu thích hợp hôm nào tớ giúp cậu sắp xếp."

Ôn Văn gật đầu có lệ một cái: "Sau hãy nói."

Thật vất vả mới đi tôn đại thần này, Ôn Văn nghĩ đến một người khác đứng trước cửa đã cảm thấy nhức đầu. Cô để ý, cửa cứ mở rộng ra như vậy căn bản không dám đóng lại, xoay người lại vừa nhìn, thế nhưng Hạ Trầm đã giống như quen vào nhà, ngồi ở trên ghế sa lon, rất hứng thú thưởng thức bài biện trong nhà cô.

Ôn Văn đi tới, mặc dù không tình nguyện vẫn lễ phép nói: "Hôm nay, sức khỏe tôi không tốt lắm, ngày mai lại đến thăm Đình Diễm, anh trước ——"

Hai chữ "Về thôi" còn chưa nói ra miệng, Hạ Trầm đã mở miệng trước tiên: "Không mời tôi ly trà?"

Ôn Văn mi giác ám rút ra, vốn cô không muốn đơn độc cùng với người đàn ông này, hận không thể làm cho anh ta đi nhanh lên, nơi nào còn muốn pha

trà cho anh ta, đã nói: "Thật xin lỗi, trong nhà không có nước nóng."

Hạ Trầm gật đầu một cái, giống như cũng không tính ở lại, chỉ hơi hơi ngheh cảm nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Ôn Văn bị anh nhìn thấy sợ hãi, cảm giác mỗi lần hai người đơn độc ở cùng nhau sẽ có cảm giác không đứng đắn, đề phòng lảng lẽ lui về phía sau một bước. Hạ Trầm đều nhất nhất thu ở đáy mắt những động tác nhỏ của cô, ở thời điểm cô còn muốn lui về phía sau, cánh tay duỗi một cái, trực tiếp nắm cổ tay cô.

Ôn Văn vẫn phòng bị, nhưng hơi sức đánh không lại, gần như lập tức bị người ôm vào trong ngực, quanh thân đều là hơi thở trên người của anh bao quanh.

"Ngày hôm qua không phải rất lợi hại sao?" Đôi môi anh thật lạnh, dán bên tai cô khàn giọng khạc ra mấy chữ, hơi thở lại dẫn theo một cổ ẩm áp làm cho người ta phát run, phát qua da thịt sau tai cô, từng chùm thả vào trong lỗ tai cô.

Toàn thân Ôn Văn căng lên, cô không có kinh nghiệm gì trong chuyện làm tình, nhưng lỗ tai tuyệt đối là địa phương mẫn cảm nhất của cô, cộng thêm vốn là phát sốt nên hư nhược, thân thể mềm mại, tại trong ngực anh không nhúc nhích được.

"Vẫn có can đảm dám trêu tôi, hiện tại sợ cái gì?" Lời nói của Hạ Trầm nghe không ra hi nộ, giọng nói nhàn nhạt, nhất thời Ôn Văn đoán không ra có phải hay không người đàn ông này đến tìm cô tính sổ.

Dù sao ngày hôm qua là do cô, đại khái làm cho anh tức giận cực kỳ.

Huyết mạch của đàn ông là nơi cứng rắn nhất cũng là nơi yếu ớt nhất, sau khi Ôn Văn nhớ tới, sau lưng lạnh cả người, lúc ấy cô vội vã nghĩ thoát khỏi anh, dùng là sức lớn vô cùng.

... ..

Cho dù có sợ, cô vẫn hận nhìn Hạ Trầm, nhận thấy được đùa cợt trong mắt của anh càng thêm căm tức: "Rốt cuộc anh muốn thế nào? Trước đây, tôi đã nói rõ, đối với anh, tôi không có hứng thú."

Hạ Trầm kiên nhẫn nghe cô nói xong, lúc này mới nhú mày, mặt của anh từ từ cúi xuống, ngũ quan cách cô càng ngày càng gần, bàn tay Ôn Văn cũng từ từ nắm lại.

Ở thời điểm cô chuẩn bị giờ quyền đánh người đàn ông này, bỗng nhiên có cảm giác lạnh như băng dán lên trên trán của mình, tiếp theo là một giọng nam trầm thấp dễ nghe, giống như mê sương: "Sốt thành như vậy còn không trung thực."

-

Quả đấm của Ôn Văn dừng lại giữa không trung, cô nhìn chằm chằm người đàn ông phía trên, ánh sáng trong phòng không rõ, nhưng lại có thể nhìn thấy cặp mắt của anh sáng ngời khác thường, vì quá gần không thể nhìn rõ, cũng không thể nào phân biệt cảm xúc chân thật trên mặt anh.

Không khí có cái gì đó không đúng, Ôn Văn cảm giác mình nên đẩy anh ra, đang chần chờ trong nháy mắt Hạ Trầm đã buông cô ra trước, đứng lên.

Ôn Văn bị một loạt cử động của anh làm cho bối rối, người đàn ông này cư nhiên không làm Lưu Manh rồi hả ?

Ôn Văn ý thức được ý tưởng của mình, ở trong lòng hung hăng khinh bỉ mình một vạn lần, chẳng lẽ cô bị người này quấy rầy quen, sốt lợi hại giờ biến thành lạnh run rồi.

Hạ Trầm bắt đầu thoát cời áo khoác, Ôn Văn bị sợ từ trên ghế sofa giật bắn người lên: "Anh làm gì thế?"

Quả nhiên là giang sơn dễ dời bản tính khó đổi! Thậm chí, cô còn suy nghĩ nếu người này lại làm loạn, lập tức cầm cây kéo dưới đáy bàn vì dân trừ hại, dù sao cô cũng là tự vệ.

Hạ Trầm nghe cô nói lời này động tác trong tay cũng không dừng lại, đặt chỉnh tề áo khoác ngoài cời ra trên ghế sa lon, lúc này mới nhét hai tay vào túi cười như không cười nhìn cô: "Cô cho rằng tôi muốn làm gì, phòng bếp ở đâu?"

... ..

Phòng bếp? Không biết có phải ngã bệnh ảnh hưởng đến trí thông minh hay không, ý thức Ôn Văn đình chỉ một giây, sau đó, Hạ Trầm giống như đã tìm được, trực tiếp hướng phòng bếp đi tới.

Bên trong rất nhanh truyền đến tiếng nước chảy, Ôn Văn chần chờ đi tới, thấy Hạ Trầm đang đứng bên cạnh kệ bếp. Thân hình người đàn ông cao lớn đứng ngược chiều ánh sáng, giờ phút này trên người anh chỉ mặc một cái áo len Cashmere mỏng màu đen và quần tây dài đen, nhìn vóc người càng thon dài. Một khắc kia, chợt Ôn Văn thấy được một cảm giác ẩm áp trên người anh, lập tức cô vội vã ót, thật sự là phát sốt sốt đến hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ôn Văn ngồi trong phòng khách chỉ cảm thấy đau khổ, trong phòng bếp nhà cô lại có một người đàn ông đang nấu cơm, hơn nữa người nấu cơm không phải ai khác lại là Hạ Trầm, người mà cả ngày quấy rối tình dục cô. Chuyện này thực sự quá kỳ quái rồi, cần thận hồi tưởng một chút, cô và Hạ Trầm cũng không thân quen lắm, nhưng hai người từng xảy ra chuyện hỗn loạn như vậy hình như có chút không logic.

"Có gì không?" Giọng nói Hạ Trầm mát lạnh cắt đứt suy nghĩ lung tung của cô, Ôn Văn chống cằm nhìn sang, vừa đứng thấy anh quay đầu lại.

Vốn dáng dấp người đàn ông này đã đẹp mắt, bình thường lại có khí chất mạnh mẽ, thế mà anh đứng trong phòng bếp nấu ăn cũng không hề giảm đi hình tượng tí nào, Ôn Văn nhìn anh một cái, lại lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác: "Ngăn kéo thứ hai trong tủ."

Phòng bếp là kiểu cởi mở, ánh mắt cô có thể nhìn thấy tùy ý nhìn anh đưa tay mở ra hộp tủ, sau đó là tiếng nước chảy.

Ôn Văn chống đỡ lòng bàn tay lên trán, dùng sức lắc lắc đầu, suy nghĩ có chút hỗn loạn và không rõ ràng, không phải cô đang nằm mơ chứ? Lúc nào thì Hạ Trầm trở thành người đàn ông nấu nướng của gia đình vậy?

Chờ Hạ Trầm làm xong món ăn, bung lên bàn, Ôn Văn lại càng nổi nóng hơn, nhìn chằm chằm những thức ăn kia rồi nhìn lại Hạ Trầm: "Là anh làm?"

"Chẳng lẽ tôi leo qua cửa sổ rồi mua đem vào."

Thật sự người đàn ông này không phải dạng vừa! Ôn Văn quyết định không nói chuyện với người này nữa, đúng là tức chết mà.

Hạ Trầm thấy cô bất động, ngồi đối diện cô, tự giác cảm ly rót nước nói: "Nếu như cô không mau bình phục, Đình Diễm sẽ luôn náo loạn, buổi tối tôi không nghỉ ngơi được."

Thì ra lý do anh đến đây là vì bản thân, khó trách đột nhiên lại có lòng tốt như vậy. Vốn Ôn Văn đang cực kỳ khó chịu, vì câu nói này đột nhiên biến, không khách khí cảm chiếc đĩa gấp một miếng thức ăn, ăn vào trong miệng lại có chút không cam tâm.

Một người đàn ông, nấu cơm ngon như vậy làm gì?

Trước kia Tiêu Tiêu mang thức ăn tới đây, đều là những thức ăn nhanh, một chút dinh dưỡng cũng không có, nay chén cháo trắng trước mặt cùng với những món ăn đơn giản thì so ra món ăn của Hạ Trầm tỉ mỉ hơn.

Hạ Trầm không nhanh không chậm uống nước, đợi cô ăn hơn phân nửa chén cơm, chợt dùng giọng nói ra vẻ đàm luận: "Thì ra là cô thích những tên mặt trắng, khó trách lại cự tuyệt tôi." Ôn Văn suất nữa bị sặc, Tiêu Tiêu thuận miệng bịa chuyện, không ngờ Hạ Trầm cho là thật, đầu óc cô suy nghĩ nhanh một chút, quyết định theo lời của anh nói: "Đúng, Hạ tiên sinh quá man rồi, thật sự không phải là món ăn của tôi."

Đối phó với loại người này, dĩ nhiên không thể không vâng theo lời anh, nếu không nhất định hoàn toàn ngược lại. Ôn Văn kết hợp với tin đồn, đại khái có thể đoán ra được Hạ Trầm làm việc thủ đoạn, tiếp tục để cho anh cảm giác hứng thú với mình tuyệt đối không phải là chuyện tốt, phải để cho anh cảm thấy mình là con người nông cạn.

Quả nhiên Hạ Trầm nhú mày, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Tiếp đó Ôn Văn lại hàm hồ nói: "Đối với những người đàn ông tiểu bạch kiểm, cơ hồ tôi không có sức chống cự, chỉ cần khẩu vị tương đối, lập tức cảm thấy hứng thú."

Chân mày Hạ Trầm nhíu sâu hơn, trong lòng Ôn Văn vui vẻ, cúi đầu thỏa mãn cúi đầu tiếp tục ăn đồ ăn.

Chợt liền nghe anh vẫn đạm phong khinh cười cười: "Bác sĩ Ôn không muốn đổi khẩu vị? Thật ra thì tất đền, đều là giống nhau, hơn nữa, tôi tốt hơn so với bọn họ nhiều."

Lần này Ôn Văn bị sặc đến ho, cả khuôn mặt cũng đỏ bừng bừng, Hạ Trầm ngồi đối diện bình tĩnh đẩy ly nước tới, nói hết sức chăm chú: "Đại khái bác sĩ Ôn không biết, tôi có hứng thú với cô nhiều hơn cô tưởng tượng."

Mỗi câu người đàn ông này nói ra đều làm cho người khác mơ tưởng viễn vông, Ôn Văn thừa nhận mình ở phương diện này không phải là đối thủ của anh. Cô dứt khoát cự tuyệt nói chuyện với anh bất luận anh nói cái gì, cô buồn bực ăn thức ăn.

Đợi cô cơm nước xong, Hạ Trầm lại đẩy đi tới một chén canh gừng: "Uống cái này rồi ngủ một giấc, sẽ hạ sốt nhanh thôi."

Chén đường đỏ canh gừng còn bốc hơi nóng, ở nơi giá rét này có canh gừng đường đỏ mang theo một chút ấm áp, Ôn Văn chăm chú nhìn chén canh một hồi, rất muốn nói cho anh biết thật ra thì canh gừng đối với mình không có tác dụng gì. Nhưng đầu ngón tay Hạ Trầm mang theo nhiệt độ rét lạnh từ bàn tay ma sát lưng cô tạo ra hơi ấm.

Ôn Văn cúi đầu uống cạn sạch, một giọt cũng không còn.

Rõ ràng cho thấy Hạ Trầm đang vui mừng, anh đang cười, nhưng trên mặt vẫn điềm tĩnh, chỉ là mặt mày có chút ôn hòa hơn: "Cô đi ngủ một lát đi, đợi tôi gọi dậy."

Nghe câu này Ôn Văn lại bắt đầu do dự, phòng ngủ là một địa phương nguy hiểm, hơn nữa còn ngủ trước mặt người đàn ông này muốn, chỉ là suy nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được.

"Cô có thể khóa cửa phòng." Hạ Trầm thẳng thắn vạch trần cô, dựa vào thành ghế cười như không cười nói, "Bác sĩ Ôn yên tâm, bộ dạng này của cô, tôi không có khẩu vị." Ôn Văn cắn răng, yên lặng văng tục ở trong lòng nhiều lần.

-

Ôn Văn ngủ một giấc ngủ thật ngon, lúc tỉnh lại trời đã hoàn toàn tối ôn muộn lúc tỉnh trời đã hoàn toàn tối, bởi vì rèm cửa sổ trong phòng ngủ đóng chặt cơ hồ không có ánh sáng, cô giật giật, cảm giác có đồ đè ép chân mình, rất nặng, hình như có gì đó không đúng.

Cô khó khăn mở đèn đầu giường, liếc mắt liền thấy hai chân thon dài của Hạ Trầm quấn trên thân mình.

Ánh mắt Ôn Văn dời đi, thấy rõ ràng gò má góc cạnh của Hạ Trầm, anh nửa dựa đầu giường, có lẽ là tư thế ngủ được không thoải mái, lông mày đen như mực khẽ nhíu. Người đàn ông này quá dễ phòng tâm tư, cho dù ngủ thiếp đi thì trên mặt hình như cũng không thư giãn tí nào.

Ôn Văn cẩn thận nhớ lại, thật sự cô đã đóng khóa rồi mà !

Có lẽ là cảm thấy người trong ngực không an phận, Hạ Trầm cũng chậm chậm mở mắt ra.

Ánh sáng ngọn đèn nhỏ trên đầu giường mờ lung càng khắc sâu ngũ quan thâm thúy của người đàn ông này, hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu mở miệng trước tiên.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Giọng nói Hạ Trầm có chút khàn, cố gắng nâng cánh tay bị Ôn Văn làm gối tê cả lên, lưu ý đến cô vẫn đang nhìn mình, lúc này mới nhẹ nhàng ho một tiếng, "Tôi gõ cửa rất lâu mà cô không phản ứng, sợ cô xảy ra vấn đề."

Ôn Văn hoài nghi nhìn anh: "Vậy nằm đây làm gì?"

Hạ Trầm lộ ra dáng vẻ kinh ngạc: "Là cô lôi kéo không cho tôi đi, tôi chỉ muốn thử xem cô hạ sốt chưa."

Lời này chính là gạt người, Ôn Văn hết sức khẳng định như đinh chém sắt nói: "Tôi chỉ là ngủ thiếp đi, cũng không phải là uống rượu say, anh cho rằng tôi sẽ tin anh?"

Hạ chìm cúi đầu cười ra tiếng, trong ánh sáng mờ nụ cười nhạt kia thật đẹp: "Cô cảm thấy là tôi cố ý? Được rồi, chính là tôi cố ý, cô dự định sẽ làm gì?"

Ôn Văn lại muốn mắng chửi người rồi.

"Hạ tiên sinh, trước kia tôi nói rất rõ ràng, tôi không có hứng thú với anh, anh làm như vậy tôi cảm thấy rất phiền." Ôn Văn chỉ có thể bày ra bộ dáng nghiêm túc, thật sự là tư thế hai người bây giờ trong rất quái dị.

Cúi chỏ Hạ Trầm khẽ chống dưới người gối đầu, đôi chân thon dài còn cố ý gác lên đùi cô, mà trông mặt đen không hề chớp mắt liếc nhìn cô, trong mắt nhàn nhạt lại có một chút vui vẻ. Anh kiên nhẫn nghe cô nói xong, lúc này mới gạt đầu một cái: "Tôi biết rõ, nhưng cô là người phụ nữ duy nhất cự tuyệt tôi, vậy nên tôi rất có hứng thú với cô."

Ôn Văn muốn nói anh đúng là tự ngược đãi bản thân, cô nấn vuốt mi tâm, ngữ trọng tâm trường dáng vẻ ngữ trọng tâm trường (lời nói thành khẩn): "Hạ tiên sinh ——"

Lời còn chưa nói hết, đã bị anh ôm lấy lật người đặt ở phía dưới trong thời gi nháy mắt hơn nữa trọng yếu nhất là hiện tại cả gian phòng trong chỉ có hai người bọn họ, cô nam quả nữ.

Ôn Văn ý thức được nguy hiểm, cắn răng nặn ra một câu nói: "Buông tay, nếu anh ức hiếp tôi, tôi . . ."

Hạ Trầm trực tiếp cúi đầu hôn cô, cánh tay để ngang bên người ép cô không thể động dậy được. Mặc dù không là lần đầu tiên bị anh cưỡng hôn, nhưng Ôn Văn vẫn không quen, người đàn ông này so với mãnh thú đều là loại giống nhau, cặm cấn môi cô đến đau, cô còn có thể cảm thấy lưỡi của anh đang thử xông vào trong miệng cô, lần này vô luận như thế nào Ôn Văn cũng không để cho anh được như ý.

Hạ Trầm thử mấy lần cũng không có kết quả, ngược lại từ từ ngẩng đầu lên, khóe môi chứa đựng nhàn nhạt cười: "Lực chiến đấu đã khôi phục. Hiện tại, chúng ta tính nợ với nhau."

-

Ôn muộn nghe anh nói lời này đã cảm thấy không được, nhưng lại trốn không thoát gông cùm xiềng xích của anh, sức lực người đàn ông cô đã lĩnh giáo qua, chỉ một cánh tay đã làm đau cả vai.

Cô giãy dụa thân thể, ngược lại để cho thân thể hai người chặt chẽ dính nhau chặt chẽ hơn, càng phát ra lửa nhiều hơn .

Cơ hồ cả người Hạ Trầm đè lên cả người cô, nhất là hai cái chân dài gắt gao chống đỡ đầu gối của cô, Ôn Văn chấp nhận an tĩnh lại: "Tính nợ gì?"

Hạ Trầm đã nắm tay của cô hướng tới tiểu Hạ Trầm -đề ép: "Tôi phải kiểm tra xem một chút là nó không bị gì. Nếu không cứng nổi, tôi nay cô đừng mong nghĩ tới sẽ được yên ổn."

Ôn Văn cảm thấy cái kia chẳng xảy ra vấn đề gì, tôi nay cô không dễ chịu rồi.

Bị buộc cầm thứ gì đó không phải lần đầu tiên bắt cô cảm thụ, nhưng đối với thứ này vẫn hình dáng đáng sợ như cũ, cô đỏ mặt, cố gắng đem đầu lệch hướng khác, hai chân hai tay đều giống như không phải là của mình, nhưng xúc cảm lại rõ ràng cực kỳ.

Hạ Trầm cúi đầu xem phản ứng của cô, thật ra thì phụ nữ không có kinh nghiệm trong chuyện này anh không có hứng thú. Nhưng anh không thể nào kiểm soát bản thân mình, cứ cố tình có hứng thú với cô.

Đúng, loại chệch đường ray này , chính là mất khống chế.

Hạ Trầm cũng không thể nào hiểu, làm sao mình lại có hứng thú với người phụ nữ này, còn không thể ngăn cản, có lẽ là ham muốn chinh phục dục vọng ? Hoặc cảm thấy trêu chọc cô rất thú vị, làm cuộc sống của anh nhiều màu hơn.

"Cô thích kiểu mặt trắng nhò, có gì tốt?" Anh đang nhò giọng thủ thủ bên tai cô càng làm cho cô đỏ mặt, Hạ Trầm vô cùng vui vẻ, đầu ngón tay nắn vuốt tai cô, dùng tay cô đề ép tiểu Hạ Trầm. Trong nháy mắt đó Ôn Văn chỉ muốn dùng sức đoạn tuyệt anh!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trong lòng Ôn Văn hận, nhưng không có gan làm thật , Hạ Trầm thủ đoạn như vậy, nếu cô làm thật, sợ rằng cái mạng nhỏ của cô cũng khó toàn thây rồi.

Nhưng cũng không thể khuất phục mặc cho anh ức hiếp được?

Ôn Văn còn đang suy nghĩ cách nào để giải quyết Hạ Trầm êm đẹp,thì Hạ Trầm đã nắm tay của cô trực tiếp kéo khóa quần tây của mình ra, trong nháy mắt đầu óc cô liền bị kinh sợ : "Hạ Trầm!"

"Hả?" Âm thanh của anh giống như nốt nhạc rơi trên phím đàn, phát ra trầm thấp lại dễ nghe âm sắc, động tác trong tay cũng hơi dừng một chút, cũng không phải muốn thả cô ra, ngược lại ở chớp mũi cô dịu dàng liếm liếm "Dù sao chạy cũng không thoát, chi bằng em thử hưởng thụ ?."

Ôn Văn sắp khóc rồi, hưởng thụ cái đầu anh!.

"Anh có phải đàn ông không, lợi dụng khi người khác gặp khó khăn thì ức hiếp?" Ôn Văn hết cách, chỉ có thể tuyệt vọng thử cách này, thật muốn biết người đàn ông còn có lương tâm không? .

Hạ Trầm hạ mí mắt, đôi mắt tối đen phát ra lãnh ý sâu không lường được: "Là em muốn tôi ôm em ngủ."

Ôn Văn cười lạnh, trong mắt đầy vẻ châm chọc không che giấu chút nào , nhưng dần dần cô liền không cười được nữa, cô lại nằm mơ rồi, trước kia bố mẹ vì cô cùng nhau nấu ăn, còn có âm thanh của bố dỗ cô uống thuốc rất dịu dàng .

Không biết có phải do Hạ Trầm cho cô cảm giác đặc biệt hay không? Mà cô nhớ lại những ký ức khi còn bé.

Nhưng đối phương là Hạ Trầm, có chút không đúng lắm.

Hạ Trầm cũng không quan tâm về mặt ngây ngô của cô, cúi đầu hôn cô: "Em ôm tôi rất chặt, rất nhiệt tình so với bây giờ, sớm biết vậy lúc này tôi nên đáp lại em mới phải." Ôn Văn hận không thể hung hăng đánh mình mấy quyền, cố tình trả lời: "Tóm lại, tôi rất xin lỗi. Hạ tiên sinh, tôi là bác sĩ của cháu anh, anh xem tôi với anh có thích hợp không?". “

Hạ Trầm suy nghĩ một chút, gật đầu một cái: “ Về sau em có thể làm bác sĩ tư nhân, mỗi lần Đình Diển có chuyện, em đến xem một chút, vừa đúng lấy có em giúp tôi khám bệnh.

Ý tứ của anh quá rõ ràng, hô hấp Ôn Văn cũng bắt đầu không trôi chảy rồi, quả thực người đàn ông này không thể nói lý.

Ở trên giường Hạ Trầm rất ít nói chuyện, cắt thẳng chủ đề, nắm tay cô vẫn luôn co lại lui về phía sau đặt lên tiểu Hạ Trầm của mình.

Da thịt dính nhau, cảm giác ấy không giống với hai lần trước, ở đây nhiệt độ quá cao, giống như muốn thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Văn đều đỏ ửng. Cô có thể cảm thấy cảm giác cứng rắn của anh, cùng với độ cứng của bắp thịt, đây đúng là không phải đàn ông bình thường mà.

Hạ Trầm bá đạo đè ép bàn tay nhỏ bé căng thẳng của cô, đặt lên dục vọng: "Năm."

Khóe mắt cô có chút ướt nhẹp, mờ mịt nhìn anh như là im lặng cầu khẩn. Sức lực giữa nam và nữ có khoảng chênh lệch rất lớn, giờ phút này cô ý thức được mình đang lâm vào khốn cảnh, nhưng cô không thể nào mở miệng van xin anh được.

Hạ Trầm với cô anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, động - tĩnh lẫn lộn nửa cúi đầu hôn – hôn đến khi cô mềm nhũn: “Không phải em chào hỏi với nó?”

Ôn Văn bị hấn nói xong tai nóng lên, đôi môi bị chặn lại không phát ra được âm thanh nào, thân hình cao lớn vững chắc của anh cơ hồ bao trùm lấy cô, nhiệt độ hai người tạo ra còn lớn hơn nhiệt độ cô sốt, cô cảm thấy khí nóng quay quanh toàn thân.

Rốt cục cô cũng bị khuất phục, nắm lấy nó, tiếp theo bị anh dẫn dắt, sau đó nghe được anh khàn khàn than thở: "Chính là như vậy, ngoan, nắm chặt một chút."

Về mặt của anh rất hấp dẫn, một đôi mắt trầm trầm nhìn cô, mênh mông như biển, sâu và thâm thúy.

Ôn Văn thờ dốc, lồng ngực kịch liệt đập phồng, trong đầu càng thêm trắng xóa cái gì cũng không kịp nghĩ, trong tay xúc cảm càng phát ra rõ ràng, mạch của nó đập thình thịch, dữ dội động lên, giống như là có rất nhiều nước lũ rất đang dâng lên.

Cô ra vẻ dửng dưng, bình thản, giống như cô không bị anh hấp dẫn, anh ác ý công kích môi cô, không biết là đang trừng phạt hay đang trêu chọc cô.

Hai người như cúi khom gặp phải lửa dây dưa, triển miển cùng nhau, từ đầu giường lăn đến cuối giường, cô bị buộc ở trên người anh, liếc mắt một cái là có thể thấy vật không nên nhìn, nó đang giương nanh máu vuốt như muốn khẳng định sự tồn tại của nó. "Không thích?"

"Cút."

Hạ Trầm cười pha chút vẻ cung chiều cô, một tay che ở sau đầu cô, đôi khách làm chủ lại đem cô đè ở phía dưới: "Nếu không phải em vừa khỏi bệnh, thì bây giờ nó sẽ dùng một loại phương thức khác để chào hỏi em."

Ôn Văn làm bộ nghe không hiểu, cho đến anh khó nhịn cọ nó vào chân cô, nhẹ nhàng cắn vành tai cô: "Cởi, cho tôi xem em một chút."

-

Đại khái Ôn Văn biết Hạ Trầm muốn làm gì, nhưng cô không muốn vượt qua giới hạn, trực tiếp lắc đầu mà cự tuyệt: "Không được."

Sắc mặt Hạ Trầm trong ánh sáng nháy mắt rơi xuống một tầng đen tối, anh trầm trầm nhìn chăm chú vào cô, đầu ngón tay dọc theo đùi cô tỉ mỉ miêu tả: "Thủ thân như ngọc vì Cố Minh Sâm?"

Trong lời nói của anh mang theo châm chọc, cô như vậy cảm thấy rất ngu ngốc.

Ôn muốn cắn môi, cũng không cách nào giải thích, cô không thể nào nói cho Hạ Trầm biết cô chưa trải đời, lời như thế nói ra, đại khái Hạ Trầm có thể cảm thấy buồn cười.

Hai người trầm mặc giằng co, trán Ôn Văn cũng chảy xuống vài giọt mồ hôi, hiện tại thiên thời địa lợi nhân hòa, Hạ Trầm còn đang chiếm thế thượng phong, hôm nay sợ rằng thật muốn ——

Chuông cửa vang lên.

Ôn Văn có nên nói vận khí mình tốt không. Hạ Trầm có chút xui xẻo, tóm lại mỗi lần bị anh ép đến không còn đường lui, đều có người tới cứu cô.. Hạ chìm bèn chắc hai cánh tay rắn chắc của Hạ Trầm ở hai bên gối xanh cả lên, về mặt tối tăm, ánh mắt cũng hết sức sắc bén dọa người.

Anh vẫn không nhúc nhích, hình như căn bản không để ý tới người rốt cục là ai.

Ôn Văn khàn trương nuốt ngụm nước miếng, nếu như Hạ Trầm không có ý định thả cô, thì người ngoài cửa có ai cũng vô dụng.

Tiếp ngoài cửa truyền đến một giọng nói phụ nữ trang nghiêm giọng, có mấy phần uất ức: "Là ta."

Ôn Văn vừa nghe cũng biết là Chu Nhĩ Lam, căn bản là bà không biết cô ở riêng không biết gì nàng, bây giờ tìm tới cửa, có lẽ là đã biết được chuyện cô và Cố Minh Sâm ly hôn. Cho dù chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói cho bà, nhưng giờ phút này cô vẫn cảm thấy sợ.

Hạ Trầm khẽ nhíu mi tâm lên, anh cũng biết là Chu Nhĩ Lam.

Buông tôi ra trước đi." Đầu óc Ôn Văn hỗn loạn, Chu Nhĩ Lam là người có công nuôi dưỡng cô, cho dù cô với Cố Minh Sâm ly hôn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng ít nhất cô với bà vẫn còn ân tình.

Hạ Trầm mắt hững hờ đứng dậy, đưa tay捏 má cô: "Giải quyết cái cửa xong, tôi sẽ tiếp tục tính sổ với em."

Ôn Văn nhìn Hạ Trầm, ánh mắt chợt trở nên phức tạp, mặc dù trên mặt anh không có biểu cảm gì, nhưng trong lời nói lại có ý tứ bao che. Giống như mới vừa rồi người khi dễ cô không phải là anh.

-

Lúc Chu Nhĩ Lam vào nhà, quả nhiên sắc mặt bà không tốt lắm, thấy Hạ Trầm ngồi ở trên sô pha, ần ần tức giận càng thêm khó kìm nén. Trong lỗ mũi bà tràn ra một tiếng cười, mang theo vài phần khinh thường, lại dẫn mấy phần đũa cọt, lạnh lùng phân phó tài xế sau lưng một tiếng: "Dưới lầu chờ tôi"

Tài xế gạt đầu một cái, về mặt thần thờ làm bộ không để ý đến chuyện bên trong, đi xuống, còn thuận tay đóng lại cửa phòng.

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại ba người với ba vẻ mặt khác nhau, cảnh tượng này cũng quá mức quen thuộc. Lần trước Chu Nhĩ Lam đã nhìn ra vấn đề giữa hai người, dù sao con trai bà náo loạn ở bên, chỉ cần bà khiêm khắc trách cứ thì Ôn Văn cũng không thể ra miệng được. Vốn tưởng rằng cô rộng lượng một chút, cộng thêm Cố Minh Sâm thay đổi, đoạn hôn nhân này thế nào cũng có thể vẫn hồi.

Nhưng nhìn trước mắt một chút, người tình cũng bước tới cửa rồi, còn bắt bà chờ một hồi mới mở cửa, đoán cũng biết được trong phòng xảy ra chuyện gì. Chu Nhĩ Lam nhắm mắt lại, cảm thấy đau thương.

Ôn Văn thấy sắc mặt bà thay đổi trong nháy mắt, theo quán tính gọi: "Mẹ."

Chu Nhĩ Lam không nhìn cô, ánh mắt rơi vào khoảng xa xăm "Nếu như tối hôm qua, Minh Sâm không uống quá, ta sợ rằng vẫn không biết chuyện ly hôn, cái từ 'mẹ' này, ta thật không dám nhận."

Ôn Văn khẳng định bà đã bị chọc tức, trước đó bọn họ già bộ hạnh phúc, không lộ ra chuyện gì, bây giờ nghĩ lại có chút không ổn, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: "Chúng con lừa gạt người là không đúng, nhưng con với Minh Sâm rất khó nói lại, con xin lỗi."

Bỗng chốc Chu Nhĩ Lam xoay người, kiểm chế nói ra những từ khó nghe: "Tại sao lại khó nói lại? Hồi nhỏ con rất thích Cố Minh Sâm, ngay cả ta cũng nhìn ra được." Trong nội tâm Ôn Văn cười khổ, đúng vậy, Chu Nhĩ Lam biết, tất cả mọi người đều biết, cho là chỉ cần cô còn yêu, cô sẽ nhẫn nhịn cho qua, sẽ không náo loạn.

"Con không biết phải giải thích như thế nào, nhưng cho dù con với Cố Minh Sâm ly hôn, con cũng sẽ báo hiếu mẹ." Ôn Văn đưa tay muốn đỡ Chu Nhĩ Lam, thân thể bà không tốt, nếu có chuyện xảy ra cô thật không gánh nổi.

Chu Nhĩ Lam nghe lời này cười mỉa mai: "Lấy thân phận gì? Chẳng lẽ muốn nói cho mọi người, con dâu ly hôn còn ở trong nhà báo hiếu, muốn ta bị người đời chê cười sao?"

Ôn Văn bị Chu Nhĩ Lam nói, trên mặt đầy vẻ ngượng ngập, cho dù bà không còn thích cô, mắng cô thế nào cô cũng chịu nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Hạ Trầm vén chân dài, ngồi ở trên sô pha, đáy mắt đầy lo lắng: "Cố phu nhân. Đây vốn là chuyện nhà, tôi không nên tham dự, nhưng người ngoài cuộc đều biết mấy năm nay Cố Minh Sâm làm chuyện bậy ở bên ngoài, chẳng lẽ bà không cảm thấy áy náy."

Về mặt Chu Nhĩ Lam không tốt nhìn anh một cái: "Nếu Hạ tiên sinh nói là chuyện nhà của chúng tôi, có phải cậu nên tránh đi?"

"Tôi nói xong, đương nhiên có thể tránh đi, chỉ là chủ nhân căn phòng này là của cô ấy, đuổi khách cũng phải là cô ấy mới phải."

Hạ Trầm từ từ đứng lên, trực tiếp đi tới hai người: "Ban đầu Cố phu nhân muốn Ôn Văn gả cho Cố Minh Sâm, hi vọng hai người họ sống hạnh phúc đến cuối đời, nhưng trước mắt, Cố Minh Sâm làm ra mấy chuyện này, hình như anh ta không mấy mặn mà với đoạn hôn nhân này. Đã như vậy, Cố Phu nhân nên cảm tạ Ôn Văn mới đúng, cho anh ta tự do, theo đuổi hạnh phúc mà anh ta mong muốn, chẳng lẽ không phải làm chuyện tốt."

Lời nói này của Hạ Trầm làm cho sắc mặt của Chu Nhĩ Lam khó coi hơn, nhưng lại không phát tác ra, chỉ tức giận quay đầu nhìn Ôn Văn: "Con...con vì người đàn ông này mà không cần Minh Sâm?"

Ôn Văn bỗng dung tròn to mắt, cô không thể nào chịu nổi lời cáo buộc này: "Không phải, con với Minh Sâm ly hôn không liên quan đến anh ta, chỉ là con không chịu nổi thôi."

"Vậy trước kia con luôn nhẫn nại, tại sao bây giờ lại không thể nhẫn nhịn? Huống chi Minh Sâm đã thay đổi?"

"Mẹ ——"

Ôn Văn có chút đau thương nhìn người trước mặt, bà vẫn như vậy, không bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô. Cho dù biết rõ Chu Nhĩ Lam không hoàn toàn xem cô là người thân, nhưng cô vẫn mang lòng biết ơn, chỉ là bây giờ có chút chua xót.

Cô hít thở vài cái, lúc này mới cười khổ nói: "Cho dù Cố Minh Sâm thay đổi, nhưng con vẫn không cách nào như cũ." Bờ môi Chu Nhĩ Lam run rẩy, giống như là có chút đứng không vững, bà đưa tay vịn một bên lưng sofa, lúc này mới thở hắt ra dùng sức nói: "con... từ nhỏ con đã nghiêm khắc với bản thân, đối với người khác càng không nói nhưng ngay cả Cố Minh Sâm con cũng muốn trừng phạt nó hay sao? Bây giờ Minh Sâm rất thảm hại."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Chỉ trong thời gian một ngày, phải công nhận rằng Cố Minh Sâm làm cho cô cảm thấy xa lạ. Cô đứng ở cửa trong ngôi nhà mới lúc ban đầu của bọn họ, ngực cô cảm giác không nên lời, giống như có đồ vật gì đó cứng rắn muốn cắt nát cô ngất xỉu.

Quần gia nhìn mặt mà nói chuyện, ở một bên bổ sung: "Nửa đêm hôm qua trở về, may mắn A Lan phát hiện cậu ấy ngủ trên cầu thang, bằng không thời tiết này nhất định xảy ra chuyện. Cả ngày hôm nay không dậy được, bà chủ cũng tức giận đến không ăn được."

Ôn Văn gật đầu: "Tôi biết rồi, ông đi xuống trước đi."

Quần gia không yên tâm lại nhìn người đàn ông trong phòng, cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái, vừa đi vừa than thở: "Một nhà đang êm đẹp, nói giải tán liền giải tán, bây giờ, người trẻ tuổi."

Ôn Văn còn đứng tại chỗ, nghe từng lời rõ ràng vào trong tai.

Đối với người khác thấy, những năm này, cô và Cố Minh Sâm coi như hòa thuận, hai người lại được xưng tụng thanh mai trúc mã, cho nên nhất định có cảm tình. Điều nói khuyên giải hay không khuyên giải, ai cũng muốn ám hiệu cô nghĩ thoáng một chút, hôn nhân là gì? Không phải nhắm một mắt mờ một mắt qua cả đời sao?.

Ôn Văn không muốn giải thích, trực tiếp đưa tay bật đèn lớn trong phòng. Ánh sáng đột ngột khiến người đàn ông trên giường không kiên nhẫn cau mày, anh lật người lại, phát ra một tiếng gầm nhẹ: "Cút."

Ôn Văn không những không nghe, trực tiếp kéo ra rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng trong phòng.

Trong phòng ánh đèn chói mắt soi sáng sự khó chịu trên mặt anh, còn có gió mùa đông lạnh thấu xương thổi tới, rốt cuộc Cố Minh Sâm nóng nảy mở mắt ra: "Nghe không hiểu tiếng người sao?"

Ánh mắt của anh và Ôn Văn chạm vào nhau, trong nháy mắt con mắt lạnh xuống, cho dù giờ phút này nhếch nhác cực kỳ, cũng không muốn lộ ra nửa điểm dấu vết như cũ, còn là giọng lạnh nhạt: "Cô tới làm cái gì?"

Ôn Văn ngồi xuống cạnh cửa sổ, đôi tay ôm ngực, bình tĩnh nhìn anh.

Cố Minh Sâm vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua trên người, thậm chí giày da cũng không cởi cứ như vậy mà nằm trên giường, hiển nhiên là uống nhiều quá, cả trong gian phòng cũng tràn ngập mùi cay nồng của rượu, trên cằm râu rõ ràng hơn, cả người xem ra vừa tiêu tụy vừa chán chường.

Ôn Văn thu hồi tầm mắt, khóe môi khô khốc khẽ động, thật vất vả phát ra âm thanh: "Mẹ để cho tôi tới xem anh thế nào."

Ý trong lời này rất rõ ràng, ngón tay Cố Minh Sâm rũ xuống nắm chặt thành quyền trên giường, cười to lên tiếng: "Cô muốn đến nói cho tôi biết, về sau chớ để mẹ làm phiền cô đi?"

Ôn Văn thẳng thắn thừa nhận: "Nếu đã ly hôn, tôi không muốn làm cho anh hiểu lầm."

.

Trên mặt Cố Minh Sâm dần dần có chút tức giận, từ trên giường, cặp mắt đỏ ngầu nhìn cô chăm chăm: "Như cô mong muốn, tôi sẽ nói rõ ràng với mẹ, bây giờ, cô lập tức rời đi, tôi không muốn gặp lại cô."

Ôn Văn không tức giận, bộ dạng không hề bận tâm: "Mẹ tìm tôi là bởi vì lo lắng cho anh...anh muốn về sau mẹ không tìm tôi, rất dễ dàng. Anh đừng giả bộ thành bộ dạng nửa chết nửa sống này, Cố Minh Sâm, đừng làm cho tôi coi thường anh."

Cô biết rõ nhược điểm của người đàn ông này, cho nên từng lời từng chữ đều đâm trúng tâm anh, quả nhiên, lệ khí trên mặt Cố Minh Sâm phát ra càng nặng. Trực tiếp nháy xuống từ trên giường, một tay nắm lấy cổ cô làm cho cô phải dựa lên trên bệ cửa phía sau: "Ôn Văn, cô——"

Trong mắt của anh có hận, lại có không cam lòng, có lẽ trong lòng cũng gãy giữa mâu thuẫn, dần dần lại nhụt chí buông lỏng tay: "Tôi không muốn để cho em thương hại tôi."

Ôn Văn không trả lời, chỉ giơ tay lên nhẹ nhàng đè lên chỗ bị anh bóp đau. Ở trước mặt người ngoài, Cố Minh Sâm còn có thể giả bộ trầm ổn cùng lão luyện nên có ở cái tuổi này, nhưng ở trước mặt cô, hình như vĩnh viễn đều là bộ dạng liều lĩnh trong trí nhớ.

Tựa như hiện tại, tất cả suy nghĩ đều viết ở trên mặt.

"Tôi không thương hại anh...chỉ là tâm tình anh không tốt nên uống rượu say mà thôi, coi như anh tổn tâm tư dùng khổ nhục kế, tôi cũng sẽ không thay đổi." Lời nói Ôn Văn theo gió lạnh chậm rãi thổi qua, âm thanh rất thấp, lại có một cảm giác lạnh lẽo.

Cố Minh Sâm quay đầu lại nhìn cô, miệng hơi cười, làm thế nào nhìn đều có vẻ gượng ép: "Em là muốn nói trước với tôi, nói cho tôi biết dù làm thế nào em đều sẽ không trở về."

Người phụ nữ này làm cho người ta hận nhất chính là cái gì, chính là cô quá lý trí. Xem đi, yêu một người cô cũng yêu lý trí cực kỳ. Muốn rút thân rồi đi, tuyệt đối không dây dưa dài dòng, còn có thể giải quyết xong buồn phiền ở nhà.

Khóe mắt hẹp dài của Cố Minh Sâm khẽ nheo lại, giống như đang nghĩ ngợi điều gì.

Ôn Văn nghe lời của anh, chẳng nói đúng sai cười cười: "Sẽ không đúng không? Anh không phải thiếu phụ nữ, hiện tại trong lòng không qua được, chẳng qua là bởi lòng hư vinh quấy phá thôi."

Cố Minh Sâm không để ý cô, trực tiếp đi tới ghế dài ngồi xuống, cầm điều thuốc đặt lên miệng, nhưng sờ lại không phát hiện cái bật lửa.

Ôn Văn đi tới cầm đi thuốc lá trên môi anh, bẻ gãy, ném vào thùng rác một bên.

Mắt Cố Minh Sâm lạnh lùng nhìn cô làm xong tất cả, khẽ nâng lên khóe mắt, bốn mắt nhìn nhau, không nhịn được mỉa mai nói: "Không phải là không để ý sống chết của tôi sao, đây là làm cái gì?"

Ôn Văn ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng ho một cái: "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn người thấy mùi thuốc lá. Mười hai năm rồi, bản thân anh hãy nhân nhượng tôi một lần."

Lúc này Cố Minh Sâm mới nhìn ra sắc mặt cô không được tốt, quần áo trên người cũng che phủ cực kỳ chặt chẽ, trong âm điệu còn mang theo giọng mũi nồng đậm, không kìm hãm được âm thanh mềm nhũn: "Bị bệnh?"

Anh tự tay sờ lên trán cô, lập tức phát hiện nhiệt độ cao hơn bình thường, cũng không so đo với cô nữa, cầm lấy áo khoác phủ thêm cho cô: "Uống thuốc chưa?"

Ôn Văn gật đầu, ngoài ý muốn hai người lại trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Ôn Văn mở miệng trước: "Về sau đừng làm cho mẹ lo lắng, bà đã lớn tuổi không chịu được gầy vò."

Cố Minh Sâm nhìn một đôi mắt sáng của cô, bên trong sạch sẽ trong suốt, không có một dấu vết lùi bước và lời nói dối, trái tim anh như bị thứ gì cản một cái, không thể làm gì khác hơn là hốt hoảng dời đi ánh mắt.

"Nói cho cùng, là cô sợ phiền toái." Anh buồn bực khắc ra một câu, tóc mềm mại che cái trán sáng bóng, che đầy hoàn toàn tâm tình trong mắt.

Ôn Văn không cãi lại, ngồi một lúc, bỗng nhiên thò tay chạm cánh tay anh: "Anh."

Cố Minh Sâm phiến nào nhìn cô một cái.

"Đợi ăn cơm cùng mẹ." Cô nói qua liền đứng lên, thoải mái giấu tay vào trong túi áo, gương mặt cũng bởi vì sốt cao mà đỏ lên, "Cám ơn anh nguyện ý thành toàn cho tôi."

Cố Minh Sâm không nói một lời nhìn cô, góc độ quá kỳ cục, anh từ từ quay mặt: "Như muốn sinh lý từ biệt vậy, cút nhanh lên."

Ôn Văn từ từ xoay người, đi ra cửa trước, mới đi ra khỏi chưa được hai bước nghe được tiếng bước chân sau lưng, tiếp đến thân thể liền rơi vào trong ngực hơi lạnh.

-.

Ôn Văn nhìn chằm chằm bóng dáng hai người trên thảm, kéo dài chồng chéo lên nhau, cực kỳ mập mờ, hốc mắt cô chưa xót, cố gắng cười nói: "Mới vừa nói, lại muốn thu trở về sao? Không giống anh chút nào."

Cố Minh Sâm vui cầm vào trong cổ cô, âm thanh cũng biến thành mơ hồ không rõ: "Bắt đầu từ ngày hôm đó cưới em, tôi đã không còn giống chính mình."

Ôn Văn yên lặng, đẩy ra hai tay của anh quấn bên hông mình.

Ngược lại, Cố Minh Sâm ôm chặt hơn, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Để cho tôi ôm một lúc, lần này tách ra, có phải hay không sẽ không thể gặp lại?"

Ôn Văn không có thói quen Cố Minh Sâm như vậy, điều này làm cho cô cảm thấy lo lắng thậm chí sợ hãi, phải biết ngay cả ban đầu, khi Kỷ Nhan xảy ra tai nạn máy bay, hình như anh cũng không sa sút, khác thường như vậy.

"Anh ——"

Đáp lại cô, cánh môi Cố Minh Sâm dần dần dính vào phía sau tai cô, nụ hôn của anh mang theo sự cẩn thận và thử dò xét, bắt đồng với Hạ Trâm là kiên quyết. Một khắc kia, ý thức Ôn Văn mơ hồ, không kịp ngấm nghĩ nữa, xoay người mạnh mẽ đẩy anh ra.

Hơi sức này không biết là từ đâu mà đến, cư nhiên đẩy lui Cố Minh Sâm về phía sau mấy bước, hình như anh cũng giật mình, khẽ chau mày lại, bất khả tư nghị nhìn cô.

Ôn Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục nhịp tim rối loạn: "Tôi không biết tại sao bây giờ anh trở nên kỳ quái như thế, nhưng, đừng làm những chuyện không có ý nghĩa này nữa. Còn nữa, tôi sẽ không trở lại, anh bảo trọng."

Nói xong, cô không nhìn anh thêm một cái nào nữa, vội vã ra khỏi phòng.

Cố Minh Sâm nhìn cô hoảng hốt chạy bừa, khoe môi khẽ nâng lên, trong mắt lóe lên một tia tinh quang không rõ. Anh lấy điện thoại di động ra ấn một dãy số, về mặt tối tăm phản phó: "Theo sát."

Ở dưới lầu bắt gặp Chu Nhĩ Lam, bà vẫn lạnh nhạt nhìn cô, hình như không có nửa điểm ý tứ muốn nói chuyện với cô, Ôn Văn khẽ khom người: "Con đi trước, mẹ nghỉ ngơi sớm ạ."

Chu Nhĩ Lam có lẽ còn đang tức giận, vẫn trầm mặt không nói lời nào, Ôn Văn tự thấy nhàm chán, không thú vị, cầm túi chuẩn bị đi.

"Một chút cơ hội cô cũng không thể cho Minh Sâm sao?" Chu Nhĩ Lam âm điệu lạnh lẽo, lúc nói chuyện thậm chí cũng không nhìn Ôn Văn một cái, chỉ có sống lưng thẳng lên ngồi ở trên sofa.

Ôn Văn dừng bước lại, cảm xúc chần chờ chỉ lóe lên một cái: "Mẹ, mẹ biết con làm việc gì luôn luôn suy tính kỹ, kết quả này, sẽ không thay đổi."

Lời này nói ra, có một số thứ đã không giống nhau.

Chu Nhĩ Lam cười cười, cúi đầu uống trà, bộ dáng kia làm cho Ôn Văn không thoải mái, nói như thế nào đây? Có ý tứ ghét bỏ?

Bà từ từ thả lại ly lên khay trà, lúc này mới lười biếng đứng lên, xoay người lại nhìn cô, có mấy phần xem thường: "Được, tôi cũng không làm khó cường nhân. Hiện tại, Ôn tiểu thư có sức mạnh tràn đầy, nói chuyện với tôi không phải kiêng kỵ nữa rồi. Trước kia, thời điểm cô vừa tới Cố gia cũng không như vậy?"

Ôn Văn biết Chu Nhĩ Lam muốn hạ giọng, vẫn chịu đựng không trả lời.

Chu Nhĩ Lam đứng lại ở sau lưng cô, nhìn cô cụp đầu xuống mấy giây, lúc này mới giờ tay lên: "Lão Lư, tiễn khách."

Ôn Văn cảm giác cái nhìn mình cuối cùng của Chu Nhĩ Lam có cái gì không đúng, nhưng cô không suy nghĩ nhiều, dù sao về sau cô hoàn toàn không liên quan đến Cố Gia nữa rồi. Cô vốn muốn cho dù không làm được vợ chồng, ít nhất cũng phải tận hiếu đối với Chu Nhĩ Lam, nhưng là dù vậy, cô cũng cảm thấy mình không còn nợ Cố Gia.

Lúc tới đây là đi cùng Chu Nhĩ Lam, lúc trở về Cố Gia chắc chắn sẽ không phải xe đưa cô về, Ôn Văn đợi rất lâu ở ven đường cũng không thấy xe đi qua, thời tiết quá lạnh, huống chi cô còn đang sốt.

Ôn Văn lấy điện thoại di động ra xem danh bạ, nhìn hồi lâu cũng không biết có thể tìm người nào, cuối cùng chỉ có thể gọi cho Tiêu Tiêu.

"Tớ còn phải xã giao, Tổng giám mới tới quả thật không phải là người, đã trễ thế này còn không thả người, làm việc như muốn liều mạng vậy." Trong điện thoại âm thanh cũng rất ồn ào, Ôn Văn có thể nghe được Tiêu Tiêu lớn tiếng nói chuyện..

Cô che cổ họng lại ho hai tiếng: "Vậy tớ đợi thêm, không có việc gì."

Tiêu Tiêu không nhịn được lại mắng Cố Minh Sâm một trận: "Tên khốn kiếp này, đã ly hôn với cậu rồi còn âm hôn bắt tẩn, quả thật bất tự hai người các cậu không hợp, hay là tớ nhờ đồng nghiệp đi đón cậu."

Mới vừa rồi, Ôn Văn nghe cô nói vị trí của mình, tính toán một chút đợi cô tới đây cũng mất hơn một giờ, có lẽ sớm bắt được xe rồi.

"Thôi, tớ lại đợi một chút." Ôn Văn cúp điện thoại, đầu ngón tay chạm vào dãy số của một người khác. Dãy số kia cô vẫn không lưu, một lần cũng không gọi qua, nhưng thần kỳ chính là nhìn một cái là có thể nhớ đây là ai, hơn nữa tâm trạng rất kỳ quái.

Lòng ngón tay Ôn Văn trượt qua trượt lại, cuối cùng vẫn không gọi đi.

Trước lúc ở nhà, Chu Nhĩ Lam bảo cô đến coi chừng Minh Sâm, thật ra ý cô là muốn cự tuyệt, nhưng cũng không biết tại sao, ngay trước mặt Hạ Trâm liền ăn ở hai lòng mà đáp lại, vừa đúng, có mấy lời phải giáp mặt Cố Minh Sâm nói rõ ràng.

Khi đó, ánh mắt của Hạ Trầm nhìn cô, hiện tại nhớ lại cô vẫn thấy sợ hãi.

Thái độ Hạ Trầm đối với cô chính là ôm trò chơi, bây giờ nhìn cô như vậy, chỉ sợ cũng tuyệt vọng rồi chứ? Một công đôi việc, cùng nhau giải quyết hai đóa hoa đào, Ôn Văn cảm giác mình nên vui mừng mới đúng.

Đề điện thoại lại trong túi, nguyên tại chỗ đứng đến hai chân tê dại, Ôn Văn kéo cái mũ trên áo khoác xuống quần chặt mặt, nhấc chân đi về phía trước, nói không chừng vận khí tốt có thể gọi được xe đấy.

Vận số thật vẫn rất tốt, mới đi ra khỏi chưa được hai bước, thì có xe chậm rãi dừng ở bên người cô. Ôn Văn nghi ngờ hạ thấp người, vừa đứng nhìn thấy cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, tiếp đó lộ ra gò má lạnh nhạt của đàn ông. Anh chậm rãi quay đầu, ném hơn nửa liều thuốc ra ngoài cửa sổ mới không kiên nhẫn mắng: "Con mẹ nó! Cô gọi điện thoại cho tôi thì sẽ chết à?" •

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đầu tiên Ôn Văn bị Hạ Trầm bỗng nhiên xuất hiện làm cho sợ hết hồn, tiếp đó lại bị anh không phong độ chút nào mắng cho ngớ ngẩn, bình thường người đàn ông này giống hồ ly, tức giận cũng là cười.

Cô hơi nhúu nâng chân mày, khắc chế cảm giác khác thường chợt nổi lên trong lòng, nghi ngờ nhìn anh: "Làm sao anh lại ở nơi này?"

Trước cũng không quay đầu lại đã đi mất, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện. Hơn nữa một câu điền khùng mới vừa rồi, hiển nhiên không biết anh đã đợi bao lâu, ít nhất từ lúc cô ra khỏi cửa Cố Gia vẫn bí mật quan sát cô.

Đối với vấn đề này Hạ Trầm không quần bách chút nào, ngược lại là một đôi con ngươi hẹp dài thân nhiên mà trực tiếp nhìn cô, có tư vị chê cười: "Ôn chuyện với chồng trước, vui đến quên cả trời đất đến quên cả Đình Diễn."

Lúc này, Ôn Văn mới đột nhiên nhớ lại ước định trước đi xem Hạ Đình Diễn, trong lòng không khỏi có chút xin lỗi, lúc nhìn lại Hạ Trầm thậm đã chỉ quên so đo chuyện hai người lúc trước: "Thật xin lỗi, hiện tại tôi đi theo anh."

Cô mở cửa lên xe, thắt chặt dây an toàn, nhưng người đàn ông bên cạnh thủy chung không có động tĩnh, nhìn kỹ phát hiện không biết anh nhìn về phía nào trong kính chiếu hậu.

"Thế nào?" Ôn Văn cũng dọc theo ánh mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy rừng cây từng ven đường đen nhánh tươi tốt, ở ánh hoàng hôn đang đưa âm trầm, trên đường trống rỗng không có một bóng người.

....

Nếu như Hạ Trầm không xuất hiện, không biết cô còn phải đứng bao lâu, hơn nữa cảnh tượng này thật sự hơi dọa người. Lúc cô nhìn lại Hạ Trầm, cảm giác trong lòng không giống trước, nhưng cảm giác này mới vừa xuất hiện, lập tức bị cô bỏ qua.

Hạ Trầm thu hồi tầm mắt, ôn hoà nhìn cô một cái, bộ dáng kia rõ ràng muốn nói chuyện, cuối cùng lại trầm mặc lái xe.

Đến Hạ gia gần như muốn xuyên qua một nửa thành phố Thanh Châu, ngược lại đường xá rất tốt, một đường hai người cũng không nói chuyện, một cuộc so tài một chỗ tiếc chữ như vàng, may mà trong xe có âm nhạc, lúc này không khí mới không đến nỗi lúng túng.

Hình như Hạ Trầm không muốn đề ý đến cô, thay đổi dáng vẻ đạo mạo nghiêm trang đối trá thường ngày, không khách khí mặt lạnh lùng, ngay cả tốc độ xe cũng nhanh hơn so với bình thường rất nhiều. Một đường anh vượt qua vài chiếc xe, lúc đến dạ dày Ôn Văn đảo lộn long trời lở đất, buổi chiều cô ăn vào đi những đồ kia đoán chừng sẽ lập tức phải trả lại cho Hạ Trầm!

Mất người đàn ông này có thể cản thận hơn một chút sao?

Chờ đi lên cầu, Hạ Trầm mới hơi khiêm tốn một chút, Ôn Văn suy nghĩ rất nhiều điều có thể xảy ra, nhưng vừa nghĩ tới anh bởi vì mình đi gặp Cố Minh Sâm mà mất hứng, trong lòng sẽ sợ hãi.

Nếu như Hạ Trầm đối với cô chỉ là hứng thú cũng may, nếu như là tình cảm khác, vậy thì quá đáng sợ ——

Hạ Trầm tùy ý nhìn cô một cái, vừa đứng nhìn thấy cô hơi kinh sợ nhìn mình, hòa khí trong nháy mắt dâng lên, âm thanh giống như che kín một băng vận: "Nhìn tôi làm gì?"

Ôn Văn vội vàng dời đi tầm mắt, gãi lung tung ở ngón tay: "Không có việc gì."

Đối thoại này nơi nào giống như không có việc gì, Hạ Trầm đầu tiên là trầm mặc, sau đó hình như là cười một tiếng. Có xe vừa lúc đi qua, tiếng cười kia rất nhanh sẽ bị đã che kín.

Ôn Văn không biết nên nói gì. Từ sau khi biết Hạ Trầm, sự bình tĩnh và lý trí của cô đều giống như một vết nứt sẽ sụp đổ ngay lập tức, cũng sẽ có thời điểm cảm xúc đại động, cũng sẽ có.

"Cô đối với tôi, cách nhìn gì đó?" Hạ Trầm đột nhiên hỏi một câu, hần từ trước đến giờ trực tiếp quen, ngay cả thời điểm này hình như cũng mang theo sự cường thế và không cho kháng cự.

....

Anh liếc nhìn cô, ánh mắt kia vô cùng nhạt, nhưng Ôn Văn chính là không nhìn được run run. Cô có trực giác, nếu như mình còn có gan cự tuyệt anh một lần nữa, sợ rằng kết quả sẽ chết rất khó coi.

Cô khăn trương nuốt xuống, trong đầu nhanh chóng sắp xếp tìm từ: "Anh tốt vô cùng, tôi thừa nhận vô cùng có sức quyến rũ."

Hạ Trầm cũng không bởi vì những lời này của cô mà thay đổi sắc mặt, có lẽ là biết cô còn chưa nói xong, Ôn Văn không biết phía sau nên nói như thế nào, cô dứt khoát dùng sức khụ khụ, muốn lừa dối vượt qua kiểm tra.

Ai biết xe mới xuống cầu, Hạ Trầm dừng xe ở ven đường.

-

Đèn xe ứng tiếng dập tắt, chung quanh an tĩnh cực kỳ.

Bọn họ dừng ở một chỗ ngã ba đi lên, chung quanh đèn đường cũng không có, ánh sáng ảm đạm chỉ còn lại ánh trắng trong mây xuyên qua thưa thớt. Ngoài cửa sổ có gió gào thét qua, giống như đã thú gào thét. Ôn Văn đột nhiên cảm thấy. Minh không phải bị Hạ Trầm Tiền Dâm Hậu Sát (hiếp trước giết sau. :))) chứ ?

Tay cô lặng lẽ từng tắc dời về phía cửa xe, một giây kế tiếp, thành ghế đột ngột ngã về phía sau. Gần như đồng thời, giây phút không kém, thân thể bền chắc của anh cũng đè ép tới đây.

Ôn Văn cả kinh kêu một tiếng, một tiếng kia cũng sắp bị môi của anh bao phủ rồi.

....

Hai người không biết là hôn lần thứ mấy, nhưng Ôn Văn vẫn không quen hơi thở của anh, mỗi lần đều có ảo giác bị thiếu dưỡng khí, phương thức hôn của người đàn ông này giống như muốn nuốt cả người cô vào bụng, sức lực thậm chí có phần lỗ mạng .

Lần này anh càng quá phận, tay trực tiếp chui vào trong áo của cô, bởi vì phát sốt nên nhiệt độ trên người cô cao lợi hại, bị hơi lạnh đầu ngón tay anh vuốt ve lại có cảm giác thoải mái dễ chịu ngoài ý muốn.

Nhưng thế này không có nghĩa Ôn Văn có thể chịu được, cô vẫn cố gắng kháng cự: "Hạ, Hạ Trầm——"

Hạ Trầm không để cho cô có cơ hội nói ra lời mất hứng, lòng bàn tay rất nhanh nắm hai luồng pháp phòng thờ gấp phía trước, chỗ đó lúc trước anh đã sờ qua, lại nói trong khoảng thời gian này chỗ đó vẫn có tư vị như trước, hiện tại lần nữa nắm, cảm giác cư nhiên so với lần trước còn tốt hơn. Lần trước cách vài vốc đã sắp làm cho anh nổi điên, lần này gần như hết sức chân thật gần nhau, hiệu quả không cần hình dung.

Anh cúi đầu nghĩ nếm thử một chút mùi vị, bị cô giấy dựa tránh được.

Hạ Trầm thở hổn hển đặt tay cô không an phận lên đỉnh đầu, cúi đầu ngửi mùi vị trên người cô, quả nhiên trên cần cổ ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

....

"Mới vừa rồi, cô và anh ta ở trong phòng làm những gì?" Anh cắn vành tai của cô, là cắn thật, hàm răng tỉ mỉ vuốt ve trên vành tai trắng muốt của cô, toàn thân Ôn Văn run lên, giãy giụa càng mạnh.

Cô tức giận tức không thôi, lời nói ra cũng cũng bị ngắt quãng không còn hình dáng: "Cái gì, cái gì cũng không làm, Hạ Trầm, tại sao anh lại hỏi tôi?!"

Hạ Trầm không nói lời nào, bắt đầu cởi quần jean của cô.

Ôn Văn giận đến muốn nhắc chân đạp anh một cái, nhưng không gian quá nhỏ, ma sát kịch liệt ngược lại làm cho tiểu Hạ Trầm từ từ thức tỉnh, cứng rắn chống đỡ ở chân cô.

Hạ Trầm cảm thấy được thân thể cô cứng ngắc, dùng đồ của mình cố ý hù dọa cô: "Sợ? Tại sao, không bằng tôi làm người đàn ông của cô, lập tức?."

Lúc này, Ôn Văn cảm giác vô cùng không thích hợp, mắt tròn trĩnh, nhưng cô thật sự bị sự tự đại của người đàn ông này làm cho tức giận đến im lặng: "Anh điên rồi!"

Động tác của Hạ Trầm lưu loát nhanh chóng, ngón tay thon dài đã chui vào bên trong tầng mỏng manh kia, lúc cúi người hôn cô âm thanh càng khàn khàn lợi hại: "Đúng, điên rồi, ông đây chưa từng gặp qua người phụ nữ nào khó trị như vậy."

....

Tên đàn ông thô tục!

Ôn Văn dứt khoát hé miệng cho anh đi vào, chuẩn bị dùng răng hung hăng cắn anh, đáng tiếc hiển nhiên kinh nghiệm của Hạ Trầm hơn nhiều so với cô, vốn là kiểm chế cô, một cái tay khác đổi phương hướng, giữ cầm cô lại bắt đầu hoành hành không chút kiêng kỵ ở trong môi cô.

Tay anh che ở địa phương bí ẩn của cô, Ôn Văn chưa từng bị ai chạm qua nơi này, trong nháy mắt thật sự muốn điên rồi!

Suốt xe kịch liệt đung đưa, bên trong nam nữ như chó cùng rứt giậu, cách đó không xa trong buồng xe có người lạnh lùng nhìn, trong mắt càng ngày càng đỏ ngầu, giống như có ngọn lửa muốn thiêu cháy tất cả.

Tài xế nhìn người đàn ông ở chỗ ngồi phía sau, nhẹ giọng ho khan: "Có muốn hay không ——"

Cố Minh Sâm giờ tay lên ngăn lại anh ta: "Không cần."

Tài xế là phụ tá Cố Minh Sâm tên Trình Vĩ, nhìn sắc mặt ông chủ mặc dù lạnh lùng nhưng vẫn không có cử động gì, trong lòng không nhịn được than thở: quả nhiên người làm chuyện lớn chính là không giống nhau, vợ mình chơi cùng tên đàn ông khác đến rung xe, cũng có thể nhịn tại đây.

Chỉ là Trình Vĩ không phát hiện, tại địa phương anh ta không thấy được, tay Cố Minh Sâm căng thẳng vô cùng, gân xanh trên mu bàn tay giống như muốn vỡ ra.

....

"Ngày mai thả tin tức ra ngoài, tôi muốn chính là trang đầu." Cố Minh Sâm nhìn như bình tĩnh, âm thanh cũng khẽ run.

Trình Vĩ gạt đầu một cái, lòng nói: trước kia, ông chủ và họ Hạ này có thù oán sao? Rõ ràng anh nhớ trước kia giống như không có giao tiếp. Phải nói mỗi Hận cướp Vợ cũng không hẳn như vậy, ít nhất ông chủ đúng là không ưa thích phụ nhân như vậy, khổ nhục kể tới hôm qua ra không nói, nếu thật thích, hiện tại không thể vẫn nhẫn nại như vậy.

-

Hạ Trầm đưa Ôn Văn đến không phải nhà cũ Hạ gia, hình như nơi này chỉ có một mình anh ở, bởi vì lúc vào cửa quản gia gọi anh là: "Tiên sinh."

Lần này đổi thành mặt Ôn Văn lạnh lùng, từ đầu tới cuối cũng không để ý tới Hạ Trầm.

Ngược lại, tựa như Hạ Trầm đổi tâm tình, phân phó quản gia: "Dọn dẹp phòng giúp Ôn tiểu thư, hiện tại trước tiên đưa cô ấy đi xem tiểu thiếu gia."

Quản gia sụp mi thuận mắt đáp, kỳ quái quan sát Ôn Văn: "Ôn tiểu thư, xin mời đi theo tôi."

Ngay cả ánh mắt Ôn Văn đều khinh thường cho Hạ Trầm một cái, Hạ Trầm thấy cô như vậy, ngược lại đưa tay nắm cánh tay cô, cười ở bên tai cô nói một câu: "Cuối cùng tôi vẫn không thể không làm gì cô, chỉ hôn một cái, một đường mặt cau có giống như tôi thật sự đè lên cô vậy."

Da mặt Ôn Văn không dày bằng anh, nghe anh không biết xấu hổ nói lời như thế, hơn nữa còn ngay trước người làm, trên mặt thoát xanh thoát trắng, cổ ý nhỏ giọng nguyên rủa nói: "Lưu manh."

Cái kia mà chỉ đơn giản là hôn sao? Chỗ hai hạt trước ngực cô khó có thể mở miệng được, đến bây giờ vẫn còn đau đấy.

Cô dứt khoát kéo anh cúi người, trên cằm nặng nề cắn một cái: "Đi tìm chết."

Quản gia cả kinh hai chân mềm nhũn còn kém quỳ xuống, Hạ Trầm lại cười đến một đôi con mắt cũng híp lại, đưa tay vuốt ve dấu răng ý vị sâu xa nói: "Đây là lần đầu tiên Tiểu Văn chủ động."

Ôn Văn hung hăng trừng mắt nhìn anh rồi lên lầu, mặt quản gia xóc xếch theo sát.

Chờ sau khi Ôn Văn đi, A Tước mới từ ngoài cửa đi vào. Khóe miệng Hạ Trầm còn chứa đựng ý cười, chỉ là nhiệt độ trong mắt đã dần dần lạnh xuống, anh không xoay người lại, trực tiếp đi về phía quầy rượu rót một ly rượu đỏ.

"Như thế nào?"

"Là tôi sơ sót, trên xe có trang bị camera, không biết có từ lúc nào." A Tước khẽ cúi đầu, dánh vè ảo não, "Không biết đã nghe bao nhiêu."

Hạ Trầm không để ý ngoắc ngoắc khoe môi: "Anh ta thích nghe cứ để cho anh ta tiếp tục nghe đi."

A Tước nghi ngờ nhìn anh, nhíu mày một cái: "Cậu đã biết, vậy tại sao còn ~~~" theo tính tình Hạ Trầm, tuyệt đối sẽ không hào phóng đến mức cho người ta nghe chuyện xuân cung độ của mình, hơn nữa cũng sẽ không hào phóng đến mức cho người ta nhìn thấy bộ dáng kia của Ôn tiểu thư. Quả nhiên, Hạ Trầm nhấp ngụm rượu, rất nhanh nói: "Đã có người nguyện ý giúp tôi một tay, tôi lại không ngại ngur ông đắc lợi."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Lúc trước Ôn Văn không nghĩ ra tại sao Hạ Đình Diễm lại ngoan ngoãn trở về cùng Hạ Trầm hay sao? Hai người không hợp nhau như vậy, ở cùng một chỗ chỉ sợ cũng là hỏa chiến không ngừng, chờ quân gia dẫn cô đến cửa phòng khách, nháy mắt trong bụng liền hiểu rõ.

Ở cửa một trái một phải đứng hai người đàn ông, vẻ mặt cứng nhắc rất nghiêm túc, một thân trang phục màu đen, giống như xã hội đen trong phim ảnh.

Đây không phải là giam lỏng sao? Ôn Văn không ngờ Hạ Trầm còn có thể làm ra chuyện không có tình cảm như vậy, suy nghĩ một chút khoảng thời gian này anh ta có chút thành tựu, nên cũng không quá bất ngờ.

Trên mặt Ôn Văn mang mấy phần cười lạnh, quân gia làm bộ không thấy, không được tự nhiên ho một tiếng, khẽ khom người: "Tiểu thiếu gia đang ở trong nhà, Ôn tiểu thư xin mời."

Ông ta nói xong hướng hai người phía cửa gật đầu, hai người kia lập tức tiếp thu chỉ thị như người máy, bước chân chỉnh tề đi tới. Quân gia mang theo bọn họ rời đi, trước khi đi có điều ngụ ý nói một câu: "Trong nhà khắp nơi đều có theo dõi và chuyên gia canh giữ. Buổi tối, Ôn tiểu thư yên tâm ngủ, vô cùng an toàn."

Lời này nghe giống như tốt bụng muốn trấn an cô, nhưng thật ra là cảnh cáo cô đừng có cái ý xấu gì chứ? Thủ hạ của Hạ Trầm khẳng định cũng giống anh ta, nói chuyện phải suy nghĩ sâu xa,.

Trong lòng Ôn Văn, dòng nước ngầm cuộn cuộn, trên mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh gật đầu một cái: "Tôi biết rồi."

Sau khi quân gia rời đi, Ôn Văn trái phải quan sát một phen bố cục phòng ốc, hành lang rất dài rất sâu, ánh sáng cũng không hết sức rõ ràng sáng ngời, nhưng ở nơi góc ngách, cô vẫn thấy được lạnh lẽo.

Người đàn ông này cẩn thận như vậy, có thể hay không vì làm việc trái với lương tâm quá nhiều?

Ôn Văn thờ thật sâu một cái, giờ tay lên gõ cánh cửa phòng khách trước mặt.

-.

Về mặt Hạ Đình Diễm vốn là không có nhiều biểu hiện, thấy Ôn Văn cũng chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, trực tiếp đi tới đóng cửa phòng ngủ sau lưng cô, sau đó ngoan cố nắm chặt cổ tay cô, trực tiếp dẫn người ngồi vào chỗ của mình trên ghế sa lon.

Ôn Văn thấy đáy mắt cậu có bầm đen nồng đậm, không nhận được than thở: "Hạ Trầm nói cậu đều không ngủ, không mệt sao?"

Hạ Đình Diễm yên tĩnh nhìn cô, cũng hỏi: "Hắn có hay không làm khó dễ cô?"

"Hắn" đương nhiên là chỉ Hạ Trầm, trước kia Hạ Đình Diễm còn sẽ có điểm cố kỵ gọi một tiếng "Chú Ba", hiện tại trực tiếp gọi cũng tiết kiệm, chắc mấy ngày nay quan hệ của hai người thật sự chưa có tiến triển gì, càng thêm xấu đi rồi.

"Anh ta rất khách khí." Ôn Văn không cùng Hạ Đình Diễm nói quá nhiều, khẽ nghiêng đầu quan sát cậu, cười vờ vai cậu một cái, "Sẽ không phải dùng phương thức này kháng nghị với anh ta chứ?"

Hạ Đình Diễm khó được nhếch lên khoe môi, mặt tràn đầy châm chọc nói: "Làm sao sẽ như vậy, nếu không phải tôi còn hữu dụng, khẳng định hy vọng tôi sớm chết."

Ôn Văn không đồng ý nhìn cậu: "Đừng nói lời như thế, nghe rất không thoải mái."

Hạ Đình Diễm lại an tĩnh lại, đưa tay cầm đầu ngón tay của cô, âm thanh cũng thật thấp nhu hòa: "Cô không ở đây, cũng không có ai nghe lời nói của tôi."

Ôn Văn không phát giác ra cái gì không đúng, vẫn như cũ cười híp mắt trêu chọc cậu: "Cho nên tới tìm tôi, là muốn tôi nghe cậu nói chuyện?"

Hạ Đình Diễn ngẩn người, khuôn mặt thanh tú khẽ ngưng trệ: "Có phải cô không muốn?"

Ôn Văn vuốt mái tóc trên trán cậu: "Làm sao sẽ như vậy, đã nói muốn làm bạn với cậu, muốn nói cái gì, tôi đều nghe."

Cho cậu thời gian mở miệng, đứa nhỏ này bỗng nhiên kỳ lạ. Ôn Văn không hiểu cau mày, cho đến khi cậu cúi người đi tới, thật nhanh hôn một cái ở trên má cô.

Ôn Văn tròn tròn mắt.

Trên khuôn mặt tuần tú của Hạ Đình Diễn có một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, lúc nói chuyện cũng không dám nhìn mắt cô: "Tôi nhớ cô lắm."

Ôn Văn ngây ngốc nhìn cậu, hình như trên mặt còn sót lại xúc cảm mềm nhũn kia, mặc dù rất nhanh, nhưng cô tin chắc không phải mới vừa rồi là ảo giác, đứa nhỏ này thật đã hôn cô! Ở dưới tình huống cô không phòng bị chút nào.

Nhất thời, tâm tình Ôn Văn có chút phức tạp lại có mấy phần phiền muộn, có hai loại có thể: thứ nhất là đứa nhỏ này có tình mẹ con, cho nên đối với cô sinh ra mấy phần tình cảm bí ẩn; thứ hai đúng là, đứa nhỏ này coi cô như người có thể dựa vào ý lại, đối với cô biểu đạt nhớ nhung mà thôi.

Dĩ nhiên, cô hy vọng là loại thứ hai, cố làm ra vẻ thoải mái cười cười, chỉ là nụ cười kia dù sao cũng hơi miễn cưỡng, nói quanh co đáp lại: "Tôi cũng vậy, nhớ cậu."

Ôn Văn lưu ý đến lời này nói ra, rõ ràng ánh mắt của Hạ Đình Diễn nóng bỏng hơn rất nhiều so mới vừa rồi, trong lòng cô không khỏi hơi hồi hộp, che giấu tính dòi đi ánh mắt, châm chọc nói: "Nhưng cậu một mình như vậy, sẽ tịch mịch, nên kết giao nhiều bạn bè mới đúng. Tôi biết một trường học, không bằng ——"

Cô giương mắt nhìn sang, phát hiện sắc mặt đứa bé kia đột nhiên trở nên tối tăm. Vốn màu da của cậu rất trắng, mắt lại vô cùng đen, các đường nét trên mặt mày cũng rất rõ ràng, mặt như vậy không thay đổi nhìn cô, cảm thấy có chút khiếp người.

Ôn Văn thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, vẫn nhắm mắt nói: "Tuổi này của cậu, nên tiếp tục đi học."

Hạ Đình Diễn không nói một lời nhìn cô, chợt cười mà không hề có điểm báo trước, âm thanh rất trong trẻo, lại thấy lạnh cả người: "Ôn Văn, cô giả bộ ngu ở đây sao?"

Ôn Văn dứt khoát giả bộ ngu .

Hạ Đình Diễn nhất định không bỏ qua lúc này, đến gần cô một chút, khoe miệng khẽ vênh lên, trong nháy mắt sinh ra mấy phần yêu nghiệt. Ôn Văn không nhận được cảm thán, đàn ông Hạ gia, từng người một lớn lên bộ dáng thể này đức hạnh lại kém, thật là phí của trời!

Tiểu yêu nghiệt lộ ra hàm răng trắng tinh, nói: "Mặc dù tuổi tôi còn nhỏ, nhưng trong lòng số tuổi tuyệt đối không nhỏ, tôi cảm thấy chúng ta chung sống rất tốt.".

Ôn Văn nghe không nổi nữa, có ảo giác bị sét đánh, nhẩn nại lui về phía sau một chút, giơ tay lên ngăn lại cậu nói tiếp: "Đình Diễn, lời nói ngày hôm nay tôi có thể coi như không nghe thấy, về sau không nên nói nữa. Tôi đi lấy thuốc cho cậu, ngủ sớm một chút, có chuyện gì ngày mai nói."

Hạ Đình Diễn thấy cô đứng lên, ôm cánh tay đến gần sô pha, một đôi mắt đen trầm trầm, giáo hoạt trong mắt chợt lóe lên: "Tôi nghe nói cô và chú Ba rất quen, đừng trách tôi không cảnh tỉnh cô. Hân chơi gái rất có thủ đoạn, bình thường cùng một phụ nữ tuyệt đối sẽ không thấy lần thứ hai, cảm thấy không có ý nghĩa."

Cậu cười, có thâm ý khác bổ sung một câu: "Đây là chính hấn nói."

Ôn Văn có chút nhức đầu, vẫn nhẩn nại không nói gì.

Hạ Đình Diễn còn nói: "Đừng tưởng rằng bây giờ hấn đối với cô có chút hứng thú, đấy cũng chỉ là dục vọng chinh phục của đàn ông thôi, một khi thành công, cô và người phụ nữ khác cũng không khác biệt, chẳng bằng cùng tôi ——"

"Pằng" một tiếng, Ôn Văn nặng nề ném bình thuốc trong tay vào trong ngực Hạ Đình Diễn, trên mặt không có cảm xúc gì. Nhưng Hạ Đình Diễn biết có tức giận, vì vậy ánh mắt nhìn cậu không giống như trước.

"Trước không nói quan hệ giữa tôi và Hạ Trầm đến cùng là như thế nào, cậu đối với chuyện riêng của tôi bình phẩm từ đầu đến chân cộng thêm ác ý suy đoán, cái này đã chạm đến ranh giới cuối cùng của tôi. Hạ Đình Diễn, chúng ta bắt đầu từ bây giờ, chỉ là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân."

Sắc mặt của Hạ Đình Diễn hơi đổi, càng liếc thêm mấy lần.

Ôn Văn mấp máy môi, trước khi đi còn nói: "Mặc kệ giữa cậu và Hạ Trầm đến tận cùng là chuyện gì xảy ra, lấy tôi, hoặc là người phụ nữ khác làm chiến lợi phẩm, đây đều là cách làm cực kì ngây thơ. Nếu như cậu thật muốn chiến thắng Hạ Trầm, nên giống như một người đàn ông thật sự, mà không phải

vẫn. Núp ở sau lưng người khác."

.

Một câu cuối cùng cô nói vô cùng chậm, nhìn ánh mắt của Hạ Đình Diễm cũng rất phức tạp, trái tim Hạ Đình Diễm căng thẳng, cảm giác người phụ nữ này giống như đoán được cái gì.

Ôn Văn không chờ cậu mở miệng, đứng dậy đi ra cửa: "Nhớ uống thuốc xong ngủ, mình không đau lòng mình, người khác càng không có đạo lý quý trọng cậu như vậy."

Đáy mắt Hạ Đình Diễm đen tối không rõ, cuối cùng nóng nảy hung hăng đập bàn một cước.

-

Ôn Văn mở cửa nhìn thấy Hạ Trầm tựa vào trên vách tường đối diện, khoe môi đẹp mắt có nụ cười không rõ, rơi vào trong mắt cô càng thêm chói mắt. Nghĩ đến trong tòa nhà này khắp nơi đều có theo dõi, sợ rằng mới vừa rồi mọi cử động của cô và Hạ Đình Diễm đều không qua được mắt anh, như vậy những lời nói mới vừa rồi chỉ sợ anh cũng nghe thấy toàn bộ.

Ôn Văn không biết anh có hiểu lầm hay không, lười phải giải thích. Cô cũng không xoay người đi hướng bên kia, Hạ Trầm mấy bước theo sau, trực tiếp ôm người đi.

Ôn Văn giật mình, chờ phản ứng lại gương mặt giận đến trướng hồng: "Anh làm gì thế, thả tôi xuống!"

Hạ Trầm cọ cọ trên trán cô, cánh môi mềm mại sát qua sống mũi cao của cô, âm thanh trầm thấp ở bên tai cô thì thầm một tiếng: "Còn đau? Tôi giúp em xoa xoa."

Ôn Văn phản ứng kịp anh nói là nơi đó sau, huyết dịch của cả người cũng đều ở trên mặt, hơi thở không yên, la mắng: "Không biết xấu hổ, ai muốn anh xoa. Buông tay cho tôi!"

Hạ Trầm không để ý cô giãy giụa, trực tiếp ôm cô sai bước đi về phía trước, đến cuối hành lang liền dừng trước một gian phòng ngủ, sau đó một cước đá cho văng ra cửa phòng.

.

Ôn Văn bị anh ném ở trên giường lớn, bởi vì trọng lực và động tác rơi xuống khá mạnh, dẫn đến đầu choáng váng não vờn hoa, một giây kế tiếp đệm trầm xuống, người kia đã cúi người xuống đè lên cô.

Lời mắng nhiếc của Ôn Văn không kịp nói ra khỏi miệng, đã bị anh ngậm đôi môi hôn đến gió thổi không lọt.

Ôn Văn không nhận được nói tục ở trong lòng, người đàn ông này giống như cầm thú, nói phát tình liền phát tình!

Hạ Trầm ở trên môi cô liếm liếm, thưởng thức trong trong ngoài ngoài của cô một lần, lúc này mới thỏa mãn chống cánh tay lên nhìn cô: "Đình Diễm trưởng thành sớm, rất ưa thích cướp bạn gái của tôi, nó đối với tôi hiểu lầm sâu lại ưa thích làm ngược với tôi. Mới vừa rồi, tôi thiếu chút nữa không khống chế được vọt vào ——"

Anh nhũm mày một cái, vẻ mặt rất tinh tế có một tia biến hóa, nhưng không nói tiếp, chuyển chuyển đến nơi khác: "Thật không suy tính đề nghị của tôi? Trong mắt em không có ai so với tôi thích hợp hơn, cho dù có, cũng không dám tranh với tôi."

.

Khỏe miệng Ôn Văn co giật, tất cả đàn ông Hạ gia đều một dạng tự đại còn chưa tính, thế nào lời thổ lộ cũng giống nhau làm cho người ta ghét như vậy!

"Lúc ở trong xe em đều gọi thành như vậy, tôi không tin em đối với tôi một chút cảm giác cũng không có. Mặc dù tôi rất thích em như vậy, nhưng làm quá, thật có điểm kiêu cách." Hạ Trầm giờ tay lên đè đôi môi đầy đặn của cô, chuẩn bị đưa tay cởi nút áo cô.

Hàm răng Ôn Văn trực tiếp rung động, bị tức giận, cầm một bên gối đầu hung hăng vung mạnh một cái vào người anh: "Anh thần kinh mà nói đến!"

Bị kỷ xảo lão luyện của anh trêu chọc, cô sẽ có phản ứng sinh lý không phải rất bình thường ư, nhưng vậy cũng để cho cô cảm thấy si nhục khác thường nóng nảy lại đập anh đến mấy lần.

Gối đầu mềm nhũn, rơi vào trên người anh giống như gãi ngứa, Hạ Trầm nhìn đáng vẻ cô tức giận, trong tâm cũng bắt đầu ngứa ngáy.

.

Anh nắm được một góc gối đầu, thoải mái đoạt lấy ném qua một bên, cúi người nhìn cô cũng có chút không yên: "Hôn cũng hôn, sờ cũng sờ qua, bây giờ không phải nên làm đủ toàn bộ?"

Âm thanh đàn ông khàn khàn lại dễ nghe đến rối tinh rối mù, ở bên tai cô từng chữ từng chữ nói xong, ngón tay cũng nhẹ nhàng áp đôi môi đầy đặn của

cô.

Ôn Văn nhìn hai mắt anh, có một cái chớp mắt, suýt nữa lại thật sự trầm luân trong mảnh tối tăm này. Giờ phút này thái độ của anh gần như, Ôn Văn là thế nào cũng không nhớ đến, rất nhanh, cô được tự mình thụ giáo mặt khác của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Trên đường xảy ra chuyện kia trong xe sau, Ôn Văn coi như bị Hạ Trầm mạnh mẽ đưa đến đây. Hiện tại lại nghe anh nói lời không biết xấu hổ, cô càng rõ ràng hơn người đàn ông này đối với cô, tuyệt đối hay là... "tình trùng lên não" chiếm đa số.

Ôn Văn càng không muốn gặp người này, lật người chuẩn bị không để ý tới, nhưng mới khẽ động, đã cảm thấy phía dưới có cái gì không đúng.

Hạ Trầm thấy sắc mặt cô không đúng, nghi ngờ dừng lại: "Thế nào?".....

Ôn Văn nắm thật chặt quyền, trên mặt đỏ lên, một hồi lâu mới thốt ra một câu: "Tôi, cái kia tới."

Hạ Trầm nhui mày một cái, nghe không hiểu: "Cái gì tới?" Nói xong về mặt còn thành thật nắm bả vai nàng chuẩn bị đem người lật qua tiếp tục chuyện mới vừa rồi không hoàn thành.

Ôn Văn cảm môi trùng mắt liếc anh một cái, từng tuổi này già bộ cái gì? Im lặng không nói đẩy người ra vọt vào phòng vệ sinh. Nghi lễ của cô vẫn luôn rất đúng giờ, không nghĩ tới lần này lại đến trước, không biết có phải bởi vì gần đây cảm xúc không ổn định tạo thành không.

Đợi tại phòng vệ sinh, Ôn Văn cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm lại có điểm buồn bực.

Nhà Hạ Trầm vừa nhìn phụ nữ cũng không có, lúc này cô nên đi nơi nào tìm băng vệ sinh, hơn nữa đối bên ngoài người kia nói, hình như không mở miệng được.

Cô đang bên trong vùng vẫy gầy chết, chợt cánh cửa bị người nhẹ nhàng gõ vang, tóc gáy toàn thân Ôn Văn cũng đều dựng lên: "Người nào?"

"Còn có thể là ai?" Người bên ngoài nghe như rất mất hứng, suy nghĩ một chút giờ phút này trạng thái của anh ta, Ôn Văn cảm thấy hà tiện. Máy lần phản ứng của anh ta đều vô cùng mãnh liệt, chộc bắp đùi cô tê dại, nhưng mỗi lần cũng bị nguyên nhân nào đó cắt đứt, không biết đồ kia cuối cùng có thể hay không dùng không tốt, tỷ như không nhạy? (chị lo lắng sau này đây:)))

Ôn Văn không nhịn được cười, nếu là xảy ra vấn đề, thật đúng là công đức.

Chính cô đang tưởng tượng sung sướng vô cùng, người phía ngoài đã không nhịn được: "Ồ bên trong làm gì?"

Ôn Văn lập tức thu lại tâm tư, nở ra rất nhỏ một cái khe hở, cố ý làm ra bộ dạng tội nghiệp: "Người thân thăm."

Hạ Trầm cau mày suy nghĩ một chút mới hiểu được ý của cô, đôi tay ôm ngực dựa khung cửa, hết sức xem thường nhìn qua cô một cái: "Đừng lấy có loại này gạt tôi."

Mặc dù Ôn Văn rất không nguyện ý, nhưng vẫn nhắm mắt nói: "Chẳng lẽ, anh còn muốn tự kiểm tra?"

Khi Hạ Trầm còn trẻ tuổi cái gì cũng đã từng chơi đùa, rất là điên cũng có, nhưng kể từ khi trở về Hạ gia liền thu lại không ít. Chủ nghĩa đàn ông càng thêm kiên kỵ chuyện này vô cùng, cô nhân đều nói cái kia của phụ nữ là điều xấu, nếu bình thường dính phải sẽ gặp xui xẻo.

Bối cảnh không sạch sẽ giống như anh, vô cùng mê tín cái này.

Hạ Trầm đứng tại chỗ nhìn cô một lúc, thấy sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, lúc này mới đưa tay ngắt cầm cô: "Cho em một trăm lá gan cũng không dám gạt tôi."

Một khắc kia, Ôn Văn ngược lại muốn lừa anh ta một lần để nhìn một chút hậu quả.

-

.....

Hạ Trầm không biết đi đâu tìm băng vệ sinh vội tới, lại còn săn sóc khác thường cầm nước đường đồ tới đây, khả nghi nhất chính là. Trong tay anh lại còn cầm lò sưởi có hình phim hoạt hình.

Ôn Văn ý vị sâu xa héch lên lông mày, đồng nhất nhìn chính là đồ của phụ nữ, hơn nữa nhìn phim hoạt hình này, là loại hình cô gái nhỏ thích. Cô cũng không thể nói tâm tình lúc này của mình, quả nhiên cảm giác đối với người này vẫn là đúng.

Hạ Trầm như thế nào lại xem không hiểu ý tứ của cô, trực tiếp ném lò sưởi trong tay vào trong ngực cô: "Con gái nuôi của Phùng Tước."

Ôn Văn cảm động kia có chút lúng túng, Hạ Trầm thấy cô bất động, bên ngoài thì cười nhưng trong không cười, quay người lại: "Thế nào? Muốn tôi giúp em?"

Ôn Văn vội vàng cũng không quay đầu lại vào phòng tắm, Hạ Trầm hung hăng nhắm mắt, lúc mở ra mặt vẫn âm ức như cũ. Đều do người phụ nữ này ban tặng, đời này của anh thật đúng là chuyện xui xẻo gì cũng ném qua.

Ôn Văn từ phòng tắm ra ngoài, trong phòng đã sớm không thấy bóng dáng người kia, chỉ còn dư lại màn cửa sổ khẽ đung đưa, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, lạnh đến mức sống lưng cô phát run một hồi.

Thực tế, suy nghĩ của đàn ông đều bằng nửa thân dưới, giờ khắc này Ôn Văn cảm thụ rõ ràng nên không để ý.

Tình cảm phức tạp kia cũng chỉ là thoáng qua rồi biến mất, cô không nhận được thờ dài, vội vàng khóa trái cửa, không yên tâm lại phí sức đẩy tủ thấp đến chặn lại, còn bên trên để bình cá thủy tinh —— nếu có động tĩnh gì, lập tức cô có thể tỉnh.

Không biết có phải hay không bởi vì chợt tới nghỉ lễ, cả đêm cũng không ngủ ngon, tại nơi xa lạ vốn ngủ không yên ổn, vẫn bị cơn ác mộng quẩn thân.

Lúc chợt mơ thấy Hạ Trầm, lúc chợt vừa thấy Hạ Đình Diễm.

Quả thật đàn ông Hạ gia giống như một lũ thú dữ, một người so một người đều đáng sợ.

Sáng sớm trời mới tờ mờ sáng, Ôn Văn bị nóng đến thức tỉnh, ban đêm rõ ràng lạnh khó chịu, toàn thân đều giống như ngâm trong nước đá, thế nào đột nhiên lại nóng thờ không ra hơi đây?

Cô vừa định thử động một cái, phát hiện khác thường sau lưng, cánh tay bên phải chắc chắn cường thế của đàn ông khoắc lên trên eo cô, cố định không cách nào nhúc nhích.

Ước chừng có thể đoán được là ai, trong lúc vô tình, cô đối với hơi thở của anh đã có chút quen thuộc.

.....

Tay Hạ Trầm rất lớn, ngón tay cũng thon dài xinh đẹp, giờ phút này cặp bàn tay kia dịu dàng bao trùm ở trên bụng cô, sức lực vừa vặn, không đến nỗi làm đau cô. Ôn Văn cứng người không động đậy, từ trước đến giờ cô ngủ rất tỉnh, chỉ cần có chút động tĩnh sẽ lập tức đánh thức, nhưng tối hôm qua lúc nào thì người này bò lên giường? Cự nhiên một chút cảm giác cô cũng không có.

Động tĩnh của cô hơi lớn, người đàn ông ngủ yên sau lưng không mở mắt, khàn khàn thì thầm: "Đã tỉnh rồi à?"

Ôn Văn đưa lưng về phía anh, cũng có thể cảm nhận được cái cây mạnh mẽ chống đỡ ở sau lưng cô, mới hừng đông, tính nóng đàn ông rất lớn, cô không dám nhúc nhích, chỉ đáp một tiếng thật thấp: "Úm."

Hạ Trầm lật người, thân thể nặng nề đè lên.

Ôn Văn không có kinh nghiệm với người khác phái cùng nhau tỉnh lại ở trên giường, nhìn chăm chăm một đôi con ngươi như nước, kinh hoàng nhìn anh.

Hạ Trầm lười biếng cười nhẹ: "Thời điểm ngủ trái lại rất ngoan, tùy tôi hôn liền hôn."

Ôn Văn nghe vậy mặt biến sắc: "Chừng nào thì anh tiến vào!" Nhớ tới lần đó ở nhà khóa cửa cũng bị anh phá cửa mà vào, lần này cũng thế, chính mắt cô thấy tủ ngăn trên cửa bất động như cũ, bình hoa cũng không có một tia khác thường.

Hạ Trầm tốt bụng giúp cô giải nghi hoặc: "Đây là phòng của tôi, thư phòng ở sát vách, có cửa ngầm có thể đi vào."

Ôn Văn buồn bực nhắm mắt lại, dứt khoát không nói tiếng nào.

Ngược lại, tâm tình Hạ Trầm rất tốt, ở môi cô nặng nề hôn một cái, giọng nói kia tự nhiên giống như hai người bình thường hay hôn vậy: "Tối hôm qua, trên người em lạnh, một mực phát run. Tôi ôm cả buổi tối đều giống như khối băng, quay đầu tìm Lang Trung điều dưỡng, tôi giúp em hẹn."

Ôn Văn mở ra con ngươi đen nhánh, không nháy mắt nhìn anh.

Hạ Trầm chống hai cánh tay không tiếng động nhìn thẳng vào mắt cô, từ từ cúi người ngậm lấy đôi môi cô, ti mi hôn. Lần này, anh dùng sức đúng mức, thậm chí còn dẫn theo mấy phần thương tiếc, Ôn Văn thừa nhận không khí giờ phút này thật tốt, bất tri bất giác, thế nhưng cô há mồm cho anh đi vào, thậm chí còn đáp lại.

.....

Hạ Trầm cảm thấy đầu lưỡi của cô mềm mại dán tới đây, ánh mắt tối sầm lại, giữ chặt ót cô hôn sâu hơn.

Hùng đông gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ êm ái bay vào, không khí tốt không thể tưởng tượng nổi, hai người cư nhiên hôn thật lâu, cho đến khi Hạ Trầm lưu luyến không rời mà từ trong môi cô lui ra ngoài, Ôn Văn mới tỉnh cơn mơ.

Hạ Trầm không hề để tâm về ngạc nhiên và khó chịu trên mặt cô, xoa khẽ cánh môi phát sưng, nhẹ vô cùng nói: "Thay quần áo xuống dưới lầu ăn điểm tâm, quán gia giúp em chuẩn bị y phục rồi."

Anh đứng dậy trước, Ôn Văn nhìn thật lâu theo bóng lưng anh, lúc này mới phát hiện ra người này cư nhiên chưa! Mặc! Quần áo!!

-

Dáng người của anh tốt vô cùng, bắp thịt căng đầy cường tráng, sắc màu cũng khê lộ ra chút màu đồng cổ, nhất là vị trí từ eo đến hông, đường cong rất đẹp, nếu như là trước mặt, sợ rằng còn có thể khó gặp mỹ nhân ngư.

Người đàn ông này mặc quần áo có vẻ gầy, cởi quần áo lại có vẻ thịt điển hình.

Ôn Văn ý thức được mình cư nhiên thường thức vốc người Hạ Trầm, lập tức cả kinh quay đầu nhìn nóc nhà tỉnh lại, thật chẳng lẽ là nhanh 30 rồi, giống câu kia như lang như hổ? Cô rõ ràng mới 28 thôi.

Ôn Văn chợt dạ nhìn chăm chăm nóc nhà, cặp mắt đăm đăm, ngay cả Hạ Trầm nói chuyện với cô cũng là đáng về thật thà.

Hạ Trầm mặc xong áo choàng tắm, cúi người nhìn cô, chợt phát hiện gương mặt cô đỏ bừng, không khỏi lại nhú mày một cái: "Mặt đỏ như vậy? Lại sốt?"

"Anh phát tài – rồi!" Ôn Văn không giải thích được tiếp một câu, cảm giác được nụ cười xấu bụng của anh, bỗng chốc toàn thân lại căng thẳng, ảo não cắn môi.

Hạ Trầm vui vẻ , trầm thấp tràn ra một tiếng cười sáng lãng, lúc này mới đưa tay vỗ vỗ bên má cô: "Thì ra là bác sĩ Ôn, tư xuân."

-

Lúc ăn sáng trên bàn Ôn Văn vẫn cúi đầu ăn, cho đến khi quán gia đưa tờ báo mới mở miệng nói ra câu nói đầu tiên: "Cám ơn."

Cho dù không nhìn Hạ Trầm, cô cũng biết người kia thỉnh thoảng đang nhìn mình chế nhạo. Trong lòng cô càng ảo não, người đàn ông này thật sự quá nguy hiểm, quá giao hoạt. Hiển nhiên, anh vô cùng rõ ràng tâm lý phụ nữ, trong lúc vô tình giống như đã hạ cổ với cô, nụ hôn sáng sớm kia giống như bị ma quỷ ám ảnh!

.....

Ôn Văn che giấu tính quảng tất cả ánh mắt vào trong tờ báo, mới mở ra tờ thứ nhất, lập tức bị tựa đề bắt mắt làm cho giật mình.

Nếu như thị lực của cô không thành vấn đề, cũng xác định không phải đang nằm mơ, qua trang đầu là cô và Hạ Trầm? Hơn nữa, tiêu đề to như vậy cũng quá mức kinh hãi —— Vợ nhà giàu không chịu nổi cô đơn, kích tình cùng người tình trong xe.

Trong nháy mắt, Ôn Văn bị nghẹn, hoàn toàn không muốn ăn, tối hôm qua cô và Hạ Trầm ở trong xe xảy ra một màn kia, cư nhiên trèo lên trên báo! Nhà báo giống như trông thấy rõ ràng, viết lại chuyện trong xe hết sức đặc sắc, dùng từ quả thật khó coi.

Cũng may hình nhìn không lớn, chỉ cách cửa sổ thấy thân hình hai người ở trong xe dây dưa, cũng không đủ rõ ràng, nhưng biển số xe và đáng về Ôn Văn lúc tối trước khi lên xe lại vô cùng rõ ràng.

Lại nói hai người bọn họ nam chưa cưới, nữ cũng vừa ly hôn, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng các nhà báo cổ tình nhìn gió đoán mưa, giật tung ra chuyện lúc trước cô tiếp xúc với Hạ Trầm, cả chuyện cô làm bác sĩ của Hạ Đình Diễn cũng chi tiết không bỏ sót, hiện tại biến thành trước hôn nhân cô quyến rũ Hạ Trầm ở chung một chỗ, thậm chí vì Hạ Trầm không tiếc ly hôn với Cố Gia ân đoạn nghĩa tuyệt ——

Bất quá từ trước đến giờ đều cất câu lấy nghĩa, báo trong lúc viết ra hết sức châm chọc, Bên ngoài xem ra, quả thật Ôn Văn không chịu nổi tịch mịch nên mới như vậy.

Ôn Văn tức cũng tức no rồi, đặt mạnh tờ báo lên trên bàn, nhìn một vị khác trong cuộc cư nhiên một bộ đáng về hoàn toàn không liên quan. Chuyện này nếu tuôn ra, đối với công ty Hạ Trầm khẳng định có ảnh hưởng, người đàn ông này thật cần bản không thêm đề ý sao?

Hạ Trầm cảm thấy tầm mắt của cô, lúc nhìn cô cư nhiên mặt trầm tĩnh lạnh nhạt: "Ảnh hưởng xấu đã tạo thành, tức giận buồn bực chỉ thương thân, coi như chính mình tự ăn thua thiệt. Lại không làm việc gì sai, làm gì muốn bắt người khác tâm tư xấu xa tới trừng phạt mình."

Lời này cần thận nghe xác thực không chê vào đâu được, nhưng trong lòng Ôn Văn vẫn khó chịu.

Vẫn trầm mặc không nói Hạ Đình Diễn không biết đã xảy ra chuyện gì, nghi ngờ cầm lấy tờ báo vừa nhìn, chờ nhìn rõ nội dung báo bỗng chốc sắc mặt

trầm xuống

Đứa bé mười sáu tuổi, ngược lại khí thế rất là lớn, toàn thân che kín một tầng băng rét lạnh bức người. Cậu hung hăng nhìn Ôn Văn một cái, còn có ý tứ chỉ trích.

Ôn Văn bị cậu nhìn không giải thích được, cộng thêm tin tức này quả thật làm cho đầu cô cũng sắp nổ tung, gờ tay lên ý bảo: "Tôi không biết cậu nghĩ nói gì, nhưng bây giờ cái gì tôi cũng không muốn nghe."

Hạ Đình Diễm có chút bị thương nhìn tới cô, đôi môi tái nhợt dùng sức mím.

Ôn Văn thấy cậu như vậy, trong lòng lại không nhận được, mặc kệ cậu giả bộ thành thực lý trí, nhưng thủy chung vẫn chỉ là đứa bé mười sáu tuổi mắc chứng tự bế.

"Tôi muốn yên tĩnh một mình, xin lỗi." Ôn Văn nói xong đứng dậy, cũng không quản sau lưng sắc mặt của hai người như thế nào.

Nàng mới ra khỏi Hạ trạch không xa, lập tức có xe theo tới, không cần quay đầu lại cũng biết sẽ là ai. Bước chân Ôn Văn dừng lại, nhẩn nại quay người lại.

Chỗ ngồi phía sau đã hạ cửa sổ xe, Hạ Trầm đang an tĩnh nhìn cô, môi mông khê động, nhẹ nhàng khạc ra hai chữ: "Lên xe."

Nhất thời, Ôn Văn không biết nên nói gì, ngăn người không động, người kia đã mở cửa xe đi tới.

.....

Sáng sớm đầu mùa đông vẫn còn rất lạnh, trên người anh mặc áo len đen ngoài khoác áo lông cừu, ngũ quan bởi vì tóc ngắn gọn gàng có vẻ càng thâm thúy, ngón tay thon dài cũng mang theo chút lạnh lẽo.

Anh tự tay phủ lên hai gò má cộm đến đỏ lên của cô, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Xây ra chuyện chỉ muốn tự mình giải quyết, đây thật là không phải thói quen tốt. Dựa vào tôi, không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ôn Văn thừa nhận tại một khắc nào đó nhịp tim của cô thật nhanh, thật mau, loại cảm giác đó đối với cô mà nói cũng không xa lạ, từng tại thời điểm đối mặt một người đàn ông khác, trái tim cũng đập không bình thường như vậy.

Loại cảm giác này vừa làm cho cô thấy vừa khủng hoảng vừa sợ, tư vị yêu một người quá khó chịu, trừ hành hạ và khổ ra ít còn dư lại cái gì.

Cô vô cùng lý trí khắc chế ý niệm tán loạn trong lòng mình, đưa bàn tay vẫn còn ở trên gương mặt từ từ bỏ ra: "Tôi tự chăm sóc mình nhiều năm, thói quen."

Hạ Trầm nhìn bóng lưng cô rõ ràng mong manh lại cố làm ra vẻ kiên cường, chợt ngực có loại tình cảm xa lạ vừa chạm qua, tốc độ quá nhanh, đến nỗi anh không kịp bắt lại, lên xe lại thấy bộ dáng A Tước cứ như đang muốn nói lại thôi, không nhận được nhũn mảy: "Lại muốn nói gì?"

Sống lưng A Tước rất thẳng, diễn xuất như quân nhân, nói chuyện hoàn toàn chưa hề khởi phục: "Giá cổ phiếu công ty không ngừng giảm xuống, một đám nguyên lão cuối cùng đợi cơ hội muốn tiếp tục buộc cậu, tôi không hiểu, rốt cuộc là cậu chịu thiệt hại nhiều hơn hay cô ấy thua thiệt nhiều hơn."

Hạ Trầm nghe vậy chỉ là cười như không cười nhìn anh một cái.

A Tước không nói khởi động xe, vẫn nhìn không được còn nói: "Hiện tại cho Cố Minh Sâm chiếm tiện nghi, coi như bác sĩ Ôn cùng cái đó "bí mật" trong mắt có ——"

.....

Hắn nói được nửa câu, đã phát hiện sắc mặt Hạ Trầm nhìn không tốt.

Từ trước đến giờ, Hạ Trầm không thích người khác suy đoán nguyên nhân anh làm việc, lại càng không thiết giải thích với người nào, không nói một lời lạnh lùng nhìn sang, đã là biểu hiện mất hứng.

A Tước dứt khoát thức thời câm miệng.

Thời điểm Ôn Văn bắt xe đến bệnh viện phát hiện cửa chặn không ít ký giả, cô từ cửa sau đi vào, phía trước cửa lớn khóa cực kỳ chặt chẽ, ngược lại cản lại đám ký giả kia. Cô chưa bao giờ có một khắc như vậy cảm tạ qua là mình đi làm ở bệnh viện đặc biệt.

Mỗi ngày, trong bệnh viện có người đứng giờ phát báo, hiển nhiên tin tức đã sớm truyền khắp, cô mới vừa vào đại sảnh liền tiếp thu được không ít ánh mắt bất quái. Y tá lánh lánh trốn trốn ở sau lưng cô nghị luận, ngay cả ngày trước đi vệ sinh cô giới thiệu cho cũng là về mặt kiêng dè tránh qua.

Ôn Văn trầm mặc hướng phòng làm việc đi đến, trên hành lang nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu.

"Ôn Văn!" Điện thoại mới vừa thông liền truyền đến tiếng cô gào thét chói tai, suýt nữa chọc thủng màng nhĩ, cô gãi gãi lỗ tai, vào phòng làm việc thuận tay đóng cửa.

Tiêu Tiêu rất tức giận, vẫn còn có hơi thở không yên: "Tớ thật sự còn biết cậu nữa à, cứ nhiên quang minh chính đại chơi cùng đàn ông trong xe rồi! Cậu chơi tốt xấu gì cũng khiêm tốn một chút, biết giá trị con người của tên đàn ông kia là bao nhiêu không? Cậu thật muốn làm Đại Hồng Nhân Thanh châu à!"

Ôn Văn che trán, mặt mũi ngời trở lại ghê da, đợi cô gào xong mới nói: "Cậu gọi tới bởi vì nói cái này?"

Tiêu Tiêu trải qua cô nhắc nhở giống như mới đột nhiên trở lại, lập tức thay đổi làn điệu, đặc biệt nghiêm túc nói: "Tớ tìm bạn trước kia hỏi qua rồi, chuyện như vậy có chút kỳ hoặc. Theo lý thuyết tin tức một mình cậu không có gì đáng nói, sẽ không có người trả giá lớn như vậy để chụp ảnh cậu _____"

Trán Ôn Văn đau rút ra, không nhịn được mở miệng cắt đứt cô: "Nói chuyện với cậu có thể thích hợp lo lắng cảm thụ của tớ sao?"

Trong lỗ mũi Tiêu Tiêu hừ một tiếng: "Cho nên nói chuyện như vậy có cái gì không đúng, hơn nữa ngay cả những mối quan hệ kia rất vững chắc. Các chị em của tớ cũng không tra ra đến tột cùng xảy ra chuyện gì."

Ôn Văn trầm mặc nghe, cho đến khi Tiêu Tiêu gọi cô: "Cậu nói, có phải hay không là bà ấy then quá thành giận."

"Không biết." Ôn Văn ngập ngừng nói, hơi kháng cự khả năng này.

Tiêu Tiêu thờ dãi: "Dù sao chuyện bây giờ xảy ra, chính cậu lo lắng, cũng có thể khả năng rất lớn là cậu bị Hạ Trầm làm liên lụy. Chúng loại người kia, lúc nào cũng có thể có tin tình cảm. Tớ nghe nói Hạ thị đã rối loạn rồi."

Ôn Văn đau đầu, toàn thân chưa bao giờ có cảm giác mệt mỏi thế này: "Tớ biết rõ."

.....

Tiêu Tiêu muốn nói lại thôi, ngoài ý muốn an tĩnh lại, sau một lát mới nhỏ giọng hỏi: "Cậu và anh ta, là thật?"

Giọng nói này của Tiêu Tiêu vừa nghe đã biết là không đồng ý, Ôn Văn không nói được rốt cuộc trong lòng là cái tư vị gì, cười chua xót: "Cậu còn chưa hiểu rõ tớ? Sau Cố Minh Sâm, tớ làm sao còn dám hy vọng xa vời vào tình yêu."

Tiêu Tiêu nghe lời này trong nháy mắt liền tức giận: "Ôn Văn! Làm sao cậu lại giống như bà cụ non thế, cậu mới 28 lại giống như 82 vậy. Thời gian quý báu, mau mau dọn dẹp chính tề tiếp tục nói yêu đương! Để tớ giúp cậu hẹn Tổng biên tập của tớ đi."

Ôn Văn muốn ngăn cản cô nhưng không còn kịp, một giây kế tiếp bên tai chỉ còn lại tiếng tút tút.

-

Ôn Văn không muốn bị xi căng đàn hoàn toàn là bịa đặt quấy rầy, nhưng phiền toái vẫn chủ động tìm tới cô. Mới vừa kết thúc tìm phòng, đã được báo Mạnh Hành Lương tìm cô, cô làm hết việc bận mới đến phòng làm việc của chủ nhiệm, vào cửa phát hiện ánh mắt Mạnh Hành Lương nhìn cô có cái gì không đúng.

"Tiểu Ôn, ngồi đi." Mạnh Hành Lương không biết đang cúi đầu viết gì, đợi một chút điền xong mới ngẩng đầu nhìn bàn làm việc đối diện cô.

Mạnh Hành Lương không lập tức mở miệng, mà tựa vào thành ghế hơi trầm ngâm một phen, nghĩ đến nhất định là vô cùng khó mở miệng, lão hồ ly như ông ta, bình thường nói chuyện giọt nước cũng không lọt.

Quả nhiên lần nữa ông ta mở miệng là một nụ cười khách sáo: "Hôm nay, tôi xem báo rồi, chuyện huyền nào có chút nghiêm trọng."

Ôn Văn nắm thật chặt ngón tay, khẽ ngẩng đầu nghĩ giải thích: "Chuyện như vậy ——"

Mạnh Hành Lương giơ tay lên ngăn lại cô: "Lúc trước tôi đã nói qua, để cho cô làm việc khiêm tốn. Hiện tại tờ báo tả thành như vậy, rất nhiều người thậm chí bắt đầu chất vấn chuyên môn bác sĩ tại bệnh viện, cô xem một chút, từ sáng sớm tôi cũng nhận bao nhiêu điện thoại rồi."

Ôn Văn không nói gì, cô biết đại khái sau đó Mạnh Hành Lương sẽ phải nói gì.

Nhiệt độ máy điều hòa hơi cao, trong không khí có cảm giác khô ráo nóng bức, ngón tay Mạnh Hành Lương cong lên gõ nhẹ mặt bàn, một tay kia ở bên

cạnh quờ quờ, lúc này mới nói: "Hay là cô đi về nghỉ một đoạn thời gian đi, đợi chuyện này qua đi, trong bệnh viện một lần nữa gọi cô trở lại."

Đây là muốn đuổi việc cô, câu nói kế tiếp, cũng chỉ là khách sáo giải thích thôi.

Ôn Văn biết loại thời điểm này đã không cần giải thích, công việc này lại nói cũng là Chu Nhĩ Lam an bài, bây giờ cắt đứt ân tình với Cổ gia, công việc cũng đúng lúc mất rồi, thật đúng là.

.....

Cô từ từ đứng lên, bên môi dần theo nụ cười nhạt, trang trọng lại không mất phong độ: "Cám ơn chủ nhiệm trong khoảng thời gian này đã chăm sóc."

Mạnh Hành Lương cười xấu hổ : "Thật ra cũng không có gì gọi là chăm sóc, cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, loại tin tức nghe gió đoán mưa thế này, sẽ rất nhanh bị quên lãng."

Ôn Văn cười cười không lên tiếng, nụ cười kia vẫn kéo dài đến khi ra khỏi cửa chính phòng làm việc của chủ nhiệm, lúc này mới biến mất sạch sẽ.

Mới bắt quá một đêm, tất cả mọi chuyện đều thay đổi, cô chợt nhớ tới tối hôm qua lúc rời Cổ Gia thì nụ cười của Chu Nhĩ Lam rất ý vị sâu xa.

Con người sợ nhất là cái gì? Chính là mình cho rằng người ta vẫn thương yêu mình, thật ra thì không phải như vậy, thậm chí còn lợi dụng lòng tin tưởng của mình, hung hăng đâm cho mình một nhát.

Ôn Văn đưa tay đè ép nơi lồng ngực, hít mạnh một hơi, nhấc chân đi về phòng làm việc của mình lúc đi hai chân cũng có cảm giác vô lực.

-

Lúc thu dọn đồ đạc, Tiêu Tiêu nhắn tin, dặn cô giữ buổi tối để trống, đoán chừng thật đúng an bài xem mắt cho cô. Ôn Văn không có tâm tư nói chuyện này, trực tiếp trả lời: từ từ chức rời.

Điện thoại rất nhanh vang lên, Tiêu Tiêu đã không biết nên nói gì: "Tớ đã nói là Cổ Gia giờ trò quý cậu còn chưa tin."

Ôn Văn bỏ đồ vào hộp giấy, sau khi chỉnh lý mới phát hiện thật ra căn bản không có bao nhiêu vật phẩm riêng tư thuộc về mình, giống như mặc kệ cô tại nơi nào, hình như trong tiềm thức luôn chuẩn bị tùy thời có thể rời đi.

Cô trầm mặc ngồi vào ghế da, mắt hờn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bên tai vẫn còn âm thanh Tiêu Tiêu riu rít: "Buổi trưa lập tức nghỉ ngơi, tớ lái xe tới đón cậu."

Khoé miệng Ôn Văn hiện lên một nụ cười, đại khái đời này của cô chỉ có một người bạn chân chính như vậy, người khác, không có một người nào như vậy. Nghe Tiêu Tiêu một phen quở trách cũng không thấy khó chịu, ngược lại có loại cảm giác ấm áp, cô không nhịn được bên môi cười lại sâu một chút: "Cậu có thể thuận đường mua cho tớ ít đồ ăn không?"

Tiêu Tiêu "Chặc" một tiếng: "Sao tớ lại thấy cậu coi tớ như người đưa cơm mà sai bảo thế."

Ôn Văn cười cúp điện thoại, công việc không có, trong thời gian ngắn không có nguồn thu vào, cô không có tư cách có thể phung phí, phải lập tức bắt tay vào tìm việc làm mới mới được. Không có nguồn thu vào, cô sẽ không có cảm giác an toàn, không trách được cô thực tế, thật sự bởi vì bây giờ có thể để cho cô cảm thấy an toàn, chỉ có chuyện tay làm hàm nhai.

.....

Lúc Tiêu Tiêu tới thuận đường mua cho cô Hamburger và trà sữa, mặt không đổi sắc nói: "Quá gấp, nào có thời gian mua khác."

Ngược lại Ôn Văn không so đo, khi còn bé đồ khó ăn hơn thế này cô cũng nếm rồi, cho tới bây giờ cô cũng không dám kiêng ăn, chỉ là nhìn vật này, lại không nhịn được nghĩ đến Cổ Minh Sâm.

Khi còn bé, cô ở quê hương lớn lên, lần đầu tiên ăn những thứ này, cũng là cùng Cổ Minh Sâm và Kỷ Nhan.

Cẩn thận nhớ lại, thời gian cô và Cổ Minh Sâm đơn độc ở chung với nhau ít đến thương cảm.

Tiêu Tiêu giúp đỡ cô cắt đồ xong, lúc này mới nghiêng người dò xét cẩn thận cô, thấy đáng vẻ cô đồ dẫn liền đưa tay vỗ ót cô: "Nên tỉnh táo lại, nếu hiện tại cậu còn nhớ tới người Cổ gia là tốt, thật là Thánh mẫu."

Ôn Văn cười nhấp một ngụm trà sữa: "Tớ liều mạng nhớ đến điều không tốt của họ đấy."

Tiêu Tiêu hoài nghi nhìn cô một cái, chuyển tay lái chỗ cô rồi đi, xe trực tiếp chạy nhanh trên đường lớn, Ôn Văn thấy phong cảnh hai bên có cái gì không đúng, đây căn bản không phải đường trở về nhà cô?

Cô chợt có dự cảm xấu: "Chúng ta đi đâu đây?"

Tiêu Tiêu nghiêm túc nói: "Đưa đồ ăn rồi, đợi lúc ở trước mặt người ta phải lịch sự, nhưng cũng đừng lịch sự quá. Còn nữa, cậu đừng có mà người ta hỏi

một câu đáp một câu như lúc phỏng vấn, lấy ra bộ mặt cô gái ngây thơ rớt rờ ấy."

Ôn Văn tròn trắng mắt: "Cậu gặp qua cô gái nhỏ mà hai mươi tám tuổi sao?"

"A ——" Tiêu Tiêu cũng cảm thấy mình nói không quá đúng, suy nghĩ một chút cải chính nói, "Lão xử nữ 28 tuổi thôi."

"."

Có thể không lấy chuyện này chèn ép cô không, Ôn Văn bực chết, suy nghĩ một chút lại không cam tâm: "Tớ vừa mới ly hôn, hiện tại lại đi xem mắt không quá thích hợp, hơn nữa tin tức này, Tổng biên tập của cậu thấy ——"

"Không có việc gì, tớ đã giải thích với anh ta rồi."

Ôn Văn muốn hỏi cô giải thích thế nào, mơ hồ có dự cảm xấu, hơn nữa hình như thế mà người đàn ông này thấy lại còn đáp ứng gặp mặt với cô, thật sự hơi không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Tiêu không giải thích, chỉ liếc cô một cái, từ trên xuống dưới quan sát một phen, nói: "Thời gian vẫn còn sớm, trước dẫn cậu đi tân trang lại, mặc dù hơi hoang tàn, nhưng không phải là bất trị."

Ôn Văn bị đá kích thương tích đầy mình, tựa đầu chống đỡ trên cửa sổ xe lạnh như băng, u oán nói: "Cậu thật là bạn của tớ sao? Ở lúc tớ ly hôn, thất nghiệp như vậy tận tình đá kích tớ:....."

Tiêu Tiêu vô cùng khinh bỉ hừ một tiếng: "Tớ là cứu vớt người sắp trượt chân như cậu, nếu không mình bạch cùng Hạ Trầm như vậy, Ôn Văn cậu sớm muộn cũng có một ngày lại bị vứt bỏ thôi."

Lời kia vừa thốt ra, trong buồng xe lập tức hoàn toàn an tĩnh lại.

Tiêu Tiêu nói không sai, cả tuổi thơ cô đều bị người yêu vứt bỏ, mặc kệ cô cẩn thận từng li từng tí lấy lòng như thế nào, cuối cùng cũng không tránh thoát số mạng này.

Tiêu Tiêu thấy sắc mặt cô không được, hối hận muốn cắn lưỡi, nói quanh co xin lỗi: "Thật xin lỗi, tớ nói sai rồi."

Ôn Văn lắc đầu một cái: "Cậu là quan tâm tớ...làm sao tớ sẽ không biết phân biệt như vậy."

Tiêu Tiêu thở dài: "Người như Hạ Trầm, cậu không dụng tâm hiểu rõ, những việc giết cha hại anh em cũng đều không bỏ qua, so với cái này không là gì, không phải cậu chưa nghe qua."

Ôn Văn chịu đựng kích động muốn hỏi, nhẹ nhàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hồi lâu mới nói: "Tớ biết rõ ——"

-

Bình thường mặc dù lời nói của Tiêu Tiêu ác độc, nhưng thật sự là mỗi việc cũng đều thay Ôn Văn suy tính cẩn thận. Mang cô đi mua quần áo mới làm tóc hóa trang, nghiêm túc giống như chính mình đi xem mắt.

Ôn Văn không nhịn được vuốt vuốt trán: "Xem mắt có cần phải biến thành như vậy không? Có phải hay không về sau mỗi lần gặp cũng phải biến thành như vậy, nếu không sẽ có ý tứ gạt người ta."

Tiêu Tiêu tức giận vỗ ót cô một cái: "Lần đầu tiên gặp mặt phải tạo cho người ta ấn tượng tốt, cái này gọi là tôn trọng, tôn trọng cậu có hiểu hay không?"

Tiêu Tiêu gầm thét lên, Ôn Văn lặng lẽ xoa xoa trên mặt bị cô bắn nước miếng, yếu ớt thấp đầu: "Cứ như tớ như vậy, giống như vô cùng không tôn trọng người ta vậy."

.....

Tiêu Tiêu dừng lại hưng hăng nhìn cô chăm chăm, Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ ngậm miệng.

Điều này hiển nhiên là Tiêu Tiêu tạm thời an bài, địa điểm gặp mặt là hẹn ở lâu một khách sạn Lan Đình cách không xa toà sạn Tiêu Tiêu làm, lúc họ đi, vị Tổng biên tập kia đã đến trước. Ngồi dựa lưng về phía họ, Ôn Văn chỉ có thể nhìn thấy bờ vai rộng rãi của anh ta, giấu ở trong bộ âu phục đẹp đẽ vẫn không che được đường cong hoàn mỹ.

Tiêu Tiêu đưa tay kéo cô, nhều mày ám hiệu nói: "Nhớ nắm chặt cho tốt, đây là cấp trên của tớ, nếu mà hồng làm liên lụy đến tớ...tớ sẽ cùng cậu về nhà ăn của cậu, uống của cậu, ngủ đàn ông của cậu."

Ôn Văn nén cười: "Nhưng thật ra là chính cậu muốn ngủ với người ta thôi."

Tiêu Tiêu kéo cô đi, mặt đau khổ: "Phi, tớ và anh ta bất tự không hợp, muốn dùng cậu để quy tắc ngầm anh ta đấy."

Dưới chân Ôn Văn mềm nhũn: "Người khác quy tắc ngầm tìm mỹ nữ trai đẹp, không ngờ cậu quy tắc ngầm với ông chủ cư nhiên lại tìm người đã ly hôn,

Tieu Tieu, cậu thấy có thể được hay không."

Trong lỗ mũi Tieu Tieu hử một tiếng, xoay người đã kéo cô tới trước mặt người đàn ông kia, híp mắt về mặt lấy lòng: "Tổng biên tập, đây chính là bạn tôi, người tôi đã nói với anh."

Ôn Văn khó khăn lắm mới ổn định thân hình, chờ thấy rõ bộ dáng người đàn ông kia, bỗng chốc toàn thân cứng lại, thế giới này sao lại cầu huyết như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Trước mặt mang theo kính không gọng, người đàn ông tuần lẫm với mái tóc màu đen nổi bật lên da trắng như tuyết, không phải Hạ Uyên thì là ai?

Về mặt Ôn Văn vô cùng nghi hoặc liếc nhìn Tieu Tieu, thấy cô hoàn toàn không có chút nào khác thường, gần như có thể xác định cô thật sự không biết vị đại nhân Tổng biên tập trong miệng chính là Nhị thiếu gia Hạ gia.

Giữa lòng mây Hạ Uyên dẫn theo điểm cười như cũ, nhàn nhạt liếc nhìn cô, chủ động đứng lên chào hỏi: "Bác sĩ Ôn, đã lâu không gặp."

Đứng ở một bên chuẩn bị giới thiệu Tieu Tieu sùng sốt, ánh mắt ở giữa hai người đảo quanh qua lại, cuối cùng cau mày liếc nhìn Hạ Uyên: "Hai người biết nhau?"

Hạ Uyên chẳng nói đúng sai nhún vai một cái, nghĩ đến không dễ dàng nói ra tầng quan hệ Hạ Đình Diễm kia, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Nếu như biết rõ người cô nói là bác sĩ Ôn, nên sớm một chút để cho cô an bài mới đúng."

....

Lời nói này mơ hồ dẫn theo chút mập mờ, Tieu Tieu đã nháy mắt với Ôn Văn rồi.

Dù sao Ôn Văn cũng hơi lúng túng, Hạ Uyên và Hạ Trầm ở giữa có tầng quan hệ kia kèm chế, náo loạn như vậy không phải lại cùng Hạ gia dây dưa không rõ? Hơn nữa Tieu Tieu rốt cuộc là ánh mắt gì, không thể bởi vì Hạ Uyên trắng một chút gầy một chút liền khoa trương đến nói anh ta là thịt tươi chứ?

Dĩ nhiên, đây không phải trọng điểm.

Hiển nhiên Tieu Tieu không rõ ràng lắm thân phận Hạ Uyên, mặt kích động kéo hai người ngồi xuống: "Nếu biết thì tốt hơn, càng nhiều đề tài chung chứ sao."

Ôn Văn và Hạ Uyên cùng theo đuổi tâm tư của mình, lúc trước người này cho Ôn Văn ấn tượng vẫn là không nói nhiều, lúc này ngồi chung một chỗ, ngược lại giống như rất hay nói.

Thật ra thì vẫn là bởi vì Tieu Tieu ở giữa tích cực không khí, lúc này mới không đến nỗi tẻ ngắt, trong lòng Ôn Văn và Hạ Uyên đều như gương sáng, chỉ là hai bên còn không có chọc phá tầng quan hệ Hạ gia này.

Trên đường Tieu Tieu đi phòng vệ sinh, còn lại hai người nhất thời liền an tĩnh lại.

Thân thể Hạ Uyên hình như vẫn không tốt lắm, cho dù ở trong không gian nhiệt độ vừa phải vẫn mặc dày cộm nặng nề giữ cho ấm, màu da dưới ánh mặt trời xem ra một số gần như trong suốt.

Anh ta bùng lên ly cà phê trước mặt nhấp một ngụm, nhú nhú mày ngó ra ngoài cửa sổ, hình như đang nghĩ ngợi cái gì, sau một lát mới ngẩng đầu nhìn cô: "Người bên ngoài cũng không biết quan hệ của tôi với Hạ gia, bởi vì từ nhỏ thân thể tôi không tốt lắm, phần lớn thời gian đều ở nước ngoài trị liệu, hơn nữa tôi đối với buôn bán của Hạ gia không cảm thấy hứng thú, cho nên cũng không cố ý nói cho Tieu Tieu."

Ôn Văn vẫn có chút đau đầu, vẫn không biết phải nói gì, hay là bởi vì hai người không đủ quen thuộc.

Hạ Uyên nhẹ nhàng vuốt ve mép ly, Ôn Văn chú ý tới người đàn ông này ngay cả ngón tay đều rất trắng nõn, nhưng hình dáng ngũ quan cùng Hạ Trầm đều có chút lạnh lẽo khắc sâu, cho nên cũng không giống, ngược lại có vẻ dịu dàng. Anh ta dựa vào thành ghế sau lưng, cười khe khẽ: "Không cần khách trương, coi như là giữa bạn bè uống trà mà thôi, Tieu Tieu cố ý muốn an bài, tôi chỉ không tốt từ chối."

Ôn Văn vừa một hồi quần bách, dù sao cô không suy nghĩ nhiều như vậy, nghe đối phương nói, giống như có chút gượng ép.

Ai biết Hạ Uyên lại nói tiếp: "Tôi so với chú Ba lớn một tuổi, đến nay vẫn độc thân, nếu như bác sĩ Ôn cảm thấy thích hợp, hai chúng ta có thể thử chung

đụng một chút."

....

Ôn Văn bị sợ, trừng mắt, một hồi lâu mới vội vàng khoát tay: "Anh là chú của Đình Diển, tôi không muốn cùng người thân bệnh nhân. Hi vọng anh hiểu rõ ràng."

Trông nét Hạ Uyên cười khê, ngón tay rơi vào thìa sáng loáng trượt lên, giọng nói nghe không ra vui buồn: "Bác sĩ Ôn cũng quá tiêu chuẩn, cô và chú Ba, vừa nhìn cũng biết quan hệ không đơn giản."

Ôn Văn cũng biết anh ta nhất định sẽ nói lời này, đàn ông Hạ gia từng người một tranh đấu gay gắt, chú cháu coi cô như chiến lợi phẩm. Cô có chút khó chịu, nhưng ngại vì nơi này không tiện phát tác: "Tôi và Hạ Trầm không phải như anh nghĩ."

Nói đến đây cô cũng không biết nên giải thích như thế nào, cô và Hạ Trầm đến cùng là loại nào, chính cô cũng không nói rõ được.

Tiêu Tiêu vừa đi thời gian cũng rất dài, không biết có phải hay không tự cho là thông minh mà nghĩ an bài hai người một chỗ, Ôn Văn đã sớm như đứng trên đồng lửa rồi, cảm giác điện thoại di động rung. Tin nhắn Tiêu Tiêu gửi tới, giọng vô cùng đáng đánh đòn: không cần cảm ơn tớ, chơi cho vui, tớ đi trước.

Ôn Văn nhắm mắt, mặt không thay đổi thu hồi điện thoại di động vào túi áo, ngẩng đầu chống lại một đôi mắt thâm trầm của Hạ Uyên, chần chờ nói: "Tôi còn chút việc, Hạ tiên sinh anh cứ dùng tự nhiên."

Hạ Uyên nhìn cô một cái, cũng không đưa tay đi cản, chỉ thật thấp giọng nói: "Xin lỗi, hình như tôi nói sai. Nếu bác sĩ Ôn không vội, có thể nể mặt ăn xong cùng tôi hay không."

Anh ta mỉm cười nói: "Lâu rồi không ăn cơm hai người với nhau, sẽ không trì hoãn thời gian quá lâu của cô."

Hạ Uyên đại khái bởi vì da trắng, cho nên thoát nhìn tóc vô cùng đen, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, tóc anh ta vẫn đen như mực, giờ phút này nhìn cô, thậm chí có cảm giác không thành thật, dễ vỡ.

Lúc này, Ôn Văn đứng dậy cũng không phải ngồi xuống cũng không phải, cuối cùng để túi về chỗ cũ, cầm ly nước trái cây trước mặt uống một hớp thật to: ". Được, anh ăn trước đi."

Hạ Uyên lộ ra nụ cười xinh đẹp, âm thanh dễ nghe: "Cảm ơn."

-

Hạ Uyên ăn uống rất tao nhã, Ôn Văn nhìn, không biết làm sao lại nghĩ tới Hạ Trầm.

Hai người này quả nhiên là anh em ruột, đôi mắt trong lúc cúi đầu xem ra giống khác thường, ngay cả phần cao nhả cũng giống nhau như đúc, chỉ là Hạ Trầm so với người đàn ông ở trước mặt dương cương hơn rất nhiều, làm gì cũng đều mang sức lực ngoan tuyệt.

Ôn Văn ý thức được mình lại đang nghĩ tới người đàn ông kia, vội vàng lắc đầu một cái nghĩ hắt đi cảm giác đột ngột này, cô dứt khoát không nhìn Hạ Uyên nữa, quay đầu nhìn về nơi khác.

....

Bọn họ ngồi gần cửa sổ, vừa đúng lúc có thể thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ, Ôn Văn không biết làm sao bỗng nhiên lại giống như thấy được Hạ Trầm. Anh đi giữa đám người, cúi đầu cùng một người đàn ông trung niên bên cạnh nói gì đó, trên mặt không còn là bộ dáng dịu dàng kia lúc buổi sáng nhìn thấy, ngược lại quanh thân mang theo một cảm giác sát phạt quyết đoán khắc nghiệt, giống như vương giả, từ từ hướng quán rượu đi tới.

Đi tới! !

Trong nháy mắt, Ôn Văn bị sợ tỉnh, thật ra coi như bị Hạ Trầm thấy thì có quan hệ gì, nhưng vẫn không hiểu có chút chột dạ, không khỏi sợ anh nhìn thấy cô và Hạ Uyên ở chung một chỗ.

Cảm giác này thật là tệ hết biết, Ôn Văn không kịp nghĩ kỹ, vội vàng đứng lên, bởi vì quá khẩn trương, không may đụng phải mép bàn. Người đàn ông đối diện nghi ngờ ngẩng đầu lên: "Sao thế?"

Ôn Văn lắp bắp nói: "Tôi tôi tôi, đi phòng vệ sinh."

Hạ Uyên nhìn bộ dáng của cô cũng biết không đúng, nhưng vẫn vô cùng sẵn sàng nói: "Không thoải mái?"

Ôn Văn lắc đầu mạnh liệt, ánh mắt liếc thấy đám người kia càng đi càng gần, cô cầm túi vội vàng vàng đi tới phòng vệ sinh. Hạ Uyên từ từ bỏ dao và xiên trong tay xuống, khoe miệng khê nở nụ cười, vô cùng nhạt, không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được.

Ôn Văn đợi thật lâu mới đi ra ngoài, trên đường vừa cười mình tự dung lại chạy trốn chết, vừa lặng lẽ quan sát đại sảnh, không thấy bóng dáng Hạ Trầm, nhìn dáng dấp chắc là mấy người đi lên lầu nói chuyện quan trọng.

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, liền bị người từ phía sau ôm lấy, nồng nặc hơi thở đàn ông bao quanh cô, Ôn Văn rất nhanh đã biết người đàn ông phía sau là ai.

Anh dán vào vành tai cô, ôm người chuyển đến sau một chậu cây xanh, lúc này mới trầm giọng nói: "Tránh cái gì? Tôi có thể ăn em?"

....

Sau khi bị bắt được, ngược lại Ôn Văn không hoảng hốt chút nào, cô tỉnh táo lại, rơi vào ánh mắt phía trước giống như hai người quán quýt: "Người nào chạy, buông tay."

Hạ Trầm không nghe cô, một đôi bàn tay thật dày ấm áp đè trên bụng cô: "Còn chưa thoải mái?"

Hiện tại, Ôn Văn cực sợ Hạ Trầm như vậy, cảm giác được người quý trọng đó rất tốt đẹp, cô rất sợ mình sẽ không chế không được mà nghiện. Gần như dùng hơi sức toàn thân đẩy tay anh ra, xoay người nhìn anh chăm chăm, lại thấy đáy mắt anh tràn đầy nụ cười, nghe cũng cảm thấy khó mở miệng được, không thể làm gì khác hơn là buồn bực nói: "Tôi còn có việc gấp, đi trước."

Hạ Trầm sẽ không dễ dàng để cho cô đi như vậy, một tay giữ chặt hông của cô lại kéo về, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt phác họa tinh xảo nhìn đi nhìn lại, không nhìn được nhãn mác: "Khó coi chết đi được, về sau chó trang điểm như vậy."

Ôn Văn phản bác: "Mắc mớ gì tới anh."

Nếu không tại sao lại nói Hạ Trầm là biến thái, bị Ôn Văn mắng lại còn tốt bụng cười ra tiếng, đặt mạnh mẽ người lên trên vách tường bên cạnh, đưa tay giữ sau gáy cô: "Không muốn cùng tôi, cũng muốn làm Chị dâu của tôi, Ôn Văn, em có phải hay không tự coi là đúng? Vậy thì em thích anh Hai của tôi như vậy, lúc đang trên giường anh ta cũng không nhất định có thể thỏa mãn em."

Ôn Văn bị lời nói thô tục của anh làm cho mặt đỏ lên, trợn mắt nhìn anh, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt người đàn ông này rất khó nhìn, gần như có thể dung từ âm trầm để hình dung.

....

Cô nhớ lần trước Hạ Trầm cũng bởi vì chuyện cô đi tìm Cố Minh Sâm cũng lộ ra nét mặt này, trong lòng có một ý nghĩ dần dần lộ đầu ra, thậm chí càng ngày càng rõ ràng, nhưng vẫn không dám nghĩ tới, dùng sức đẩy ngực anh: "Đàn ông Hạ gia các anh, một người tôi cũng không thích."

Ánh mắt Hạ Trầm buồn bã, cúi đầu cắn mạnh lên đoạn cổ thon dài lộ ra của cô.

Ôn Văn bị đau nhỏ giọng kêu lên, bị anh đưa tay bịt miệng không phát ra được âm thanh nào. Mỗi lời anh đều sử dụng, thậm chí còn dùng răng tinh tế gặm cắn da cô.

Bị thương, nhưng lại có chút tê tê.

Ôn Văn nói không ra cảm giác kia là như thế nào, khoang miệng ấm áp gần như đã man mát hút, còn có đầu lưỡi mềm nhũn như có như không liếm lấy, đôi tay cô gắt gao thủ sẵn cánh tay của anh, cũng bởi vì giữa giữa mà chỗ dưới cằm anh tạo ra một vết thương.

Nhưng thân thể ngăn chặn mình cường tráng lù lù bất động, anh hôn động tình, nhắc một chặn cô quần lên bên hông mình.

Ôn Văn bị anh đẩy lên trên dọc theo vách tường, hạ thể thật chặt đụng nơi bụng anh đã sớm đột nhiên cường tráng đứng dậy, lúc anh ngẩng đầu đẩy mắt trong thoáng chốc có mấy sợi tơ hồng, trong nháy mắt khiến cho Ôn Văn có ảo giác thật tốt tựa như Vampire .

"Sớm muộn gì cũng ấn dấu điều này trên người em." Anh nói xong, hạ chân cô xuống, hung ác cảnh cáo nói, "Còn dám gặp mặt đàn ông khác sau lưng tôi, nhìn tôi có hay không giết chết em."

....

Hôm nay, anh vội vàng tới đầu óc choáng váng, kết quả nhìn thấy người phụ nữ này khí định thần nhàn ngồi đó xem mắt với người khác, hơn nữa đối tượng không phải ai khác, lại là Hạ Uyên!

Còn không biết sống chết, ăn mặc thành như vậy, muốn quyến rũ người nào?

Anh nghĩ tới điều này càng thêm thô lỗ lau môi vẫn còn dính màu sắc son của cô: "Nếu dám cho tôi thêm phiền phức, dù tới đại di mục cũng không bỏ qua cho em"

Ôn Văn khó có thể tin nhìn anh, một hồi lâu mới hận mắng ra một câu: "Không bằng cảm thú."

Nói xong lại đưa tay nắm thật mạnh địa phương anh muốn liều mạng một cái, sức lực này không thể so với mới vừa rồi anh cắn cô nhẹ bao nhiêu, mặt Hạ Trầm biến sắc, trên tay đưa thêm sức lực.(các bạn biết chị Ôn nắm cái gì ko?????)

Ôn Văn vội vàng cầm túi bỏ chạy, chờ thời điểm Hạ Trầm đuổi theo ra, người phụ nữ kia đã sớm không thấy bóng rọi !

Chương 28

Ôn Văn về nhà gọi điện thoại cho Tiêu Tiêu, lúc này Tiêu Tiêu mới biết thân phận của Hạ Uyên, ngoài kinh ngạc ra cô luôn miệng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi tiêu Văn, mình thật sự không biết. Bình thường Hạ Uyên rất khiêm tốn, hơn nữa từ nhỏ nhị Hạ thiếu này rất ít ra ngoài ánh sáng, sau khi trưởng thành thì liền ra nước ngoài chữa bệnh, cho nên mình không nghĩ anh ta là nhị Hạ thiếu gia”.

“Không sao, dù sao đi nữa thì về sau cũng không gặp lại”. Nếu Tiêu Tiêu biết rõ thân phận của Hạ Uyên chắc chắn sẽ không giới thiệu cho mình, chỉ là bây giờ cô không có tâm tư nghĩ đến chuyện này, ngược lại suy tư đến vấn đề khác.

Những lời của Hạ Trầm thật sự quá mập mờ, nhưng cô không cảm thấy quá mức đáng ghét, điều này làm cho Ôn Văn cảm thấy khẩn trương, lo âu và một ít nguy hiểm. Tiêu Tiêu vẫn còn buồn bực, một chút cũng không phát hiện Ôn Văn khác thường, tiếp tục lòng đầy căm phẫn nói: “Người này cũng quá già bộ rồi, già thế lớn như vậy còn chạy tới chỗ chúng ta giành chén cơm”.

Ôn Văn khe khẽ cười: “Thật ra thì cậu đang mơ tưởng đến cái ghế của anh ta thôi”

Tiêu Tiêu phóng khoáng thừa nhận: “Nếu không phải là anh ta chột nhảy dù, thì vị trí tổng giám đốc này nhất định là của mình, bàn về năng lực mình cũng đâu thua kém Hạ Uyên”.

Tiêu Tiêu nói xong không nhịn được lại than thở: “Chỉ là Hạ Uyên bị Hạ gia giành mất đi quyền lực không ít, thật ra Hạ gia chỉ có hai người con là con cả và Hạ Uyên, còn Hạ Trầm là con riêng. Ai bảo hiện tại Hạ Trầm làm chủ Hạ gia, Hạ Phong chết rồi, nếu Hạ Uyên cứng rắn không buông bỏ quyền lực thì người chết chắc chắn là anh ta.”

Nhịp tim Ôn Văn chột lờ một nhịp đập, thì ra là còn có cả quan hệ này, không trách được mối quan hệ giữa Hạ Trầm với Hạ Uyên không tốt. Nói như vậy, “Giết cha diệt huynh” này ngày càng trở thành sự thật rồi.

“Tiêu Tiêu, mình muốn trở về thăm cha”.

Ôn Văn chột mở miệng, Tiêu Tiêu cũng ngáy ngẩn cả người: “Không phải là mùa hè cậu mới trở về sao? Như thế nào năm nay lại ——”

“Dù sao hiện tại cũng không có việc gì làm, về nhà giải sầu”.

Lập tức Tiêu Tiêu cười phá lên chọc cô: “Không phải là vì cậu đang tránh người nào chứ?”

Ôn Văn không có lên tiếng phủ nhận, thật ra thì chính cô cũng không nói rõ tại sao đột nhiên quyết định về nhà, chỉ là lúc này tâm tình có chút rối loạn, hoàn cảnh thôn quê rất tốt, vừa vặn thích hợp lắng đọng nội tâm đang dậy sóng của cô. Hơn nữa hôm nay báo chí lại đăng tin lá cải về cô, vừa đúng trở về lánh nạn.

Đại khái Tiêu Tiêu cũng muốn cô đến nơi này, gật đầu đồng ý nói: “Đi đi, dù sao việc làm bây giờ cũng kiếm không dễ”.

Trong tay Tiêu Tiêu có chìa khóa dự bị nhà Ôn Văn, cô dặn dò Tiêu Tiêu nhớ cách hai ngày tới đây tưới nước cho hoa, còn có cái gì mà cá..., Tiêu Tiêu không bình tĩnh: “Biết, càng lúc càng giống bà già, cậu còn như vậy thật ế dài dài”.

Ôn Văn thu dọn hành lý, rồi xế chiều xuất phát, đi rất gấp, giống như là đang trốn tránh người nào.

Cho đến khi lên xe buýt cô mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, đây là chuyến xe cuối cùng, đến huyện cô là sắc trời đã tối đen. Ôn Văn dựa vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, mơ mơ màng màng liền ngủ mất, trên đường điện thoại di động kêu, cô vừa cầm lên vừa nhìn phát hiện là Hạ Trầm.

Ôn Văn không nhận, nhìn chăm chăm dãy số rồi trực tiếp tắt máy, mặc dù chuông điện thoại di động yên tĩnh trở lại, nhưng tim lại đập càng ngày càng loạn.

Điện thoại chỉ vang một lần liền ngừng, Hạ Trầm cũng không có gọi lại. Ôn Văn cắt di động xong, nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được.

-

Năm ngoái, căn phòng cũ của bà nội bị mưa dột, thừa dịp Ôn Văn cho người sửa chữa lại còn có cả máy nước nóng, cho nên cho dù đã trễ thế này vẫn như cũ có nước nóng. Chỉ là trong phòng quá yên tĩnh, trong nhà không có một người, trước kia bà nội có nuôi chó con nhưng năm ngoái cũng chết rồi.

Nơi này, thứ thuộc về cô càng ngày càng ít đi, nhưng dù sao thì cũng là nhà cô. Ở đây cô không sợ bị người ta đưa đi hay đuổi ra ngoài.

Thời tiết vô cùng lạnh, ngoài cửa sổ là một ao cá, Ôn Văn ngồi bên cạnh lau tóc, khắp nơi đều tối đen như mực. Tính khí bà nội không tốt, cho nên ngôi nhà tách biệt với các gia đình khác, xung quanh chỉ có nhà của cô, Ôn Văn không dám ngồi lâu, rất nhanh đóng cửa lại.

Cô đi nấu đồ ăn cho mình, phát hiện không có lửa, trước kia mỗi lần trở lại cô ở cũng không lâu, cho nên căn bản không chuẩn bị gì cả..., với lại trong nhà hàng năm không có ai, hình như cũng không an toàn.

Ôn Văn tùy tiện ăn một chút bánh bích quy mang tới đi ngủ, ban đêm nhiệt độ thấp, cả đêm đều ngủ không sâu.

Cô mơ to mắt nhìn nóc nhà, không biết vì sao liền nghĩ tới năm ấy cô cùng Cố Minh Sâm trở về tảo mộ. Thật ra thì cô với Cố Minh Sâm trở về nhiều lần mà không nhớ rõ lắm, nhưng chuyện năm ấy lại rõ mồn một trước mắt, muốn quên cũng không quên được.

Nhớ khi đó, ngày thứ hai Cố Minh Sâm cũng không có đi tảo mộ ba cô, mà mang theo Kỷ Nhan vào trong rừng chơi. Xung quanh nơi này có rất nhiều núi lớn, đối với người lớn lên trong thành như Cố Minh Sâm và Kỷ Nhan thì có sức hút rất lớn.

Khi Ôn Văn trở lại từ mộ ba cô thì trời đã tối rồi, nhưng Cố Minh Sâm với Kỷ Nhan vẫn chưa trở về, cô rất lo lắng, lại nghe người trong thôn nói Hạ Thiên sẽ có mưa, có lúc sẽ xảy ra lũ bất ngờ với sạt lở đất.

Ôn Văn liền cầm đèn pin, dọc theo đường mòn lên núi tìm.

Thật ra cô rất sợ tối, cũng nhát gan, nhưng khi đó không biết vì sao sao cả người tràn đầy khí thế, lo lắng Cố Minh Sâm sẽ xảy ra chuyện.

Trong rừng tối đen như mực, lại an tĩnh dọa người, nghe người trong thôn nói trong rừng sâu có ma sẽ xuất hiện, nhưng Ôn Văn vẫn nhắm mắt đi vào trong.

Lát nữa mưa xuống thật, mưa không lớn nhưng quần áo trên người cô đều ướt sũng.

Tại thời điểm Ôn Văn tìm được Cố Minh Sâm với Kỷ Nhan, bọn họ đang ngồi ở trong một sơn động nhỏ tựa sát vào nhau, trên mặt hai người không giống như cô tưởng tượng bất an với lo lắng, mà là hạnh phúc ngọt ngào bên nhau.

Một khắc kia Ôn Văn cảm giác mình có chút đau, cô do dự có nên tiến về phía trước hay là bỏ đi, thì Cố Minh Sâm thấy cô.

Vốn Cố Minh Sâm đang cười nhàn nhạt, lập tức nụ cười trên mặt biến mất, thay đổi hoàn toàn đáng sợ, một đôi mắt lạnh nhạt từ xa xa nhìn cô, đại khái cảm thấy cô thật nhiều chuyện__.

Lúc trở về Cố Minh Sâm công Kỷ Nhan về, nghe nói cô không cẩn thận trượt chân, hai người hỏi han lẫn nhau, thỉnh thoảng cười khẽ.

Ôn Văn liền lặng lẽ đi theo phía sau hai người.

Năng lượng đèn pin cầm tay có chút yếu đi, ánh sáng rất nhạt, cô lại muốn rọi đường cho Cố Minh Sâm với Kỷ Nhan thấy để đi, nhưng không ngờ chính cô lại vấp phải đá ngã ngựa xuống.

Cổ chân đau dữ dội, cô ngồi tại chỗ, đại khái biết chính mình bị trật chân rồi.

Bởi vì cô dừng bước, Cố Minh Sâm cũng ngừng lại. Anh nhướn lông mày mắt lạnh nhìn cô, có chút không nhịn được: "Lạnh như thế, dừng lại làm gì?"

Ôn Văn chần chờ, nói thật: "Tôi không cẩn thận, trật chân rồi."

"Nghiêm trọng không?" Kỷ Nhan kinh ngạc giùng giàng muốn Cố Minh Sâm thả cô xuống. Cố Minh Sâm lại không chịu, thậm chí cũng không có đến gần cô giúp một tay nhìn một chút, chỉ nói: "Có thể đi không?"

Ôn Văn thử giật giật, tâm đau, nhưng vẫn là cố nén đứng lên: "Ừm, có thể."

Cố Minh Sâm cũng không quay đầu lại, vẫn như cũ công Kỷ Nhan, đi về phía trước.

Lần đó Ôn Văn quyết tâm chấm dứt đoạn tình say đắm nhưng vô vọng này.

-

Ngày thứ hai Ôn Văn đi tới nhà cậu. Mang theo một ít quá khứ đau thương, trả lại cho cậu một bao tiền lì xì, cậu mẹ cũng không kiêu dè, ở trước mặt cô liền rút ra liếc mắt nhìn, lập tức vui mừng miệng không khép lại được: "Hiện tại tiểu Văn có bản lĩnh rồi, nếu ban đầu đi theo chúng ta, bây giờ làm sao có tiền đồ ."

Ôn Văn chỉ cười, cậu mẹ vội vàng tiến vào gian phòng đem bao tiền lì xì cất kín.

Cậu một mực ngồi bên cạnh hút thuốc, mới nhỏ giọng hỏi cô: "Minh Sâm không về với con? Hàng năm đều là hai người cùng về__" hấn nhìn mặt cô tràn đầy đau lòng, có lẽ là nhìn cô khí sắc không tốt.

Dù sao cậu cũng là quan hệ máu mủ, vẫn quan tâm đến cô, Ôn Văn mỉm môi ngăn chặn cảm giác chua xót từ cổ họng ,lúc này mới cười gật đầu: "Chúng

con rất tốt, cậu đừng lo lắng, tại anh ấy bận quá nhiều việc”.

"Bạn cũng không thể tới thăm cha con được?." Cậu không đồng ý nhìn cô, thấy khí sắc Ôn Văn không tốt, càng phát ra lo lắng, "Có phải Cố gia đối xử không tốt với con? Không môn đăng hộ đối"

Đây là lời lẽ tầm thường quá rồi, mỗi lần trở lại cậu đều hỏi như vậy, có lẽ là cảm thấy ban đầu không có chăm sóc tốt cho cô, sợ cô ăn nhờ ở đậu không dễ chịu. Ôn Văn nhìn cậu, so với tuổi thật trong cậu già đi rất nhiều, hơn nữa cậu không quyền không thể, biết cô chịu uất ức, có thể làm gì chứ!

Cô kéo cánh tay cậu, hết sức chăm chú mà bảo cậu: "Con thật sự rất tốt, công việc cũng thuận lợi, Minh Sâm đối với con cũng tốt, cậu đừng lo lắng. Lâm Lâm đâu rồi, cậu?"

"Không biết chạy đi đâu rồi, không chịu học hành, mỗi ngày đều chạy đi lung tung." Nghe nhắc tới con gái mình, Mặt mày cậu liền xanh mét, hiển nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này, lại hỏi ôn Văn, "Ban đầu các con kết hôn ta không tham dự, bây giờ cũng không thấy bóng dáng đâu, nói nó có rảnh thì về một chuyến, con cũng biết nhiều lời đồn ra tiếng vào rất khó nghe”.

Đại khái Ôn Văn cũng biết người ta dị nghị thế nào sau lưng, đơn giản là nói nhà chồng không xem cô ra gì. . .

Cô gạt đầu một cái, giải thích qua loa với cậu: “Tại anh ấy bận quá, nếu rảnh con sẽ bảo anh ấy về một chuyến ạ”.

Cậu muốn nói thêm điều gì, thì mẹ đã ra.

Bà đẩy cậu một cái, tức giận trừng mắt nhìn cậu: "Cả ngày ông lo chuyện không đâu, chỉ cần tiểu Văn chịu đựng tốt là được rồi, ông quản đượcw sao. Hơn nữa, ban đầu nếu tiểu Văn đi theo chúng ta, có thể có ngày hôm nay sao? Không biết chừng có thể gả cho tên đầu đường xó chợ, cả đời sanh con đường cái rồi”.

Mất cậu trừng thật lớn, nhưng vẫn không dám phản bà, cuối cùng chỉ nói: "Bà thì biết cái gì, nếu gả cho người không yêu tiểu Văn, mới là sai lầm cả đời”.

Mỗi lần trở lại Ôn Văn đều nghe hai người bọn họ cãi vã oán trách, chờ họ nói đủ rồi mới đứng lên: “Con về trước đây”. Mẹ vội vàng đi tới: "Tiểu văn, mẹ có chuyện muốn nói với con”.

"Năm nay Lâm Lâm cũng đã 18 tuổi rồi, nó học hành không được, ta muốn để nó đi với con đến Thanh Châu, có công việc gì thích hợp không__?

Bà chưa nói xong cậu liền cắt đứt: "Nó mới mười bảy tuổi! ai dám tuyển dụng, không phải bà muốn tiểu Văn gặp phiền toái sao?”

Mẹ lại bắt đầu tròn mắt, âm thanh cực cao: "Qua hết năm không phải 18 rồi sao? Hơn nữa, tiểu Văn làm việc ở bệnh viện, xem thử sắp xếp công việc y tá cho Lâm Lâm”

Lần này Ôn Văn không nhịn nổi nữa, cô khó xử liếc nhìn mẹ: "Y tá. Phải có bằng cấp."

Mặt của mẹ lập tức liền đen: "Tiểu văn, con chỉ có một người thân là cậu. Con nhớ cho rõ, năm ấy khi sinh Lâm Lâm, nếu không phải ta tiết kiệm tiền cho con ăn mặc, học hành, tạo điều kiện cho con, thì nhất định so với hiện tại Lâm Lâm thông minh hơn nhiều, không như bây giờ.”

Ôn Văn cúi đầu, lòng bàn tay cuộn chặt lại, móng tay bấm vào da thịt, rất đau. Cô không mở miệng phản bác mẹ, mặc dù sự thật không giống như bà nói, nhưng ban đầu là cậu đã nuôi dưỡng cô là sự thật, nếu như cô hơn thua với bà ấy, thì người cuối cùng khổ sở cũng chính là cậu. Ôn Văn mở miệng cắt đứt hai người đang cãi vã, nói: "Để con xem một chút trong bệnh viện có công việc gì thích hợp với Lâm Lâm không, y tá thì không được, cậu mẹ cũng biết bệnh viện con đang làm rồi đấy, sợ Lâm Lâm không làm được”.

Sắc mặt của bà lúc này mới không đen nữa, liền lôi kéo không để cho cô đi: "Để mẹ nấu đồ ăn ngon cho con, lâu rồi chúng ta không ăn cùng nhau.”

Ôn Văn nhìn bóng lưng bà vui mừng hơn hờ đi vào phòng bếp ,lặng lẽ thờ dài.

Quả nhiên giữa người và người trừ lợi ích ra, căn bản chẳng tồn tại gì cả.

-

Quét xong mộ của bố, Ôn Văn cũng không còn lập tức rời đi, lần này trở về cô muốn ở nhà một thời gian, cô không muốn nghĩ những thứ đang diễn ra ở Thanh Châu.

Điện thoại di động từ đó trở đi cũng không reng nữa, mà cô cũng không để ý tới nó, chợt sức nhớ phải gọi cho Tiêu Tiêu xem có công việc gì thích hợp cho Lâm lâm không, lúc này mới tìm dây sạc điện cắm vào. Vừa mở máy, liền hiện ra một đồng tin nhắn, trong đó nhiều nhất là của Tiêu Tiêu, có vài tin là của Cố Minh Sâm, duy chỉ có Hạ Trâm là một tin nhắn độc nhất: Trả lời điện thoại”.

Xem kia, lại là bộ dáng ra lệnh, cô không thèm, trực tiếp xóa tin nhắn

Tiêu Tiêu ở trong điện thoại nghe cô muốn tìm việc làm cho Lâm Lâm, trong lòng có chút bất mãn: "Không phải là mình không muốn giúp cậu, chỉ là Lâm Lâm mới 17 tuổi, cũng quá nhỏ rồi.”

Ôn Văn cũng biết mình làm khó: "Mình tính cho Lâm Lâm học một cái gì đó, rồi đợi Lâm Lâm đủ 18 tuổi, mình sẽ tính tiếp.”

Tieu Tieu bày tỏ đồng ý, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại thần thần bí bí hỏi: "Hạ Trầm gọi điện thoại cho cậu rồi sao?"

"Không có ——" Ôn Văn cảm giác Tieu Tieu muốn nói gì, tim không khỏi đập rộn lên.

Quả nhiên Tieu Tieu cười có thâm ý khác, giọng điệu là lướt, dáng vẻ trêu chọc: "Anh ta đối với cậu đặc biệt nha, ngày đó chính mình làm mọi như, đi tới lão thầy thuốc Trung y, vừa nghe Hạ tiên sinh an bài. Ông ta liền lập tức khám cho mình trước. Nghe đâu, muốn gặp ông ta phải xếp lịch trước nửa năm. Tieu Văn, nếu nói cậu và Hạ Trầm không có gì, mình không tin!"

Ôn Văn nhớ tới lần trước Hạ Trầm nói như vậy, , trong lòng hơi khác thường, nhưng vẫn là không nói gì.

Tieu Tieu lại cười ra tiếng: "Anh ta biết khi nào thì kỳ kinh nguyệt của cậu đến, còn biết cậu đau bụng kinh. Có phải hai người muốn làm chuyện gì tốt, nhưng lại bị thần thích đến thăm?"

Ôn Văn nuốt ngụm nước miếng, chột dạ phản bác: "Đương nhiên là không rồi, mình không cẩn thận nên lỡ miệng nói với anh ta ——"

"Không cẩn thận." Tieu Tieu tiếp tục giễu cợt cô, "Thế nào cậu lại không cẩn thận, để cho tổng giám đốc đại nhân biết đây."

Ôn Văn tròn mắt chất vấn Tieu Tieu: "Bản chất của cậu cũng quá thô bỉ rồi, cậu cũng muốn chiếm đoạt anh chàng Hạ Uyên kia cơ mà."

"Hừ." Không biết có phải nói trúng tâm tư Tieu Tieu không, mà nhất thời cô không lên tiếng.

Ôn Văn xem thời gian không còn sớm, lại cùng cô tùy tiện nói mấy câu rồi cúp máy, cuối cùng do dự có nên gọi điện cảm ơn Hạ Trầm hay không, nằm trên giường lăn qua lăn lại suy nghĩ, cuối cùng lại ngủ thiếp đi. . . .

-

Mới sáng sớm Ôn Văn bị tiếng gõ cửa đánh thức, mở mắt hoảng hốt một hồi lâu, bầu trời bên ngoài mới còn chưa thấy mặt trời nhô lên, còn đậm sương mù, tiếng gõ cửa ngày càng to hơn, hừ, sớm như vậy, ai lại chạy tới vào giờ này chứ?

Ôn Văn cảm áo khoác ngoài mặc vào, tùy tiện sửa sang lại quần áo một chút mới mới chạy đi.

Cửa mở ra, người đứng bên ngoài lại là A Tước với Hạ .

Thiếu chút nữa Ôn Văn cho là mình vẫn còn đang nằm mơ, ở đó giật mình, nhất thời không biết nói gì.

Hiển nhiên A Tước gõ cửa một cái, theo thói quen chào một tiếng: " Bác sĩ Ôn ."

Ôn Văn liếc nhìn người đàn ông đang hút thuốc bên cạnh, anh hơi nhíu lông mày cũng đang quan sát cô, môi nhàn nhạt khạc ra khói thuốc, trên người vẫn như cũ, trong xet trong màu đen, anh cao lớn đứng trước cửa, mùa đông lạnh giá, làn khói trắng bay lượn lơ, sương mù còn chưa tan, rất đẹp mắt có chút không chân thật

A Tước nhìn hai người, nhẹ nhàng ho một tiếng: "Chúng tôi chạy đến nửa đêm mới tới được đây, không biết có thể vào trong nghỉ ngơi không?"

Lúc này Ôn Văn mới phát hiện ra cả hai người họ đều mệt mỏi, cách đó không xa ở ven đường có chiếc xe màu đen của Hạ Trầm, cô siết chặt cánh cửa, chần chờ có nên mời họ vào nhà: ". Vào đi."

A Tước gật đầu một cái, cầm trong tay không ít đồ, đã dẫn đầu tiến vào.

Hạ Trầm vo thuốc lá lại mới nhấc chân đi tới, trực tiếp đi ngang qua cô, không liếc nhìn , chỉ thấp giọng khạc ra một câu: "Không nói tiếng nào bỏ chạy, nếu có lần sau nữa, trực tiếp cắt đứt chân của em."

"." Ôn Văn dùng sức cắn cắn môi!

-

Ba người ngồi ở trong nhà không khí có chút xấu hổ, vốn A Tước không nói nhiều, Hạ Trầm lại càng không nói, mỗi lần thấy cô đều là “làm” nhiều hơn “nói”. Ôn Văn muốn đi pha trà cho hai người họ, chợt nhớ nơi này không có trà, cuối cùng liền thôi, cùng hai người họ mắt to trừng mắt nhỏ.

A Tước vẫn sống lưng thẳng tắp quan sát chung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào di ảnh của bố cô.

Ôn Văn nhận thấy được tầm mắt của anh, nhỏ giọng giải thích: "Đây là ta bố tôi."

A Tước mím môi, ánh mắt phức tạp gật đầu một cái: "Cô và bố rất giống."

Hạ Trầm cũng liếc nhìn theo, rất nhanh thu hồi tầm mắt: "Không có gì ăn sao? Đói bụng."

Ôn Văn thầm nghĩ người này đúng là mặt dày, đến nhà người ta không báo trước một tiếng, lại còn sai bảo đồng tây! Đương nhiên cô không thể đuổi họ

ra ngoài, vì vậy nói: "Nơi này đã lâu không có người ở, tôi đi mua đồ nấu cho hai anh ăn."

Hạ Trầm đứng lên, A Tước theo bản năng cũng muốn đi theo, bị anh đè lại bả vai ngăn lại.

"Tôi đi với em." Hạ Trầm nói như vậy, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ ra điều gì, Ôn Văn không khỏi run lên, không phải người này đang tính toán chuyện gì chứ?"

Thời điểm Ôn Văn thay quần áo, Hạ Trầm nhướn mắt ra hiệu cho A Tước lấy bức đi ảnh của bố cô bỏ vào túi bành tô.

-

Trên đường đi Ôn Văn cố ý giữ khoảng cách với Hạ Trầm, lần này đúng là kỳ quái, Hạ Trầm chỉ nhìn cô cười, nụ cười thật chói mắt mà.

Rốt cuộc Ôn Văn không thể nhịn được nữa, dừng lại nhìn anh chăm chăm: "Anh tới đây làm gì"

Hạ Trầm vân đạm phong khinh nói: "Tìm em."

"."

"Về sau nếu đi đâu, ít nhất em phải báo cho tôi một tiếng." Hạ Trầm nói lời này thì mắt thẳng tắp nhìn vào cô, cũng không lùi bước cũng không né tránh, giống như lời anh nói đều là thật, giọng nói nghiêm túc cổ chấp.

Ôn Văn bị anh nói trái tim liền đập loạn, người này cũng quá miệng lưỡi rồi, không khéo cô sẽ bị anh ta đồn ngã mất. Cô xoay người bước nhanh về phía trước, dứt khoát không cùng anh ba hoa nữa. Hạ Trầm lại bước nhanh đi lên, rất dứt khoát bắt lấy tay của cô bỏ vào trong túi áo bành tô của mình.

Ôn Văn nhướn lông mày lên, ánh mắt từ cánh tay quần quýt của hai người dời lên trên người anh, cuối cùng nhìn vào đáy mắt đang cười của anh, chỉ nghe anh giọng trầm thấp nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Bối vì nhớ em."

Hô hấp Ôn Văn hơi chậm lại, anh sán lại gần một chút, cơ hồ môi muốn dán lên môi: "Tôi nhớ em, nghĩ đến không kịp đợi em trở về, không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm tới cửa."

Toàn thân Ôn Văn cứng ngắc tại chỗ giống như tượng hóa thạch, cô chỉ muốn nói nhưng vừa mở miệng liền đụng phải môi anh, hơi thở dính lấy nhau tư thế mập mờ, lại còn ở ven đường.

Ôn Văn lý trí đẩy anh ra, thế nhưng anh lại từng bước từng bước mà ép sát, cánh tay quần lấy cô dùng sức ép vào người anh, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại.

Vốn Ôn Văn còn đang sót lại một ít lý trí, bị anh hôn nhiệt liệt, khuấy đảo môi cô phá đi bức tường kiên cố của cô, anh bá đạo cạy mở hàm răng cô, thần tốc tiến vào lưỡi giao lưỡi.

Ôn Văn cũng không dám thờ mạnh, thân thể càng lúc càng nóng, toàn thân ngày càng mềm đi.

Cuối cùng cô gục lên trên ngực anh, mệt mỏi không còn chút sức lực, rõ ràng là anh hôn cô trước, thế nào mà cô lại chẳng còn sinh khí chứ.

Hiển nhiên Hạ Trầm rất hài lòng bộ dạng này của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thẹn thùng, anh có cảm giác thành công khác thường: "Thoải mái? Tối nay sẽ để em thoải mái hơn ——"

Toàn thân Ôn Văn nóng bừng, một chương đẩy anh ra thật xa: "Đi chết đi."

Nơi này mặc dù là ở nông thôn, nhưng giao thông cũng tốt, hai người đi một hồi liền đi đến chợ. Ôn Văn chút lại mua rau cải, lại mua lò vi ba, Hạ Trầm đi phía sau phụ xách đồ, thấy cô thuận phục trả giá, chờ đi xa mới cười ôm bả vai cô: "Như vậy giống cô vợ nhỏ quá, thật muốn lấy về nhà."

Lời kia vừa thốt ra, hai người cũng ngây ngẩn cả người.

Hạ Trầm cũng không ý thức được mình lại nói ra lời này, bốn mắt đụng vào nhau, nhất thời có chút xấu hổ.

Vừa vặn có người gọi Ôn Văn, lúc này mới phá vỡ cục diện bế tắc, chỉ là Ôn Văn vừa thấy người đối diện, sắc mặt càng khó coi hơn: "Cậu."

Cậu vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Trầm, lại thấy anh ôm Ôn Văn thân mật, chỉ hơi nghĩ một chút liền thật thà mà cười: "Nhất định là Minh Sâm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đối mặt với lời hỏi thăm của ông cậu, Ôn Văn ấp úng không biết nên giải thích như thế nào. Nếu như trả lời không phải, nhất định ông cậu sẽ tra xét hỏi cung tận nơi tận chốn. Hơn nữa bây giờ cánh tay của Hạ Trầm còn sưng sã khoác lên trên vai cô, muốn có bao nhiêu thân mật thì có bấy nhiêu.

Cô đang suy tư phải nói thế nào mới để ông cậu khỏi nghi ngờ, bỗng nhiên sắc mặt cậu khó chịu, kéo cô qua một bên: “Mới vừa rồi ta thấy hai con ở ven đường thân mật hôn nhau, dù sao ở đây cũng là nông thôn, làm cái kia...e không hay lắm.”

Ôn Văn kinh sợ ngẩng đầu, thấy trên khuôn mặt già nua của ông cậu mang theo vài phần lúng túng, thì ra một màn kia đều bị ông cậu thấy được, cô càng không biết phải nên nói như thế nào với ông cậu về thân phận của Hạ Trầm.

Đăm lo đành phải theo lao, cô không sợ chết nói: "Minh Sâm mới đến, còn là sáng sớm nên chưa thể đến thăm cậu được."

Cho dù không cần nhìn Ôn Văn cũng biết giờ phút này Hạ Trầm nhất định tức giận. Cô cúi thấp đầu, âm thanh cực nhỏ, giới thiệu hai người với nhau: “Minh Sâm, đây là cậu em.”

Hạ Trầm đứng bên cạnh một hồi cũng chưa lên tiếng, Ôn Văn khẩn trương lòng bàn tay đều là mồ hôi, cánh tay ở trên vai cô bắt đầu có cảm giác lạnh đi.

Qua một hồi lâu mới truyền đến giọng anh ôn hòa, anh nói: "chào cậu."

Ông cậu vừa nhìn nghe thấy Minh Sâm, đặc biệt hài lòng với dáng vẻ của cậu ta, cười ha hả: “Cuối cùng hôm nay gặp được, rất tốt, rất tốt.”

Hạ Trầm ra dáng vẻ của “Tiểu Diện Hồ” (là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử. còn có tên gọi là Chu Phú xếp thứ 93 trong 108 vị đầu lĩnh Lương Sơn Bạc và xếp thứ 47 trong 72 vị sao Địa Sát, được sao Địa Tàng Tinh chiếu mệnh).khách sáo hàn huyền nói: "Người là người thân nhất của Tiểu Văn, thế mà bấy lâu nay con không tới thăm người được. Hôm nay nhất định phải ta lỗi với cậu rồi."

Ông cậu sao có thể ứng phó được với lời giải thích này, bị một người đàn ông âm trầm dáng vẻ thân sĩ làm cho chân tay luống cuống, miệng lưỡi khô cằn: "Không có nghiêm trọng như thế, đều là người một nhà. Lại nói con luôn bận rộn, chúng ta hiểu mà."

Ông vừa nói vừa quay đầu qua Ôn Văn: "Buổi tối ta để cho mợ con xào hai món đãi Minh Sâm, ta phải uống vài chén với Minh Sâm với được."

Cậu mở miệng một tiếng "Minh sâm" rất thân mật, Ôn Văn nghe được trong lòng run sợ, cô lặng lẽ liếc nhìn hạ chìm, phát hiện dáng vẻ của người đàn ông này lúc nói chuyện với người lớn vô cùng lễ phép ,tôn trọng .

Hạ TRẦM vừa cúi đầu vừa nhìn cô, hai ánh mắt chạm vào nhau, cô bỗng chốc mở to mắt, trên mặt có chút nóng lên: "Nhất định anh ấy không có thời gian rồi, cậu à." Mặt ông cậu liền biến sắc, chần chờ liếc nhìn Hạ Trầm: "Thế nào, vừa tới lại liền muốn đi?"

Hạ Trầm chậm chậm lắc đầu một cái, như cũ là bộ dạng khiêm tốn nói: "Cậu nói để cho anh cùng người uống vài chén, bận rộn đi nữa cũng phải đi, người lớn phân phó sao có thể không nghe."

Ôn Văn cũng có chút ghen hòng nhìn người trước mặt mà trân trối, đây chính là lưu manh Hạ Trầm sao?

Ông Cậu nghe Hạ Trầm nói vậy cực kỳ cao hứng, giả là cười ra tiếng: "Tốt, con nhất định phải tới."

Hạ Trầm mỉm cười gật đầu.

Ông Cậu nói tiếp mấy câu mới đi, trong lúc nói chuyện đều là khẳng định Cố Minh Sâm đối tốt với cô, haiz...Ông Cậu càng khen Cố Minh Sâm thì cuộc sống về sau của cô càng khó qua.

Ông Cậu vừa đi, Không khí xung quanh nhất thời giảm đi đột ngột.

Hạ Trầm cũng không nói chuyện, như cũ ôn hòa ôm cô đi về phía trước. Ôn Văn nghi ngờ lặng lẽ ngẩng đầu lên, thế nhưng hoảng sợ khi phát hiện cạnh môi anh lộ ra nụ cười thâm trầm, đột nhiên sau lưng rợn tóc gáy: "Cái đó, mới vừa rồi——"

Hạ Trầm cười híp mắt cúi đầu nhìn cô, khoác lên trên vai cô, tay thuận thế nhéo vành tai trắng trẻo mũm mĩm của cô: "Nếu bây giờ tôi là Cố Minh Sâm, có phải em nên gọi tôi một tiếng “ông xã”?"

Ôn Văn sùng sốt, Hạ Trầm lại híp híp mắt, mập mờ ở bên tai cô nói: "Chỉ vì em mà việc tốt gì tôi cũng làm, thế thân cho người khác, đời này vẫn là lần đầu tiên đấy."

Anh nói qua dừng một chút, độ cong khoe môi lại sâu thêm một chút, vân vê vành tai đã nhuộm đầy màu hồng của cô: “Nếu như nhắm tính, thì rất nhiều lần đầu tiên của tôi đem cho em, em có nên báo đáp tôi hay không?”

Không biết là anh nói chuyện quá gần hay sao, mà trong lời nói làm cho người khác mơ tưởng viễn vông, Ôn Văn có cảm thấy có chút gì không đúng, toàn thân giống như đang giẫm phải trên bông, hai chân cũng mềm nhũn.

Nụ cười Hạ Trầm khá sâu, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô: "Tôi sẽ đòi lại từng món một, không vội." "."

-

Giống như là để chứng minh anh thật sự không vội, hạ chìm sau khi về nhà Hạ Trầm còn giúp Ôn Văn làm com! Ôn Văn bị dọa sợ, vội vàng thoái thác: "Không cần, phòng bếp quá nhỏ, anh vào cũng chỉ vướng chân vướng tay mà thôi."

Giống như là để chứng minh anh thật sự không vội, sau khi về nhà Hạ Trầm còn giúp Ôn Văn làm com! Ôn Văn bị dọa sợ, vội vàng thoái thác: "Không cần, phòng bếp quá nhỏ, anh vào cũng chỉ vướng chân vướng tay mà thôi."

Vị đại gia này muốn cô không chuyên tâm làm com sao?

Hạ Trầm thấy cô kiên trì cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ hơi hơi ôm cánh tay đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt theo bóng lưng của cô đung đưa qua lại.

Ôn Văn đưa lưng về phía anh rửa sạch rau cải, đúng lúc ánh mắt của người sau lưng quá mức mãnh liệt, làm cô cảm thấy sồn gai ốc. Hừng đông đã qua đi, ánh mặt trời ngoài cửa sổ tràn chiếu, chiếu lên người Ôn Văn in bóng xuống mặt nước bồn rửa rau cải.

"Cậu của em chưa từng thấy qua Cố Minh Sâm?"

Hạ Trầm hỏi như vậy không ngoài dự đoán của cô, cô rũ mắt, tiếp tục rửa tay dậm dậm: "Năm ấy chúng tôi kết hôn, cậu với mợ không có trong danh sách khách mời của Cố gia. Bọn họ nói sẽ làm lễ bỏ sung với ông bà, đường xá xa xôi sợ cậu mợ lớn tuổi đi lại ——"

Từ sau lưng Ôn Văn, Hạ Trầm nghe được một tiếng hừ lạnh cực kỳ châm chọc .

Ôn Văn cảm thấy chóp mũi ê ẩm, thật ra thì chuyện này cô làm sao lại không canh cánh trong lòng, nói thế nào thì cậu cũng là người thân cuối cùng của cô, chuyện kết hôn quan trọng như vậy, thế mà không cho ông tham dự.? Nhưng cậu lại không đề ý, ngược lại cười híp mắt an ủi cô: "Cố Gia lớn như vậy, ta và mợ con xuất hiện càng luống cuống hơn. Hơn nữa, nếu gây ra chuyện mất mặt lại làm mất thể diện của con."

Lúc nào cậu cũng đều suy nghĩ cho cô, tạm thời Ôn Văn không muốn nói chuyện ly hôn với cậu, ít nhất cũng phải tìm thời điểm thích hợp để nói.

Hạ Trầm không thấy được nét mặt Ôn Văn, một đôi mắt phức tạp nhìn bóng lưng đơn bạc của cô, một khắc kia anh đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này không kiên cường như bề ngoài của cô, ít nhất khi ở trước mặt Cố Minh Sâm, cô luôn nguy trang.

Tròng mắt đen của Hạ Trầm trầm xuống, không nhịn được đã nói: "Chuyện trên báo, không muốn biết ai ở phía sau chủ mưu?"

"Đồng" một âm thanh vang lên, đầu ngón tay Ôn Văn vừa chọt trái cà chua trong tay liền rơi vào mặt nước, nước lạnh văng tung tóe lên người cô. Cô hoảng loạn, khăn trương tiện tay lau khuôn mặt đến mấy lần: "Này, tôi nói anh đi ra ngoài được không, anh ở đây tôi không có cách nào chuyên tâm nấu ăn được, lỡ cắt trúng tay tôi thì làm thế nào?"

Hạ Trầm híp mắt quan sát vẻ mặt với bộ dạng hốt hoảng của cô, môi mỏng khẽ mân, lúc xoay người bỏ lại một câu: "Em đã rửa rau 4 lần rồi đấy, rửa nữa có thể tróc vỏ đấy."

"."

-

Com trưa mới vừa ăn một nửa A Tước liền đi, Ôn Văn nghe Hạ Trầm nói mới biết A Tước có bạn gái, cô gái này rất tinh nghịch, thỉnh thoảng gây chuyện phải bắt A Tước xử lý.

Hai người bọn họ rời đi bất quá mới nửa ngày, quản gia đã gọi điện thoại tới, nói: "Tiểu Tỷ đem bé trai về nhà."

Khó trách A Tước lúc đi gương mặt xanh mét dọa người, bình thường luôn là mặt không đổi, ngàn năm lạnh lùng, một khắc kia xem ra thật đúng là đáng sợ.

Nhất thời trên bàn ăn cũng chỉ còn lại Ôn Văn với Hạ Trầm, sau khi cuộc đối thoại kết thúc ở phòng bếp, không khí liền thay đổi trở nên trầm mặc. Hạ Trầm vẫn chưa ở miếng với cô, Ôn Văn cũng không biết nên nói gì, thật ra thì giữa bọn họ cũng chẳng có gì để nói.

Cuối cùng bữa com khó nuốt cũng xong, Ôn Văn chuẩn bị đi rửa bát, Hạ Trầm chọt đi tới ôm ngang người cô. Lúc này trong nhà chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí hình như cũng bắt đầu nóng lên, Hạ Trầm cũng bắt đầu không an phận.

Trống ngực Ôn Văn đập thình thịch, nhìn chằm chằm đôi mắt Hạ Trầm, Hạ Trầm cũng trở về nhìn cô, trực tiếp đi về phòng ngủ: "Tôi rất buồn ngủ, ngủ cùng tôi."

Cô bị anh đặt lên giường, đây là giường gỗ, quanh thân giường còn có loại màn vừa dày vừa nặng che. Loại này rất cao, ánh mặt trời đang nồng, từ góc độ này Ôn Văn nhìn sang, trời xanh mây trắng cũng thành nền ở phía sau anh , nó phản quang ngũ quan của anh chiếu rọi càng thêm tuần dật đẹp trai.

Anh cúi người xuống, đôi môi nhẹ nhàng dán lên cô động - tình mút - hút đầu ngón tay Ôn Văn run lên, cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

Hai người an tĩnh ở một mảng lớn sáng loáng trong ánh mặt trời hôn môi, không khí tốt không thể tưởng tượng nổi, loại cảm giác này không chỉ là Ôn Văn, đối với Hạ Trầm mà nói cũng là chưa bao giờ cảm thụ qua.

Lần này anh không có gì khác, có lẽ là mệt thật, hôn hôn chợt ngừng lại, không nhúc nhích đè ép cô. Ôn Văn từ từ mở mắt ra, thấy đen rậm lông mi đen rậm của anh lặng yên rủ xuống, hô hấp dần dần thông thả, cứ nhiên cứ như vậy ngủ thiếp đi. Cô cẩn thận từng li từng tí đứng dậy, lại bị anh kéo chân qua, chuẩn bị đứng dậy thì bị anh kéo lại: "Nằm."

Anh không có mở mắt, giọng nói còn là bá đạo không cho phản bác.

Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là lại lần nữa nằm xuống lại, Hạ Trầm từ phía sau ôm cô, hai người nghiêng người mà nằm.

Anh chôn mặt ở hõm vai cô, thoải mái thở dài, hít hà thật sâu, lúc này tựa như đang mơ lắm lắm một câu: "Trên người em thơm quá."

Ôn Văn khẽ cắn môi, không hề nói gì.

Hạ Trầm thở một làn hơi nhẹ phả vào chiếc cổ thanh tú của cô, người đàn ông này trầm ổn nhịp tim đang ở phía sau cô, giống như cũng chạm vào đáy lòng cô, dần dần cùng nhịp tim cô hợp thành một nhịp.

Ôn Văn hồi tưởng những thời điểm gặp Hạ Trầm từng chút một, cô thừa nhận mình động lòng.

Cô đã hai mươi tám tuổi, đã sớm qua cái tuổi thích một tình yêu oanh oanh liệt liệt, ngẫu nhiên gặp gỡ một soái ca như ngôn tình khi bị gặp nguy hiểm, nếu thế cô đã sớm do dự từ bỏ. Nhưng hiển nhiên, người này thủ đoạn quá cao, cần bản không cho phép cô có một chút ý muốn chạy trốn.

Đang miên mang suy nghĩ, Ôn Văn chợt nghe giọng anh phía sau rất nhẹ nói: "Nếu đã cho Cố Minh Sâm một cơ hội, vậy tại sao lại không cho tôi thử. Em sợ cái gì chứ?"

Ôn Văn siết chặt góc cằm, tất cả chấn động, tâm tình lo lắng lặng lẽ phát tiết theo động tác siết cằm của cô.

Hạ Trầm liền đặt cô dưới thân mình, chống lại cặp mắt lo sợ không yên của cô: "Em dám bảo đảm người khác đối với em tốt hơn tôi?"

Một đôi con ngươi đen nhánh của Ôn Văn kịch liệt co rút nhanh, cô và Hạ Trầm nhìn lẫn nhau, hình như chỉ như vậy đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của nhau. Hạ Trầm đưa tay ôm lấy cô, môi dán lên vành tai nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng cười ra tiếng: "Không lẽ là em sợ động lòng với tôi?"

Ôn Văn trầm mặc, cuối cùng gật đầu một cái: "Tôi thừa nhận, tôi bắt đầu thích anh rồi."

Hạ Trầm khẽ nhủ này, nói thật, anh có chút ngoài ý muốn, cho là người phụ nữ này sẽ tiếp tục giả bộ ngốc.

Ôn Văn nghĩ một lát nói: "Tôi không phải là cô gái nhỏ nữa, cho nên không chơi nổi."

Hạ Trầm không nói chuyện, chỉ là an tĩnh nhìn cô.

"Tôi hi vọng, anh cho tôi chút thời gian." Hạ Trầm giống như rất hiểu cô, rất nhiều lời cô không nói được anh cũng có thể đọc hiểu, tựa như anh đi guốc trong bụng cô

Hạ Trầm đưa tay bế cô càng chặt hơn, cười nhắm mắt lại: "Được, tôi tỉnh ngủ cho tôi đáp án."

"." Đây không phải là chơi xỏ lá sao?

-

Như vậy đơn giản một buổi chiều, hai người chỉ là lặng yên ôm nhau ngủ. Chờ lúc Ôn Văn tỉnh phát hiện không thấy Hạ Trầm, cô vén chăn lên xuống giường, sau đó ở trong sân gặp được Hạ Trầm.

Hạ Trầm đang trên một cái ghế nhỏ làm bằng trúc, dáng người của anh cao lớn, hơn nữa một đôi chân vô cùng thẳng tắp thon dài, nhìn như vậy thật ra thì có chút tức cười, nhưng Ôn Văn lại cười không nổi.

Bởi vì vẻ mặt Hạ Trầm đang nhìn chăm chăm bức tường vẽ xấu mà thương thức.

Những thứ kia là niềm vui thú duy nhất của cô khi còn bé, khi còn nhỏ cô không có món đồ chơi, điều kiện của bà nội cũng không còn tốt nên cho cô búp bê hoặc là cọ màu. Cô chỉ có thể cầm que gỗ vót nhọn đầu, ở trên tường lao lực vẽ thế giới mình tưởng tượng. Những thứ kia gây thơ buồn cười nhỏ mọn, tất cả phía trên.

Ôn Văn vội vàng đi lên, đỏ mặt cảnh cáo: "Không có gì đẹp mắt, đừng xem."

Tầm mắt Hạ Trầm từ từ dời lên cô, anh ngồi, dĩ nhiên là phải ngẩng đầu nhìn cô. Đáy mắt anh trầm tĩnh mang theo một tia cười, nhưng vẫn là nghiêm trang khen ngợi cô: "Vẽ rất tuyệt đấy."

Ôn Văn càng thêm ngượng ngùng, đưa tay kéo anh đứng dậy: "Chúng ta nên chuẩn bị đi đến nhà cậu."

Hạ Trầm không đứng dậy, dứt khoát nhẹ nhàng kéo cô ngồi lên đầu gối, cười xấu xa trêu chọc cô: "Hon nữa, cái này cũng quá trẻ con rồi".

Anh chỉ chỉ nơi cuối vách tường, đó là năm ấy cô mười tuổi, nghe kể chuyện công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp như hoa. Hoàng tử anh tuấn đẹp trai. Thật ra thì hình vẽ hoàng tử cũng không anh tuấn, công chúa Bạch Tuyết cũng không đẹp, thế mà anh lại thừa nhận hoàng tử xấu xí đó là mình."

Hạ Trầm nhìn hình vẽ kia, cuối cùng cọ xát chóp mũi của cô: "Nếu như sau này cùng tôi, tôi sẽ cho em muốn toàn thế giới."

Đây không phải là chiêu mỹ nam kế sao dụ cô sao? Ôn Văn đỏ mặt muốn từ chân của anh đi ra - đang lúc , lại bị anh ôm chặt hơn nữa, thậm chí cúi đầu ngậm vào vành tai, hăm hồ nói: "Chưa thấy em làm nũng lần nào, thử một chút nhé!"

Cả buổi Ôn Văn mới khạc ra hai chữ: "Không biết."

Hạ Trầm suy nghĩ một chút, cư nhiên tán đồng gật đầu một cái: "Cũng đúng, cũng 28 ——"

Ôn Văn bay thẳng đến cầm anh cần một cái, Hạ Trầm lại còn khúc khích mà cười đứng lên: "Tức giận? Thật ra thì tôi thích em như vậy, lớn tuổi một chút."

Anh dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được âm thanh khàn khàn nói: "Lớn tuổi , có kinh nghiệm "

Ôn Văn bị anh trêu chọc, dùng sức đâm bộ ngực anh: "Anh so với tôi còn già hơn, lão lưu manh."

Hạ Trầm cầm tay nhỏ bé có chút loạn của cô, lấy ngón trỏ của cô liền ngậm vào trong miệng, lộ ra đầu lưỡi tím tẻ quần lấy liếm.

Toàn thân Ôn Văn tự như bị điện giật, vội vàng rút ra - xoay tay lại, mặt đỏ lên so với trái cà chua còn đỏ hơn.

Tâm tình Hạ Trầm thật tốt nhìn chăm chăm cô, đôi mắt híp lại cười một cái "Tôi sẽ tiếp tục cho em thời gian hiểu tôi hơn , nhưng Ôn Văn, đừng làm cho tôi chờ quá lâu, kiên nhẫn của tôi không tốt."

Lần này Ôn Văn trở về nhà lần này, khung cảnh có chút khác thường, bởi vì có Hạ Trầm, dù là dáng vẻ hay khí chất Hạ Trầm luôn nổi bật trong đám đông. Đến nhà ông cậu, Lâm Lâm thấy Hạ Trầm, sau ánh mắt luôn dán lên người anh, lặng lẽ kéo Ôn Văn tới: "Chị, thì ra chồng của chị đẹp trai vậy!"

Ôn Văn liếc nhìn Hạ Trầm, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật.

Hạ Trầm cùng cậu mợ nói chuyện phiếm, sau đó đem vật trong tay đưa tới: "Con nghe nói chân của cậu không được tốt, cái này cũng không tệ, cậu dùng thử một chút."

Ôn Văn nhớ tới hồi sáng A Tước có đem một vật gì đó vào nhà, không ngờ Hạ Trầm lại nói chuẩn bị quà cho cậu, hơn nữa thậm chí anh còn đối xử tốt với cậu nữa.

Tâm tình Ôn Văn có chút phức tạp, rõ ràng người đàn ông này hại cô bị lên báo nhưng hành động hôm nay của anh lại làm cho cô vừa cảm động lại vừa khiếp sợ.

Lâm Lâm ở một bên cảm thán: "Đúng là một người đàn ông tốt, chị à phải tìm cho em một người giống như vậy."

Cậu mợ là người không có ăn học gì, nhưng Hạ Trầm vẫn kiên nhẫn trò chuyện với bọn họ, trong lúc nói còn ngoài ý muốn kể lại chuyện quá khứ của gia đình cô. Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng mỗi lần nhắc tới cậu đều không ngừng than thở: "Anh của ta là người lương thiện, đừng nói giết người, ngay cả gà cũng trói không chặt. Anh ấy quá lương thiện, nếu không sao lại bị người khác hại.

Lúc này Hạ Trầm còn đang là Cố Minh Sâm, nghe ông nói như vậy còn rơi nước mắt, anh khẽ gật đầu bày tỏ đồng ý.

Cậu hít một hơi thuốc lá, còn nói: "Hon nữa chuyện này quá kỳ quái rồi, thế nào nhân tài bị vò vào trại tạm giam tự ra chuyện, còn bị nói thành là tự sát, trại tạm giam không phải nên đề phòng sâm nghiêm sao?"

"Có phải bị chuyện ma quỷ ám không?"

Lâm Lâm lăm mồm chen lời vào, bị cậu trừng một cái: "Đã nói đề cho con đọc thêm nhiều sách, thế giới này có ma quỷ sao?"

Ôn Văn chú ý tới Hạ Trầm nghe được đoạn này hết sức chăm chú, giống như rất hứng thú với chuyện của bố cô, lúc này thấy cậu bị Lâm Lâm làm gián đoạn, mặt nghiêm túc hỏi tới: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thế nào hả, " Cậu tức giận vo tròn thuốc lá lại, đôi tay chà xát gò má, "Trại tạm giam không điều tra, pháp y thì nói là tự sát, chúng ta còn có thể làm gì nữa."

Hạ Trầm như có điều suy nghĩ rồi mất xuống, đôi con ngươi còn đảo qua đảo lại.

"Một gia đình hạnh phúc liền bị ly tán, những năm này không biết chị dâu đi đâu. Tiểu văn mệnh khổ, không cha không mẹ , ta đoán mẹ của tiểu Văn cũng sẽ trở về thôi."Cậu nói qua hất cái cằm lên, hướng Ôn Văn gật đầu một cái: "Chỉ vật trên tay cô, tám phần chính là mẹ con đề lại, lúc ấy phát

hiện trên mặt, còn có một bao tiền. Trừ mẹ con còn ai vào đây cho con tiền, hơn nữa ta còn thấy bóng dáng phụ nữ sau lưng ——"

Hạ Trầm liếc nhìn Ôn Văn, tầm mắt rất nhanh dời đi, nhưng Ôn Văn cảm giác cái nhìn kia của Hạ Trầm rất nghiêm túc, thậm chí có phần lạ lẫm.

-

Cơm nước xong Ôn Văn được Hạ Trầm đỡ về nhà, cô bị chuốc hơn nửa ly rượu trắng, khi bắt đầu vẫn không cảm giác gì, lát sau đầu óc liền có chút hỗn loạn, hai chân cũng không nghe lời.

Đi được một đoạn đường Hạ Trầm dứt khoát ngồi xổm xuống: "Đi lên."

Ôn Văn nhìn sống lưng của anh, trong lòng mấy phần sinh ra hoảng hốt, giống như Cố Minh Sâm tổn thương cô Bo nhiều, ở bên Hạ Trầm cô càng có được cảm giác yêu thương bấy nhiêu. Làm cô nhớ đến cảm giác khi kỷ Nhan ở trên lưng Cố Minh Sâm

Hạ Trầm thấy cô ngẩn người, không nhìn được thấp giọng khiển trách một tiếng: "Hay là muốn ôm? Cho em chọn."

Lúc Ôn Văn nằm ở trên lưng anh, quanh chóp mũi đều là mùi thuốc lá nhàn nhạt của anh, mặt áp vào cần cổ anh còn có thể ngửi được mùi dầu gội trên tóc anh, rất dễ chịu, nhẹ nhàng lại khoan khoái sạch sẽ. Cô nhắm hai mắt, mượn rượu ra sức lằm bằm nói: "Thật ra thì, bóng lưng của anh như con người của anh, lạnh lùng".

Bước chân Hạ Trầm hơi chậm lại, không có nổi giận, ngược lại khinh thường cười ra tiếng: "Cám ơn, tôi tự nhận mình cao cao tại thượng rất hơn rất nhiều so với Cố Minh Sâm".

Ôn Văn nhỏ giọng cười cười, gương mặt nhẹ nhàng cọ cỏ của anh: "Không biết xấu hổ." Hạ Trầm bị tiếng cười khúc khích của cô làm cho lòng ngứa ngáy khó nhịn, cần cổ lạnh như băng cũng đều bị khuôn mặt cô làm cho ấm áp, lưu lại nhiệt độ với hương vị, anh cắn răng nhẫn nại, chờ đến khi hai người đứng trước cửa nhà, liền một tay ép cô vào cánh cửa: "Mở cửa!"

Ôn Văn thấy sắc mặt anh dưới ánh trăng có chút không tốt, lao đảo đứng lên, hip mắt tìm cái chìa khóa, trong miệng còn ủy khuất mắng câu: "Tính khí thật là xấu."

Hạ Trầm thấy cô nửa ngày tra chìa vào ổ cũng chưa xong, đưa tay ôm chặt hông của cô, một tay kia cầm lấy chìa, nhẹ nhàng dứt một cái cửa liền mở ra.

Ôn Văn nghĩ quay đầu lại nói cảm ơn, tiếp thân thể mềm nhũn liền bị người đẩy vào trong cửa.

-

Cửa phía sau có chút gỉ sét, cho dù cách quần áo nhưng dán lên cũng phải thoải mái, Ôn Văn nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, khản trương nuốt ngụm nước miếng: "Từ từ, làm gì?"

Hạ Trầm nắm cằm của cô nhẹ nhàng lắc lắc, mang theo vài phần xấu bụng trêu chọc: "Từ từ từ - em còn có thể làm gì?"

"Ôn Văn." Hạ Trầm nghiêm túc nhìn cô, không muốn nói chuyện nữa, một tay bóp chặt eo cô, rồi tiếp tục cắn cắn môi dưới đã hồng hào của cô: "Dùng tay của em cảm nhận kỹ một chút. ".

Tay của anh nhẹ nhàng lấy tay cô đặt lên tiểu Hạ Trầm, sau đó cúi đầu hôn sâu.

Ôn Văn không tiếp tục cự tuyệt, có lẽ là rượu còn có thể khiến người ta trở nên thành thực lớn mật, hoặc là. Hạ Trầm cho cô dừng khí. Giờ phút này đầu óc cô có chút hoảng loạn, càng thêm muốn làm chút gì để cho mình hoàn toàn điên cuồng.

Hai người điên cuồng dây dưa, Hạ Trầm hôn qua cô vô số lần, lần này cảm giác lại hoàn toàn khác nhau. Ôn Văn như cũ là phản ứng non nớt, nhưng cô học bộ dáng của anh, đưa đầu lưỡi mềm nhũn ra quấn lấy lưỡi anh, thậm chí còn mút mạnh, cô vụng về mà mút lấy.

Lúc Hạ Trầm buông cô ra, anh có chút vẫn chưa thỏa mãn, một tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô đã nóng lên, thấp người ôm cô lên.

Ôn Văn nằm lỳ ở trên giường, quần áo đã anh dịu dàng cời hơn phân nửa, trắng như tuyết, sống lưng bị anh hôn từng chút một, hoảng hôn chiếu lên làm họ càng trở nên đẹp hơn.

Cô khản trương nhắm hai mắt, cảm thấy vết chai ngón tay anh từ từ vuốt ve, êm ái, thâm tình từng tác vuốt ve. Tất cả đầu dây thần kinh cũng trở nên khác thường nhạy cảm, Ôn Văn hô hấp càng ngày càng nặng, cô kiểm chế, cắn mạnh môi sắp chảy ra máu.

Môi của anh rơi vào phía trên, cẩn thận hôn, sau đó lưu luyến xương giữa lưng cô.

Ôn Văn cũng thờ không ra hơi rồi, tiếp tục cảm giác bị anh thấm ướt đầu lưỡi lúc này mới từ từ rời đi thân thể của cô, sau đó tiếng quần áo va chạm, tiếp tục thân thể anh nóng bỏng đè lên."Tiểu văn ——" anh nhỏ giọng kêu cô, anh hôn cô đến rối loạn thần trí.

Hai thân thể bền chắc cứng rắn mà nhiệt liệt, đây là thân thể của đàn ông, từ trước đến nay cô chưa từng cảm thụ. Hai người cơ hồ khóa thân - kè nhau, một giây kế tiếp, cô bị anh dùng sức lật người. . .

Chương 30

Trông mắt anh màu đen, Ôn Văn có thể nhìn thấy mình thu nhỏ trong mắt anh. Anh an tĩnh nhìn xuống cô, tầm mắt dần dần trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở vùng tư mật của cô.

Nơi đó sớm đã bị anh cời ra, có thể thấy được độ khép mở, rất đẹp. Nhưng cô cũng rất khấn trương.

Hạ Trầm cúi đầu trấn an hôn cô, đáy mắt cũng cười: "Xấu hổ?"

Theo anh, đây có lẽ là người phụ nữ truyền thống, cô ở trên giường một chút chủ động cũng không có, rất vụng về và không lấy lòng đàn ông.

Nhưng cũng không sao, về sau có thể từ từ dạy ——

Hạ Trầm chưa từng kiên nhẫn như vậy, một đường hôn xuống, mắt cô, mũi cô, miệng cô rồi đến cằm, xương quai xanh xinh đẹp. Mỗi nơi đều cực kỳ kiên nhẫn trên chọc.

Hồ hấp Ôn Văn càng ngày càng loạn, nhìn ánh mắt anh cũng phủ một tầng sương mù. Bộ dáng kia của cô thật ra khiến anh cực kỳ hưởng thụ.

Hạ Trầm hạ thấp xuống, một tay ôm cô, nhốt chặt cô vào ngực mình, một tay kia chậm rãi chà xát tiểu bạch thỏ của cô. Nơi này cực kỳ mềm, đẹp, lần trước ở trong xe nhìn không rõ, lúc này nhìn màu sắc cực kỳ mê người.

Đã kết hôn, mà cứ như cô gái nhỏ.

Hạ Trầm nhẹ nhàng đùa bỡn, ngậm hai hạt tiểu anh đào mà giày xéo. Cô rất nhạy cảm, tùy tiện sờ mấy cái mà cũng đã run rẩy.

Anh giống như nhặt được bảo bối, kìm lòng không được lại cúi đầu hôn cô.

Bên tai Ôn Văn cơ hồ chỉ còn lại hồ hấp của mình cùng tiếng tim đập, trước kia hai người mặc dù cũng đã hôn, nhưng chỉ toàn là trốn tránh cùng giãy giụa, vào lúc này bị anh chuyên chú kiên nhẫn trên chọc, rất nhanh cảm thấy cổ họng khô rát, thiếu thứ gì đó, cái loại thiếu này hình như là từ chỗ sâu nhất trong cơ thể cô phát ra.

Hạ Trầm liếm môi của cô, ngón tay từ từ chui vào cô, rất nhanh dính một mảng ướt nhỏ. Anh khẽ liếc nhìn cô, đáy mắt ướt át giống như là vịnh Xuân Thủy, bộ dáng càng thêm câu người.

Anh cũng uống không ít, bây giờ cảm thấy muốn cô đến phát điên. Ánh mắt khát vọng nhìn cô cũng như mình, rất muốn anh.

Hạ Trầm dụ dỗ hoàn toàn cời cô sạch sẽ, trời hơi lạnh, anh kéo chăn qua phủ toàn bộ thân thể lên hai người.

Hai người phía dưới ma sát lẫn nhau, thịt chạm thịt, cái loại cảm giác này khiến trong lòng Ôn Văn run sợ. Đáy mắt anh mỉm cười, mắt nhìn xuống cô, tay đã không an phận mà thăm dò vào trong cô.

Cô khấn trương tim cũng muốn nhảy ra ngoài, cổ họng vô cùng khát, dứt khoát chủ động ôm cổ anh hôn lên môi anh. Hạ Trầm phối hợp cúi đầu, còn khàn giọng dạy cô: "Đưa lưỡi ra."

Ôn Văn có loại cảm giác mê man, giống như là thiếu dưỡng khí, hoặc như là lơ lửng ở đám mây.

Cô đang mờ mịt chợt phía dưới truyền đến một hồi cảm giác tê liệt đau đớn, cũng không đau lắm nằm trong phạm vi chịu đựng của cô, chỉ là dị vật xâm lấn cảm giác quá khó chịu.

Cô không tự chủ ưỡn người lên, theo bản năng đẩy đẩy ngực anh, đôi môi lại run rẩy nói không ra một câu nói.

Anh cứ nhiên cứ như vậy thô lỗ tiến vào!

Ôn Văn muốn mắng người, gân xanh trên trán cũng nổi lên, cảm giác kia quá khó chịu, rốt cuộc ai nói làm tình cảm giác rất tuyệt đây.

Hạ Trầm cũng mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, cô rõ ràng phản ứng tốt, nhưng cái này

Anh chống cánh tay lên quan sát cô, vẫn chưa rút ra đang ở bên trong cô còn chưa có vào hết, nhưng bên trong xúc cảm quá kỳ diệu, cái miệng nhỏ nóng hằm hấp ép anh càng ngày càng gấp.

Ôn Văn thật nhanh uốn éo một hồi, nhưng khuôn mặt nhỏ đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, mi tâm cũng nhú vào thật sâu.

Hạ Trầm ở cái tuổi này rồi, đương nhiên là có chút kinh nghiệm, bên trong cô xoắn lại, hút anh thiếu chút nữa liền bắn rồi. Anh tự tay nắm được cảm của cô, xoay đầu cô lại thẳng tắp chống lại cặp mắt của mình: "Em ——"

Khóe mắt Ôn Văn ngấn đầy nước, ở trên đôi má còn dính bết vài sợi tóc, xem ra nhẩn nại rất vất vả. Trái tim của anh bỗng dưng căng thẳng, nặng nề nện ra một câu: "Em là, lần đầu tiên?"

Loại chuyện như vậy cho dù là ai đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ai sẽ nghĩ tới một người phụ nữ kết hôn đã hai năm, hơn nữa đã từng cùng chồng mình ở chung một mái nhà sống mười hai năm, thế mà vẫn còn xử nữ.

Hạ Trầm cảm giác mình giờ phút này, cho dù là tâm tình hay khuôn mặt cũng đều khó hình dung. Anh ôm chặt mặt của cô không cho cô tránh né ánh mắt của mình, trong lòng mơ hồ có chút mong đợi. Thật ra thì anh không để ý chuyện cô có phải là lần đầu tiên không bởi cô đã kết hôn, nhưng giờ phút này, anh vô cùng mong chờ câu khẳng định của cô.

Ôn Văn khó chịu nhìn anh, mấy giây sau mới cực kỳ nhỏ giọng nói: "Rất khó tin sao?"

Hạ Trầm nhìn về mặt lúng túng cùng ánh mắt trốn tránh của cô, lồng ngực chợt tràn đầy căng trướng cảm xúc dâng trào. Anh thương tiếc hôn mắt cô, ngón tay tìm được hoa tâm cô, vuốt ve lớp thịt non yếu ớt mỏng manh.

"Đây là lần duy nhất tôi mang lòng cảm kích đối với anh- Cố Minh Sâm." Anh nhẹ giọng ở trong môi cô thì thầm, ánh mắt tràn đầy thương yêu, "Cảm ơn người đã giao người đầy đủ cho tôi."

Dựa vào điểm này, về sau cũng sẽ xuống tay lưu tình để cho người thua chẳng phải khó coi, dĩ nhiên lời này không phải anh nói với Ôn Văn.

Ôn Văn vốn đang đau nhức, rất nhanh bị anh lấp đầy cảm giác thoải mái, từ từ thích nghi dung nạp anh.

Toàn thân Ôn Văn đều mở hội, cảm giác từng giọt mở hội phía trên nhỏ xuống cô, cuối cùng thấm vào ga giường. Người đàn ông ở phía trên sau một hồi mưa to gió lớn rốt cục cũng ngừng lại, anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, nặng nề thân thể nặng nề đè cô ở trên giường không động đậy.

Trên người hai người cũng dính dính đầy mồ hôi vô cùng không thoải mái, Ôn Văn chưa bao giờ biết thể lực của một người đàn ông có thể có kinh người như vậy, nhưng cô thật sự quá mệt mỏi hoàn toàn không muốn suy nghĩ nữa, hơn nữa nơi nào đó đau dữ dội.

Hạ Trầm ôm cô, lật người lại, để cho cô nằm ở trên ngực mình.

Ôn Văn phát hiện nơi nào đó của anh như cũ vẫn còn rất tinh thần, ý chí chiến đấu sục sôi, mới vừa rồi trở mình động tác mang theo một hồi ma sát, cả người cô run rẩy, không nhận được đưa tay đẩy anh một cái: "Thả em xuống."

"Em thích ở dưới?" Hạ Trầm mở mắt ra, đôi mắt còn len lỏi chút dục vọng, xem ra hấp dẫn cực kỳ.

Ôn Văn có chút nóng tai, bị anh nói vội vàng dời mắt đi: "Cút đi, nóng đến chết rồi, trước buông em ra."

"Nơi nào nóng?" Hạ Trầm cười, lồng ngực run lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, ôm bả vai cô lại đem cô áp gần chính mình một chút, "Nếu bên trong em nóng, có muốn anh giải nhiệt một chút không?"

Mới vừa rồi Ôn Văn trải qua cả quá trình mây mưa, bây giờ bị anh nói lưu manh như vậy mặt cô càng đỏ hơn, dứt khoát cúi đầu nằm ở trên bờ ngực rắn chắc của anh, tức giận, trực tiếp há nồm cắn anh một cái.

Cô cắn rất mạnh không có chút mềm lòng nào.

-

Hạ Trầm siết chặt lấy hông của cô liền trực tiếp lật người cô lại, anh hung hăng nhìn cô chằm chằm, cố làm hung dữ nói: "Có tin anh thu thập em lần nữa."

Ôn Văn còn chưa có hồi phục, đỏ mặt lắc đầu, lại gật đầu: "Tin."

Hạ Trầm nhíu mày, mặc dù cô 28 rồi, so với những gì trước kia anh biết, phụ nữ ở tuổi này đều không coi là còn trẻ, nhưng khi nhìn bộ dạng hoảng sợ của cô với vẻ mặt, anh không cảm thấy kỳ cục, mà còn rất hưởng thụ.

Anh cố ý mặt lạnh, đối với cô giương cằm lên: "Tiếng kêu dễ nghe."

". . . ." Cho là cô là chó sao? Ôn Văn kiên quyết không phối hợp.

Hạ Trầm cau mày, khuôn mặt đến gần cô một chút, tinh tế quan sát cô: "Ôn Văn, bây giờ trong lòng em nghĩ như thế nào?"

Ôn Văn trừng mắt nhìn, ngón tay trỏ của anh chỉ chỉ mũi cô: "Thử làm kiêu lần nữa, em sẽ biết tay anh."

Ôn Văn không thể nào nào nói ra suy nghĩ của mình được, nhưng vẫn là mấp máy môi, nghiêm túc nghĩ ngợi chốc lát mới đáp: "Em với anh đã như vậy rồi, còn có thể nghĩ như thế nào?"

Hạ Trầm nhìn cô một hồi, đáy mắt mới dần dần cười.

Anh còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại di động vừa đúng vang lên, lấy tới liếc mắt nhìn, hình như là đang do dự có nên nhận không.

Ôn Văn rất thức thời đứng dậy lấy quần áo: "Em đi tắm."

Điều kiện phòng tắm không tốt, chỉ là đơn giản tắm mà thôi, sau khi Ôn Văn đi vào tắm tình vẫn như cũ khó có thể bình phục.

Mặc dù cô từng nhắc nhở mình phải thận trọng, nhưng bây giờ trái tim cô không còn nghe theo lý trí nữa, con đường phía trước là bụi gai còn là gai hoa hồng, ai cũng không có cách nào bảo đảm, cô và Hạ Trầm đều chỉ có thể liều một lần. Lúc Hạ Trầm nghiêng người hút thuốc, ánh mắt anh chạm vào Ôn Văn, cô thấy ,mị tâm anh nhũ sâu, hình như gặp chuyện phiền lòng.

Mặc dù Ôn Văn muốn cùng Hạ Trầm thử một chút, nhưng cũng không muốn tham dự quá nhiều chuyện riêng của anh, cho dù là trong tình yêu hai người cũng nên tôn trọng lẫn nhau.

Ôn Văn đem đồ phơi ở trên giá treo, lúc xoay người Hạ Trầm đã ở đằng sau, trên người anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, đứng ở bậc thang trên cao nhìn xuống cô: "Ngày mai xanh trở lại."

Anh không phải hỏi thăm, mà là thông báo.

Ôn Văn phỏng đoán có lẽ là trên phương diện làm ăn của anh có vấn đề, thật ra thì cô bây giờ còn chưa muốn trở về, trở về chẳng qua cũng chỉ đối mặt với bọn ký giả nhảm chán, với lại cũng chẳng có gì làm.

Nhưng hiện tại quan hệ của hai người không giống nhau, cô suy nghĩ một chút vẫn là gạt đầu đồng ý.

Hạ Trầm đi tới ôm chặt cô: "Về sau làm bác sĩ của Đình Diễm đi, bây giờ nó chỉ nghe lời em, bình thường không náo thì cũng tuyệt thực, tính khí ngày càng khó chịu".

Ôn Văn nhớ tới lần trước xảy ra chuyện lúng túng với Hạ Đình Diễm, có chút chần chờ.

Hạ Trầm như thế nào lại không đoán được, cười nhẹ an ủi cô: "Anh tin tưởng em. ...chẳng lẽ em tin chính mình?"

Ôn Văn suy nghĩ một chút, bây giờ báo chí đang rầm rộ, cô muốn tìm một công việc phù hợp cũng quá khó khăn, , làm bác sĩ của Hạ Đình Diễm hình như cũng không tệ lắm.

Ôn Văn ngẩng đầu nhìn anh bên cạnh, vừa đứng nhìn thấy dáng vẻ anh điều suy nghĩ, chẳng biết tại sao trái tim lại đập mạnh. Nhưng Hạ Trầm không biết trên mặt lập tức cười, ôn hòa "Ừ" một tiếng.

Ôn Văn gạt đầu: "Chờ mọi chuyện giải quyết xong, em sẽ tìm công việc khác."

Hạ Trầm vô tình ôm cô đi vào trong nhà: "Đến lúc đó lại nói."

Ôn Văn kỳ quái liếc nhìn Hạ Trầm, giờ phút này Hạ Trầm cho cô cảm giác rất kỳ quái, nhưng không nói được kỳ quái ở chỗ nào, hơn nữa lời này, hình như có chút hàm ý. Hai người mới vừa đi mấy bước, sau lưng cửa chính liền bị nhẹ nhàng gõ vang lên, Ôn Văn nghi ngờ xem đồng hồ, đã ban đêm hơn mười một giờ ——

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hiển nhiên Hạ Trầm cũng cảm thấy nghi ngờ, khẽ híp mắt cảnh giác nhìn cánh cửa.

Ôn Văn hướng cánh cửa đi tới, cô cho là cậu còn có chuyện gì cần dặn dò, nhưng mở cửa ra, đứng ở bên ngoài lại là Cố Minh Sâm.

Lúc này nhìn thấy ai cũng được, nhưng nhìn thấy Cố Minh Sâm, Ôn Văn thừa nhận trái tim của mình liền đập mạnh, rất nhanh cô nhanh chóng bình tâm lại, cô không nhịn được khinh bỉ bản thân mình, thế nào lại còn cảm giác với anh ta.

Hai người trầm mặc nhìn nhau, thế nhưng ai cũng không mở miệng trước.

Cố Minh Sâm mặc áo khoác màu xám tro vải nỉ, hai tay nhét vào túi, cổ áo dựng đứng lên, gió thổi làm tóc anh ta có chút rối loạn, sắc mặt xem ra lạnh lùng bức người.

Hắn môi mỏng mím chặt, phức tạp nhìn cô một cái: "Tại sao không trả lời điện thoại?"

Ôn Văn lẳng lặng nhìn lại hắn, ánh mắt càng ngày càng thân nhiên, không trả lời mà hỏi lại: "Có chuyện gì sao?"

Cố Minh Sâm thừa nhận mình bị bộ dạng này của cô kích thích, hắn cau mày liếc nhìn cô, tầm mắt dần dần rơi vào cổ áo rộng đang mở ra của cô. Trời lạnh như thế này, cô lại mặc áo rộng thùng thình, cổ áo lại còn mở toang ra, thế nhưng lại có một vết đỏ chói mắt. ...

Vết này chứng minh cho cái gì, hắn không thể nào quen thuộc hơn.

Tròng mắt đen Cố Minh Sâm kịch liệt co rút nhanh, trên mặt trong nháy mắt che kín một tầng băng lạnh, hắn cất bước tiến lên, đưa tay liền kéo cổ áo lên của cô lại: "Ôn Văn, em!"

Ôn Văn chợt bị ánh mắt hung ác của hắn dọa liền hốt hoảng, nhưng không có lùi bước, đứng ở cửa nhìn thẳng hai mắt đỏ ngầu của hắn.

Cách nhau quá gần, cô cơ hồ có thể thấy trên trán Cố Minh Sâm nổi lên đầy gân xanh đang giật giật. Hắn đang tức giận, nhưng tức giận vì cái gì chứ? Tức giận vì cô ly hôn, lại cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ?

Ôn Văn không nhịn được liền cười, đáy mắt giống như phủ một tầng hơi nước: "Khuya hôm khuya khoắc chạy tới, rốt cục anh muốn làm gì?"

Cố Minh Sâm như cũ gương mặt lạnh lẽo, những năm này hắn cười đến cực ít, phần lớn đều là lãnh nhược băng sương, thế nhưng lúc này ánh mắt hắn khác thường lạnh lẽo, giống như là muốn giết người.

"Cố tổng, anh như vậy đối với bạn gái của tôi, có phải có chút không tôn trọng không?" Hạ Trầm một tay vắt ngang bả vai Ôn Văn ôm cô vào trong lòng ngực mình, một tay lưu loát gạt tay Cố Minh Sâm đang kiềm chế ngón tay của cô.

Cố Minh Sâm nhìn thấy Hạ Trầm thì ánh mắt càng kinh khủng hơn, chợt tay buông xuống dừng lại ở không trung, đầu ngón tay chỉ thẳng, cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: "Bạn gái?"

Hắn tối tăm mà liếc nhìn Hạ Trầm, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên mặt Ôn Văn, như đang chờ sự phủ định của cô.

Ôn Văn nắm thật chặt ngón tay, gạt đầu thừa nhận.

Cố Minh Sâm cứ như vậy mặt không thay đổi đứng tại chỗ, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô thật lâu, xem cô đang nói thật hay nói dối.

Hạ Trầm ôm Ôn Văn thật chặt vào trong ngực, liếc nhìn Cố Minh Sâm, không kiên nhẫn nói: "Cố tổng tìm tiểu Văn, có chuyện gì sao? Nếu như không có, chúng tôi phải nghỉ ngơi."

Dĩ nhiên Cố Minh Sâm không bằng Hạ Trầm, bị anh khiêu khích nhất thời trong mắt mang theo lửa giận, cổ nín mới không có phát tác, anh muốn cuộc bản thân lần cuối: "tôi có lời muốn nói với em."

Hắn nói qua liền trực tiếp vào cửa chính, bả vai hung hăng đụng Hạ Trầm một cái.

Hạ Trầm dần dần nâng lên khóe môi, thờ ơ cười nhẹ một tiếng.

Ôn Văn có chút buồn phiền, cô muốn sống một cuộc sống mới, nhưng hiển nhiên Cố Minh Sâm không có ý định buông tha cô. Còn có Hạ Trầm với Cố Minh Sâm mỗi lần gặp mặt cũng là một bộ dạng địch ý.

Ôn Văn lặng lẽ kéo kéo tay áo Hạ Trầm: "Chuyện của em, em tự xử lý, được không?"

Lông mày Hạ Trầm dựng lên, cúi đầu nhìn kỹ cô đáy mắt cô: "Không sợ anh ghen?"

Ôn Văn đẩy anh ra một chút: "Anh sẽ không."

Hạ Trầm nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô đi vào trong, không nhịn được lắc đầu: "Thật là không đáng yêu."

-

Ôn Văn vào nhà chỉ thấy Cố Minh Sâm sững sờ nhìn chăm chăm, ánh mắt nặng nề mà bi thương, thấy cô đi vào, lúc này mới từ từ quay đầu, cúi đầu nhìn xuống đất.

"Nơi này, thay đổi rất nhiều." Cố Minh Sâm khàn giọng nói một câu, đưa tay sờ túi tìm thuốc lá.

"Đương nhiên, đã sắp mười năm rồi." Ôn Văn ngồi đối diện hắn, ánh mắt hai người giao nhau giao hội, lúng túng trầm mặc. Bọn họ không hận mà cùng nhau nghĩ về Kỷ Nhan, nhớ lại mùa hè năm đó.

Vừa đúng lúc Hạ Trầm đi vào anh đứng ở cửa nói với Ôn Văn: "Anh đi tắm, em giúp anh điều hòa nước ấm. .

Ôn Văn không nói nhìn anh: "Rất đơn giản, anh ——"

"Anh không biết." Hạ Trầm không quan tâm, một đôi mắt quan sát cô và Cố Minh Sâm ý vị sâu xa.

Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là đi điều nước ấm cho anh, mới vừa vào phòng tắm liền bị anh ngăn ở cánh cửa, Hạ Trầm cúi đầu xuống mắt nhìn cô: "Nếu anh biết hai người ở đó liếc mắt đưa tình, buổi tối giết chết em."

Ôn Văn cười gật đầu một cái: "Thì ra là một bình dấm chua."

Hạ Trầm"Chặc" một tiếng, đưa tay ôm hông cô, trên mặt bắt đầu không có ý tốt trên chọc: "Nếu tiến vào, không bằng làm một lần?"

Anh cúi đầu liếm liếm môi của cô, một tay kia đã từ bên eo cô đi lên, dọc theo đường cong eo tỉ mỉ vuốt ve: "Bộ dạng em ướt đầm, khẳng định rất đẹp."

Ôn Văn bàn tay anh một đường vuốt ve, nhiệt độ toàn thân cũng bắt đầu lên cao, nhưng cô còn nhớ rõ Cố Minh Sâm ở bên ngoài, lý trí mách bảo liền đẩy anh ra.

"Phòng ốc không cách âm." Ôn Văn nhìn anh cười ngọt ngào, mắt liếc nhìn cái lều nhỏ đang nhô lên, híp mắt nói, "Nơi này ướt đầm, khẳng định cũng rất dễ xem."

Cô nắm vịn cửa một cái liền chạy thật nhanh Hạ Trầm ở tại chỗ tức giận nghiêng rằng, một cước đạp cánh cửa đóng lại.

-

Cố Minh Sâm nhìn Ôn Văn đi tới, trên mặt cô còn có chưa tiêu tán nụ cười nhàn nhạt, đó là vui vẻ từ nội tâm mà phát ra. Hình như trong trí nhớ rất ít thấy cô cười như vậy, duy nhất một lần, hình như là năm ấy cô bị người ta khi dễ, hấn ra mặt cho cô. Cụ thể bởi vì sao hấn đã sớm quên sạch, chỉ là hấn nhớ đã che chở cho cô, anh không thể chịu đựng được khi thấy người nhà mình bị người khác ức hiếp.

Vậy là hấn một chọi bốn, trên mặt không tránh bị thương, sau đó hai người sợ Chu Nhĩ Lam biết, ngồi ở trong công viên bôi thuốc.

Động tác Ôn Văn cực kỳ cẩn thận, nhưng rượu còn cực kỳ xót, Cố Minh Sâm đau nhói liền không nhịn được nổi giận, cuối cùng mắng cô một trận, tất cả những lời khó nghe đều nói ra.

Kết quả nha đầu kia lại còn không tìm không phổi cười, lại còn cười một cách vui vẻ.

Lúc ấy tại sao cô ấy lại vui mừng như vậy đây? Cố Minh Sâm nghĩ thật lâu, hiện tại mới mơ hồ suy nghĩ ra, đại khái đó là lần duy nhất hấn làm một chuyện chỉ vì cô.....không liên quan đến Kỷ Nhan.

Trái tim Cố Minh Sâm trái tim lại bắt đầu đau buồn, giống như là bị điện giật.

Sau khi ngồi xuống, Ôn Văn liền phát hiện ánh mắt Cố Minh Sâm nhìn mình có chút không đúng, đáy mắt rõ ràng có chút tơ hồng, xem ra khí sắc cũng không tốt. Cô vẫn là không nhịn được, lẩm mồm nói một câu: "Anh bớt hút thuốc đi, đối với thân thể không tốt."

Cố Minh Sâm nhìn cô tram mặc, qua một hồi lâu mới nói: "Em và hấn, thật ở cùng một chỗ?"

Khỏe môi Ôn Văn giật giật, cảm thấy cổ họng như bị bóp chặt, phát âm khó khăn: "Anh thấy được?"

Cố Minh Sâm lại kích động, hấn nhìn chăm chăm Ôn Văn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, âm thanh bỗng chốc cất cao vài độ: "Trước kia tôi đã nói với em, Hạ Trầm không phải người tốt! Em hiểu được hấn sao? Em cũng đã nói sẽ không ——"

"Cái gì cũng sẽ thay đổi." Ôn Văn bình tĩnh cắt đứt hấn, ngược với bộ dạng nóng nảy, nổi trận lưu đình của hấn, trấn định không thể tưởng tượng nổi, "Giống như ta đã từng cho rằng, cứ như vậy cùng anh cả đời...."

Khỏe môi Cố Minh Sâm khẽ run rẩy, sau đó một chút xú ním chặt, im miệng không nói.

Ôn Văn cười nhạt nhìn về phía hấn: "Chuyện trên báo, thật ra thì tôi đã biết. Mặc dù tôi không rõ ràng lắm tại sao lại làm như vậy, nhưng Minh Sâm, chúng ta đã kết thúc. Mà tại sao người hy sinh luôn vĩnh viễn là tôi."

Cố Minh Sâm há mồm nghĩ giải thích, Ôn Văn giơ tay lên ngăn hấn lại, như cũ là bộ dáng cười nhàn nhạt: "Hạ Trầm có lẽ cũng không thích hợp, nhưng tôi muốn cố gắng thử một lần, ít nhất anh ấy để cho tôi cảm nhận được tư vị củ tình yêu. Thì ra yêu, cũng không hấn là đau khổ."

Đáy lòng Cố Minh Sâm dậy sóng từng hồi, pha lẫn với cảm giác chua xót, hấn thẳng tắp nhìn Ôn Văn, chậm rãi rũ mắt xuống: "Tôi làm như vậy, là có nguyên nhân. Tôi cũng không muốn tổn thương em ——"

Ôn Văn cảm thấy rất buồn cười, không muốn tổn thương cô, cuối cùng vẫn là đã thương không phải sao?

Cô cũng không muốn biết nguyên nhân, mặc kệ là bởi vì sao, cũng không còn quan trọng, vậy không còn cần thiết nữa. .

Cô ở trước mặt Cố Minh Sâm, lại thất bại thảm hại.

"Không sao." Ôn Văn nhẹ nhàng gạt đầu, tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống. Sợi dây đã rất cũ kỹ dưới ánh đèn, không còn sáng bóng nữa, đặt giữa lòng bàn tay trắng nõn của cô, có chút chói mắt.

Cô mở tay ra trước mắt hắn, rất nhẹ nói: "Tôi đã không thêm đề ý."

Ngực Cố Minh Sâm đau xót, cơ hồ muốn thở không ra hơi.

Hắn nhìn dây chuyền kia, lúc này Ôn Văn muốn vứt bỏ, muốn kết thúc, cũng không hẳn là sợi dây chuyền, mà là khoảng thời gian ở quá khứ thuộc về bọn họ.

Từ đó về sau cô với hắn không còn quan hệ, Cố Minh Sâm nhìn chăm chăm tay của cô, một hồi lâu cũng không nói nổi một câu, cuối cùng đã dùng hết hơi sức mới nói: "Cái gì Hạ Trâm cũng biết, hắn đã thay thế những hình kia, nhưng tại sao hắn lại không ngăn cản công bố tin tức? Hắn đang tính toán em, hoặc là nói, hắn đang lừa em." Ôn Văn sững sờ, điểm này cô thật không ngờ, hơn nữa chuyện này tung ra, Hạ Trâm cũng gặp không ít phiền toái, công ty tổn thất vô cùng lớn.

Cần nhắc hơn thiệt, có thể từ trên người cô được cái gì mới có thể mạo hiểm như vậy?

Cố Minh Sâm đi tới trước mặt cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô, đầu ngón tay ở tóc dài đen nhánh chậm rãi đi xuyên, cuối cùng đưa tay dịu dàng sờ bên má cô: "Thật ra thì lần này anh tới, là

Hắn nói một nửa lại dừng lại, chỉ là cười chua xót: "Nhưng mà bây giờ giống như chậm. Tiểu văn, em bảo trọng."

Cuối cùng Cố Minh Sâm cũng không nói rõ cục anh tới để làm gì, lúc xoay người đi, trên người nặng mùi thuốc lá không xua đi được, Ôn Văn nghi ngờ nhìn hắn một cái, sau khi vào nhà không phải hắn chỉ hút một điếu thuốc thôi sao?

Ôn Văn nhìn bóng lưng của hắn, chớp mũi không khỏi chua chua, Cô muốn sống một cuộc sống tốt không được sao? Cần gì cứ lần lượt đã thương cô, từ bỏ cô rồi muốn quay lại yêu thương cô, làm cô khó xử.

-

Hạ Trâm mới vừa mở cửa phòng tắm ra chỉ thấy Ôn Văn dựa vào khung cửa nhìn xa xăm, Hạ Trâm nhú nhú mày, ánh mắt nhìn thấy trong phòng khách đã không thấy bóng dáng ai kia.

Anh ghét bỏ nhìn cô một cái: "Em khóc thử coi." Ở trước mặt anh khóc vì chồng trước, đây không phải là thích ăn đòn sao?

Ôn Văn liếc mắt: "Em tới là xem anh tắm xong chưa."

Hạ Trâm kiêu căng đưa tay bóp sau gáy cô: "Anh cố ý cho anh ta thời gian nói chuyện với em, xem thử anh ta muốn làm gì".

Ôn Văn trong lòng giật mình, nhưng trên mặt thanh sắc bất động, chỉ là cười, thuận thế ôm hông rắn chắc của anh: "Hà? Anh biết anh ta tới đây là nói xấu anh, vậy anh làm chuyện xấu gì phải để anh ta tính kế với anh?"

Hạ Trâm cúi đầu cười cười: "Chuyện xấu, rất nhiều ——"

Hắn nói qua cúi người bồng cô lên, mái tóc vẫn còn ướt nhỏ xuống nền nhà ánh mắt thâm thúy trầm trầm nhìn cô, nửa thật nửa giả nói: "Muốn em yêu anh, có tính hay không?"

Ôn Văn trên mặt nóng lên, lại nghe hắn đang bên tai cô nhỏ giọng nói: "Coi như tất cả đều là giả, anh muốn đối tốt với em, đây là sự thực. Tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hạ Trâm nói lời này nghe thật ngọt ngào, nếu như Ôn Văn quay về thời thanh xuân, chắc chắn cô sẽ bị những lời đường mật này mà ngu muội, sẽ tin tưởng những lời này là thật lòng. Cô nhìn kỹ anh, vẫn như cũ không thể nào phân biệt được trong lời nói của anh là thực hay giả.

Hạ Trâm ôm cô vào nhà, hai người dựa vào trên sofa xem tivi, nhưng Ôn Văn có chút không đúng, hơi thờ thẩn, Hạ Trâm bên cạnh nói chuyện với cô, cô chỉ ậm ừ cho qua loa.

Hạ Trầm trực tiếp tắt ti vi, thuận thế xoay đầu cô lại: "Thay vì suy nghĩ lung tung, tại sao không trực tiếp hỏi anh?"

Ôn Văn kinh ngạc tròn mắt nhìn anh: "Em hỏi, anh sẽ nói?"

Hạ Trầm gật đầu, lười biếng dựa vào lưng sofa: "Nói thật."

Ôn Văn nào tin tưởng Hạ Trầm sẽ nói thật, mặt hoài nghi quan sát nhìn anh, Hạ Trầm hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, neho lại khòe mắt nói: "Không tin anh?"

Ôn Văn không nói nghiêng đầu sang chỗ khác, Hạ Trầm cười lại xoay mặt cô lần nữa: "Em như vậy, thật không đáng yêu".

Ôn Văn hất cằm lên, nghe lời này ngược lại cười: "Hạ tiền sinh, anh có phải là người không?"

Hạ Trầm sững sốt một giây, rất nhanh mới phản ứng được đây là một vấn đề nghiêm trọng, suy nghĩ cẩn thận, nếu nói mình là người, không phải là gián tiếp thừa nhận mình không thích cô hay sao?"

Hạ Trầm ôm lấy cô vào trong ngực, tắt cả cảm xúc đều che giấu ở đáy mắt: "Cái đoạn video đùa giỡn trong xe anh đã biết, cũng chỉ là nửa thật nửa giả muốn gây chú ý cho Cố Minh Sâm."

Sắc mặt Ôn Văn càng khó coi, Hạ Trầm khẽ neho mắt, thấy khóe môi cô khẽ mỉm, không nói một lời nhìn chăm chăm hình ảnh hai người phía trước.

Hạ Trầm gồi cằm lên lên đỉnh đầu cô, im lặng mấy giây còn nói: "Nếu như anh đã mở miệng, vậy thì không có ý định lừa gạt em. Cho nên anh thuận nước đẩy thuyền, muốn độc chiếm em, không muốn em có bất cứ quan hệ gì với Cố Minh Sâm. Sau khi tin tức truyền ra, anh ta sẽ hết hy vọng. Còn Cố phu nhân sẽ không làm khó xử em, cách này không phải là vẹn cả đôi đường hay sao."

"Cách này tốt như vậy, tắt cả mọi chuyện đều được giải quyết tốt, thì hà có gì anh lại không làm."

Ôn Văn mãi không ngờ Hạ Trầm lại giải thích như vậy, giống như là thật sự muốn tốt cho cô.

Hạ Trầm thấy cô trầm mặc, còn nói: "Dĩ nhiên, anh cũng có mục đích khác. Cố Minh Sâm một chiều này nhất định đưa người tất cả hơn tình cũng chặt đứt, nhưng người và anh vạch rõ giới hạn, cũng không nhất định suy tính ta."

Ôn Văn mơ hồ đoán được phía sau anh sẽ nói cái gì, quả nhiên anh nhẹ nhàng ở cô đỉnh đầu hôn một cái, âm thanh trở nên dịu dàng cẩn thận: "Nếu như không phải Cố Minh Sâm làm tổn thương em quá nhiều, em sẽ đồng ý ở bên cạnh anh? Anh thừa nhận mình là tiểu nhân, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà tính kế, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là, anh rất thích em."

Nói đến câu cuối, môi anh dán lên tai cô chậm rãi thổi một hơi nóng, treu chọc vành tai cô. Hạ Trầm dễ dàng ôm cô đặt trên đùi mình, cô bị anh buộc đang hai chân ra đặt bên hông anh, cứ như vậy anh và cô càng chặt chẽ.

"Chẳng lẽ anh lại cam lòng để cho người khác thấy dáng vẻ của em." Anh lại bắt đầu ở bên tai cô treu chọc, há mồm cắn cắn vành tai đã đỏ lên hết của cô, tí mĩ liếm liếm.

Nhưng Ôn Văn vẫn còn một tia lý trí, đưa tay đẩy anh ra: "Thật không có nguyên nhân khác?"

Hạ Trầm bắt đắc dĩ cười khê: "Còn có thể có nguyên nhân khác sao? Công ty bị thua thiệt một số lớn, anh phải làm thêm giờ vài ngày, muốn nhanh chóng gặp em. Bị Hội Đồng Quản Trị cáo buộc, bị người dị nghị, không phải đều là vì em hay sao? Dừng hết tâm cơ, còn không phải là thích em hay sao."

Ngay cả Ôn Văn tâm địa sắt đá, cũng bị lời nói này của anh làm tim đập rộn lên.

Luận về ăn nói cô tuyệt không phải là đối thủ của Hạ Trầm, anh dễ dàng nhận ra được điểm yếu của cô, anh từng bước từng bước mà ép sát, không cho cô chút thời gian tiêu hóa: "Anh làm ra nhiều chuyện như vậy, nếu không phải là thích em, thì còn có thể là gì?"

Đầu óc Ôn Văn ong ong, hoàn toàn không trả lời được, cơ hồ bị những lời của anh đánh tan những phòng bị mà cô cất công xây dựng.

Người đàn ông như vậy trước giờ cô chưa từng gặp qua, trước kia cũng cảm thấy anh không đơn giản, nhưng bây giờ tiếp xúc nhiều, phát hiện mình ở trước mặt anh, quả thật không phải là đối thủ của anh về tài ăn nói.

Rõ ràng nhìn vẫn có chỗ không đúng, nhưng lại không thể nói ra được chỗ vô lý.

-

Cố Minh Sâm dừng xe cách nhà Ôn Văn không xa ở đầu đường, anh đi thật nhanh, cho đến sau khi lên xe tâm trạng vẫn không thể lắng xuống. Nơi này chỗ có thể thấy ánh đèn mờ nhạt phát ra từ căn nhà, nhưng giờ phút này xem ra dù ánh sáng nhạt vẫn mang lại cảm giác ấm áp, ngược lại để cho anh cảm thấy càng phát ra lạnh lẽo.

Ôn Văn với người đàn ông khác ở cùng nhau, đến bây giờ anh vẫn không cách nào thừa nhận đây là sự thực.

Ôn Văn ở Cố Gia mười hai năm, anh nó gì cô đều làm theo, vô luận anh làm chuyện gì, Ôn Văn cũng sẽ vô điều kiện tha thứ anh. Coi như sau khi cưới

anh làm ra nhiều ra nhiều chuyện khôn nạn , nhưng ở trước mặt mẹ, cô vẫn che chở anh không ngừng giúp anh che giấu.

Cho nên trong tiềm thức, Cố Minh Sâm cảm giác Ôn Văn không thể rời bỏ anh, hoặc là nói căn bản sẽ không rời xa anh.

Vì vậy giữa lợi ích và Ôn Văn, anh không chút do dự lần nữa bỏ qua Ôn Văn, dù sao mặc kệ anh làm gì, Ôn Văn đều sẽ tha thứ cho anh.

Khẳng định quan niệm này, Cố Minh Sâm không chút do dự , đã tung ra xì-căng-đan, quả nhiên công ty Hạ Trầm gặp chuyện phiền toái, hơn nữa vốn Hạ Trầm ở Hạ gia bị chèn ép, một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, cho dù là công ty cổ đông hay dư luận cũng đều buộc tội anh.

Tưởng rằng trong trận chiến này mình thắng, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Hạ Trầm và Ôn văn, anh mới đột nhiên hiểu ra người thua triệt để chính là anh.

Anh nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trong tay bị nắm nóng lên, sợi dây chuyền này là thứ duy nhất anh cho Ôn Văn, nhưng là vì mua cho Kỷ Nhan, mới thuận tay mua cho cô.

Lúc ấy bọn họ cùng đi khu vui chơi, vừa đứng gặp phải quầy bán đồ lưu niệm , kỷ Nhan đối với mấy thứ này cảm thấy hứng thú vô cùng, hào hứng vào bên trong chọn lựa.

Lúc ấy Ôn Văn đứng bên cạnh nhìn, chỉ là nhìn, đến cả sờ cô cũng không sờ, cô biết rằngnhững thứ này chắc chắn không thuộc về mình.

Nếu không phải là của mình, thì cần gì phải xem mà cố chấp?

Khi đó căn bản Cố Minh Sâm không để ý đến phản ứng của cô, vẫn cùng với Kỷ Nhan, chờ Kỷ Nhan chọn một đồng hồ, lúc này mới quay đầu lại nhìn Ôn Văn một cái: "Thích không?"

Ôn Văn sững sờ, nghĩ lẩn đầu, sau lại không biết Cố Minh Sâm suy nghĩ thế nào, nói một câu: "Không phải là sắp đến sinh nhật em sao, chọn một cái."

Đều là vật kỷ niệm, giống đồ với Kỷ Nhan, tùy ý như thế đủ để thấy thái độ của Cố Minh Sâm không có thành ý với Ôn Văn, nhưng Ôn văn vẫn rất vui mừng.

Cô đưa tay chọn một cái, chọn trúng sợi dây chuyền này.

Cố Minh Sâm mượn ánh trăng nhìn cẩn thận sợi dây chuyền, lúc này mới phát hiện hoa tai là hình trái tim nhỏ, bật một chút có thể mở ra.

Thì ra bên trong mặt còn có hình, thật bất ngờ.

Nhưng khi Cố Minh Sâm mở ra, khuôn mặt trong nháy mắt liền cứng lại, bên trong là một tấm hình nhỏ, mà người trong hình, rõ ràng chính là anh.

Gò má trẻ trung, vừa nhìn cũng biết là hình cách đây đã lâu , Cố Minh Sâm không cách nào tưởng tượng Ôn Văn lại cất hình anh trong tim, anh lại làm chuyện có lỗi với cô thêm một lần . . .

Nhớ tới những hành động của mình trong cuộc hôn nhân hai năm, trong lòng Cố Minh Sâm liền căng lên, anh rút cuộc đã làm những gì, tại sao lại tự tay đẩy cô ra với người đàn ông khác.

Ôn Văn lần lượt hỏi anh đến tận cùng là tới làm gì , anh không mở miệng được, nếu như nói là tới để tỏ tình , có lẽ Ôn Văn sẽ không tin?

Anh đang chìm trong hồi ức không cách nào thoát ra được, cho đến khi Trình Vĩ điện thoại tới: "Giám đốc, đã tra ra được. Quả nhiên Hạ Trầm đã sớm điều tra qua phu nhân, hơn nữa rất kỳ quái, giống như là có hứng thú với phu nhân ."

Bỗng chốc Cố Minh Sâm cắt dây chuyền rất nhanh, một đôi tròng mắt đen khề neo lại.

Trình Vĩ tỉ mỉ thuật lại câu chuyện, trên mặt Cố Minh Sâm dẫn theo mấy phần dữ tợn: "Chọc phải đối thủ rồi!" -

Buổi tối Ôn Văn lại bị Hạ Trầm lôi kéo làm một lần, lần này so với lần trước tốt hơn rất nhiều, ít nhất không có bị thương , cũng dần dần cảm giác thoải mái khi trải qua tư vị này.

Trong quá trình “mưa rơi”, Ôn Văn có điện thoại , reo rất lâu, cô đưa tay muốn nhận, kết quả bị Hạ Trầm cắn cắn cánh tay: "Còn có ý định nghe điện thoại? Xem ra anh chưa đủ cố gắng."

Ôn Văn bị anh vắt chân lên eo, lật động một cái, công thành phá đất, cô muốn hôn mê, kiềm chế nặn ra một câu: "Ngộ nhờ có việc gấp."

Quả nhiên điện thoại mới vừa tắt lại reo lên, Hạ Trầm liếc nhìn xác định không phải là số lạ, lúc này mới quay cô lại, tư thế nằm sấp .

Ôn Văn vừa đem điện thoại nhận, Hạ Trầm tấn công một cái, cô không chịu nổi sức lực của anh, lập tức nằm lỳ ở trên giường, không còn hơi sức"à lô" một tiếng.

Điện thoại là của Tiêu Tiêu, lại còn mang theo tiếng khóc nức nở: "Tiểu Văn, sao cậu vẫn chưa trở lại? Tớ xảy ra chuyện lớn rồi!"

Ôn Văn chợt mở mắt ra, nhưng sau lưng người nọ không nhanh không chậm ra vào , để cho cô hoàn toàn không có lực giãy giụa, không thể làm gì khác

hơn là tận lực để cho âm sắc mình bình thường: "Sao, thế nào?"

Đại khái Tiêu Tiêu quá bi thương, hoàn toàn nói không nghe được gì, khóc một hồi lâu mới dứt quãng nói: "Tớ mắt - thân rồi ! Khốn kiếp, Hạ Uyên thừa dịp uống rượu say, cưỡng hiếp tớ."

Ôn Văn há hốc mồm chưa kịp định thần, vừa đúng Hạ Trầm chợt gia tăng tốc độ, cô không khống chế được thất thanh gọi ra miệng, lúc này ý thức được đã không kịp rồi, chỉ nghe bên kia điện thoại hồi lâu vẫn không có tiếng

Ôn Văn nhắm mắt thử dò xét nói: "Tiêu Tiêu?"

Tiêu Tiêu bên kia lúc này mới giống như sống lại, rống lên: "Ôn Văn! Cậu cậu cậu.....cậu. Không phải đang làm cái đó..!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ngày thứ hai, trên đường trở về, Ôn Văn ảo não không biết đối mặt ra sao với Tiêu Tiêu, hơn nữa Tiêu Tiêu làm sao lại có quan hệ với Hạ Uyên? Nếu như hai người này về sau là thật, thế thì cô và Tiêu Tiêu sẽ là quan hệ gì đây?"

Ôn Văn đau đầu nhức óc, lại lo lắng Tiêu Tiêu sẽ xảy ra chuyện, không nhịn được thúc giục Hạ Trầm: "Anh không thể nhanh hơn một chút hay sao?"

Hạ Trầm ghé mắt nhìn cô: "An toàn là trên hết, dù sao Tiêu Tiêu cũng không đi tìm chết."

Cho dù hai người xác định quan hệ, nhưng cô vẫn không thích cách nói chuyện của anh. Cô im lặng không nói mà ngồi xuống, hít sâu một cái mới lấy can đảm hỏi người bên cạnh: "Hạ Uyên là người như thế nào?"

Nha đầu Tiêu Tiêu là người ngoài miệng thì mạnh nhưng bên trong, gan còn nhỏ hơn thỏ đế, về phương diện tình trường thật ra cô chẳng có kinh nghiệm gì cả, cũng tại thời đại học cô bị tổn thương quá nhiều.

Hạ Trầm phì cười một tiếng, có chút châm chọc: "Cũng không biết nhân phẩm người ta như thế nào mà đòi xem mắt."

Ôn Văn bị anh làm cho nghẹn, một hơi phun không ra, cô bị đuối lý, tức giận xoay người.

Hạ Trầm yên tĩnh một hồi, lúc này mới không nhanh không chậm nói với cô: "Nếu Tiêu Tiêu có ý với Hạ Uyên, hãy làm cô ấy dứt ngay ý nghĩ này đi."

Ôn Văn sững sờ, Hạ Trầm nói lời này có ý gì!

Cô còn muốn hỏi kỹ, nhưng bộ dạng Hạ Trầm cho thấy anh không muốn nhiều lời, đưa cô đến dưới lầu nhà Tiêu Tiêu, lại dặn dò cô: "Buổi tối tới đón em, em dọn nhà đi."

Lại là điệu bộ hất hàm sai khiến, cô ghét điệu bộ này của anh, hơn nữa lúc nào thì cô nói muốn ở chung với anh? Ôn Văn cúi người từ trong cửa xe nhìn anh, nói quanh co nói: "Em không có thói quen."

28 năm độc thân, chợt có thêm một người đàn ông, tối hôm qua cô với Hạ Trầm cùng chen chúc trên một cái giường, làm hại cô cả đêm cũng không ngủ ngon, bây giờ đầy mắt cô thành gấu trúc rồi.

Hạ Trầm ngay cả giải thích cũng không có, trực tiếp khởi động xe, ném ra một câu "Vây thì học thói quen", chiếc xe màu đen chạy băng băng, nghênh ngang rời đi. Ôn Văn đứng giữa đường tức giận nghiêng răng.

-

Thời điểm Tiêu Tiêu mở cửa, thiếu chút nữa Ôn Văn không nhận ra cô, một đôi mắt sưng húp, khẳng định đã khóc rất lâu. Tiêu Tiêu thấy Ôn Văn cũng không còn kích động gào khóc, nhìn chằm chằm một hồi sâu kín nhìn cô, sau đó hướng phòng khách: "Làm sao cậu không mang một ít thức ăn cho tớ."

Ôn Văn không ngờ cô còn có thể đòi đồ ăn, xoay người khóa cửa, lúc này mới đi theo cô vào nhà: "Cậu muốn ăn cái gì, tớ nấu ——" lời nói còn chưa dứt, Ôn Văn đã thấy phòng khách bừa bộn, sàn nhà đầy nhếch nhác.

Tiêu Tiêu đặc biệt thích sạch sẽ, hơn nữa có thể coi là một căn bệnh, mỗi lần nhìn vào trong phòng có chỗ nào bẩn y như rằng khe điên ra sức lau chùi. Bây giờ dưới sàn nhà đầy mảnh kiếng bể, còn có tạp chí giải trí, Ôn Văn chú ý tới, có một chuyên mục phỏng vấn Hạ Uyên, mà trên đó có một con dao gọt trái cây cùng với rất nhiều cây ghim chằng chịt trên chuyên mục đó.

Cô cẩn thận từng li từng tí bước qua, quan sát tình huống của Tiêu Tiêu trước, lúc này mới dò hỏi: "Nói một chút đi, chuyện gì xảy ra?"

Tieu Tieu ôm cốc nước không nói lời nào, Ôn Văn thở dài nói: "Cậu tính chuẩn bị kiện anh ta về tội cưỡng gian à?"

Lông mi Tieu Tieu khẽ run lên, như cũ là mím môi không để ý tới Ôn Văn.

Ôn Văn thấy tâm tình Tieu Tieu rất xấu, dứt khoát không hỏi, đứng lên chuẩn bị nấu đồ ăn, ai biết Tieu Tieu chợt mở miệng: "Còn cậu, tối hôm qua lên giường với ai vậy?"

Ôn Văn định đi chợt bị hỏi lại phải ngồi xuống, cô nhớ tới lời của Hạ Trầm, thử thăm dò hỏi Tieu Tieu: "Cậu đối với Hạ Uyên, không có tình cảm gì khác chứ?"

Tieu Tieu giận đến trợn to mắt, "Cạch" tiếng cốc nước được đặt trên bàn bởi sự tức giận của Tieu Tieu: "Chẳng lẽ cậu nghĩ tớ có tình cảm với một tên cầm thú hay sao, tớ cũng chưa có bị điên, không phải là tớ hỏi cậu trước sao?"

Ôn Văn thở phào nhẹ nhõm, cô với Tieu Tieu làm bạn đã lâu, quan hệ của hai người còn thân hơn chị em ruột. Cô muốn tốt cho Tieu Tieu, không thể để họ yêu nhau được. Nếu Tieu Tieu có chút tình cảm gì với Hạ Uyên, cô phải nhanh chóng cắt đứt.

"Tớ với Hạ Trầm ở cùng một chỗ."

Tieu Tieu nghe nói như thế cũng không bất ngờ: "Tớ đã nghi rồi, lúc trước anh ta tới tìm cậu một lần, tớ không có nói cho anh ta biết cậu về thăm bố rồi. Anh ta không phải là dạng tốt lành gì."

Ôn Văn cúi đầu suy nghĩ, Tieu Tieu có chút bận tâm nhìn cô: "Cậu có người để yêu thương cũng may, sợ là sợ anh ta quá dụng tâm, làm tổn thương đến cậu. Ôn Văn coi như đã sa vào, nhưng cũng nhớ đối với mình tốt hơn một chút."

Hình như Tieu Tieu còn muốn nói thêm, cuối cùng cắn môi một cái, vẫn là không nói.

Ôn Văn cũng biết Hạ Trầm không coi trọng đoạn tình cảm này, chỉ là cô đang cô đơn cần người để yêu, còn anh chắc cũng chỉ là vì lợi ích ?

Ôn Văn nấu mì cho Tieu Tieu, trong phòng sớm đã bị cô dọn dẹp sạch sẽ, hai người ngồi trên thảm, vừa nhìn tiết mục giải trí vừa không có hình tượng giành thắng chiến. Tieu Tieu giận đến cầm thìa chọc Ôn Văn: "Hạ Trầm biết cậu đã man như vậy không ? Rốt cuộc anh ta coi trọng cậu ở chỗ nào chứ?"

Ôn Văn nghe nói vậy, cũng không bị cô đá kích, vẫn như cũ tiêu diệt chiến lợi phẩm: "Hay là cậu đi hỏi anh ta, rốt cục coi trọng mình ở chỗ nào?"

Tieu Tieu tức giận tới mức cắn răng: "Cậu khi dễ tớ sao? Tớ thật là đen đui khi bị khi dễ đến hai lần!"

Ôn Văn định nói tối hôm qua cô cũng bị khi dễ không nhẹ, hai người đang cãi vã, chuông cửa vang lên, Ôn Văn ra mở cửa, gặp phải người khi dễ Tieu Tieu tới hôm qua.

-

Hạ Uyên vẫn là đáng vẻ ôn tồn nho nhã, căn bản không thể so sánh anh với cầm thú là một loại. Khóe mắt với đuôi lông mày Hạ Uyên đều là cười, trông mặt khế nhìn Tieu Tieu: "Điện thoại không gọi được, anh có chút lo lắng cho em."

Tieu Tieu không để ý đến anh, đi qua người anh, đưa tay đóng cửa, nhưng Hạ Uyên vẫn không nổi giận, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy ánh mắt tò mò của Ôn Văn.

Hạ Uyên còn lịch sự gật đầu với cô, Ôn Văn vội vàng quay đầu, lúc này ngàn vạn lần không thể làm phản đồ.

Nhưng cô chỉ lơ đãng một chút, liền xảy ra chuyện lớn, Tieu Tieu trực tiếp cầm tù giày hướng đầu Hạ Uyên mà nhắm tới. Hạ Uyên né không kịp, thời điểm Ôn Văn chạy tới thấy đầu anh đều là máu, chói mắt cực kỳ dọa người.

Tay chân Ôn Văn luống cuống nhìn Tieu Tieu.

Trên mặt Tieu Tieu còn bị văng vài giọt máu, sắc mặt cũng trắng phờ phạc, Tieu Tieu nuốt ngụm nước miếng, cư nhiên mắng một câu: "Kẻ điên."

Ôn Văn không có thời gian hỏi thăm chuyện gì xảy ra, lúc này liền đưa Hạ Uyên đi bệnh viện, cần cô anh còn ghim mấy miếng mảnh kiếng bể, Ôn Văn thật sự sợ anh cứ như vậy mất máu quá nhiều chết ở trên xe mình.

Cũng may vết thương của Hạ Uyên không nghiêm trọng lắm, chỉ băng bó sau đó có thể xuất viện. Anh trừ nói cảm ơn với Ôn Văn cũng không nói gì khác, lúc rời đi, Ôn Văn chần chừ muốn đưa anh đi, nhưng là vẫn thôi.

Giống như anh ta có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác, Hạ Uyên đứng ở đại sảnh bệnh viện gật đầu với cô cáo biệt: "Tôi tự đi, nhờ cô chăm sóc Tieu Tieu."

Ôn Văn nhìn dáng vẻ chân thành của Hạ Uyên, một hồi lâu chỉ nói: "Tieu Tieu nhìn qua rất phóng khoáng, thật ra thì rất bảo thủ Bình thường những người này tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực ra rất sợ bị tổn thương."

Hạ Uyên khẽ mỉm cười: "Tôi biết, cô là người tốt."

Ôn Văn cau mày, đáy mắt Hạ Uyên cười một chút, âm thanh rất nhẹ nói: "Tôi thích cô."

Đàn ông Hạ gia làm sao vậy, mở miệng nói thích dễ như vậy? Hạ Trầm mỗi lần mở miệng là nói thích cô, giờ Hạ Uyên cũng vậy. Chỉ là thời gian nói không giống nhau, chỉ gặp vài lần có thể nói thích sao? Như thế cô và Tiêu Tiêu sao có mở lòng mình ra. Ôn Văn lái xe ra bãi đậu xe, thấy Hạ Uyên còn chờ ở ven đường, trông có vẻ tâm trạng đỡ hơn, mặt trời ấm áp chiếu vào trên người anh. Hiển nhiên anh không có gọi được xe, chậm rãi dọc theo người đi đường đi về phía trước.

Thân thể anh ta có chút không tốt, vừa đi thỉnh thoảng nhỏ giọng ho khan.

Ôn Văn giả bộ không biết, trực tiếp lái xe vượt qua anh ta, nhưng tới gần cô thả chậm tốc độ xe, chậm rãi hạ cửa sổ xe: "Tôi thuận đường, anh muốn đi không?"

Hạ Uyên liếc nhìn xe: "Đây là xe Tiêu Tiêu, cô ấy biết lại mất hứng, tôi còn một đoạn thời."

Ôn Văn cũng không tức giận: "Đội anh ngắt ở trên đường, Tiêu Tiêu biết được giết tôi mất, lên đây đi."

Tám phần Hạ Uyên chờ câu này của cô lâu rồi, khi lên xe, còn đứng đắn nói: "Là cô mời tôi đây."

Ôn Văn phát hiện đàn ông Hạ gia rất giống nhau ở điểm này, càng ngày càng lời nhiều đuôi cáo. Cô trầm mặc lái xe ra khỏi bệnh viện, dọc theo đường đi không nói lời nào.

Trong buồng xe quá yên tĩnh, qua hồi lâu Hạ Uyên mới mở miệng, nhưng không phải nói về Tiêu Tiêu: "Thời gian này cô và em tôi ở cùng nhau?"

Ôn Văn chỉ gật đầu, cô không quên mối quan hệ của Hạ Uyên với Hạ Trầm, nếu sơ ý lỡ nói chuyện không nên nói thì nguy.

Hạ Uyên nhỏ giọng cười cười: "Không cần khẩn trương, sau này đều là người một nhà, chỉ nói chuyện phiếm thôi mà."

-

Ôn Văn vẫn như cũ không lên tiếng, Hạ Uyên dựa vào thành ghế từ từ chớp mắt, hình như cũng không biết nói gì. Đến nhà Hạ gia, người bên cạnh chợt nói: "Đúng rồi, nhất định cô chưa gặp qua chị dâu, chị ấy rất đẹp."

Ôn Văn không biết tại sao Hạ Uyên lại nói với mình chuyện này, đứng trước cửa tòa nhà, một chút cũng không tính toán: "Hạ tiên sinh đi thông thả, anh nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đặc biệt bớt nói một chút."

Hạ Uyên vô tình cười, chống cửa sổ xe nói tiếp: "Chuyện tình giữa chị dâu với anh trai tôi rất cảm động, cô có rảnh rồi để cho Hạ Trầm kể cho nghe. Đối với chuyện xưa, nó là người rõ nhất, nhất định cô sẽ không hối hận khi nghe kể chuyện này."

Ôn Văn bị anh càng nói càng hồ đồ, cũng mơ hồ có chút phiền não, vừa đứng nhìn thấy quản gia chào đón, liền mở miệng lần nữa nhắc nhở: "Hạ tiên sinh, hẹn gặp lại."

Quản gia đã mở cửa xe, Hạ Uyên thấp người xuống xe, thân hình cao lớn từ từ đi lên bậc thang, cuối cùng biến mất ở góc khuất.

Mỗi lần Ôn Văn tới Hạ gia, không hiểu sao, toàn thân rét lạnh, thậm chí hoài nghi có phải mình không hợp nơi này, nếu không tại sao trong lòng lại sinh ra cảm giác chán ghét. Cô vội vàng xoa xoa đôi bàn tay, khởi động xe cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trên đường trở về, Ôn Văn gọi điện cho Tiêu Tiêu trước. Nha đầu kia tâm tình vẫn còn rất tệ, bộ dạng không muốn nói chuyện: "Cậu lái xe về nhà đi, tớ muốn đợi một người."

Ôn Văn không miễn cưỡng nữa, chỉ là nhỏ giọng nói về tình hình của Hạ Uyên cho Tiêu Tiêu biết.

Ai biết cô còn chưa dứt lời, Tiêu Tiêu đã châm chọc mà cười lên tiếng: "Anh ta chẳng chết được, căn bản tớ không có lấy bình hoa ném anh ta, chính anh ta lấy bình hoa đập vào mình ấy chứ. Làm đáng một chút ấy mà, sao anh ta có thể bị mình bắt nạt được."

Ôn Văn trừu tượng nhìn trần trời ở ngoài, cũng không biết nên nói gì.

Tieu Tieu thở dài, ngược lại còn an ủi cô: "Yên tâm đi, tớ còn không đến nỗi muốn đi tìm cái chết, còn có ta ba mẹ phải chăm sóc đấy."

Tieu Tieu cúp điện thoại, Ôn Văn xem màn hình điện thoại đến ngỡ ngàng, nha đầu này bình thường ngoài miệng thì lợi hại, thật ra thì nội tâm rất yếu ớt, trước kia nói giỡn là thích Hạ Uyên, vậy mà bây giờ xảy ra chuyện, cô lại lộ bản chất thật sự ra.

Lái xe về nhà, phát hiện dưới lầu vẫn còn ký giả ngồi chễm chệ chờ, Ôn Văn cũng hoài nghi có phải gần đây mình "đắt giá quá hay không". Cũng may cô chạy xe của Tieu Tieu không có bị ký giả phát hiện, cô thuận lợi vào bãi đậu xe.

Ôn Văn chuẩn bị vào thang máy, sau lưng lại truyền đến tiếng bước chân, tiếng giày cao gót "Cộc cộc" mà thanh thúy vang lên trong bãi đậu xe, cô không nhìn được quay đầu liếc mắt nhìn.

Là một phụ nữ xinh đẹp, hơn nữa khá quen.

Ôn Văn không nhớ là ai, có lẽ là cô không có bạn bè từ Tieu Tieu, hơn nữa tính tình nhạt nhẽo, cho nên cô cũng không quan tâm đến ai ngoại trừ những người đáng nhớ. Sau khi cô vào thang máy, người phụ nữ kia cũng lập tức đi theo.

Ôn Văn nhún sổ tầng, người phụ nữ kia lại ôm cánh tay không nói lời nào, đeo mắt kính đen không biết nhìn về nơi nào, khí thế lạnh lẽo.

Cô cũng không để ý lắm, một lúc sau, người phụ nữ này mới tháo mắt kính xuống: "Tôi có lời muốn nói với cô."

Ôn Văn đột nhiên bị người hỏi, dò xét cô ta cẩn thận, một chút ấn tượng cũng không có: "Xin hỏi cô là?"

Người phụ nữ kia nhíu thật sâu: "Cô không phải biết tôi?"

Ôn Văn đang hoảng hốt đầu, người phụ nữ kia gương mặt thay đổi liên tục, cuối cùng từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói: "Tôi là Ngô Dịch, bạn của Minh Sâm."

Nói đến Cố Minh Sâm, Ôn Văn lập tức phản ứng.

Không oán được là cô không nhớ, thật sự là Cố Minh Sâm có tin đồn với nữ minh tinh quá nhiều, mà mặt của các cô ấy đều hao hao giống Kỳ Nhan mấy phần.

Khó trách cảm thấy nhìn quen mắt, giống như Kỳ Nhan, cô làm sao lại nhất thời không nhớ ra chứ.

-

Ngô Dịch như cũ lạnh nhạt ôm cánh tay, cô ta cũng khá giống với Kỳ Nhan, so với các cô gái khác thì cô ta có khí chất hơn. Ôn Văn còn nhớ mình với anh ta không còn quan hệ gì nữa, về mặt phai nhạt đi, sống lưng thẳng tắp nhìn cô: "Tôi với anh ta ly hôn rồi, không biết cô tìm tôi làm gì?"

Phản ứng của tiểu tam có chút chậm, cô cảm thấy mình bây giờ không phải là tình địch đối với Ngô Dịch, ly hôn trước không có, sau khi ly hôn thì càng không thể nào.

Ngô Dịch khẽ mím đôi môi, giống như đang tức giận.

Ôn Văn không quan tâm, chỉ nghe đối phương tức giận nói: "Cô không nói dối tôi?"

Tuyệt đối Ôn Văn sẽ không nhầm lẫn đến mức cùng cô ta thảo luận đề tài này, chỉ nhìn con số trên thang máy: "Người rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Ngô Dịch im lặng, thời điểm Ôn Văn sắp hết kiên nhẫn cô ta mới há mồm: "Tôi thích Minh Sâm thật lòng."

Đầu ngón tay Ôn Văn căng thẳng, mặt không thay đổi quay đầu: "Lời này cô nên nói với Cố Minh Sâm chứ không phải tôi."

Khuôn mặt Ngô Dịch trắng bệch, Ôn Văn lúc này mới phát hiện, dù trên mặt đã cô ta trang điểm tinh tế, nhưng khó nén vẻ mệt mỏi, đáy mắt cũng căng đỏ ngầu tia máu.

"Bây giờ Minh Sâm căn bản không để ý tới tôi nữa ...tôi ——"

"Cô cảm thấy tìm tôi, thích hợp sao?"

Ôn Văn không biết ta đơn thuần thật hay là giả bộ, những lời này tìm ai nói cũng có thể, tìm cô có phải có chút quá mức hay không? Cô đương nhiên sẽ không thánh mẫu đến mức trung vệ mặt thông cảm với cô ta, thang máy đến tầng lầu, cô lập tức nhắc chân đi ra ngoài.

Ngô Dịch đuổi theo, giọng nói trở nên vội vàng lo âu: "Ôn tiểu thư, tôi biết rõ là tìm cô rất đường đột, thế nhưng chuyện này tôi cảm thấy nhất định phải nói cho cô biết. Tôi tìm cô không phải để thị uy cũng không phải là cái khác, chỉ bởi vì muốn giúp Minh Sâm"

Ôn Văn dừng bước chân lại trước cửa nhà, hít sâu một cái mới quay đầu lại: "Ngô Tiểu Thư, chẳng lẽ cô phải nói cho tôi biết, Minh Sâm với cô có bao nhiêu là trong sạch? Hoặc là Minh Sâm chưa bao giờ ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy, cũng hoặc là, tất cả đều là ảo tưởng của tôi? Nếu như không

phải vì những thứ này, vậy thì cái gì cũng đừng nói, bởi vì căn bản đều không có ý nghĩa."

Sắc mặt Ngô Dịch trong ánh đèn chói mắt ở hành lang càng phát ra tái nhợt, đôi môi cũng khê ngoạ nguyệy.

Ôn Văn thấy một đôi mắt trong trẻo của cô ta, bộ dạng này vừa thấy đã thương rất giống với Kỷ Nhan, không nhận được còn nói: "Nếu như cô thật thích anh ta, phí thêm chút tâm tư nghiên đến Kỷ Nhan, chắc chắn chiều này sẽ là anh ta thích cô. Cô nên cảm thấy mình may mắn khi có khuôn mặt giống Kỷ Nhan, ít nhất là như vậy, Cố Minh Sâm mới để ý đến cô."

Cô nói chuyện không chút lưu tình, kích thích người phụ nữ đối diện không còn lời nào để nói.

Ôn Văn chuẩn bị mở cửa, Ngô Dịch tiến lên một bước nói: "Ôn tiểu thư, chuyện của tôi với Minh Sâm không có gì để nói, đáng nói là anh ấy sắp xếp tôi đi điều tra một người."

Ôn Văn đang mở khóa cửa đành dừng lại giữa không trung, cô mơ hồ đoán được người Ngô Dịch nói đến là ai.

Ngô Dịch khẩn trương nuốt nước bọt, lúc này mới nói: "Trong lòng Minh Sâm chỉ có Kỷ Nhan, cái này tôi đã sớm biết. Tôi và cô ấy giống nhau ở chỗ đều là người mẫu, Minh Sâm bồi dưỡng tôi, chỉ là muốn cho tôi vào công ty đã từng bồi dưỡng Kỷ Nhan. Kỷ Nhan bị buộc phải thực hiện giao dịch, Ông Trùm giấu mặt là ai, Minh Sâm chưa từng buông tha truy xét."

Ngón tay Ôn Văn nắm chặt hơn, chỉ nghe Ngô Dịch cực kỳ nhỏ giọng nói: "Ôn tiểu thư, tôi chỉ hi vọng cô đừng bị người xấu lừa. Hạ Trầm, phức tạp hơn cô nghĩ nhiều."

-

Buổi tối tới đón Ôn Văn cũng không phải Hạ Trầm, A Tước thẳng tắp đứng ở cửa, lịch sự gật đầu một cái: "Tạm thời Hạ tiên sinh có chuyện, để cho tôi tới đón cô."

Ôn Văn lúng túng đứng ở cửa, tâm trạng còn rối loạn chưa tan: "Tôi ——"

Cô muốn cự tuyệt, A Tước rất biết nhìn sắc mặt người, lập tức nói: "Xin Ôn tiểu thư dọn đến chỗ Hạ tiên sinh ở, dễ dàng chăm sóc tiểu thiếu gia, hơn nữa còn có thể hiểu nhiều hơn về Hạ tiên sinh. Hạ tiên sinh còn dặn cô về ở cùng tránh để người khác nói ra vào gây hiểu lầm."

Ôn Văn sững sờ, A Tước là giúp Hạ Trầm chuyển lời, làm sao giống như chọc thẳng vào điều sâu kín nhất của cô.

Ôn Văn hướng về phía A Tước không nói, Hạ Trầm dễ dàng nắm đúng tâm tư của cô, ngay cả A Tước-thuộc hạ của anh cũng biết điểm yếu của cô, hiện tại cô không biết làm sao.

"Ôn tiểu thư sẽ có một phòng riêng, tiên sinh sẽ không miễn cưỡng ôn tiểu thư, hơn nữa ôn tiểu thư sẽ có thời gian cá nhân riêng tư, xin yên tâm." A Tước thừa dịp cô mất hồn lại bổ sung một câu.

Cuối cùng Ôn Văn thu thập đồ đạc cùng A Tước lên xe, A Tước không nhiều lời, lên xe vững vàng lái đi, thỉnh thoảng kính nhìn cô đang có tâm sự nặng nề.

Đến biệt thự Hạ Trầm, trong nhà chỉ có Hạ Đình Diễn ở đây, mấy ngày không thấy, hình như cậu nhóc này cao lên không ít, cậu mặc áo len màu đen cao cổ, vẫn khuôn mặt lạnh lùng nhưng khí sắc tốt hơn nhiều.

Cậu ngồi ở trên sofa xem « thế giới động vật », lúc Ôn Văn đi vào, mắt cũng không nhìn cô.

A Tước an bài quản gia mang hành lý, rồi hướng Ôn Văn nói: "Tiên sinh sẽ trở về cùng cô dùng bữa ăn tối, Ôn tiểu thư nghỉ ngơi trước."

A Tước nói xong cũng rời đi, Ôn Văn suy nghĩ một chút vẫn là hướng Đình Diễn đi tới. Cậu nhóc giống như là đang giận lẫy, căn bản không để ý đến cô, khi Ôn Văn ngồi đối diện, một hồi lâu mới nói: "Tôi cảm thấy người nên tức giận là tôi mới phải."

Hạ Đình Diễn liếc cô.

"Tôi xem cậu là bạn, nhưng cậu gạt tôi."

Đối với lời chỉ trích của cô, Hạ Đình Diễn chỉ ghé con mắt thâm trầm trừng nhìn cô, ngược lại Ôn Văn không sợ, nói tiếp: "Mặc kệ cô và Hạ Trầm quan hệ như thế nào, lấy tôi làm chiến lợi phẩm, có tôn trọng tôi không? Hiện tại người xin lỗi là cô mới phải"

Ánh mắt Hạ Đình Diễn khê động, mí mắt tiếp tục xem TV.

Thật là một đứa trẻ không đáng yêu, Ôn Văn dứt khoát đứng dậy muốn lên lầu, Hạ Đình Diễn lại kỳ cục lên tiếng: "Tôi nghe nói, cô và Hạ Trầm ở cùng nhau."

"Nghe ai nói?"

Hạ Đình Diễn lại không trả lời cô vấn đề này.

Ôn Văn thờ dài, nói: "Về sau tôi là bác sĩ của cậu, hi vọng chúng ta có thể giống như trước đây. Chuyện Hạ Trầm, tôi là người trưởng thành, biết rõ mình đang làm cái gì." Hạ Đình Diễm lạnh lẽo cười gần một tiếng.

Ôn Văn kiên nhẫn nhìn cậu: "Cậu ở đây cười tôi."

Hạ Đình Diễm rất thân thiện thừa nhận: "Cô biết anh ta bao nhiêu? Hạ Trầm, muốn anh ta thích một người, khó hơn việc đòi mạng anh ta."

"Sao cậu hiểu tôi quá vậy?" Từ cửa truyền đến giọng nam trầm thấp, Ôn Văn không quay đầu lại cũng biết là ai.

-

Hạ Trầm cởi áo khoác, đi tới, không nhận ra đáng vẻ gì, đi tới đưa tay sờ sờ gò má Ôn Văn, cúi đầu ở trên trán cô hôn một cái.

Hạ Đình Diễm trực tiếp há mồm, không muốn nói chuyện với Hạ Trầm.

Hạ Trầm cũng không để bụng, chỉ ôm Ôn Văn vào trong ngực, cúi đầu cẩn thận nhìn: "Đói không?"

Ôn Văn lắc đầu một cái, Hạ Trầm lấy lòng bàn tay lạnh như băng bỏ vào trong áo long cô, Ôn Văn cố đến muốn mắng người, lại sợ bị người khác nhìn thấy chuyện cười, trên mặt đỏ bừng nhỏ giọng mắng: "Lừa dối, buông tay."

Hạ Trầm mới từ bên ngoài trở lại, tay có lạnh thật, Ôn Văn cảm thấy anh đã dọc theo eo cô một đường bò lên trên sống lưng cô, lại từ từ đi phía trước, cứ nhiên chui vào ngực cô.

Nơi đó nhiệt độ cao nhất, Ôn Văn bị đông cứng run cầm cập.

Hạ Trầm dán lỗ tai cô nhỏ giọng nói: "Có chuyện gì nghi ngờ sao không hỏi anh, dám tùy tiện tin tưởng người khác, lát nữa sẽ cho em biết chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ôn Văn nghi ngờ liếc nhìn Hạ Trầm, trên mặt Hạ Trầm dĩ nhiên là không nhìn ra bất kỳ manh mối nào, chỉ là đôi mắt nhìn nhau. Giây lát, cuối cùng cô lấy dũng khí, nghiêm túc nhìn anh: "Nếu như mà em hỏi anh, thì lời nói của anh đều là thật?"

Người đàn ông này trầm ngâm, mỉm cười, chậm rãi gật đầu một cái: "Bảo đảm với em mỗi chữ đều là thật."

Ôn Văn khẽ cắn môi, xoay người nhìn thẳng anh, mở miệng hỏi chuyện của Ngô Định. Cô suy nghĩ vẫn là muốn nghe Hạ Trầm giải thích một chút, mặc kệ chân tướng như thế nào.

Hạ Trầm cũng rất thẳng thắn thừa nhận, không chút do dự nào: "Quả thật là có, nhưng công ty là của Hạ gia, lúc trước anh chưa nắm quyền nên nó không phải là của anh."

Khi anh nói, cảm giác của anh có chút khổ sở, bất đắc dĩ. Giống như chuyện này không phải do anh làm thật.

Anh hết sức thành khẩn, muốn chịu trách nhiệm chuyện này, làm cho Ôn Văn cũng muốn tin.

Mỗi lần cùng Hạ Trầm nói chuyện, Ôn Văn đều cảm thấy mình rối loạn.

"Anh đã khai trừ tất cả những người này, giao cho cảnh sát điều tra, nhưng chuyện này còn có chút rắc rối, lúc này mới bị cố ý lừa gạt tiếp. Anh đã bồi thường cho người nhà của nữ minh tinh đó." Hạ Trầm nói chân thành, sau đó an tĩnh nhìn cô, tựa hồ đang đợi cô phản ứng.

Ngược lại Ôn Văn không nói một lời nào, đứng ở góc độ của Cố Minh Sâm hẳn là rất hận Hạ Trầm, nhưng nếu như Hạ Trầm chỉ bị liên quan một chút, như vậy cô cũng không nên giữ trong lòng chuyện này. Hạ Trầm dắt cô lên lầu, chuẩn bị dẫn cô đi thăm gian phòng của mình, giống như vô ý còn nói: "Nghe nói hôm nay em gặp Hạ Uyên rồi hả?"

Vừa "Nghe nói", Ôn Văn cũng không hỏi anh tại sao lại biết. Người đàn ông này làm sao sẽ "Nghe nói" nhiều chuyện như vậy, chỉ là đáp qua loa: "Anh ấy bị thương nhẹ, em đưa anh ấy đi bệnh viện."

"Anh ta không nói với em cái gì chứ?"

Hạ Trầm nói lời này thì đã đẩy Ôn Văn ra cửa phòng, một cơn gió lùa thổi quét qua mặt, Hạ Trầm đứng ở trên lầu nhàn nhạt hút thuốc, mùi thuốc xông vào mũi cô.

Ôn Văn nhìn bóng lưng cao lớn của anh, nói: "Nói về chuyện anh cả và chị dâu của anh."

Hạ Trầm không biểu hiện gì quay đầu lại, vẫn như cũ trầm tĩnh lạnh nhạt, giống như là đang nghe chuyện tình, cực kỳ tỉnh táo "Ừ" một tiếng coi như là đáp lại.

Ôn Văn siết chặt tay, thuận thế liền bật thốt lên: "Nghe nói chuyện tình của họ rất cảm động."

"Tất cả tình yêu trên thế gian không có gì khác nhau cả." Hạ Trầm thuận miệng đáp một câu, Ôn Văn không phát hiện vẻ mặt của anh không có gì là không đúng.

Hạ Trầm không có ý định nhiều lời, kéo cô vào sát vách: "Phòng đọc sách."

-

Hạ Trầm chuẩn bị cho cô một thư phòng riêng kết nối với phòng ngủ, ga giường, màn cửa sổ, cách bố trí đều theo sở thích của cô, ngay cả trên giá sách cũng đều có liên quan đến chuyên ngành của cô, cho thấy rất dụng tâm.

Tâm tình Ôn Văn phức tạp quay đầu lại nhìn anh một cái: "Cảm ơn."

Hạ Trầm chỉ cười không nói, lại dẫn cô đi phòng quần áo.

Lúc trước Ôn Văn kết hôn với Cố Minh Sâm hai năm, nhưng vẫn không có ở cùng một chỗ, cô lại thuê lại nhà trọ diện tích cũng không lớn, lần đầu tiên cô có phòng quần áo thuộc về riêng mình. Có quần áo mùa đông kiểu mới nhất, còn có những trang sức, túi xách quý giá đập vào thị giác của cô để cho tim cô đập loạn, nhưng đầu óc lại càng tỉnh táo.

Hai người chỉ mới không gặp một ngày, nhưng Hạ Trầm giống như nóng lòng mở khóa cửa, kéo cô vào trong.

Ở cùng nhau là muốn hiểu rõ đối phương hơn, nhưng tại sao anh lại dụng tâm như vậy, Ôn Văn cảm thấy kỳ quái. Hạ Trầm là người có địa vị lại lạnh lùng, tuyệt đối sẽ không đối với mỗi cô gái dụng tâm như vậy, giả thuyết Hạ Trầm yêu cô khó có thể tự kềm chế, vậy thì càng thêm là trò đùa.

Hạ Trầm trong mắt cô có chút khiếp sợ, từ phía sau ôm cô, nhỏ giọng hỏi một câu: "Thích không?"

Ôn Văn nặng nề gật đầu: "Thực ra thì không cần như vậy, những thứ đồ này em dùng đến rất ít, hơn nữa nếu thích, em sẽ tự mình mua."

Hạ Trầm quay mặt cô lại, khẽ chau mày: "Anh làm sai?"

Ôn Văn xem bộ dạng nghiêm túc của anh liền muốn cười: "Không phải, chỉ là ——"

"Đó chính là làm đúng, đúng rồi nên có phần thưởng." Anh nói rồi ở môi cô hôn xuống, hai tay của anh theo hướng cô, bò lên trên, nhẹ nhàng ở cô áo len xoa xoa đầy đặn của cô.

Ôn Văn giờ tay lên đẩy anh: "Ăn cơm."

Hạ Trầm ở bên trên ra một tiếng cười nhẹ: "Thứ từ một chút xem có bền hay không"

Ôn Văn nghe không hiểu ý của anh, liền bị anh ôm nửa người dưới đặt trên bàn trang điểm. Hai người hai tầm mắt giao nhau, nhìn đầy mắt khát vọng của anh cô đã hiểu.

Ôn Văn bị anh đè ở trên gương làm một lần, kỹ thuật Hạ Trầm rất tốt, cô muốn kháng cự nhưng cũng đành khuất phục dưới tay anh.

Tấm gương phản chiếu hình ảnh của hai người làm Ôn Văn hơi xấu hổ, mặt cũng hồng lên, cô không khỏi tránh né ánh mắt của anh đang nhìn cô chăm chú.

Anh mất hứng, nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thấy là ai đang "yêu" cô: "Thẹn thùng cái gì?"

Ôn Văn bị anh đụng lúc đang nói làm cô phát ra tiếng yêu mị, cô càng có dũng khí đối mặt anh cũng như đang nhìn chính mình trong gương, cô bóp chặt vòng eo mạnh mẽ của anh, nhỏ giọng hừ hừ: "Da mặt em không dày bằng da mặt anh."

Hạ Trầm nhẹ nhàng cười, hơi thở nóng bỏng phảng phất bên tai cô, không nhịn được cô rụt cổ lại, anh nói: "Da mặt anh không dày, làm sao em thoải mái?"

Chờ đến khi rót cuộc có thể ăn cơm, thì cơ hồ đôi chân Ôn Văn đã mềm nhũn, khi bước xuống cầu thang phải để cho Hạ Trầm dìu đi.

-

Hạ Đình Diễm không xuống lầu ăn cơm, hình như Hạ Trầm cũng đã quen như vậy. Hai người mới vừa vặn ngồi xuống, trên lầu liền truyền tiếng đồ vật rơi xuống đất rất to, tiếp theo là âm thanh vỡ của đồ sứ, Hạ Trầm giống như là không nghe thấy, mí mắt cũng không buồn nhúc nhích, trực tiếp phân phó quản gia: "Không ai được đem cơm lên lầu, đối tự khắc sẽ xuống."

Quản gia khó xử: "Cậu ấy đang tuổi trưởng thành, nhanh đói bụng lắm."

Hạ Trầm giương mắt nhìn ông, quản gia lập tức cúi đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghe lời."

Ôn Văn không ngờ Hạ Trầm nghiêm khắc như vậy, hơn nữa tối nay cảm xúc Hạ Đình Diễm hơi lạ, có chút mất khống chế khi gặp Hạ Trầm, tựa như lúc ở bệnh viện lần đầu tiên gặp Hạ Trầm. Còn nữa, Hạ Trầm không quan tâm, giam lỏng cậu ấy, sẽ chỉ làm cậu ấy càng ngày càng nóng nảy dễ giận, Ôn Văn có chút lo lắng.

Cô nghĩ đứng dậy, ai biết ý định này lập tức bị Hạ Trầm đập tan, lạnh mặt nói chuyện với cô: "Em cũng vậy, nếu lên mang đồ ăn lên cho nó, ngày mai chuẩn bị cùng nhau đối."

"Cậu ấy cũng chỉ là một đứa trẻ, em đi xem một chút."

Đối với lời giải thích của cô, Hạ Trầm chỉ lạnh nhạt nói: "Lúc anh bằng tuổi nó, cũng đâu có ai chịu đựng anh."

Ôn Văn sững sờ, lập tức nhớ tới lời Tiêu Tiêu, Hạ Trầm là con riêng, cho nên.

Hạ Trầm nhìn cô ngẩn người, tiếp lời: "Đình diễm khi còn bé hiểu chuyện, sau lại xảy ra chuyện kia mới biến thành như vậy, tính khí thất thường, nó cũng chỉ muốn thông qua cách này để người khác chú ý thôi."

Anh trầm ngâm chốc lát, nói: "Hôm nay là sinh nhật của mẹ anh."

Động tác của Ôn Văn ngừng lại. Cô nhớ tới mình vừa mới vào nhà là lúc Hạ Đình Diễm đang xem 《 thế giới động vật 》， lúc ấy trên ti vi chiếu cảnh con nai mẹ đang cho con bú sữa.

Hạ Trầm chỉ chỉ chỗ ngồi của cô: "Bây giờ em đi lên, nó sẽ càng àm ĩ hơn."

Anh lại bổ sung thêm một câu: "Để anh đi."

Hạ Trầm cũng không có ăn bao nhiêu liền đứng dậy lên lầu, Ôn Văn phát hiện thật ra trong lòng người đàn ông này vẫn quan tâm Hạ Đình Diễm , bởi vì khi anh ăn cơm chân mày của anh luôn nhíu lại, tiếng vang trên lầu càng lớn, sắc mặt của anh càng khó nhìn hơn.

Ôn Văn dòng tai lên lầu, động tĩnh trên lầu ngày càng lớn hơn, Hạ Trầm nói gì cô không nghe được, chỉ nghe thấy tiếng đập vỡ.

Cô có chút không yên lòng, nghĩ đến hai người như nước với lửa, ném chiếc đĩa xuống, lên lầu.

Vừa mới đến giữa cửa, liền nghe được tiếng Hạ Đình Diễm: "Tôi không tin anh, mẹ tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh."

Ôn Văn ngăn ra, bước chân trong nháy mắt liền dừng lại.

Nhịp tim cô có chút nhanh, không biết có nên đi tiếp không hay quay đầu lại, chân cô cứng . lại, muốn đi nhưng không hiểu sao lại không đi được,

Xuyên qua khe cửa, có thể nhìn bóng dáng cao lớn của Hạ Trầm an tĩnh đứng ở cửa. Anh đưa lưng về phía Ôn Văn, Ôn Văn không nhìn thấy biểu cảm của anh trong giờ phút này, chỉ nghe được anh khàn khàn giọng nói: "Không cần tha thứ, tôi không có làm chuyện gì sai. Mẹ cậu sẽ trở về, cậu chỉ cần ở đây đợi thôi."

-

Ôn Văn búng bó cho Hạ Đình Diễm, cả quá trình cậu nhóc này không nói gì. Ôn Văn thử hỏi cậu, ngay cả nhìn cô cậu cũng không thèm nhìn, cúi thấp đầu mím chặt môi.

Thật ra thì trước đây cậu nhóc này đã tin tưởng Ôn Văn, đối với cô lời nói cũng dần dần nhiều hơn, chỉ tại quan hệ của cô với Hạ Trầm, mà một chữ cậu cũng không nói.

Ôn Văn nhìn quanh gian phòng đã chẳng còn gì sau cuộc điên cuồng vừa rồi, trong lòng hơi chua chua, lúc đứng dậy không nhận được khuyên một câu: "Hiện tại cậu không có năng lực phản kháng, nên đối xử tử tế với bản thân mình, mẹ cậu cũng không muốn nhìn thấy cậu sống như vậy."

Hạ Đình Diễm nghe vậy, chân mày giật giật.

Ôn Văn không nói tiếp, thu thập hòm thuốc rồi đi, trước khi đi lấy một bình sữa tươi đặt trên tủ.

Ra cửa lại không thấy Hạ Trầm, quản gia đột ngột gặp cô chỉ chỉ trên lầu lo lắng, lại không yên tâm dặn dò cô: "Tiên sinh không thích người ra vào tùy ý, Ôn tiểu thư hãy nhớ."

Ôn Văn như có điều suy nghĩ nhìn phòng trên lầu, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô không phải là người tò mò, nhưng đoán được mấy phần.

Tối tòa nhà căn nhà rộng lớn, đến khi Ôn Văn đi ngủ cũng không thấy Hạ Trầm ra ngoài. Cô nằm ở trên giường nhìn trần nhà ngẩn người, một lúc nghĩ Hạ Trầm, một lúc lại nghĩ đến Hạ Đình Diễm, nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ mất rồi.

Nửa đêm cảm thấy có người hôn mình, sau đó mở mắt, dưới ánh trăng mờ mờ cô thấy một đôi mắt quen thuộc. Hạ Trầm chống cánh nhìn cô, từ từ đắm chìm trong thân thể cô..

Trong màn đêm yên tĩnh bọn họ sưởi ấm cho nhau, Hạ Trầm rất an tĩnh, một chút lưu manh cũng không thấy.

Chờ tất cả kết thúc, anh ôm cô, ti mi lau mồ hôi cho cô.

Ôn Văn không nhịn được hỏi anh: "Tâm tình không tốt?"

Hạ Trầm không nói chuyện, chỉ là hôn cổ cô, ôm cô rất chặt.

Không biết Hạ Trầm nói gì với Hạ Đình Diễm, mà cậu nhóc kia đang hoảng hơn, ít ra khỏi phòng, phần lớn thời gian đều ngẩn người.

Có lúc Ôn Văn cùng cậu nói chuyện phiếm, cậu có hứng thú sẽ đáp một câu, mắt hứng thì trầm mặc. Giấc ngủ ngày càng tệ, một đứa trẻ 16 tuổi, cơ hồ hoàn toàn lệ thuộc vào thuốc ngủ mới ngủ được.

Thỉnh thoảng ban đêm tỉnh giấc thét lên, nhưng người trong nhà cũng đã quen rồi, sang ngày mai vẫn như cũ tất cả đều như thường, Ôn Văn rốt cuộc không nhịn được hỏi anh: "Nhớ mẹ?"

Một đứa trẻ, gặp phải cảnh này, không mất khổng chế mới là lạ.

Hạ Đình Diễm chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô, đáp án lại làm cho Ôn Văn ngoài ý muốn: "Tôi không nghĩ bà ấy sẽ trở về."

-

Cuộc sống ở chung bắt đầu như thế, trừ ngày thứ nhất Hạ Đình Diễm gây ra chuyện, thì Ôn Văn với Hạ Trầm chung sống cũng không tệ lắm.

Kể từ khi ở chung một chỗ, Ôn Văn càng hiểu rõ hơn về Hạ Trầm.

Đầu tiên anh làm việc điên cuồng, thời gian anh ở nhà rất ít, có lúc Ôn Văn ngủ, mơ mơ màng màng còn có thể nghe được tiếng mở cửa phòng sát vách —— Hạ Trầm luôn tăng ca đến nửa đêm mới trở về.

Đại khái ban đầu anh biết như vậy, sợ về muộn đánh thức cô.

Quả thật anh là người rất tinh tế.

Bọn họ đã trải qua cái tuổi anh anh em em, theo đuổi một tình yêu khắc cốt ghi tâm, oanh oanh liệt liệt, nên chỉ muốn sống bình yên, cũng sẽ không bởi vì đối phương quá bận rộn mà tức giận khó chịu. Dĩ nhiên, Hạ Trầm quá bận rộn đi nữa cũng sẽ dành ít thời gian cùng cô ăn cơm.

Hôm nay Hạ Trầm phải A Tước đến đón cô đi tắm suối nước nóng, Ôn Văn phát hiện chỗ ngồi phía sau có một cô bé xấp xỉ Hạ Đình Diễm rất đáng yêu, chỉ là không thường cười.

Tiểu nha đầu này nhìn cô bằng ánh mắt không thiện cảm, cô chủ động chào hỏi: "Hai".

Tiểu nha đầu không nói lời nào, A Tước từ kính chiếu hậu liếc nhìn nha đầu một cái: "Gọi người".

Giọng của A Tước bình thường, mà nha đầu này có chút ngẩn người, lúc này mới giương mắt nhìn Ôn Văn một chút, bộ dạng không tình nguyện, nhưng là trong giọng nói có mấy phần thỏa hiệp: "Chào chị"

Ôn Văn lúng túng gật đầu, đây chính là bạn gái trong truyền thuyết của A Tước.

Trên đường đi tiểu nha đầu chỉ lo chơi điện thoại di động, A Tước lại càng không nói gì, Ôn Văn nhàm chán, liền bắt đầu hứng thú với cô bé bên cạnh: "Em bao nhiêu tuổi rồi?" Tiểu nha đầu nhún chặt lông mày, đôi lông mi như hai cây quạt hương bồ nhỏ khẽ động đậy, đôi môi khẽ mấp máy: "17."

Quả nhiên xấp xỉ Hạ Đình Diễm, không khác nhiều lắm, Ôn Văn còn muốn nói chút gì, tiểu nha đầu liền mặt không thay đổi ngẩng đầu lên: "Chị à, tâm tình tôi không tốt lắm, không muốn nói chuyện. Cô hỏi tôi, tôi sẽ cảm thấy khó chịu, thành ra tôi sẽ không lễ phép, Phùng Tước sẽ tức giận."

Ôn Văn giương mắt nhìn A Tước, sắc mặt A Tước gần như xanh mét. A Tước nghiêm mặt, chỉ lạnh lẽo kêu một tiếng: "Bái Bái."

Bái Bái chu mỏ, lại vẫn cười ngọt ngào: "Thật xin lỗi, lại quên gọi là bố rồi, áp lực học tập, trí nhớ không được tốt, xin bố tha thứ."

Ôn Văn cảm thấy có chỗ quái quái , nhưng không biết quái chỗ nào, chỉ trong lòng cảm thấy tiểu nha đầu này rất khó đối phó. Thật ra cô muốn hỏi cô bé này như thế nào lại được Phùng Tước thu nuôi, Không phải A Tước chưa kết hôn sao? Theo lý thuyết luật pháp cũng không cho phép.

Không khí quái dị vẫn được duy trì cho đến khi đến hội quán, A Tước mới hướng Ôn Văn nói: "Tôi với Hạ tiền sinh lên lầu bàn chuyện, Bái Bái với cô ở đây đợi, chắc cô không lạ nơi này."

Bái Bái đeo tai nghe, cũng không biết có nghe được lời A Tước nói không.

Chờ A Tước đi, Bái Bái mới không nhịn được gạt ống tai nghe ném vào trong túi đeo lưng, hướng Ôn Văn nói: "Đi thôi, người đàn ông này không có ở đây, chúng ta đi tìm cái khác chơi." "." Tình hình này là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Các nàng ta có chút sai sót về xưng hô, Bái Bái gọi Ôn Văn là dì nhé. . . còn nữa mình edit từ bạn gái của A Tước, từ này không có nghĩa là người yêu, mà là một cô gái bình thường nhé. . .

A Tước không có ở đây, Bái Bái ngược lại tùy ý hơn nhiều, không chỉ cười nhiều hơn, lời nói cũng lễ phép hơn, bớt đi mấy phần thận trọng, nha đầu ghé mắt nhìn Ôn Văn, ý vị sâu xa hỏi: "Nghe nói dì và tam ca tốt lắm?"

Mi tâm Ôn Văn khẽ nhúc: ". Tại sao lại gọi Hạ Trầm là tam ca, còn chị lại là dì?"

Hạ Trầm so với cô còn lớn hơn bảy tuổi.

Bái Bái thờ ơ nhún vai một cái: " Tuổi tam ca và Phùng Tước không sai biệt lắm "

Tiếng nói vừa ngừng cô bé liền yên tĩnh lại, đáy mắt có mấy phần vẻ cô đơn, Ôn Văn mơ hồ hiểu cái không khí quái dị vừa nãy, giữa Phùng tước với Bái Bái có gì đó không bình thường .

Cô ho một tiếng, làm bộ không muốn tìm hiểu: "Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?"

Bái Bái cau mày suy nghĩ một chút, nhượng nhượng đuôi lông mày: "Biết đánh banh bàn không?"

Thật ra Ôn Văn không muốn đi lắm, nhưng là vì thấy tiểu nha đầu hăng hái liền gật đầu cùng đi. Ban đầu nhìn Bái Bái là cô bé khó gần, nhưng tiếp xúc một lúc Ôn Văn mới biết cô bé rất đơn thuần, tất cả tâm tư đều biểu hiện trên khuôn mặt, tựa như giờ phút này cô bé như có điều suy nghĩ nhìn Ôn Văn, ánh mắt có mấy phần dẫn ra.

Tiểu nha đầu không còn địch ý với cô nhiều nữa, nhưng cũng không có ý thân cận, chỉ dẫn đầu nói: "Đi thôi."

Bái Bái không phải lần đầu tiên tới đây, trực tiếp dẫn Ôn Văn vào khu bóng bàn. Bên trong đã có không ít người, Bái Bái đi thẳng tới bàn cuối góc, cầm cây gậy golf lên ném cho Ôn Văn: "Yên tâm đi, tôi sẽ nhường cô."

Ôn Văn hơi sững sờ, ngay sau đó mỉm cười nói: "Tốt."

"Cô trước." Tiểu nha đầu kiêu căng hất cái cầm lên, hướng trên ghế dựa ngồi xuống, "Kính già yêu trẻ, Phùng Tước dạy tôi."

Cách nói chuyện của nha đầu này thật làm người khác không thích, Ôn Văn khó xử nhìn cô bé một cái, tiểu nha đầu không kiên nhẫn thúc giục: "Bắt đầu đi."

Ôn Văn cười : "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Bái Bái cũng không có đề ý, một cô gái 17 tuổi mà đã ra oai phủ đầu.

Cô bé cũng không phải là chưa từng thấy qua bạn gái Hạ Trầm, nhưng không nhớ mặt các cô gái đó, bởi vì cơ hồ Hạ Trầm không có định bạn gái. Mà lần này hình như có chút không giống nhau, là đầu tiên Hạ Trầm mang về một cô gái, hơn nữa còn ở bên cạnh anh lâu như vậy, hôm nay nhìn lên, dáng dấp cũng coi như là thanh tú thôi, nhìn một hồi cũng không có gì đặc biệt.

Bái Bái đối với Hạ Trầm cực kỳ sùng bái và kính trọng , cảm thấy cô gái này có chút không xứng với tam ca. Ai biết cô gái này lại đáp trả cô, làm người thật không thể nhìn bề ngoài, cư nhiên cô ta cũng không tệ lắm.

Bái Bái ngồi ở đó càng ngày càng dễ nổi nóng: "Này, kỹ thuật cô tốt như vậy làm gì không nói sớm." Thì ra là giả bộ , không giống như vẻ bề ngoài điềm

đam.

Cuối cùng Ôn Văn đánh cú cuối cùng, lúc này mới ngồi dậy cười nhìn cô bé: "Tôi cảm thấy phải làm chút gì đó, mới có thể làm cho em yêu thích tôi."

Bái Bái mỉm môi lườm cô một cái: "Ít tự hão đi, còn lâu tôi mới thích cô."

Ôn Văn mỉm cười không nói, ngày thứ nhất tiểu nha đầu này liền hẹn cô đánh banh bàn, hơn nữa cầm lên gậy golf ánh mắt cực kỳ sáng ngời kích động, nhìn ra được cô bé rất thích banh bàn. Như vậy muốn cô bé này yêu thích mình, đầu tiên phải để cho cô bé sùng bái mình.

Bái Bái không cam lòng, hai người quyết định đấu lại một ván.

Bái Bái từ nhỏ đã đi theo A Tước ở banh bàn Thất Trường, thứ A Tước thích không nhiều lắm, banh bàn coi như là sở thích lâu dài nhất của A Tước. Cho nên Bái Bái cơ hồ là tập luyện như điên, ở bạn cùng lứa tuổi, thậm chí là so với rất nhiều cô gái mà nói, tài nghệ của cô cũng tính là đẳng cấp. Nhưng dưới mắt, cô liên tục thất bại.

Bái Bái có chút không chịu phục, cứ đấu lại thu, cô nóng nảy mà đem cầu lần nữa: "Đánh lại."

Ôn Văn không để ý tới lời chế nhạo của anh, Hạ Trầm cũng không bỏ qua, lại nhẹ giọng ở bên tai cô nói nhỏ: "Em thích anh như vậy?"

Âm thanh nhẹ nhàng vang bên tai, trái tim Ôn Văn phát run. Chính cô cũng không trả lời được vấn đề này, ban đầu quyết định ở chung một chỗ là do động lòng, khoảng thời gian này, cảm giác của cô đối với Hạ Trầm càng ngày càng thay đổi.

Hạ Trầm là một người đàn ông phức tạp, đôi lúc anh và cô có chút bất đồng quan điểm.

Nhưng cũng có lúc Ôn Văn cảm thấy, cô và Hạ Trầm có chút giống nhau vài phương diện, cho nên đến tận cùng là thích, hay tình cảm đã tăng lên một bậc, chính cô cũng không biết.

Hạ Trầm thấy cô không trả lời, cư nhiên cúi đầu liền dựa theo môi dưới cô cắn một cái: "Tiểu bạch thỏ." Ôn Văn có chút không được tự nhiên khi thể hiện tình cảm nơi công cộng, ánh mắt né tránh ngẩng lên, tay đẩy anh: "Có người ——"

Cô nhìn thấy phục vụ bung khay đi tới, ngược lại bộ dạng nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ là người đã ở phía trước bọn họ, Ôn Văn ngưng ngừng đẩy Hạ Trầm.

Hai người đang xấu hổ chọc cười, Ôn Văn chợt nhìn thấy ánh mắt sắc bén của người phục vụ kia, một tay anh ta nhanh chóng giật chiếc khăn trên khay ra, nhanh như chớp cầm lấy súng lục trên tay.

Đầu óc Ôn Văn trống rỗng, cô không ngờ lại gặp loại sự tình này, người bình thường gặp tình huống này khẳng định sẽ hoảng hốt. Ngược lại Hạ Trầm vô cùng nhạy bén, cho dù cùng cô nói chuyện, nhưng vẫn chú ý đến mọi chuyện xung quanh.

Anh xoay người, một cước đạp người phục vụ kia súng trong tay anh ta rớt xuống, ngay sau đó vịn chặt cánh tay anh ta ẩn người trên sàn nhà.

Người phục vụ kia dễ dàng bị khắc chế, ngược lại khiến Ôn Văn càng thêm lo lắng.

Quả nhiên lúc này, cách đó không xa một gian gian phòng khác bỗng dung mở ra, từ bên trong hai người đàn ông cường tráng mặc áo đen lao ra, bọn họ đều mặc đồng phục phục vụ, diện mạo dữ tợn, trong tay đều cầm súng.

Ôn Văn theo bản năng gọi tên Hạ Trầm, Hạ Trầm nhặt khẩu súng lên đá tên kia bay ra xa, xoay người lại.

Một người trong đó bị anh bắn trúng ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn trên áo sơ mi, Ôn Văn run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Cô gặp qua máu không ít, cũng không phải là chưa gặp qua cái chết, cho dù cô chuyên về khoa tâm thần nhưng cũng đã gặp qua các loại tình huống này.

Nhưng bây giờ cảnh tượng làm cô khiếp sợ, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, ánh mắt cô lại liếc nhìn người đàn ông còn lại, súng của anh ta nhắm ngay hướng Hạ Trầm.

Ngay lúc đó Ôn Văn không chút do dự, thậm chí là theo bản năng nhào tới.

Trong phim ảnh thấy qua cảnh đỡ đạn này vô số lần, nhưng bây giờ Ôn Văn cũng không biết mình đang làm gì, giống như bản năng cứu người. Cô chỉ cảm thấy xương bả vai đau nhức, xuyên qua lục phủ ngũ tạng, toàn thân tê dại, bên tai chẳng còn nghe gì.

Sau đó cô lại nghe thấy tiếng súng, có tiếng bước chân hỗn loạn từ hành lang khác truyền tới, trước mắt Ôn Văn càng ngày càng hỗn loạn, hình ảnh lác lác không nhìn rõ bất cứ thứ gì rồi.

Cô cố gắng ngẩng đầu muốn nhìn về mặt Hạ Trầm giờ phút này, nhưng hình ảnh quá mờ nhạt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, chung quanh tất cả đều là một mảnh trắng xóa, nơi cổ họng khô khốc, giống như là thiếu nước.

Hơi sức nâng tay cũng biến mất, Ôn Văn cảm thấy dưới thân thể bất động, giống như là ngã vào nơi tối tăm.

Thời điểm cô nhắm mắt lại, tựa hồ nghe được Hạ Trầm nói gì, âm thanh kia quá thấp cô nghe không rõ, chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng.

Cuối cùng tất cả cảm giác cũng dừng lại ở đôi tay đang ra sức bóp chặt tay cô, mạnh mẽ mà có lực.

-

Lần nữa Ôn Văn tỉnh lại là ở trong phòng ngủ mình, cô nhìn chằm chằm trần nhà hoang hốt một hồi, lúc này mới cảm thấy đau đốn giường dậy. Cô mờ mịt quay đầu, bên giường cũng không có người, chỉ còn màn cửa sổ nhẹ nhàng lay động theo gió.

Cô hòng không phát ra được âm thanh nào, Ôn Văn muốn uống nước, nhưng lại không biết làm như thế nào.

Cho đến mấy phút sau cánh cửa bị người đẩy ra, ánh mắt quân gia với ánh mắt cô chạm vào nhau, cơ hồ là lập tức liên trọn to mắt: "Ôn tiểu thư, cô đã tỉnh! Tôi đi gọi tiên sinh!"

Âm thanh của ông rất cao, Ôn Văn bị chấn động, huyết Thái Dương giật giật, nhưng lúc này cô thật sự không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể yếu ớt nhìn ông ta chạy ra ngoài.

Quân gia còn chưa đi tới cửa, đã có đạo bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi chạy tới.

Có lẽ Hạ Trầm nghe được âm thanh của quân gia, mi tâm khẽ nhíu lại, đáy mắt đen tối hình như có một chút tâm tình khó tả, anh trầm mặc đứng ở cửa, đối mặt với cô chốc lát rồi mới bước nhanh đi tới.

Anh không nói gì, chỉ là cúi đầu hôn nhẹ trên mu bàn tay cô, tư thái gần như thành kính.

Ôn Văn nhìn anh, yên lặng khẽ nhếch đôi môi khô khốc cười cười.

Quân gia đứng ở cửa, cơ người cúi thấp đầu, vô cùng thức thời nói: "Tôi đi phân phó phòng bếp lấy cháo."

Hạ Trầm cũng không có ý định để ý ông, một đôi mắt hẹp dài chăm chú mà nhìn lên Ôn Văn.

Chờ quân gia rời đi, Hạ Trầm liền vén chăn lên trên giường, cánh tay khoác lên vai Ôn Văn, lại căn bản không dám đụng vào cô. Thấy anh cẩn thận như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên thấy.

Ôn Văn thật sự là ngay cả mở miệng cũng không có hơi sức, cứ như vậy an tĩnh nhìn anh, cho đến khi anh khàn giọng mở miệng: "Có phải em xem điện ảnh quá nhiều, xem trúng đạn là chuyện bình thường, không màng sống chết."

Giọng nói tràn đầy trách cứ, nhưng Ôn Văn phát hiện ánh mắt anh dịu dàng hơn nhiều, thậm chí so với trước kia nhìn cô lúc lại thêm chút gì đó.

Thật ra thì Ôn Văn không nói được tại sao lại đỡ đạn thay anh, đến bây giờ chính cô cũng nghĩ không thông, nếu để cho đầu óc cô tỉnh táo quyết định chuyện này, có lẽ cô cũng không biết có nên làm chuyện này không.

Cô chỉ mở đôi mắt trong suốt, không nháy mắt nhìn anh chằm chằm.

Hạ Trầm khó có được bất đắc dĩ có chút cười: "Uất ức?"

Dĩ nhiên Ôn Văn không thừa nhận, chỉ là ném cho anh một ánh mắt tố cáo. Hạ Trầm giữ chặt tay cô, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, thận trọng nói: "Tiểu văn, về sau, anh sẽ đối với em tốt hơn"

Ôn Văn sững sờ, chỉ thấy ánh mắt hẹp dài dần dần híp lại, giọng nói gần như hung dữ: "Em chịu khổ, anh nhất định đòi lại gấp đôi."

-

Hạ Trầm chăm sóc Ôn Văn cả một buổi chiều, cho đến khi cô ngủ lần nữa, lúc này mới khép cửa phòng đi ra.

A Tước ở cửa chờ đợi, lúc này nghênh đón, đem vật gì đó đưa tới trong tay anh: "Cũng khai báo, đích xác là bên kia làm, đoán chừng nhìn anh mọi người bị đá ra khỏi Hội Đồng Quản Trị, nóng nảy."

Hạ Trầm không nói lời nào, đưa tay vào áo tìm thuốc.

A Tước đứng lúc đưa lên một điếu, anh cũng chỉ ngậm lên miệng không có đốt, lạnh lùng cúi đầu lật xem những tư liệu kia.

A Tước cũng không quá rầy anh, chỉ là kiên nhẫn chờ anh phân phó.

Hạ Trầm nhìn xong những thứ đó tiện tay ném trả A Tước: "Không giống với phong cách cẩn thận của Hạ Uyên, nếu như anh ta thật muốn lúc này tôi giết, tuyệt đối sẽ không chọn cách ngu ngốc này."

A Tước không hiểu, Hạ Trầm vỗ vai anh một cái: "Hạ Uyên- người này, làm việc không cho đối phương lối thoát. Nếu anh ta tàn nhẫn, cậu cho rằng bây giờ tôi còn có thể đứng đây."

A Tước hiểu ý, ảo não cúi đầu: "Để tôi đi điều tra lại."

Hạ Trầm lại gãi tay lên ý bảo anh: "Không vội vàng, Hạ Uyên bên kia nhất định đã có chuẩn bị, như vậy rất bất lợi cho chúng ta. Chuyện này trong lòng tôi đã rõ, rốt cuộc là ai làm, tôi đã biết." Anh gạt đầu, nói mà không có biểu cảm gì: "Nhất định sẽ đòi lại tất cả."

A Tước thờ dài, ánh mắt phức tạp liếc nhìn căn phòng cách đó không xa, anh còn tưởng rằng Hạ Trầm gấp như vậy là giải giận cho Ôn Văn.

Hạ Trầm như thế nào lại không nhìn ra tâm tư của A Tước, đi thẳng vào vấn đề nói: "Cho dù viên đạn kia bắn trúng tôi, lựa chọn cũng giống vậy. Không nên vì chuyện nhỏ mà làm hỏng đại sự. Cậu cũng biết tôi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

A Tước biết "Chuyện quan trọng hơn" trong miệng anh là cái gì, anh không khỏi hồi tưởng lại ngày hôm qua Hạ Trầm ôm Ôn Văn hôn mê và lại máu me đầy người, bộ dáng hốc mắt đỏ lên.

Thời điểm đó đầy mắt Hạ Trầm rõ ràng là có xúc động! A Tước không nhịn được liền mở miệng hỏi anh một câu: "Bây giờ cậu đối với Ôn Văn, không có tình cảm khác?"

Hạ Trầm mới vừa ở trong túi sờ tìm cái bật lửa, động tác đột nhiên dừng lại, ngay sau đó, "Cạch" một tiếng thanh thúy vang lên, ánh lửa chiếu sáng trong đêm tối một mảng nhỏ, không nhìn rõ cặp mắt của anh.

Anh hùng hăng hít một hơi thuốc, lúc này mới nói: "Có quan hệ? Dù sao tôi sẽ đối với cô ấy tốt hơn" Tác giả có lời muốn nói: về sau sẽ ngược Hạ thúc → _ → tất cả mọi khi để tiểu văn với mẹ ruột sẽ đòi lại gấp bội lần!

Sau đó lại nói, Hạ thúc bây giờ đối với tiểu văn nhất định là có chút thích, nhưng còn chưa tới trình độ yêu, người này tuyệt đối sẽ có chút hứng thú liên yêu. Về phần anh tại sao có ý đối với tiểu văn tốt, đó là lúc trước anh phát hiện bức họa kia có liên quan. Hạ thúc không có muốn hại tiểu văn, yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Mặc dù Hạ Trầm nói như vậy, nhưng A Tước nhận ra cách đối xử của anh với cô không giống như lời nói.

Ôn Văn ăn uống theo thực đơn của phòng bếp, không thích ăn thì cũng trừ nên ngon miệng. Nằm trên giường tĩnh dưỡng rất buồn chán nên anh mau cho cô cái máy chơi game, trò chơi nào Ôn Văn không biết, anh rất kiên nhẫn chỉ cho cô. Chớ nói chi là xuống giường hoạt động lúc nhất định phải mình tự mình cùng với rồi, những thứ kia cử động, nơi nào giống như là thật không có gì?

A Tước ở bên cạnh nhìn hai người họ, chuyện tình cảm từ trước đến giờ đều là do tự nguyện, giống như Hạ Trầm nói, dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ đối xử tốt với Ôn Văn, yêu. cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nghĩ như vậy A Tước liền thoải mái một chút, mọi chuyện còn lại anh sẽ xử lý, để Hạ Trầm an tâm chăm sóc Ôn Văn.

Ngược lại Ôn Văn không có thói quen Hạ Trầm ngày ngày ở bên cạnh, cô muốn đi vệ sinh anh cũng muốn theo. Sợ vết thương nhiễm nước khi tắm, anh tự mình lấy nước nóng, cẩn thận từng li từng tí tắm cho cô.

Da mặt cô mông, mấy lần bị anh tắm liền bắt đầu kháng nghị: "Anh bận rộn, không cần cố ý ở bên em."

Lúc đó Hạ Trầm đang cầm laptop ở một bên bận rộn, nghe vậy quay đầu nhìn cô. Vừa đúng có gió nhẹ lướt qua, hai gò má cô đỏ tươi nhìn anh, bộ dạng thẹn thùng e lệ làm cho lòng người khó nhịn. Tâm tình Hạ Trầm vốn không thoải mái nháy mắt tốt lên không ít, anh tiến lên, cúi người hôn đôi môi mềm mại cô, ngậm nhẹ nhàng mút lấy.

Ôn Văn dựa vào đầu giường, im lặng khép mắt.

Hạ Trầm sợ đụng vết thương của cô, hai tay chống ở bên người cô, hôn ngấu ngiến, chờ nếm đủ hương vị của cô, lúc này mới từ từ ngồi dậy. Đầu ngón tay anh hơi lạnh lau chùi lau môi cô, âm thanh hơi khàn khàn: "Anh không có ở đây, em ngủ được không?"

Mấy ngày nay cô gặp ác mộng mấy lần, trước giờ cô chưa bao giờ gặp tình huống kinh hãi như vậy, máu tươi đầy đất, nói không sợ là nói dối. Nhiều lần Hạ Trầm ở thư phòng cũng có thể nghe được tiếng thét sợ hãi của cô khi tỉnh lại, thấy thể anh phải ở lại cùng cô, mỗi ngày chăm sóc giấc ngủ cho cô.

Thật ra thì anh cũng không có thói quen ngủ cùng giường với người khác, nhưng mỗi lần nhớ lại cô máu me đầy người mềm nhũn ở trong lòng mình, nên cái gì khó chịu đều biến mất.

Hạ Trầm nhìn Ôn Văn không nói lời nào, đại khái đọc hiểu tâm tư của cô, đưa tay nhẹ nhàng phủ đầu cô: "Anh có chừng mực, không cần lo lắng."

Lời này có thâm ý khác, Ôn Văn nghe rõ.

Trước kia nhiều lần rất muốn hỏi Hạ Trầm một chút, chuyện xử lý như thế nào? Đã có cảnh sát tham gia chuyện này chưa, Hạ Trầm sớm nói cô đều đã giải quyết tốt.

Ôn Văn ngày càng tiến tới thế giới của anh, tựa như lần đầu tiên tham dự tang lễ Hạ gia, lúc ấy cô cảm giác chính mình cùng với thế giới bóng tối của anh không cách nào phải sạch quan hệ.

Cô dứt khoát trầm mặc không nói thêm nữa, vừa lúc quản gia gõ cửa: "Tiên sinh, bạn Ôn tiểu thư tới."

-

Người tới là Tiêu Tiêu, cô sớm đã tới trước hai ngày, nhưng khi đó chưa thể xuống giường, khí sắc cũng không tốt. Hạ Trầm sợ cô làm phiền nên chưa thể cho thăm, Tiêu Tiêu vì chuyện này mà rất lo lắng, luôn hỏi Ôn Văn có xảy ra chuyện gì không.

Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là dùng giọng điệu lưu manh nói chuyện với cô, nhưng Tiêu Tiêu rõ ràng là không tin.

Dưới mắt Tiêu Tiêu đi theo quản gia vào phòng ngủ, nhìn thấy Hạ Trầm dĩ nhiên là không có biểu cảm gì, trực tiếp liền hướng Ôn Văn mà đi, cẩn thận nhìn sắc mặt cô: "Khá hơn chút nào không?"

Ôn Văn gật đầu, lời kéo Tiêu Tiêu ngồi xuống bên giường: "Đỡ hơn rồi không cần lo lắng nữa, nhìn xem bây giờ có thể ăn có thể nằm."

Tiêu Tiêu liếc cô một cái, lại liếc nhìn Hạ Trầm với vẻ không thiện ý: "Hạ tiên sinh là người lợi hại như thế, cư nhiên để cho người phụ nữ của mình bị thương, nếu truyền ra thật đúng là mất thể diện."

Hạ Trầm biết cô đang tức giận thay Ôn Văn, cũng không cùng cô so đo, lạnh nhạt nói: "Mất thể diện cũng không sao cả, chỉ là người hại tiểu Văn bị thương, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp."

Anh nói xong cúi đầu ghé tai Ôn Văn, âm thanh ôn nhu dị thường: "Bọn em tán gẫu, có chuyện gọi cho anh."

Tiêu Tiêu chờ anh rồi đi liền chịu không được lời kéo Ôn Văn bắt đầu lên án: "Mình nói có phải nào cậu bị nhún nước? Có chuyện gì cũng nên bảo vệ bản thân mình cho tốt. Làm sao mỗi lần yêu cậu đều giao hết tâm tư cho người ta vậy, Hạ Trầm với Cố Minh Sâm cũng đều là một dạng người, cậu ____"

Tiêu Tiêu quả trách một hồi rồi thông suốt, cuối cùng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Ôn Văn, cũng không nói được gì, phát tay một cái có chút ừ ừ nói: "Thôi, loại người như cậu không cứu vãn được nữa rồi. Ôn Văn, về sau có chuyện gì cậu cứ tránh sau lưng hắn ta là được, bây giờ cậu có bạn trai rồi đó!"

Ôn Văn như thế nào lại không biết Tiêu Tiêu là vì mình được, kéo tay cô cọ xát ở trên mặt: "Mình không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại không phải mình vẫn tốt sao? Thật ra thì mình cũng hơi hối hận."

Tiêu Tiêu nhún mày nhìn cô: "Ngốc mới tin cậu."

Ôn Văn cười gật đầu bảo đảm: "Thật, mình cảm giác Hạ Trầm đối với mình tốt hơn so với trước kia rất nhiều. Thật ra thì, mình hiểu rõ anh ấy chưa yêu mình, nhưng hai người ở chung với nhau rất tốt."

Tiêu Tiêu vừa tức vừa nói cô: "Thiếu chút nữa cậu mất mạng rồi, anh ta đối với cậu tốt là phải! Nếu là có lương tâm, thì phải cảm động đến rơi nước mắt cả đời."

"không phải là mình không suy nghĩ." Ôn Văn vẫn không thay đổi sắc mặt, chợt nghiêm túc, "Đối với mình mà nói, yêu chính là yêu, không thương cũng không yêu. Sau Minh Sâm, mình muốn tìm một tình yêu đích thực, như vậy, ít nhất cả đời sống cũng không uổng phí."

Kể từ khi bố chết, cô được Cố gia nhận nuôi, cô không biết cảm giác được người khác yêu như thế nào, Hạ Trầm là người đàn ông duy nhất cho cô cảm giác này.

Tiêu Tiêu nhìn khoe miệng Ôn Văn hiện lên nụ cười, không nhịn được lắc đầu: "Gặp gỡ Hạ Trầm, đối với cậu mà nói cũng không biết may mắn hay là bất hạnh."

Ôn Văn suy nghĩ một chút, chuyện tương lai không biết được? Cũng may cho dù nghĩ như vậy, cô vẫn bình thản: "Không sao, nếu như lại xuống giường, bỏ đây là tốt rồi."

Tiêu Tiêu nhìn tâm tình phức tạp của cô, Cố Minh Sâm đã kích cô không nhỏ, cho dù đã qua, khẳng định đáy lòng cô khẳng định vẫn không cách nào quên được. Nếu như Hạ Trầm lần nữa đã thương cô, Tiêu Tiêu thật sự lo cho cô, cô có thể trụ nổi không đây?

"Cậu thì sao? Gần đây. Có khỏe không?" Ôn Văn không nhịn được lại nghĩ đến Hạ Uyên, không biết gần đây anh ta có tìm Tiêu Tiêu không.

Tiêu Tiêu nghe Ôn Văn nói, quả nhiên sắc mặt thay đổi, cô trầm mặc một hồi lâu mới cười khổ nói: "Mình cũng không biết chuyện này ra sao nữa, dù

sao, rất sốt ruột ."

Ôn Văn nghi ngờ nhìn Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu phát phát tay: "Đừng hỏi. Ai, cho mình nhìn vết thương cậu một chút, sẽ lưu sẹo chứ?"

"Đừng xem, dọa người."

"Có sao đâu? Có đàn ông rồi không cho mình nhìn , không được, mình ghen!"

-

Hạ Trầm ở trong thư phòng cũng mơ hồ có thể nghe được âm thanh đùa giỡn của hai người, âm thanh của phụ nữ nhẹ nhàng làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, anh không nhận được cong lên khóe môi, đối với A Tước một bên phân phó nói: "Lưu Tiêu Tiêu ăn cơm ở đây, Ôn Văn giống như rất vui vẻ."

A Tước gật đầu một cái , lại không nhận được cau mày: "Nhưng cô gái kia với Hạ Uyên có liên quan." Hạ Trầm từ tài liệu ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi trầm sâu không lường được, hai tay anh khẽ chống lên cằm, rất nhẹ mà cười một tiếng: "Không sao, hai người bọn họ sẽ luôn luôn là bạn."

A Tước cũng không biết Hạ Trầm từ đâu lại khẳng định như vậy, chỉ là nghe Hạ Trầm nói vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, đem kết quả điều tra báo cáo: "Ông Trung bên kia nhìn chúng ta luôn phản kháng, có chút kiềm chế không được, mấy lần lên lút đi tìm Hạ Uyên."

Chỉ là Hạ Uyên rất giao hoạt, vẫn chưa trả lời ông ta."

Hạ Trầm không nói gì tiếp tục xem tài liệu: "Hạ uyên giả bộ nhiều năm như vậy, thậm chí không tiếc chạy đi làm tổng giám đốc của một tòa soạn nhỏ, chắc anh ta sẽ không dễ dàng lộ ra cái đuôi như vậy. Ông ấy thật không biết suy nghĩ."

A Tước gật đầu một cái bày tỏ đồng ý: "Hạ uyên cũng không ngờ, ông Trung đi theo lão gia nhiều năm như vậy, bây giờ lão gia không có ở đây liền rạch ngoác đầu đây, thân phận cậu lại."

Anh dừng một chút, vòng qua bãi mìn: "Hạ Uyên cũng biết lão gia tính toán điều gì, lần này gặp chuyện tập kích, khẳng định Hạ Uyên cũng biết ông Trung làm."

Hạ Trầm đóng tài liệu lại, chậm rãi đứng lên, vòng qua bàn đọc sách đi tới trước mặt A Tước. Lúc này anh trên mặt anh đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói chậm chạp lại mang theo cảm giác hung dữ: "Nếu ông Trung nghĩ ngư ông đắc lợi, không bằng giúp ông ấy một chút. Gần đây có ZNV' lão chủ động hẹn tớ, đem tin tức tiết lộ cho lão gia, phóng đại một chút."

A Tước ngăn ra, những người đó bí mật lui tới với Hạ Uyên, bọn họ vẫn hoài nghi chuyện này có phải là Hạ Uyên, cho nên mới chân chừ không kích động.

Hạ Trầm còn nói: "Chờ bọn họ gặp mặt, đem tin tức báo cho cảnh sát."

Hạ Trầm nghĩ một mũi tên bắn trúng hai con nhạn, A Tước lập tức liền hiểu ý Hạ Trầm, ánh mắt trở nên hưng phấn: "Tớ sẽ đi làm."

Hạ Trầm gật đầu một cái, chờ A Tước bước đi anh mới gọi lại: "Đúng rồi, đợi thân thể cô ấy khỏe mạnh một chút,tớ muốn dẫn cô ấy đi một chuyến Italy, cậu giúp tớ an bài."

A Tước khẽ cau mày: "Cậu nghĩ ——"

Hạ Trầm không trả lời anh, chỉ là không nhận được phát tay: "Thế nào càng ngày càng dài dòng, nhanh về với đứa bé kia đi."

A Tước không nhận được dựng ngón giữa lên : "Bái Bái nhà tớ sớm đã không còn uống sữa nữa rồi."

-

Chờ thân thể Ôn Văn tốt lên cũng không sai biệt lắm , đã sắp đến mùa xuân, quần gia với người làm tất cả đều bận rộn làm đồ tết, mà hình như tâm tình của Hạ Trầm cũng tốt lên không ít, nghe nói là anh giải quyết chuyện gì đó, Ôn Văn không hiểu, cũng không có hỏi. Chỉ là cô ở nhà đợi đã sắp mốc meo, vốn là Hạ Trầm vẫn không cho cô đi ra ngoài, gần đây thấy tâm tình anh tốt, liền không nhận được đề nghị muốn đi ra ngoài giải sầu.

Hạ Trầm xưa nay chưa thấy đồng ý, nắm cả bả vai cô nói: "Vừa đúng đi mua một ít đồ, mùa xuân qua đi, em đi với anh đến một chỗ."

Ôn Văn nghi ngờ nhìn anh, Hạ Trầm sờ sờ lỗ mũi cô, nửa thật nửa giả cười: "Muốn đem em bán, sợ sao?"

Ôn Văn đẩy anh ra một chút: "Tốt nhất là bán em ở xa một chút, nếu không nhất định em sẽ trở lại trả thù anh."

Hạ Trầm chỉ là nhìn cô một cái, đứng dậy đi tìm áo khoác len lông cừu cho cô, mặc quần áo cho cô lại không nhận được sờ bả vai trúng đạn của cô: "Còn đau không?"

Ôn Văn không nói bị thương hay đau, ngược lại hỏi : "Tiêu Tiêu nói sẽ lưu sẹo, hơn nữa rất khó coi, không bằng làm phẫu thuật ——"

Cô nói còn chưa dứt lời liền bị Hạ Trầm cắt đứt, về mặt Hạ Trầm rất nghiêm túc, giữ chặt cằm cô khiến cô nhìn lại cặp mắt của mình: "Không cần, thân

thể của em cũng chỉ có anh nhìn, em đã vì anh bị thương qua một lần, tuyệt đối không cho phép em bị thương lần nữa."

Ôn Văn nhìn cặp mắt thâm trầm của anh, trong lòng không cách nào không rung động.

Cô không nhịn được đi cà nhắc hôn anh một cái: "Hạ Trầm, anh đối với em thật tốt."

Hạ Trầm sững sờ, ánh mắt phức tạp cúi đầu nhìn cô, đây là lần đầu tiên Ôn Văn chủ động hôn anh, mặc dù một nụ hôn ngắn ngủn, nhưng thật giống như có đồ vật gì đó thật nhanh lướt qua tim, cảm giác kia cực kỳ khó tả.

Anh nhìn khẽ mắt cô, cô đang cố gắng trấn định, nhưng xoắn lấy ngón tay, động tác này bán đứng cô, cô đang khản trương, xấu hổ. Tất cả những hành động này làm tim anh đập liên hồi, tần số không đúng.

Anh không có suy nghĩ nhiều, thuận thế ôm hông của cô, trần trọc hôn sâu, ngậm lấy môi cô mềm mại ẩm ướt đầu lưỡi ngậm lấy liếm liếm, nhỏ giọng nói: "Anh nói rồi, anh muốn đối với em thật tốt, đây là sự thực."

Hạ Trầm không dẫn cô đi quá xa, chỉ dẫn cô đi dạo một chút.

Ôn Văn giống như tù nhân có được tự do, nhìn cái gì cũng đặc biệt hưng phấn, chỉ cần cô xem qua gì đó, ánh mắt lộ ra một chút xú mừng rỡ, lập tức Hạ Trầm sẽ mua lại.

Ôn Văn cảm thấy quá phung phí: "Trước kia anh đều đối với các cô gái như vậy?"

Hạ Trầm dùng ánh mắt "Ngu ngốc" ném cho cô.

Ôn Văn không nhịn được bĩu môi: "Vậy đột nhiên vùng tay quá trán như một thổ hào như vậy làm gì, những thứ đồ này em cũng chưa cần mấy?"

Hạ Trầm vô tình gạt đầu một cái: "Vậy em có thể đổi thành tiền, để xem."

Ôn Văn mau lẹ giơ chân, ngẩng đầu hung hăng nhìn anh chăm chăm: "Hạ Trầm, điều này làm cho em cảm giác anh bao nuôi em!"

Hạ Trầm nhìn chăm chăm cô tức giận, khuôn mặt phẫn nộ, như có điều suy nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng cũng không quay đầu lại đi về phía trước rồi, trước khi đi còn nói: "Bao cả đời tốt lắm."

"....."

Vì chuyện này mà dọc đường đi Ôn Văn cũng không muốn để ý đến Hạ Trầm, Hạ Trầm không theo kịp. Đợi cô dừng lại, chợt liền phát hiện không thấy Hạ Trầm. Trên người Ôn Văn không mang tiền, cô cảm điện thoại di động nhìn một hồi lâu, cuối cùng cảm giận già bỏ bỏ về trong túi.

Đoạn quan hệ này của bọn họ, rõ ràng người chủ động là Hạ Trầm, nhưng dần dần Ôn Văn phát hiện vị trí thay đổi, có lẽ là cô không có kinh nghiệm yêu, cho nên dễ động lòng trước Hạ Trầm?

Ôn Văn có chút khó chịu khi nghĩ đến vấn đề này, loại cảm giác này thật lâu chưa từng có rồi, cô vừa mới quên Minh Sâm, đã quá lâu không có ném thứ cảm giác yêu thương.

Ôn Văn sợ hãi, đoạn quan hệ này không chỉ cô đã động lòng, mà hình như còn hăm sâu hơn ——

Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một cô bé, cô bé rất đáng yêu, một đôi mắt long lanh nhìn cô chăm chăm: "Cho đi."

Ôn Văn nhìn một bó hoa hồng to sừng sờ.

Cô gái bé khoảng 5, 6 tuổi, thấy cô không đưa tay nhận, lại nói: "Có một chú muốn cháu chuyển giúp cô."

Ôn Văn đoán cũng có thể đoán được là Hạ Trầm, cô ôm bó hoa kia, tâm tình có chút thỏa mãn.

Cô bé nghiêng đầu quan sát cô một hồi, vừa cười vừa nói, "Chú ấy muốn cháu hỏi dì, nếu không tức giận nữa, bây giờ chú ấy có thể đi ra chưa? Chú ấy sợ chọc giận dì."

Ôn Văn nhìn bộ dạng đứa bé ngây thơ, tức giận đến mấy cũng không còn, hơn nữa Hạ Trầm đi guốc trong bụng cô, cô sớm đã bị anh ăn sạch sành sanh.

Cô bé ngoắc ngoắc ngón tay, Ôn Văn nghi ngờ ngồi xổm xuống, cô bé ở trên gò má cô hôn một cái: "Cháu thay chú ấy thương cho dì."

Cô bé nói xong liền chạy, sau đó Hạ Trầm mới chậm rãi từ bên cạnh đi ra, khỏe môi tươi cười.

Ôn Văn nhìn anh không lên tiếng, Hạ Trầm đi tới, đưa tay che một bên gò má cô đặt môi mình lên môi cô: "Tuổi không nhỏ, tính khí cũng không nhỏ. Anh chính là muốn bao nuôi, chẳng lẽ không được."

Ôn Văn lại muốn nổi giận, Hạ Trầm vuốt ve môi cô, đặt trán mình lên trán cô, nhỏ giọng thở dài: "Không cần cảm thấy lo lắng, càng không cần phải sợ,

có anh ở đây. Em chỉ cần ở bên anh."

Đây là, nợ em

Hạ Trầm không nói nữa, chỉ dùng sức ôm cô càng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Hạ gia là một gia tộc khổng lồ vô cùng, cho dù hiện tại Hạ lão gia và Hạ Phong đều không còn, nhưng vẫn còn ít chú bác dính dáng, cho nên cơm tối đêm 30 long trọng khác thường.

Hạ Trầm là người nắm quyền Hạ gia tự nhiên phải xuất hiện, Ôn Văn không muốn đi lắm.

Cô yêu thích thanh tịnh, hơn nữa chuyện lần tang lễ đó để lại ấn tượng khá sâu trong cô, cảm giác nhà cũ Hạ gia không khác gì đầm rồng hang hổ cả.

Hạ Trầm không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng dụ dỗ cô: "Sợ cái gì, có chuyện còn có anh ngay đây."

Người đàn ông bên cạnh Ôn Văn khẽ héch lên mày, hết sức chăm chú chứng thực: "Com nước xong đã, đây là mùa xuân đầu tiên chúng ta đi chung với nhau, chẳng lẽ muốn tách ra trái qua?"

Ôn Văn cũng cảm thấy không được, vì vậy gật đầu đáp ứng. Cô do dự hay là nói ra suy nghĩ trong nội tâm: "Về sau anh có thể hay không, không làm _____"

Cô chưa nói rõ ràng, nhưng Hạ Trầm nghe hiểu.

Anh trầm mặc nhìn Ôn Văn, đưa tay phủ sợi tóc mềm mại của cô, trầm mặc một lúc lâu khiến trong lòng Ôn Văn cũng sắp nhảy đến tận cổ họng. Không biết đã trải qua bao lâu, Hạ Trầm mới nhỏ giọng nói: "Anh so với em còn chán ghét tất cả mọi thứ ở hiện tại hơn, cho anh chút thời gian."

Chờ làm xong tất cả việc nên làm, tự nhiên anh sẽ buông tay.

Lúc hai người ra xe, Hạ Đình Diễn đã đợi trong xe, qua hết năm lại lớn lên một tuổi, vóc người thon gầy hình như cũng trắng kiện thêm một chút so với trước kia. Cậu an tĩnh nhìn Ôn Văn một bước đi tới đây, gặp Hạ Trầm khoác cánh tay lên trên vai cô thì ánh mắt thật nhanh nhìn phía ngoài cửa sổ.

Hạ Trầm cũng quen dáng vẻ kỳ cục này của cậu, chờ xe lái một khoảng cách mới âm thanh nhạt nói: "Đừng quên lúc trước tôi nói qua, đừng đợi nói lung tung, lại càng không cho phép chạy loạn. Nếu không, cháu biết kết quả như thế nào."

Ánh mắt Hạ Đình Diễn âm thầm nhìn ngoài cửa sổ không lên tiếng, nhưng tay buông thõng tại bên người lại nắm đến gân xanh nổi lên.

Ôn Văn phỏng đoán Hạ Trầm lại dùng phương thức cô không biết uy hiếp Hạ Đình Diễn, nhưng kỳ quái, bây giờ cô mơ hồ cảm thấy không phải Hạ Trầm muốn thương tổn đứa nhỏ này.

Ít nhất cô có thể nhìn ra sau lưng anh cẩn thận ẩn núp quan tâm——

-.....

Chiếc Bentley một đường lái thẳng tới nhà cũ Hạ gia, tòa nhà cũ kỹ giờ phút này đèn đuốc sáng trưng, ở giữa trời tối giống như xuyên qua thời không thấy bích điện Kim Loan, chỗ suối phun có đèn màu Lưu Ly lóe lên sáng rõ, cho dù địa phương trong ngày thường không khí trầm lắng, trong cuộc sống đặc biệt ở nơi này hình như cũng dẫn theo một tia ấm áp.

Ôn Văn kéo cánh tay Hạ Trầm đi vào trong, Hạ Đình Diễn ngoan ngoãn đi theo phía sau hai người.

Cửa tòa nhà vẫn có người canh giữ như cũ, chỉ là lần này không dám cản Ôn Văn, còn kính cẩn lễ phép cùng kêu lên để cho người: "Anh Ba."

Ôn Văn có chút khản trương, trước kia cũng cùng Cố Minh Sâm cùng nhau tham gia dạ tiệc, thế nhưng lần này cảm thụ rõ ràng không giống nhau. Cô vô cùng rõ ràng đứng ở bên trong đều là những người nào, có lẽ trên người mỗi người đều mang vũ khí.

Hạ Trầm cảm tay cô đang phát lạnh, thu hết tất cả khản trương và lo lắng của cô trong đáy mắt, đưa tay kéo cô, nhẹ giọng trấn an: "Vào cửa, thật ra thì không đáng sợ như em tưởng, mọi người cũng đều có người thân và trẻ nhỏ, cũng sẽ có lúc mệt mỏi."

Tiếng nói Hạ Trầm vừa ngừng, bọn họ đã đi qua hành lang dài, xuất hiện tại trước mắt quả nhiên là cảnh sắc an lành. Có rất nhiều đứa bé chạy chơi đùa

trên mặt đất, phụ nữ ăn mặc cao quý tụ chung một chỗ hai ba người nhỏ giọng nói đùa.

Cái này có chút giống dạ tiệc cô từng tham gia trước kia, nhưng nơi nào không là một kiểu, đúng, trừ bọn cận vệ ở cửa đề phòng sâm nghiêm.

Hạ Trầm xuất hiện hấp dẫn không ít ánh mắt, chỉ khiến trong lòng Ôn Văn kinh ngạc mấy người ép quyền lần tang lễ trước giống như thay đổi sắc mặt, đối với anh hết sức tôn trọng.

"Anh Ba."

"Tam Thiếu."

Người người cũng cười híp mắt chào hỏi anh, Hạ Trầm cũng cười khẽ vuốt cằm, hoàn toàn không nhìn ra lúc trước từng có không vui. Ánh mắt phụ nữ cũng đều rơi vào trên người Ôn Văn, có tò mò, có hâm mộ, cũng có tràn đầy địch ý.

Hạ Trầm một đường nửa ôm cô, dẫn cô đến linh vị trước mặt dâng hương, cho dù thời khắc thành kính trang nghiêm như vậy, Ôn Văn cũng có thể cảm nhận được vô số tầm mắt thật chặt bức bách mình.

Hạ Trầm hướng mấy vị trưởng bối giới thiệu cô, chỉ nói tên: "Ôn Văn."

Anh nói đơn giản, thậm chí chưa nói quan hệ của hai người, nhưng những người này đều là nhân tinh, nhìn một cái cũng biết thân phận người phụ nữ này không đơn giản, ngay tiếp theo nói chuyện với cô cũng khách khí: "Ôn tiểu thư vừa nhìn chính người là có phúc khí."

Ôn Văn cảm thấy buồn cười, kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn, "Phúc khí" thật đúng là chưa bao giờ chăm sóc dung để nói về cô.

"Đúng rồi, hai anh em các cậu hẹn trước? Hạ Uyên cũng dẫn theo bạn gái trở lại." Có người trêu ghẹo, toàn trường tìm kiếm bóng dáng của Hạ Uyên, tiếp đó lại chỉ chỉ cách đó không xa, "Đây không phải là."

Ôn Văn nhìn theo phương hướng của anh ta, vốn tâm tình còn chút hỗn loạn, đợi thấy rõ ràng nếu nói "Bạn gái" Hạ Uyên là ai thì tâm tình càng thêm vi diệu.

Là Tiêu Tiêu.

-

Tiêu Tiêu phiền não theo sát Hạ Uyên, đại khái cũng là đối với hoàn cảnh trước mắt không thích ứng, ánh mắt nhìn chung quanh, bỗng chốc liền đứng thẳng Ôn Văn.

Hạ Trầm săn sóc vỗ vỗ sống lưng Ôn Văn, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Chớ đi xa."

Ôn Văn cảm kích hướng anh gật đầu một cái, chủ động đi tới bên cạnh Tiêu Tiêu.

Tối nay, Tiêu Tiêu ăn mặc rất đẹp, cô vốn có diện mạo diễm lệ mang theo vài phần quyền rũ, sau khi tỉ mỉ ăn mặc càng thêm diễm quang bốn phía, đứng ở giữa một đám phụ nữ cũng hết sức bắt mắt, chỉ là thủy chung trên mặt không có nụ cười.

Sau khi thấy Ôn Văn, một đôi mắt to trong veo như nước mới nhuộm mấy phần thần thái, cô kéo tay Ôn Văn hưng phấn nói: "Tớ đang nghĩ cậu có tới hay không!"

Ánh mắt Hạ Uyên phức tạp nhìn Tiêu Tiêu, có lẽ là có chút kinh ngạc trước cảm xúc biến chuyển của cô, nhưng người đàn ông này hết sức giỏi về che giấu tâm tình của mình, bộ dáng thân sĩ mười phần như cũ: "Bác sĩ Ôn, đã lâu không gặp."

"Chào anh." Ôn Văn cẩn thận nhìn coi, phát hiện nơi trán anh ta có vết sẹo bay xéo, da anh ta thiên về trắng, cho nên nhìn một cái liền thấy —— đó là lần trước lưu lại.

Cô không biết Tiêu Tiêu tại sao lại xuất hiện ở nơi này, thậm chí hoài nghi có phải hay không lại bị Hạ Uyên bức bách, vì vậy nửa ngăn Tiêu Tiêu ở phía sau, vô cùng lễ phép khom người: "Tôi có thể mượn bạn gái anh một lúc không?"

Hạ Uyên ôn hòa giờ tay lên, bộ dạng không hề để tâm: "Dĩ nhiên, Tiêu Tiêu nhìn thấy cô rất vui vẻ."

Ôn Văn vừa kéo Tiêu Tiêu tới ban công dài, liền không kịp chờ đợi cẩn thận kiểm tra cô: "Cậu không sao chứ, có phải hấn uy hiếp cậu không?"

Về mặt Tiêu Tiêu cổ quái hắng giọng một cái, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Không có."

.....

Ôn Văn vẫn thấy kỳ quái, trước đó Tiêu Tiêu mâu thuẫn với Hạ Uyên rõ ràng như vậy, hơn nữa hiện tại rõ ràng cô chính là bộ dạng không muốn nhiều lời qua loa. Trước kia Tiêu Tiêu không phải như vậy, có cái bí mật gì cũng sẽ nói cho cô biết.

Tiêu Tiêu bị cô nhìn không được tự nhiên, dứt khoát hai tay chống ở rào chắn khắc hoa, ngẩng đầu nhìn màn trời tối đen: "Thời gian trước anh ta gặp

chuyện không may, ở chỗ đó."

Ôn Văn cả kinh tròn to mắt.

Tiêu Tiêu không nói nữa, cũng không nói rõ cuộc Hạ Uyên xảy ra chuyện gì, ngược lại là ánh mắt phức tạp quay đầu lại. Tiêu Tiêu như vậy, cũng là lần đầu tiên Ôn Văn thấy.

Cô nói: "Tiêu Văn, thật ra thì tớ rất mâu thuẫn. Nếu như ——"

"Chỉ nói Hạ Trầm mang đến cô đó, Hạ Trầm sẽ không thật coi trọng cô ta chứ?" Âm thanh phụ nữ bất quá cắt đứt lời nói của Tiêu Tiêu, âm thanh càng ngày càng gần, cuối cùng dừng ở bên trong cửa gỗ ra ban công.

Ôn Văn và Tiêu Tiêu cũng trầm mặc, liếc mắt nhìn nhau.

Một giọng nữ khác cười nhạo nói: "Làm sao có thể, cô còn không biết ý đồ kia của Hạ lão Tam sao."

Hiển nhiên, câu nói này có hàm ý khác, đại khái đây là một bí mật ngầm hiểu lẫn nhau, đối phương trầm ngâm chốc lát, vẫn còn có chút không xác định: "Này nhưng khó mà nói chắc được, Hạ Trầm còn chưa từng mang phụ nữ đã tham gia gia yến, nói không chừng thực yêu rồi."

"Quản nó làm chi, dù sao cũng không ảnh hưởng chuyện của chúng ta. Ngược lại Hạ Uyên, lần này té rất thảm." Giọng nói chuyện đùa cợt, một bộ làn điệu xem kịch vui.

Theo bản năng, Ôn Văn nhìn Tiêu Tiêu, phát hiện Tiêu Tiêu không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào mình.

Cô chợt có dự cảm không tốt, quả nhiên rất nhanh nghe người ngoài cửa nói: "Lần này rõ ràng cho thấy chú Trung bị Hạ Trầm bố trí, không biết tự lượng sức mình nghĩ thí chủ, ngược lại mình tài. Hạ Uyên bày cục diện lâu như vậy, liền bị Lão Ngoan Cố này làm hỏng, nghe nói lần này Hạ Uyên ở ZNV bên kia mất thật nhiều tiền, hai bên nổi lên tranh chấp, còn bị thương."

Ôn Văn có chút ấn tượng với chú Trung, lần đó nói năng lỗ mãng ở trong tang lễ, người gây sự lợi hại nhất chính là ông ta, hơn nữa trực giác cảm thấy phía sau màn phái giết người ở hội sở nước nóng cũng là ông ta.

Chỉ là Ôn Văn không ngờ thủ đoạn Hạ Trầm quyết tuyệt như vậy. Anh không chỉ có không uống bất luận khí lực gì liền giải quyết họa lớn trong lòng, còn cùng nhau thu thập cả Hạ Uyên.

Khó trách hôm nay thấy những người này, ai cũng đối với anh cũng a dua nịnh hót.

Ôn Văn lại nhìn Tiêu Tiêu, rốt cuộc hiểu rõ lời nói cô chưa nói xong mới vừa rồi là cái gì.

-.....

"Bây giờ, Hạ Uyên là hoàn toàn trở thân không được rồi, không ngờ Hạ Trầm là một con riêng, xuất thân của mẹ còn là cái loại đó, cư nhiên chơi Hạ gia cho xoay quanh."

"Đúng vậy, còn tưởng rằng Hạ Uyên sẽ đoạt trở về tất cả Hạ gia, dù sao Hạ Phong đi, thế nào cũng nên đến phiên hắc thừa kế Hạ gia mới đúng."

Hai người kia nói xong liền cười nhạo lên, lại bất quá mấy câu khác mới rời khỏi.

Nhất thời Ôn Văn không biết nên nói gì, tất cả Hạ gia cô không có hứng thú, mặc kệ từ trong Hạ Trầm làm cái gì, hoặc là anh với Hạ Uyên đối chọi gay gắt như thế nào, cũng không có quan hệ gì với cô.

Nhưng nếu như tất cả lại dính líu quan hệ tới Tiêu Tiêu. . . .

Cô nhìn người phụ nữ trước mặt, đây là bạn duy nhất, tốt nhất của cô, họ hẹn ước muốn cả đời tốt với nhau, tương lai còn phải cho đứa bé của mình định ra cô dâu nhỏ.

Tiêu Tiêu cũng an tĩnh nghiêng người sang nhìn cô, gió lạnh thổi qua lúc mang theo rừng cả mình, cho đến khi cô nhấc chân đi tới, từ từ đến gần Ôn Văn.

"Nha đầu ngọc, mặc kệ bọn đàn ông như thế nào, tớ chắc chắn sẽ không thay đổi." Tiêu Tiêu nắm tay của cô, cúi người ôm lấy cô, "Nếu như Hạ Trầm không cho mình làm bạn nữa, cậu phải quả quyết quăng hắn. Tớ cũng vậy."

Ôn Văn nằm ở bên vai cô, thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng mà cười lên tiếng: "Được."

Đại khái thật sự là số mạng trên người, phen lời nói Tiêu Tiêu muốn nói lại thôi kia, lời ngầm có lẽ là cô đối với Hạ Uyên có cảm tình khác. Nếu không cô sẽ không như vậy do dự không dám thẳng thắn đối với cô.

Lúc ăn cơm Ôn Văn phát hiện Tiêu Tiêu còn chưa phải quá nguyện ý để ý Hạ Uyên, nhưng Hạ Uyên vẫn vô cùng chăm sóc cô, bộ dạng rất săn sóc. Thân thể hẳn không tốt, ăn cũng không nhiều, chung quy lại vẫn che chở Tiêu Tiêu, cánh tay khoác lên trên ghế dựa của cô, một tư thái bao che, không lúc nào không hướng trong chén cô gấp thức ăn.

Địa vị của Hạ Uyên ở Hạ gia giống như thăng tấp giảm xuống, có lẽ thật là cùng lúc trước nghe nói chuyện có liên quan, trên cả bàn tiệc, Nhị thiếu Hạ gia như anh ta ngược lại không có người kính trọng bằng Hạ Trầm.

Không ngừng có người hướng Hạ Trầm mời rượu, nói lời chúc mừng cũng vô cùng kỳ quặc, ngay cả "Sớm sinh quý tử" đều đem ra hết.

Ôn Văn bị nói đến tai nóng, cũng bị mời vài ly, chóng mặt tựa vào trong ngực Hạ Trầm, cô khẽ nâng đầu lên là có thể nhìn đến khoe môi anh cười chúm chím, đường cong lạnh lùng trên cằm cũng biến thành nhu hòa.

Anh cúi đầu liền nhìn thấy cặp mắt cô mông lung động lòng người, không nhìn được đưa tay bóp thịt mềm trên eo cô, giọng điệu mập mờ ở bên tai nàng cô: "Đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không kìm chế được."

.....

Tức thì, mặt của Ôn Văn càng đỏ, đẩy ra nguyên vị đang ngồi, ánh mắt lần nữa rơi vào trên thân hai người kia ở đối diện.

Hạ Uyên không chú ý tất cả chung quanh, giống như trong thế giới của hắn, chỉ còn Tiêu Tiêu. Cho dù nhìn đáng vẻ cô lạnh nhạt, bộ dáng anh ta cũng là cười cười, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện với Tiêu Tiêu, nhân cơ hội đưa cánh môi sát qua gò má trắng nõn của cô.

Một trăm người có một trăm loại tình yêu, nhưng về hạnh phúc lại tất cả đều giống nhau.

Khoe mắt đuôi mày Tiêu Tiêu, đều có len lén che giấu cảm xúc e lệ.

Trong lòng Ôn Văn chợt vui vẻ, còn có cái gì so với hạnh phúc của Tiêu Tiêu quan trọng hơn. Cô chú ý quan sát hai người kia, người đàn ông bên cạnh không vui, cánh tay không khách khí ngắt trên mông cô một cái: "Nhìn đàn ông khác?"

Ôn Văn ngẩng đầu chỉ thấy anh khẽ chau mày lại, giống như thật không thoải mái. Cô không nhìn được liền cười ra tiếng, môi đỏ mọng khẽ động, nhẹ giọng khạc ra một câu: "Cũng không đẹp bằng anh."

Đầu tiên, Hạ Trầm là sững sờ, ngay sau đó cũng cong cong môi, vẫn như cũ không biến sắc gật một cái trước mặt nàng: "Mau ăn, đợi còn có việc khác."

-

Sau khi gia yến giải tán, A Tước đưa Hạ Đình Diễn trở về trước.

Hạ Trầm mang Ôn Văn đến lưng chừng núi, nơi này gió đặc biệt lớn, trước khi xuống xe anh mang khăn quàng cổ bằng len lông cừu của chính mình quấn ở trên cổ cô, bưng bít khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cực kỳ chặt chẽ. Ôn Văn được anh nắm tay một đường hướng đình nghỉ mát đi tới, bọn họ đứng ở một nơi cao nhất, phóng tầm mắt nhìn, cả Thành phố Thanh châu cũng bị giấu ở dưới chân.

Ôn Văn nghi ngờ liếc nhìn Hạ Trầm.

Ngũ quan anh tuần của Hạ Trầm cũng ẩn trong bóng đêm, chỉ có thể nhìn đến cặp mắt sáng ngời và môi mông mím chặt, anh chậm rãi xoay người, nghiêm túc nhìn cô.....

"Nơi đó, là nơi cha em rời đi."

Ôn Văn nhìn theo phương hướng anh đang chỉ, xác thực hoảng hốt thấy được lấy địa chỉ đoàn xe lấy được trước kia, thời điểm cha xảy ra chuyện, cũng là đêm 30.

Ôn Văn không ngờ ngay cả cái này Hạ Trầm đều biết.

Lòng bàn tay xù xì của Hạ Trầm vuốt ve gương mặt cô, sau đó từ sau buồng xe lấy ra một hộp đồ lớn, là pháo hoa.

Tối nay không có ánh trăng, lại bị pháo hoa chiếu sáng hơn nửa bầu trời, Ôn Văn không rõ chân tướng nhìn tới Hạ Trầm phía trước, Hạ Trầm đặt tay cô ở trong túi áo bành tô của mình, nhìn bầu trời sáng ngời, nói rất nhẹ: "Về sau, anh sẽ chăm sóc em thật tốt, tại nơi này chính anh hướng cha em trình trọng cam kết. Nhất định, ông ấy sẽ nghe được, cũng sẽ nhìn thấy em bây giờ, tất cả những việc ông ấy không làm xong, anh đều sẽ thay ông ấy hoàn thành."

Lỗ mũi Ôn Văn chưa xót, hốt hoảng cúi đầu.

Cô vẫn cho rằng Hạ Trầm chưa thích nàng, hiện tại mới phát hiện người đàn ông này có lẽ chỉ là sẽ không biểu đạt mà thôi, hơn nữa việc anh làm trước mắt, thật không cách nào làm cho cô không cảm động.

Hạ Trầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô dưới ánh sáng đầy trời, bộ dáng cố làm kiên cường quật cường, chẳng biết tại sao làm cho trong lòng anh hưng hăng nhói một cái. Anh không nghĩ ngợi, động tác đã thuận theo ý mình, cúi đầu nhẹ nhàng đặt lên đôi môi mềm mại của cô.

Bọn họ đứng hôn ở trong lương đình, rõ ràng nơi này lạnh làm cho người ta run lấy lấy, nhưng cả trái tim lẫn nhau đều là nóng. Trong lúc vô tình, hai người một lần nữa trở lại trong xe, Hạ Trầm ôm cô giạng chân lên ở bên hông mình, bàn tay ở eo cô dao động lên xuống.

Ôn Văn khó có khi chủ động, vòng ôm cổ anh thiết tha hôn trả lại, đầu lưỡi thấm ướt trong miệng anh qua lại lật khuấy, rất nhanh phát hiện có cự vật chống đỡ ở ngay giữa bờ mông.

Bọn họ đã thật lâu không có làm, kể từ sau khi Ôn Văn bị vết thương do đạn bắn, Hạ Trầm vẫn sợ làm cô bị thương. Thời điểm lau thân thể cho cô nhiều lần khó chịu, cuối cùng cũng không dám làm gì, chỉ hôn đến đỏ bừng cái miệng nhỏ nhắn của cô.

.....

Lúc này hiển nhiên anh không muốn nhìn nữa, khàn giọng ở bên tai cô hỏi thăm: "Có thể không?"

Trên miệng hỏi như thế, có thể tay di động nơi nào giống như là ý tứ hỏi thăm? Tay đã bá đạo dọc theo đường cong bắp đùi cô đi đến bên trong, che ở nơi thân bí của cô, kim mây cái, trực tiếp xé tất chân trên chân cô.

Bởi vì tư thế ngồi cời, Ôn Văn chỉ có thể mất nhìn anh.

Thời điểm mỗi lần như thế này anh mê người cực kỳ, há mồm khẽ cắn môi dưới của cô, một đường hôn xuống, hô hấp ầm ập rơi vào ngực nhấp nhô bất định của cô.

.....

Ôn Văn khó chịu nắm thật chặt thành ghế, cho đến bị anh tiến vào, từ từ mài.

"Tiểu Văn." Loại thời điểm này, âm thanh lúc anh gọi cô cũng dễ nghe khác thường, giống như ma chú ở bên tai cô nhẹ nhàng vang lên, từng tiếng, làm cho tâm cô cũng mềm.

Anh đem từ từ lột ra xiêm áo xóc xếch chồng chất tại bên hông cô, trong buồng xe rất ầm ập, có thể tùy ý vuốt ve làn da bóng loáng của cô, sau đó dần dần tìm được vết thương bên vai, nơi đó nở ra một vết sẹo.

Ôn Văn cảm thấy môi anh ầm ập đi lên, toàn thân đều không nhịn được run rẩy.

Cái loại cảm giác hôn thương tiếc và quý trọng đó, khiến nhịp tim Ôn Văn càng rối loạn. Ai ngờ anh chợt tăng nhanh tần số, làm cho cô vừa đau vừa ngứa, thất thanh gọi: "Hạ Trầm."

"Gọi anh Ba." Hạ Trầm ngậm tí mĩ vân về vành tai cô, nhỏ giọng nhẹ dụ dỗ, "Ngoan, gọi nghe một chút."

Ôn Văn cảm thấy anh có ý thả chậm tốc độ, biết đại khái anh cũng sẽ không nhịn được, mím môi không phối hợp, còn cố ý kẹp chặt muốn nhìn anh khó chịu.

"Tiểu Hồn Đan." Hạ Trầm có biện pháp trừng trị cô, trực tiếp ôm lấy người nừa đặt ở trên ghế dựa.

Hai chân Ôn Văn bị buộc quỳ gối lên nệm ghế, thân thể bị áp đích thở không ra hơi, giấy dựa máng anh: "Hạ Trầm, anh biến thái."

Hạ Trầm sờ sờ chân cô, đỉnh đi vào, như vậy dán lẫn nhau gần vô cùng, trên sống lưng của cô đều là âm thanh tim đập của anh.

"Hừ, để anh thương em."

Hạ Trầm tí mĩ gặm cắn ở sau gáy cô, thấy cô đang hoảng, nắm hông của cô hung hăng rút ra đưa vào, còn không quên dạy cô: "Tiểu thư, eo năng động vào chứ?"

"....."

.....

-

Lúc trở về, Ôn Văn dựa vào thành ghế buồn ngủ, mỗi lần bị Hạ Trầm giày vò xong rồi cô đều vậy được không được. Lần này, mặc dù Hạ Trầm đã cố ý tha cô, nhưng vẫn bị thu thập không nhẹ.

Hạ Trầm nhìn bộ dáng ấy liền không nhịn được trêu chọc cô: "Rõ ràng đều chính là anh động, em chỉ hưởng thụ cũng có thể một môi thành ra như vậy?"

Ôn Văn còn nhắm hai mắt, nghe vậy nắm hộp khăn giấy ném vào trên mặt đồ lưu manh này.

Hạ Trầm tay lạnh lẽo nắm tiếp nhận: "Không sợ mặt mày anh hốc hác? Mới vừa rồi còn khen anh đẹp mắt."

"Em uống quá nhiều rồi hoa mắt đấy." Ôn Văn hừ một tiếng, mở mắt vừa đứng nhìn thấy ngoài cửa sổ, bọn họ đã đến trung tâm quảng trường, lúc này bên ngoài khắp nơi đều là đám người chờ đợi đếm ngược.

Mắt cô nhìn điện thoại di động, cách mười hai giờ chỉ còn dư năm phút đồng hồ.

Đây là lần đầu tiên cô không ở Cổ Gia qua mùa xuân, sau khi Cổ Vân Sơn đi. Hàng năm, Cổ Gia cũng chỉ còn cô và Cổ Minh Sâm bởi Chu Nhĩ Lam bước sang năm mới.

Cô không nhận được hồi tưởng bộ dạng mùa xuân năm trước, thật ra thì cũng không có gì đặc biệt, chính là cùng nhau bởi bà xem tiết mục cuối năm, sau đó đón giao thừa, rồi đi ngủ.

Điện thoại di động ở trong tay lăn qua lộn lại, có muốn gửi tin nhắn cho Chu Nhĩ Lam hay không?

Ở trong nhận thức của Ôn Văn, người này không chỉ là mẹ chồng, cũng là người thân của cô, dù sao sống nương tựa lẫn nhau mười hai năm. Cho dù Chu Nhĩ Lam chưa tốt lắm, ân tình dưỡng dục của bà vẫn được cô ghi nhớ trong lòng.

Hạ Trầm đều nhìn những cử chỉ này của cô ở trong mắt, vừa định mở miệng nói chút gì, điện thoại của Ôn Văn liền vang lên.

Anh liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, là Cổ Minh Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hạ Trầm thừa nhận thời điểm chứng kiến cái tên này, thật ra thì trong lòng anh có mấy phần khó chịu.

Ôn Văn cũng liếc nhìn sắc mặt của người đàn ông bên cạnh, dù sao hiện tại giữa Hạ Trầm và Cổ Minh Sâm vẫn tồn tại một tầng quan hệ thù địch, cô cầm điện thoại di động đột nhiên cảm thấy khó xử.

Sau một hồi màn hình sáng ngời, bên kia đã cúp, cũng không lâu lắm rồi lại gọi lại, với cá tính của Cổ Minh Sâm tuyệt đối sẽ không ngừng nghỉ dây dưa như vậy, trực giác Ôn Văn là có chuyện khẩn yếu.

Hạ Trầm không có phản ứng gì nhìn chằm chằm vào đường xá phía trước, phần môi nhàn nhạt khắc ra hai chữ: "Nhận thôi."

Ôn Văn liền nhận, giọng điệu của đầu bên kia cũng không có ý vui mừng ngày lễ, mà là đi thẳng vào vấn đề, thậm chí mang theo vài phần thờ ơ: "Bệnh tim của mẹ tái phát, có thể tới đây một chuyến không?"

Chuyện như vậy ai cũng rõ sẽ không cảm ra cười gượng, lúc này Ôn Văn đồng ý, sau khi biết Hạ Trầm cũng không nói gì, mà là vẫn đi cùng với cô.

Đi tới bệnh viện tư nhân nổi danh Thanh châu, nơi này Cổ Gia có cổ phần, thân thể Chu Nhĩ Lam vẫn không được tốt, mỗi lần nhập viện gần như đều là ở nơi này trị liệu. Cô chạy thẳng tới phòng cấp cứu, xa xa nhìn đến Cổ Minh Sâm ngồi ở trên ghế dài phía ngoài.

.....

Người đàn ông hơi vênh mặt lên ánh mắt không biết hạ xuống nơi nào, cúi chỏ chống lên thành ghế sau lưng, toàn thân áo đen quần dài hợp cùng bối cảnh chung quanh thành hơi thở cô đơn tiêu điều. Anh ta nghe đến tiếng bước chân từ từ xoay đầu lại, vừa đúng bốn mắt nhìn nhau với Ôn Văn, một khác kia vốn là vô cùng lo lắng hỗn loạn nội tâm chợt an định lại, hình như mặc kệ xảy ra cái gì, đều nhiều hơn một chút dũng khí chống đỡ lấy.

Ôn Văn cũng không lưu ý đến cảm xúc trong mắt Cổ Minh Sâm, chỉ lo lắng hỏi thăm: "Như thế nào?"

"Vẫn còn đang phẫu thuật." Cổ Minh Sâm nhìn thấy Hạ Trầm sau lưng cô, sắc mặt khẽ hơi biến đổi.

Hạ Trầm đối với hần tự nhiên cũng không có sắc mặt gì tốt, ngay cả lá mặt lá trái cũng tiết kiệm.

Ôn Văn cũng cảm thấy lúng túng, hai người ai cũng chẳng ngờ tới đối phương, không khí rất an tĩnh quý giá, cô dứt khoát ngồi xuống bên cạnh, kiên nhẫn chờ kết quả, dù sao mục đích cô tới chủ yếu là nhìn Chu Nhĩ Lam.

Hạ Trầm ngồi ở bên cạnh cô, nhưng thủy chung sẽ không cùng Cổ Minh Sâm có bất kỳ giao tiếp nào.

Không biết đợi bao lâu, cửa chính phòng giải phẫu mới bị đẩy ra, Ôn Văn cũng biết y sĩ trưởng, vội vàng vàng vằng nghênh đón: "Bác sĩ Lưu, mẹ tôi như thế nào?"

Nghe gọi như thế, ngoài ý muốn Cổ Minh Sâm liếc cô.

Ôn Văn không hề ý thức được mình lỡ lời, gọi theo thói quen, cũng chỉ là nhất thời khó sửa đổi miệng.

Bác sĩ Lưu Tháo khầu trang, nhưng bộ dáng vẫn nặng nề nghiêm túc: "Tạm thời vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn nhanh chóng thuyết phục bà ấy tiếp nhận giải phẫu mới được."

Cố Minh Sâm và Ôn Văn đều không nói chuyện, tính khí bà rất bướng bỉnh, chuyện như vậy bọn họ đã sớm khuyên qua rất nhiều lần.

.....

Lúc Chu Nhĩ Lam được đưa ra còn chưa tỉnh, Ôn Văn đi phòng bệnh cùng, cho dù biết đã qua giai đoạn nguy hiểm, cứ như vậy quay đầu rồi đi cũng không thích hợp. Mắt cô nhìn Hạ Trầm thủy chung trầm mặc, xin lỗi: "Không bằng anh đi trước, em đợi rồi thuê xe trở về."

Hạ Trầm nhìn cô một lúc, đưa tay ờ ợt cô nhẹ nhàng bắn một cái: "Lưu lại em và Cố Minh Sâm cô nam quả nữ đợi cùng nhau?"

Ôn Văn vừa định giải thích, Hạ Trầm đưa tay chống đỡ môi của cô, nhỏ giọng nói: "Trêu em mà thôi. Anh không sao, nếu như bà ấy tỉnh mà tái phát tính khí, tốt nhất dẫn em rời đi trước tiên."

Trong lòng Ôn Văn nóng lên, không biết nên nói cái gì cho phải. Hạ Trầm nhìn bộ dạng cảm động này của cô, đưa tay ngắt chóp mũi xinh xắn của cô: "Cảm động? Hôn anh một cái, tùy ý."

Ôn Văn quay mặt đi không để ý tới anh, nhưng bên má lại hồng lên, ngược lại Hạ Trầm nằm cạnh cô càng phát ra gần: "Đến lượt anh hôn em, cũng là tùy ý?"

Ôn Văn ngượng ngùng đẩy anh ra: "Nơi này là bệnh viện."

Hạ Trầm cúi đầu cười khe khẽ, đưa tay cầm ngón tay lạnh như băng của cô: "Bác sĩ nói đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, đừng lo lắng."

-

Tất cả hành động của hai người trong phòng bệnh, đều bị Cố Minh Sâm nhìn ở trong mắt lúc đẩy cửa tiến vào. Trong lòng anh ta nén một cỗ tức giận, cũng không giống như trước dễ dàng lộ ra ngoài như vậy, chỉ cảm nước đưa cho hai người, không biến sắc cười cười: "Trễ như thế còn làm phiền, xin lỗi."

Ôn Văn lắc đầu một cái, nhìn sắc mặt của anh ta lại hơi nhúu nâng chân mày: "Trông anh giống như mệt chết đi."

Cố Minh Sâm ngồi xuống bên giường, đưa tay đè ép trán, ngược lại còn an ủi cô: "Công ty có chút bận, không cần gấp gáp, đừng lo lắng."

Lời nói này có chút mập mờ, ánh mắt nhìn cô cũng trắng trợn nhu tình mật ý, Ôn Văn quần bách một lúc, hơi nhếch môi không hề nửa lên tiếng.

Cố Minh Sâm chắc chắn sẽ không tiếp lời với Hạ Trầm, cho nên anh ta lại tìm những đề tài khác, chủ động nói với Ôn Văn: "Lúc trước mẹ vẫn muốn tìm em, không có một ngày nào không nhớ lắm bữa tên em, chỉ là khi đó kích động hại em không có việc làm, có chút khó mở miệng được. Em cũng biết bà rất sĩ diện."

Ôn Văn phức tạp liếc nhìn người bệnh trên giường bệnh.

Cá tính của Chu Nhĩ Lam cô đương nhiên biết rõ, đích xác là thích mặt mũi lại cố chấp, giờ phút này bên tóc mai bà xem ra càng phát ra hoa râm, sắc mặt cũng không tốt, thân thể gầy yếu càng giống như tùy thời cũng dễ bị gãy.

Trong lòng cô khẽ hơi đau đau, dù sao cô vẫn tôn trọng người mẹ như bà, hướng chi bà hình như đã khô héo, dù cô có uất ức thêm nữa cũng không hạ được quyết tâm nói lời khó nghe.

.....

Cố Minh Sâm thấy cô như vậy, vừa trầm vừa nói một câu: "Tiểu Văn, anh biết rõ yêu cầu này có chút quá đáng. Nếu như có thể, thời gian mẹ nằm viện em có thể bồi bà nhiều hơn không? Trước là bà tức hồ đồ, mẹ đối đãi với em như thế nào, em cũng biết."

Ôn Văn vẫn còn một tí lý trí, cô cố kỵ cảm thụ Hạ Trầm, khẽ quay đầu đi nhìn anh.

Hành động này làm cho Cố Minh Sâm suýt không khống chế được, anh ta hé mắt, đứng lúc nói: "Bình thường anh quá bận rộn, thuê y tá lại không yên lòng, coi như anh cầu xin em."

Lần này, Cố Minh Sâm nói lời dịu dàng đầy đủ khiến Ôn Văn giật mình, ai ngờ lúc cô đang khó khăn, ngược lại Hạ Trầm đại lượng thay cô giải vây: "Cố tổng nói đúng lắm, dù sao em cũng coi như là nửa con gái của Cố lão phu nhân, tới xem nhiều một chút bà cũng là cần thiết."

Ánh mắt Cố Minh Sâm nhìn Hạ Trầm dẫn theo ánh lửa, giữa hai người đầu im lặng.

Hạ Trầm xem không hiểu Cố Minh Sâm tính toán điều gì, vì vậy chờ trên đường hắt đi ra ngoài cũng đi theo.

Cố Minh Sâm giống như biết anh sẽ theo kịp, tựa bên tường hút thuốc lá, khéo miệng mang theo vài phần khiêu khích: "Không ngờ Hạ tổng đại lượng như vậy, đàn ông hào phóng cho người phụ nữ của mình tiếp xúc với chồng trước, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là hẳn không thương cô ấy."

Hạ Trầm đi tới trước mặt hắn lẳng lặng đứng, nhìn nhặt câu mỗi cũng cười lên tiếng: "Cố tổng thật là biết nói đùa, tôi không phải rộng lượng, mà là tin tưởng Tiểu Văn làm người. Tôi không tự nhiên phải giống như Cố tổng, nhiều năm như vậy cũng không hiểu rõ."

Cố Minh Sâm vẫn cố tự trấn định, nhưng mỗi lần đều bị người đàn ông này kích thích lộ ra nguyên hình. Dưới mắt hắn cũng trầm mặt, hơi dịch ý nhìn anh chăm chăm.

Hạ Trầm đi tới liền dừng: "Tôi biết rõ anh nghĩ đối phó với tôi, mặc dù phóng ngựa tới đây. Nhưng đầu tiên, tôi phải nhắc nhở anh một câu, chớ bị bề ngoài Tiểu Minh Tinh đó lừa."

Sắc mặt của Cố Minh Sâm đã gần như xanh mét, tàn thuốc trong tay bỗng chốc bắn đi ra, nhắc chân tới phía trước, một tay túm ở cổ áo Hạ Trầm: "Mẹ kiếp! Anh còn có mặt mũi nói Kỳ Nhan? Nếu không phải là anh để mặc cho bọn thủ hạ kia, bọn họ sẽ dám làm như vậy? Anh gạt được Tiểu Văn nhưng không gạt được tôi."

Hạ Trầm bị đối đãi như vậy, tuyệt không lộ vẻ nhếch nhác, ngược lại lộ ra ưu nhã mỉm cười: "Anh có chứng cứ? Nếu như không có, đây là phi báng."

Anh nói xong ánh mắt biến đổi, thời gian một cái nháy mắt cư nhiên đổi khách thành chủ, trở tay kiểm chế Cố Minh Sâm, hung hăng đè ở trên vách tường.

Trước, Hạ Trầm thùy chung là một bộ dáng vẻ thân sĩ nho nhã, giờ phút này đáy mắt cũng là tàn nhẫn hung bạo: "Tôi cảnh cáo anh, nếu như anh nghĩ dẫn Tiểu Văn đến báo thù, kích thích tôi, vậy tôi khuyên anh chặt đứt ý niệm này sớm một chút. Tiểu Văn mà chịu một chút thương tổn nào nữa, tôi sẽ đều toàn bộ đòi lại anh, chỉ bằng anh, còn không phải là đối thủ của tôi."

Hạ Trầm nói xong, hung hăng đẩy người ra: "Còn nữa, đừng lợi dụng sự thiện lương của cô ấy làm lợi thế, bài thân tình không dùng được, cô ấy sẽ không trở lại bên cạnh anh."

.....

Cố Minh Sâm sửa lại một chút áo, vốn sắc mặt còn xanh mét nhưng bởi vì những lời này của anh mà bật cười.

Hạ Trầm tối tăm nhìn hắn, Cố Minh Sâm chậm rãi nói: "Nếu như không có tác dụng, sao người này lại sợ làm cái gì? Bởi vì anh biết người Tiểu Văn yêu duy nhất chính là tôi, hơn nữa tôi đối với cô ấy mà nói, không chỉ là chồng trước và tình cảm đơn giản như vậy, tôi còn là người thân của cô ấy. Đời này, cô ấy đều sẽ dính dấp không rời với tôi."

Quả đám của Hạ Trầm từ từ nắm lên, Cố Minh Sâm tĩnh lặng, ánh mắt càng sâu không lường được: "Đúng rồi, bởi vì anh còn sợ Tiểu Văn biết chân tướng, tỷ như. Tại sao anh lại đối với cô ấy tốt như vậy. Hay như. Tại sao anh đối với việc của cha cô ấy cảm thấy hứng thú như vậy."

Anh ta không hề chớp mắt gắt gao nhìn chăm chăm mỗi một biểu tình biến hóa của Hạ Trầm, hết sức muốn từ trên mặt anh nhìn ra cái gì.

Hạ Trầm lại không thể như anh ta nguyện, từ từ xoay người lại khôi phục thông dong lạnh nhạt: "Thật xin lỗi, tôi hoàn toàn không biết anh đang nói gì ở đây."

Anh xoay người muốn đi, vẻ mặt hoàn mỹ của Cố Minh Sâm có một vết nứt, vội vã không nén nổi nói: "Thù của Kỳ Nhan tôi phải báo, lần này với Tiểu Văn cũng là nghiêm túc!"

Bước chân Hạ Trầm hơi chậm lại, thân hình cao lớn chậm rãi ngừng lại.

"Giống như cảm giác của cô ấy đối với tôi, ở trong lòng tôi, cô ấy đã sớm không phải là người phụ nữ bình thường." Trước kia hắn không hiểu, nhưng theo thời gian trôi qua, người phụ nữ này đã sớm khắc ở trong sinh hoạt của hắn. Vô luận thói quen hay là gì, tóm lại, Cố Minh Sâm ý thức được mình không thể rời bỏ Ôn Văn.

Giống như khi mẹ gặp chuyện không may, hắn bất an, nhưng người đầu tiên nghĩ tới chính là Ôn Văn.

Trong nháy mắt nhìn thấy cô, tâm liền an tĩnh lại lập tức

Cố Minh Sâm tiến lên một bước, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh: "So với thù giết cha, tôi nghĩ tôi dễ dàng được tha thứ hơn, Hạ Trầm—— anh mới không phải đối thủ của tôi."

Hạ Trầm quay đầu lại nhìn Cố Minh Sâm, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, bình tĩnh khác thường: "Thật sao? Bất quá tôi nghĩ nói, thù giết cha, cái tội danh này tôi không kham nổi. Còn nữa, muốn cướp đi cô ấy, anh tuyệt đối không có cơ hội."

Trong nháy mắt Hạ Trầm xoay người, mây đen giăng đầy trong đáy mắt từ sớm.

Cố Minh Sâm nhìn anh đi từng bước một xa, không khỏi sinh lòng nghi ngờ.

Thật ra thì hắn cũng không tra được đầu mối rõ ràng, Hạ Trầm cực kỳ cẩn thận, mặc dù phái người điều tra chuyện của cha Ôn, nhưng vấn đề tiếp sau được xử lý vô cùng sạch sẽ, một chút dấu vết hắn cũng không tìm thấy.

Mới vừa rồi, hẳn cũng chỉ là thử dò xét, nhưng hiển nhiên, tư cách Hạ Trầm trong lòng quá tốt, hoặc là, thật sự mình suy đoán sai lầm rồi? Cha Ôn chết đi thật không có quan hệ với Hạ Trầm?

Cố Minh Sâm vừa nghĩ như vậy, vội hủy bỏ ý nghĩ của mình, hẳn muốn đoạt lại Ôn Văn, chỉ có thể tiếp tục từ điểm đó tới tay, tuyệt đối Hạ Trầm sẽ không vô duyên vô cớ dùng hết tâm tư đối với một phụ nữ như vậy!

-

.....

Ôn Văn chú ý Chu Nhĩ Lam mấy ngày nay, ngược lại Hạ Trầm thật không có dị nghị gì, còn phân phó quản gia chuẩn bị canh bổ.

Mấy lần Ôn Văn len lén quan sát anh, chỉ sợ đối phương có một điểm không vui mừng, dù sao Hạ Trầm đợi cô được như vậy, cô không muốn bởi vì một chút chuyện tình râu ria làm cho hai người sinh lòng hiềm khích.

Hạ Trầm nhìn ra tâm tư của cô, liền ôm cô trấn an nói: "Anh không có cẩn thận như vậy, hơn nữa mỗi lần em đều chọn thời điểm Cố Minh Sâm không có ở đây để đi, anh như nào lại không biết xấu hổ hoài nghi em?"

Ôn Văn nghe lời này, nhũn mảy một cái, ngược lại mặt nghiêm túc quan sát anh: "Làm sao anh biết em đều chọn thời điểm anh ta không có ở đây để đi."

Hạ Trầm bị người đâm trúng ý định, cũng không sợ, tầm mắt trấn định: "Đoán."

Đoán? Chẳng lẽ anh thật có Siêu Năng Lực.

Ôn Văn nghĩ đại khái anh lại thu mua người nào trong bệnh viện, đều nhìn mọi cử động của cô ở đây mất, nghĩ như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cô cũng không tính toán so đo. Dù sao, Hạ Trầm cũng không hạn chế cô ở những chuyện khác, chỉ có chút để ý quan hệ giữa Cố Minh Sâm và cô cũng không thể chỉ trích nặng.

Chỉ là ngoài miệng Hạ Trầm nói qua không sao, trong lòng cũng không nghĩ như vậy, trời vừa tối liền chơi đùa đặc biệt lợi hại, dọn dẹp Ôn Văn luôn miệng cầu xin tha thứ. Còn luôn ngâm thơ để lại dấu ở trên người cô, có lần bị Chu Nhĩ Lam nhìn thấy, Ôn Văn mặc cỡ cả ngày cũng không thể ngừng đầu lên.

Cũng may Chu Nhĩ Lam không bao lâu là ra viện, trong lúc đó mặc dù cũng đã gặp mặt Cố Minh Sâm mấy lần, nhưng Ôn Văn đều bảo trì cự ly vô cùng thỏa đáng, không cho anh ta tin tức sai lầm, cũng không tùy ý mập mờ.

Cô mới đưa bà về nhà, Hạ Trầm đã thu thập hành lý mang cô lên đường đi Italy, Ôn Văn cực kỳ quái: "Sao lại vội vã như vậy?"

Hạ Trầm cũng không trả lời, Ôn Văn cho là anh có chuyện quan trọng, hoặc là có việc làm ăn quan trọng không thể trì hoãn, cuối cùng cũng không truy hỏi nữa.

.....

Nhưng sau khi hai người đến Milan, ngược lại Hạ Trầm lại buông lỏng xuống, mang cô đi một nông trường có phong cảnh tươi đẹp ở, sau đó không chút kiêng kỵ ngủ cả ngày. Hơn nữa nhìn bộ dáng kia của anh, hình như thật là khách du lịch.

Ôn Văn đều cảm thấy hồ đồ rồi: "Chúng ta tới làm gì?"

Hạ Trầm suy nghĩ một chút, hết sức chăm chú nói: "Du lịch."

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, thế nào cô lại không tin đây?

Hạ Trầm an tĩnh một lúc lâu, cuối cùng mới hơi nghiêm túc nói: "Chỗ này đối với anh có ý nghĩa vô cùng, mấy ngày nữa, anh sẽ dẫn em đi gặp một người."

Anh cũng không nói muốn đi tìm ai, cũng vẫn không cố ý an bài, trừ mang cô đi ra ngoài du ngoạn chính là tại gian phòng làm tình, gần như hai người lúc nào cũng dính vào nhau, ngay cả điện thoại cũng không mở máy.

Mặc dù, Ôn Văn sinh lòng nghi ngờ, nhưng cũng rất hưởng thụ cuộc sống này. Nơi đất khách quê người, ở cùng với người đàn ông mình yêu, bọn họ làm tất cả chuyện tình nhân bình thường biết làm, vui sướng không thể tưởng tượng nổi.

Cho đến ngày thứ ba, Hạ Trầm đưa cô đến một giáo đường lân cận nông trường.

Ôn Văn không phải tin đồ cơ đốc, nhưng lập tức bị không khí trang nghiêm nơi này làm cho không dám thở mạnh, hình như bọn họ đang cử hành nghi thức gì đó, là ở bên ngoài trên cỏ.

Đứng ở trước mặt mọi người là tổ hợp một nam một nữ, Ôn Văn suy đoán bọn họ là tình nhân.

.....

Sau khi ý nghĩ này nảy ra trong đầu, gần như cô đã đoán được những người này đang làm gì rồi, nhưng cô nghe không hiểu tiếng Ý, không thể làm gì khác hơn là đành hoảng đi theo Hạ Trâm đứng bên cạnh.

Lòng của Ôn Văn đập bịch bịch, về mặt người bên cạnh thành kính mà hạnh phúc, trên mặt đám người ngồi ở chỗ ngồi cũng đều mang nụ cười ấm áp, không khí quá tốt đẹp, tốt đẹp chính đến chính cô cũng không đành lòng phá vỡ.

Nhưng cô vẫn không nhận được nhẹ giọng hỏi Hạ Trâm: "Cha xứ đang nói gì đấy?"

Hạ Trâm khẽ xoay đầu lại, một khắc kia ánh mắt anh trầm tĩnh mà ôn hòa, cả linh hồn hình như cũng trở nên thuần túy hơn nhiều. Anh chần chờ nâng tay của cô, một giây kế tiếp, lại quỳ một gối xuống.

Ôn Văn ngậy ngậy cả người.

Hạ Trâm nói: "Cha xứ đang chúc phúc bọn họ, bọn họ lựa chọn kết hôn ở cùng một ngày. Những người này cũng là cô nhi, không cha không mẹ, cũng không phải giàu có. Nhưng bọn họ đều có quyết tâm làm cho đôi phương hạnh phúc, Tiểu Văn, anh cũng giống như vậy."

Từ trong túi, anh lấy ra một chiếc nhẫn, kiểu dáng rất đơn giản, từ từ đưa tới trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hạ Trâm nói: "Em nguyện ý gả cho anh không?"

Một câu nói kinh điển, nhưng thậm chí không có một chút xíu lãng mạn nào, Ôn Văn đứng trên thảm cỏ xanh kinh ngạc nhìn anh, trong lòng ngổn ngang, không biết phải làm như thế nào.

Cho dù đã một lần kết hôn, nhưng lần đầu tiên cô được người khác cầu hôn.

Cô không ngại trang là mình kiên cường được nữa, mỗi người phụ nữ đều mong đợi một màn cầu hôn lãng mạn mà khác cốt ghi tâm, cô cũng như những người phụ nữ khác, cô mơ ước có tất cả, và cô bị Hạ Trâm phát hiện những mơ ước ấy cơ hồ đã bị Hạ Trâm phát hiện ra.

Tâm tình Ôn Văn phức tạp mà nặng nề, nước mắt ở đáy mắt không ngừng sôi trào mãnh liệt. Nghi thức cầu hôn đã kết thúc, chung quanh đều ồn ào, cô đứng ở nơi đó tay chân luống cuống, trong đầu một mảnh trống không.

Hạ Trâm kiên nhẫn nhìn cô, ánh mặt trời chiếu sáng trên người anh trông rất giống hoàng tử, mặc áo sơ mi trắng, anh tuấn. Anh cực kỳ giống bạch mã hoàng tử khi thuở thanh xuân mà cô mơ ước.

Không khí rất tốt, người chung quanh cũng khích lệ cô, Ôn Văn cũng không có chần chờ quá lâu, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng gõ dưới đầu.

Một khắc kia rốt cuộc cô quyết định, giống như trút được gánh nặng, có lẽ còn có chút vội vàng. Nhưng đối mặt với người đàn ông như vậy cô không biết nên như thế nào lúc đầu mà cự tuyệt. Đây là lần đầu tiên trong đời cô làm chuyện điên cuồng nhất rồi, ly hôn ba tháng sau, nhanh chóng cưới chui.

Hạ Trâm từ từ đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út tay cô, khoảnh khắc đó giống như gắn kết hai người lại với nhau, anh đứng dậy ôm cô, cúi đầu hôn nơi đôi môi mềm mại của cô, hôn triền miên.

Giơ bàn tay lên nhẹ nhàng vuốt ve sau tai cô, anh dán chặt trán mình vào trán cô, nhỏ giọng thủ thỉ một câu: "Cám ơn em đã cho anh cơ hội, tiểu Văn."

-

Buổi tối Hạ Trâm tự mình xuống bếp, Ôn Văn ngồi ở trước bàn ăn chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn kim cương, cho tới giờ khắc này cô vẫn như cũ có loại cảm giác không chân thật.

Hạ Trâm ra ngoài liền thấy bóng lưng ngắn người của cô khi nhìn chiếc nhẫn, anh thở dài một tiếng đi lên trước.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, suy nghĩ một chút lấy bàn tay của cô bỏ vào lòng bàn tay mình, lúc này mới lên tiếng nói: "Anh hiểu rõ có chút đột ngột, nhưng chuyện này anh đã dự định từ lâu, là nghiêm túc."

Ôn Văn nhìn anh, từ trước giờ cô không cảm thấy Hạ Trâm xem hôn nhân là trò đùa, chỉ là: "Nhưng hình như anh hơi vội vàng, tại sao?"

Kể từ khi ở chung với anh đến bây giờ cô hiểu được anh một chút, Hạ Trầm giống như là yêu thương cô thật, nhưng lại giống như nhấn mau vào khóa giống như muốn trói buộc cô, một đường lối kéo cô chạy về phía trước. Cô quan sát cẩn thận anh, muốn từ trong mắt anh nhìn ra chút gì. Hạ Trầm nghe vậy chỉ là cười, cũng không né tránh ánh mắt của cô, trầm trầm cùng với cô nhìn nhau: "Anh càng một người vợ hiểu chuyện, chúng ta chung sống rất vui vẻ, hơn nữa anh sợ người khác phồng tay trên, lý do này có đủ hay không?"

Ôn Văn bị lời nói này của anh, hơi đỏ mặt cúi đầu.

Hạ Trầm đưa tay bóp cô cằm "Lòng nghi ngờ quá nặng, xem ra anh chưa cho em cảm giác an toàn, anh càng phải cố gắng thêm mới được."

Vừa vặn chủ nông trường gỗ cửa đi vào, là người đàn ông trung niên vóc người hơi mập, đại khái khoảng 50 tuổi, nghe đồn hai người mới kết hôn, mang đến bánh ngọt cùng rượu đỏ ăn mừng.

Ông ta và Hạ Trầm nói tiếng Ý, bộ dạng vô cùng thân mật, thỉnh thoảng cánh tay còn khoác lên vai Hạ Trầm. Còn Hạ Trầm thì sắc mặt có khác với ngày bình thường một chút.

Đối phương thỉnh thoảng cũng sẽ nói vài lời đùa giỡn, cơ hồ đều là đang khen Hạ Trầm: "Hạ Tiên sinh sẽ là một người chồng tốt, Ôn tiểu thư gặp gỡ anh rất may mắn."

Người người đều nói cô gặp gỡ Hạ Trầm là phúc khí, là may mắn, mỗi lần gặp tình huống này, Ôn Văn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Cả bữa ăn tối cơ hồ đều là Hạ Trầm cùng đối phương nói chuyện với nhau, không biết bọn họ nói gì, mà một hồi cất tiếng cười to, một hồi lại vẻ mặt nặng nề, giống như đang nhớ lại cái gì, Ôn Văn cũng không tiện quấy rầy, ăn xong, uống một ít rượu trở về gian phòng nghỉ ngơi.

Thật ra cô muốn hỏi Hạ Trầm làm sao lại quen biết đối phương thân mật như vậy, nhưng lại cảm thấy hỏi ngay mặt quá thất lễ.

Phòng khách cách phòng ăn một khoảng cách rất xa, Ôn Văn tắm xong ra ngoài, điện thoại vang lên, người biết số điện thoại này không nhiều lắm, cho nên không cần đoán cũng biết là tìm Hạ Trầm.

Quả nhiên là A Tước điện tới, đối phương nghe âm thanh cô cũng có chút kinh ngạc, giọng nói quái dị hỏi: "Tam ca có ở đây không?"

Ôn Văn thành thật trả lời rồi A Tước đã nói: "Làm phiền Ôn tiểu thư nhắn với cậu ấy là tôi điện, cảm ơn."

A Tước coi như cũng thân quen với cô, nhưng vẫn rất khách sáo, hơn nữa giọng nói lúc này của A Tước cực kỳ nghiêm trang nặng nề, Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là cứng nhắc trả lời: "Chỉ là tiện tay, anh quá khách khí rồi."

Lúc Hạ Trầm về phòng thì đã muộn, trên người mang theo nồng nặc mùi rượu, lúc đó Ôn Văn đợi anh hơn nửa đêm, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Kết quả vẫn bị anh gây vò cho tỉnh, nửa mê nửa tỉnh cảm thấy trước ngực khác thường, giống như là móng vuốt mèo gãi gãi trước ngực cô, hơi khó chịu.

Cô khẽ mở mắt ra, đập vào mắt chính là đôi mắt thâm trầm xinh đẹp của anh, đáy mắt anh tối tăm một mảnh, khoe miệng mang theo một chút lưu manh: "Đã tỉnh rồi hả?"

Anh đem cô trêu chọc ở trong lòng cho đủ ướt át, theo tiếng nói vừa ngừng, nhẹ nhàng cùng cô hòa nhập.

Cô không chịu nổi sức của anh, cúi đầu tràn ra một tiếng rên rỉ, Hạ Trầm thô trọng hô hấp rơi vào trong môi cô: "Anh muốn nghe tiếng kêu của em."

Ôn Văn ngượng ngùng nghiêng đầu sang chỗ khác, hàm răng khẽ cắn môi đỏ mọng, bộ dáng kia làm trái tim Hạ Trầm càng thêm nóng như lửa. Anh giữ chặt cảm cô quay mặt lại, hai người im lặng nhìn nhau, anh chợt tăng nhanh thế tấn công.

Ôn Văn rốt cuộc bị buộc kêu thành tiếng, rải rác nho nhỏ nức nở nghẹn ngào, Hạ Trầm cư nhiên vô liêm sỉ mà đem ngón tay thăm dò trong miệng cô.

Ôn Văn bị anh lấy ngón tay trêu chọc, không thể phát tác, anh còn mập mờ ở bên tai cô cười nói: "Trước luyện một chút, lần sau ăn chỗ khác."

Ôn Văn phản ứng kịp anh nói "Chỗ khác" là đâu, trên mặt một hồ khuôn mặt đỏ bừng, trong miệng thẹn thùng mắng: "Cút."

Anh chống lên cánh tay, lại còn bộ dạng không thể tưởng tượng nổi: "Nhất định anh phải cút? Nhưng sao em cứ hút anh thế."

Da mặt Ôn Văn không bằng anh, không thể nọ lại anh về vấn đề này, cuối cùng một khuôn mặt nhỏ kim nén đến đỏ bừng, nhắm mắt lại liền nhìn cũng không nhìn anh, mặc anh thế nào dụ dỗ cũng không chịu mở mắt.

-

Giảng co hơn nửa đêm, ngày thứ hai Ôn Văn bị anh làm cho tỉnh dậy, Hạ Trầm cũng không giải thích muốn đi đâu, trực tiếp ném cho cô một bộ quần áo: "Hai phút, chưa thay xong anh giúp em."

Ôn Văn nghĩ muốn kháng nghị, người này thật chuyên chế, suy nghĩ một chút nếu kháng nghị có thể kết cục còn thảm hại hơn, vẫn là thành thành thật thật mặc quần áo từ từ đi theo anh ra cửa.

Hạ Trầm mở cửa xe, dọc theo đường đi Ôn Văn không nhận được lại len lén ngủ bù, chờ lần nữa mở mắt ra phát hiện Hạ Trầm mang cô tới lại là nơi mai táng. Lúc này mới nhớ lại Hạ Trầm trước nói muốn mang cô đi gặp một người, chẳng lẽ người kia đã.

Hạ Trầm xuống xe trước, lấy ra một bó to màu trắng Daisy, ánh mắt phức tạp liếc nhìn lăng mộ xa nhất, lúc này mới quay đầu nhìn cô: "Đẫn em đi gặp mẹ anh."

Ôn Văn ngẩn ra, Hạ Trầm đã duỗi tay về phía cô, bên môi còn có chút cười: "Để cho bà ấy trông thấy con của mình, chắc hẳn rất cao hứng."

Chuyến Italy lần này, Ôn Văn cảm thấy có nhiều chuyện cô khiếp sợ ngoài ý muốn. Tựa như giờ phút này, cô nhìn người phụ nữ trên bia mộ, xinh đẹp, ngũ quan xinh xắn, hơn nữa thật sự quá trẻ tuổi. Xem ra cũng chỉ 24-25 tuổi, thế nhưng tại sao người phụ nữ xinh đẹp này lại ngủ ở nơi đất khách quê người——

Hạ Trầm để hoa xuống bia mộ, nhìn hình hồi lâu cũng không lên tiếng.

Ôn Văn cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là yên tĩnh đứng bên cạnh anh.

Không biết trải qua bao lâu, Hạ Trầm mới nhàn nhạt khắc ra một câu: "Bà ấy là nhân viên tiếp rượu."

Lại một lần nữa Ôn Văn bị chấn động mà sợ hãi, khó có thể tin nhìn anh một cái.

Gò má Hạ Trầm cương nghị lạnh lùng, lúc này lại có chút bi thương sâu sắc, anh quay đầu nhìn cô, trong mắt lại hoàn toàn không có cảm xúc gì: "Về sau bà ấy được coi trọng, cho là có thể trở thành phượng hoàng, ai biết bà ấy cũng giống như những người phụ nữ khác, bị vứt bỏ không thương tiếc."

Tâm tình Ôn Văn nặng nề, lại nhìn hình, quả thật nhìn mặt bà có chút phong lưu.

Sau khi Hạ Trầm nói xong lại trầm mặc, Ôn Văn suy đoán anh đang nghĩ đến chuyện cũ, chỉ sợ ngay cả chính anh cũng không muốn hồi tưởng.

Hồi lâu sau, Hạ Trầm mới nhẹ nhàng thở ra: "Thời điểm bà ấy ôm anh vẫn cùng người đàn ông khác lên giường, , cho nên ông ấy không thích anh, lúc ông ấy đem anh trở về lập tức ném anh đến nơi huấn luyện."

Ôn Văn nghe anh vài lời đơn giản, ngực giống như có một tảng đá lớn đè nặng, nhớ tới lúc trước anh bị người của Hạ gia dùng uy quyền nhục mạ, thậm chí bữa tiệc hôm đó còn có người nói xấu sau lưng anh, một gia tộc lớn như vậy, mà thân thể của anh lại như vậy, không biết anh đã trải qua bao nhiêu chuyện, thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Chợt cô lại không dám mở miệng hỏi anh bất cứ chuyện gì, chỉ là nắm thật chặt tay của anh.

Ngón tay thon dài mà có lực, thế nhưng lúc này khẽ run, Ôn Văn càng thêm dùng sức cầm tay anh: "Không sao, đều qua rồi. Bây giờ anh rất tốt, mẹ anh sẽ rất tự hào."

Hạ Trầm khẽ rũ đôi lông mi, roi xuống che đậy cảm xúc trong mắt anh, anh chậm rãi xoay người nhìn cô, im lặng ngoắc ngoắc môi: "Đúng, ta làm được, bà ấy nên rất vui mừng mới đúng."

Ánh mắt anh phức tạp nhìn hình mẹ, hình như có rất nhiều lời để nói nhưng lại biến thành im lặng.

Ôn Văn cũng không giỏi về an ủi người, cô nhớ trước giờ anh luôn cường thế bá đạo, lạnh lùng quyết đoán không lưu chút tình cảm và thể diện. Khó trách bị người đời nói anh đáng về ti tiện, tàn nhẫn độc ác, thật ra thì nội tâm anh như thế nào, sợ rằng chưa từng có người nào thực sự hiểu rõ.

Ôn Văn thậm chí hoài nghi, mình cũng chưa hoàn toàn thấy rõ ràng nội tâm anh, tựa như dưới mắt anh chỉ qua loa mấy lời, lại rõ ràng anh không muốn người khác nhìn thấy tâm tư anh.

Trên thế giới này, rốt cuộc có hay không một người chân chân chính chính đi vào trong lòng anh?

Lúc Hạ Trầm mang Ôn Văn rời đi, cô quay đầu lại liếc nhìn bia mộ mẹ anh, Hạ Trầm không có nói cho cô biết tại sao mẹ anh mất, bị mai táng một mình ở chỗ này, còn có rất nhiều chuyện anh không nói cho cô biết. Nhưng cô nguyện ý cùng anh đi xuống không hỏi chuyện gì chờ anh một ngày nào đó sẽ thành thật với cô.

-

Bái tế mẹ Hạ Trầm xong cả hai liền về trở về nước, thì ra lần này tới Italy Hạ Trầm chuẩn bị kế hoạch cầu hôn này, hơn nữa nơi này là nơi anh lớn lên, và là nơi chôn cất mẹ anh, cho nên màn cầu hôn này anh cực kỳ thận trọng.

Ôn Văn nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại càng cảm thấy ngọt ngào.

Cô rất may mắn mình gặp được người đàn ông có trách nhiệm như vậy, vốn tưởng rằng sau ly hôn tất cả đều sẽ trở nên khó khăn, không ngờ mọi chuyện cũng không tồi tệ như cô nghĩ. Hai người trở về Thanh châu, nhìn thấy tài xế phút chốc Ôn Văn như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng kéo tay áo Hạ Trầm: "Nguy rồi, quên nói với anh A Tước gọi cho anh, nói có chuyện khẩn cấp."

Hạ Trầm chỉ có chút nhú nhú mày: "Nếu như khẩn cấp sẽ điện lại cho anh, đừng lo lắng."

Ôn Văn ảo não cực kỳ, nếu như không phải là hai ngày nay qua nhiều chuyện xảy ra, chắc chắn cô sẽ không quên. Trên đường trở về sợ sẽ gặp chuyện gì, cô rất lo lắng. Nhưng thấy chẳng có gì xảy ra, lúc này cô mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Quản gia mở cửa cho bọn họ, lại giúp đỡ vận chuyển hành lý, cho đến khi A Tước vội vàng từ trên lầu đi xuống, thấy mi tâm hai người nhú lại, nhất là nhìn ánh mắt Ôn Văn có cái gì đó không đúng.

Anh ho một tiếng, hướng Hạ Trầm nói: "Tớ có chút chuyện muốn nói với cậu——"

Ôn Văn thức thời chuẩn bị lên lầu, cũng đang nhấc chân lên, trong nháy mắt vừa đứng nhìn thấy có người bước xuống bậc thang.

Đó là một đôi chân phụ nữ, cô tò mò một chút ánh mắt ngược lên, cuối cùng rơi vào đối phương, giống nhau đều ngạc nhiên trên mặt.

Phòng khách đột nhiên yên tĩnh trở lại, Ôn Văn theo bản năng quay đầu lại nhìn Hạ Trầm, anh rõ ràng cũng nhìn thấy người phụ nữ xuống lầu, về mặt đối một cái, ánh mắt vô cùng.

Đánh vỡ không khí trầm mặc là A Tước, anh không có nhìn Ôn Văn, nhưng hiển nhiên là ở hướng cô giới thiệu: "Vị này là mẹ của Đình Diễm." Tác giả có lời muốn nói: đại tẩu trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Mẹ của Hạ Đình Diễm?

Trong đầu Ôn Văn thoáng qua vài hình ảnh, lúc nhìn đối phương tâm tình trở nên khó hiểu. Cô thật nhanh nhớ lại đoạn hội thoại của Hạ Uyên.

Đối phương thấy cô ánh mắt cũng hơi phức tạp, có lẽ là không ngờ trong Hạ gia sẽ có một người phụ nữ xa lạ xuất hiện: "Xin chào, tôi là Tường Thắng."

Ôn Văn lễ phép lại xa cách cùng cô ta bắt tay một cái, cũng nói tên của mình.

Kỳ quái, Tường Thắng nghe tên của cô ánh mắt lại trở nên kỳ quái: ". Họ Ôn?"

"Vâng" Ôn Văn nhú mày một cái, cũng không phải là họ hiếm, tại sao cô ta nghe xong lại hết sức kinh ngạc như vậy? Giống như quen biết cô, cô không khỏi nhớ lại lần đầu tiên Hạ Trầm thấy tên cô hình như .cũng hơi bất ngờ.

Tường Thắng điều chỉnh tốt cảm xúc của mình lại, mặc dù mới vừa rồi có hơi luống cuống, nhưng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ thông dong điềm tĩnh, cười nhẹ nói: "Tên rất dễ nghe."

Ôn Văn cảm thấy cô mới vừa rồi vẻ mặt kia rõ ràng không giống như là muốn như vậy, nhưng là không được phép ngẫm nghĩ, Tường Thắng đã lướt qua cô nhìn hướng đứng ở cửa cầu thang Hạ Trầm.

Nhìn Tường Thắng rất khó đoán được tuổi thật, cô ta bảo dưỡng rất tốt, khỏe mạnh có vài nếp nhăn nhưng rất mờ, hơn nữa da lại rất trắng, cười lên mắt ngọc mày ngài, đáng vẻ mỹ hoặc. Nếu nói cô ta là mẹ của một đứa trẻ 16 tuổi, rất khó để cho người khác tin được.

Cho nên cô ta đứng cùng Hạ Trầm mặt đối mặt, Ôn Văn cảm giác bản thân rất khó chịu, rõ ràng bọn họ chênh lệch tuổi tác, nhưng đứng cùng nhau vẫn cảm thấy rất hài hòa.

Hạ Trầm vẫn nhìn Tường Thắng, giống như là giết mình, lại giống có chút buồn bã, ánh mắt lại hơi kỳ kỳ, Ôn Văn mơ hồ cảm thấy ánh mắt ấy có mấy phần nhớ nhung.

Trái tim của cô bỗng dưng căng thẳng, những tư nộn kia tựa tích giống như kéo tới đầu sợi len sợi cầu, trong nháy mắt trở nên lung tung rườm rà. Nam nhân nhìn nữ nhân ánh mắt rất dễ dàng tiết lộ nội tâm bí mật, Hạ Trầm giờ phút này ánh mắt để cho cô kinh hãi.

Tường Thắng cười, sau mấy giây mới nói: "Đã lâu không gặp, Hạ Trầm."

Hạ Trầm chưa trả lời vội, ngược lại liếc nhìn Ôn Văn: "Lên lầu nghỉ ngơi trước, tối nay anh đi với em."

Tường Thắng cũng xoay người lại, như có điều suy nghĩ nhìn cô, ánh mắt lại từ từ trở về nhìn Hạ Trầm, suy đoán mối quan hệ giữa hai người.

Trong lòng Ôn Văn có chút không thoải mái, nhưng không muốn trước mặt người khác lộ ra, gật đầu một cái rồi rời đi.

Trở về phòng sửa sang hành lý xong, mà hành lý của Hạ Trầm vẫn còn nguyên đó, nhưng cô lại không biết xử lý như thế nào. Bây giờ bọn họ đã là vợ chồng, nhưng khi thấy ánh mắt của Hạ Trầm nhìn Tường Thắng, cô có chút không dám xác định.

Ôn Văn thờ dài, nằm trên giường dang hai tay hai chân rồi nhìn lên trần nhà ngẩn người, rất nhanh lại bắt đầu an ủi mình: Hạ Trầm cũng đã cầu hôn với cô rồi, tại sao cô còn chưa có cảm giác an toàn? Nếu như anh có ý gì thật đối với Tường Thắng, anh sẽ không tiện đến mức lợi dụng tình cảm của cô, cô nên tin tưởng Hạ Trầm mới đúng.

Ôn Văn nghĩ như vậy, tâm tình mới thoáng bình phục lại, chính cô cũng có một đoạn quá khứ, không nên để ý như vậy.

Có người gõ cửa, cô khẽ nghiêng mặt sang bên liền thấy Hạ Đình Diễm đứng ở cửa .

-

"Cho cậu." Ôn Văn lấy quà tặng ra, lần lượt đưa cho cậu, tiếp theo ngồi xuống bên cạnh cậu, "Ồ đó không bán nhiều đồ cho lắm, không biết cậu có thích không."

Hạ Đình Diễm cầm quà tặng, lại nhìn cũng chưa từng nhìn liền gật đầu: "Quà tặng của cô mà, tôi thích."

Ôn Văn cười sờ đầu cậu: "Cám ơn , nhóc con nịnh bợ."

Hạ Đình Diễm chau mày lại, tay vẫn qua lại vuốt vuốt quà tặng, không phải cậu muốn nói điều này, nhưng không hiểu sao khi mở miệng lại nói những lời đó. Ôn Văn dứt khoát chủ động hỏi cậu: "Mẹ cậu trở lại, vui vẻ không?"

Hạ Đình Diễm nghe vậy không giải thích, nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: "Còn cô, vui vẻ không?"

Ôn Văn ngẩn người, mí mắt rũ xuống , ngón tay chậm rãi co lại, như cũ cười: "Có quan hệ gì?"

Hạ Đình Diễm coi như chưa nghe, tiếp tục cúi đầu vuốt vuốt cái hộp trong tay, lòng mi an tĩnh rũ xuống , khuôn mặt trắng nõn, thật ra thì cậu cũng không quá giống Tường Thắng.

Ôn Văn cảm thấy như mình điên rồi, cứ nhiên nhìn cậu rồi có suy nghĩ điên rồ vậy, tại sao lại nghĩ cậu có chút giống với người khác chứ.

Hạ Đình Diễm ngẩng đầu lên trong lúc cô lơ đãng, bỗng chốc ánh mắt hai người chạm vào nhau, Ôn Văn không kịp né tránh, bị cậu bắt quả tang . Cô cực kỳ lúng túng, hoảng hốt cười cười: "Cậu vui vẻ là được rồi, hơn nữa bây giờ mẹ cậu cũng đã ở bên cậu lại càng vui vẻ rồi."

Ánh mắt Hạ Đình Diễm nhàn nhạt quét qua trên mặt thoáng chút cô đơn của cô, cũng không vạch trần cô, chỉ nói: "Không lâu nữa cô sẽ đi?"

Ôn Văn bị lời nói của cậu làm bối rối: "Đi? Đi nơi nào?"

Hạ Đình Diễm tiếp tục trầm mặc cự tuyệt trả lời.

Ôn Văn liền không hỏi nữa, đứa nhỏ này muốn nói tự nhiên sẽ nói, không muốn nói cô có dùng mọi cách cũng chẳng moi được gì.

Quả nhiên, không bao lâu cậu lại chủ động gọi chuyện: "Hạ Trầm một mực tìm cô."

Ôn Văn có chút ngạc nhiên và chột dạ khi nghe cậu nói trùng tim đen nhưng cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh , chỉ là không khỏi nhìn Hạ Đình Diễm.

"Chú Tước tới đón cô thì Hạ Trầm điện thoại cho cô ." Hạ Đình Diễm nhìn cô đầy thâm ý , giờ phút này từng cái ánh mắt của cậu làm cho Ôn Văn cảm thấy khó chịu.

Ôn Văn khẽ hít một cái, mắt nhìn sàn nhà, trả lời: "Hạ Trầm muốn giúp cậu tìm mẹ về, thật ra anh ấy rất quan tâm đến cậu ."

Hạ Đình Diễm lại lộ ra bộ dáng không đúng với số tuổi giễu cợt: "Thật sao?"

Ôn Văn không đồng ý nhìn trước mặt cậu , ý vị sâu xa nói: "Đình Diễm, thật ra thì anh ấy rất để ý đến cậu, chỉ là anh ấy không giỏi biểu đạt mà thôi.. Cho dù anh ấy giữ cậu ở chỗ này, nhưng vẫn mời bác sĩ đến, anh ấy hi vọng cậu sẽ sống vui vẻ và khỏe mạnh."

Sau chuyến đi Italy, Ôn Văn càng thêm xác định Hạ Trầm là người cũng quan tâm người khác chỉ là phương thức không đúng, anh cũng không hoàn toàn là máu lạnh cá, không có tình cảm. d.d.l.q.d

Hạ Đình Diễm lạnh nhạt nghe cô nói xong, mặt không thay đổi hỏi ngược lại: "Ba không thích anh ta, anh ta quan tâm tôi? Điều này không phải rất nực cười sao?"

Lời này làm cho Ôn Văn như bị đâm một dao, cô cứng lại, không thể nào trả lời, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn .

Bỗng nhiên cô nhận ra ý đồ của cậu.

-

Hạ Trầm nói một câu "Tôi nay cùng đi với em", thế mà đến chiều lại không thấy xuất hiện. Sau khi Hạ Đình Diễm rời đi, Ôn Văn đợi tại thư phòng đọc sách, nhưng ngay cả một trang giấy cũng chưa lật, nhìn chăm chăm những cuốn sách quen thuộc, mà một chữ cũng không hiểu.

Trong nhà rất yên tĩnh, cô không biết Hạ Trầm ở đâu, là cùng Tường Thắng ôn chuyện cũ đến bây giờ? Giữa bọn họ. Có nhiều lời để nói như vậy sao?

Ôn Văn lại không không chế không được bắt đầu loạn tưởng, cho đến khi quản gia mời cô xuống lầu ăn cơm.

Lúc xuống lầu đã thấy hai mẹ con Tường Thắng ngồi vào bàn, nhưng không thấy bóng dáng Hạ Trầm đâu. Mà không khí giữa hai người cũng không đúng, chẳng nói với nhau lời nào, trên mặt đều là lạnh nhạt, thật không giống tình cảm mẹ con bình thường.

Ôn Văn chủ động chào hỏi, Tường Thắng cười cười nhìn cô: "Hạ Trầm nói vừa mới kết hôn với cô, chúc mừng."

Không ngờ Hạ Trầm đã nói rồi, Ôn Văn sững sờ gật đầu nói: "Cám ơn."

Có lẽ là cô quá mức nhạy cảm? Nếu như Hạ Trầm có tâm tư gì, chắc chắn sẽ không nói cho Tường Thắng biết chuyện kết hôn. Hơn nữa nhìn Tường Thắng như vậy, rất giống dáng vẻ của chị dâu.

Tường Thắng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt như vậy khiến Ôn Văn không thoải mái, giống như nhìn xuyên thấu cô để nhớ lại một người nào đó, nhưng cô ngượng ngùng không nói, chỉ có thể cúi đầu tránh tầm mắt của chị ta.

Lại nghe đối phương nói: "Vốn là nghĩ ở mấy ngày, nhưng bây giờ ở lại cho đến hôn lễ, hoan nghênh không?"

Theo bản năng Ôn Văn quan sát, dáng dấp Tường Thắng cực kỳ xinh đẹp, không nhìn ra trên mặt có chút giả bộ nào, nhất là khi cô mỉm cười khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt. Có loại phụ nữ mà lực này, vui không nổi mà ghét cũng chẳng xong.

Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là mấp máy cười: "Dĩ nhiên hoan nghênh."

Tường Thắng sờ cằm, đôi lông mày lá liễu nhướng lên, không biết là có thấy mình quá đột ngột hay không, hay là căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy, cư nhiên không chút nào che giấu hỏi Ôn Văn: "Cô thích Hạ Trầm thật? Thời gian quen biết không lâu, kết hôn. Có thể hối hận hay không?"

Ôn Văn chưa bao giờ trải qua tình huống này bao giờ nên không biết trả lời Tường Thắng như thế nào, trước đó hôn nhân của chị ta cũng chỉ vì mục đích thương nhân, đáng lẽ sẽ không ngốc mà mở miệng hỏi loại vấn đề này, nhưng chị ta hỏi thật, hơn nữa lại rất nghiêm túc.

Không đợi cô mở miệng, Hạ Đình Diễm mở miệng, giọng điệu lạnh lùng: "Mẹ nghĩ muốn nghe đáp án gì?"

Tường Thắng quay đầu lại nhìn cậu chăm chăm, không còn cao hứng, lại nhấn nạt: "Chỉ là quan tâm, cô nghĩ khó trả lời, Ôn tiểu thư quả quyết sẽ không loạn tưởng. Ta là chị dâu, quan tâm đến vấn đề hôn nhân của em chồng, không đúng?"

Lại ném trả vấn đề ngược lại cho Ôn Văn, Ôn Văn trầm mặc mấy giây, gật đầu một cái: "Cám ơn chị dâu. Tôi rất thích Hạ Trầm, nếu đã là thích thì chẳng liên quan gì đến thời gian"

Tường Thắng với Hạ Đình Diễm sững sốt.

Ôn Văn cúi đầu nháy mắt, vừa đứng nhìn thấy Hạ Trầm cùng A Tước xuất hiện ở phòng ăn, hiển nhiên anh cũng đã nghe đến những lời này, ánh mắt phóng tới đây, mang theo kinh hỉ cùng kinh ngạc. Có lẽ là không ngờ tới cô sẽ thần nhiên thừa nhận, chuyện này, cô chưa từng nói trước mặt anh.

-

Buổi tối Hạ Trầm ngoài ý muốn không trở về phòng ngủ, ngược lại tắm xong trực tiếp vào phòng của cô, Ôn Văn nằm ở trên giường nhìn không ra cảm xúc gì. Anh nhúu mày một cái, đối với bộ dạng này của cô vô cùng không hài lòng, cúi người đi lên, trực tiếp ở môi cô cắn một cái: "Thế nào, không hoan nghênh?"

Ôn Văn cúi đầu cười: "Em cho là ——"thức thời không nói câu sau, đưa tay ôm cổ của anh, sà vào lòng anh cọ cọ.

Hạ Trầm liền ngậm môi cô mà hôn, đè cô dưới thân thể, tình tế liếm liếm trêu chọc, đợi cô động tình thờ gấp, lúc này mới trầm giọng hỏi cô: "Em yêu anh thật?"

Mặt Ôn Văn đỏ cả lên, không biết tại sao anh lại hỏi câu này: "Chẳng lẽ, anh yêu em thật?"

Ánh mắt Hạ Trầm khẽ nhúu, cũng không đáp, chỉ là trực tiếp đắp chăn lại, thuyền bè hợp nhau. d.d.l.q.d

Ôn Văn bị anh đụng phải có chút đau, lại có chút thờ gấp, không nhịn được nhỏ giọng kháng nghị.

Hạ Trầm không chịu nổi, một đêm muốn cô nhiều lần.

Ôn Văn mệt mỏi mắt cũng không mở ra được, liền nhắm mắt ngủ, mơ hồ nghe anh nói câu gì bên tai, nhưng cô thật sự quá mệt, một chữ cũng không còn

nghe rõ.

Ngày thứ hai Ôn Văn rời giường rất sớm, vừa vặn gặp được Tường Thắng ở phòng khách. Chị ta đang tập yoga, lộ ra những đường cong cơ thể xinh đẹp, xem ra so với cô gái trẻ tuổi cũng chẳng khác nhau là mấy.

Tường Thắng cũng nhìn thấy cô, chủ động chào hỏi: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Ngày hôm qua sau khi Ôn Văn đối địch với chị ta, Ôn Văn không biết nên nói gì, mỗi lần đối mặt với Tường Thắng cô cảm giác rất bí bách.

Mà Tường Thắng hình như ngược lại, đối với cô không khỏi nhiệt tình: "Có rảnh không? Hôm nay cùng nhau đi dạo phố."

Ôn Văn nghi ngờ nhìn chị ta, Tường Thắng cười híp mắt, lấy một cốc sữa: "Cô và Hạ Trầm kết hôn, tôi không biết nên tặng quà gì, tối hôm qua chọn được một món, hôm nay đi xem một chút chứ?"

Ôn Văn nghĩ thầm nào có người nào tặng quà như vậy, lại còn trực tiếp xem có hài lòng không.

Tường Thắng mong đợi nhìn cô, Hạ Trầm cũng mặc chỉnh tề xuống lầu, nghe hết câu chuyện: "Tâm ý của chị dâu, em nên đi xem một chút."

Ôn Văn không thể làm gì khác hơn là đồng ý, cô còn cẩn thận liếc nhìn Hạ Trầm với Tường Thắng, phát hiện không có bất kỳ khác thường gì, chẳng lẽ chỉ là tin đồn thôi sao?

Cô lên lầu thay quần áo, Hạ Trầm đã chuẩn bị ra cửa, trước khi đi lại trở về. Anh nghiêng người đứng ở cổng, đối với Tường Thắng nói một câu: "Đừng nói lung tung."

Tường Thắng đứng ở bên cạnh bàn uống sữa tươi, nghe vậy từ từ rất nhanh hạ ly thủy tinh xuống, ánh mắt dần nhạt đi. d.d.l.q.d

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tường Thắng để cái cốc trở về trên bàn, lúc này mới xoay người lại liếc nhìn Hạ Trầm: "Cậu biết là tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy, chỉ là Hạ Trầm, tôi còn không tán thành các người kết hôn."

Hạ Trầm nghe vậy khẽ tròn mắt, vẫn duy trì tư thái nghiêng người mà đứng như cũ, thái độ đen tối không rõ, hồi lâu mới chậm rãi liếc nhìn cô một cái: "Tôi đã quyết định, sẽ không thay đổi."

Tường Thắng nhú nhú mày, lúc anh nhắc chân phải đi vội gập mở miệng: "Cậu yêu cô ấy sao?"

Bước chân Hạ Trầm bỗng dừng lại, ngón tay thon dài xuôi ở bên người từ từ thu hẹp: "Điều này rất quan trọng?"

"Dĩ nhiên." Tường Thắng đã nhanh chân đi tới trước mặt anh, mới vừa vận động xong trên mặt còn mang vài giọt mồ hôi thấm ướt, khẽ ngẩng mặt không hề chớp mắt quan sát anh, "Nếu như không yêu để cô ấy rời đi. Tin tưởng tôi, trên thế giới này không có chuyện gì so với chuyện bị người yêu lừa gạt khổ sở hơn, phương thức bồi thường cũng có thể là buông tha! Cậu không thấy được cô ấy đối với cậu động lòng sao?"

Lúc nói lời này thì cô cố ý giảm thấp giọng nói xuống, gần như gào thét, nhìn ra được là thật không coi trọng đoạn này hôn sự của hai người.

Hạ Trầm cũng không trả lời ngay lập tức, chỉ an tĩnh nhìn chăm chú vào người phụ nữ trước mặt, ánh mắt quét qua ngũ quan thanh tú của cô một chút, cuối cùng rơi vào chiếc nhẫn kim cương chói mắt trên ngón giữa.

Ánh sáng ánh mặt trời hùng đông quá mạnh, làm cho anh cảm thấy chiếc nhẫn kia hết sức chói mắt, nhanh chóng dời đi tầm mắt, đồng thời lạnh giọng nói: "Chỉ là từ nơi nào nhìn ra, tôi đối với cô ấy không động lòng?"

Tường Thắng sững sờ, khẽ ngạc nhiên tròn to mắt: "Cậu nói thật?"

....d.d.l.q.d.thaobn99.d.d.l.q.d....

Hạ Trầm nhìn về mặt trên mặt cô, rõ ràng là quan tâm, nhưng anh vô cùng rõ ràng sự quan tâm chỉ là đối với Ôn Văn, không có quan hệ gì với anh.

Ánh mắt anh càng phát ra lạnh nhạt, quay đầu không nhìn cô nữa: "Lúc tôi biết cô ấy cũng không biết cô ấy chính là cô bé kia của năm đó. Làm sao có thể nói trước biết trước thân phận của cô ấy cố ý đi lại gần? Chị nghĩ quá nhiều."

Mắt nhìn đáng vẻ Hạ Trầm cũng không giống nói láo, nhưng Tường Thắng vẫn không yên lòng: "Nếu như Ôn Văn biết rõ chân tướng thì làm thế nào? Cậu như vậy, cô ấy sẽ làm bị tổn thương sâu hơn."

Hạ Trầm nhìn cô một cái, ánh mắt đã sớm không tinh táo trầm ổn giống như bình thường: "Chỉ cần chị không nói, cả đời này cô ấy cũng không thể biết."

Nhìn vẻ mặt cô vẫn nghi ngờ như cũ, không nhìn được còn nói: "Chẳng lẽ chị không nghĩ bởi thường cô ấy, không hy vọng cô ấy trôi qua tốt? Rõ ràng chị mới là người khỏi xương, lúc này lại làm ra vẻ quan tâm để ý bộ dáng của cô ấy như vậy, không cảm thấy quá buồn cười?"

Tường Thắng nghe vậy ngó ngàng, trong nháy mắt trên mặt huyết sắc lui sạch sẽ, trong đầu hỗn loạn thoáng qua một chút ký ức màu máu đỏ, cô đè lại ngực nhấp nhô bất định, xoay người thờ từng ngum từng ngum.

Hạ Trầm nhìn cái bộ dáng của cô này, không nhìn được nhú mày một cái, đi tới một bên trước bàn ăn rót cho cô chén nước ấm.

Tường Thắng nhận lấy uống hơn phân nửa ly, sắc mặt vẫn trắng dọa người.

Hạ Trầm không nghĩ đến chuyện đã qua lâu như vậy, nhắc tới phản ứng của cô vẫn là mãnh liệt như vậy, không khỏi ảo não mới vừa rồi kích động kích thích cô. Thật ra thì đây cũng cần gì? Trong lòng cô có ai, so với anh ai cũng rõ ràng.

Anh chần chờ, vẫn đưa tay giúp cô thuận thuận sống lưng, giọng điệu đã sớm không còn lạnh nhạt như trước: "Đã qua nhiều năm như vậy, người biết phần lớn đều không còn, hiện tại Tiểu Văn sống rất hạnh phúc. Chị cũng không nên để gánh nặng trong lòng."

Tường Thắng cúi đầu không nói chuyện nữa, chỉ nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

Hạ Trầm nghiêng người rút khăn giấy cho cô, trên mặt lo lắng nhìn một cái không sót gì: "Không phải là nhiều năm không bị sao, tại sao lại bắt đầu thờ ơ lợi hại như vậy?"

....d.d.l.q.d.thaobn99.d.d.l.q.d....

Tường Thắng có bệnh suyễn nghiêm trọng, sớm mấy năm trước Hạ Phong tìm không ít chuyên gia thay cô chẩn bệnh, thiên phương cũng chịu không ít, sau lại mới chậm rãi khá hơn một chút.

"Không có việc gì." Tường Thắng khoát tay áo, thể này mới ý thức được tư thế hai người quá mức mập mờ, ngồi dậy lui ra một bước.

Hạ Trầm không tiếng động nhìn chăm chú vào mỗi một cái động tác của cô, đáy mắt tối tăm di động, cuối cùng chỉ là cảm quyền, trầm giọng dặn dò cô: "Hạ Uyên còn không biết chị trở lại, Hạ gia bên kia gần đây có thể sẽ có động tĩnh. Ra vào A Tước cũng sẽ đi theo các người, cẩn thận một chút."

Tường Thắng gạt đầu một cái: "Tôi biết rõ, trước tôi cùng người bỏ trốn, bây giờ trở về tới, đám người Hạ gia kia sẽ không bỏ qua cho tôi."

Hạ Trầm còn muốn nói gì, liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, cuối cùng cũng không nói gì rồi rời đi.

Tường Thắng chậm qua trận sợ hãi kia, lúc xoay người lại vừa lúc thấy Ôn Văn đứng ở cửa cầu thang. Cô sợ hết hồn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải: "Cô, lúc nào thì xuống?"

Ôn Văn cũng không biết nhìn thấy bao nhiêu, trên mặt không có biểu cảm gì, hồi lâu mới nói: "Em chuẩn bị tốt lắm."

-

Dọc theo đường đi, Tường Thắng đều quan sát phản ứng của Ôn Văn, vẻ mặt người phụ nữ này không nhiều lắm, lúc cười cũng không phải khách sáo quen. Nói chuyện với cô thì đôi phương cũng sẽ một giọt nước không lọt trả lời, hơn nữa hết sức thỏa đáng, bộ dạng không giống như là nghe được nội dung nói chuyện của bọn họ.

Cô không nhìn được thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Văn cũng đích xác là cái gì cũng không nghe được, nhưng cô nhìn thấy một chút không nên nhìn. Tỷ như ánh mắt lo lắng của Hạ Trầm, tỷ như Hạ Trầm bị Tường Thắng đẩy ra thì trong mắt chợt lóe lên cô đơn.

Trong khoảnh khắc, lòng của Ôn Văn néo lại với nhau, buồn buồn thương, hoặc như là có cái gì một cái lại một hạ liên tiếp không ngừng đâm vào ngực cô. Quá khó chịu, hơn nữa còn phải giả trang ra một bộ không xảy ra chuyện gì đối mặt Tường Thắng.

....d.d.l.q.d.thaobn99.d.d.l.q.d....

Có mấy lần cô không chế không được, rất muốn mở miệng hỏi Tường Thắng: chị và Hạ Trầm đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhưng cô còn lưu lại một tia lý trí, cô cũng từng yêu Cố Minh Sâm, cho nên vô cùng hiểu loại cảm giác đó. Có lẽ Hạ Trầm đối với Tường Thắng cũng chỉ là như vậy, dù sao giữa bọn họ còn có tầng thân tình kia tồn tại, thứ tình cảm này vĩnh viễn không phải nói cắt đứt là có thể cắt đứt.

Ôn Văn không biết mình là đang trốn tránh, cô chỉ biết tình huống trước mắt không nên nhất thời xúc động, hơn nữa những chuyện lúc trước cô và Hạ Trầm cùng nhau trải qua kia đều không phải là giả, cô nên đối với Hạ Trầm nhiều hơn lòng tin một chút.

Tường Thắng mang Ôn Văn chọn một đồ trang sức Phi Thúy, lúc này Ôn Văn ngược lại thật sự là cảm giác cô có chút ý tứ rồi, ngay cả ban đầu lúc cùng Cố Minh Sâm kết hôn, Chu Nhĩ Lam cũng không mất công diễn xuất như vậy.

Lại nhìn đến giá cả, nói cái gì cô cũng không chịu nhận: "Quá quý trọng, em thật sự là không thể nhận."

Tường Thắng có chút gấp gáp rồi, giả bộ tức giận trừng mắt tròn mắt nhìn: "Lúc chị không có mặt Đình Diễm cho các em thêm rất nhiều phiền toái, em là bạn gái Hạ Trầm, nhận nôi."

Tường Thắng cũng không đợi cô đồng ý, trực tiếp đưa tới trong tay quản lý: "Gói lại đẹp một chút."

Quản lý cười híp mắt đi, lưu lại không khí hai người lúng túng nhìn nhau.

"Chị không hay chọn quà tặng, hơn nữa càng muốn đợi thời điểm gặp một người tốt, thì càng không biết nói thế nào." Tường Thắng chủ động đưa tay cầm ngón tay Ôn Văn, ánh mắt ôn hòa.

....d.d.l.q.d.thaobn99.d.d.l.q.d....

Ôn Văn có chút không quen trên mùi nước hoa mùi nước hoa người cô, lại bị ý tứ trong lời nói của cô làm khuấy đảo phải rối loạn tâm thần, chỉ nhận nhặt cười cười: "Cảm ơn chị dâu."

Nghĩ đợi một người tốt. Ôn Văn cẩn thận lặp lại những lời này, nhìn lại Tường Thắng tâm tình càng thêm phức tạp. Người phụ nữ này có lẽ là đối tượng Hạ Trầm ái mộ trước kia, cô không tránh được có loại ý định muốn cùng đối phương đấu, thế nhưng so thế nào, Tường Thắng cũng không phải loại phụ nữ tâm cơ thâm trầm khiến người chán ghét.

Bao nhiêu ý nghĩ này làm cho cô có chút như đưa đám.

A Tước một đường đi theo hai người, chuyện đi dạo phố khổ cực như vậy cư nhiên cũng không oán trách một câu, ngay cả nhìn các cô tiến vào trong tiệm quần áo cũng nghiêm trang đi vào theo.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình cùng đi phía sau chủ động đề cử mẫu mới, trong lòng Ôn Văn có chuyện, không hứng thú lắm nhìn mấy lần thôi. Ngược lại Tường Thắng chọn vài cái, chọc cho nhân viên phục vụ cười không khép miệng: "Phu nhân thật có ánh mắt."

Tường Thắng nhìn Ôn Văn thùy chung không chọn được đồ thích hợp, liền lấy một bộ đưa tới: "Cái này như thế nào? Rất đẹp đấy."

Ôn Văn nhìn, kiểu dáng ngược lại không tệ, chính là màu sắc cô không thích, vừa định cự tuyệt, đối phương đã đưa cho nhân viên phục vụ, lại hỏi size của cô, trực tiếp đối với nhân viên phục vụ nói: "Cùng nhau gói lại."

Ôn Văn nhìn Tường Thắng, đã sắp bị nhiệt tình không giải thích của cô ép tới có chút thở không ra hơi rồi.

Tường Thắng giống như không nhìn ra cô không được tự nhiên, ngược lại tựa như thân quen khoác ở cánh tay cô: "Chị không có bạn bè gì, cho nên thật lòng xem em như em gái, em đừng thận trọng."

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt cô, Ôn Văn nhấp nháy môi không nói chuyện nữa.

....d.d.l.q.d.thaobn99.d.d.l.q.d....

Hai người lại đi dạo hơn nửa ngày, người ngoài nhìn vào thì thật đúng là giống như bạn thân thiết từ nhỏ, Tường Thắng nghĩ như thế nào Ôn Văn không biết, dù sao chính cô đã sắp không chịu nổi.

Đều nói đưa tay không đánh người mặt tươi cười, từ nhỏ cô đã có thói quen, ở trên việc cự tuyệt người này không có kinh nghiệm gì.

Cũng may không lâu lắm điện thoại A Tước vang lên, rất nhanh anh ta chủ động đi lên ngăn cản hai người, đối với Tường Thắng nói: "Anh Ba để cho tôi nhắc nhở chị dâu, thân thể chị vừa khôi phục, đừng quá mệt mỏi. Ngày khác đi dạo nữa cũng không muộn."

Ôn Văn sùng sốt một chút, thì ra là mới vừa điện thoại là Hạ Trầm gọi ——

A Tước cũng chú ý tới ánh mắt cô biến hóa rất nhỏ, do dự lại tự chủ trương mà đối với Hạ Trầm giải thích một câu: "Lúc trước chị dâu cùng anh cả cùng đi ra bị tai nạn xe cộ, nửa năm này đều ở đây điều trị, thân thể vừa mới khôi phục không lâu."

Ngụ ý, Hạ Trầm quan tâm cô ấy là cần phải vậy.

Ôn Văn khắc chế không có loạn tướng, cũng khuyên Tường Thắng: "Trở về đi thôi, em cũng mệt mỏi."

Tường Thắng nhún mày một cái: "Chị còn muốn mua cho em đôi giày, đến lúc đó các người kết hôn ——"

"Không cần, chị không biết đưa giày không tốt sao?" Ôn Văn nửa thật nửa giả cười, "Ngụ ý là làm cho người ta rồi đi đấy."

Trên mặt Tường Thắng gương ngáp, vội vàng đỏ mặt khoát tay áo: "Chị không có ý này, ai, đã nói càng muốn đối với em tốt càng làm chuyện sai lầm, vậy chúng ta trở về đi thôi."

....d.d.l.q.d.thaobn99.d.d.l.q.d....

Một đường này cô cũng kéo cánh tay Ôn Văn thật chặt, bộ dáng kia chân tướng là hai người quan hệ thân thiết vô cùng.

-

Lúc trở về trời đã tối rồi, Hạ Trầm ngồi ở trên sofa xem báo chí, nghe được tiếng bước chân khẽ nâng đầu lên. Một khắc kia Ôn Văn chợt có chút thật không dám nhìn ánh mắt anh, sợ ánh mắt anh rơi vào trên người người khác.

Hạ Trầm đã để xuống tờ báo đi tới, ngoài ý muốn đưa tay ôm cô, còn chạm nhẹ sờ nhiệt độ bên má cô: "Mặc ít như thế mà ra cửa, không sợ đông lạnh rồi."

Ôn Văn thấy sự ân cần trong mắt của anh, hồi lâu mới nhỏ giọng nói về: "Một mực trong điều hòa, không lạnh."

Tường Thắng nhìn hai người một bộ dạng khanh khanh ta ta, hiểu ý cười: "Không quấy rầy các người, chị về phòng trước."

A Tước đã giúp đỡ Tường Thắng cầm đồ vật lên lầu, người đàn ông ôm mình lại không có động tĩnh, Ôn Văn khẽ nhắc lên tầm mắt chỉ thấy Hạ Trầm vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tường Thắng gần như không có dời đi qua. Ánh mắt kia, giống như lúc trước anh bị Tường Thắng đẩy ra có một loại bị thương và thất vọng.

Cô cắn cắn môi, nhẹ nhàng từ trong ngực anh lui ra.

Hạ Trầm nghi ngờ nhìn cô một cái, Ôn Văn cúi đầu, thật nhanh hướng cầu thang đi tới: "Lên lầu thay quần áo."

Tình huống dưới mắt thật sự quá không đúng rồi, Hạ Trầm cho dù đối với cô tốt, nhưng ánh mắt lại sẽ theo đuổi Tường Thắng. Ôn Văn từng lần một tự nói với mình không nên suy nghĩ lung tung, nhưng ngay trước mắt, thật không phải là do cô quá nhạy cảm.

Sau khi bị Cố Minh Sâm tổn thương cô điều chỉnh tốt lại tâm trạng rất nhanh, có lẽ từ lúc mới bắt đầu liền biết rõ là thăm mền vô vọng, cho nên cũng không ôm bất kỳ kỳ vọng nào, cũng chưa nói tới thất vọng. Nhưng hôm nay, lúc trước Hạ Trầm đối với cô những thứ kia được, cô chợt trở nên bén nhõn khác thường, như từng thanh lợi kiếm lạnh lẽo hung hăng chọc vào ngực cô.

Cư nhiên so với trước kia còn bị thương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Người đang trong hạnh phúc lắng đọng quá lâu, nên xúc giác cũng sẽ thay đổi chậm lụt.

Ôn Văn ngồi ở trên giường suy nghĩ rất nhiều việc, càng nghĩ càng thấy bận tâm.

Từ vừa mới bắt đầu cô đã để cho mình dẫn đầu lọt vào thế bị động, bởi vì Hạ Trầm hiểu rất rõ nhược điểm của cô, cho nên từ lúc bắt đầu theo đuổi liền nhiều chiêu đánh trúng chỗ yếu của cô. Điều này làm cho tình cảm của cô đối với Hạ Trầm không giống như đối với Cố Minh Sâm, đoạn tình cảm này cô ôm kỳ vọng, tất cả những hi vọng này cũng đều là Hạ Trầm ám hiệu cho cô.

Chính vì vậy, cô mới có thể sinh ra nhiều tin tức sai lầm như vậy, thật sự cho rằng Hạ Trầm cũng yêu mình.

Ôn Văn vẫn không nghĩ ra nguyên nhân Hạ Trầm hứa hẹn hôn nhân và cố ý đối cô tốt như vậy, nếu như không phải là tình yêu, sau lưng đến tốt cùng anh muốn là cái gì?

Cô hồ đồ, cũng bắt đầu hỗn loạn, nhưng có một việc thanh tỉnh khác thường—— hôn sự này nên ngừng.

Đi vào phòng tắm rửa mặt, cô nhìn mình trong gương âm thầm bật cười, gương mặt này quả nhiên là cười quá lâu sao? Hiện tại chợt trở nên bị thương, cư nhiên khó nhìn như vậy.

Ôn Văn dội cho nước lạnh lên trên mặt mình, từng lần một cảnh cáo mình tỉnh táo một chút.

Cũng chỉ là lại gặp được một người đàn ông trong lòng đã có đối tượng thôi. Nhưng vì cái gì ngực sẽ bị thương như vậy, thì ra là đồng dạng bị thương hai lần, lần thứ hai không những sẽ không chết lặng, ngược lại so lần đầu tiên còn khó chịu hơn.

Cô rửa mặt xong ra ngoài, một cái liềm nhìn thấy Hạ Trầm ngồi ở trên giường chờ mình. Ánh mắt anh sâu thẳm thẳng tắp rơi vào trên mặt cô, túi mua hàng bên cạnh tùy ý mở rộng ra, để bên người chính là bộ áo lót Tường thẳng chọn cho cô.

Anh hướng cô nhướng nhướng mày, đáy mắt đen nhánh có ánh lửa sáng ngời: "Mặc vào anh xem một chút."

Nhìn dáng dấp anh rất vừa ý thiết kế và màu sắc này, chỉ là một chi tiết rất nhỏ, Ôn Văn lại cảm thấy đè nén. Cô không trả lời, mà đi thẳng tới bàn trang điểm bôi kem bảo dưỡng da.

Hạ Trầm nghĩ cô đi dạo phố một mình, đi tới, cúi người liềm bế cô lên.

Ôn Văn không kịp kháng nghị, thân thể đã rơi vào nệm mềm mại, anh mãnh liệt hôn từ mi tâm một đường dao động xuống, cuối cùng rơi vào trên cánh môi hơi lạnh. Mới vừa rồi cô ở trên mặt đối rất nhiều nước lạnh, nhiệt độ lạnh thấu xương, lúc này còn lưu lại trong môi.

Anh nhú nhú mày, đưa tay vuốt ve gương mặt lạnh như băng của cô: "Thế nào lạnh như thế?"

Ôn Văn nghĩ đẩy anh ra, lòng bàn tay ở trên ngực cường tráng bèn chắc, lại bị anh thuận thế nắm trước. Anh đặt tay nhỏ bé đang lạnh của cô ở bên môi hôn một cái, âm điệu thấp thấp trầm trầm: "Đội bảo phòng bếp nấu canh gừng."

Ôn Văn nhìn mặt mày cảm xúc của anh, nếu như dưới mắt tất cả đều là nguy trang, kỹ thuật diễn của người đàn ông này cũng thật sự quá tốt.

Hạ Trầm thấy cô vẫn cổ quái nhìn mình chăm chăm, bưng tình hiểu ra khẽ đỡ người dậy một chút, tự nhiên đưa tay xoa bóp khớp xương cho cô: "A Tước nói các người đi dạo thật lâu, mệt rồi?"

Ôn Văn nhìn nóc nhà, hồi lâu mới khiến cho mình phát ra âm thanh: "Tại sao đối với em tốt như vậy?"

Lời này cô đã hỏi, khi đó làm sao lại tin lời nói đùa thật giả lẫn lộn kia, là bởi vì lần đầu tiên cô thương thức được tư vị tình yêu, cũng bắt đầu thay đổi thành mềm yếu vụng về sao?

Hạ Trầm cũng không lưu ý phản ứng của cô, trả lời gần như cũng là bật thốt lên: "Em là vợ anh, không đối với em tốt đối tốt với ai."

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người cũng trầm mặc.

Ôn Văn giơ tay lên che mắt, trên cánh tay hơi ướt. Còn Hạ Trầm lại hoàn toàn không ngờ mình có thể thuận miệng nói ra loại lời tâm tình này, phải biết trước kia anh không bao giờ nói ra lời nói buồn nôn như vậy, thế nào với Ôn Văn.

Biết đến chính mình đối với chuyện Ôn Văn càng ngày càng tự nhiên thì trừu ẩn ngùi kinh hoàng ở ngoài, cũng không có kháng cự. Về sau người phụ nữ này chính là vợ của anh, từ lúc bắt đầu tìm cách cầu hôn, anh liền chuẩn bị tốt lắm đối với cô phụ trách.

Chỉ là Hạ Trầm không nghĩ đến, một giây kế tiếp, Ôn Văn lại nói một câu làm cho anh nghĩ mình nghe nhầm.

Cô nói: "Hôn sự của chúng ta, trước tạm ngừng thôi."

Hạ Trầm ngẩn ra, âm sắc đã thấp Baidu: "Có ý tứ gì?"

Bỗng chốc Ôn Văn ngồi dậy, gương mặt anh không lộ vẻ gì, bộ dáng kia giống như cô không hiểu chuyện vậy. Cô thấy bên môi anh có lúc còn mang theo nụ cười như có như không: "Em cảm thấy, chúng ta còn chưa hiểu rõ đối phương."

Hạ Trầm nghiêm túc nhìn cô, người đàn ông này sao mà khôn khéo, chỉ thoáng suy nghĩ một phen, hình như trong lòng đã mơ hồ đoán đến cái gì. Anh suy nghĩ một chút cũng không trả lời ngay lập tức, mà đưa tay ôm Ôn Văn, khe khẽ thở dài: "Thay vì để cho em đoán, không bằng nói thật."

Lông mày thanh tú của cô nhíu lại, trực giác có chút kháng cự giải thích của anh.

Nhưng tay Hạ Trầm để ngang trên vai cô có lực mà cường thế, không cho cô cơ hội giãy giụa, giọng nói cũng hết sức trầm ổn: "Em có bất kỳ nghi ngờ cũng có thể trực tiếp hỏi anh, tuyệt đối không có nửa phần giấu giếm."

-

Ôn Văn không biết Hạ Trầm có thể hay không nữa lừa gạt mình, nhưng cô thật sự có quá nhiều chuyện muốn hỏi Hạ Trầm, châm chọc chốc lát, vẫn là nói ra: "Anh thích chị dâu?"

Hạ Trầm bình tĩnh, khẽ vuốt cằm: "Đúng"

Ôn Văn không ngờ anh có thể thần nhiên thừa nhận như vậy, ở ngay trước mặt vị hôn thê là cô. Cô cứ bi thương như vậy chăm chú nhìn anh, một chữ cũng không nói thêm, lấy được đáp án này, những vấn đề khác đều không quan trọng.

Mình suy đoán là một chuyện, chính miệng lấy được chứng thực lại là một chuyện khác, từng tế bào toàn thân đều giống như bị đao xoắn qua, Ôn Văn chống nệm nghĩ đứng lên, lại bị Hạ Trầm dùng sức bóp chặt bả vai.

Hạ Trầm vận thân thể của cô để cho cô nhìn thẳng mình, đáy mắt có cảm xúc mãnh liệt, cuối cùng vẫn nhẫn nại như cũ nói: "Quan hệ giữa anh và anh cả không hề giống tin đồn như vậy, cái này về sau lại giải thích với em, nhưng mà anh lại vô cùng kính trọng anh ấy. Trừ mẹ anh ra, chị dâu là người khác phái duy nhất chung đụng nhiều nhất với anh, hơn nữa khi đó anh ở Hạ gia."

Anh thừa nhận mình giờ phút này có chút sợ, loại lời nói này không mạch lạc, tình hình đầu óc hỗn loạn tề hết biết rồi, đối với anh mà nói đây vẫn là lần đầu tiên.

"Lúc đó, tình huống của anh rất tệ, anh cả và chị dâu là an ủi duy nhất của anh ở Hạ gia, anh không biết mình đối với chị ấy rốt cuộc là tình yêu nam nữ, hoặc là đơn thuần là hâm mộ anh cả. Nhưng anh bảo đảm, chưa bao giờ nghĩ tới vượt qua tầng quan hệ này."

Đôi môi Ôn Văn đều khẽ run rẩy, cô không biết còn muốn nói gì nữa, lời giải thích này của Hạ Trầm cũng không làm cho trong lòng cô thấy dễ chịu hơn chút nào.

Hạ Trầm nhìn cô như vậy, cũng không biết nên an ủi như thế nào, dưới mắt rất nhiều chuyện hình như có chút vượt ra khỏi lòng bàn tay anh, tỷ như nhìn cô khó chịu, rõ ràng anh cũng sẽ cảm thấy bận tâm.

"Nếu như anh thật muốn cùng chị ấy có cái gì, đạo đức và luật pháp cũng không gò bó được anh."

Giữa hai lông mày Hạ Trầm chợt lóe lên tối tăm, lại hơi phức tạp nhìn chăm chú vào cô, kiềm chế thật chặt bả vai của cô không cho cô lộn xộn: "Lần này chị ấy trở lại, anh thừa nhận mình có chút rối loạn trận cước. Nhưng em cho anh thời gian, anh đối với em——"

"Hạ Trầm." Ôn Văn mở miệng cắt đứt anh, "Anh nói xong những lời này với em, hi vọng em có thể lòng không có việc khác tiếp tục ở đây cùng nhau với anh?"

Hồ hấp của Hạ Trầm dừng lại, bên tai chỉ còn dư lại tiếng tim đập không có quy luật của mình, nhưng anh rất nhanh sẽ tỉnh táo lại, nhẹ nhàng gạt đầu: "Anh biết rõ điều này rất quá đáng, anh cho em thời gian, chúng ta đều bình tĩnh lại."

Ôn Văn quay đầu đi không nhìn lại anh, tất cả xảy ra quá đột nhiên, 1 giây trước cô còn đắm chìm trong hạnh phúc trong vui sướng, một giây kế tiếp liền bị đánh vào địa ngục một cách vô tình.

Cô hít thật sâu cấp, đẩy tay Hạ Trầm ra: "Em muốn yên tĩnh một mình, em về nhà trước."

Mi tâm Hạ Trầm căng thẳng, không có bất kỳ do dự nào cự tuyệt: "Không được."

Ôn Văn khó hiểu nhìn anh, cuối cùng xuy cười lên tiếng: "Hạ tiên sinh, đây chính là anh nói cho em thời gian tĩnh táo?"

Lòng ngực Hạ Trầm kịch liệt đập phòng, sắc mặt tái xanh.

Ôn Văn không muốn dây dưa không rõ với anh tại đây, đã đứng lên muốn đi.

Hạ Trầm chặn ngang liền ôm cô trở lại trực tiếp đè lên giường.

Ôn Văn chết lặng nhìn anh chăm chăm, đáy mắt so với anh còn hơi đỏ lên, hơi thở không yên lại trấn định khác thường nói ra một câu: "Chẳng lẽ anh còn muốn nhốt em, Hạ Trầm, anh khinh người quá đáng."

Hầu kết Hạ Trầm khẽ động, ánh mắt bởi vì góc độ che mắt đen tối không rõ, hồi lâu mới khàn khàn nói: "Em liền đợi tại nơi anh có thể thấy được, anh bảo đảm không xằng bậy. Chuyện hôn lễ đã tuyên bố đối với bên ngoài, anh không muốn xảy ra bất kỳ cạm bẫy, gần đây công ty không yên ổn, không thể lại ra bất kỳ gièm pha nào."

Gần như Ôn Văn không có chút do dự gì ngẩng lên đẩy tay anh ra, cô nhìn nóc nhà, hốc mắt khô khó chịu, âm thanh so với anh còn khàn khàn hơn tràn ra ba chữ: "Đi ra ngoài."

-

Com tối Ôn Văn không xuống lầu, là Hạ Đình Diễn đưa vào phòng ngủ cho cô. Khẩu vị Ôn Văn cũng không tệ lắm, cậu thiếu niên an tĩnh ngồi nhìn cô ăn, lông mi đen dài khẽ động lên, hình như tràn đầy kinh ngạc.

Ôn Văn ăn hết com, Hạ Đình Diễn liếc nhìn chén đĩa đã hết sạch, gạt gạt: "Không phải cô khó sở sao?"

Lần này đổi lại là Ôn Văn không nói lời nào, cô ngồi xếp bằng ở trên giường, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Đình Diễn cầm khay đứng dậy, do dự lại quay đầu lại liếc nhìn cô: "Nếu cô nhàm chán, tôi có thể chơi cùng cô."

Ôn Văn ngoài ý muốn nhìn về phía cậu, Hạ Đình Diễn thế nhưng lộ ra hàm răng trắng nõn mà chính tề, ngượng ngùng khẽ cười một tiếng: "Giết thời gian, tôi có kinh nghiệm."

Hạ Trầm ngồi ở dưới lầu, tạp chí trong tay cũng sắp lật nát rồi, thỉnh thoảng hướng cửa cầu thang liếc mắt nhìn, ngay cả A Tước xem tiết mục quân sự

một bên cũng phát hiện. Mắt nhìn đồng hồ, nói: "Đình Diễm đi lên một giờ."

Hạ Trầm liếc anh một cái, lại mặt không thay đổi cúi đầu.

A Tước giống như vô ý còn nói: "Lại nói đùa nhỏ này và cậu, vẫn không ưa đối phương, tranh giành bạn gái đối phương, cậu nói nói nó đối với bác sĩ Ôn, có phải hay không cũng không biết rõ cảm giác của mình?"

Mặt Hạ Trầm tối sầm, trực tiếp thô bạo ném tạp chí trong tay đi qua: "Tôi và nó?" Có lẽ anh chưa từng nghĩ muốn cướp đi Tường Thắng, anh chỉ phải . . .

A Tước lưu loát nhận lấy vật công kích, trên mặt không có bất kỳ pháp phòng, đối với tức giận của anh nét mặt cũng không có chút ý tứ an ủi nào: "Mặc dù cậu không có làm cái gì, nhưng cử chỉ của cậu cũng không cao thượng so Đình Diễm bao nhiêu."

Ánh mắt Hạ Trầm không tốt nhìn anh một cái.

A Tước thờ ơ nhún vai, để tạp chí ở một bên: "Rõ ràng là sợ cô ấy rời đi gặp chuyện không may, lo lắng bên kia Hạ Uyên sẽ có động tác, lại muốn nói lời ác độc nói những lời đó, cậu cân nhắc qua cảm thụ của cô ấy chưa? Người như bác sĩ Ôn, thật ra thì có thể không kiên cường như cậu tưởng, ngộ nhờ Đình Diễm nhân lúc yếu đuối mà ——"

Lời A Tước còn chưa nói xong, bỗng chốc Hạ Trầm đã đứng lên, mặt lạnh lùng sai bước lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hạ Trầm mới vừa đi tới cửa phòng liền nghe được có tiếng cười truyền tới, đó là âm thanh của Ôn Văn, anh vô cùng quen thuộc. Sững sờ qua mấy giây, không hiểu nổi tức giận từ đâu tới, anh trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ ra.

Hạ Đình Diễm với Ôn Văn đang ngồi song song trên nệm, hai người đang chơi trò chơi rất vui vẻ, thân thể nằm cạnh gần nhau, ngay cả anh đột nhiên đẩy cửa vào cũng không làm hai người quay đầu lại nhìn anh.

Hạ Trầm đè nén tức giận, lạnh giọng mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm, Đình Diễm trở về phòng nghỉ ngơi."

Ôn Văn không có phản ứng, cặp mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình TV, Hạ Đình Diễm với anh từ đó giờ không hợp, cũng sẽ không tự nhiên ngoan ngoãn nghe lời anh.

Hạ Trầm nhìn hai người hoàn toàn không coi anh ra gì, cũng không giận, ôm cánh tay đứng ở cửa: "Vẫn là nghĩ muốn để mẹ cậu tự mình tới đây".

Rốt cục Hạ Đình Diễm đã có một chút phản ứng, trước kia cậu nghịch ngợm không nghe lời, nhưng mà đối với Tường Thắng vẫn có chút trẻ con, chưa bao giờ dám lỗ mãng, điều khiển game trong tay game từ từ hạ xuống, sau mấy giây tức giận đứng lên, hung ác trừng mắt nhìn Hạ Trầm. d.d.l.q.d

Miệng Hạ Trầm hơi cười, đẩy mắt đã có mấy phần nghịch ý, sóng ngầm mãnh liệt trời dậy, đối với cậu nhóc ý bảo: "Đi ra ngoài."

Hạ Đình Diễm không tình nguyện rời đi, Hạ Trầm nhìn Ôn Văn vẫn chuyên chú chơi trò chơi vẫn không để tới mình, suy nghĩ một chút đi tới, cùng cô sóng vai ngồi xuống: "Em thích? Anh chơi với em."

Ý tốt của anh em không dám nhận, Ôn Văn ném cái điều khiển đi, ngáp một cái đứng lên: "Không có hứng thú, em đi ngủ."

Hạ Trầm lặng lẽ không nói, chỉ là đưa tay lôi kéo, nhanh chóng kéo cô vào trong ngực. Cô mất thăng bằng ngã ngồi xuống trên đùi, phản ứng đầu tiên của cô là muốn kháng cự, Hạ Trầm nhanh mắt cúi đầu, đầu lưỡi đã chui vào cái miệng nhỏ của cô.

Ôn Văn tránh không được, đưa tay cào cào cảm anh, Hạ Trầm có thể cảm thấy một hồi đau rát, nhưng không làm cho anh nản chí ngược lại để cho anh cướp đoạt nhiều hơn.

Chờ anh hôn xong, gương mặt cô không thay đổi liếc nhìn anh, ánh mắt kia quá chói mắt cũng quá đáng sợ, chứa đầy tức giận, bi thương, thậm chí là thất vọng.

Hạ Trầm chợt có chút đau, giống như là bị ai đó chặn đường hô hấp, theo bản năng đưa tay che ánh mắt của cô: "Anh biết rõ điều này làm cho em rất đau lòng, thật xin lỗi, anh không muốn lừa người. Tiểu văn. Anh đối với em không hẳn là không có cảm giác."

Anh không biết phải làm thế nào để cho cô hiểu, lần đầu tiên nói lời thật lòng này, anh có chút khẩn trương: "Anh quen biết Tường Thắng đã lâu, nên vẫn còn một chút. . . , nhưng dù sao đi nữa cũng đã là quá khứ. Anh biết rõ chuyện này đối với em không công bằng, nhưng em hãy cho anh một cơ hội."

Thoi điểm A Tước giáo huấn anh, anh cũng không ý thức được mình làm nhiều chuyện không thể tha thứ, từ nhỏ đã ở hộp đêm lớn lên, thế nên với anh mà nói nam nữ chẳng khác gì nhau. Sau lại tới Hạ gia, anh tiếp xúc nhiều nhất chính là Tường Thắng lớn hơn anh ba tuổi, mang đến cho anh một cảm giác rất kỳ diệu.

Nụ hôn của cô ấy vừa giống mẹ vừa giống như tỷ tỷ, lại có chút mùi vị khác lạ bên trong.

Anh đứng nhìn cô và Hạ Phong yêu nhau, một tình yêu ngọt ngào điên cuồng, trong mắt chỉ còn là hình ảnh của đôi phương. Điều này làm cho anh hâm mộ mà cũng có thể nói là ghen tỵ, rất nhiều lần nghĩ rằng nếu như mình là Hạ Phong, thật là tốt biết bao nhiêu?

Khi đó anh còn trẻ, nông nổi, vì vậy cứ để đoạn tình cảm cảm kị đó phát sinh, rồi sự quan tâm đến cô ngày càng nhiều hơn, và theo năm tháng biến thành một thói quen lúc nào không hay.

Ôn Văn nghe anh nói xong có chút thay đổi, nhưng anh không xác định được là tốt hay xấu, tự thú nhận với cô, theo tính tình của cô cùng với kinh nghiệm mà anh biết, chắc chắn là có thể tha thứ cho anh. Ôm loại ý nghĩ này, anh không ý thức được mình đã làm nhiều chuyện rất tệ trước đó, thậm chí nghĩ tới, phải giải thích sao cho để cô an lòng mới được, dù sao anh không muốn có cái gì đó với Tường Thắng.

Dưới lòng bàn tay anh chợt cảm giác ướt nhẹp, Hạ Trầm không cần nghĩ cũng biết là mồ hôi.

Anh lại không dám nhìn, trong lòng bàn tay như muốn bị bỏng, chỉ có thể thần thờ nghe cô nghẹn ngào: "Từ lúc bắt đầu thì em biết rõ anh không yêu em, anh tổn thương em chẳng qua là vì nhảm chán, muốn có một chút thú vị gì đó trong cuộc sống của anh ——"

Hạ Trầm ngắt ra, lời này hình như trong phút chốc đã làm anh tỉnh ra, quả nhiên rất nhanh Ôn Văn tiếp tục nói: "Anh biết rõ, em đã một lần bị tổn thương trong tình yêu. Thế mà hết lần này đến lần khác anh vẫn muốn tiếp tục làm tổn thương em"

Ôn Văn nói một hồi, để cho anh cảm giác như mình đang ở hầm băng, Hạ Trầm thừa nhận mình quá mức coi thường cảm nghĩ Ôn Văn, đoạn cảm tình này đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, từng bước tính toán, biết nhược điểm của cô, làm cho cô sa vào bẫy mà anh đã giăng ra. Trong tiềm thức, anh nghĩ rằng bất cứ làm việc gì thì đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Anh chỉ nhớ hiện tại trong lòng cô đều là một mình anh, lại quên cô đã từng chịu nhiều tổn thương, luôn luôn nhạy cảm với mọi thứ.

-

Hạ Trầm không muốn tiếp tục tới quấy rầy cô, trước ngày đi, chỉ khàn giọng ném một câu nói: "Anh biết rõ mình là tên khôn kiếp, nhưng cho dù như vậy, anh cũng không muốn buông tha em ——"

Từ sau khi đó Ôn Văn đi đâu A Tước đều đi theo, không tính là giam lỏng, chỉ là đi đâu đều phải ở trong phạm vi kiểm soát.

Cô không có việc gì làm, mỗi ngày ăn cơm đều là quản gia tự mình đưa tới, hình như Tường Thắng không biết bọn họ giận đối cái gì, tìm đến cô tán gẫu, cuối cùng cũng nói vài câu.

"Hạ Trầm ăn nói vụng về, nhưng thật ra thì rất quan tâm đến cô."

Ai cũng có tư cách nói cô, nhưng lời này được nói bởi Tường Thắng khiến Ôn Văn có chút tức giận. Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tường Thắng: "Cô thật không thấy được, mỗi lần gặp cô anh ấy đều hướng mắt nhìn phía cô?"

Về mặt Tường Thắng có thể nói là có một không hai, giật mình có quần bách có, đây càng thêm xác định suy đoán trong lòng Ôn Văn, cô cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả.

So với Cố Minh Sâm, Hạ Trầm cũng coi như bi ai, cô yêu người đàn ông như vậy càng không phải là bi ai hơn sao. Khóe môi Ôn Văn thấp thoáng nụ cười lạnh, cúi đầu không nhìn sắc mặt tái xanh của cô ta nữa. d.d.l.q.d

Tường Thắng mỉm cười, hồi lâu mới nói: "Đây chẳng qua là cảm giác nhất thời mà thôi, lúc Hạ Trầm còn trẻ tuổi không giống với hiện tại. Cô chưa từng thấy qua khi đó cuộc sống của cậu ta rất phức tạp."

Ôn Văn nhẩn nại, ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Vậy bây giờ thì sao? Trước kia là trẻ người non dạ, còn Hạ Trầm bây giờ thì sao, chẳng lẽ cô đối với anh ấy không có cảm giác hay sao? Nếu như không thích anh ấy, thì bản thân mình hãy biến mất trong cuộc sống của anh ấy, Đình Diễm hãy để cho anh ấy chăm sóc, cô không chút kiêng dè nào ở nhà anh ấy, mà Hạ Phong và Hạ Trầm còn là anh em"

Cô vốn còn muốn nói, mặc kệ suy đoán như thế nào, cô hướng sự quan tâm cùng bảo vệ của anh, không cảm thấy áy náy sao? Nhưng sắc mặt Tường Thắng bây giờ càng ngày càng khó coi, hồ hạp cũng gấp gấp rút, cô cắn răng, tất cả những lời còn lại đều nuốt vào trong.

Tay Tường Thắng nắm chặt thành nắm đấm, một hồi lâu mới xộc xệch từ trên ghế đứng lên: "Cô thì biết cái gì, cái gì cô cũng không biết ——"

Ôn Văn liếc cô, ánh mắt ngoài ý muốn nhìn thấy Hạ Trầm đứng ở cửa thư phòng.

Bọn họ rùng mình, đoán chừng đã mấy ngày không thấy anh rồi. Anh mặc áo sơ mi quần dài, an tĩnh đứng ở nơi đó, mặt mũi dường như có mấy phần mệt mỏi, Ôn Văn tuyệt đối sẽ không tự cho là sự mệt mỏi của anh có liên quan đến mình.

Cô cúi đầu tiếp tục làm việc của mình, ngón tay cầm con chuột không ngừng được phát run.

Tường Thắng chợt "Pằng" một tiếng nặng nề té ở trên bàn sách, Ôn Văn bị dọa sợ, đảo mắt nhìn sang lúc này trông mắt trợn ngược, hô hấp cực kỳ khó khăn, mái tóc đã bết bát mồ hôi, bộ dáng thực sự rất kinh khủng.

Ôn Văn cũng tiếp xúc nhiều trường hợp trong bệnh viện, lập tức ý thức được có cái gì không đúng. Tay của cô còn chưa đụn Tường Thắng, Hạ Trầm đã chạy tới, cúi người bông cô lên.

Tay Ôn Văn cứ như vậy dừng tại giữa không trung, cô im lặng liếc nhìn Hạ Trầm, bóng dáng đàn ông mạnh mẽ rắn rỏi đã nhanh chân đi ra khỏi thư phòng.

Gió từ cửa sổ thổi vào, Ôn Văn lại chẳng thấy lạnh chút nào, chỉ là trong giây lát cô ý thức được một vấn đề, mình đến tốt cùng còn ở chỗ này làm cái gì?

Cô gọi điện thoại cho Tiêu Tiêu, chỉ nói ngày mai đi lấy chìa khóa, chính cô cũng không biết có phải là Hạ Trầm lấy không, tìm rất nhiều nơi cũng không còn thấy.

Tiêu Tiêu từ trong ngực người đàn ông bỗng chốc ngồi dậy, mắt trừng cực lớn: "Cậu đi đâu? Tại sao, Hạ Trầm thả cậu?"

Ôn Văn bị cô hỏi liên tiếp không thể nào giải đáp, chỉ nói là: "Ngày mai gặp mặt rồi hãy nói."

Tiêu Tiêu cúp điện thoại, Hạ Uyên một tay khoác eo cô, một tay dứt quả nho: "Ôn Văn cãi nhau với Hạ Trầm?"

Trong miệng Tiêu Tiêu ngậm hơn phân nửa quả nho, nói chuyện mơ hồ không rõ, chỉ là gật đầu một cái: "Cũng biết Hạ Trầm không phải là người tốt, còn tưởng rằng cậu hôn sẽ an ổn, vậy mà bây giờ lại xảy ra chuyện!"

Hạ Uyên không lên tiếng, đẩy mắt thoáng qua sự khác thường, anh nắm cầm Tiêu Tiêu, nói: "Đang ăn đừng nói, cẩn thận coi chừng bị nghẹn."

Tiêu Tiêu vừa định trả lời, liền bị anh cúi người ngậm vào đôi môi, tiếp anh lè lưỡi dụ dỗ vào trong miệng cô, hàm răng cắn được quả nho trong miệng cô còn chưa ăn xong.

Tiêu Tiêu lập tức liền đỏ mặt.

Cũng không biết là anh lo lắng cô bị nghẹn thật, hay là cố ý trêu chọc cô, chờ ở trong miệng làm việc xấu xong, lúc này mới buông cô ra, nhân tản áp vào trên sofa: "Bây giờ có thể nói."

Tiêu Tiêu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, toàn thân cảm giác đều nóng lên, quay đầu nói lảng: "Đàn ông Hạ gia, tất cả đều là sắc lang."

Hạ Uyên không nhịn được cười ra tiếng, đưa tay捏 má cô: "Hạ Trầm ở bên Ôn Văn cũng không phải là vì cái này, cho tới bây giờ cậu ta không thiếu phụ nữ."

Tiêu Tiêu nghi ngờ quay đầu, lời này của Hạ Uyên tựa hồ đang ám chỉ Hạ Trầm ở bên Ôn Văn là bởi vì nguyên nhân khác, cô vừa định hỏi anh nội tình thật ra sao, thế mà một giây kế tiếp người đàn ông này liền đề nghị cô trên sofa.

Hạ Uyên nửa thật nửa giả ở bên tai cô giọng điệu lưu manh: "Anh và em ở chung một chỗ, ngược lại thật sự là vì cái này."

-

Ôn Văn có thể mơ hồ nghe được bác sĩ gia đình với Hạ Trầm ở trên hành lang nói chuyện, cô lúc này mới biết Tường Thắng thờ khờ khờ, tiếng bước chân mãi cho đến cửa cầu thang, tiếp đó lại ngược trở về.

Cô nắm góc chấn thật chặt, thật nhanh tắt đèn.

Quả nhiên từ khe cửa tràn ánh sáng của ngọn đèn, nhịp tim cô đập nhanh, cơ hồ có thể tưởng tượng anh đứng ở cửa bộ dạng hơi khẽ cau mày.

Ngón tay Ôn Văn theo bản năng vuốt ve chiếc nhẫn mới cưới, bất quá mới mấy ngày mà thôi, cô và Hạ Trầm làm sao lại biến thành cái bộ dáng này? Trên gối đầu cũng còn dính hơi thở của anh, thế nhưng người đàn ông. Thì ra là cô chưa từng có được anh.

Cửa dừng lại hồi lâu, cuối cùng tiếng bước chân cũng cách xa, Ôn Văn nguội lạnh, có một chút gì đó đang vỡ ra, có thể lần này rất khó hàn lại.

Cả đêm ngủ cũng không được an ổn, sáng sớm ngày thứ hai cô ra cửa tìm Tiêu Tiêu, kết quả mới ra cửa chính liền nhìn thấy A Tước đứng ở bên cạnh xe mặt nghiêm trang, hình như biết cô đi công chuyện sáng sớm.

"Nơi này không có taxi, cô Ôn muốn đi đâu để tôi chở cô đi." A Tước nói vô cùng thành khẩn, nếu như không phải là tình hình dưới mắt không đúng, Ôn Văn thật khăng định anh ta chính là một thuộc hạ tốt.

Cô trầm mặc nghĩ muốn tránh, A Tước đã đưa tay ngăn người của cô: "Cô Ôn, cô biết Tam ca muốn giữ cô lại có rất nhiều biện pháp, không bằng phối

hợp chút, tất cả mọi người đều sẽ ổn." d.d.l.q.d

Ôn Văn cơ hồ muốn cắn rách môi: "Đây là muốn giam lỏng tôi?"

A Tước lắc đầu một cái: "Cô có thể đi bất kỳ nơi nào, nhưng phải có tôi theo."

Ôn Văn hít một hơi thật sâu, cười nhưng không cười gật đầu một cái: "Được, vậy anh đi theo tôi."

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai sẽ song canh, hôm nay có chuyện riêng số chữ thiếu một chút, thật xin lỗi mọi người

Thấy mọi người yêu cầu ngược Hạ thúc, bình tĩnh chờ nóng, phía sau nhất định có! Này văn tài viết hơn một nửa, còn có rất nhiều tình tiết, hi vọng mọi người kiên nhẫn một chút, nếu quả như thật không kiên trì nổi, cảm ơn mọi người ủng hộ đến bây giờ, cúi người chào chân tướng nhất định là ở nên...nhất vạch trần thời điểm vạch trần, hiện tại ngược nữ chủ, tương lai nam chủ sẽ bồi hoàn gấp đôi trở lại, Hạ thúc phía sau. Ủ, rất thảm

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ôn Văn không lên xe mà Hạ Trầm đã an bài, ngược lại đi tới trạm xe buýt, trạm xe buýt rất xa, A Tước nhắm mắt đi theo. Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chiếu lên trên người rất thoải mái, A Tước quan sát Ôn Văn cẩn thận, phát hiện cô luôn bình tĩnh lạnh nhạt, một chút cũng không đoán được cô đang nghĩ gì.

Sau khi lên xe Ôn Văn chỉ bỏ tiền cho một mình mình, từ đó giờ A Tước không ngồi xe buýt, tìm nửa ngày trong ví tiền cũng không có tiền lẻ không thể làm gì khác hơn là ném một tờ mệnh giá lớn vào, tài xế không giải thích được nhìn anh một cái.

Trên xe nhiều người, Ôn Văn phải đứng, A Tước đứng cạnh cô rất gần, trong lúc vô tình A Tước dùng thân thể che chở cho cô, chừa cho cô một khoảng không gian nhỏ. Không bao lâu Ôn Văn liền phát hiện, cô có điều suy nghĩ nhìn A Tước một cái, nhưng lại không nói chuyện với anh.

Trên xe buýt chen lấn hơn một giờ, Ôn Văn xuống xe cũng không nói A Tước một tiếng, liền vội vã từ cửa sau ra ngoài. Đi vài bước liền phát hiện anh ta đã theo sát cô, cô liền bỏ đi ý nghĩ bỏ rơi A Tước, trực tiếp điện thoại cho Tiêu Tiêu hẹn gặp mặt.

Tiêu Tiêu chạy tới, ngồi trước mặt Ôn Văn mới nhũn mày một cái: "Thế nào lại hẹn nơi này?"

Ôn Văn hết nhìn xung quanh lại nhìn xung quanh, thờ ơ hỏi ngược lại: "Có vấn đề?"

Tiêu Tiêu vốn đang nghi ngờ, thế nhưng lại thấy cách đó không xa sắc mặt A Tước trầm xuống liền bình thường trở lại, cười xấu xa ngoác ngoác môi: "Không thành vấn đề, cũng đã lâu tớ chưa trở về trường học cũ rồi."

Họ đi đến một tiệm trà sữa ngoài trường, diện tích không lớn, hơn nữa bên trong chật chội học sinh, riu ra riu rít ngồi vây chung một chỗ nói đùa.

A Tước tội nghiệp, cố gắng thu hẹp lại diện tích sự tồn tại của mình, trong tiệm chỗ ngồi có hạn, đã có mấy học sinh cấp 3 liều mạng tranh bàn với anh, còn thỉnh thoảng nhìn anh bàn luận xôn xao.

Ôn Văn nhìn sắc mặt A Tước không được tốt, nhưng trong lòng vẫn khải khí như cũ, trầm mặc nhấp một hớp nước trái cây, lúc này mới ngẩng đầu lên: "Cái chìa khóa đâu rồi, mang tới chưa?"

Tiêu Tiêu chìa đồ vật ra, vẫn là không nhận được: "Các cậu Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Ôn Văn với Tiêu Tiêu là không có gì giấu nhau, lúc này đối mặt trong lòng cô tràn đầy lo âu, nhất thời không biết nên nói thế nào. Cô cố gắng để giải thích thế nào cho Tiêu Tiêu hiểu, lúc này mới đem ngọn nguồn kể cho Tiêu Tiêu.

Tính khí Tiêu Tiêu nóng nảy, lập tức vỗ bàn: "Quá khinh người rồi, cho là cậu ly hôn sẽ không có chỗ dựa sao? Chuyển ra, không, cậu tới ở với tớ đi, không tin anh ta dám tới cướp người?"

Ôn Văn đợi cô bình phục lại, lúc này mới cười nói: "Vậy Tổng giám đốc đại nhân đến, tớ ở đâu?"

Tiêu Tiêu tròn mắt: "Sao anh ta có thể quan trọng hơn cậu, hơn nữa, thất hẹn một lần cũng không chết được."

"Không có việc gì, Hạ Trầm cũng không đến nổi vô lại như vậy, toàn thế giới không chỉ có một mình tớ là phụ nữ, hiện tại không bỏ được, cũng chỉ là bản tính chinh phục của đàn ông trời dạy thôi." Ôn Văn thì không muốn sẽ cùng Hạ gia nhắc lên quan hệ thế nào rồi, còn nữa hạ uyên cùng hạ trầm quan hệ, cô hoàn toàn không nghĩ nữa diễn sinh ra cái gì chuyện hư hỏng.

Tiêu Tiêu nghe lời này của cô, ngược lại ánh mắt lóe lên, ấp úng nói: "Có chuyện này, thật ra thì tớ cũng không biết, nhưng là nghe Hạ Uyên nói, Hạ Trầm không muốn buông tha cậu là có nguyên nhân khác."

Ôn Văn sững sờ, trong đầu giống như là có cái gì thật nhanh chọt lóe lên, cô sợ run một hồi mới lấy lại tinh thần: "Nguyên nhân khác?"

Về mặt Tiêu Tiêu trầm ngưng gật đầu một cái: "Hạ uyên không muốn nói, nhưng giọng nói kia, rõ ràng là có ý. Cậu phải cẩn thận, Hạ Trầm người này, quá mưu ma."

Ôn Văn nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra mình có cái gì đáng được Hạ Trầm lợi dụng, khẽ lắc lắc đầu: "Tóm lại tớ không thể nào cùng anh ta kết hôn được, hiện tại tớ phải chuyển ra nhà anh ta."

-

Ôn Văn muốn chuyển ra, nhưng chuyện lại không thuận lợi như vậy, cô phải nghĩ cách về đến nhà cũ của cô, cùng Tiêu Tiêu ở cái hẻm trường học cũ thật lâu mới đánh lạc hướng A Tước.

Nhưng vừa về đến nhà không bao lâu, chủ cho thuê nhà lại đứng ở cửa. Cô đứng ở cửa lúng túng ho một tiếng, trực tiếp đưa cho cô một bọc đồ: "Tiểu Ôn thật xin lỗi, phòng này có người ra giá thuê cao hơn,"

Ôn Văn cứng người không vươn tay lấy đồ, phòng này cô mướn hai năm, cùng chủ cho thuê nhà cũng coi như có chút giao tình nhỏ. Cô suy nghĩ một chút, biết đại khái là chuyện gì xảy ra: "Chị Chu ——"

Chị Chu mở miệng trước, khó xử khoát tay áo: "Tiểu Ôn, em đừng gây khó khăn cho chị. Phòng này em giao cho chị coi, thì chị coi, nhưng người kia nói, nếu chị không cho thuê thì hẳn sẽ mua hết tòa nhà. Chị không biết phải làm cách nào, mong em hiểu cho chị."

Ôn Văn trầm mặc không nói chuyện nữa, ban đầu sợ Chu Nhĩ Lam nhìn ra cô và Cố Minh Sâm có vấn đề, cô tạm thời mướn nhà ở đỡ, về sau có ý định mua nhà, nhưng lại gặp được Hạ Trầm nên tạm thời trì hoãn.

Chị Chu đồng tình nhìn cô một cái: "Mặc dù chị không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị thật không giúp được em, còn có, Tiểu Ôn em đừng mướn chỗ khác, chị cảm thấy kết quả vẫn như vậy thôi."

Sau khi chủ cho thuê nhà đi, Ôn Văn ôm cánh tay ngồi trên sofa, cô không muốn tìm Hạ Trầm hỏi lý lẽ, chỉ là trong lòng càng thêm thất vọng —— người đàn ông này, là cô nhìn lầm rồi.

Cô không tìm Hạ Trầm, ngược lại Hạ Trầm chủ động gọi điện thoại tới, anh đang ở trong công ty, cô nghe rõ tiếng lật giấy tờ phát ra từ loa điện thoại: "Trở về cùng A Tước."

Ôn Văn hít một hơi thật sâu, nhẫn nại cùng anh nói đạo lý bảo hộ quyền lợi của mình: "Như vậy là có ý gì? Em rời khỏi anh cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến anh, nếu như là sợ ảnh hưởng đến danh tiếng công ty của anh, tôi bảo đảm sẽ không nói lung tung, hoặc là anh tuyên bố, thế nào cũng được tôi sẽ không sao."

Hạ Trầm bên kia đã không nghe nổi nữa, bút máy bên tay "Pằng" một tiếng liền bị anh bẻ gãy.

Ôn Văn yên tĩnh trở lại, không nói chuyện nữa, hô hấp Hạ Trầm rất nặng, sợ là cực kỳ tức giận, một hồi lâu mới lạnh lẽo ném ra một câu: "Đừng làm cho anh lặp lại một lần nữa, A Tước ở dưới lầu chờ em"

Ôn Văn không xuống lầu, cuối cùng là A Tước tự mình mở cửa tiến vào, anh đứng ở cửa an tĩnh nhìn cô, cuối cùng cũng lên tiếng: "Gần đây tam ca bận việc, rất nhiều người trong Hạ gia đang rục rịch, mạnh mẽ đến người bên cạnh cậu ta. Chẳng qua cậu ta không muốn có gặp nguy hiểm."

A Tước giải thích làm cho Ôn Văn không giảm bớt sự phẫn nộ chút xíu nào, cô chỉ phát hiện ra khoảng cách giữa cô và Hạ Trầm ngày càng lớn.

-

Ôn Văn bị A Tước bắt về Hạ gia, mỗi ngày vẫn giống như trước kia, mỗi khi cô ra cửa sẽ không có vấn đề gì, sẽ không có người ngăn cô, chỉ là nhất định phải có A Tước đi theo.

Hạ Trầm vẫn như cũ mỗi ngày đi sớm về trễ, hai người đụng mặt nhau rất ít, chỉ thỉnh thoảng gặp nhau ở bữa sáng, mà hai người bọn họ cũng chẳng có gì để nói. Cho dù gặp được, Ôn Văn cũng không nhìn anh, rốt cục khó chịu cũng chỉ có mình anh.

Kể từ lần Tường Thắng phát bệnh cho đến nay nếu Ôn Văn và cô ta gặp mặt thì có chút lúng túng, hai người cũng cố gắng tránh đối phương, tất cả mọi người sống cùng trong một nhà thế nhưng lại chẳng có chút liên hệ nào.

Một ngày Ôn Văn nhận được điện thoại, là hàng xóm cũ điện tới. Kể từ khi bố qua đời, mẹ bỏ cô đi, cô đã không còn mối liên hệ gì với quê nhà nữa. Nghe nói là khi còn bé cô với một người bạn đùa giỡn lớn lên sẽ cùng nhau kết hôn, cô ngây thơ gật đầu đồng ý.

Thật ra thì cuộc sống ở dưới quê cũng không tệ, nhưng khi bố qua đời, mẹ bỏ cô đi, khoảng thời gian đó cũng chỉ có một nhà chứa chấp cô.

Ôn Văn nhớ bà ấy tên là di Tần, ngày đó bà ấy đối xử với cô rất tốt.

Người kết hôn chính là con trai của dì Tần, khi còn bé cậu ta mập mập rất thích khi dễ Ôn Văn, nhưng bây giờ thì bộ dáng cao gầy, còn đeo mắt kính cận, xem ra hết sức xấu hổ.

"Con à, có thể nhìn thấy nó kết hôn sinh con, trong lòng ta cũng thỏa mãn rồi." Dì Tần lúi lúi kéo kéo Ôn Văn cảm thán, không nhịn được còn nói về chuyện của bố Ôn Văn: "Nếu con còn nghĩ đến chuyện của bố con năm xưa, thì con đừng buồn, hãy buông bỏ quá khứ...."

Ôn Văn trong lòng không tránh được thương cảm, nhưng cố gắng cười an ủi cô: "Hiện tại con rất tốt."

Người lớn tuổi dễ mềm lòng, hốc mắt dì Tần có chút đỏ, không nhịn được lại lắc đầu: "Con nói xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bố con có quan hệ tốt với lão Trần như vậy, làm sao lại có chuyện giết người? Còn lão Trần, ta nói chết cũng đáng, chẳng phải loại tốt lành gì."

Ôn Văn ngẩn ra, từ trước tới giờ tâm địa dì Tần rất tốt, rất ít khi nguyên rủa người khác, năm đó cô còn quá nhỏ, nên không có ấn tượng gì nhiều, bao gồm cả chú Trần.

Cô không nhịn được liền hỏi: "Chú Trần có làm chuyện gì xấu sao?"

"Cả ngày say rượu đánh bạc, dù sao cũng không phải là loại tốt đẹp gì, sau khi ông ta chết vợ ông ta cũng đi bước nữa, còn mang theo con gái. Năm đó nó cũng được mười mấy tuổi, học cũng rất giỏi, nhưng giỏi nhất là về phần vẽ tranh."

Dì Tần vừa nói vừa cảm thán, chỉ là người ở tuổi này thường hay quên, hay chuyển sang đề tài khác: "Lúc ấy lão Trần chết rồi, nguồn kinh tế cũng đứt, thiếu chút nữa con bé không được học đại học. Sau lại nghe nói nó quen biết đại gia, cuối cùng còn kết hôn nữa, sau lại nghe nói người đàn ông kia chết rồi, tám phần là số khác, hết khác cha lại khác chồng."

"Ta không nhớ rõ lắm tên con bé là gì, nhiều năm như vậy quên cũng phải, Tưởng gì ấy nhỉ ——"

Trái tim Ôn Văn bỗng dưng căng thẳng, không trách cô đối với cái họ này lại nhạy cảm như vậy, thật sự là quá mức trùng hợp, Tưởng Thắng cũng yêu thích tranh vẽ, hơn nữa còn tốt nghiệp từ trường mỹ thuật, tính tuổi kỹ một chút, hình như năm đó cũng là mười mấy tuổi.

Ôn Văn nhìn dì Tần đang cố gắng nhớ, nhỏ giọng hỏi: "Có phải là Tưởng Thắng?"

Dì Tần vỗ tay một cái: "Đúng, tên đấy, lúc ấy vợ lão Trần gọi tên đấy."

Ôn Văn quay đầu nói thêm lời nào, trong lòng rối loạn, chú Trần là cha ghê của Tưởng Thắng, mà năm đó bố cô bị vu oan là hung thủ giết chết chú Trần, vụ án này quá mức ly kỳ rồi.

Lúc ấy trong nhà cũng hoài nghi rất cực là ai dõn thù đoạn, nhưng cuối cùng tất cả đều không giải quyết được gì, nếu như Hạ gia là người đứng sau lưng những tay vào ——

Trong đầu cô giống như xuất hiện một thứ, nhưng lại không hình dung được đó là gì, chỉ là trùng hợp thôi sao? Cô chợt nhớ tới Hạ Trầm, ở nhà cậu quan tâm hỏi thăm chuyện xưa của bố cô, thậm chí đêm 30 cũng nhắc tới bố cô.

Quá nhiều manh mối, quá nhiều trùng hợp.

Thậm chí trong lòng cô bắt đầu có một ý niệm đáng sợ, Ôn Văn run tay, ép buộc mình tỉnh táo lại, dì Tần cũng phát hiện cô có cái gì đó không đúng: "Tiểu Văn, con không sao chứ?"

Ôn Văn mơ màng gật đầu một cái, lại lắc đầu.

Dì Tần cũng bị cô dọa sợ: "Rốt cuộc là có chuyện hay không có chuyện, phải đi bệnh viện sao?"

Ôn Văn kinh ngạc nhìn bà, cô cũng muốn biết rốt cuộc thì mình bị sao, ngực như đã sắp rách ra rồi. d.d.l.q.d

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

A Tước đối với tình huống trước mắt vô cùng phiền não, đang thời điểm tay chân luống cuống, Hạ Trầm gọi điện thoại tới: "Như nào vẫn không trở lại?"

Nghe đối phương cố làm giọng điệu trầm ổn, A Tước càng thêm làm khó xử, cúi đầu liếc nhìn người phụ nữ gục xuống bàn tự lằm bằm, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ Ôn, cô ấy uống nhiều quá."

Bên kia, Hạ Trầm im lặng: "Mang cô ấy trở lại."

A Tước vừa định mở miệng, Hạ Trầm chợt giống như là nghĩ đến cái gì, lập tức cắt đứt anh: "Địa chỉ, tôi đi sang."

Hạ Trầm tới thật nhanh, lúc đi vào hội trường ánh mắt tối tăm đi tuần tra một vòng, kết quả một cái liềm nhìn thấy Ôn Văn một tay nín cổ của A Tước, nâng ly rượu đưa bên cạnh anh, cánh môi mềm mại cũng sắp đụng phải hầu kết đàn ông.

Gân xanh trên trán càng nổi lên, cái người phụ nữ tửu lượng kém này!

Ôn Văn uống rượu say thành cái dạng gì, Hạ Trầm đã biết, cho nên đoạn đường này tựa như bóp tim gãi phổi, bây giờ nhìn đến một màn này tức giận đến cắn chặt hàm răng, mỗi đi một bước cũng tràn đầy khí lực kinh người.

A Tước xa xa thấy được Hạ Trầm, vốn đang nắm khuỷu tay Ôn Văn bỗng chốc thu hồi lại, ai biết anh mới vừa buông tay, cánh tay kia của Ôn Văn cũng mềm mại bò tới: "Không uống sao? Tại sao, vậy thì anh sợ anh ta?"

Ôn Văn nói xong, cười híp mắt chỉ chỉ người đàn ông đâm đầu đi tới.

Hạ Trầm bị nụ cười trên mặt cô đâm vào cặp mắt phát đau, đi tới lấy một tay kéo người vào trong lòng.

Mắt Ôn Văn nhìn anh, ngược lại không lộn xộn, tất cả vẻ mặt cũng thay đổi hoàn toàn, nghiêng đầu qua ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái.

A Tước lúng túng đứng lên, nơi vật trước áo sơ mi còn rơi xuống một vết son môi gai mắt, anh thấy rõ ràng cảm Hạ Trầm căng thẳng vô cùng, đó là điềm báo nổi giận, không thể làm gì khác hơn là khề tăng hắng một cái: "Tôi đi lái xe."

Hạ Trầm không nói chuyện, cúi đầu hung hăng nhìn Ôn Văn, đưa tay nhéo ở cằm cô cô vội vã ngẩng đầu lên, cắn răng nghiêng lợi cuối cùng chỉ biến thành một câu: "Ôn Văn, em có gan lắm!"

Có thể làm cho anh tức đến muốn giết người, trên thế giới này trừ cô thật đúng là không có người thứ hai.

Di Tàn mới từ phòng ngủ ra ngoài liền nhìn thấy một người đàn ông hung thần ác sát nhìn chăm chăm Ôn Văn, không nói hai lời đi qua, giọng điệu không tốt nói: "Cậu là ai? Mau buông Tiểu Văn ra."

Lúc này, tâm tình Hạ Trầm hồngбет khác thường, ngay cả lúc bình thường đối với trường bối làm ra vẻ khiêm tốn nên có cũng không còn sót lại chút gì, lạnh lùng trả lời: "Tôi là người đàn ông của cô ấy, hiện tại đưa cô ấy đi, cáo từ."

Di Tàn không chút nghĩ ngợi liền ngăn ở trước mặt hắn: "Nói bậy, chồng Tiểu Văn tôi biết, đứa bé kia nhà lão Cố. Rốt cuộc cậu là ai à? Không buông tay tôi báo cảnh sát!"

Bà nói xong liền cầm điện thoại di động lên quơ quơ, một bộ chính nghĩa không từ nan.

Ôn Văn híp mắt, cũng đưa tay đẩy Hạ Trầm: "Tôi mới không biết anh, cho tới bây giờ cũng không biết qua ——"

Cô mơ hồ không rõ ngập ngừng nói, cổ tình hơi sức trên tay lại không đủ. Hạ Trầm gắt gao ôm hông của cô giam cầm người vào trong ngực, huyết Thái Dương đập thình thịch đến mấy lần, ở bên tai cô nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Ôn Văn, đừng làm rộn, em biết bà ấy không ngăn được anh."

Cặp mắt Ôn Văn thẳng tắp nhìn anh, đáy mắt giống như là tụ đầy hơi nước. Ánh mắt như vậy làm cho anh không dám nhìn lần thứ hai, thế này nào giống như nhìn người yêu của mình? Rõ ràng là ánh mắt nhìn người xa lạ.

"Di Tàn." Âm thanh Ôn Văn rất thấp, ở trong ngực Hạ Trầm chợt thông minh lên, "Cháu đi trước, đây là bạn cháu, chúng cháu giận dỗi thôi, đi đừng lo lắng."

Nhớ tới chuyện phòng ốc, cô biết mình không đấu lại Hạ Trầm, trước không nói, nếu lại liên lụy đến người trước mặt sẽ làm cho cô tuyệt đối ăn ngủ không yên.

Di Tàn nghi ngờ quan sát quan hệ của hai người, rất nhiều lời đến khóe miệng lại yên lặng nuốt trở vào, môi mấp máy, một hồi lâu mới thờ dãi nói: "Về nhà ngủ thật ngon một giấc, có chuyện gì gọi điện thoại cho di Tàn, ba mẹ cháu không có ở đây, di cũng coi như nửa người thân của cháu vậy."

Không biết bởi vì uống quá nhiều rượu hay nguyên nhân khác, hốc mắt Ôn Văn hồng hồng, cảm thấy lỗ mũi chua xót khác thường. Cô cười cười gắt đầu: "Di bảo trọng."

Hạ Trầm nửa ôm cô mới vừa ra khỏi khách sạn, còn chưa đi ra Ôn Văn đã dùng lực tránh thoát ngực của anh, cô đứng không vững, lao đảo suýt nữa ngã xuống.

Anh nghĩ đưa tay đi đỡ cô, một giây kế tiếp, cô chợt không có dấu hiệu nào quăng cho anh một bạt tai.

-

Thế giới thật giống như đột nhiên yên tĩnh trở lại, đời này Hạ Trầm vẫn là lần đầu tiên bị phụ nữ đánh, hơi sức của cô thật ra thì không tính lớn, nói trắng

ra là chỉ là có chút thương mặt mũi thôi. Đều nói đánh người không đánh mặt, hơn nữa ngoài đường phố bị một phụ nữ tát vào mặt.

A Tước đứng ở đằng xa cả kinh cặp mắt mở to, do dự cuối cùng vẫn không đi lên.

Hạ Trầm khẽ xoa mặt, quay đầu nhìn người phụ nữ trước mặt tích tụ khó khăn: "Náo đủ rồi?"

Ôn Văn giận đến buồn cười: "Đồ lừa gạt."

Vốn Hạ Trầm đang dấy lên lửa giận chợt chậm chậm bị dập tắt, bởi vì thời điểm Ôn Văn mắng ra ba chữ kia, cô đang khóc. Cô vừa cười, cũng vừa rơi lệ.

Hạ Trầm không biết nên hình dung cảm giác một khắc kia như thế nào, anh rõ ràng cảm thấy trái tim mình bị vật gì bén nhọn đâm một chút, thật nhanh, cũng rất đau.

Trực giác anh cảm thấy không ổn, một loại cảm giác chợt dạ cực kỳ mãnh liệt, muốn đi qua chạm vào cô, lại bị cô không ngừng lui về phía sau tránh được.

"Tiểu Văn, trước tới ——" Hạ Trầm duỗi tay về phía cô, không ngừng khắc chế trong lòng đủ loại nghi kỵ không hề có căn cứ, "Chúng ta nói chuyện nghiêm túc, có phải em lại đang loạn tưởng cái gì không?"

Ôn Văn lắc đầu một cái, cuối cùng dừng ở dưới đèn đường, ánh sáng hoàng hôn làm cho lệ trong mắt cô chiếu càng rõ ràng, giống như thủy tinh tỏa sáng, đâm vào anh làm cho anh khó có thể nhìn thẳng.

Ôn Văn che lại hốc mắt, nhẹ nhàng cười ra tiếng: "Tôi thật đúng là loạn tưởng? Hạ Trầm, anh chuẩn bị gạt tôi tới khi nào."

Hạ Trầm cảm thấy hô hấp của mình chợt ngưng trệ, nhìn bóng dáng gầy yếu đứng ở đó, như cây ngô đồng sau mưa lạnh run run rẩy rẩy, trong lòng tự dung một hồi sợ hãi, bước nhanh đến phía trước liền ôm chặt cô vào trong ngực.

"Anh không biết em đang nhớ cái gì, đồng ý với anh, tạm thời quên những ý tưởng đáng sợ kia trong đầu em đi. Ngày mai chờ em tỉnh táo, chúng ta bình tĩnh nói chuyện. Bây giờ, em đang say." Anh ấn thật chặt cô vào trong ngực, giống như sợ cô đột nhiên biến mất, một loại bất an mãnh liệt bao phủ anh, loại cảm giác này quá xa lạ, xa lạ làm anh sợ.

Ôn Văn náo loạn thật lâu, một hồi khóc một hồi cười, chờ Hạ Trầm thật dễ dàng đưa được cô lên xe, người đã ngã ở trong ngực anh ngủ thiếp đi.

A Tước trầm mặc khởi động xe, từ gương chiếu hậu liếc mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một ít huyết sắc cũng không có, vệt nước mắt chưa khô dính vài sợi tóc đen dính vào bên má, nơi nào còn có bộ dạng khôn khéo lão luyện bình thường.

Anh không nhịn được thở dài, cũng không biết là nói cho Hạ Trầm nghe, hay là thuận túy làm bầm lầy bầu: "Bình thường đè nén hơi quá."

Hạ Trầm không nói tiếp, đưa tay vén mấy sợi tóc tán loạn của cô ra sau tai, nhìn bên trên lông mi cụp xuống còn có những giọt nước mắt thật nhỏ, không nhịn được đưa tay lau nó đi.

Ngay cả lúc ngủ cô đều kháng cự anh đụng vào, đưa tay không kiên nhẫn đẩy ra.

Hạ Trầm ôm cô càng chặt hơn, khó chịu nhắm mắt lại, chuyện làm sao sẽ phát triển trở thành như vậy? Nguyên tưởng rằng có thể nắm trong tay tất cả, nhưng bây giờ càng ngày càng xa những gì mình dự định. Hơn nữa nhìn bộ dạng khổ sở này của cô, anh mới chợt hiểu mình bức cô đến trình độ nào.

-

Buổi tối Hạ Trầm sợ cô sẽ nôn, dùng nước nóng đơn giản lau cho cô một chút liền an tĩnh nằm ở bên người cô.

Mấy ngày nay hai người một mực tránh đối phương, anh vốn tưởng rằng chỉ cần cho cô thời gian tỉnh táo, chuyện chắc chắn sẽ có biến chuyển. Hơn nữa hôm đó ở cửa thư phòng nghe được cô chỉ trích Tường Thắng, thật ra thì nội tâm anh vô cùng xúc động.

Ba mươi lăm tuổi rồi, người chân chính quan tâm anh lại lúc nào cũng lơ đãng. Khi đó, Ôn Văn rõ ràng là oán hận anh, nhưng nói mỗi câu cũng đều là bảo vệ cho anh. Hạ Trầm cũng không có trách cứ cô hại Tường Thắng phát bệnh, ngược lại có chút lộ vẻ xúc động, bị khí thế bén nhọn của cô ấy làm chấn trụ.

Chẳng qua lúc đó Tường Thắng phát bệnh, anh không thể không đưa người đi trị liệu trước, chờ lúc hết bận nghĩ tìm cô, cô đã tắt đèn, càng có ý tránh anh.

Vừa đúng mấy ngày này lại vội vàng sửa đầu mẻ trán, liền muốn cho thêm lần nhau một ít thời gian tỉnh táo, anh đối với Ôn Văn còn tính hiểu, người phụ nữ này rất lý trí, không thể ép.

Nhưng lại không yên lòng để cô rời đi tầm mắt của mình, vừa lo lắng Hạ Uyên sẽ đối với cô bất lợi, vừa lại lo lắng Cố Minh Sâm. Hạ Trầm không biết từ lúc nào mình cũng sẽ không có cảm giác an toàn như vậy, cũng sẽ có thời điểm bà mẹ như vậy.

Bên cạnh cô khàn khàn hô "Khát", Hạ Trầm đứng dậy lấy nước cho cô uống, hiện tại có kinh nghiệm, cẩn thận lại nhẫn nại. Đợi cô an tĩnh lại, không nhịn được liền cúi đầu dọc theo mi tâm của cô một đường hôn xuống.

Anh có chút sợ, đợi sau khi cô tỉnh táo chất vấn mình, nên trả lời thế nào?

Ngày thứ hai lúc Ôn Văn tỉnh chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, xoa huyết Thái Dương, một tay đi sờ điện thoại di động ở đầu giường. Bỗng nhiên có người chủ động đưa tới, cô còn không nhận được nói "Cám ơn".

Chờ lúc tỉnh, chợt thấy đứng ở một bên người mình là Bái Bái, cô bé ôm cánh tay, mặt nghiêm túc mắt nhìn xuống cô.

Ôn Văn cố gắng nghĩ lại chuyện đêm qua, lại dứt quãng không nhớ quá rõ ràng, chống thân thể ngồi dậy, giống nhau nghiêm túc nhìn lại cô bé.

Bái Bái mở miệng trước : "Cô và Anh Ba giận dữ, có thể không dính dấp Phùng Tước không?"

Ôn Văn bị cô bé chỉ trích không giải thích được, Bái Bái lại lại gần cô cau mày một cái: "Cô cứ giả vờ đi, cho dù muốn tức Anh Ba, cũng đừng dùng Phùng Tước xuống tay, hần là của tôi đấy, hiểu?"

Ôn Văn ngán ngùi mà run lên sưng sờ, nhẹ nhàng ho một tiếng: "Em thật giống như hiểu lắm——"

Bái Bái khoát tay áo: "Phùng Tước rất được phụ nữ thích, tôi phải loại bỏ tất cả khả năng."

Ôn Văn dứt khoát hơi nhếch môi không hề nữa giải thích.

Bái Bái đi đến trên giường ngồi xuống, trên mặt là vẻ thành thực lão luyện cùng cái tuổi này hoàn toàn không phù hợp: "Mặc dù nói không biết cô và anh Ba rốt cuộc thế nào, nhưng mà tôi lại cảm thấy hần đối với cô rất dụng tâm. Mặc kệ hần từ mục đích gì, chỉ là những tình lực kia tiêu vào trên người cô không phải giả, có lẽ chỉ có chút tình cảm, ngay cả hần mình cũng chậm lụt đấy?"

Ôn Văn có chút kinh ngạc Bái Bái nhỏ như vậy lại có thể nói ra loại này đạo lý lớn, không nhận được gạt đầu một cái: "Nói rất hay."

Bái Bái cũng không để ý tới thái độ cô qua loa, nghiêng đầu suy tưởng một hồi, nhẹ nhàng khắc ra một câu: "Có một số đàn ông trong lòng rõ ràng, có tình muốn giả bộ hồ đồ, đáng hận hơn đấy."

Ôn Văn nhìn cô không nói lời nào, Bái Bái lúng túng sống lưng thẳng tắp, lại làm ra dáng vẻ đàm phán: "Tóm lại chuyện cô và anh Ba, chính các người giải quyết, chớ giằng và Phùng Tước càng đừng coi hần như con cò."

"Anh Ba đã đề thư ký định hai vé “ca cùng hòa” (hát và múa?), bộ vũ kịch này là cô muốn xem chứ?" Bái Bái thần thần bí bí xông nàng nháy mắt. (cái này mình ko biết dịch thế nào, mọi người góp ý để mình sử nhé)

Mắt Ôn Văn nhìn sách điện ảnh tuyên truyền trên bàn sách, im lặng dời đi tầm mắt.

Bái Bái một bộ dạng "Bị ta đoán trúng", lại lại gần cô một chút nhỏ giọng rỉ tai: "Đừng nói tôi không cảnh tỉnh cô, dù có mâu thuẫn, cũng phải nói ra giải quyết cho tốt. Anh Ba người này thật ra thì rất đàn, biết rõ phụ nữ không thích nghe lời nói thật, nhưng chỉ cần cô mở miệng hỏi, bình thường hần sẽ không gạt người."

Ôn Văn không muốn nghĩ vạch trần sắc mặt đáng ghê tởm của anh nữa, đối với Bái Bái hất cái cằm lên: "Nói xong? Tôi muốn thay quần áo."

Bái Bái đi, Ôn Văn từ sáng sớm cũng không nhìn thấy Hạ Trầm, ngay cả Tường Thắng cũng không biết đi nơi nào, cô đã tìm Hạ Đình Diên hỏi, đáp án cũng là "Không biết".

Ôn Văn chuẩn bị chờ Hạ Trầm trở lại hỏi rõ ràng, ai biết đợi chính là hai ngày.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

《ca cùng hòa》 kịch này đã qua lâu, Hạ Trầm cũng không có gọi điện thoại tới đây, Ôn Văn cũng không để ý chuyện này. Bây giờ cô chỉ muốn tìm anh, anh vẫn còn chưa xuất hiện làm cô rất nóng nảy, gọi điện thoại cho anh thì không người nào nghe.

Đã khuya mười một giờ, mà Tường Thắng còn chưa trở về.

Ôn Văn lăn qua lộn lại không ngủ được, cảm giác mí mắt nặng trĩu, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, cánh cửa đập mạnh một cái vang lên. Cô dứt khoát đứng dậy đi xuống dưới lầu uống nước, lúc đi qua phòng Tường Thắng bước chân cô khẽ dừng lại.

Căn phòng này cùng với căn phòng cũng chẳng có gì khác biệt thế nhưng lúc này giống như có ma lực nào đó, hấp dẫn cô đến gần.

Ôn Văn không do dự quá lâu liền vặn cửa, vốn là không có ôm kỳ vọng gì nhiều, đầu ngón tay khẽ dùng sức cauwr đột nhiên bị mở ra.

Trái tim đập mạnh cuồng loạn, lúc này trong nhà an tĩnh khác thường, làm hô hấp cô cũng ngưng trệ, nhìn chung quanh một chút, trên hành lang trừ ánh đèn không còn có cái khác, Ôn Văn không chần chờ liền nhấc chân đi vào.

Lần đầu tiên cô vào căn phòng này, xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Cô hướng đến bàn đọc sách mà đi tới, mở ngăn kéo ra nhìn một chút, tuy nhiên cũng chẳng có phát hiện gì mới.

Mở ra một ngăn cuối cùng, ngón tay dừng lại ở một quyển album thật dày, hình như bên trong có chứa bí mật, lúc cô cầm lên ngón tay mơ hồ đang run rẩy. Tất cả đều là hình Tường Thắng lúc tuổi còn trẻ, Ôn Văn lật thật lâu, chỉ tìm được hình chụp chung giữa mẹ và cô ta, không thấy chụp với chú Trần.

Cô ngồi định thần thật lâu, chuẩn bị gấp album lại, đột nhiên có vài tấm hình rớt ra. Cô nhìn theo, nhất thời người cứng lại.

Là hình của Tường Thắng với Hạ Phong cùng với Hạ Trầm ba người chụp chung, Hạ Trầm khi đó còn rất trẻ, trên người mặc quân trang vẻ mặt lạnh lùng nhìn ống kính. Tường Thắng một thân quần dài trắng đứng ở giữa hai người hết sức bất mắt, nụ cười kia giống như ánh nắng mặt trời ấm áp làm chói mắt cô.

Quá nhiều, Hạ Trầm trong mỗi tấm hình không quá quan tâm Tường Thắng, nhưng ánh mắt đã bám dính anh, loại ánh mắt đó mang theo một chút khản trương, Ôn Văn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Loại vẻ mặt này, rất giống Cố Minh Sâm lúc tuổi còn trẻ khi đối mặt với Kỷ Nhan, đó là loại tình cảm thường thấy của các chàng trai thời thiếu niên——

Cô lấy hình nhét trở lại trong cuốn album, ngón tay giống như bị đóng băng chậm chạp mà cứng ngắc.

Cũng không có thời gian để cho cô đau lòng quá lâu, cửa truyền đến tiếng động nhỏ, Ôn Văn vội vàng trả đồ về chỗ cũ, muốn chạy đã không còn kịp, cửa phòng ngủ bị người ở ngoài vội vàng đẩy ra.

Ôn Văn núp ở bàn đọc sách phía dưới, siết ngón tay thật chặt, có giọng nói nhỏ nhỏ truyền đến, cẩn thận nghe một hồi phát hiện là giọng của Tường Thắng nói chuyện điện thoại.

"Tôi lập tức đi tới, biết, 602 phải không?" Tường Thắng trực tiếp hướng bàn đọc sách đi tới, Ôn Văn nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim càng ngày càng đập mạnh.

Hình như Tường Thắng trở về lấy đồ, đứng lật nghiêng tìm một hồi, cuối cùng lấy túi xách đồ hết ra lên trên bàn. Túi xách của phụ nữ cái gì cũng có, mỹ phẩm rơi lảng lốc trên mặt bàn, trong lòng Ôn Văn lòng cũng thót tim mấy lần.

Có đồ rơi xuống sàn nhà lăn tới trước mặt cô, chắc là của Tường Thắng rơi từ trong túi xách ra, Ôn Văn theo bản năng cúi đầu nhìn, lại là cặp vé sáng nay.

Cô yên lặng nhìn chằm chằm hai tấm vé quen thuộc này, cô rất thích xem kịch này, chỉ là mua hơi khó khăn, đến giờ vẫn còn chưa được đi xem.

Bái bái nói Hạ Trầm kêu thư ký định đặt hai tấm vé này, còn nói là chuẩn bị đưa cô đi xem

Tại sao cảnh này lại quen thuộc vậy? Năm đó cũng xảy ra chuyện tương tự vậy, trong màn mưa tuyết nói xin lỗi với cô, không phải là mua cho cô mà là mua cho người khác, vậy mà tình cảnh này lại xảy ra với cô lần thứ hai.

Rất giống luân hồi, mà cô vẫn cứ như cũ không thay đổi được gì.

Móng tay Ôn Văn cắm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng mặc kệ dùng sức như thế nào, cô vẫn như cũ không thể giảm bớt cảm giác đau đớn ở tim. Nếu như nói bây giờ cô có còn cảm giác gì với Hạ Trầm không, cô có thể khẳng định một chút cũng không, tim cô lại bị rạch thêm một nhát sâu nữa, cảm giác tràn đầy nhục nhã. d.dl.q.d

Giọng nói Tường Thắng rất vui vẻ, chắc là nói chuyện với người quen, sau một lát nhẹ giọng nói: "Dạo này trí nhớ kém quá. Bây giờ tới liền đứng rồi, đem theo quần áo để thay sao?"

Trong phòng rất yên tĩnh, khoảng cách Ôn Văn và Tường Thắng rất gần, cô có thể mơ hồ nghe rõ âm thanh người đàn ông bên kia, chẳng qua là không phải người nọ, cô nhất thời chưa kết luận được.

Tường Thắng thu dọn đồ đạc xong mới rời khỏi, Ôn Văn nghe tiếng bước chân đi —— hình như là qua phòng của Hạ Trầm.

Cô ngăn ngor ôm đầu gối, chết lặng nghe những âm thanh quen thuộc rất nhỏ kia, lại nghe tiếng bước chân vội vã đi xuống dưới cầu thang.

Tại sao cô có thể ngốc như vậy, suýt nữa tin lời Hạ Trầm nói. Từ lúc mới bắt đầu Hạ Trầm đã chứng minh anh là ở bởi muốn bù đắp cô, bù đắp cái gì chứ? Cô lại còn khờ dại cho là anh quan tâm cô thật.

So với cô, rõ ràng Tường Thắng mới là đối tượng của anh, nếu như Tường Thắng có liên quan, anh làm sao có thể nói ra chân tướng với mình được? Năm đó Hạ gia năm đó hao tổn tâm cơ đạo diễn này xuất diễn phí biết bao công sức cho vở diễn này, bây giờ sao có thể tự vạch trần mình được.

Ôn Văn vùi đầu giữa hai chân, im lặng cười, chỉ là hốc mắt chua xót khó chịu, nhưng không có thứ gì chảy xuống.

Đời này vì đàn ông chảy nước mắt đã đủ rồi, thấy rõ bản chất thật của người đàn ông này thì khóc gì chứ? Ôn Văn từng lần một cảnh cáo mình, lập tức từ dưới sàn đứng lên .

-

Ban đêm trời rất lạnh, Ôn Văn không đổi quần áo , hai ngày nay A Tước cũng không có ở nhà, đi theo cô là hai người trẻ tuổi trước giờ cô chưa từng thấy.

Hai người kia cũng không dám cản trở cô, chỉ có thể đi sau cô.

Thật ra Ôn Văn cũng không biết là đi đâu, nên đi nơi nào? Thanh Châu lớn như vậy, nhưng ngay cả chỗ dung thân cho cô cũng không có. Cái chết của bố có thể liên quan tới Hạ gia, mà cô lại còn yêu người đàn ông của Hạ gia, hơn nữa khờ dại tin tưởng anh yêu mình thật sự.

Cô mờ mịt đứng ở bên cạnh, lúc này trên đường rất ít người, thỉnh thoảng có xe lướt qua, gào thét mang theo một cơn gió lạnh. Một người trong đó do dự đi lên, rất nhỏ giọng mà nhắc nhở: "Ôn tiểu thư, gió lớn, coi chừng bị lạnh, chúng ta vẫn là nên trở về đi."

Ôn Văn nhìn anh một cái, mặt không thay đổi lại quay đầu: "Anh cách xa một chút, tôi sẽ đành lòng nghe lời?"

Người trẻ tuổi nhũn mày một cái, còn là thành thật mà nói: "Tam ca đã phân phó, không thể khiến Ôn tiểu thư có bất kỳ sơ xuất, nếu như xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm sẽ thuộc về tôi ——"

Lời còn chưa nói xong Ôn Văn liền cười, tiếng cười tự giễu vào ban đêm nghe cực kỳ thê lương, thậm chí còn có chút dọa người. Cô quay đầu nhìn thẳng , cuối cùng đưa tay vỗ vai anh một cái: "Thật xin lỗi, sợ rằng tôi làm phiền lụy đến anh rồi."

Người trẻ tuổi ngẩn ra, nhất thời cảnh giác, đồng thời có mấy chiếc xe từ đằng xa phóng tới dừng lại bên cạnh hai người trẻ tuổi, mấy người đàn ông đã mở cửa xe đi xuống.

Ôn Văn vòng qua sau, đối với những người vừa mới xuống xe nhỏ giọng nói: "Cảm ơn đã giúp tôi, đừng làm khó dễ bọn họ."

Cố Minh Sâm vẫn ghé mắt nhìn cô, đầu tiên là bị cô làm ngẩn người, mấy ngày không thấy mà khuôn mặt cô gầy gò, tiếp đó lại bị giọng nói xa cách của cô mà tức giận: "Hạ Trầm cũng dám giam lỏng em, nếu không đưa họ đến căn sát thì thật là nhẹ quá."

Ôn Văn im lặng nhìn anh, Cố Minh Sâm khoát tay áo, phân phó mấy câu với người trước mặt.

Người đàn ông tên Duy Nặc đáp đáp, tiếp mở cửa xe đi xuống, tài xế vận chìa khóa đã dẫn đầu chờ hai người đi, chỉ còn lại mấy người đang dưới đèn đường giăng co.

Cố Minh Sâm trầm mặc một hồi, anh đang chờ Ôn Văn chủ động nói chút gì, kết quả người phụ nữ này như mất hồn, bộ dáng kia để cho anh phiền não tới cực hạn, không nhịn được cũng có chút tức giận: "Không phải em muốn nói gì với anh hay sao?"

Ôn Văn quay đầu, ánh mắt thanh thanh minh minh , không có nửa phần giả vờ: "Nói gì? Không phải là nói cảm ơn rồi sao?"

Cố Minh Sâm sắp bị cô làm tức chết: "Em và hẳn rồi cuộc thế nào?" Trước Hạ Trầm công bố sắp kết hôn, lại không bao lâu, chuyện lại thành ra như vậy. Lúc Ôn Văn liên lạc với anh, anh khẩn trương đến mức run tay, nghe tới cô nhờ giúp đỡ với lý do này liền nổi trận lôi đình, anh không ngờ Hạ Trầm có thể tiện tiện như vậy, cư nhiên giam lỏng cô!

"Anh ta không phải ——" Cố Minh Sâm cau mày, nhìn sắc mặt trắng bệch của cô không nói nên lời "Làm chuyện gì có lỗi với em?"

Ôn Văn trầm ngâm chốc lát, lại nói: "Em nhờ anh giúp đỡ, là bởi vì dưới mắt chỉ có anh mới giúp được em, những chuyện khác, em muốn tự mình giải quyết."

Nếu như liên lạc với Tiêu Tiêu, sẽ bị Hạ Uyên biết, nhưng nếu A Tước nói đều là thật, như vậy khó tránh khỏi sẽ bị Hạ Uyên giờ thủ đoạn. Cho dù cô với Hạ Trầm đi tới bước này, cô cũng không muốn làm công cụ trả thù cho người khác. Báo cảnh sát lại càng không thể, cho nên chỉ có Cố Minh Sâm là người phù hợp nhất.

Ánh mắt Cố Minh Sâm nhìn chăm chăm vào cô, cuối cùng đầu hàng: "Tùy em."

Anh nói là nói như vậy, nhưng anh cũng chẳng để tâm , dẫn cô trở về nơi mình ở, lần đầu tiên Ôn Văn tới đây.

Biệt thự màu trắng đen, được lắp đặt thiết bị đơn giản có điều khi vào cửa cô nhìn tủ giày lại không có giày nữ, nhìn qua cũng không giống là có phụ nữ ở qua. Chỉ có nơi này là Hạ Trầm không tra ra được , chứ những chỗ cô chắc chắn Hạ Trầm sẽ tìm ra được.

"Hạ Trầm sẽ không tìm được nơi này, cho dù phát hiện cũng không có chuyện gì, an ninh rất tốt." Cố Minh Sâm đứng ở giữa phòng khách, hai tay nhét vào túi an tĩnh nhìn cô.

Ôn Văn gật đầu một cái, không nói gì.

Cố Minh Sâm nhìn cô một hồi, nhẹ nhàng hắng một cái: "Lạnh không? Để anh vắn nước nóng, tắm cho thoải mái."

Ôn nhìn chằm chằm đôi con mắt đen nhánh của anh, tâm tình anh có chút đè nén, thì ra là anh đang cuốn vào trong một tình yêu vô vọng, lúc này cô chỉ nhìn là cũng biết đối phương đang nghĩ gì.

"Em có thể chăm sóc tốt cho mình, anh không cần phải để ý đến em." Nhờ Cố Minh Sâm giúp đỡ là cô suy nghĩ hồi lâu mới ra quyết định, nhưng điều này chẳng nói lên được gì, cho nên vẫn là không nên cho anh chút hi vọng gì.

Cô nhìn Cố Minh Sâm khẽ một lúc, quay người đi lên lầu.

Cố Minh Sâm đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô mỏng manh, đơn độc từng bước lên lầu, ánh mắt khẽ tối đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Khách sạn Hoàng Đình, phòng 1602.

Hạ Trầm liếc nhìn đồ vật trước mặt, sắc mặt khẽ trầm xuống: "Đã nói không cần."

Tường Thắng đưa quần áo tắm rửa cho A Tước, ngay tiếp theo ánh mắt của A Tước cũng vô cùng vi diệu, cô không nhận được thở dài: "Thuận tay mà thôi, đồ không nên đụng không có chạm qua."

Cô biết Hạ Trầm không thích người khác lộn xộn vật của anh, mình cũng sẽ không vượt khuôn đến cầm đồ lót các loại của em chồng, chỉ cầm hai kiện áo sơ mi: "Chuyện xảy ra quá đột ngột, A Tước khẳng định còn không kịp chuẩn bị, đều là người trong nhà, không cần khách khí như vậy."

Hạ Trầm không đón thêm lời, chỉ một tay kia nhận lấy tài liệu cô mang tới, A Tước giúp đỡ người dậy.

Tường Thắng vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt huyết sắc lui sạch của anh, chờ anh cúi đầu xem văn kiện còn nói: "Thật không cần đi bệnh viện? Đây là vết thương do đạn bắn."

"Không cần." Hạ Trầm nhỏ giọng trả lời, tầm mắt vẫn như cũ rơi vào trên tài liệu trước mặt, chỗ cổ áo choàng tắm còn mơ hồ lộ ra dấu vết màu trắng do đeo băng.

Tường Thắng nhìn khí sắc anh vô cùng kém, mi tâm khẽ chau, quay đầu lại liếc nhìn một mực yên lặng không lên tiếng A Tước: "Nếu như không phải là cần phải cô quyền chuyển nhượng này, có phải các người ngay cả tôi cũng muốn gạt hay không?"

Cùng bạn xem xong 《ca cùng hóa》, kết quả là nhận được điện thoại của A Tước, chỉ nói yêu cầu cấp bách quyền chuyển nhượng của cô. Sau cô tự mình gọi điện thoại cho Hạ Trầm mới biết đối phương trúng đạn, hơn nửa hai ngày nay Hạ gia có chuyện lớn xảy ra.

A Tước im lặng nhìn cô, coi như chấp nhận.

Tường Thắng hít một hơi, đã không biết nên nói cái gì cho phải: "Chuyện lớn như vậy —— Hạ thị đổi chủ, ngày mai tất cả các tờ báo ở Thanh Châu cũng sẽ đều đăng."

Hạ Trầm đặt tài liệu trong tay sang một bên, trên mặt cũng không có biểu cảm quá đa tình, giống như trước mắt thất thế không phải anh. Mắt anh đen nhánh lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Tường Thắng, vài giây sau lại khẽ nâng lên môi: "Cộng thêm cổ phần đứng tên chị, thật ra thì Hạ Uyên cũng không chiếm được nhiều tiện nghi, mất nhiều công sức như vậy tôi vẫn là cổ đông lớn thứ 2 Hạ thị như cũ."

Anh tĩnh lặng, nụ cười khóe môi lại sâu hơn một chút: "Chỉ là Tường Thắng, chị thật không muốn cùng tôi chơi, điều kiện phía trên này cho dù chị không phải chủ thích thêm tôi cũng sẽ làm như vậy, không tin tưởng tôi như vậy sao?"

Trên mặt Hạ Trầm đang cười, đáy mắt lại đã sớm lạnh lẽo thấu xương.

Mới vừa thấy những điều kiện trong tài liệu chuyển nhượng cổ phần này anh còn tưởng rằng mắt mình có vấn đề, người phụ nữ nhu nhu nhược nhược từ trước đến giờ ở trong mắt của anh, lúc này lại có công phu sư tử ngọam, vào lúc anh chán nản nhất.

Mặt Tường Thắng liền biến sắc, mắt tự nhiên trắng bệch, lại vẫn mím môi nhân nhật nụ cười: "Tôi cô nhi quả mẫu, tự nhiên muốn vì tương lai suy tính. Những thứ cổ phần này nếu như rơi vào trong tay Hạ Uyên, tôi và Đình Diễn sẽ mất mạng rất nhanh. Nhưng cho cậu thì không giống ——"

Cô lặng yên nhìn chăm chú vào Hạ Trầm, rất thông minh che giấu không nói tới đoạn tình cảm bí ẩn kia: "Sẽ không tổn thương tôi và Đình Diễn, ngược

lại, những thứ cổ phần này cho cậu sau nếu Đông Sơn tái khởi, theo quan hệ của cậu và Hạ Phong sẽ luôn luôn chăm sóc mẹ con chúng tôi. Nhưng đây là giang sơn cậu khổ cực chiếm được, khó bảo toàn tương lai tôi và Đình Diễm cũng sẽ bị coi là cái đing trong mắt, cho nên tôi chỉ có thể hiện tại kiếm nhiều chỗ tốt."

Hạ Trầm lặng lẽ, trong đầu thứ nhất lóe lên ý niệm lại là —— Báo ứng.

Thì ra là bị người khác lợi dụng cảm giác chính là như vậy?

Nhưng rất kỳ quái, giờ phút này Hạ Trầm cảm thấy tức giận, nhưng không có bao nhiêu cảm giác khó chịu, nhịp tim vững vàng mà trấn định. Anh thậm chí chính là thay anh cả không đáng giá nhiều hơn.

Điện thoại A Tước đột ngột đánh vỡ một phòng lạnh cứng, anh tiếp sau sắc mặt bỗng chốc biến đổi, Hạ Trầm ở bên cạnh nhìn, trái tim không khỏi trầm xuống.

Quả nhiên anh cắt điện thoại xong, A Tước liền nhỏ giọng nói một câu: "Không thấy bác sĩ Ôn."

Tường Thắng cũng ngẩn ra, theo bản năng liếc nhìn Hạ Trầm.

Con mắt sắc của Hạ Trầm chuyển lạnh trong nháy mắt, cả người toàn thân đều giống như che kín một tầng khí lạnh, sắc mặt cực điểm khó thấy được, một câu nói gần như là từ nơi lồng ngực hét ra: "Một đám phế vật."

Anh nói xong cư nhiên muốn xuống giường, A Tước vội vàng đưa tay đi cản anh: "Cậu làm cái gì, bác sĩ nói không thể ——"

Hạ Trầm lạnh lùng nhìn anh một cái, hốc mắt đỏ ngầu giống như nổi giận trước sư tử. A Tước còn chưa nói xong tất cả lời nói đều cấn ở cổ họng, anh đã lâu không gặp qua người đàn ông này lộ ra ánh mắt hung ác đáng sợ như thế rồi, ngay cả bị Hạ Uyên ám toán đá ra khỏi hội đồng quản trị cũng không trông thấy anh lại mất khống chế dễ giận như thế.

"Không thể để cô ấy một mình." Hạ Trầm vừa nói, trong đầu trắng xóa cái gì cũng không nghĩ được, anh không dám nghĩ Ôn Văn đi nơi nào, nếu như gặp phải Hạ Uyên ——

Anh cảm tới áo sơ mi thật nhanh, cũng không để ý tới Tường Thắng ngay trước mặt, lu loát chuẩn bị thay, nhưng còi ra dây áo choàng tấm tay cũng run không chế không được.

A Tước còn chưa phải sợ chết cản lại anh: "Con mẹ nó cậu không muốn sống nữa? Cho dù muốn tìm vẫn là có tôi, tôi nhất định giúp cậu tìm người trở lại."

Hạ Trầm đưa lưng về phía A Tước, nhưng tự dung, A Tước có thể cảm thấy bả vai anh mơ hồ đang run rẩy, qua một hồi lâu mới nghe được âm thanh trầm thấp khàn khàn: "Đó là anh nói, không tìm về được, tôi không tha cho anh."

-

Nhưng cô ấy có lòng tránh, anh muốn đi nơi nào tìm?

Liên tiếp qua chừng mấy ngày, Thanh châu lại lớn như vậy, một chút tin tức của Ôn Văn cũng không có.

"Đã xác định không phải Hạ Uyên làm. Đám côn đồ kia các kếp tất cả đều là người ngoài tình, tìm được bọn họ cũng là hỏi gì cũng không biết, nhưng cho bọn hắn xem qua hình, có liên quan tới Cố Minh Sâm." A Tước nhìn người đàn ông trên giường khí sắc càng kém, có chút không nhẫn tâm còn nói, "Đã tìm người đi theo hắn rồi, tạm thời còn không có tin tức."

Tròng mắt Hạ Trầm không nói, nhưng lông mi đen rậm một mực kịch liệt run rẩy.

Cô vì rồi đi anh, cư nhiên quay đầu lại đi tìm Cố Minh Sâm!

Anh luôn cho rằng ở trong lòng Ôn Văn, Cố Minh Sâm là tồn tại đặc biệt, yêu không được, hận cũng không thể, nhưng vẫn e sợ mà tránh không kịp. Hiện tại, cô quay đầu lại đi cầu hắn? Mục đích đúng là vì rồi đi anh.

Cô hận anh. Đã vượt qua Cố Minh Sâm rồi sao?

Hạ Trầm không nói được lúc này mình rốt cuộc là phần hận hay là ghen tỵ, anh chỉ biết chỗ ngực đó nhéo rất khó chịu, loại cảm giác này từ trước đến nay chưa từng có. Anh tự tay đi lấy thuốc giảm đau ở tủ đầu giường, A Tước không chịu nổi đoạt lấy: "Cậu thật sự cho rằng cái này là linh đan diệu dược sao?"

Nói xong lại cảm thấy không đúng, mi tâm căng thẳng: "Vết thương lại đau, có muốn hay không tìm bác sĩ tới xem một chút?"

Quả đám của Hạ Trầm nắm chặt, nơi khớp xương cũng phồng trắng. Đau không phải vết thương, anh quá rõ ràng là nơi nào rồi, tự xưng là trận trò chơi này anh mới là người khống chế, lúc này xem ra, thua là anh mới đúng. Anh một mực nghiên cứu suy nghĩ, nhược điểm của Ôn Văn, đúng bệnh hốt thuốc, từng bước tính toán, lại quên đối với một người bỏ ra nhiều tình lực như vậy cũng là một loại hình thức trả giá tình cảm.

A Tước nhìn bộ dáng kia, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì, khẽ thờ dài, bắt đầu đi kéo tay vịn ghế hướng bên giường ngồi xuống: "Cô ấy nếu như thực là bị Cổ Minh Sâm mang đi, cho cô ấy chút thời gian tĩnh táo cũng tốt. Trước cậu ép quá gấp, không có nhìn cô ấy đã càng ngày càng kháng cự cậu sao?"

Hạ Trầm mắt nhắm không nói ra khỏi miệng, anh ở đâu ra nghĩ ép Ôn Văn, anh rõ ràng là sợ.

Sợ cô rời đi bên trong phạm vi tầm mắt của anh, sợ cô gặp chuyện không may, sợ hơn cô bị Cổ Minh Sâm tìm được.

Hạ Trầm kiêu ngạo một đời, nhưng cũng không dám thừa nhận Cổ Minh Sâm là một cái khe không qua được trong lòng của anh, đó là người đàn ông đầu tiên Ôn Văn yêu, bọn họ có bao nhiêu điều nhớ lại, chỉ ở điểm này anh liền thua, vĩnh viễn so ra kém.

Trước kia Cổ Minh Sâm không quan tâm Ôn Văn, nhưng bây giờ hắn nghĩ quay đầu lại, hắn quay đầu lại, có phải Ôn Văn sẽ không còn đứng ở chỗ nào? Trước kia, Hạ Trầm rất xác định, nhưng bây giờ giống như cái gì cũng không xác định được.

A Tước nhìn sắc mặt anh đen tối không rõ, đáy mắt lại đầy đủ khổ sở, quả thật cả kinh tột đỉnh, đây là Hạ Trầm mà hắn biết cái gì cũng không quan tâm sao?

-

Ôn Văn từ sau khi rời đi nhà Hạ Trầm cũng không nhân rồi, cô không trông cậy vào Hạ Trầm biết được chân tướng, muốn mình bắt tay vào điều tra. Nhưng trước mắt ra cửa phải cực kỳ chú ý, lại bị Hạ Trầm tìm được thì phiền toái, cho nên cố ý cái trang giả bộ, mũ lưỡi trai áo mũ trùm đầu, vóc người cô nhỏ nhắn mảnh mai, lúc này xem ra cũng có chút bộ dáng học sinh trẻ trung ở đây.

Vận số của cô cũng không tệ lắm, nhà ở của chú Trần ở nơi chính phủ đang tìm cách giải tỏa, cũng có rất nhiều người đi, nhưng còn dư lại không ít gia đình điều kiện không tốt không có tiền mua nhà.

Một đường đi tới, đụng phải đến mấy đứa bé ở trong ngõ hẻm chơi đùa, phòng ở cũ kỹ xem ra có chút nguy hiểm, cự ly giữa 2 nhà rất gần.

Ôn Văn chú ý đến trong ngõ hẻm có một cửa hàng rất cũ kỹ, vừa nhìn thiết bị lắp đặt cũng lâu lắm rồi, cửa tự máy ông bà đang đánh bài, trời lạnh như thế này cảm xúc còn rất hăng.

Cô giả vờ đi mua bình nước, đứng ở cửa uống, sau một lát liền hàn huyên cùng chủ nhân cửa hàng: "Ông chủ, ông biết Trần Mạnh Quang trước kia ở chỗ này không?"

Vừa nói danh tự này, khóe mắt ông cụ hơi híp, kỳ quái quan sát cô một cái: "Cô hỏi cái này làm gì?"

Ôn Văn vừa nhìn thì có vẻ như đùa giỡn, cười nói: "Đó một bà con xa của cháu, đã nhiều năm không liên lạc, nghe nói trước kia ở nơi này."

Ông chủ kia nghe vậy sắc mặt càng khó coi hơn, vốn đang xem báo, chợt "Pằng" một tiếng liền đập mạnh tờ báo lên trên bàn: "Tôi không biết cái gì Trần Mạnh Quang, cô còn mua gì không, không mua liền đi nhanh lên, đứng cản trở."

Ôn Văn không ngờ sắc mặt ông cụ biến được nhanh như vậy, nhưng người này nhất định là biết chú Trần, nếu không thế nào lập tức có thể nhớ tên đầy đủ đây? Cô quanh co nói: "A, cháu còn muốn cái này."

Tùy tiện chọn túi bánh bích quy đặt ở trong túi xách, thời điểm ông cụ lấy tiền vẫn trầm mặt như cũ.

Ôn Văn không hỏi được tin tức hữu dụng nào, đứng ở trước nhà có chút nhụt chí, cũng không biết là quan hệ giữa chú Trần và láng giềng không tốt hay vẫn là phương thức của cô có vấn đề, tóm lại không thể hỏi ra được.

Ôn Văn còn nghĩ lên tầng đi xem một chút có đầu mối gì không, mới vừa đi mấy bước liền nghe được có người gọi mình.

"Ôn Văn!"

Âm thanh kia quá quen thuộc, cô không cần quay đầu lại cũng biết là ai, chỉ là không ngờ ăn mặc thành ra như vậy cũng có thể bị anh nhìn một cái là ra. Ôn Văn cẩn thận xoay người, quả nhiên thấy Hạ Trầm trầm mặc đứng ở cách đó không xa tối tăm nhìn cô.

Ôn Văn nắm thật chặt ngón tay, ánh mắt thật nhanh quan sát một chút hình thức giờ phút này, Hạ Trầm cách vị trí của cô cũng không xa, nhưng nhìn bộ dáng thản nhiên của anh, chỉ sợ sớm đã có hậu chiêu.

Ngược lại cô cũng không vội chạy, đứng tại chỗ lạnh lẽo hỏi: "Có chuyện gì không?"

Tay Hạ Trầm giấu ở trong túi áo bành tô đã sớm nắm chặt thành quyền, trong nháy mắt anh ngồi ở trong xe thấy cô, huyết dịch của cả người mới giống như là lần nữa đốt lên, tham lam nhìn chăm chú vào cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết của cô gần như không chuyển mắt, trong khoảng thời gian này anh nghĩ đến cô sắp muốn điên rồi.

Nhưng giờ phút này, cô liền đứng ở trước mặt anh, ánh mắt nhìn anh rồi cuộc không giống trước kia, giọng nói thậm chí xa cách tới cực điểm, chỉ là như vậy không cảm tình chút nào.

Anh không nói lời nào, từng bước từng bước đi tới phía trước cô, nhìn thật chặt hai mắt của cô, cố gắng muốn từ bên trong tìm kiếm chút gì.

Nhưng cho dù đứng ở trước mắt cô, cùng cô hô hấp và nghe thấy, trên mặt cô vẻ mặt cũng lạnh nhạt tới cực điểm.

Hạ Trầm đề nén cảm xúc dồi sông lấp biển nơi lồng ngực, hít thật sâu mới nói: "Trở về với anh, tất cả áp án nợ em sẽ đều trả lời em hết, không mang theo nửa câu nói láo."

Ôn Văn cười khe khẽ một tiếng, nhún vai nói: "Không cần, chân tướng ở đâu, tôi cảm thấy mình tra được có thể tin hơn. Lời của anh, về sau ngay cả một dấu chấm câu tôi đều sẽ không tin."

Lúc cô nói lời này thì vẻ mặt vô cùng bình thản, giống như đang nói một chuyện vô cùng không trọng yếu.

Hạ Trầm không nói một lời nhìn cô, Ôn Văn bình tĩnh hiểu ra lại gạt đầu một cái: "Dĩ nhiên, Hạ tiên sinh cũng có thể dùng phương thức giống nhau tới ngăn cản tôi, nhưng là chỉ cần tôi còn sống, nhất định phải trả ba tôi một cái công đạo."

Hai người đứng ở trước tòa nhà loang lổ theo năm tháng, toàn thân Hạ Trầm là áo đen quần đen, mặt lại trắng bệch như tờ giấy. Ở trong mắt cô, anh không chỉ không thành tín, ngay cả phẩm cách cũng thấp kém.

Anh sợ run thật lâu mới khàn giọng nói: "Anh sẽ không làm thương tổn em."

Ôn Văn không có biểu cảm gì bĩu môi, cười như không cười chế nhạo nói: "Đúng nha, anh là lương tâm bán khoán muốn bồi thường tôi đấy. Bởi vì Trương Thăng?"

Tư thái cô không sao cả thật sự là đâm đúng chỗ Hạ Trầm, môi mỏng vừa động, khó khăn nói: "Đừng đoán loạn."

Ôn Văn thấy bộ dạng đầy mắt tình thâm bất hoặc của anh, trái tim còn rất nhỏ co rúm hạ xuống, không thể tin, không thể tin nữa, người đàn ông này am hiểu nhất chính là lời nói dối và lừa gạt!

Cô cố làm ra vẻ thoải mái mà lui về phía sau, khoe môi khẽ nâng lên.

Tròng mắt đen của Hạ Trầm căng thẳng, lập tức ý thức được không đúng, nhưng đã tới không kịp rồi. Ôn Văn lớn tiếng và lại khác thường rõ ràng kêu một câu: "Nhà đầu tư tới cùng mọi người đàm phán, mau tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Quả nhiên lời Ôn Văn vừa hô ra khỏi miệng, các ông cụ bà cụ vốn đang đánh bài cũng lập tức ngừng lại, nhất tề quay đầu nhìn Hạ Trầm. Anh đứng ở nơi đó thật sự quá rõ ràng, nhìn người này ăn mặc thì rất có tư vị nhà tư bản.

Ngay cả những đứa bé đùa giỡn trong ngõ hẻm hình như cũng nghe hiểu ba chữ "Nhà đầu tư", mắt to vụt sáng vụt sáng nhìn chăm chăm tới đây.

Sắc mặt Hạ Trầm từ từ trở nên xanh mét, vẫn không nhúc nhích như cũ, chỉ là nếu nhìn kỹ không khó phát hiện gân xanh trên trán anh nổi lên, hiển nhiên là bị Ôn Văn làm cho tức giận đến muốn chết.

Thủ hạ của anh đã có mấy người thật nhanh từ trong xe theo tới, ánh mắt Hạ Trầm lại một khắc cũng không rời đi người đang muốn mượn cơ hội trốn chạy, đối với người bên cạnh phân phó nói: "Đi theo cô ấy."

A Tước không có ở đây, hôm nay tới tất cả đều là hộ vệ đối với anh hết sức trung thành, nghe lời này khẽ cau mày: "Nhưng anh Ba, vết thương của ngài còn chưa khỏe, ngộ nhờ gặp chuyện không may ——"

Trước mắt những người này đều là những hộ bị cưỡng chế, vừa nhìn chính là biết trước kia cùng nhà khai thác bộ dáng không thể nào vui vẻ, đáy mắt tất cả đều tràn đầy địch ý, vậy lại tốc độ cũng cực nhanh, ai biết dưới kích động có thể làm ra chuyện gì?

Hạ Trầm bèn nhón nhìn người nọ nói chuyện, người nọ cắn răng, còn một mình hướng Ôn Văn đuổi theo, để lại hai người bảo vệ Hạ Trầm.

Ôn Văn nhìn thấy vào lúc này vài người còn lại đến đuổi theo mình, cũng không đoái hoài tới thường thức Hạ Trầm quần bách, đề thấp vành nón hướng trong hẻm nhỏ chạy.

Hạ Trầm xuyên thấu qua đám người nhìn chăm chú vào bóng lưng không lưu luyến chút nào này, tay bọc tại trong túi áo bành tô cơ hồ muốn đem khớp

xương cho bóp nát.

Trước sáu tuổi, Ôn Văn đều ở loại địa phương này lớn lên, ngõ hẻm cong cong quẹo quẹo đối với cô mà nói quả thực là chuyện nhỏ, rất nhanh sẽ bỏ rơi đám hộ vệ kia. Cô đứng ở giữa dòng xe chạy ngay ngã tư đường khẽ thở dốc một hơi, sau khi tĩnh tâm lại, trong đầu lại không đúng lúc nhớ lại sắc mặt Hạ Trầm mới vừa rồi.

Xem ra có chút không tự nhiên, giống như ngã bệnh, dưới vành mắt cũng có bầm đen nồng đậm.

Cô dùng sức lắc đầu, anh ngã bệnh có quan hệ gì với cô? Dưới mắt việc cấp bách là tra rõ cái chết của cha bởi vì, nhất định không thể để cho ông chết oan còn mơ hồ không hiểu rõ nguyên nhân!

Bước một bước lên phía trước muốn đi, chợt có xe dừng ngay ở trước người, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt âm trầm của Hạ Trầm, đáy mắt anh rõ ràng có lửa giận, vẫn hết sức không chế: "Lên xe, đừng ép anh động thủ."

Ôn Văn cắn chặt răng, cô không ngờ Hạ Trầm thoát thân nhanh như vậy, lui về phía sau một bước muốn chạy trốn, nhưng sau lưng bỗng dưng đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

Cô nhìn cặp mắt tối đen không hề bận tâm của Hạ Trầm, trong lòng không nhịn được mắng một câu.

-

Ôn Văn vừa mới bị ép lên xe, Hạ Trầm không khống chế được nghiêng người ôm thật chặt cô vào trong ngực: "Hành hạ như thế không mệt? Em không chạy thoát được đâu, chẳng bằng ngoan ngoãn nghe lời."

Người phụ nữ trong ngực dĩ nhiên sẽ không để cho anh đang hoảng hốt, hướng cần cổ anh hung hăng cắn một cái, nửa phần tình cảm và thể diện cũng không lưu: "Hạ Trầm, làm sao anh còn có mặt mũi đối với tôi như vậy?"

Hạ Trầm khẽ nhíu mày, cần cổ đau rất, duỗi tay lần mò hình như còn có chút nhàn nhạt tia máu dính tại trên đầu ngón tay. Vị trí này, chỉ cần thoáng lệch một tác là có thể cắn được trên động mạch, anh trừng mắt nhìn cô, quả nhiên là trên mặt tràn đầy căm hận.

Anh không nhịn được đưa tay sờ sờ gương mặt hơi lạnh của cô, muốn dùng lòng bàn tay bùng bít cho nóng lên, lại bị cô không chút lưu tình đẩy ra. Hạ Trầm cũng không giận, nhỏ giọng nói: "Là anh không tốt, trước quá tự phụ làm em bị thương, Tiểu Văn, cho anh thêm một cơ hội."

Ôn Văn dùng ánh mắt như nhìn người bệnh thần kinh nhìn anh.

Hạ Trầm lặng yên, còn nói: "Cái chết của cha em chẳng quan hệ tới anh, anh chỉ là muốn chăm sóc em thôi."

Ôn Văn cười trào phúng một tiếng, lông mày thanh tú khẽ treo lên: "Thật xin lỗi, hiện tại tôi đặc biệt thấy phiền nhà họ Hạ các người."

Tất cả cảm xúc Hạ Trầm cứng ở trên mặt, Ôn Văn vừa cười nói: "Mặc kệ anh là nghĩ thay người nào chuộc tội cũng tốt, hoặc là lương tâm phát hiện, tôi đều có quyền không chấp nhận chứ?"

Đúng, anh sẽ không ép em." Hạ Trầm đáp trả, khôi phục rất nhanh bộ dáng thường ngày. Anh cũng có thể hiểu cảm thụ của Ôn Văn, cái chết của cha trực tiếp đã tạo thành cô như bây giờ, dung từ "Cửa nát nhà tan" để hình dung cũng không quá đáng, sở dĩ phải hận anh giận lấy sang anh đều có thể hiểu, nói cho cùng, đều là chính anh làm hư việc.

"Lái xe." Hắn nhắm mắt dựa vào thành ghế, trầm giọng phân phó tài xế.

Mới vừa rồi cùng đám cư dân kia xảy ra xung đột, sau lại xé rách với Ôn Văn, hình như lại không cẩn thận đụng đến vết thương, hiện tại từng tế bào toàn thân đều đau.

Ôn Văn nhìn anh một cái, cẩn thận từng li từng tí đưa tay dò vào túi áo trong, ai biết mới vừa đụng phải điện thoại di động, người đàn ông bên cạnh đã lên tiếng: "Anh không muốn quá thô bạo đối với em, Tiểu Văn, nghe lời một chút."

Ôn Văn thật muốn đập di động lên trên mặt anh, trên thế giới này tại sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy!

-

Lần này, Hạ Trầm không mang cô trở về ở biệt thự, mà là đi Hoàng Đình, cái phút chốc thấy số phòng kia, Ôn Văn thật là liền cười lạnh cũng tiết kiệm: "Anh gần đây thiếu phụ nữ?"

Hạ Trầm cũng không để ý tới cô giấu cọt, mở cửa sau đưa tay ôm trên eo cô, đối với mấy người sau lưng nói: "Mặc kệ nghe được âm thanh gì, nếu tôi không phân phó đều không được đi vào."

Bọn cận vệ liếc nhìn mặt Ôn Văn tức giận, chần chừ vẫn là gật đầu đáp ứng.

Ôn Văn bị anh mang theo vào phòng, vừa mới khóa cửa xong, hơi thở đàn ông liền cuốn tới. Anh cường thế cầm khuôn mặt của cô, dùng sức đè cô ở trên cánh cửa, cúi đầu liền ngậm đôi môi của cô dùng sức mút lấy.

Cho dù khí sắc anh không tốt, hơi sức Ôn Văn cũng không bằng anh, hai người như 2 con thú giống như nhau, đụng tất cả chỗ đồ trước cửa lên trên mặt thảm. Ôn Văn lấy tay hung hăng đâm bộ ngực anh, một cái so một cái càng hung ác, trong lòng cô không nói ra được hận cùng oán, đều như vậy, tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho cô?

Hạ Trầm ở trong môi cô dùng sức lật khuấy, hấp thu ngọt ngào trong miệng cô, hình như chỉ có hình dạng này mới có thể làm cho lo lắng trong lòng từ từ xua tan, chỉ có như vậy mới xác định, thật là đã tìm được cô trở lại.

Thật ra thì hôn như vậy vô luận là người thi bạo hay người chịu đựng cũng sẽ không cảm thấy thoải mái, nhưng Hạ Trầm không muốn buông tay, gặm cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô cho đỏ lên, lúc này mới từ từ buông cô ra.

"Anh nhớ em." Anh khàn giọng ở bên tai cô nói ra một câu, ba chữ này đối với Ôn Văn giống như độc dược, nghe được làm cho ngũ tạng lục phủ đều co quắp.

Cô ngẩng đầu căm giận nhìn anh, lại là: "Tôi hận anh."

Hạ Trầm ngẩn ra, hồi lâu mới kéo kéo khóe môi: "Anh biết rõ."

Ôn Văn nắm tay chặt thành nắm đấm, thế nhưng lúc này cảm thấy vô lực cực kỳ, cô không biết nên làm sao sao đối mặt với người này, ngay cả nhìn anh một cái đều cảm thấy trong lòng khó chịu cực kỳ.

Hạ Trầm tĩnh lặng một hồi, bá đạo dặt tay của cô đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Gần đây anh gặp phải chút phiền toái, tạm thời chỉ có thể ở tại nơi này, em cũng đừng đi, đợi cho tốt."

Ôn Văn muốn hỏi anh ở đâu ra tự tin như vậy tùy ý làm bậy tùy tiện an bài cuộc sống của cô, nhưng vừa nghĩ, cùng loại người căn bản không đạo lý này nói không được gì. Anh dẫn cô vào phòng ngủ, trong nháy mắt Ôn Văn nhìn đến giường liền trực tiếp muốn chạy.

Hạ Trầm chặn ngang liền ôm lấy cô, ở bên tai nàng cúi đầu cười nói: "Anh bị thương, mặc dù không ảnh hưởng làm công việc dùng thể lực, nhưng trước mắt anh vội dưỡng tốt đã."

Anh chưa nói tại sao gấp gáp, chỉ trực tiếp cầm hòm thuốc đưa cho cô: "Giúp anh đổi thuốc."

Ôn Văn liếc mắt, phối hợp ngồi ở trên ghế sa lon không nói lời nào, đôi tay vẫn đặt ở trong túi áo.

Hạ Trầm cũng không miễn cưỡng cô, cởi quần áo từng món một, trên ngực đeo băng quả nhiên ấn ra vết máu đỏ ngầu. Ôn Văn nhìn thấy, nhưng khác chế khác thường trong lòng, quay đầu đi không nhìn lại anh: "Anh không phải nói sẽ nói cho tôi sự thật sao, hiện tại rõ ràng rồi, nói nghe một chút."

Bên kia, Hạ Trầm hồi lâu cũng không có âm thanh, Ôn Văn nghi ngờ liếc mắt nhìn, thấy mây rậm anh nhú lại, sắc mặt còn đáng sợ hơn hồi nãy nữa. Đại khái là vết thương đau dữ dội? Cô thoáng nghiêng người liếc mắt nhìn, không khỏi ngẩn ra.

Là vết thương đạn bắn, giờ phút này miệng vết thương lại máu đỏ một mảnh, cô nắm quả đấm một cái, vẫn không đi qua.

"Đói không? Cùng nhau ăn cái gì đi." Hạ Trầm rất nhanh đã đổi sang kiểu dáng áo đơn giản, an tĩnh đứng ở trước người cô.

Ôn Văn không nhìn được giường mất: "Chơi thật hay sao? Anh giam tôi lại, nếu tôi tìm được cơ hội sẽ lại chạy trốn, Hạ Trầm, chúng ta đều là người lớn, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay không được sao?"

Hạ Trầm lặng yên rũ lông mi, hồi lâu lại đưa tay sờ sờ tóc mái mềm nhũn của cô: "Tiểu Văn, anh thừa nhận lúc bắt đầu mục đích của anh không tinh khiết, nhưng bây giờ anh đã xác định tâm ý của mình. Đã không có khả năng chia tay, em sớm dứt ý niệm này đi."

Ôn Văn nghe vậy ngược lại nghiêm túc nhìn anh, giây lát, nhàn nhạt mà cười hỏi: "Anh nói là, bây giờ anh thật yêu thích tôi?"

Hạ Trầm gật đầu thừa nhận: "Đúng"

Khóe mắt Ôn Văn cũng híp lại: "Vậy thì tốt, nếu thật yêu thích tôi, lại muốn bồi thường tôi, không bằng. Giúp tôi trói Tường Thắng lại, trả cha tôi một cái công đạo?"

-

Môi mòng Hạ Trầm khẽ mím, tóc ngắn đen nhánh phát tra dưới ngũ quan nghiêm trang mà thâm trầm, đáy mắt sâu giống như một giếng nước không nhìn thấy đáy, hồi lâu mới nói: "Trừ cái này."

Mặt Ôn Văn không thay đổi nhìn anh, đáp án dĩ nhiên là như đã đoán trước, chỉ là thời điểm chính tai nghe được, đáy lòng không tránh được vẫn có từng tia một bi thương. Cô căn bản không tin tưởng trong miệng Hạ Trầm nếu nói thích, cũng sẽ không ngu xuẩn đi ôm bất kỳ ảo tưởng nào nữa.

Hạ Trầm nhìn chăm chú vào mỗi một tác biểu tình biến hóa trên mặt cô, con mắt sắc cũng theo đó âm thầm, cúi người ở bên người cô ngồi xuống, không để ý ý nguyện của cô vờn vàng bắt được ngón tay nàng trắng của cô, một tay kia lại trực tiếp đưa vào trong túi áo.

Ôn Văn nghĩ giấy giũa đã không kịp, trơ mắt nhìn anh lấy di động, sau đó điều tra trang chính.

Quả nhiên đang ở chế độ ghi âm.

Trên mặt Hạ Trầm nhìn không ra bất kỳ hi nộ, chỉ trực tiếp trượt điện thoại di động mà trảng vào trong ly thủy tinh đang đựng nước ấm: "Anh nói rồi để cho em nghe lời một chút, bây giờ ở cùng anh, tạm thời không cần điện thoại di động."

Ôn Văn giận đến đôi môi đều phát run, người này lại còn vô liêm sỉ quay đầu tiếp tục hỏi nàng: "Cái khác anh đều có thể đồng ý với em, còn có tâm nguyện gì?"

Ôn Văn xem bộ dáng anh giờ phút này ngược lại hết sức chân thành, cũng làm ra dáng vẻ nghiêm túc hỏi đáp: "Thật là trùng hợp, xác thực có một tâm nguyện muốn cho Hạ tiên sinh giúp tôi thực hiện."

Hạ Trầm an tĩnh nhìn cô, Ôn Văn lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn, nói: "Có thể hay không xin Hạ tiên sinh, rút ra khỏi cuộc sống của tôi, về sau cũng đừng xuất hiện nữa."

Hạ Trầm đã biết ở trong tình cảm Ôn Văn rất lý trí, trong chuyện với Cố Minh Sâm, cô trực tiếp lại không dài dòng dây dưa, đại khái cũng chính là điểm này hấp dẫn sâu đậm anh. Nhưng không ngờ có một ngày, những thứ này cũng sẽ xảy ra ở trên người mình, ánh mắt người phụ nữ này nhìn anh cũng trở nên lạnh bực rất nhiều.

"Em biết rõ, cái này anh cũng vậy không thể nào đồng ý." Hạ Trầm khó khăn nói xong, lại có chút khó có thể đối mặt ánh mắt sắc bén của cô.

Ôn Văn thờ ơ ôm cánh tay, cặp mắt đã sớm không có bất cứ tia cảm tình nào: "Đây chính là anh nếu nói thích, giả không khỏi cũng quá rẻ, cho là nói một chút mà có thể? Hạ Trầm, tình yêu là xây dựng trên sự thẳng thắn và tôn trọng, anh làm đâu giống nhau? Cứ như vậy cũng dám nói thích, anh, căn bản không xứng nói tình cảm."

-

Buổi tối, A Tước tới đây, hẳn đã nghe thủ hạ nói tìm được Ôn Văn, vốn tưởng rằng giờ phút này tâm tình Hạ Trầm nên hết sức vui vẻ mới đúng, nào biết vừa đẩy cửa vào liền bị mùi thuốc lá gay mũi làm cho sặc đến che lỗ mũi: "Chuẩn bị lại bị bác sĩ mắng đây?"

Người đàn ông trước cửa sổ sát đất không để ý hắt, chân dài dựa vào lưng sofa tiếp tục hút thuốc lá.

A Tước liếc nhìn phòng, không nhìn thấy Ôn Văn, ngược lại thấy cửa phòng ngủ khóa vô cùng chặt, không khỏi than thở trong lòng. Hạ Trầm lần này coi như là hoàn toàn thất bại.

Không biết có phải hay không bởi hút thuốc quá nhiều, lúc Hạ Trầm mở miệng giọng nói khàn lợi hại: "Chưa tới hai ngày nữa chính là ngày giỗ Hạ Phong."

A Tước nghe vậy ngẩn người, giờ mới hiểu được mắt mác trên mặt anh là chuyện gì xảy ra, ban đầu nghĩ tại trước ngày giỗ Hạ Phong làm xong chuyện lại không thực hiện được, khó trách vào lúc này buồn bã vô cùng.

Hắn còn tưởng rằng Ôn Văn lại chọc Hạ Trầm.

Hạ Trầm về diệt thuốc lá ở trong gạt tàn, lúc này mới xoay người lại nhìn hắn: "Nói một chút tình huống Hạ thị."

A Tước thiếu chút nữa không đuổi theo kịp tiết tấu của anh, nhưng nhìn đáy mắt Hạ Trầm đã sớm khôi phục Thanh Minh tỉnh táo, biết trước mắt đối với anh mà nói không có chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn, thu lại suy nghĩ, bắt đầu báo cáo.

"Thứ hai có Hội Đồng Quản Trị, lần này Hạ Uyên làm lớn, dùng hết sức nghĩ đá cậu đi. Chúng ta mặc dù có không ít cổ phần nhưng tình thế không quá lạc quan, bên ngoài đều ở đây hoài nghi cổ phần của chị dâu cho chúng ta thế nào ——" A Tước nói xong, chần chờ nói, "Trước đã có lời đồn đãi quan hệ của cậu và chị ta không đứng đắn, hiện tại bởi vì chuyện cổ phần tiếng gió càng lớn, tôi cảm thấy được là Hạ Uyên ở sau lưng giờ trò quỷ, mục đích là cho Hội Đồng Quản Trị làm áp lực."

Tội danh quyền rũ chị dâu không nhỏ, Hạ gia tuy là gia tộc sản nghiệp, nhưng có không ít người cảm cổ phần là lão thần tử vẫn theo đuôi ông cụ tranh đấu giành thiên hạ, đáy lòng chỉ trọng coi một chữ "Nghĩa".

Không thể không nói quân cờ này Hạ Uyên đi cực tốt, nếu như Hạ Trầm kiên trì thống nhất cổ phần của Tường Thắng, sau lưng cũng sẽ bị người đâm, dù sao ban đầu anh và Hạ Phong ở trước mặt mọi người không hợp. Nếu anh nghĩ chứng minh sự trong sạch của mình, cũng chỉ có thể buông tha cổ phần của Tường Thắng, như vậy anh tất phải khắp nơi bị Hạ Uyên chèn ép.

A Tước cũng thay anh lo lắng, do dự một hồi lâu mới nói: "Cũng không phải là hoàn toàn hết cách, quan hệ của Mạnh Khiết Vân và Hạ Uyên nếu nói ra, tình cảnh của hắn có thể so với cậu còn lúng túng hơn, đó là ông cụ cưới hồi đang hoàng vào cửa."

A Tước thấy Hạ Trầm vẫn không nói lời nào, nhưng biết hắn nhất định đang nghe, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Tiếp theo Mạnh Khiết Vân một mực ủng hộ Hạ Uyên, đó là còn không biết sau lưng của hắn có phụ nữ, tôi xem Hạ Uyên đối với người gọi Tiêu Tiêu hình như rất coi trọng."

Nói nhiều như vậy, A Tước cũng biết Hạ Trầm một mực nghiên cứu là cái gì, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Chỉ là Tiêu Tiêu và bác sĩ Ôn, hình như

quan hệ tốt vô cùng ——"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hạ Trầm không ra khỏi nhà, Ôn Văn không tìm được cơ hội chạy trốn, lúc trước còn nghĩ anh sẽ bận công chuyện, bây giờ thì hết hy vọng rồi. Buổi tối cô phải ngủ cùng anh, cô nói không cần, anh nói không được, cô đành phải miễn cưỡng ngủ cùng anh.

Hạ Trầm ngửi ngửi tóc cô, cũng không có hành động gì quá đáng, chỉ là ôm cô rất chặt, giống như sợ cô bỏ chạy.

Ôn Văn bị anh siết thở không nổi, rốt cuộc không giả bộ được : "Anh không thể lỏng ra một chút được sao?"

Anh xin lỗi cười nhẹ một tiếng, cánh tay chợt trượt xuống, lòng bàn tay nóng bỏng của anh nhẹ nhàng lượn qua lượn lại trên eo cô, cuối cùng tự động chui vào vạt áo cô.

Đã lâu hai người không có thân thiết, trong nháy mắt toàn thân da thịt Ôn Văn nổi lên một tầng da gà, sống lưng cô cong lên, không nhịn được nghiến răng.

"Đừng động." Anh đang bên tai cô lẩm bẩm, vật đó đã sớm đề ở phía sau cô, âm thanh thật thấp trầm đầy tình dục, "Chỉ là sờ sờ, không xằng bậy."

Ôn Văn nghi ngờ nhưng cũng tin anh, nhưng đáy mắt cô tràn đầy cảnh giác, biết càng phản kháng sợ rằng càng hoàn toàn ngược lại, không thể làm gì khác hơn là cắn môi khất nhục , không dám nhúc nhích.

Lòng bàn tay Hạ Trầm khô ráo có chút thô và chai, vuốt ve chiếc eo thon thả của cô , cô khẽ thở phào phồng, nơi đây dần lên xuống được Hạ Trầm vuốt ve, nhào nặn, còn có ý định trêu chọc cô: "Hình như lớn hơn một chút?"

Ôn Văn mở miệng muốn mắng người, cuối cùng nhịn, rửa sạch trong miệng.

Bất đắc dĩ thân thể quá thành thực, bị anh có ý trêu chọc , rất nhanh cô cũng có phản ứng.

Hạ Trầm cũng cảm thấy cô chút thay đổi nhỏ, cường thế đưa tay thăm dò vào chân cô , hơi thở càng ngày càng nặng, lật khuấy mấy cái, nhẹ nhàng nghe một tiếng nước vang động , không nhịn được ở bên tai cô mập mờ nói: "Muốn?"

Trước kia chưa thử qua chuyện nam nữ ân ái, Ôn Văn thừa nhận gặp được người có kỹ thuật như Hạ Trầm là một chuyện vừa kinh hỷ vừa đáng sợ, ít nhất là cô không thể nào nguy trang được về vấn đề này, dục vọng trong cơ thể ngày càng khó khống chế hơn. Nhưng vẫn như cũ cô không thừa nhận chuyện này, chỉ có thể âm thầm nhắm mắt lại, từ giữa hàm răng cắn: "Nếu như anh nghĩ là tôi chưa hận anh đủ thì mời anh cứ tiếp tục."

Hơi thở Hạ Trầm nhàn nhạt phả vào bên má cô, tiếp theo là đôi môi mềm mại dính vào, nụ hôn lần này không giống với nụ hôn ban ngày, mang theo triền miên cùng cần thận.

Anh nói: "Anh sẽ không làm, nhưng hình như bây giờ em rất khó chịu."

Trong lòng Ôn Văn hung hăng mắng một câu, cô như vậy không phải là do anh là hay sao? Trong đầu vô tri vô giác, bỗng nhiên cảm thấy phía dưới chợt lạnh. Cô bỗng chốc ngồi dậy, đã bị anh dùng sức đè thân thể lại.

Giờ này đã khuya, nhưng nhiệt độ trong phòng lại nóng, giọng anh trong trẻo lạnh lùng có chút trầm thấp, giống như là mật ngọt: "Anh giúp em."

"Hạ Trầm, anh ——" nói được một nửa cô chợt dừng lại, anh nằm ở chân cô, đã lộ ra đầu lưỡi liếm liếm phần hồng ướt át.

Toàn thân Ôn Văn ngẩn ra, gắt gao núm lấy dưới tấm ga giường, hít một hơi thật mạnh. Cô quá non nớt, nơi nào bị anh đụng qua, đều làm toàn thân cô có cảm giác không nói nên lời.

Cô trải qua cảm giác mâu thuẫn vừa hận anh nhưng lại vừa yêu anh , anh giữ chặt cô, hơi sức rất lớn dọa người, vẫn còn dịu dàng dụ dỗ: "Rất nhanh sẽ thư thái, nghe lời, trên người em có nơi nào mà anh chưa chạm qua."

Ý là trước kia đã làm, thì bây giờ có gì mà giả bộ ? Ôn Văn nghĩ anh và mình chẳng có cùng chung qua điểm gì hết.

Anh vừa nói xong, một tay kia đã cởi áo choàng tắm, lấy dây trói hai tay cô lại , không dám siết quá chặt, tiếp liền tách hai chân cô ra, không để ý cô gầy dựa chống lại cảm xúc, há mồm ngậm một ít .

Ôn Văn cũng muốn điên rồi, nước mắt ở khóe mắt rơi , trong miệng mắng chửi, cuối cùng âm thanh càng ngày càng thấp, từ từ biến thành khó chịu nước

nở nghẹn ngào. Phía dưới truyền đến cảm giác run rẩy, toàn thân cũng nhột khó nhẹn, cô chết cũng không muốn thừa nhận đây là Hạ Trầm làm cho cô vui sướng, quá khuất nhục rồi, rõ ràng là anh không thương cô.

Hạ Trầm cũng không biết là mình đang làm gì, trước kia lực khống chế của anh rất tốt, nhưng bây giờ thì cứ như một người khác, ép buộc cô như vậy thật không xứng là đàn ông? Anh phát hiện mình giống như bị nghiện, chỉ cần cô cười hay nhăn mày một cái anh đều thích.

Sợ cô càng ghét anh hơn, lúc này muốn đối xử tốt với cô.

Anh có rất nhiều biện pháp để cô nghe lời, trước kia Ôn Văn đã lĩnh giáo rồi, lần này cũng giống vậy, dưới ga giường ướt một mảnh, cao triều qua đi, anh mới nhẹ nhàng cởi bỏ sợi dây ở cổ tay cô, thấy bên má cô đã bớt đi ửng hồng, không nhìn được lại từ ngực cô hôn xuống một đường.

Anh cực kỳ yêu thích nốt ruồi bên bụng, dịu dàng hôn, mềm mại hôn bụng cô: "Tiểu Văn, chúng ta sinh đứa bé được không?"

Lời này không phải là nhất thời, anh đã qua cái thời trẻ, chỉ muốn tìm một người phụ nữ cùng nhau sống đến già, lúc này mới phát hiện loại ý niệm trước đây muốn đối xử tốt với cô không phải là bồi thường mà là muốn cùng cô trải qua cảm giác là một gia đình.

Anh cúi đầu nhìn Ôn Văn, lại phát hiện đáy mắt cô tất cả đều là lạnh nhạt, nhìn anh ánh mắt lạnh thấu xương: "Hạ Trầm, cho đến bây giờ anh không hiểu sao. Chỉ cần có cơ hội, tôi liền không chút do dự rời anh đi, tôi điên rồi mới có thể vì anh sinh con."

Hạ Trầm an tĩnh nhìn cô, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, nhưng tay bên người cô đã từ từ nắm chặt thành quyền. Anh đem Ôn Văn giữ ở bên người, mỗi ngày có thể nhìn thấy cô, thế nhưng hôn cô lại không ở đây.

Hơn nữa mỗi lần mở miệng, hận là không thể dùng dao đâm anh mấy nhát ——

Anh muốn hỏi cô, hận anh như vậy sao?

Nhưng lời đến khóe miệng, lại không dùng khí hỏi, chỉ là chán nản ở bên người cô, cánh tay thu hẹp, lần nữa ôm lấy cô vững vàng khóa vào trong ngực: "Anh sẽ không cho em cơ hội chạy trốn tiếp."

Trước kia không yêu cô thật lòng, đến bây giờ anh nhận ra anh rất yêu cô, thì cô lại liều mạng muốn đẩy anh ra. Anh không biết nên làm sao mới phải, chỉ có thể dùng hết tất cả thủ đoạn mà đem cô giam cầm ở bên người, có thể bao nhiêu ngày thì hay bấy nhiêu.

Ôn Văn cảm thấy lồng ngực sau lưng nóng bỏng đập liên hồi, nhúc nhích một cái là có thể nghe được tiếng tim đập, cô im lặng nhắm hai mắt, tay lại lặng lẽ che ở trên bụng.

Cô cố gắng tính toán thời gian, rốt cuộc bị ai mà phát hiện. Nghĩ lẽ thật lâu.

-

Sáng sớm sau khi rời giường Ôn Văn tựa như ngồi vật vờ, kỳ nghỉ lễ của cô thường xuyên kéo dài và lại còn đau bụng kinh, cho nên không có quy luật. Chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện không có mang thai, nếu như có đứa bé thật, vĩnh viễn cô và Hạ Trầm sẽ không chấm dứt được.

Tối giờ ăn sáng, Hạ Trầm vừa xem báo chí vừa uống cà phê, đối với bộ dạng đi tới đi lui nóng nảy của cô không có ý kiến.

Ôn Văn cũng không muốn nói chuyện với anh, sau chuyện tối hôm qua cô sẽ không nói với anh bất cứ một câu nào, dứt khoát mở TV xem tin tức. Chờ sáng sớm thông báo bắt đầu, cô mới biết Hạ thị sóng to gió lớn Bất ngờ biết tin Hạ thị sóng to gió lớn.

Trước kia cô ở với Cố Minh Sâm không có cơ hội xem ti vi với báo chí, cho nên cũng không biết nhiều gì về tin tức. Bây giờ cô đã biết một chút về vụ án của bố cô, nên nhờ sự giúp đỡ của Cố Minh Sâm, mà anh thì lại sợ cô mềm lòng, chịu không nổi.

Mà trái lại trong lòng Ôn Văn rất bình tĩnh, có lẽ cô đã hiểu rõ người đàn ông tên là Hạ Trầm này, đã đối xử với gia đình cô như thế nào. Sao cô có thể mềm lòng được chứ.

Cô tiếp tục xem tin tức, nhưng càng nhìn thì càng khó có thể bình tĩnh, nội dung thật sự quá làm cô kinh hãi, giờ phút này trên màn ảnh xuất hiện Hạ Uyên áo mũ chỉnh phong thái nho nhã, nhưng con mắt sắc sảo âm trầm.

Ký giả bao quanh lấy anh, một mực hỏi tới: "Hạ tiên sinh, trên web lộ ra anh cùng với cô Mạnh, mấy tấm hình đều là thật sao?"

"Còn có tin đồn nói Hạ lão tiên sinh chết đi cũng là vì mối quan hệ giữa anh với cô Mạnh, đối với chuyện lần này ngài có điều gì muốn nói không?"

Khóe môi Hạ Uyên vẫn như cũ mang theo nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt vô cùng bình thường, nghe những lời này mới khẽ dừng bước chân. Anh nhìn thẳng ống kính, màu nhạt trong con ngươi chợt lóe lên ngoan độc: "Những tin này đều là bịa đặt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống cá nhân của tôi, chúng tôi đã giao cho cảnh sát xử lý, khỏi tố người nào đã vu khống tôi."

Ôn Văn cảm thấy hỗn loạn, phản ứng đầu tiên là muốn biết Tiêu Tiêu như thế nào? Bình thường nha đầu kia đáng vẻ sấm rền gió cuốn, thật ra thì cũng chỉ là con cọp giấy thôi.

Cô quay đầu liếc nhìn Hạ Trầm, phát hiện người nọ đang rất là hưởng thụ, một bộ dạng ưu nhã, trông có vẻ tâm tình rất tốt khi coi xong tin tức này. Trái

tìm của cô âm thầm, hướng anh ngồi xuống đối diện, nghiêm túc hỏi: "Là anh làm?"

Bề ngoài có thể là một câu hỏi, nhưng đáp án cơ hồ có lẽ không cần nói cũng biết, Hạ Uyên có chuyện, người duy nhất được hưởng lợi chỉ có anh.

Hạ Trầm khẽ cúi người, chống lại đôi mắt bén nhọn của cô, trên mặt trần định cực kỳ: "Mặc kệ có phải là anh làm hay không, mối quan hệ giữa Hai Uyên và Mạnh Vân Khiết không phải là giả. Trước kia anh đã cảnh cáo em, nên để bạn em tránh xa hẳn một chút."

Ôn Văn giận đến nửa ngày cũng không nói ra lời, không tìm được từ nào thích hợp để mắng anh, nếu như Hạ Uyên và cô gái kia thật sự có vấn đề, như vậy Tiêu Tiêu sớm muộn cũng sẽ biết.

Chỉ là, cô còn là không tiếp thụ nổi như vậy Hạ Trầm, không thừa thủ đoạn nào, thậm chí. Không có một chút xiu suy tính tâm tình của cô. Chú ý mình sâu là như thế này, Hạ Trầm đứng là như vậy, bọn họ những cái được gọi là yêu cùng ưa thích, đến ích lợi trước mặt liên tất cả đều không chịu nổi một kích rồi.

Ôn Văn im lặng né tránh ánh mắt của anh: "Tôi muốn đi gặp Tiêu Tiêu."

Hạ Trầm vẫn nhìn chằm chằm quan sát cô, tựa hồ đang suy đoán cô có dự định bỏ trốn không, cuối cùng gật đầu một cái: "Anh đồng ý với em, chỉ là nếu như em chạy, kết quả của Tiêu Tiêu sẽ không tốt đâu. Hiểu chưa?"

Ôn Văn cắn răng, nhìn đôi mắt anh trầm tĩnh thâm thúy, không nhận được nhẹ giọng cười cười: "Ánh mắt nhìn đàn ông của tó, thật đúng là càng ngày càng kém"

Hạ Trầm chợt bật ra tiếng cười, bàn tay ở dưới ra sức cuộn chặt.

-

Hạ Trầm an bài địa điểm ở một nhà quán cà phê, Tiêu Tiêu tới thời điểm quả nhiên khí sắc không tốt lắm, nhưng cô còn là cẩn thận trang điểm, trừ đáy mắt mỗi một ở ngoài, tất cả đều hoàn hảo.

Tiêu Tiêu ngồi trước mặt Ôn Văn, còn có ý định quan tâm chuyện của Ôn Văn: "Cậu không sao chứ?"

Đồng thời Ôn Văn cũng hỏi lời này, trong mắt hai người đều là tràn đầy quan tâm lẫn nhau, liếc mắt nhìn nhau, lại ăn ý lắc đầu một cái.

Tiêu Tiêu chỉ cần ly nước ấm, đang cảm ly thủy tinh lên thì đột nhiên im lặng, điện thoại di động vang lên hai lần cũng không nhận, nhìn là biết Hạ Uyên điện tới. Thật lâu sau, cô mới tự giễu cười ra tiếng: "Cậu thấy đấy, mình không có mắt nhìn người, rất nhanh thôi mình và anh ta sẽ tách ra."

Tiêu Tiêu nói lời này trong có vẻ rất bình thường, nhưng Ôn Văn biết Tiêu Tiêu cho tới bây giờ đều không phải là như vậy, lúc học đại học yêu nhau bốn năm đột nhiên bạn trai nói chia tay, sau đó cô không. Sau lại gặp muốn yêu ai nữa. Bây giờ cô yêu được một người, nhưng kết quả lại thành ra như vậy.

Ôn Văn cũng không biết nên nói gì cho phải, rõ ràng Hạ Uyên không phải là đối tượng xứng đáng để người khác phò thác cả đời, nhưng nhìn ánh mắt Tiêu Tiêu, vừa nhìn là biết chính là không bỏ được.

Trong lòng cô cũng cực kỳ buồn: "Đã xác định, anh ta và người phụ nữ kia có quan hệ?"

Ôn Văn không dám tin tưởng, tâm cơ Hạ Uyên thâm trầm, nhưng cũng không đến nỗi cùng mẹ kế, nhưng là trên xảy ra quan hệ, mấy hình ảnh trên web trông không giống làm giả lắm.

Nghĩ đến Hạ Trầm, lại cảm thấy tất cả mọi chuyện không phải là không thể xảy ra.

Tiêu Tiêu có chốc mắt hờn, lắc đầu một cái, hình như là có điều gì khó nói. Hốc mắt cô hồng hồng, nhẫn nại nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn Ôn Văn: "Có phải cậu cần giúp đỡ? Nếu không mình giúp cậu ——"

"Không cần." Ôn Văn lại cự tuyệt, Tiêu Tiêu kỳ quái nhìn cô, nhưng biết cô không rời đi nhất định có lý do của cô.

Quả nhiên Ôn Văn khẽ nấp mấy môi, nhỏ giọng nói: "Tiêu Tiêu, giúp mình."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Sẽ không bị nghi ngờ chứ?" Tiêu Tiêu liếc nhìn người bên cạnh, bộ dạng lo lắng, "Mặc dù tó biết Lưu Chủ Nhiệm, nhưng bệnh viện nhiều người như vậy tránh không khỏi có vấn đề, cho dù dùng tên của tó để đi kiểm tra, chẳng lẽ Hạ Trầm lại không nghi ngờ?"

Hai người đang đứng chờ bên ngoài của khoa phụ sản, Hạ Trầm đã bố trí người bảo vệ cô, Ôn Văn một mực suy nghĩ, rồi đưa tay vỗ vỗ lưng Tiêu Tiêu: "Yên tâm, tó có biện pháp."

Tiêu Tiêu biết tính khí Ôn Văn, Hạ Trầm ngàn sai vạn sai, mặc dù không đủ yêu cô này cũng không sao, nhưng kì lạ cùng cái chết của phụ thân kéo không ra liên quan, cái này đã đâm trúng trong lòng cô không thể nhất định vết sẹo. Một khi Ôn Văn đã lý trí thì rất đáng sợ, chắc Hạ Trầm chưa lãnh giáo qua.

Trong lòng Tiêu Tiêu khó chịu, không nhịn được thở dài: "Nếu là mang thai thật thì làm thế nào đây? Chuyện này so với phim truyền hình còn cầu huyết hơn nhiều."

Ôn Văn không lên tiếng, trông mắt khẽ nhìn chăm chăm bụng bằng phẳng của mình.

Tiêu Tiêu không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì, nhỏ giọng nói: "Nếu như có baby, hai chúng ta cùng nhau nuôi nó lớn, khiến hai tên khốn kiếp kia hối hận đến chết."

Ôn Văn bị vẻ mặt thành thật của Tiêu Tiêu chọc cười, biện pháp này của Tiêu Tiêu quả nhiên không tồi, nhưng nếu quả thật mang thai, nhất định Hạ Trầm sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, nha đầu này vẫn còn quá ngây thơ.

Tiêu Tiêu ngồi một hồi, không kềm chế được lại đụng đụng cánh tay cô: "Xác định là Tường Thắng làm sao? Coi như cô ta có quan hệ với Hạ gia, nhưng cũng chưa chắc là Hạ Trầm thật, lúc đó anh ta cũng chỉ có 13, 14 tuổi."

Ôn Văn tĩnh lặng mới gạt đầu: "Năm đó nhất định không có quan hệ gì với anh, nhưng là anh biết chân tướng, hơn nữa một mực ngăn cản ta. Anh ấy vẫn còn nhớ Tường Thắng."

Tiêu Tiêu nghe cũng cảm thấy bức mình: "Rốt cục thì Hạ Trầm đang suy nghĩ gì đây, vừa níu kéo cậu, lại vừa không buông tha Tường Thắng. Anh ta cho rằng anh ta là ai! Đàn ông Hạ gia đúng là chẳng có ai tốt đẹp gì."

Ôn Văn nhìn vẻ mặt của Tiêu Tiêu, đưa tay ôm ôm bả vai cô: "Lại nghĩ tới Hạ Uyên rồi hả?"

Chóp mũi Tiêu Tiêu đỏ lên, không nhịn được cười nhạo một tiếng: "Mình cũng không phải là người tự ngược đãi bản thân."

Ôn Văn cũng không vạch trần cô, chỉ là khoác lên trên vai Tiêu Tiêu ôm càng chặt hơn: "Nếu như cậu yêu anh ta, anh ta xác định yêu cậu cậu nên cảm thấy may mắn khi chẳng có ai cản trở, đây là chuyện hạnh phúc."

Tiêu Tiêu ngắt người, lúc này mới phản ứng được Ôn Văn đang lấy chính mình làm ví dụ.

Xác thực, nếu như Hạ Trầm cố ý che giấu bảo vệ Tường Thắng, vậy thì anh với đồng phạm có khác nhau sao? Cả đời Ôn Văn cũng không thể tha thứ cho anh ta. Nhưng bây giờ phải giải quyết vấn đề giữa cô và Hạ Uyên. d.d.l.q.d

Tiêu Tiêu không biết nói gì nữa, thở dài: "Thật hoài niệm trước kia, nếu chúng ta không biết những người này thì tốt biết bao."

Ôn Văn đang nghĩ, nếu như mình không biết Hạ Trầm, đến cùng đến cùng có phải là chuyện tốt hay không? Như vậy sự thật về cái chết của bố cô sẽ bị chôn vùi mãi mãi, ban đầu Hạ Trầm chỉ trêu chọc cô, không ai nghĩ rằng mọi chuyện lại thành ra như vậy?

-

Khi hai người ra ngoài từ khoa phụ sản đã xế chiều, sắc trời có chút tối, người trong đại sảnh dần dần ít đi, nhưng vẫn như cũ hết sức huyền ảo. Tiêu Tiêu cũng không nói chuyện, vẫn kéo cánh tay Ôn Văn thật chặt.

Họ xuyên qua đại sảnh đi tới cửa chính, cho đến khi có người kêu Ôn Văn.

Hai người cùng nhau quay đầu lại, cư nhiên thấy được đã lâu không gặp Tường Thắng, đại khái đối phương cũng cảm thấy lúng túng, vẻ mặt cứng ngắc, nhưng vẫn là cố ý lộ ra nụ cười ôn hòa: "Đã lâu không gặp."

Ôn Văn lạnh nhạt liếc nhìn cô ta, gạt đầu một cái coi như là đáp lại: "Trùng hợp như thế."

Tường Thắng từ trên xuống dưới quan sát cô một cái: "Cô không thoải mái?"

Dáng vẻ của cô ta như là ân cần, nhưng nó khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên, Tiêu Tiêu không nhịn được khẽ nghiêng người ngăn Ôn Văn trước người: "Hạ phu nhân thật có lòng, không biết có phải cô luôn đối xử tốt với mọi người như vậy không, theo tôi được biết, quan hệ giữa cô với tiểu Văn cũng chỉ ở mức độ bình thường."

Dĩ nhiên Tường Thắng nghe hiểu ý của Tiêu Tiêu, cắn cắn môi, trong mắt chợt lóe lên quẫn bách: "Tiểu Văn là bạn gái của Hạ Trầm, rất nhanh sẽ trở thành người một nhà, quan tâm cô ấy là rất bình thường."

Tiêu Tiêu ôm cánh tay cười lạnh một tiếng.

Tường Thắng cũng không để ý tới thái độ giễu cợt của cô, lại quan sát sắc mặt của Ôn Văn: "Nghiêm trọng không? Tôi biết viện trưởng bệnh viện này, không bằng tôi giúp cô ——"

"Không nghiêm trọng." Ôn Văn thờ ơ nhún vai một cái, đuôi mắt cười nhẹ "Thân thể chị không khỏe, ngược lại chị nên cẩn thận một chút. Chị cũng biết, dù sao chị cũng không còn trẻ tuổi, chắc sẽ xảy ra một hai vấn đề."

Ôn Văn nói xong cũng lười kéo Tiêu Tiêu rồi đi, Tường Thắng đứng tại chỗ khuôn mặt lúc tím lúc xanh. Hộ vệ Hạ trầm từ dưới đi lên khẽ vuốt cằm lên tiếng chào hỏi: "Chị dâu."

Tường Thắng cắn chặt môi, lúc này khó khăn lắm mới che giấu cảm xúc trong lòng thật tốt, lúc xoay người trên mặt đã sớm khôi phục lại bình tĩnh: "Ôn tiểu thư thế nào?"

Hộ vệ đang hoảng nói: "Ôn tiểu thư không có việc gì, chỉ đi kiểm tra cùng với bạn cô ấy."

Tường Thắng không biết đang nghĩ cái gì, hộ vệ cũng định cáo từ, cô chợt mở miệng nói: "Khoa gì."

Hộ vệ không suy nghĩ nhiều, chỉ tưởng Tường Thắng quan tâm đến Ôn Văn thật: "Khoa phụ sản, bạn của Ôn tiểu thư mang thai."

Con mắt sắc của Tường Thắng trầm xuống, không nói thêm lời nào, xoay người trực tiếp vào thang máy.

-

"Tiêu văn, cậu quá tuyệt." Vừa tới bãi đậu xe, Tiêu Tiêu liền không nhìn được cho Ôn Văn một ngón tay cái, "Cậu đúng là lưu manh giết người không cần đao, cậu không nhìn thấy mặt cô ta đã đen hết rồi."

Nhưng Ôn Văn không có cảm giác vui mừng, vẻ mặt như thường nói: "Cũng chỉ là đi trước cô ta một bước, tớ rất muốn thay cha báo thù, trước tiên phải khiến Hạ Trầm không quan tâm Tường Thắng nữa."

Tiêu Tiêu đang cài dây an toàn, nghe vậy khóe mắt giật giật, ghé mắt nhìn Ôn Văn, thấy cô đang nhìn phía trước mắt hờn.

"Sẽ không phải là ——" Mới vừa rồi trong đầu Tiêu Tiêu nảy ra một ý tưởng đáng sợ, lập tức liền lắc đầu một cái phủ nhận, "Tóm lại cậu đừng tự mình quyết định, tiêu Văn, mọi việc còn có tớ, chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp mà."

Tay Tiêu Tiêu rất mềm, lúc này nắm lấy tay của Ôn Văn cho cô một dũng khí rất lớn, trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Cảm ơn cậu, đôi tớ, sợ rằng không tìm được người bạn nào tốt hơn cậu."

Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn cô: "Bây giờ cậu mới biết."

Ôn Văn cười khởi động xe, bởi vì đang nói chuyện với Tiêu Tiêu, nhất thời không để ý cư nhiên đụng phải một chiếc xe màu đen Land Rover. Tiêu Tiêu lại càng hoảng sợ hơn, hai người xuống xe quan sát tình huống, thật may là không nguy hiểm lắm.

Người trong xe rất kỳ quái, bị đụng cũng không lập tức xuống xe, ngược lại người của Hạ Trầm đã bao vây: "Để tôi xử lý, Ôn tiểu thư lên xe."

Ôn Văn không muốn đem chuyện của mình ném cho người khác, hướng chỉ hiện tại cô chẳng có quan hệ đặc biệt gì với Hạ Trầm, vì vậy trực tiếp đối với người kia nói: "Tự tôi giải quyết là được rồi, không cần làm phiền đâu."

Hộ vệ kia về mặt ngượng ngùng: "Không phiền."

Ôn Văn không để ý đến anh ta nữa, trực tiếp đi đến xe kia, xuyên qua cửa kiếng xe nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng gò má đường cong, tóc rất ngắn, đang nói chuyện điện thoại.

Anh ta cảm nhận được có người, khẽ nghiêng đầu .

Là một người đàn ông rất đẹp trai.

Ôn Văn lễ phép gật đầu một cái, cũng không có thúc giục, mà là kiên nhẫn chờ anh ta xuống xe.

Mấy phút sau rốt cục người đàn ông cũng nói chuyện điện thoại xong, nhưng anh chỉ hạ kính xuống, hình như vẫn không có ý định xuống xe. Đôi mắt đen nhánh sáng ngời, liếc mắt anh ta còn rất trẻ, đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu gì đó, anh ta như có điều suy nghĩ nhìn Ôn Văn một cái, nói: "Không có việc gì, cô đi đi."

Ôn Văn sững sờ: "Nhưng ——"

"Bây giờ tôi không có thời gian." Anh ta cau mày, gương mặt không nhìn được, hình như thật sự có việc gấp lập tức đi, "Có thể để như vậy sao?"

Ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ giương, ý bảo cô lấy xe ra. Ôn Văn suy nghĩ một chút thật nhanh chạy về bên cạnh xe, cầm lấy viết trong túi xách rồi viết tên và email, đưa tới thì có chút ngượng ngùng: "Điện thoại của tôi vừa mất hai ngày trước, có việc gì anh cứ gởi mail qua cho tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Người đàn ông liếc nhìn khuôn mặt hồi lỗi thành kính của cô, không khỏi ngoắc ngoắc môi, đầu ngón tay nhẹ nhàng kẹp tờ giấy, tùy ý nhìn sang: "Ôn Văn?"

Khi người đàn ông đọc đến tên của cô, âm điệu khẽ kéo dài.

Ôn Văn không phát hiện biến hóa rất nhỏ này, chỉ là gật đầu nói: "Là tôi không cẩn thận, tôi sẽ bồi thường, lúc rảnh anh hãy gọi cho tôi."

Đáy mắt người đàn ông cười sâu hơn, nhưng mà trên mặt lại không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là lần nữa nhũn mày nói: "Bây giờ có thể để tôi đi được chưa?"

Tiêu Tiêu xe của người đàn ông nghênh ngang rời đi, không nhìn được thở ra, lại bắt đầu trêu chọc Ôn Văn: "Đẹp trai như vậy, cậu nên chủ động xin số điện thoại mới phải, nói không chừng vừa một đóa hoa đào đấy."

Ôn Văn cười thầm lắc đầu: "Tình yêu chị em mình không có hứng thú. Hơn nữa, vừa nhìn là biết anh ta không phải là người dễ chọc."

Giờ phút này người đàn ông nào đó đang kẹp tấm giấy ghi chép màu xanh nghiên cứu, môi mỏng khẽ động, lại thấp thấp trầm trầm đọc tên tuổi Ôn Văn, không nhìn được cười ra tiếng: "Thật là đập phá thiết hài vô mạch xử, đặc lai toàn bất phí công phu(đại khái là trùng hợp đẩy các nàng, nếu ai hiểu chỗ này thì giải thích giúp mình), cư nhiên đánh bậy đánh bạ cũng có thể tìm được."

-

Hộ vệ trở về hộ vệ đem tất cả mọi chuyện kể cho Hạ Trầm đi bệnh viện, tong xe, bao gồm gặp gỡ Tưởng Thăng, thật là không hề bỏ sót. Ôn Văn đang ngồi trước máy vi tính nhìn tin tức, người nọ bụng lý sữa bò liền đẩy cửa đi vào, đi thẳng tới bên người cô: "Không có sao chứ?"

Ôn Văn suy đoán anh nói chuyện dụng xe, cũng không ngắt đầu lên đáp: "Tôi đâu có nhát gan như vậy, đừng xem tôi như những người phụ nữ của anh."

Hạ Trầm an tĩnh nhìn cô, trông mắt đen khẽ âm đạm, cũng không bị cô kích thích, ngược lại cúi người từ phía sau đem lấy cô dày đặc chặt chẽ nhốt chặt, bàn tay vén ở bụng cô: "Nghe nói hôm nay đi bệnh viện với Tiêu Tiêu?"

Anh đang dụ dỗ cô, còn lấy tay đặt lên bụng Ôn Văn làm cho Ôn Văn không thoải mái. Cô dứt khoát dừng lại động tác này, chuyển qua ghé da, nghiêm túc nhìn anh: "Mọi chuyện đã được thuộc hạ của anh báo cáo hết rồi, làm gì còn phải tới hỏi tôi?"

Hạ Trầm bây giờ là càng ngày càng trấn định, có lẽ là thói quen quen cô đối xử với mình như vậy, cư nhiên cũng có thể bình tĩnh đợi cô nói xong, sau đó hơi mỉm cười nói: "Xem ra Hạ Uyên cũng có thể thắng anh về một mặt, nhưng mà anh ta là người không thích trẻ con, chúc Tiêu Tiêu may mắn thôi."

Ôn Văn mặt lạnh nhìn anh, tức giận đến mức tóc dựng thẳng, run người.

"Không muốn nói chuyện với anh?" Hạ Trầm đứng ở trước mặt cô, chợt không đầu không đuôi hỏi một câu.

Ôn Văn cùng anh giằng co mấy giây, trái tim đập mạnh, trên môi lại nở một nụ cười châm biếm: "Anh cảm thấy thế nào?"

Hạ Trầm coi như không thấy sắc mặt của cô, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu cô, nói: "Uống sữa xong đi ngủ sớm một chút, đừng nghịch mấy tính nữa."

Trong phòng ánh sáng rất ít, chỉ có ánh sáng nhạt phát ra từ máy tính, Ôn Văn không hiểu ý của anh, chỉ là cô thấy tấm lưng kia có mấy phản tích mạch. Cô ép buộc mình dời mắt đi, cho đến khi hơi thở trầm ổn, trái tim không hồi nhịp nữa.

Ôn Văn đưa tay sờ sờ bụng, Lưu Chủ Nhiệm tuyệt đối sẽ không bán đứng cô. Nhưng nhìn thái độ trước mắt của Hạ Trầm, Ôn Văn thấy hình như anh biết cái gì đó, nhưng rất nhanh cô gạt bỏ, nếu là Hạ Trầm biết cô có đứa bé, vậy thì.

Anh tuyệt đối sẽ không có thái độ tự nhiên như vậy.

Cô nhìn ly sữa bò kia, bụng lên uống một hớp, vừa lúc dưới máy vi tính có chuông điện thoại.

Ôn Văn nhìn, là số lạ —— đến từ Chu Hiền Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Ôn Văn mở điện thoại ra, nội dung rất đơn giản: cô đã nói là chịu trách nhiệm về việc dụng xe, hãy gọi cho tôi.

Rất nhanh trong đầu hiện lên người đàn ông mới vừa gặp hồi chiều, thì ra anh ta tên là Chu Hiểu thanh. Phía dưới là mười một số điện thoại, Ôn Văn suy nghĩ một chút, ngón tay gõ nhẹ bàn phím có thể đưa tới số tài khoản của anh.

Cô cúi lưng một cái, chuẩn bị đứng dậy vận động lên xuống, không ngờ bên kia trả lời rất nhanh: Chẳng lẽ cô không nhìn ra được là tôi đang hẹn cô?

Lại thêm một người đàn ông kiêu ngạo, Ôn Văn bị anh ta chọc cười, Thật giống như Tiêu Tiêu nói cô có số đào hoa rồi sao ? Nhưng bây giờ cô không có tâm tư suy nghĩ chuyện này, huống chi đây là người đàn ông cợt nhả, vì vậy đánh trống lảng: số tài khoản.

Lần này không đợi hồi âm, Ôn Văn trực tiếp đứng dậy đi tắm, lúc đi tùy ý liếc nhìn màn hình máy tính, ai biết lại có một email chưa đọc.

Lần này mở ra, cô cũng sờ một hồi.

Cho dù đã qua 22 năm, nhưng hình dáng mẹ của cô thì cô không bao giờ quên, huống chi tấm hình này còn chụp với mẹ lúc 5 tuổi.

Cô gõ chữ mà ngón tay hơi run, chỉ có 3 chữ mà tim cô đập thình thịch: người là ai?

Người bên kia giống như đang chờ hồi âm, trả lời thật nhanh, nhưng mỗi lần đều là đáp án rất ngắn gọn: Hãy giữ liên lạc, an tâm đợi tôi tới rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt.

Hiển nhiên đối phương hiểu biết rất rõ về cô, cô xem những tấm hình này, hốc mắt đã bắt đầu ươn ướt.

Không biết vì sao , cô có thể xác định đối phương cùng với mẹ có liên quan , cô cũng từng ảo tưởng qua vô số lần mẹ sẽ trở lại tìm cô, thế nhưng cô đợi rất lâu, một ngày lại một ngày, năm qua năm, cô từ một cô gái nhỏ sáu tuổi, đã trải qua một cuộc hôn nhân, rồi cuối cùng lại hủy hôn, vậy mà người cho cô một gia đình hạnh phúc vẫn chưa xuất hiện.

Cô muốn hỏi mẹ một chút, tại sao không cần cô? Bà sống không có cô rất hạnh phúc sao?

Quá nhiều cảm xúc trộn lẫn, bi phẫn, uất ức, thậm chí là tức giận, cơ hồ cô muốn nổ tung. Hít sâu một cái, cô khắc chế nhịp tim rối loạn cùng hô hấp không đều, bình tĩnh trở lại.

Liên tiếp mấy đêm Hạ Trầm cũng phát hiện Ôn Văn không ngủ tốt, thường xuyên giật mình, trên trán ướt nhẹp mồ hôi, giống như thấy ác mộng. Anh ôm cô vòng ở trước ngực, lau mồ hôi trên trán cô, lại nhẹ nhàng vuốt mi tâm cô, dịu dàng ở bên tai cô dụ dỗ: "Chỉ là nằm mơ, đừng sợ."

Trong miệng Ôn Văn nhỏ giọng lầm bầm, Hạ Trầm cố gắng lắng mới nghe rõ, cô một mực gọi "Bố."

Không phải lần đầu tiên Hạ Trầm thấy Ôn Văn yếu ớt, nhưng lại là lần đầu tiên cô phản ứng mạnh như vậy, một tiếng gọi "Bố" làm cho anh cảm thấy mình giống như là một tên tội đồ. Nhìn cô ân nhần bên cạnh mình, anh ý thức được có phải là anh đã dồn cô vào bước đường cùng hay không?

Biết rõ cô không chỗ nương tựa, vẫn như cũ ép buộc cô thỏa hiệp, biết rõ cô muốn trả thù cho bố, nhưng vẫn ích kỷ ngăn trở cô. Nhưng anh nguyện giam cầm cô, dù cô hận anh đến mức nào cũng được, miễn là cô vẫn ở bên cạnh anh.

Lúc này Hạ Trầm mới hiểu được, có những thứ anh không làm được, ánh mắt cô nhìn anh đã không còn như trước, không còn đơn giản như ban đầu nữa mà là hận thù, cho dù về sau có được cô tha thứ, nhưng cũng không thể giống như ban đầu.

Hạ Trầm khó chịu ôm cô càng chặt hơn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, trong cơn ngủ giống như cô cảm giác được cái gì, mồ hôi chảy ròng ròng lòng bàn tay đặt lên , không chút do dự đẩy anh ra, nói một câu: "Đừng đụng tôi."

Cô lật người tiếp tục đưa lưng về phía anh, sống lưng gầy khẽ run rẩy, Hạ Trầm xác định cô đã tỉnh rồi. Trong khoảng thời gian này mối quan hệ của hai người rất tệ, ai cũng không ngủ ngon giấc, nhưng lại không người nào chịu hạ mình.

Hạ Trầm đứng dậy cầm lấy bao thuốc lá ở đầu giường, đi vài bước nghe được âm thanh yêu cầu truyền từ sau lưng: "Làm như vậy có ý nghĩa sau?"

Hạ Trầm cũng biết không có ý nghĩa, nhưng anh không thể buông tay, anh mở miệng, nhưng vẫn là không thể nói ra cái gì . Thì ra hai người đã đến mức không biết nói gì với nhau——

-

Buổi tối A Tước không về nhà, Hạ Trầm đi ra ngoài đúng lúc thấy anh đang nằm trên sofa nghe điện thoại , thấy Hạ Trầm ra ngoài, liền vội vã nói nhanh "Ngủ ngon" .

Bộ dạng kia chính là một vẻ ngọt ngào, thật là chói mắt.

Hạ Trầm hí híp mắt, phiền não mà đi tới đá anh một cước: "Muốn ăn ái thì cút trở về ngay."

A Tước liếc mắt liền nhìn ngọn lửa bùng bùng trước mắt, cười cười cũng không còn tức giận, lười biếng đứng dậy tựa vào trên sofa. Hạ Trầm ném hộp thuốc vào trong ngực A Tước một cái, A Tước rút từ trong bao một điếu rồi đốt lên, Hạ Trầm giống như là nghĩ đến cái gì, lại rất mau gạt lấy điếu thuốc từ trong miệng ra về vào tàn thuốc.

A tước sừng sốt một chút, rồi lại lên tiếng thờ dài: "Khi nào thì cậu nói cho cô ấy biết đây, chuyện mang thai không thể cứ giấu giếm mãi được."

Hạ Trầm đè ép trán, mở miệng nói nhưng lại là chuyện khác: "Gần đây cô ấy tiếp xúc với những ai?"

A tước không rõ chân tướng mà nhìn anh, Hạ Trầm cúi thấp đầu, vẻ mặt hơi không được tự nhiên: "Gần đây cô ấy có quá nhiều email, luôn nhìn máy vi tính cười khúc khích, tìm người tra một chút."

A tước cũng bị anh chọc cười: "Cô ấy trừ cậu ra thì còn có thể ở bên giống sinh vật đực nào nữa chứ, cậu cho là cô ấy yêu qua mạng à?"

Hạ Trầm có chút phiền não, lại không tiện thể hiện cho người ta thấy anh là người nông nổi hay ghen: "Cho người điều tra, nói lời vô dụng làm gì."

A tước sáng suốt không hề trêu chọc Hạ Trầm nữa, giờ tay lên "ok" được chưa.

Thật ra Hạ Trầm cũng không tin Ôn Văn lại làm ra chuyện ngoại tình, nhưng anh biết tính cô sẽ không ngoan ngoãn ở nhà như vậy, mỗi một giây một phút cô ấy đều muốn báo thù cho bố. Bọn họ đều ở địa đánh cuộc, cô đánh cuộc một lần cơ hội tốt, còn anh là vận số của mình.

Hôm sau, Hạ Trầm đẩy cửa đi vào lại thấy trên mặt cô có chút gì đó lạ lạ, ngược lại anh không có biểu hiện cái gì khác thường, chỉ nói: "Nhàm chán sao? Dẫn em ra ngoài đi dạo."

Ôn Văn nghi ngờ nhìn anh, đây là lần đầu tiên Hạ Trầm chủ động nói muốn dẫn cô đi ra ngoài.

Hạ Trầm nhìn vẻ mặt có điều suy nghĩ của cô, làm sao không đoán được cô ấy đang nghĩ anh có tâm cơ, anh đứng bên cửa chỉ cười thấp một tiếng: "Chỉ đi dạo, đừng lo lắng."

Đừng lo lắng gì không cần nói cũng biết, Ôn Văn nhìn bộ dạng tự đắc của anh thì lại càng không muốn đi, nhưng nghĩ lại, thân thể cô bây giờ không thích hợp đợi, vì vậy thay đồ ra ngoài cùng anh.

-

Hạ Trầm nói là dẫn cô đi một chút, thật ra thì chỉ thay đổi hoàn cảnh thôi, trực tiếp dẫn cô đi Hạ thị. Đây là lần đầu tiên Ôn Văn tới đây, nơi mà anh em Hạ gia đầu đầu đá lẫn nhau để tranh giành.

Hạ thị huy hoàng dĩ nhiên là không cần phải nói, cao nhất phồn hoa nhất Thanh Châu, ngạo nghễ đứng sừng dưới bầu trời xanh. Cô theo bản năng liếc nhìn ánh mắt Hạ Trầm, trong mắt người đàn ông này chẳng che giấu dục vọng chinh phục chút nào, đúng là bản tính bẩm sinh khát khao quyền lợi của giống đực.

Một đường đều có nhân chủ động cùng Hạ Trầm chào hỏi chào hỏi, xem ra mặc dù thất thế với hạ uyên, anh đang Hạ thị địa vị còn chưa phải cho khinh thường.

Ôn Văn bị người ta nhìn chăm chú vào, phần lớn đều là tò mò, cho dù lúc trước Hạ Trầm có loan tin hôn ước giữa anh và cô, rất ít người biết được bộ dạng của cô gái đó.

Hạ Trầm tự nhiên quàng bả vai cô, vào thang máy chuyên dụng, sau đó mới nói khẽ với cô: "Anh có một cuộc hội nghị quan trọng cần phải tham gia, sẽ không quá lâu."

Thì ra là vậy, Ôn Văn trầm mặc nhìn anh một cái, cũng lười phải chỉ trích anh.

Hạ Trầm cũng quen cô không để ý đến mình, sau một lát mới giống như vô ý nói: "Em cứ việc dùng máy tính, đừng sợ đối với thân thể không tốt? Em cứ việc tham quan nơi này."

Ôn Văn lặng yên đi đến chỗ anh: "Nhìn lung tung thôi."

Đương nhiên Hạ Trầm không tin câu nói này của cô, nhưng mà anh có như không cười cười, theo thang máy "Đing" một tiếng đến lầu cuối, đưa tay nhéo ở sau gáy cô, ghé vào lỗ tai cô nửa thật nửa giả thì thầm một câu: "Sau lưng anh quyến rũ người đàn ông khác?"

Mắt Ôn Văn hơi biến đổi một chút, bỗng chốc ngẩng đầu lên, đáy mắt anh rõ ràng là cười nhưng lại chẳng có tí xíu nhiệt độ nào. Hình như anh không cần cô trả lời, trực tiếp dẫn cô đi về phía trước: "Tới nơi rồi."

Ôn Văn bị anh bắt buộc phải ngồi chờ trong phòng làm việc của anh, còn bắt chơi ghép hình, dù sao cũng không có ai để tán gẫu, cô cũng không kháng nghị. Hạ Trầm rất hài lòng khi cô ngoan ngoãn nghe lời mình, thừa dịp cô cúi đầu ở trên má cô hôn một cái: "Chơi vui vẻ."

Ôn Văn tức giận nhìn anh một cái, nhăn nhăn không nói gì.

Tâm tình của anh giống như lại lên cao, phân phó thư ký đem cho cô thức uống nóng, sau đó mình rời đi.

Sau một lát có người gõ cửa đi vào, Ôn Văn cho là thư ký, ngẩng đầu nhìn qua. Đưa thức uống nóng không giả, chỉ là đưa lại là một người khác ——
Tường Thắng.

-

Người ta khi bị hạn chế trong một không gian chật hẹp thì dễ bị nổi nóng, cho nên khi Ôn Văn nhìn thấy "Người khời xương", cảm xúc liền có chút khó khống chế. Cô không hề có ý tốt, lạnh lùng liếc nhìn Tường Thắng, cúi đầu tiếp tục chơi đồ của mình.

Bộ dạng lạnh lùng của Ôn Văn khiến Tường Thắng vô cùng khó chịu, cô cũng không ngờ sẽ ở công ty nhìn thấy Ôn Văn, lúng túng nói: "Tôi tiện đường bụng thức uống tối, Hạ Trầm Không có ở đây sao?"

Ôn Văn cúi đầu: "Cô không có mắt?."

Tường Thắng biết cô không để ý đến mình, định lập tức rời đi, đi được mấy bước chợt sực nhớ: "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Ôn Văn từ từ ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong miệt thị: "Nếu chuyện đó có liên quan đến bố tôi, còn chuyện ngoài lề thì miễn bàn."

Trên mặt Tường Thắng nổi lên một tầng hờ hững, nhắm mắt nói: "Cô mang thai?"

Trên mặt Ôn Văn không thay đổi không nhanh không chậm nhìn cô ta.

Tường Thắng cắn cắn môi, lúc này mới nói: "Tôi biết rõ là cô hận tôi, tôi...tôi vẫn muốn chuộc tội. Tiểu Văn, nếu như bởi vì cô mang thai mà không có cách nào rời đi, tôi có thể giúp cô."

Ôn Văn nhìn cô ta hồi lâu, đối với lời này của cô ta Ôn Văn lười ứng phó, chỉ là nhìn không được cười ra tiếng: "Cô lường cuống? Sợ tôi mang thai, Hạ Trầm không quan tâm cô nữa?"

Nếu như cô không biết gì gả vào Hạ gia, sợ rằng Tường Thắng sẽ vui mừng mà lương tâm an ổn, nhưng bây giờ cô biết một chút chân tướng, trong lòng cô ta liền bắt đầu run sợ.

Ý định bị vạch trần, Tường Thắng nhanh chóng che giấu cảm xúc thật trong lòng, chậm rãi lắc đầu một cái: "Cô sai lầm rồi, tôi chỉ quan tâm cô thôi. Chẳng lẽ cô không muốn biết, tại sao Hạ Trầm lại cứ duy trì tôi ở lại? Thật sự là tình yêu?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Ôn Văn nhìn Tường Thắng, khẽ gật đầu một cái: "Tôi biết tại sao, là bởi vì Hạ Phong."

Tường Thắng ngạc nhiên một hồi, đương nhiên là cô ta không thể ngờ tới là Ôn Văn biết, ngược lại đứng sững sờ không biết nói gì.

Ôn Văn từ từ đến gần cô ta một bước, nhỏ giọng nói: "Muốn trả thù cho bố tôi, đương nhiên tôi phải điều tra cô rõ ràng. Năm đó, Hạ gia một mặt lo chuyện này, người duy nhất giúp cô chỉ có thể là Hạ Phong. Mặc dù có tin đồn mối quan hệ giữa Hạ Trầm và Hạ Phong không tốt, nhưng Hạ Trầm cứ nhất quyết bảo tôi hãy bỏ qua chuyện này, cho nên tôi đoán, muốn một người như Hạ Trầm hoàn toàn tiếp nhận một người bố lăng nhăng còn có đấu tranh lợi ích giữa các anh trai, nên Hạ Phong phải làm cái gì thôi. Ân cứu mạng?"

Tường Thắng nhìn cô một cái, sắc mặt trắng bệch đã từ từ khôi phục huyết sắc, cảm xúc cũng dần dần trấn định lại, vô cùng tỉnh táo nói: "Bọn họ ở Tam Giác Vàng vượt cùng vượt qua gian nan bốn năm. Đây là con cháu Hạ gia đều phải trải qua cuộc huấn luyện tư chất, cho nên tình cảm của bọn họ rất thân thích, có thể nói là cùng vào sinh ra tử."

Cô ta có ý tăng thêm âm lượng bốn chữ cuối cùng, trên mặt Ôn Văn cũng không có biến đổi, ngược lại trong lòng hơi ngẩn ra.

Lúc trước có nghe Hạ Trầm nói, khi anh bị Hạ gia đưa về liền ném vào "Bản doanh", lúc ấy cũng không có hồi ký "Bản doanh" là như thế nào. Tam Giác Vàng, cô biết đây là trại huấn luyện đầy đủ các loại người tư nhân tài phiệt cũng có, lính đánh thuê cũng có, và còn rất nhiều..

Nếu như chính tại nơi đó sinh ra tình cảm anh em giữa họ, thì ngược lại vấn đề có chút khó giải quyết—— Hạ Trầm nhất định sẽ không tro mắt đứng nhìn Hạ Phong một mực yêu thương người vợ của mình lại bị chính mình đưa vào ngục giam.

Tường Thắng nhìn cô không nói gì, lại mở miệng nói tiếp: "Chúng tôi còn bởi vì hợp tác lợi ích, Hạ Trầm ngã vào ngày giỗ của Hạ Phong mà lại bắt trời hung thủ lại là tôi, chuyện này lộ ra chỉ có hại chứ không có lợi. Cho nên Ôn Văn, cô có làm gì đi nữa thì cũng vô dụng. Hạ Trầm vẫn sẽ bảo vệ tôi, bằng không cô hãy rời khỏi Hạ Trầm, tội gì hành hạ lẫn nhau?"

Ôn Văn đợi cô ta nói xong, cô nghiêm túc quan sát người trước mặt này.

Quả nhiên trước kia bị về bề ngoài của cô ta lừa gạt, chỉ coi cô ta là người hơi có tâm cơ một chút, bây giờ nhìn lại, người này ngược lại vẫn luôn tính toán tỉ mỉ, cái gì cũng suy tính vô cùng rõ ràng. Chỉ cần Hạ gia vẫn luôn che chở cho cô ta, cô ta liền vẫn có thể như cá gặp nước, cô chẳng thể làm được gì cô ta.

Ôn Văn nhìn cười không được: "Năm đó Hạ Phong thay cô giải quyết chuyện, có biết cô là người như thế nào không? ."

Tường Thắng nghe vậy tròn mắt đen căng thẳng, khóe môi run rẩy, đại khái thật là chột trùng chỗ đau, một hồi lâu cũng không có thể nói ra một câu. Nhưng cô ta che giấu cảm xúc rất tốt, cũng không nhắc tới chuyện năm đó, chỉ nói: "Tôi và Hạ Phong bị tai nạn xe , anh vì cứu tôi mới chết. Còn tôi thì bị hôn mê, đưa tới bệnh viện dưỡng xa lạ, đoạn thời gian đó bởi vì não bộ bị đụng nên mất trí nhớ một thời gian ngắn, đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của tôi trong thời gian đó."

Mặt Ôn Văn không thay đổi khi nghe cô ta kể, căn cứ khoảng thời gian khi cô ta ở với chú Thúc, sợ rằng tuổi thơ của Tường Thắng không mấy tốt đẹp, thế nhưng đó không phải là lý do nói lên rằng cô buộc tội người vô cớ.

Tường Thắng dừng một chút, lộ ra nụ cười khổ sở: "Trong thời gian này cảm ơn cô chăm sóc Đình Diễm, tiểu Văn, tôi hiểu biết rõ mình rất ích kỷ, tôi cũng không phủ nhận điểm này. Nhưng hiện tại tôi phải ở đây, đây là thời điểm mấu chốt của Hạ gia, nếu như Hạ Uyên được thế, sợ rằng người đầu tiên gặp nạn chính là Hạ Đình Diễm. Hạ Sơn chết chính là do anh ta giết, tôi phải tận mắt nhìn thấy anh ta gặp quả báo."

"Vậy cô trừng phạt bằng cách nào?" Ôn Văn đợi cô nói xong, cũng không có quá nhiều tâm tình kích động, nhìn cô từng chữ nói, "Làm xong những thứ này, cô cam lòng đi tự thú?"

-

Tường Thắng ngớ ngẩn, cứng đờ đứng tại chỗ.

Ôn Văn lắc đầu một cái: "Tường Thắng, cô ích kỷ một điểm là không sai, nhưng còn muốn bày ra bộ dạng làm bộ làm tịch cũng có chút ghê tởm rồi. Cô vốn có cơ hội được tha thứ, nhưng cô bỏ lỡ rồi."

Tường Thắng nhìn Ôn Văn trong mắt chột lóe lên tối tăm, không hiểu sao chột căng thẳng. Cô nuốt ngụm nước miếng, hốt hoảng cúi đầu: "Tôi chưa có một ngày nào là không tự trách bản thân."

Ôn Văn không nghĩ ra, lời như vậy cô ta cũng nói ra khỏi miệng được , cô ta nghĩ cô sẽ tin sao?

"Nếu như cô hy vọng người hại chết Hạ Sơn sẽ bị trừng phạt. Thì tôi cũng như vậy, ai cũng không ngăn được tôi." Ôn Văn khác thường nghiêm túc nói ra những lời này, trên mặt không đổi "Bao gồm cả Hạ Trầm"

"Nếu như cô nắm chặt Hạ Trầm sẽ không truy cứu chuyện này tại sao phải khẩn trương như vậy tôi khuyên bảo tôi, hoặc là cô biết, Hạ Trầm quá khát vọng thân tình, muốn một đứa bé?" Ôn Văn nói lời này thì vẻ mặt rất kỳ quái, tự dưng khiến Tường Thắng sau lưng lạnh cả người, cô còn chưa có gặp qua Ôn Văn lộ ra tàn nhẫn như vậy vừa đau vừa mỉm cười, cô gái này ở trong ấn tượng của cô vẫn luôn là ôn hòa, lý trí.

"Tường Thắng, mặc dù rồi đi cũng tốt, nếu như mà tôi muốn báo thù, đầu tiên khiến Hạ Trầm buông tha cô? Cô nói, rốt cuộc làm sao làm mới có thể để cho anh buông tha cô?" Ôn Văn giống như là mê sảng, hoặc như là hỏi thật cô ta, nhưng ánh mắt kia thấy thế nào cũng làm cho lòng sợ hãi.

Tường Thắng bị buộc lui về phía sau một bước, từ một Ôn Văn ôn hòa trở thành một người qua mức lý trí, vậy quá đáng sợ, nghĩ Ôn Văn thiện lương như vậy chắc chắn sẽ không đối phó với cô bằng cách đó.

Cửa phía sau bị người dùng sức đẩy ra, Hạ Trầm đứng ở cửa, ánh mắt rất nhanh thấy Ôn Văn, từ trên xuống dưới quét qua một cái, tựa hồ đang xác nhận cô có chuyện gì không.

Tâm Tường Thắng ngày càng hạ xuống, quả thật Hạ Trầm rất coi trọng đứa bé này.

Bộ dáng kia của anh rõ ràng là có lời gì muốn nói, nhưng đứng ở nơi đó, cuối cùng vẫn không đến hỏi, chỉ là quay đầu liếc nhìn sắc mặt khó chịu Tường Thắng, nói: "Đi thôi."

Tường Thắng cảm túi xách vội vã đi tới, Hạ Trầm lại không đi liền, mà là đem ly sữa bỏ cố ý cầm tới: "Anh kêu thư ký đổi ly sữa khác."

Ôn Văn nhìn Hạ Trầm rời đi, lúc này mới từ từ ngồi trở lại trên sofa xem tivi, từ từ cúi đầu.

-

Con ác mộng của Ôn Văn ngày càng nhiều không thuyên giảm, liên tiếp mấy ngày cũng như vậy, nói mơ cũng nói càng ngày càng không có tính logic, Hạ Trầm có thể nghe được cô đứt quãng đọc lên mấy cái tên, gần đây số lượng nhiều nhất chính là anh và Tường Thắng.

Hạ Trầm kêu bác sĩ đến khám cho cô, kết quả cũng không có bệnh gì, chỉ nói là áp lực trong lòng quá lớn.

Chủ nhật, Hạ Trầm chuẩn bị dẫn cô tham gia bữa tiệc, nói là một khách mời muốn họp tác.

Khí sắc Ôn Văn không tốt, làm cái gì cũng mau mệt, Hạ Trầm tự mình giúp cô đeo đồ trang sức, từ trong gương nhìn cô mỉm cười: "Rất đẹp."

Ôn Văn cũng không nói chuyện, một chút phản ứng cũng không có.

Điện thoại di động Hạ Trầm vang lên, anh đi ra ngoài nghe điện thoại, Ôn Văn từ từ đi tới mở máy vì tính trước mặt, mở hộp thư ra. Quả nhiên Chu Hiến Thanh lại gọi mail tới, người này mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lòng dạ hiểm sâu, sau khi đọc mail xong là lập tức bị hủy, cho nên mặc dù Hạ Trầm hoài nghi, nhưng đến bây giờ cũng không tra ra cái gì.

Ôn Văn mở ra vừa nhìn, thấy dòng chữ: Tường Thắng đã tính toán ra khỏi nước.

Cô nhìn hàng chữ ngắn ngủn, nhịp tim cũng nhanh dừng lại, trong đầu chỉ còn một ý niệm: Tường Thắng ra khỏi nước, coi như tìm thêm chứng cứ cũng không kịp!

Hạ Trầm nghe điện thoại trở lại phát hiện sắc mặt Ôn Văn không tốt, miễn cưỡng nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế, anh đi tới sờ vào trán cô: "Không thoải mái?"

Ôn Văn mở mắt ra, một hồi lâu mới nói: "Tôi không muốn đi, muốn ngủ."

Hạ Trầm an tĩnh nhìn chăm chú vào cô, giờ tay lên sờ sờ đầu cô: "Anh bảo bác sĩ tới đây xem em một chút."

Ôn Văn đem tay anh hất ra, mắt hướng nghiêng đầu sang chỗ khác: "Ngay cả thời gian riêng tư tôi cũng không có sao?"

Bên tai hồi lâu cũng không động tĩnh, Ôn Văn thăm dò, ngón tay nắm thật chặt thành quyền, sau một lát mới nghe được giọng khàn khàn: "Chăm sóc cho mình thật tốt."

Lời nói này có chút kỳ quái, anh chỉ đi có mấy giờ thôi, Ôn Văn nghi ngờ là anh nhìn ra được điều gì, mở mắt nhìn anh nhìn anh, bị anh bắt quả tang.

Trái tim Ôn Văn nhói đau một cái, trong khoảng thời gian này bọn họ đối chọi gay gắt, ngay cả ánh mắt nhìn thẳng cũng không có. Lúc này nghiêm túc nhìn nhau, hình như anh gầy đi không ít.

Ngũ quan của anh không tệ, một đôi mắt đen sì không thấy đáy, giống như là có cảm xúc khó nói, anh cũng dò xét cô cẩn thận, như là nhớ lại cái gì đó, một lát sau chợt giữ chặt gáy cô, cúi đầu ở môi cô hung hăng mút - hút.

Ôn Văn giờ tay lên nghi đẩy anh ra, giờ tới một nửa lại dừng lại.

Sợ là một lần cuối cùng. Nghĩ như vậy, cô từ từ hợp ở nhắm mắt.

-

Hạ Trầm không lái xe, vẫn dừng ở cách đó không xa bờ sông. A Tước ngồi trong xe chỉ có thể nhìn bóng dáng anh mạnh mẽ rần rờ hòa tan vào trong màn đêm, ngón giữa như ẩn như hiện một chút tình hồng.

Không biết đã trải qua bao lâu, điện thoại di động của anh bắt đầu điên cuồng rung, điện thoại di động bị anh cố ý để lại trong xe, A Tước nhìn phía màn hình thấy số Tường Thắng, không tiếng động thờ dài.

Điện thoại là anh nhận, Tường Thắng bên kia hoàn toàn đã luống cuống: "Anh kêu Hạ Trầm qua đây nhanh lên, Ôn Văn đã xảy ra chuyện."

A Tước mấp máy môi, liếc nhìn cách đó không xa người đàn ông đang trầm mặc, nói: "Bệnh viện nào?"

Hạ Trầm dụi tã thuốc, anh từ trong bóng đêm đi ra, ánh sáng đèn yếu ớt chiếu xuống thấy anh chẳng khác thường chỗ nào.

A Tước cúp điện thoại, nhìn anh một cái mới nói: "Không sao?"

Hạ Trầm cũng nhìn anh, môi mỏng khẽ động, nhưng không có lên tiếng.

Bọn họ trực tiếp đi nhà bệnh viện tư nhân kia, sắc mặt Tường Thắng tái nhợt ngồi ở ngoài phòng giải phẫu, nhìn bọn họ tới, cô lão đạo đón. Cảm xúc của cô ta rất suy sụp, lời nói không mạch lạc nói: "Cô nói rõ ràng phải đi, tôi...tôi. Cô ấy gạt tôi, Hạ Trầm, tin tôi.

Hạ Trầm bởi vì cô nhú chặt tay áo nhú mảy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm "Đang giải phẫu" ba chữ lớn đỏ tươi.

A tước giúp một tay đỡ Tường Thắng đỡ qua một bên, Hạ Trầm giống như không còn tri giác đứng tại chỗ không động, trong mắt của anh hình như ai cũng không thấy được, cũng không nghe được, chỉ là nhìn chăm chăm cánh cửa.

Nơi đó, anh còn chưa sờ nó một lần mà đứa bé đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Cuối hành lang chợt truyền đến một hồi tiếng bước chân hỗn loạn, Hạ Trầm quay đầu lại, thấy được dẫn đầu là người phụ nữ hơn năm mươi tuổi. Cho dù trên khuôn mặt bà để lại dấu vết năm tháng, nhưng anh vẫn có thể nhận ra loáng thoáng —— Chính là mẹ của Ôn Văn-Lâm Hữu Trân.

Sau lưng Lâm Hữu Trân còn có một người đàn ông cao đi theo sau, vẻ mặt trầm ngưng mà nghiêm túc.

Bọn họ bước nhanh tới, ánh mắt của hai người đều không hẹn mà cùng rơi vào Hạ Trầm đứng đó. Đối với sự xuất hiện bất ngờ của bọn họ, Hạ Trầm không có bất kỳ kinh ngạc, mấy người nhìn nhau, không khí khác thường cổ quái.

Ai cũng không có tự giới thiệu mình, tuy nhiên bọn họ rất biết lòng dạ lẫn nhau.

Lâm Hữu Trân mở miệng trước, cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra một câu: "Nếu đứa bé có chuyện, tôi sẽ không tha cho hai người đâu."

Hạ Trầm nhìn bộ dạng tức giận của bà, sắc mặt trắng bệch, không hề nói gì, hiện tại anh không hứng đối phó với bất kỳ ai, cũng không muốn nói chuyện bất kỳ ai.

Ánh mắt Lâm Hữu Trân tối tăm liếc mắt người ngồi ở trên ghế dài là Tường Thắng, hai mắt liền đỏ lên, ánh mắt như vậy giống như là mang theo kim, hận không thể hung hăng ghim vào trong cơ thể cô.

Chu Hiện Thanh thấy được toàn thân bà đều tức giận run rẩy, ở bên tai bà nhỏ giọng nói: "Xem tình hình Ôn Văn trước, đừng náo loạn."

Lâm Hữu Trân giận đến nổi đom đóm, khó chịu đập ngực: "Tiểu Văn quá đáng thương, đều là ta có lỗi với nó, từ nhỏ không có mẹ, hiện tại đứa bé cũng sắp bị mất rồi."

Tường Thắng ngăn ra, ngẩng đầu nhìn sang, trên mặt trắng bệch dọa người: "Tôi không có, không phải tôi làm."

Chu Hiện Thanh cười như không cười nhìn cô một cái: "Có nói là cô sao?"

Tường Thắng cắn môi, trên môi cũng đã rách, khó chịu liếc nhìn Hạ Trầm, phát hiện đối phương hoàn toàn không để ý động tĩnh sau lưng, lại không tiếng động cúi đầu xuống.

Giống như trải qua thời gian khá dài, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc mở ra, hai cánh cửa gỗ chậm rãi kéo ra, đi ra là Lưu Chủ Nhiệm. Bà mặt mũi tháo khẩu trang ra, ánh mắt hướng về phía Hạ Trầm, tầm mắt khẽ âm thầm, dừng một chút: "Đứa bé không giữ được, vô cùng xin lỗi."

Tường Thắng từ sau lưng truyền ra tiếng động nghẹn ngào vụn vặt, còn có Lâm Hữu Trân đè nén tự trách. Hạ Trầm dùng sức nắm chặt quả đấm, gân xanh trên trán cũng dữ dội giãn giãn. Sau đó Ôn Văn được đưa ra ngoài, hai chân của anh nhưng thật giống như đồ chì, không có dũng khí đi lên.

Đối mặt ra sao? Phải đối mặt làm sao đây?

Lâm Hữu Trân với Chu Hiện Thanh bước thật nhanh đến nghênh đón, Chu Hiện Thanh bước qua ngang anh, ghé mắt: "Không phải là anh vẫn còn giữ người phụ nữ kia bên cạnh chứ?"

Hạ Trầm không có trả lời, chỉ là ngẩn ngơ nhìn tới người nằm trên giường bệnh-sắc mặt Ôn Văn tái nhợt.

A Tước thấy anh bất động, cuối cùng chủ động đi tới, lấy tay đặt lên bả vai anh động viên.

Hạ Trầm vẫn đứng yên tại chỗ nhìn cô được đưa vào phòng bệnh, giường bệnh được đẩy đi vang dội tiếng động trên hành lang, mỗi một vòng chuyển động, tim của anh liền trầm xuống một tấc, giống như rơi ở trong hầm băng.

Tường Thắng lo lắng đi tới, cổ họng giống như bị nước tiêu nóng ngâm qua đau rát, hồi lâu phát ra âm thanh yếu ớt: "Thật không phải là tôi...tôi không có chạm qua cô ấy ——"

Hạ Trầm không quay đầu lại, âm điệu hoàn toàn nghe không không ra cảm xúc gì, lạnh nhạt khạc ra ba chữ: "Đi về trước."

Trên mặt Tường Thắng lộ ra khổ sở mà đáng vẻ kinh hoàng: "Hạ Trầm, tin tôi...tôi sẽ không hại cô ấy."

Hạ Trầm lúc này mới xoay người lại liếc nhìn cô ta một cái, ánh mắt lộ ra khí lạnh, ngũ quan lạnh lùng: "Tôi nói, trở về! Cô ấy sẽ không muốn nhìn thấy cô."

"Người tin cô ta đúng không?" Tường Thắng bật thốt lên, vội vã muốn tìm đáp án từ Hạ Trầm. Cô vẫn là quá đánh giá thấp Ôn Văn, cho là cô sẽ không hung ác đến mức này, không ngờ vì ngăn cản cô ra khỏi nước, vì để cho Hạ Trầm ghét cô, lại muốn bày ra chiêu này hay sao.

Tường Thắng giống như rối loạn một hồi, càng nói càng không mạch lạc: "Cô ấy cố ý hãm hại tôi, Hạ Trầm, cô ấy vì trả thù mà ngay cả đứa bé cũng dám Quà đáng sợ."

Đáy mắt Hạ Trầm cuộn cuộn nổi lên một hồi lo lắng, tâm tình của anh chợt mất khống chế, hung hăng đưa tay bắt được cổ áo Tường Thắng dùng sức đè ép cô ta trên vách tường.

Đôi mắt đỏ ngầu, cũng không phải tức giận, mà là bi thương, rất khổ sở, Tường Thắng chưa từng nhìn thấy ánh mắt của người nào lại có nhiều cảm xúc trong một lần đến vậy, Hạ Trầm là người đầu tiên cô thấy.

Trên mặt anh đầy vẻ đau khổ, giọng nói khàn khàn giống như bị mất tiếng: "Vẫn không rõ? Sự tồn tại của cô đối với cô ấy mà nói chính là một loại tổn thương. Là cô với tôi, bức cô đến mức này."

Tường Thắng sững sốt nói không ra lời, Hạ Trầm như vậy có chút đáng sợ, giống như một giây kế tiếp sẽ thật sự giết cô.

Hạ Trầm không nhìn cô, chán nản buông tay ra.

Tường Thắng nhìn người đàn ông cao cao tại thượng, lúc này đã sớm không còn lý trí, anh hướng phòng bệnh đi tới, mỗi một bước giống như là ngàn cân treo.

-

Hạ Trầm xuyên qua phòng bệnh thủy tinh nhìn vào trong, cô tỉnh , đang nhìn nóc nhà ngăn người. Anh cho là cô sẽ khóc, nhưng chỉ là một đôi mắt ráo hoảnh, ngây ngốc nhìn trần nhà.

Tay của anh đặt ở cửa phòng bệnh, lại từ từ rũ xuống.

Chu Hiện Thanh và Lâm Hữu Trân một mực nói chuyện với cô, nhưng một chữ cô cũng không đáp, Ôn Văn như vậy so với bình thường đối với anh không nói không rằng còn đáng sợ hơn.

Nhớ tới lúc mới gặp gỡ bộ dạng cô hoạt bát, đối lập hiện tại, đến tột cùng anh đã làm gì với cô? Lòng tự trách và áy náy, anh càng không có mặt mũi đi vào.

Chu Hiện Thanh thấy bóng dáng Hạ Trầm biến mất ở cửa ra vào, lúc này mới cau mày cúi xuống, hai cánh tay chống bên người Ôn Văn, nhìn cặp mắt vô hồn: "Việc này quá liều rồi, mặc dù đứa bé là thai ngoài tử cung vốn là muốn không nối, nhưng chị có biết chuyện này nguy hiểm cỡ nào không? Ngộ nhớ chị xảy ra chuyện gì ——"

Lâm Hữu Trân rất nhanh tiếp lời : "Tiểu Văn, tại sao con không thương lượng với mẹ? Chúng ta cùng lên kế hoạch? Con quá nóng lòng."

Bà nhìn Ôn Văn vẫn không có phản ứng, sắc mặt tái nhợt, suy nghĩ một chút cuối cùng không có nhẫn tâm nói, giọng điệu dỗ dành: "Không nói cái này nữa, quần gia đã nấu canh, lập tức liền đưa tới. Có nơi nào khó chịu , nói cho mẹ biết?"

Trước đó họ không có cơ hội gặp mặt nhau, mỗi lần là Chu Hiện Thanh gọi hình của mẹ qua, cô tham lam nhìn, ngàn vạn lần cô cũng không nghĩ hơn hai mươi năm gặp lại, mà lại ở trong tình trạng như vậy.

Cánh môi Ôn Văn khô nhẹ nhàng động , nói: "Con muốn yên tĩnh một mình."

Thái độ Lâm Hữu Trân cứng đờ, không được tự nhiên khoe môi cười gượng: "Mẹ với con, có được hay không?"

Ôn Văn nhắm mắt lại không nói lời nào, Chu Hiện Thanh lặng lẽ nhìn cô, cuối cùng đối với Lâm Hữu Trân nói: "Đi, để cho chị ấy yên tĩnh một mình đi."

Lâm Hữu Trân biết lần này trở về không thể nào dễ dàng được con gái tha thứ, bà là người mẹ không tốt, bà vuốt vuốt khoe mát, cánh môi khẽ run rẩy, không nói gì liền đi ra ngoài.

-

Không biết đã trải qua bao lâu, Ôn Văn nghe được âm thanh cửa phòng bệnh khe khẽ đẩy mở ra, cô biết đại là ai, nhưng lại không muốn mở mắt ra.

Tiếng bước chân quen thuộc dừng ở trước giường, có lẽ anh biết cô đang giả bộ ngủ, chỉ là không mở miệng tố giác cô, ngược lại đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Trong bầu không khí ngột ngạt, cô sắp không giả bộ được nữa, anh mới trầm giọng mở miệng: "Anh sẽ thả em đi."

Ôn Văn lặng lẽ cắn chặt hàm răng, ngón tay cũng dùng sức siết chặt góc chăn, lại nghe đến âm thanh khàn khàn nhẹ nhàng truyền đến: "Chuyện của Tường Thắng cũng sẽ dừng tại đây."

Mục đích cũng đạt được, nhưng Ôn Văn cũng rất muốn khóc, lông mi cô kịch liệt lay động, nhưng vẫn là không dám mở mắt ra. Sợ mở ra sẽ bị nhìn thấu .

Cô không thấy được vẻ mặt của Hạ Trầm, không biết về mặt của anh thế nào khi đưa ra quyết định này với cô, nhưng cô cũng không muốn nhìn, từ bây giờ trở đi cô với Hạ Trầm thật sự trở thành người lạ rồi.

Hơi thở Hạ Trầm dần dần sát gần chút, cô cảm thấy anh nhích lại gần cô, đột nhiên toàn thân cứng ngắc. Cho đến khi bờ môi của anh mang theo nhiệt độ lạnh như băng dán lên cô, cực kỳ cẩn thận mút - hút, mùi vị cũng không thay đổi gì, động tác thân mật như thế, nhưng đáy lòng hai người có chút đau nhói.

Anh ở bên tai cô nói nhỏ nhỏ ba chữ.

Sau khi Hạ Trầm rời đi, trong phòng tĩnh lặng không có một chút xú tiếng vang, Ôn Văn mở mắt ra, từ từ xoay mặt hướng cửa sổ, nước mắt mãnh liệt trào ra.

Kết thúc, đoạn tình này đã từng thấy điểm cuối cùng của hạnh phúc, bởi vì một sinh linh bé bỏng mà chấm dứt. Tình yêu lúc kết thúc, anh như cũ là ba chữ kia: "Thật xin lỗi."

-

Hạ Trầm đứng ở ngoài phòng bệnh, nhìn bóng đơn bạc dùng sức co rúc ở trong chăn, toàn thân của anh đều khó mà át chế đau nhức. Nếu như đây chính là cô muốn, vậy thì anh đáp ứng cô.

Cũng không ai biết trong 10 phút này anh đã vượt qua như thế nào, anh đã trải qua cảm giác vào sinh ra tử, chảy qua vô số lần máu, nhưng cũng không có lần lại khó chịu như lần này.

Đúng, anh cái gì cũng biết, biết cô diễn kịch dưới mắt anh. Từ ban đầu suy đoán cô mang thai, anh liền đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc, anh sắp làm bố, người phụ nữ của anh mang thai con của anh và cô, điều đó làm cho anh vui sướng.

Đứa bé kia chính là quà tặng đẹp nhất, vì vậy anh thậm chí mừng thầm khi có đứa bé, cuối cùng Ôn Văn sẽ không bao giờ rời đi nữa. Đời này anh cũng sẽ không buông tay.

Nhưng hạnh phúc quá ngắn, ngắn ngủi đến mức anh còn không kịp nghe từ trong miệng cô nói cô có con của anh, tin dữ liền truyền đến. A Tước tìm đến người liên lạc với Ôn Văn qua máy vi tính, chặn lại được vài email, anh tận mắt thấy những bức thư có nội dung muốn tính toán Hạ gia, đau lòng, cũng không có nơi phát tác. Hơn nữa thấy được tin cô có thai ngoài tử cung, cả người anh đều giống như trời sụp.

Cái gì Ôn Văn cũng không nói, đau không nói, trong lòng đè nén cũng không nói.

Mỗi ngày anh nhìn cô bộ dạng u sầu, thử dò xét, dụ dỗ, nhưng luôn luôn không có kết quả.

Cô hoàn toàn đã không tin tưởng anh nữa.

Anh đứng ở bờ sông nhìn ngọn đèn thành thị lúc sáng lúc tối, trong lòng vô cùng hâm mộ những người bình thường kia, không có tính toán, không có lợi dụng, chỉ là đơn giản Thiên Luân Chi Nhạc (hình như là quan hệ bình thường), thế nhưng hạnh phúc đơn thuần, anh đã vượt mất cơ hội rồi. Nếu như Tường Thắng chưa có trở về, anh đã cùng Ôn Văn kết hôn, hiện tại chính là một nhà ba người.

Lần đầu tiên Hạ Trầm ý thức được, mình sai lầm rồi, sai thật rồi.

Khi nghe bác sĩ nói câu kia "Áp lực trong lòng quá lớn", cô bắt đầu con ác mộng triền miên, mỗi ngày không ngủ ngon, anh căn rút lương tâm, nhưng vẫn là không buông tay được. Thậm chí may mắn nghĩ, nếu đứa bé này không muốn được, thì cô cũng sẽ thương tình, tâm Ôn Văn quá thiện, lại khao khát thân tình, đây là bản tính không sửa được của cô.

Nhưng Ôn Văn thật hận chết anh, tình trạng con ác mộng bắt đầu nghiêm trọng, nói mơ cũng sẽ khóc kêu đứa bé. Đó là cô đang giãy dụa đến tận cùng có muốn hay không lợi dụng một sinh linh không ra đời được? Cho dù là một tiểu sinh mệnh bất hạnh, cô cũng giống như không bỏ được.

Nếu như không phải là Tường Thắng đột nhiên quyết định ra khỏi nước, cô chỉ sợ sẽ bỏ qua cơ hội mà đi bước này.

Hạ Trầm đứng đó vẫn không nhúc nhích, cho đến khi A Tước đi tới, thậm chí cố gắng kêu anh: "Tam ca."

Hạ Trầm khoát tay áo: "Không sao."

A Tước là chính mắt thấy anh đi thẳng tới được, trừ bất đắc dĩ ở ngoài thật sự không biết nên nói gì, liếc nhìn bên trong phòng bệnh tình huống, nhỏ giọng nói: "Thật mặc kệ? Tường Thắng bên kia gặp chuyện không may, chúng ta cũng sẽ có đại phiền toái."

Hạ Trầm xoay người lại, đen nhánh đáy mắt kéo căng tia máu, giống như một đốm ở giữa tiểu tụy không ít. A Tước quả thật không thể tin được đây là cái đồ dẫn anh đánh rớt xuống Bán Bích Giang Sơn Tam ca.

"Đây là chúng ta nợ cô ấy." Hạ Trầm chỉ nói câu này liền chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

A Tước nhìn bóng dáng anh tiêu điều, trong lòng chỉ một ý niệm: tình yêu thật đúng là muốn mạng người.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

"Mời vào." Chủ nhiệm Triệu ngẩng đầu nhìn thấy người tới, vẻ mặt chỉ hơi hơi chậm lại, rất nhanh sẽ về mặt như thường, "Đến rồi, ngồi đi."

Người đàn ông không nói gì, thân hình rắn chắc ngồi xuống ghế da, nhưng không mở miệng.

Chủ nhiệm Triệu cất bút máy trong tay xong, lúc này mới nói: "Giải phẫu rất thuận lợi, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng sẽ không có vấn đề. Chính cô ấy cũng là bác sĩ, cũng chỉ là giả bộ thương dọa Tưởng Thắng một chút, lúc đến bệnh viện tình trạng đều rất ổn định, cô ấy sẽ không thật sự lấy mệnh chính mình nói giỡn. Cho nên không cần lo lắng."

Hạ Trầm gật đầu một cái, cả người giống như du hồn phía chân trời, một hồi lâu mới nói: "Tôi biết rõ."

Chủ nhiệm Triệu nhìn hắn, bộ dáng kia nơi nào giống như là "Biết", tất cả lo lắng đều viết ở trên mặt, không khỏi sinh lòng thờ dài: "Cậu và tôi lo vấn đề tâm lý, tôi đã lên an bài bác sĩ tán gẫu với cô ấy, trong khoảng thời gian này. Cậu phối hợp một chút, không cần thường xuyên xuất hiện."

Hạ Trầm ngẩn ra, ngược lại không phản bác, lại hỏi: "Đối với về sau sẽ có ảnh hưởng gì không?"

Chủ nhiệm Triệu đang cúi đầu uống trà, nghe vậy nhấc lên tầm mắt nặng nề nhìn anh: "Cái vấn đề này trước cậu đã hỏi tôi."

Từ lúc Hạ Trầm xác định Ôn Văn là thai ngoài tử cung đến bây giờ cũng đã mấy ngày, ngược lại tựa như muốn xan bằng cửa phòng làm việc của bà ngày nào cũng hỏi đi hỏi lại.

Lúc bắt đầu bởi vì quan hệ với Tiêu Tiêu, bà đối với người đàn ông này thật sự không có nửa phần hảo cảm nào, sau lại nhìn thấy hắn nói ra những lời đó, nhìn dáng dấp cũng là bỏ ra khá nhiều công sức đối với việc cẩn thận nghiên cứu chuyện thai ngoài tử cung. Hơn nữa trong tay hắn đã có chứng cứ, chủ nhiệm Triệu không hề che giấu nữa, nói thẳng lời nói thật.

Nét mặt người đàn ông kia sau khi nghe xong làm cả đời bà cũng không quên được, cặp mắt đỏ lên, cầm điều thuốc muốn đưa lên miệng, lại nhiều lần cũng thất bại, cuối cùng chỉ là cường ngạnh bỏ lại một câu: "Lập tức an bài phẫu thuật."....thaobn99..d.d.l.q.d...

Chủ nhiệm Triệu nhìn hắn như vậy có chút hả giận, nhưng vẫn lý trí cực kỳ: "Bây giờ, trạng thái của cô ấy không tốt, các chỉ tiêu đều không phù hợp điều kiện lập tức giải phẫu được, cần điều dưỡng trước, cái này tôi đã thương lượng với cô ấy tốt lắm, anh không phải lo lắng."

Sau đó bà cũng nghe Ôn Văn nhắc qua, còn nghi ngờ hỏi bà có phải Hạ Trầm biết cái gì hay không, nếu không vì sao đối với thân thể khỏe mạnh của cô giống như cực kỳ khẩn trương.

Chủ nhiệm Triệu nghĩ, giữa hai người nếu như đã đến loại trình độ này, tính toán lẫn nhau, rồi lại cẩn thận từng li từng tí, đây rốt cuộc là bi ai hay là.

Bà đặt ly trà lên trên bàn, ngón tay đập mặt bàn, hơi trầm ngâm mấy giây: "Ảnh hưởng nhất định là có, tình trạng cơ thể mỗi người không giống nhau. Hiện tại, ở trong nội tâm Tiểu Văn đề ý gánh nặng tương đối nặng, phải giữ tâm tình vui vẻ, cho nên tôi mới đề nghị anh đừng xuất hiện tại bên cạnh cô ấy, phải biết, hiện tại làm cho tâm tình cô ấy chấp chôn chỉ có anh, anh vừa xuất hiện, cô ấy sẽ nghĩ đến đứa bé."

Những lời này nghe bình thản lễ độ, nhưng mỗi câu đều giống như bén nhọn chỉ trích, anh thế nào cũng không nghĩ đến chuyện sẽ phát triển đến bước này, sự xuất hiện của anh thế nhưng đã thành thứ nhất kháng cự với Ôn Văn.

Đứa bé không có, thế nhưng ngay cả cơ hội đến gần cô cũng bị phủ quyết.

-

Buổi tối Hạ Trầm vẫn không đi, vẫn an vị ở trên ghế ngoài phòng bệnh lạnh lẽo, thật ra anh cũng không biết việc này có ý nghĩa gì, nhưng cảm giác như vậy liền có thể ở cạnh cô gần một chút.

Bên trong bởi cô là Lâm Hữu Trân, có mấy lần anh nghe thấy có tiếng vang, bỗng chốc đứng lên, nhớ tới lời chủ nhiệm Triệu lại khó khăn lắm mới dừng lại. Toàn thân cứng đờ đứng tại chỗ, không nhúc nhích nghe bên trong thỉnh thoảng truyền ra âm thanh, là Ôn Văn đang nói chuyện, nhưng nói cái gì anh hoàn toàn phân biệt không rõ.

Chờ đêm quay lại yên tĩnh, anh không chế không được nhẹ nhàng đi tới cạnh cửa.

Lâm Hữu Trân đại khái quá mệt mỏi, tuổi quá lớn, đang tựa tại một bên ngủ thiếp đi, nhưng người nằm ở trên giường rõ ràng ngủ không quen, từ góc độ Hạ Trầm vừa đứng có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, mí gian nhíu rất sâu, sợ là lại gặp ác mộng rồi.

Anh nhìn không được đẩy cửa đi vào, trên trán cô có một tầng mồ hôi rịn, ở dưới ánh đèn phỉếm nhàn nhạt một tầng trong suốt, bờ môi run rẩy giống như cực kỳ khó chịu, anh cúi người xác nhận, nghe rõ cô nói "Đau".

Bình thường, cô rất hiếu thắng, nơi nào đau hay khó chịu cũng im miệng không nói, Hạ Trầm nhìn ở trong mắt, trong lòng vừa một hồi khó chịu. Cảm thấy lông mày thấm ướt, thử một chút nhiệt độ mới thay cô lau trán, giống như bị sợ hãi, cô chậm rãi mở mắt ra.

Hạ Trầm chống lại tầm mắt của cô, trái tim đột nhiên nhảy không kèm chế được. Đây là lần đầu tiên sau khi chuyển phát sinh cô mở mắt nhìn anh, đối mặt nhìn nhau, bên lở tai anh cũng là hồ hấp và nhịp tim rối loạn của mình.

Sợ cô đẩy mình ra, anh mở miệng trước tiên, lại nhỏ giọng dịu dàng cực kỳ: "Nơi nào đau? Anh gọi bác sĩ tới đây."

Ánh mắt cô có chút mê mang, có lẽ cho là đang nằm mơ, nhìn anh một chút lại một hồi khép lại cặp mắt, thật thấp lầu bầu một câu: "Gặp lại anh, nơi nào cũng đau."

Một câu nói khiến Hạ Trầm không còn lời nào để nói, nếu như không phải là mơ, anh bị lời này của cô đâm vào làm đau, nếu như là mơ, càng cực kỳ khó chịu.

Anh khắc chế đôi tay phát run, không hỏi cái gì nữa, dặt tay của cô thay cô lau từng ngón tay một, chờ làm xong tất cả lại thay cô vuốt khẽ mi tâm, đợi cô hoàn toàn an tĩnh lại, lúc này mới đứng ở bên giường có chút không bỏ đi được.

Có thể có cơ hội nhìn như vậy sợ rằng không nhiều lắm, anh cứ như vậy si ngốc canh chừng, từ lúc nào bắt đầu cảm thấy cứ như vậy an tĩnh nhìn chăm chú vào một người cảm giác cũng rất tốt? Là từ lúc cô vì mình ngăn cản súng bắt đầu? Hay là để ý từ khi đó, cô dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng gặt đầu đồng ý lời cầu hôn của mình? Hoặc là, một khắc cô vì mình gay gắt chỉ trích Tường Thắng kia?

Khi đó, lòng anh tràn đầy vui mừng, mặc dù không xác định tình cảm của mình, nhưng thật sự có loại cảm giác vui sướng không cách nào nói rõ, giống như là tìm được cái gì.

Đúng, lòng trung thành. Sau khi mẹ qua đời, cái loại có người chú tâm, để ý đến cảm giác của mình.

Hiếm khi có chuyện Hạ Trầm sẽ phải hối hận nhưng giờ phút này anh cũng không thể không nghiêm túc xem kỹ nội tâm của mình, anh thừa nhận, anh rất hối hận. Có hạnh phúc dễ như trở bàn tay, lại bị anh từng điểm một nghiền nát mất.

Không còn kịp rồi, tổn thương đã quá sâu, sợ là làm cái gì cũng không bù đắp được, làm thế nào? Hạ Trầm nhìn dáng vẻ cô ngủ say, nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt của cô, cúi người ở bên tai cô nói hết lời còn chưa nói hết ban ngày: "Tiểu Văn, anh không bỏ được em——"

Trời tờ mờ sáng, Hạ Trầm phân phó quản gia mang canh tới đây, còn có việc phải xử lý phải trực tiếp trở về Hạ thị, lúc chuẩn bị vào thang máy lại đụng phải một người.

Thân hình kia quá quen thuộc, tế bào toàn thân anh cũng cảnh giới, bước chân bỗng chốc dừng lại, ánh mắt không tốt quan sát người nọ.

Giờ phút này, thái độ Cố Minh Sâm cũng từ lo âu rất nhanh chuyển đổi thành tức giận, hấn hung ác nhìn Hạ Trầm, mấy giây sau đưa tay liền hướng trên mặt anh quơ một quyền: "Con mẹ nó mày còn có mặt mũi ở nơi này?"

Hạ Trầm không tránh, cứng rắn trúng đòn.

Hơi sức đàn ông cộng thêm cảm xúc giận dữ, bên má Hạ Trầm đỏ một mảnh rất nhanh, anh giơ tay nhẹ nhàng sờ áp hạ xuống, cảm thấy đau, lúc này mới kéo kéo khóe môi.

Cố Minh Sâm không muốn bỏ qua cho anh, tiến lên một bước lại kim ở vạt áo của anh, cặp mắt giống như muốn bắn ra ngọn lửa: "Mày biết Tiểu Văn thích đứa bé nhiều thế nào? Mày không cho cô ấy hạnh phúc được cũng không nên trên chộc cô ấy!"

Lúc này, Hạ Trầm mới nhìn về phía đối phương, đen nhánh trong con ngươi có tâm tình bị đè nén sôi trào, lưu loát tránh thoát sự kiềm chế của hắn, giọng nói lạnh lùng: "Tôi có lỗi với cô ấy, nhưng cũng không đại biểu như vậy thì anh có tư cách chỉ trích tôi. Anh cười cô ấy lại dùng phương thức như vậy nhục nhã cô ấy, lại cao cao tại thượng hơn tôi bao nhiêu?"

Nét mặt Cố Minh Sâm nặng nề, câu môi châm chọc nói: "Vậy thì như thế nào, hiện tại tôi có thể đi thăm cô ấy."

Tròng mắt đen của Hạ Trầm co rút nhanh, hai lông mày giận đến thật sâu vằn ở chung một chỗ, anh thừa nhận mình bị chọc giận, Cố Minh Sâm vừa lúc đoán trúng chỗ đau của anh.

Cố Minh Sâm nhìn anh như vậy, trong lòng khoái, trước kia ăn một hiện tại toàn bộ đòi trở lại, thật là báo ứng xác đáng. Hắn khẽ sửa sang lại cà vạt, bên môi mang theo nụ cười khiêu khích: "Lại nói còn phải cảm ơn Hạ tổng, nếu không tôi thật không có cơ hội đến gần Tiểu Văn. A, không đúng, Hạ tổng sự xưng hô này cũng không quá thích hợp, sợ rằng rất nhanh sẽ không phải?"

Mặt Hạ Trầm không thay đổi nhìn hắn.

Cố Minh Sâm đến gần anh, nhỏ giọng nói: "Cho nên đừng vui mừng quá sớm, cười đến cuối cùng sẽ là ai, thật đúng là khó mà nói."

Giống như để chứng minh lời của hắn, quản gia của Hạ Trầm khổ não từ trong phòng bệnh đi ra, nhìn đến vẻ mặt âm ức của anh, khổ sở nói: "Ôn tiểu thư nói cô ấy không có khẩu vị, còn nói về sau đừng mang đến nữa, nói mùi vị này nghe thấy. Ghê tởm."

Sắc mặt Hạ Trầm vừa đen một tầng, Cổ Minh Sâm ở bên cạnh cười lạnh: "Anh một mực cảm giác mình hiểu rõ cô ấy, thật ra thì không hiểu cô ấy nhất chính là anh. Có lẽ Tiểu Văn cái gì cũng không quan tâm, nhưng tôn nghiêm, đây thứ duy nhất cô ấy có nhưng cũng để ý nhất."

Hạ Trầm giật mình tại chỗ, Cổ Minh Sâm đã đi rồi, cửa phòng bệnh đóng chặt không thấy được cảnh tượng bên trong, nhưng tưởng tượng thấy vẻ mặt Ôn Văn lúc đối mặt Cổ Minh Sâm, quả đảm của anh nắm lên thật chặt.

Điện thoại của A Tước gọi tới rất nhanh, âm thanh hơi trầm xuống: "Về công ty trước, chuyện quan trọng."

Hạ Trầm quay đầu lại nhìn phòng bệnh, mi tâm căng thẳng, thu hồi điện thoại di động rồi đi.

-

Tiêu Tiêu cũng sáng sớm đã chạy tới, vào phòng bệnh lúc thấy Cổ Minh Sâm thì ngăn người, người đàn ông kia đang cầm thìa cứng rắn uy Ôn Văn ăn cái gì, động tác mặc dù không đủ dịu dàng, lại cực kỳ cẩn thận.

Cô không nhịn được liếc nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, hoàn toàn chính xác là không phải mọc từ hướng tây.

Sắc mặt Ôn Văn không tốt lắm, nhưng vẫn có chút không tự tại, mấy lần đưa tay cản hân: "Tôi có thể tự ăn."

"Nghe lời." Cổ Minh Sâm không để ý cô, vẫn tự thân tự lực.

Nhưng dù sao hân phục vụ cũng không ra sao, uy vụng về cực kỳ, Tiêu Tiêu thật sự nhìn không đành, vừa định mở miệng ngăn lại, một đạo bóng dáng mạnh mẽ rần rồ liền dẫn đầu chặn lại tầm mắt của cô.

Lúc này, cô mới lưu ý đến một người đàn ông từ cửa đi vào, vóc dáng cao vô cùng, từ gò má vừa nhìn, không phải là người đàn ông ngày đó ở bãi đậu xe bệnh viện đụng xe với Ôn Văn sao?

Chu Hiến Thanh đã một tay cầm khăn giấy thay Ôn Văn lau miệng, một tay nhận lấy chén cháo trong tay Cổ Minh Sâm: "Để tôi thôi."

Cổ Minh Sâm cũng ngây ngẩn cả người, lưu ý đến tuổi tác và diện mạo đối phương, hơi nhú mày: "Cậu là ai?"

Chu Hiến Thanh nhìn gương mặt Cổ Minh Sâm, lộ ra hàm răng chính tề mà trắng nõn, cười vô cùng hữu nghị, có thể lời nói ra lại làm cho người mộng tưởng: "Tôi à, nên nói như thế nào đây, quan hệ với Tiểu Văn tương đối đặc biệt."

Cổ Minh Sâm nguy hiểm quan sát người này, đi một Hạ Trầm, lại tới đối thủ mới?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Đầu tiên Ôn Văn bị động tác của Chu Hiến Thanh làm cho mặt đỏ ửng, tiếp đó bị anh mập mờ giải thích cho bị sặc, che miệng lại ho khan một hồi mới nói: "Em đừng trêu chọc anh ấy."

Thấy dáng vẻ Cổ Minh Sâm giống như đang đối đầu với đại địch, trong lòng cô chỉ còn dư thốn thức, bình tĩnh giúp anh giới thiệu: "Đây là Chu Hiến Thanh, Con trai của cha dưỡng."

Cổ Minh Sâm với Tiêu Tiêu đều là sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng từ trong miệng Ôn Văn: "Cha dưỡng".

"Cổ Minh Sâm, Tiêu Tiêu, bạn chị." Ôn Văn chỉ chỉ hai người, giới thiệu tùy ý, Cổ Minh Sâm lại bị hai chữ "bạn bè" của cô chọc giận gần chết. Dầu gì cũng là chồng trước chứ? Quan hệ so với bạn bè hình như xa qua rồi.

Chu Hiến Thanh khoe miệng chứa đựng nụ cười, tùy ý cùng hai người gặp mặt, lúc nhìn tới Minh Sâm ánh mắt cổ cổ quái quái: "Thì ra là anh chính là Cổ Minh Sâm, nghe danh đã lâu."

Mặt Cổ Minh Sâm lạnh lùng cùng anh bắt tay, cảm giác lời của tiểu tử này có ý khác liền nghe đối phương nói: "Sớm như vậy liền chạy tới, bạn gái của anh không có ý kiến sao?"

Sắc mặt Cổ Minh Sâm trầm xuống, cười nhạt nói: "Chu tiên sinh thật biết nói đùa, không ai sánh nổi vị trí của Ôn Văn trong lòng tôi."

Chu Hiến Thanh"Oh" một tiếng, vừa cười vừa hỏi ngược lại: "Cổ tiên sinh đây là không để ý đến chuyện Ôn Văn vừa làm?"

Cố Minh Sâm đã hoàn toàn mặt lạnh, nếu không phải tiểu tử này là “em trai” trên danh nghĩa của Ôn Văn, anh đã sớm không khách khí.

Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng hai người đàn ông này, hơi nhếch khóe môi lên, lần này có trò hay để xem. Tiêu Tiêu tới ngồi xuống bên cạnh Ôn Văn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cái: "Không có sao chứ?"

Ôn Văn lắc đầu một cái, cô muốn hỏi một chút tình hình của Tiêu Tiêu gần đây, nhưng thấy hai người đàn ông này nhất thời không tiện mở miệng, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp lấy cái chén trong tay Chu Hiền Thanh: "Tự chị ăn đi, cũng không phải là tay chân bị thương."

Chu Hiền Thanh không ép buộc cô, từ trong trong bình giữ nhiệt mức một chén canh ra ngoài, nói: "Đây là canh di cốt ý nấu cho chị, di nói khi còn bé chị sợ uống thuốc nên rất thích uống thứ này, nếm thử một chút."

Ôn Văn nhìn bình giữ nhiệt, ánh mắt khê âm, lông mi rất nhanh rũ xuống: "Không uống được nữa."

Trong phòng bệnh cực kỳ an tĩnh, mọi người ở đây đều không phải là người ngoài, biết rõ Lâm Hữu Trân bỏ rơi Ôn Văn khi còn bé, việc làm này không phải nói một hai câu là có thể tha thứ được.

Chu Hiền Thanh cầm chén của cô đặt xuống, hai tay chống ở mép giường cuối xuống, liếc xéo cô một cái: "Cần gì chứ? Em không tin chị hận đi mà lòng vẫn thoải mái, cuối cùng thì cũng chỉ là hai người tổn thương lẫn nhau."

Cố Minh Sâm vẫn luôn nhìn Chu Hiền Thanh không vừa mắt, hơn nữa lại thấy hành động thân mật của Chu Hiền Thanh hoàn toàn không để anh vào trong mắt, tiến lên một bước nghiêm nghị nói: "Chuyện của Tiêu vẫn không cần người chen miệng vào, để cho cô ấy an tâm dưỡng thể trước đã."

Chu Hiền Thanh nhướn mày, tà tà nâng lên môi: "Có phải Cố tiên sinh đã quên anh và Ôn Văn ly hôn rồi không, tôi nhắc cho anh nhớ người không có tư cách đứng đây nhất chính là anh đây".

Cố Minh Sâm bị lời nói của Chu Hiền Thanh tức muốn học máu, Ôn Văn giương mắt nhìn hai người, day day huyết thái dương: "Hai người thật sự là đến thăm bệnh nhân hay sao?"

Cố Minh Sâm nhìn ánh mắt hơi khiêu khích kia, không thể không nhìn khiêu khích lại.

Chu Hiền Thanh xưng hô Lâm Hữu Trân là dì, hơn nữa hai người lại không có máu mủ, Ôn Văn giới thiệu đã nói hần là con trai của cha dượng, nhưng khi nhìn bộ dạng này của hần ta, rõ ràng đối với Ôn Văn không chỉ đơn thuần là chị em.

Anh híp híp mắt, ngược lại không nói gì, chỉ là trong lòng quyết định sẽ điều tra đối phương cho thật kỹ càng, một bên đề phòng Hạ Trầm, bên này cũng không thể phớt lờ hần ta.

Ôn Văn không biết trong lòng Cố Minh Sâm đang có nhiều suy nghĩ biến thái vậy, chủ động nói: "Anh không phải về công ty?"

Cố Minh Sâm gật đầu một cái, âm thanh lập tức mềm dịu: "Tối nay mẹ sẽ đến thăm em, anh đi trước, có chuyện gọi điện thoại cho anh."

Nói thì như vậy, trong lòng anh cũng biết tất nhiên Ôn Văn sẽ không điện thoại cho anh, liếc nhìn Chu Hiền Thanh một cái, nhúu mày rồi rời đi.

Chu Hiền Thanh chờ anh vừa đi xong, lập tức xùy mà cười lên tiếng: "Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước còn như thế, hiện tại thừa lúc vắng mà vào, đúng là không biết sĩ diện."

Ôn Văn bị Chu Hiền Thanh làm cho chọc cười: "Anh ấy làm gì mà bị em ghét thế."

Chu Hiền Thanh chột không cười nữa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nếu cười một chút thì trông gương mặt của anh còn có chút đơn thuần, lúc này bộ dạng nghiêm túc trông hơi có vẻ dọa người, Ôn Văn cũng không khỏi nghiêm chỉnh lại, chỉ nghe anh từng chữ từng chữ nói: "Tất cả ai khi để chị, đều sẽ đòi lại từng người một."

Ôn Văn nhìn cặp mắt đen của anh, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng cô không dám loạn tưởng, chê cười ánh mắt dời đi chỗ khác: "Sống nhiều năm như vậy chị mới biết có một đứa em trai thật tốt."

Chu Hiền Thanh nhìn cô nhúu nhúu mày, giống như là muốn nói gì, cuối cùng liếc nhìn Tiêu Tiêu, lại mím môi không có nói gì thêm.

-

Chu Hiền Thanh đợi đến buổi trưa mới rời khỏi, ở nước ngoài Chu gia là một gia tộc lớn, lần này anh và Lâm Hữu Trân đồng thời trở về là muốn ở trong nước phát triển, hiện tại chính là kỳ khảo sát, mỗi ngày đều phải vội vàng cho kịp kế hoạch.

Tiêu Tiêu chờ anh đi, rốt cuộc có cơ hội cùng Ôn Văn tán gẫu: "Em trai này của cậu hình như có chút kỳ quái."

Ôn Văn như có điều suy nghĩ liếc nhìn cửa phòng bị khép lại, lắc đầu xóa đi cái ý niệm quái dị trong đầu: "Nghe nói khi còn bé mẹ cũng không ở bên cạnh, cũng rất đáng thương, sau lại gặp gỡ."

Ôn Văn không có gọi Lâm Hữu Trân là mẹ, mà là dùng "Cô" thay thế: "Sau lại gặp gỡ cô, nghe nói coi nó như con trai ruột, đại khái chỉ là muốn giúp

mình thôi."

Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn chằm chằm Chu Hiền Thanh biến mất ở cửa một hồi, cuối cùng cũng lắc đầu một cái: "Đại khái là vậy. Đúng rồi. . . . Anh ta không có làm khó cậu chứ?"

Đương nhiên là Tiêu Tiêu đang ám chỉ Hạ Trầm, Ôn Văn mới vừa bình tĩnh lại dâng lên cảm giác khó chịu, nhưng cô không biết nên nói gì sau cuộc đối thoại không mặn không nhạt kia, tuy nhiên có vẻ như cô và Hạ Trầm đã không còn quan hệ gì rồi.

Tiêu Tiêu nắm tay của cô, không nhịn được than thở: "Không sao, đứa bé sau này vẫn sẽ có lại, nếu lúc này sinh cũng không tiện. Bà mẹ độc thân rất vất vả."

Sắc mặt Ôn Văn không được tốt, nhưng vẫn cố gắng cười cười, hỏi ngược lại cô: "Cậu thì sao? Hạ uyên hiểu lầm cậu' mang thai', có làm sao không?"

Tiêu Tiêu nhớ tới cái này liền tròn mắt nhìn thẳng, tức giận nói: "Đừng nói nữa, mình lớn như vậy còn chưa gặp qua người đàn ông nào như vậy!"

Ôn Văn nhìn vẻ mặt của Tiêu Tiêu tràn đầy căm phẫn, cho là có chuyện lớn xảy ra, ai biết nghe Tiêu Tiêu kể tiếp cô quả thật dờ khóc dờ cười. Tiêu Tiêu nói: "Anh trực tiếp lái xe đến công ty, lúc mình đang họp, tiểu Văn cậu biết mình vẫn muốn chức vị Tổng giám đốc này! Ngày đó sẽ chờ kết quả, thế mà anh xông tới không nói hai lời liền đem mình vác đi rồi."

Ôn Văn tưởng tượng bộ dạng ốm yếu của Hạ Uyên vác Tiêu Tiêu lên vai, cảm thấy có chút khó tin.

Tiêu Tiêu nhìn sắc mặt cô cũng biết, giọng tay lên: "Không sai, có phải cậu đang nghĩ anh ta sẽ không vác mình nổi phải không? Mình cho cậu biết anh ta già bọ đấy, sức lực lớn không nói, tính khí cũng hoàn toàn khác nhau. Bộ dáng thân sĩ trước kia đều là giả đấy."

Ôn Văn nửa buổi nghe xong lại không thấy trọng điểm ở đâu: "Anh ta gánh cậu đi đâu?"

Tiêu Tiêu tức giận tới mức cắn răng: "Cục dân chính!"

Ôn Văn buồn cười, vẫn là không nhịn được: "Các cậu kết hôn?"

"Kết hôn cái rắm." Tiêu Tiêu nhất thời kích động liền văng tục, cái miệng nhỏ thờ hờn hển lấy hơi, "Anh ta trực tiếp về nhà hỏi hộ khẩu đâu, nhưng mà mình lại nói cho anh ta biết mình không có mang thai."

Ôn Văn bình tĩnh nhìn trước mặt cô, ánh mắt Tiêu Tiêu trở nên cô đơn, giọng nói cũng lộ ra thê lương: "Tiểu văn, mình vừa cự tuyệt anh ấy, vừa nghĩ tới anh ấy và cô gái kia liền không chịu nổi. Hơn nữa cậu biết không? Cô gái kia đi tìm mình."

Ôn Văn cả kinh: "Sẽ không bị cô ta khích bác thành công chứ?"

Tiêu Tiêu trầm mặc, một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn cô: "Tiểu Văn, cô ta chỉ đến cho mình xem bộ mặt thật của Hạ Uyên. Trước kia chúng ta cảm thấy Hạ Trầm là người không ra gì, nhưng bây giờ so sánh, cậu mới có thể phát hiện Hạ Trầm còn là một người đàn ông tốt chán."

Ôn Văn không thể nói được gì, Tiêu Tiêu trầm ngâm chốc lát, nói: "Còn nhớ rõ trước kia cậu nói Hạ Đình Diển bị hạ độc không, đúng, đều là Hạ Uyên làm. Hạ Đình Diển luôn tin cậy Hạ Uyên, mà anh ta lại làm thế đối với một đứa trẻ, còn cố tình cái gì cũng không biết, từ trước đến nay Hạ Trầm bị nghi ngờ nhưng không phải là anh ta làm. Còn có ông Hạ chết đi, cũng là do Hạ Uyên làm ra, anh tạo ra quá nhiều nghiệt rồi."

Ôn Văn nhìn hốc mắt Tiêu Tiêu hơi đỏ lên, đưa tay ôm bả vai phát run của cô, hồi lâu mới nói: "Nếu anh ta là người ác độc vậy, cậu cũng cự tuyệt anh ta, vậy cậu khổ sở cái gì?"

Tiêu Tiêu cắn môi, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Mình không bỏ được, rất không có tiền đồ có đúng không, người như vậy mà mình cũng yêu."

Ôn Văn nhìn ngoài cửa sổ cỏ xanh mơn mẫm đầy sức sống, khe khẽ thở dài: "Trong tình yêu nào có tiền đồ hay không tiền đồ, nếu cậu là người có thể kiểm soát được tình yêu, thì đó mới là đáng sợ."

Cặp mắt Tiêu Tiêu sưng mù nhìn tới trước Ôn Văn, không nhịn được hỏi cô: "Vậy cậu vẫn thích anh ta sao?"

Đã trải qua nhiều như vậy, không còn là vấn đề yêu hay không yêu nữa.

Ôn Văn cười cười không trả lời.

Tiêu Tiêu nhìn cô một hồi, đưa tay cho cô một ôm cái: "Tiểu Văn, nếu té ngã, chúng ta cùng nhau bò dậy. Cõi đời này đàn ông nhiều như vậy, không có đàn ông Hạ gia thì chúng mình cũng không chết được."

Ôn Văn mỉm môi cười khê: "Mới vừa rồi cậu còn ám hiệu với tớ Hạ Trầm là người tốt mà."

Tiêu Tiêu cảm thấy khó xử, phát phát tay: "Làm như mình nói xằng bậy vậy, mình khẳng định cậu sẽ gặp được người yêu cậu đến tận xương tủy. Thầy bói đều nói cậu có số đào hoa đấy."

Ôn Văn bị lời của cô chọc cho cười không ngừng: "Cậu chém gió thật đấy."

"Người nào nói bậy, tớ nói thật đấy."

"."

-

Tiêu Tiêu không làm gì thì sẽ đến Ôn Văn, hai người hi hi ha ha, thật ra thì cùng cuộc sống trước kia không có khác nhau bao nhiêu, nhưng ngầm thỏa thuận với nhau không nhắc đến tên hai người đàn ông này.

Thân thể Ôn Văn khôi phục rất nhanh, đến thời điểm xuất viện, Lâm Hữu Trân kiên trì muốn cô trở về Chu gia ở. Ôn Văn không muốn đi, bị người mẹ từ bỏ nhiều năm như vậy, muốn cô lập tức tiếp nhận đối phương thật sự quá ép buộc làm khó người khác.

Lâm Hữu Trân cũng biết tâm tư của con gái, thử thăm dò nói: "Bây giờ con là bệnh nhân, phải phục vụ tốt, một người ở đâu được?"

Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút, đứng ở bên Lâm Hữu Trân nói: "Di tương đối có kinh nghiệm, cậu đừng làm khó dì nữa."

Chu Hiện Thanh đã trực tiếp đến giúp đỡ thu dọn đồ đạc, không nói hai lời liền đem túi hành lý đưa cho tài xế.

Ôn Văn còn đang do dự, nhìn người mẹ mặt mũi già nua đáy lòng vẫn là hơi có chút xúc động, mấy người đang giằng co không xong, cửa phòng bệnh bị người đẩy ra.

Ôn nhìn người đến, đầu ngón tay không khỏi khẽ run lên, mấy ngày không thấy, gặp lại anh trái tim vẫn như cũ đau nhức.

Hạ Trầm ăn mặc âu phục đơn giản, áo sơ mi trắng, cổ áo được ủi thẳng tắp, mặt mày mang theo vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, ánh mắt quét qua cô một lần, lập tức trở nên thâm trầm.

Trong phòng an tĩnh không có người nói chuyện, ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở hai người, là Hạ Trầm mở miệng trước: "Có thể cùng anh nói chút chuyện riêng được không?"

Chu Hiện Thanh không biết vì sao sao liền nghiêng người đứng trước Ôn Văn, âm điệu lạnh lẽo: "Còn có thể có chuyện gì sao, chuyện này nên nói sớm đã nói xong rồi."

Hạ Trầm cũng không nhìn anh, ánh mắt lướt qua anh đầu vai, ngoan cường nhìn chăm chú vào Ôn Văn.

Ôn Văn nắm chặt quả đấm, ngón tay chạm đến ngón áp út lạnh lẽo, vẻ mặt chột bình thường trở lại: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Hạ Trầm không nghĩ đến Ôn Văn sẽ đồng ý sáng khoái như vậy, chờ cửa phòng đóng lại, cả gian phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại hai người bọn họ, ngược lại anh không biết nên nói gì.

Xem đến ngày cô xuất viện, trong lòng càng ngày càng sợ, trực giác liền muốn tới nhìn thấy cô, quang minh chính đại gặp mặt một lần. Nhưng sau khi thấy, cái loại nhớ nhung đó hình như lên men càng phát ra lợi hại, cho dù cô đứng ở trước mặt, vẫn cảm thấy không đủ.

Muốn ôm lấy cô, còn muốn yêu thương với cô ——

Nhìn anh chậm chạp không chịu mở miệng, Ôn Văn cắn cắn môi, từ từ đem cái nhẫn cưới từ trên ngón vô danh hái xuống: "Cái này, trả lại cho anh."

Lúc cô lấy chiếc nhẫn đưa tới, vừa đứng có ánh mặt trời từ cửa sổ phóng đi vào, từng sợi ánh sáng chiếu xạ ở phía trên, sáng mà chói mắt, lại đâm hóc mắt Hạ Trầm đau.

Đem đó lau ngón tay cho cô, lúc bắt đầu căn bản anh không dám nhìn kỹ, cho đến khi ở đầu ngón tay vuốt ve một chút xiu, xác định nó còn hoàn hảo không chút tổn hại ở nơi nào, trong lòng mới bắt đầu mừng như điên, rồi lại hàng trăm tư vị tại trong lòng.

Cô là không bỏ xuống được, hay thuần túy là quên mất?

Hai ý niệm trong lòng anh rối rắm hành hạ, hàng đêm trần trọc trở mình, lại không nhận được kích động mừng rỡ. Nhất định là cô không để xuống được mới đúng, người phụ nữ trọng tình nghĩa như vậy, đoạn cảm tình này ném vào bao nhiêu là có bao nhiêu con mắt cùng nhìn thấy, không phải nói quên liền có thể quên?

Nhưng trước mặt, nhìn cô bình tĩnh đưa chiếc nhẫn tới trước mặt, bộ dáng kia giống như là đang làm một chuyện dễ ợt, đáy mắt không có nửa phần lưu niệm. Về mặt của anh xơ cứng, hồi lâu, mới khiến cho mình phát ra âm thanh: "Nó là của em, anh đã đưa ra ngoài cũng không tính toán thu hồi lại."

Ôn Văn nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kia một hồi lâu, lúc ngừng đầu nhìn anh ánh mắt hết sức Thanh Minh: "Vậy tôi có quyền quyết định xử trí nó như thế nào?"

Hạ Trầm nhìn cô, trái tim chột căng thẳng, gần như có lẽ đã dự liệu được cô sẽ làm gì, nhưng vẫn trấn định gặt đầu một cái: "Tùy em."

Ôn Văn cười cười, bước lên phía trước mấy bước, không chân chờ chút nào giờ tay ném chiếc nhẫn ra ngoài cửa sổ.

Rèm cửa sổ ở trong gió nhẹ đập chồm, lâu vậy, ngay cả một điểm tiếng vang cũng không nghe được.

Hạ Trầm đứng ở nơi đó, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ có chính anh biết giờ phút này đáy lòng có một cái địa phương là hoàn toàn trống rỗng, giống như có đồ vật gì đó theo chiếc nhẫn kia hoàn toàn biến mất, tựa như tự nhiên bị khoét mất một lỗ.

"Hạ Trầm, chúng ta kết thúc." Ôn Văn không quay đầu lại, âm thanh vô cùng thấp, nhưng cô xác định đối phương cũng có thể nghe được, "Đừng đến tìm tôi nữa, vô dụng thôi tôi không phải người sẽ mềm lòng."

Hạ Trầm canh chừng bóng lưng của cô, quả đấm nắm vô cùng chặt, tiến lên một bước, đưa tay vững vàng bóp chặt lấy bả vai cô.

So với trong trí nhớ cô gầy hơn, trên người tràn đầy vị nước sát trùng nhàn nhạt, không còn là mùi vị quen thuộc trước kia, thật cái gì cũng không giống nhau. Hạ Trầm cố tình không cảm lòng, chịu đựng trong ngực trận buồn bực kia, âm thanh buồn bực ở bên tai cô ní non: "Tiểu Văn, cho anh một cơ hội, lần này sẽ không để cho em thất vọng, em tin anh."

Ôn Văn cúi thấp đầu, nhiệt độ mùa xuân ở Thanh Châu thích hợp, cô chỉ mặc một cái áo long màu tím, tóc bị buộc thật cao lập tức có 1 cái đuôi, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn thon dài.

Hạ Trầm cúi đầu ở trên gáy cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, xúc cảm man mát lành lạnh, lại làm cho anh không bỏ đi được: "Anh biết rõ mục đích của anh lúc bắt đầu đến gần, đối với em mà nói cảm thấy nhục nhã, nhưng anh thật sự là chỉ là muốn chào em. Chính tại lúc đó chỉ thích em, em so với bất kỳ người phụ nữ nào mà anh biết đều không giống nhau, mặc kệ tình cảm của anh đối với Tường Thắng là cái gì, nhưng mà anh lại chưa bao giờ nghĩ tới xảy ra cái gì với chị ấy. Hôn, lên giường, thậm chí là kết hôn, anh đều chỉ muốn một người làm là em."

Cặp mắt Ôn Văn đắm đắm nhìn hình ảnh hai người trên sàn nhà, vẫn lý trí mà lắc lắc đầu: "Vô dụng, Hạ Trầm, bây giờ anh nói như vậy, tôi còn sẽ không nhìn mà hoài nghi, hiềm khích đã sinh ra. Chính tôi sống dưới bóng dáng của Kỷ Nhan suốt hai mươi mấy năm, không muốn yêu một người đàn ông trong mắt có người khác nữa. Tình yêu như vậy, cách tôi dự tính thật sự quá xa, tôi muốn chính là cái gì, cho tới bây giờ anh cũng không hiểu qua."

Hạ Trầm như nghẹn ở cổ họng, anh nghĩ nói mình hiểu, nhưng ngôn ngữ yếu ớt như vậy, nếu như hiểu, như thế nào khiến tình thế phát triển đến đây?

Ôn Văn muốn đi, Hạ Trầm làm thế nào cũng không buông lỏng tay, dưới tình thế cấp bách đành phải dùng sức lộn cô tới đây, thấy hốc mắt cô đỏ lên, trái tim vừa hung hăng kéo ra: "Đến tận cùng em muốn anh làm sao làm mới bằng lòng trở lại bên cạnh anh?"

Ôn Văn kinh ngạc mà nhìn xem anh, bộ dạng này của anh như mắc chứng cuồng loạn, bộ dạng sắp đại loạn, không hề để cho trong lòng cô dễ chịu hơn nửa phần. Cô cấp cấp lỗ mũi, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào cặp mắt anh: "Vậy anh nói cho tôi biết, muốn như thế nào mới có thể tin tưởng, bây giờ lời anh nói đều là thật?"

Tay Hạ Trầm trên vai cô nắm càng ngày càng gấp, trở mắt như muốn nứt: "Cường từ đoạt lý, em biết rõ ràng anh không có biện pháp chứng minh, coi như móc tìm ra ngoài em cũng sẽ không tin."

Ôn Văn lạnh nhạt cười nói: "Cho nên a, tôi không muốn tin nữa, anh cũng không cần tiếp tục chứng minh, như vậy không phải rất tốt."

"."

Chu Hiện Thanh chột đầy cửa đi vào, cặp mắt khẽ nheo lại, quan sát mắt tình huống hai người trước mắt, âm thanh thấp xuống: "Phòng bệnh ở bệnh viện rất nhiều người còn muốn vào, nếu nói chuyện phiếm xong, đi thôi."

Lúc này, con mắt Hạ Trầm mới nhìn hẩn, giữa lòng này tràn đầy xem kỹ và đo lường. Nhân cơ hội này, Ôn Văn tránh ra cánh tay của anh, dẫn đầu bước lên phía trước một bước: "Đi thôi, chúng ta nói xong rồi."

Chu Hiện Thanh đưa tay qua tới nắm ở bả vai cô, Hạ Trầm lo lắng gọi cô lại: "Em còn có đồ để ở chỗ anh."

Ban đầu Ôn Văn bị anh bức trả phòng, xác thực có rất nhiều đồ còn đặt ở chỗ của anh, bao gồm đồ vô cùng trọng yếu, mặc dù cô cũng rất muốn tiêu sái vầy vầy đầu nói "Không cần".

Bước chân Ôn Văn ngừng lại một chút, vừa định mở miệng, Chu Hiện Thanh liền nói tiếp. Hẩn lưu manh nhìn tới Hạ Trầm phía trước, đôi môi hơi nhếch lên: "Loại chuyện nhỏ này kia đừng phiền toái cô ấy, đến lúc đó tôi cho người đi một chuyến là có thể."

Lông mày Hạ Trầm rét buốt, ánh mắt không tốt liếc hẩn một cái: "Tôi và Ôn Văn cũng hơn cậu bao nhiêu tuổi, trường bối đang nói chuyện, có phần cho

cậu chen miệng vào sao?"

Sắc mặt Chu tiên sinh trầm trầm: "Tôi là nửa người nhà của cô ấy, đương nhiên là có tư cách ra mặt cho cô ấy, tôi chính là thật lòng vì tốt cho cô ấy, không giống những người khác, nói dối với cô ấy thật tốt nhưng lại nhiệt tình tổn thương cô ấy."

Hạ Trầm có một giây khó chịu, nhưng rất nhanh khinh thường ngoắc ngoắc khoe môi: "Cậu cũng nói là nửa, huống chi, nếu là trước tôi không có nghe sai lời, Tiểu Văn cũng không muốn cùng các người trở về cùng nhau. Hai người một xướng một họa để cho cô ấy làm ra quyết định khổ sở, thật sự là vì tốt cho cô ấy sao?"

Lúc này, Chu Hiến Thanh mới phát hiện ra, người đàn ông trước mặt có thể so với chồng trước của Ôn Văn khó đối phó hơn nhiều.

Ánh mắt Hạ Trầm khẽ dời xuống, dính tại cánh tay Chu Hiến Thanh rơi vào trên bả vai Ôn Văn kia, lại lạnh nhạt nói: "Còn nữa, dù sao các người cũng là không cùng huyết thống, cử động suông sã đối với cô ấy như vậy, thật không sợ để cho danh dự của cô ấy bị tổn thương?"

Mắt Chu Hiến Thanh thấy liên tục bại lui, trong mắt tinh quang chớp lóe, dứt khoát ôm Ôn Văn càng chặt hơn chút, thậm chí khẽ cúi đầu chống cằm ở trên đỉnh đầu của cô.

Ôn Văn sưng sờ còn Hạ Trầm lại là hoàn toàn lạnh mặt.

Chu Hiến Thanh như nguyên lấy bình thường, khoe miệng chứa đựng cười yếu ớt: "Nếu như mà tôi đang theo đuổi cô ấy thì sao? Cử động như vậy sợ rằng rất hợp lý chứ?"

Đầu óc Hạ Trầm ông một cái, tay xuôi ở bên người bỗng chốc buộc chặt: "Cậu....."

Chu Hiến Thanh nhướng mày, lúc này ngũ quan anh tuần mới một giãn ra chút xiu nụ cười sáng lãng: "Hạ tiên sinh, bây giờ không phải là anh mới suy nghĩ ra, anh bỏ lỡ đồ là quý báu như thế nào? Chỉ là cái thế giới này rất không công bằng, cũng không phải tất cả bỏ lỡ, cũng có thể tìm trở về."

Hạ Trầm bị lời này của hắn chọc thẳng ngực, anh thừa nhận anh cái gì cũng không sợ, chỉ sợ cô đơn. Nếu Ôn Văn vẫn không tha thứ cho anh, anh thật không biết nên làm sao đây? Cảm giác trong tiềm thức, mặc kệ bao lâu, người phụ nữ này đúng là vẫn 6sẽ trở lại.

Không dám nghĩ, nếu như cô thật cũng không quay đầu lại rồi đi, hoặc là, tiếp nhận người khác.

Nhìn Chu Hiến Thanh ánh mắt của anh càng phát ra hung dữ đứng lên: "Tại sao cậu cảm thấy, cậu theo đuổi cô ấy sẽ tiếp nhận?"

Kúc anh nói lời này thì vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Văn quan sát, cố gắng muốn từ mặt mày cô sưu tầm đến một chút đầu mối có thể dùng, nhưng cô chỉ an tĩnh đợi tại trong ngực Chu Hiến Thanh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, liên giống như khi đó tựa sát anh, nghe anh như thế nào chọc giận Cố Minh Sâm vậy.

Phong thủy luân chuyển, có vết xe đổ, cố tình anh vẫn không cảm chắc cơ hội tốt như cũ.

Chu Hiến Thanh nhìn sắc mặt anh càng ngày càng khó coi, trong lòng âm thầm thoải mái, trên mặt vẫn giữ vững trấn định như cũ: "Bây giờ nói không được, nhưng chuyện tương lai ai biết được. Có hai vị Hạ tiên sinh và Cố tiên sinh làm tiền lệ, tôi nghĩ, tôi sẽ là lựa chọn tốt nhất của Tiểu Văn. Anh biết không? Tốt nhất luôn là sau cùng mới xuất hiện."

Hạ Trầm nghe trong lời nói của hắn ý tại ngôn ngoại, hình như anh chỉ là một khách qua đường trong đời Ôn Văn thôi, thời gian ngắn như vậy, sẽ rất nhanh bị trôi đi.

Anh không tiếp thụ nổi, chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy khó thừa nhận, quả đấm bóp chặt khớp xương vang lên, vẫn kiềm chế: "Đều có thể tùy thời trở về lấy, nếu như không phải là em, ai cũng đừng nghĩ bước vào gian phòng kia nửa bước."

Anh nói xong cũng sập cửa đi, cửa phòng bệnh rung trời, thoạt nhìn là thật giận không kiềm được.

Ôn Văn bị Chu Hiến Thanh nửa nắm nửa kéo sau đó cũng rời đi, cho đến khi vào thang máy vẫn còn thất thần sáng, cô nhìn tư thái hai người thân mật dán sát bên trên vách trong thang máy, lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh lại khẽ tránh ra.

"Cám ơn cậu giúp tôi giải vây." Ôn Văn chỉ có thể nghĩ tới một lý do như vậy, Chu Hiến Thanh nhỏ hơn cô, vừa độc thân, vô luận gia cảnh hay là ngoại hình thấy thế nào cũng không thể thật có ý tứ đối với cô.

Huống chi, bọn họ mới nhận thức bao lâu?

Ôn Văn càng nghĩ thì càng xác định ý nghĩ trong lòng, ngẩng đầu hướng hắn không tìm không phổi cười nói: "Không ngờ cái người này lời nói sao lại ác độc, bình thường không phải để cho bạn gái sao?"

Chu Hiến Thanh nghe vậy, chậm rãi cúi đầu nhìn cô một cái, ánh mắt hơi phức tạp: "Tôi không có bạn gái."

Ôn Văn sưng sờ, ngay sau đó chợt nói: "Chia tay?"

Chu Hiến Thanh vừa thấy kì quái nhìn tới trước cô, giống như nhần nạy cái gì: "Tôi không có kết giao qua bạn gái."

Lần này, Ôn Văn thật là kinh hãi, năm nay Chu Hiểu Thanh hai mươi sáu tuổi, ngoại hình cũng dạng các cô gái trẻ thích, đến bây giờ cũng không có bạn gái. Vậy cũng chỉ còn dư lại một khả năng.

Cô rũ mắt xuống, lúng túng tăng hắng một cái, trên gương mặt mang theo nhàn nhạt mấy phần hồng hồng: "Thật ra thì, tôi không kỳ thị cùng ——"

Lời nói còn chưa dứt, bỗng chốc thân thể đã bị vịn lại, cảm xúc của Chu Hiểu Thanh ần ần hình như đến một điểm giới hạn, lòng mảy anh khí như ngọn núi vịn lại, nghiêm mặt lạnh giọng nói: "Ôn Văn, lời này em hãy nghe cho kỹ, tôi cũng vậy chỉ nói một lần."

Ôn Văn trừng mắt nhìn, Chu Hiểu Thanh vô cùng rõ ràng từng chữ nói: "Tôi không có kết giao qua bạn gái, cũng không còn nói qua yêu, tôi tính hướng bình thường, tôi thích chính là phụ nữ, tôi cũng vậy không phải đối với người nào cũng lời nói ác độc ——"

Ôn Văn nhìn đầy mắt của hắn nghiêm túc, chột trái tim hung hăng giật mình.

Chu Hiểu Thanh thấp người chống lại tầm mắt của cô, không phụ sự mong đợi của mọi người ném xuống một đạo sắc sảo: "Ôn Văn, tôi chính là thích em, hơn nữa, so với em tưởng tượng còn phải lâu hơn."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Ôn Văn cố gắng tiêu hóa ý tứ trong những lời nói của Chu Hiểu, đối phương đã nói thành như vậy, không thể giả bộ là không hiểu, thế nhưng lời nói. Vì sao nghe kỳ quái như thế?

"Thời gian chúng ta quen biết cũng không hẳn là lâu. Ôn Văn không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng nghi vấn ở trong lòng ra.

Đôi mắt chất vấn, Chu Hiểu Thanh chỉ hơi hơi rũ lông mi, rất nhanh trấn định mà nhìn cô. Trên mặt anh không có một chút xú quần bách, chỉ là đôi tay giấu ở trong túi quần lặng lẽ tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, dù sao cũng là lần đầu tiên tỏ tình, có trời mới biết anh có bao nhiêu khẩn trương.

"Em muốn biết anh đã biết em trong bao lâu sao?" Chu Hiểu Thanh tránh nặng tìm nhẹ trả lời, thang máy vừa kêu một tiếng “đỉnh” báo hiệu tầng đã đến, anh một tay vịn ở trên lưng cô, đẩy cô ra hướng cạnh xe, "Ôn Văn, em là người đáng giá nhận được hạnh phúc từ người mình yêu. Mặc kệ là khi còn son trẻ em yêu Cố Minh Sâm, hay là nhất thời bị mê hoặc bởi Hạ Trầm, những cảm giác này mỗi người đàn bà sẽ đều trải qua trong cuộc đời họ, nhưng về sau, em sẽ phát hiện anh mới là người phù hợp với em nhất."

Ôn Văn bị lời nói liên tiếp của anh làm cho im lặng, nhưng cô có khúc mắc, Chu Hiểu Thanh nhỏ tuổi hơn cô, hơn nữa lại là em trai cô trên danh nghĩa pháp lý, những thứ này làm cô không tiếp nhận nổi.

"Tôi cảm thấy."

"Tôi sẽ dẫn em đi đến một nơi."

Chu Hiểu Thanh cho cô nhiều lời, trực tiếp mở cửa xe đẩy người đi vào, còn cúi người hướng về phía cô thần thần bí bí mở trừng hai mắt: "Đã sống 28 năm trên đời mà ánh mắt chọn lựa đàn ông của em vẫn chẳng tốt lên chút nào, lần này chẳng lẽ còn làm theo ý mình?"

Ôn Văn liếc mắt: "Bây giờ tôi không quan tâm đến vấn đề này nữa."

Cô còn có tâm tình để quan tâm sao? Lần này chia tay với Hạ Trầm hẳn sẽ khắc cốt ghi tâm lắm đây.

Chu Hiểu Thanh đưa tay ra vò đầu cô, lộ ra hàm răng trắng tinh: "Tôi sẽ không ép buộc em tiếp nhận tôi ngay, tôi chỉ muốn cho em biết tâm ý của tôi thôi."

Ôn Văn không còn lời gì để nói, đối phương đã vòng qua bên cánh cửa xe, ngồi vào ghế khởi động xe: "Dì Lâm đã về, tối nay chúng ta có thể trở về."

-

Chu Hiểu Thanh lái xe đã được một chặng đường khá xa, xe rẽ bảy tám ngã rẽ con đường này rất vắng vẻ rất ít người qua lại, sau khi xuống xe lại dẫn cô tới một con hẻm nhỏ. Ôn Văn nhìn con hẻm vắng vẻ, không nhịn được hỏi tới: "Rất cục là muốn đem tôi đi đâu?"

Chu Hiểu Thanh cũng không quay đầu lại khoát khoát tay: "Yên tâm, tôi sẽ không đem em đi bán đâu."

Ôn Văn bắt giác nhú mảy, chỉnh sửa lại trang phục đi theo. Hai người cũng không có đi rất xa, rất nhanh nghe được âm thanh trầm thấp của Chu Hiểu Thanh truyền tới: "Đến nơi rồi."

Ôn Văn lướt qua thân hình anh thấy được một quán cơm, từ cửa nhìn vào cũng không có gì đặc biệt, chỉ là người ra vào cũng không ít, chính là giờ cơm, xem ra món ăn chạy. Chu Hiền Thanh quay đầu lại nhìn cô, hất hất cằm với cô: "Vào xem một chút."

Anh nói là nói như vậy, chứ thật ra chẳng thèm hỏi ý kiến cô, trực tiếp nắm lấy tay cô kéo vào trong. Ôn Văn nhủ mảy một cái, cũng chỉ có thể theo sát bước chân của anh, người này rốt cuộc đang làm gì đây?

Hai người đợi một hồi lâu mới có bàn trống, bên trong quán lắp đặt thiết bị cũng rất đơn giản, nhưng rất sạch sẽ, khách mới vừa đi bà chủ đã tới hỏi bọn họ, Ôn Văn nhìn bà chỉ cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi là gặp ở đâu.

Chu Hiền Thanh rất tự nhiên không hỏi cô ăn gì, trực tiếp cầm thực đơn liền nói .

Chỉ là Ôn Văn mới vừa nghe tên vài món thức ăn sắc mặt hơi biến đổi, thế nào toàn là món mình thích? Nếu là một hai món coi như trùng hợp, nhưng tất cả đều là cô thích nhất.

Bà chủ ghi chép xong, hướng về phía bọn họ cười ha hả nói: "Chờ một chút, lập tức tới ngay."

Chu Hiền Thanh đợi bà đi, lúc này sờ sờ cằm, miệng cười không dứt nhìn Ôn Văn: "Thì sao, làm gì nhìn tôi như vậy?"

Ánh mắt Ôn Văn phức tạp nhìn anh, Chu Hiền Thanh lại nghiêng người về phía trước , âm thanh thấp thấp trầm trầm : "Hạ Trầm với Cổ Minh Sâm, bọn họ không biết em thích cái gì sao?"

Ôn Văn vốn là muốn hỏi nhưng đều bị chặn ở cổ họng, cảm lý thủy tinh lên sờ sờ, rồi rú mắt xuống: "Cậu nói hiểu rõ, chính là về mặt này?"

Chu Hiền Thanh nhìn phản ứng cô, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng không biểu hiện ra: "Dĩ nhiên không phải."

"Ôn Văn. . . ." Anh trầm ngâm, đại khái đang do dự có muốn nói tiếp không, chần chờ một hồi sau, "Tôi đã nghe di Lâm kể rất nhiều chuyện về em, từ khi bà ấy chăm sóc tôi đến bây giờ, bà ấy kể rất nhiều."

Ôn Văn ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh, chuyện này thực sự có chút ngoài ngoài dự liệu của cô.

Chu Hiền Thanh cũng nhìn cô, bên môi dâng lên một nụ cười ôn hòa: "Lúc tôi còn nhỏ không có nhiều bạn bè, ba tôi bận làm việc, tôi luôn chơi một mình, có lúc nghe di Lâm kể nhiều chuyện về em rất lý thú, có đôi khi tôi ảo tưởng rốt cục em có bộ dạng gì ."

Chu Hiền vừa nói hết dừng lại, cũng không nói quá nhiều, cuối cùng nhìn khuôn mặt biến đổi của Ôn Văn, cúi đầu cười nhạo một cái: "Có phải cảm thấy tôi rất kỳ quái không?"

Ôn Văn lúng túng rồi buông lỏng bàn tay ở đầu gối , hồi lâu mới cười ra tiếng: "Cậu chỉ biết rõ tôi khi còn bé thôi."

Chu Hiền Thanh lắc đầu một cái: "Thật ra thì quá trình em lớn lên, tôi cũng biết rõ một chút. . . ."

Vừa đúng lúc bà chủ dọn thức ăn lên, anh liền đứng lúc dừng lại, giờ phút này Ôn Văn có chút không được tự nhiên, đứng ngồi không yên. Có lẽ là trước kia chỉ đơn thuần xem anh như một người em trai, hiện tại liền có chút ——

-

Ôn Văn không chút để ý ném thức ăn, lập tức tròn to mắt, kinh ngạc bật thốt lên: "Mùi vị này!"

Chu Hiền Thanh cầm lấy chiếc thìa, nhìn cô ý vị sâu xa mà cười: "Có phải rất quen thuộc không?"

Đương nhiên rất quen , giống như mở ra chiếc hộp Pandora, trong nháy mắt Ôn Văn nhớ lại tuổi ấu thơ: khi còn bé Lâm Hữu Trân từng đi làm ở một quán ăn, quán ăn đó rất ngon. Thình thoảng Lâm Hữu Trân có mang đồ ăn về nhà, Tiểu Ôn Văn rất nhớ mùi vị này, cả nhà ngồi quanh trước bàn nhỏ cười nói nói. Mẹ cùng bố vẫn là như vậy ân ái, mà cô, lúc đó còn là một cô gái nhỏ hạnh phúc, được bố mẹ cưng chiều.

Những mùi vị của món ăn này, đối với cô mà nói tượng trưng cho tuổi thơ hạnh phúc nhất của cô.

Chu Hiền Thanh thấy cô trầm mặc không nói , đưa tay cầm lấy mu bàn tay mềm mại của cô, có ý hạ thấp giọng: "Tiểu Văn, về sau em sẽ không bao giờ cô đơn nữa."

Ôn Văn hít mũi một cái, từ trong tay anh rút ra từ từ , thuận thế dụi dụi vành mắt: "Cậu làm tôi mất thể diện rồi."

Chu Hiền Thanh thấy đôi mắt hồng của cô, rõ ràng rất là cảm động, nhưng cô có thói quen tự lập kiên cường, không dễ dàng ở trước mặt người khác lộ ra vẻ yếu đuối. Cô cố gắng cười, lại cúi đầu nhấp một hớp nước ấm che giấu bối rối.

Chu Hiền Thanh động một chút thìa, anh im lặng thở dài: "Muốn cho em vui mừng, nên đã rất vất vả tìm được chỗ này."

Ôn Văn khuấy khuấy thìa trong chén cơm, hốc mắt mơ hồ có chút nóng, chỉ là gạt đầu không ngừng: "Cám ơn."

Mái tóc Ôn Văn đen nhánh, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng xem ra đặc biệt óng ả, từ góc độ của Chu Hiên Thanh thấy được vòng xoáy nhỏ nhỏ trên đầu cô, anh liền do dự, hồi lâu mới nói: "Tiểu Văn, chúng ta rời khỏi Thanh Châu được chứ?"

Ôn Văn kinh ngạc ngẩng đầu lên, Chu Hiên Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Tôi biết rõ em còn có di Lâm, nhưng ở lại nơi này, chỉ sợ em sẽ không bao giờ vui vẻ. Tôi có một dự án đầu tư, nhưng lại muốn rời khỏi Thanh châu."

Ôn Văn nắm ngón tay, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

-

Tất cả mọi người nhìn ra Hạ Trầm gần đây hay mất hồn, nhân viên đã báo cáo xong mấy phút, thế nhưng anh lại vẫn không lên tiếng. A Tước nắm quyền, hắng giọng một cái, hạ thấp giọng nhắc nhở: "Báo cáo xong rồi."

Hạ Trầm như không có việc gì thu hồi tầm mắt, nghiêm nghị quét một vòng quanh phòng họp, tùy ý giao phó mấy câu liền giải tán.

Bọn người rời đi, lúc này A Tước mới nhíu mày nhìn anh: "Cậu đã nói không để việc riêng ảnh hưởng đến công ty, hiện tại chính là thời điểm mấu chốt, cậu có biết quyết định vừa rời của cậu có chút không thỏa đáng không?"

Cũng may là hội nghị nội bộ, không nghiêm trọng lắm.

Hạ Trầm nấn vuốt mi tâm, bộ dạng không kiên nhẫn: "Nói xong? Nói xong đi ra ngoài."

A Tước nhìn khí sắc anh không được tốt, không có cùng anh so đo, ngược lại đề nghị: "Chờ xong hạng mục này, không bằng chúng ta ra ngoài giải sầu, Bái Bái nói muốn đi Nhật Bản, chúng ta cùng nhau đi?"

Hạ Trầm không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Đi theo để bị kích thích? Không phải cậu hận chính là không thể ngày ngày đem cô ấy bên mình, liếc mắt nhìn cũng ngại cản trở."

A Tước "Chậc" một tiếng: "Ghen ty."

Hạ Trầm cười lạnh một tiếng, thật ra thì trong lòng rất rõ, không sai, anh chính là ghen ty.

Mùa xuân đến, tất cả mọi người bên cạnh anh đều đang yêu. Trước kia anh không biết tịch mịch là như thế nào, cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ, theo điều kiện của anh, ai cũng sẽ sẵn sàng ở bên tai anh nói "thích", nói "Yêu".

Nhưng bây giờ, đột nhiên cảm thấy rất vắng vẻ, anh và Ôn Văn ở chung một thời gian với nhau không thể nói là dài, nhưng xác định là dài nhất trong đời anh, trước đây quen biết những người kia, ngay cả tên anh còn không nhớ.

Ôn Văn là đặc biệt, anh càng ngày càng xác định, không phải tiếc nuối, càng không phải là thói quen, là cảm giác khác xương tủy đó, rất nhớ nhưng.

"Có phải cô ấy không muốn gặp cậu?" A Tước nhìn sắc mặt của anh liền đoán ra tám chín phần, hiện tại người duy nhất có thể để cho Hạ Trầm phiền muộn thành như vậy cũng chỉ có Ôn Văn.

Hạ Trầm vuốt đầu thuốc lá, âm thanh trầm xuống: "Xuất viện đến bây giờ cũng nửa tháng, điện thoại cũng không gọi cho anh một lần, cốt ỉnh cắt đứt quan hệ với anh thật."

Lần đầu tiên anh thấy cô như vậy, muốn điên rồi, nếu như không phải là sợ chọc giận cô lần nữa, thật muốn vọt thẳng vào Chu gia cướp người. Trước kia anh quen thói bá đạo rồi, bây giờ cũng biến thành đàn bà do dự, thật không giống như anh!

Nhưng như vậy thì có thể như thế nào chứ? Anh cũng chẳng có biện pháp bắt cô trở về bên mình.

A Tước nhìn bộ dạng chán nản của anh, sáng tỏ như rượi như rượi lòng mảy: "Cũng không thể trách cô ấy, đầu tiên là phát hiện cậu tiếp cận cô ấy là có mục đích, sau đó lại bị cậu ngăn cản trả thù cha, tiếp đứa bé cũng mất."

Hạ Trầm tức giận nhìn anh một cái.

A Tước buông tay ra: "Xin lỗi, tớ chỉ nhắc nhở những chuyện sai trái của cậu trước kia thôi, bệnh nào thuốc nấy."

Hạ Trầm nhúc nhích nhắm lại mắt, vừa muốn nói gì, trên bàn điện thoại di động liền bắt đầu rung, anh tùy ý liếc một cái, một giây kế tiếp, chợt tốc độ cực nhanh lấy di động: "A lô."

Đầu kia quản gia còn chưa kịp phản ứng, chưa từng thấy qua anh lại nhận điện thoại nhanh như vậy, giọng điệu chậm rãi mới nhỏ giọng nói: "Ôn tiểu thư tới, mới vừa lên lầu ——"

"Ta lập tức trở về." Hạ Trầm trực tiếp bấm điện thoại, lấy áo khoác trên ghế đi nhanh ra ngoài.

A tước trừng mắt, kinh ngạc vì anh giống như bộ dạng chết đi sống lại.

Hạ Trầm đi tới trước thang máy, vẫn như cũ tích tụ khó khăn. Một đoạn thời gian trước anh đem công việc chuyển hết về nhà làm, ở nhà ôm cây đợi thỏ hết nửa tháng, kết quả cô vẫn không xuất hiện.

Anh vừa mới tới công ty, quả nhiên cô lập tức tới ngay.

Cứ như vậy không muốn gặp anh? Cô tuyệt tình đến như vậy sao.

Thang máy giống như chậm hơn bình thường, anh bấm nút liên tục, cửa thang máy vừa mới mở ra xác định cũng không nhìn đi vào trong. Lướt qua nhau thì có người gọi anh lại, âm điệu quen thuộc: "Hạ Trầm."

Anh quay đầu nhìn lại, không khỏi ngơ ngẩn, lại là Trương Thắng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Kính ngạc cũng chỉ trong chớp mắt, Hạ Trầm rất nhanh thu lại tinh thần, đứng ở bên trong thang máy đối với cô xa cách gập đầu: "Tôi còn có chuyện, đi trước."

Trương Thắng nhìn dáng vẻ anh vội vội vàng vàng, suy nghĩ một chút

“chuyện” trong miệng của anh đại khái cũng biết có liên quan đến ai, nhưng cô thật sự rất gấp, nếu bỏ qua lần này cô khó có thể gặp lại Hạ Trầm lần nữa.

"Hạ Trầm, cho tôi mấy phút." Cô đưa tay ngăn cửa thang máy lại, nhìn thấy khuôn mặt không kiên nhẫn của anh, âm thanh cơ hồ như không nghe thấy, "Mấy phút mà thôi, sẽ không làm trễ nãi chuyện của cậu đâu."

Nếu là ngày trước, bộ dạng điềm đạm đáng yêu này thật đúng là làm cho người ta đau lòng, nhưng giờ phút này, Hạ Trầm chỉ một lòng hướng về Ôn Văn, không muốn mất quá nhiều thời gian trên người Trương Thắng.

Anh cũng không kiên trì, thần nhiên lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, giọng nói lộ ra vẻ nguy hiểm, không quan tâm: "Nếu có chuyện có thể tìm Phùng Tước."

Trương Thắng cắn môi một cái: ". Là chuyện riêng."

Hạ Trầm nhìn cô, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, anh như vậy nhìn thật đáng sợ, Trương Thắng lại ngoan cường ngênh cằm đối diện với ánh mắt của anh.

"Có thể giúp thì giúp, Trương Thắng, tôi không phải là Hạ Phong." Hạ Trầm nói một câu đánh trúng điểm yếu của cô, đúng, trên thế giới chỉ có Hạ Phong mới toàn tâm toàn ý giúp cô, yêu cô, trừ Hạ Phong ra không có người nào khác.

Hạ Trầm đối với cô, nói ra cũng chỉ là vì ích lợi chứ không hơn không kém gì.

Trương Thắng thả tay xuống, rất nhanh vừa giống như nhớ lại cái gì, lần nữa đưa tay ngăn cửa thang máy đang khép lại, người bên trong đã rất ảm đạm, bây giờ thì tức giận thật rồi.

Cô khản trương nuốt nước bọt xuống, lúc này mới nói: "Lâm Hữu Trân đã tìm được chứng cứ của vụ án năm xưa, nếu sự việc bị lộ ra, chẳng lẽ Hạ gia sẽ không chịu ảnh hưởng sao? Hạ Trầm, người đã đồng ý với Hạ Phong ——"

May là Hạ Trầm đối với cô có mấy phần kính trọng, lúc này bộ dạng của cô làm cho anh mất hết kiên nhẫn, anh bước lên phía trước một bước, khuôn mặt anh đầy khí lạnh. Trương Thắng không tự chủ lùi về phía sau, rõ ràng cách anh một đoạn, nhưng cô vẫn cảm nhận được người anh đầy nộ khí muốn thiêu rụi cô.

Chỉ nghe anh lãnh khốc từng chữ nói: "Nếu như biết tính toán như vậy, ban đầu cần gì để cho một mình Hạ Phong xử lý chuyện này. Rõ ràng cô muốn kéo anh ấy xuống nước, cầu được Hạ gia một đời che chở, cô biết Hạ gia không sợ những chuyện như thế này."

Trương Thắng trắng bệch nghiêm mặt, phản ứng kịch liệt phủ nhận: "Không phải

vậy, tôi không có."

Hạ Trầm cũng không vạch trần cô, ngược lại nhếch miệng lên cười yếu ớt: "Cô thử một chút xem, xem cơ nghiệp trăm năm của Hạ gia rốt cuộc có thể chịu được cửa ải này không?"

Sắc mặt Tường Thắng càng thêm khó coi, trong mắt có sự giãy giụa không thể tin, không chế không được buộc miệng nói to: "Hạ Trầm, ngươi đừng ép ta."

Mi tâm Hạ trầm khẽ nhủ lại, ngón tay mới vừa chạm được nút thang máy, thì người phụ nữ đối diện té ngã trước mặt anh .

Tường Thắng lại tái phát bệnh cũ, Hạ Trầm cắn răng, trong lòng rủa thầm một câu. Mới vừa rồi hai người giằng co, nên phần lớn nhân viên đi đường vòng, hiện tại muốn bắt một người giúp một tay cũng không được.

Thở khò khè không phải là vấn đề nhỏ, Hạ Trầm không thể làm gì khác hơn là sai bước ra khỏi thang máy, tìm thuốc trong túi xách cô.

Tường Thắng giống như là đã tìm được cọng cỏ cứu mạng, gất gao đưa tay nắm lấy Hạ Trầm, cô giống như là muốn nói gì, nhưng cô hòng vẫn không nói ra được chữ nào .

Hạ Trầm đẩy tay cô ra: "Tôi không thể , nếu để cho tiểu Văn thất vọng, nhưng dù sao cô cũng là chị dâu tôi, tôi không đến nỗi thấy chết mà không cứu, chớ nói chuyện."

Tường Thắng nhắm lại mắt, hô hấp càng dồn dập.

Hạ Trầm lật trong túi xách của cô nửa ngày cũng không thấy thuốc đâu, cuối cùng trực tiếp đem mấy thứ trong túi đồ ra, nhưng vẫn như cũ không thể tìm được. Mắt thấy trên mặt Tường Thắng sớm đã không còn huyết sắc, bộ dáng kia giống như một giấy kẻ tiếp sẽ ngừng hô hấp.

.

"Ngươi có ý!" Hạ Trầm cơ hồ cắn răng nói ra câu này, Tường Thắng đánh cuộc, có lẽ cho rằng anh sẽ mềm lòng, một người cẩn thận như cô tuyệt đối sẽ không bao giờ không mang theo thuốc khi ra khỏi cửa.

Chung quanh đã có nhân viên vội vội vàng vàng vây quanh, xung quanh rất ồn ã, Hạ Trầm nhìn cặp mắt đen nhánh của Tường Thắng, nhếch miệng lên một đường cong lạnh lùng.

Anh chậm rãi đứng lên, trên cao nhìn xuống Tường Thắng một cái, nếu như trước kia anh đối với Tường Thắng còn có điểm đồng tình, hiện tại thì một chút cũng không còn rồi, anh một lòng thay đại ca chăm sóc hai mẹ con, chợt phát hiện người phụ nữ này ở trong Hạ gia không như anh tưởng tượng, quy tắc trò chơi còn am hiểu hơn cả anh.

"Đưa đến bệnh viện." Anh lạnh lùng bỏ lại một câu liền xoay người vào thang máy, thậm chí không nhìn về mặt kính ngạc của mọi người.

Tất cả mọi chuyện cũ lại hiện lên trong đầu anh, vẫn cho là Ôn Văn luôn kiên cường, giờ phút này nhớ tới lại tất cả đều là bóng lưng cô đơn của cô trong bệnh viện, ban đêm nắm chặt góc chăn khóc không ra tiếng. Rõ ràng cô mới là người cần bảo vệ nhất, nhưng anh bỏ quên, anh đúng là đáng chết mà.

Anh sai rồi.

Hạ Trầm lòng như lửa đốt, cảm giác muốn gặp Ôn Văn càng mãnh liệt hơn, anh dùng sức nhấn nút thang máy liên tục, hận không thể một giây liền ở trước nhà cô. Cửa thang máy hoàn toàn khép lại, mơ hồ thấy lần môi Tường Thắng tái nhợt muốn nói câu gì đó.

Anh lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, trên mặt không còn bất cứ biểu cảm gì nữa.

-

Ôn Văn từ trên lầu đi xuống, thấy quản gia đứng ở cửa đi tới đi lui, cô như thế nào lại không hiểu bộ dạng khẩn trương, lo lắng của quản gia đại biểu cho cái gì, đi tới, khẽ cười cười: "Cháu xong rồi."

Quản gia sững sờ: "Nhanh như vậy?" Sao giờ này tiên sinh còn chưa trở lại!

Ông quét mắt thật nhanh nhìn đồ đặc trong tay Ôn Văn, vẻ mặt lại càng thêm vi diệu: "Ôn tiểu thư, đồ của cô nhiều như vậy, thế nào chỉ có lấy một ít?"

Trong tay Ôn Văn ngoại trừ cái ba lô nhỏ cũng không có gì khác, cô lắc đầu một cái: "Không cần, những vật khác không quan trọng, làm phiền chủ giúp cháu nhé."

Cô nói xong nghiêng người đi qua, quản gia vội vàng đưa ra cánh tay chặn trước mặt cô.

Ôn Văn ngạc nhiên nhìn ông: "Sao vậy?"

Quản gia sắp khóc rồi, trong đầu thật nhanh xẹt qua một cái, rốt cuộc nghĩ đến: "Lâu như vậy không thấy cô, tất cả mọi người đều rất nhớ cô, ít nhất cũng phải cáo biệt mọi người đã."

Nét mặt Ôn Văn ngưng trọng mấy giây, cô không có lập tức nói chuyện, mà là đưa tay cầm lấy bàn tay già nua của ông: "Chú Lưu, cảm ơn chú khoảng thời gian này đã chăm sóc cháu."

Quản gia không được tự nhiên kéo kéo khoe môi, đại khái là Ôn Văn đã nhẹ nhàng cảm ơn ông, ông cũng không quanh co lòng vòng nữa, thẳng thừng nói: "Ôn tiểu thư, cô không đợi tiền sinh một chút sao? Trong khoảng thời gian này cậu ấy thật sự rất nhớ cô, tôi chưa từng thấy tiền sinh nghiêm túc với người nào như cô vậy. Cô cũng biết tính tình của cậu ấy, chính là không giỏi biểu đạt, thật ra thì trong lòng rất để ý đến cô."

Ôn Văn nhìn ông, cuối cùng yên lặng thở dài: "Cháu với anh ấy bây giờ rất khó ở chung một chỗ."

Mặc dù quản gia mặc dù không rõ hai người xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là hết sức khuyên lơn: "Sao lại không được, phạm nhân còn có cơ hội chuộc lỗi, tử hình cũng có thời hạn, cô không thể trực tiếp phán cho cậu ấy án tử hình ngay được."

Ôn Văn lại nhìn ông, không khỏi cười: "Chú với A Tước ở đây chăm sóc anh ấy, cháu cũng yên tâm."

Cô nói xong cũng trực tiếp đi ra cửa, quản gia lại gấp gấp theo sau, ở phía sau cố gắng thuyết phục: "Rõ ràng lời này của cô vẫn còn tình cảm với tiền sinh, hay là ở lại ăn cơm đi, cùng tiền sinh nói rõ ràng? Gần đây tiền sinh ăn cơm không tốt, mỗi lần đều ngồi ở trước bàn ăn ngẩn người. Bao tử cậu ấy không tốt, thế nào cũng xảy ra vấn đề."

Ôn Văn dừng một chút, quay đầu lại phức tạp nhìn quản gia một cái: "Chú Thúc."

Quản gia nhìn cô nghiêm túc, vẻ mặt cũng nghiêm túc theo.

"Hạ Trầm thay đổi muốn cháu quay lại, nhưng ai cũng không có quy định cháu phải tiếp nhận ngay đúng không?"

"Đúng." Quản gia nói xong lại phát hiện hình như có chút sai sai ở đâu đó, lập tức lại đổi lời nói, "Không phải, cậu ấy thay đổi, không phải là muốn lấy được cô hiểu? Nếu cô không tha thứ cho cậu ấy, vậy cậu ấy thay đổi là cho ai nhìn đây."

Ôn Văn nhìn tòa nhà xa lạ lại có chút quen thuộc này, đã từng muốn cùng nhau cả đời, nhưng thực tế lại luôn phũ phàng, bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi.

Cô lần nữa nghiêm túc nhìn quản gia một cái: "Không bằng, chú giúp cháu chuyển lời cho anh ấy một câu?"

-

Vì để tránh cho kẹt xe, Hạ Trầm đi đường vòng, cho dù tốc độ xe thật nhanh, bước vào cửa trái tim liền đập mạnh, đợi quản gia liền hỏi: "Người đâu?"

Quản gia nhìn trán anh đầm mồ hôi, căn bản là liều mạng nói: "Đi rồi, căn bản không ngăn được, Ôn tiểu thư mang đồ quá ít."

Hạ Trầm sửng sốt, anh rõ ràng nhớ Ôn Văn có rất nhiều đồ, lần đó giúp đỡ cô trả phòng, cơ hồ là cả gia sản cũng dời qua ! Làm sao có thể ít?

Quản gia nhìn vẻ mặt anh biến đổi liên tục, lại thật thấp bỗ sung một câu: "Ôn tiểu thư nói, những thứ đó không cần nữa."

Hạ Trầm xoay người muốn ra cửa, quản gia đi theo anh rất nhiều năm, làm sao sẽ không nhìn ra ý đồ của anh, ở phía sau nhanh chóng kêu to: "Tiền sinh, người sớm đã đi, không đuổi kịp đâu."

Không đuổi kịp.

Hạ Trầm nắm chặt quả đấm, quay đầu lại cặp mắt đỏ ngầu nhìn ông chăm chăm. Quản gia khẽ run rẩy, cúi đầu tránh tầm mắt bén nhọn của anh, vội vàng giải thích: "Đi một hồi lâu, mới vừa nói chuyện điện thoại xong không có mấy phút đã, khuyên như thế nào cũng khuyên không được."

Hạ Trầm giống như là nghĩ đến cái gì, sắc mặt bỗng dưng càng thêm trở nên khó nhìn hơn. Quản gia không rõ chân tướng, chỉ thấy anh sai bước xông lên cầu thang, bước chân vội vàng vào phòng Ôn Văn .

Thô bạo mà đẩy cửa phòng ra, tất cả đồ đạc của Ôn Văn đều ở đây, tựa như lúc mới sáng anh vừa đi vậy, anh cơ hồ có thể nhìn ra cô sau khi đi vào, không chút do dự, trực tiếp đi tới tủ đầu giường. Đứng, từ đầu giường. Hạ Trầm đưa tay từ từ kéo ngăn kéo ra, sắc mặt hung hăng trầm xuống.

Không thấy, thẻ căn cước, hộ chiếu tất cả chứng kiện cũng bị mang đi.

Cô lựa chọn lúc này trở lại, hơn nữa những vật khác đều không mang đi, những hành động này sao Hạ Trầm không hiểu, cô muốn rời khỏi Thanh Châu, cái ý niệm này vừa nhô ra, toàn thân anh cũng cứng lại.

1 giây trước còn đắm chìm trong vui sướng vì sắp thấy cô , một giây kế tiếp, lại bị sự thật này đâm một nhát thật đau.

Coi như cô không tha thứ cho anh, nhưng cùng anh sống chung trong một thành phố khó chịu như vậy sao?

Hạ Trầm lập tức gọi cho A Tước, trong lúc gọi điện thoại cả người anh đầy căng thẳng, chờ đối phương nhận liền rống lên: "Cho người tìm Chu Hiểu Thanh, Bọn người kia là phế vật hay sao? Ôn Văn đi mà không có một chút tin tức?"

A tước bị anh đổ ập xuống bối rối một lúc mới hiểu: "Ôn Văn đi rồi?"

Hạ Trầm đè ép hoảng sợ trong lòng: "Lập tức cho người tìm, phi trường trạm xe lửa cũng cho người theo dõi hết."

"Được." A tước nói xong, cúp điện thoại trước lại an ủi anh đôi câu, "Thời gian ngắn như vậy, ra khỏi nước rất không có khả năng, chỉ cần đang ở trong nước là có thể tìm được."

Hạ Trầm không nói chuyện, cũng không cất điện thoại.

Anh chậm rãi ở bên giường ngồi xuống, đây là phòng của Ôn Văn, khắp nơi đều tràn đầy hơi thở thuộc về cô, nhưng cô đi, bây giờ còn muốn đi xa, tới nơi mà không có anh.

Giống như tất cả ngọt ngào trước kia của bọn họ đều không quan trọng, sao cô có thể nói quên là quên liền cơ chứ? Sao cô có thể để cho anh một mình ở trong hồi ức chứ?.

Quá tàn nhẫn, Hạ Trầm chưa từng trải qua cảm giác nào như thế, Ôn Văn thật là một người phụ nữ nhẫn tâm.

Hạ Trầm cảm thấy ngực một hồi co rút, quá khó chịu, giống như bị cái gì thất lại, cũng không thở được, ánh mắt liếc một cái, lại thấy quần gia đang lo lắng đứng ở cửa.

Anh không thuận mắt: "Sao chú còn ở đây."

Quần gia thấy anh muốn đứng dậy, vội vàng chuẩn bị đi đỡ anh, Hạ Trầm khoát khoát tay: "Chú thương hại tôi?"

Quần gia thương xót thở dài: "Tiên sinh cần gì phải tức giận như vậy, nếu cậu gặp được Ôn tiểu thư chưa chắc cô ấy đã muốn gặp cậu."

Hạ Trầm nhảy bèn nắm bắt được trọng điểm trong câu nói của quần gia: "Cô và chú nói cái gì rồi hả ? Chú có biết cô ấy đi đâu không?"

Quần gia bị bộ dạng của anh làm cho hoảng sợ, vội vàng phui sạch: "Không có không có, Ôn tiểu thư chỉ nhờ tôi nhắn lại với cậu một câu thôi."

Đôi mắt Hạ Trầm đen tối không rõ, hồi lâu cắn răng nói: "Nói."

Quần gia nuốt nước miếng một cái, lặng lẽ lui về phía sau một bước: "Ôn tiểu thư nói, cô đi đâu, sớm muộn gì cậu cũng biết , cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng cô vẫn là suy nghĩ muốn cậu đừng tìm cô ấy nữa, cô nói, nói"

Quần gia khó có thể mở miệng, có chút hối hận vì lỡ hứa giúp đỡ, nghĩ kỹ lại làm quần gia không để tí nào?

Mặt Hạ Trầm biến dạng , hung tợn nhìn ông, quần gia không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, không sợ chết nói: "Cô ấy nói, muốn cô ấy tha thứ rất đơn giản, chính là cho cô tự do."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Lời của quần gia vừa nói xong, cả căn phòng hoàn toàn lâm vào tĩnh mịch, ông không dám nhìn sắc mặt của Hạ Trầm, lặng lẽ bước ra khỏi cửa: "Tôi xuống dưới lầu xem một chút ——"

Hạ Trầm không đáp lại ông, vẫn im lặng. Quần gia vừa mới đi hai bước, sau lưng liền truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy dưới chân Hạ Trầm đầy mảnh vụn vỡ thủy tinh, còn trên bàn tay anh thì máu đang nhỏ từng giọt.

Ông lo lắng chạy tới: "Tiên sinh, không sao chứ?" Thật sự ông không biết phải khuyên như thế nào, nhìn Ôn Văn tuy bề ngoài yếu đuối nhưng bên trong rắn còn hơn cả thép, tiên sinh cũng không phải là dạng người dễ mất kiểm soát như vậy, hai người này. Rõ ràng lọt vào tử cục.

Quần gia cuống quýt đi xuống lầu dưới lấy hòm thuốc, ai biết chỉ trong chớp mắt, đã không còn thấy bóng người.

Hạ Trầm lái xe đến Chu gia, vết thương đau đớn ở lòng bàn tay ma sát với tay lái, thấm ướt lên hết cả , nhưng anh làm như không thấy .

Trong đầu quá loạn, chỉ còn dư một ý niệm, anh phải gặp được cô, anh không tin cô lại là người nhẫn tâm như vậy? Đã từng bên nhau rất ngọt ngào, rõ ràng cô là người rất dễ mềm lòng, sẽ không nhẫn tâm hành hạ anh như vậy.

Yêu cầu kia, rõ ràng chính là muốn anh cả đời không gặp cô

Đến vườn Chu gia, xa xa liền nhìn thấy có người mang hành lý, vừa nhìn thì biết chính là công ty chuyên dọn nhà. Hạ Trầm bắt được người trong vườn , há mồm liền hỏi: "Chu Hiến Thanh ở đây?"

Người nọ quan sát anh một cái: "Anh là ai?"

Hạ Trầm híp mắt, lực đạo trên tay đã không tự chủ tăng thêm một chút, gần từng chữ một: "Tôi hỏi Chu Hiểu Thanh ở đây?"

Người này coi như cũng có thân hình chắc chắn, đều là làm công việc thể lực đương nhiên sẽ không gầy yếu, nhưng dưới mắt bị Hạ Trầm bóp cổ một cái cái sức lực rất mạnh, anh ta há miệng run rẩy nói: "Tôi không biết, ngay cả người chủ vườn tôi tới đây."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Lâm Hữu Trân bọc áo choàng từ trong nhà đi ra, bà đứng ở trên bậc thang, khoe miệng chứa đựng nụ cười không rõ: "Hạ tiên sinh làm gì vậy?"

Hạ Trầm thả tay người kia ra, giọng nói đã gần như đóng băng: "Tôi muốn gặp Ôn Văn."

Lâm Hữu Trân cười càng thêm rực rỡ: "Hạ tiên sinh gấp gấp như vậy sợ chuyện gì, ta thật đúng là không biết ngưng ngưng, tiểu Văn đã không còn ở Thanh Châu nữa."

Ánh mắt Hạ Trầm lạnh lẽo, sắc bén quan sát về mặt Lâm Hữu Trân. Dáng vẻ của bà ấy không giống như là nói dối, hơn nữa từ đầu đến cuối cũng không trông thấy Chu Hiểu Thanh, cho dù trạm xe lửa với sân bay đều có người của anh, nhưng nếu như Ôn Văn thật có lòng rời đi, thì bằng mọi cách cô sẽ đi cho bằng được.

"Chu Hiểu Thanh dẫn cô ấy đi đâu?" Anh hỏi câu này trong thâm tâm vừa đau mà vừa muốn phát điên, vừa nghĩ tới Ôn Văn cùng Chu Hiểu Thanh rời đi, cô nam quả nữ, trên đường đi không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Lâm Hữu Trân từng bước một bước xuống bậc thang, đi đến anh gần một chút, dò xét thấy đôi mắt hỏa khí của anh, tâm tình trong nháy mắt khá hơn nhiều: "Ai biết được? Người trẻ tuổi làm gì thì người già như ta làm sao biết được, tâm tình của tiểu Văn lại không tốt, muốn đi giải sầu đây đó."

Hạ Trầm khí lạnh đứng ở đó, anh biết Lâm Hữu Trân có ý chọc giận anh, thế thì bà ấy đã đạt được mục đích rồi.

Lâm Hữu Trân đứng bên cạnh anh, bỗng nhiên lại nói: "Chỉ là, Hạ tiên sinh, vào thời điểm này đáng lẽ cậu nên giúp chị dâu của cậu mới phải? Tình trạng của cô ấy không quá tốt nhĩ, trước kia một lòng bảo vệ, lúc này đáng lẽ ra cũng phải làm như vậy chứ?"

Hạ Trầm liếc bà, cũng không để ý đến lời của bà, ngược lại nói: "Tôi muốn tìm cô ấy, chắc chắn sẽ có cách, tốt nhất Chu Hiểu Thanh đừng động đến thứ không thuộc về mình, nếu không, đừng trách tôi."

Lâm Hữu Trân thấy ánh mắt anh dấy lên tia sắc bén, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó không khỏi cười lạnh thành tiếng: "Đến tốt cùng người lấy dung khí ở đâu ra tiểu Văn sẽ tha thứ cho người? Hiểu Thanh so với người còn mạnh gấp trăm ngàn lần, ít nhất nó đối với tiểu Văn là toàn tâm toàn tính, trong lòng chẳng có người phụ nữ nào khác."

Hạ Trầm lạnh nhạt nhìn nhìn bà, cười càng thêm lạnh nhạt: "Bác Lâm, đến tốt cùng là tiểu Văn được Chu Hiểu Thanh chú ý, vậy thì bác được lợi gì? Hoặc là nói, bác nhắm vào Chu gia?"

Trên mặt Lâm Hữu Trân quần bách, nhưng lại không lộ ra điều gì, nghiêng người tránh tầm mắt thâm trầm của anh: "Mặc kệ bên nào, ít nhất Hiểu Thanh sẽ đối xử tốt với tiểu Văn. Cả đời người phụ nữ chỉ có mong ước tốt cùng nhất là được người đàn ông đối xử tốt với mình."

Cô là người từng trải, sâu trong nội tâm cũng không phủ nhận mình trọng vật chất, ban đầu bỏ con gái lại bà rất có lỗi, bây giờ bà muốn thay cô thu xếp chuyện hôn nhân trong tương lai để chuộc lỗi.

Bà nhàn nhạt liếc nhìn Hạ Trầm, giọng châm chọc nói: "Hạng người như cậu, ban đầu cho nó một tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng cuối cùng là kết quả gì đây?"

Hạ Trầm nhũu nhũu mày, Lâm Hữu Trân cho là anh sẽ không có điều gì để nói, anh chợt kiên định khắc ra một câu: "Nếu như vậy thì tiểu Văn sẽ tiếc nuối cả đời."

Lâm Hữu Trân sửng sốt, Hạ Trầm lễ phép gật đầu một cái: "Bác Lâm, bây giờ bác và cháu cùng một là dạng người, tự cho là muốn tốt cho cô, nhưng thật ra cô ấy cần gì, bác cũng không biết. Tạm biệt bác"

Sau khi Hạ Trầm đi, Lâm Hữu Trân đứng tại chỗ hồi lâu cũng không nhúc nhích, Ôn Văn cần gì? Đúng là bà không nghĩ tới điều này, chẳng lẽ bà tìm một người phù hợp với cô là sai sao?

-

Chuyện tiến triển cũng không thuận lợi, sân bay cùng trạm xe lửa không có tin tức gì, những điều này Hạ Trầm cũng đoán được. A Tước báo cáo anh xong, sau đó bổ sung: "Không ngoại trừ Chu Hiểu Thanh dẫn cô đến thành thị rồi đổi xe, như vậy rất khó khăn tìm ra."

Hạ Trầm nâng nâng tay: "Tiếp tục theo dõi Lâm Hữu Trân, Chu Hiểu thanh nhất định sẽ liên lạc với bà ấy."

A Tước gật đầu một cái, chân chừ chưa đi, Hạ Trầm xoay người lại nhìn anh một cái: "Còn có việc?"

"Tuồng Thảng bên kia, mặc kệ thật? Nghe nói sắp mở phiên tòa, nếu như cô ấy đem toàn bộ mọi chuyện nói ra, đồ sứ buôn bán Hạ gia" Anh

nói một nửa dừng lại, một năm nay Hạ gia liên tiếp gặp chuyện không may, gia nghiệp đã không lớn bằng lúc trước, nếu không phải còn có lửa nhỏ, chi sợ sớm đã thành tro tàn.

Bị người làm khó những năm này Hạ Trầm vẫn liều mạng chèo chống, đáng tiếc vẫn là bị người nhà họ Hạ hiểu lầm thành như vậy, A Tước tức giận: "Chính cậu là người quá nặng nghĩa khí."

Hạ Trầm giống như là đang nghe mà cũng như không nghe, A Tước cũng đoán không ra anh đang nghĩ cái gì, lại tăng thêm giọng nói: "Lần trước Tường Thắng bị công kích, ngộ nhờ cô ấy nhất thời bị kích thích, xoay người lại liên hiệp với Hạ Uyên đối phó với chúng ta."

Hạ Trầm cũng không có đáng về gì, trầm mặc như trước không có trả lời ngay, A Tước đợi một hồi lâu, chỉ nghe anh phân phó nói: "Đình Diễn bên kia, phải lừa gạt một chút, đưa đi Anh Quốc thôi."

A Tước tích tụ khó khăn, một tiếng thở dài rồi nghe anh an bài: "Được."

Dù sao Đình Diễn cũng là con trai duy nhất của Hạ Phong, Hạ Trầm cũng không thể nào vứt bỏ được.

Nhất thời không tìm được Ôn Văn, Hạ Trầm thay đổi không ít, thậm chí còn lấy lòng những người đã đắc tội trước kia, bởi vì muốn lấy tin tức sớm nhất của cô. Nhưng thời gian chờ đợi khá dài, Hạ Trầm dứt khoát không đến công ty, A Tước sắp bị tức chết: "Rốt cục cậu muốn thế nào đây? Đây mà là cậu sao? Vì phụ nữ mà biến cậu thành như vậy."

Hạ Trầm nhắm mắt không nói, ngồi ở trong phòng nửa ngày không trả lời.

Cuối cùng A Tước cũng nổi giận: "Tùy cậu, nếu cả đời không tìm được Ôn Văn, thì cậu cứ như vậy luôn đi."

Hạ Trầm nghe tiếng bước chân nặng nề xuống lầu, lúc này mới chậm rãi mở ra đôi mắt thâm thúy.

Gian phòng này vốn là phòng của Hạ Phong, anh là người yêu thích hội họa, còn rất đam mê. Những thứ đồ này tất cả đều là của sinh mạng của anh, Hạ Trầm cũng giúp anh bảo quản. Thời gian qua lâu, sẽ tới đây đợi một hồi, nhớ tới đã từng cùng Phong ở Tam Giác Vàng trải qua những chuyện kia, vào sinh ra tử, chuyện gì cũng chia sẻ.

Nhưng là bây giờ, đợi ở chỗ này nhưng mà một chút cảm giác an ủi cũng không có.

Trước kia anh không hiểu ái tình, cùng mẹ ở hộp đêm lớn lên, thường thấy nam nam nữ nữ gặp dịp thì chơi, sau đó lại thấy Hạ Phong và Tường Thắng yêu nhau nên rất hâm mộ. Phần lớn anh gặp phụ nữ cũng chỉ đùa giỡn, họ cũng chỉ vì tiền của anh thôi, xem đi, trên cái thế giới này giữa nam nữ chẳng qua cũng chỉ là như thế, cho nên anh mới vẫn cảm thấy, Tường Thắng khác với những người phụ nữ khác.

Nhưng anh nhìn lầm, người phụ nữ kia tâm kế đa đoan, ban đầu đối với Hạ Phong cũng không phải là đơn thuần.

Anh lại nghĩ tới Ôn Văn, nghĩ tới thân thể cô gầy yếu mà lại đi đỡ đạn thay anh, cô thương yêu anh như vậy, anh rốt cuộc đã làm gì với cô để ra nông nổi này.

Thật là, đáng chết.

-

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, hai người này giống như mất tích, thế tín dụng cùng với những chỉ tiêu sinh hoạt đều không tra ra được, chẳng lẽ đi vào rừng sâu núi thẳm? Nghĩ đến đây, Hạ Trầm lập tức nghĩ tới cậu của Ôn Văn, người khác Ôn Văn có thể không thèm để ý, nhưng cậu là người thân nhất của cô, nhất định có liên lạc.

Hạ Trầm nghĩ tới đây liền xuất phát sớm, sáng sớm chạy tới nông thôn. Không ngờ cậu còn nhận ra anh, thấy anh liền nhiệt tình thu xếp: "Hạ tiên sinh, mau vào ngồi."

Hạ Trầm bị ông gọi cho ngỡ ngàng, cậu cười híp mắt nói: "Tiểu Văn đã nói cho ta biết."

Hạ Trầm không để ý tới điều khác, khẩn trương hỏi: "Lúc nào cô ấy gọi điện thoại cho cậu?"

Lờ ra khỏi miệng, lúc này mới phát hiện ra giọng mình khàn đến lợi hại, cậu liền pha trà cho anh, nói: "Tiểu văn cho em gái đi học nghề ở Thanh Châu. Lần đó gặp mặt nó nói thật với ta, đã chia tay với Minh Sâm rồi, còn nói gặp được người tốt, cảm giác rất thỏa mãn."

Hạ Trầm sững sờ nghe, cũng không biết đáp lại gì.

Cậu còn nói: "Sau lại không bao lâu nó gọi điện thoại tới, nói cậu cầu hôn với nó, nói mình rất hạnh phúc. Hạ tiên sinh, ta chưa từng nghe tiểu văn cười vui vẻ như vậy, nó hạnh phúc thật, ta mừng thay cho nó, cảm ơn cậu."

Hạ Trầm cảm giác trong lòng nặng trĩu, câu này "Cảm ơn" giống như là tăng thêm gánh nặng trong lòng anh.

Ban đầu ở Italy cầu hôn với cô, cô lộ ra vui vẻ cùng mừng rỡ, đối với anh mà nói chỉ là một cảm giác thỏa mãn mà thôi, lại không nghĩ rằng này điều này lại mang cho cô ý nghĩa lớn trong đời.

Anh đúng là tệ thật, tiểu Văn khát khao hạnh phúc như vậy, mà anh lại chưa bao giờ để tâm đến.

Cậu Ôn vẫn không nhìn ra sắc mặt anh có điểm không đúng, còn chuẩn bị đứng dậy lấy đồ ăn cho anh: "Sáng sớm đã tới, khẳng định là chưa ăn gì, ta đi làm một bát mì."

Hạ Trầm ngăn ông lại, lúc nói chuyện giọng nói càng thêm khàn khàn: "Gần đây cô ấy có hay gọi điện không?"

Cậu Ôn vẫn sững sờ, lúc này mới nghe ra không đúng, hướng anh đối diện ngồi xuống: "Có, mấy ngày trước có gửi tiền cho ta, hai người cãi nhau?"

Hạ Trầm không phản bác được, thậm chí cũng không dám nhìn thẳng cậu, ánh mắt ân cần, hàm hồ gật đầu một cái: "Cháu chọc giận cô ấy rồi, cô ấy bỏ đi hai ngày rồi, đều không nhận điện thoại của cháu."

Cậu đơn thuần cười ra tiếng: "Ta còn tưởng rằng là chuyện lớn gì, tiểu Văn là người có tâm mềm mỏng, sẽ không để bụng chuyện quá lâu. Trở lại liên hệ chuyện, điện thoại gọi không được sao, ta hôm qua ta còn điện được, là tắt máy."

Trái tim Hạ Trầm đập thình thịch, bắt được tia hy vọng cuối cùng: "Hóa đơn gửi tiền vẫn còn chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Bởi vì cậu là người ở nông thôn, Hạ Trầm lại là người sống ở thành phố, cho nên mỗi lần Ôn Văn gửi tiền về giúp gia đình cậu, điều này rất dễ cho Hạ Trầm tìm ra địa chỉ.

Cậu là người đơn giản không nghĩ nhiều, trung thực lấy hóa đơn gửi tiền ra, vừa nhìn Hạ Trầm ngây ngẩn cả người, địa chỉ khi còn ở Thanh châu, là rồi Thanh Châu trước một ngày.

Tin tức lại bị cắt giữa chừng, cậu cũng không thấy được nét mặt của Hạ Trầm có chỗ không đúng, cố ý muốn anh ở lại ăn cơm. Hạ Trầm từ chối nói có chuyện phải đi, trước khi đi còn lấy đồ từ trong xe ra biếu cậu.

Cậu từ chối mấy lần nhưng không được, đành nhận lấy, chỉ là vẻ mặt có chút buồn buồn: "Cậu và tiểu Văn không có chuyện gì thật chứ?" Cẩn thận ngắm lại ông sẽ hiểu, nếu như không có chuyện gì sao lại muốn xem hóa đơn gửi tiền?

Hạ Trầm không muốn nói dối, trầm ngâm chốc lát gật đầu một cái: "Cháu đang tìm cô ấy, chỉ là cậu yên tâm, đây là lần đầu tiên cháu làm cho cô ấy đau lòng nhưng sẽ là lần cuối cùng."

Cửu cửu nhìn anh vẻ mặt nghiêm túc của anh, chuyện của bọn trẻ ông không tiện dính vào, suy nghĩ một chút nói: "Tiểu Văn là người có tính cách hơi cực đoan, nếu đối xử tốt với nó thì nó sẽ giao hết tâm tình của mình cho người đó, nhưng nếu làm nó buồn, sẽ giống ốc núp vào bên trong vỏ trốn thật kỹ, còn nếu muốn được nó tin tưởng lại càng khó khăn."

Hạ Trầm cũng hiểu những điều này, khó khăn nhất không phải tìm được Ôn Văn, mà là làm như thế nào để cô ấy tin tưởng mình, gương vỡ rất khó lành, nhưng anh muốn thử một lần.

Hạ Trầm cũng không biết mình làm rời khỏi nhà cậu như thế nào, những lời nói của cậu vẫn còn vang trong đầu anh, là anh mãi không yên lòng.

-

Buổi tối vẫn như cũ tới phòng của ngủ Ôn Văn, nhưng mới vừa nằm xuống anh liền phát hiện không bình thường, mùi của cô không còn, đem gương mặt vui vào gối cô nhưng thế nào cũng không ngửi được hơi thở của cô.

Nóng nảy, toàn thân anh giống như muốn tức giận, Hạ Trầm liền nhảy xuống giường ngay cả giày cũng không mang, tìm đến quán gia hồi lớn: "Người nào động vào những thứ này? Ta nói rồi không được chạm vào mà!"

Về mặt quần gia về mặt buồn thiu, chờ anh phát hỏa xong mới nói: "Người làm mới tới nên không biết, phát hiện ra thì đã dọn dẹp xong." Căn phòng cũng không thay đổi gì nhiều, mà mùi vị từ từ cũng tàn đi hết, chỉ là trong người tưởng tượng ra thôi.

Nhưng trong lòng nghĩ là một việc, ông không dám nói ra ngoài.

Hạ Trầm không nhịn được đi tới đi lui, cuối cùng phát tay một cái: "Tất cả đều cắt ra ngoài hết, người nào dọn dẹp căn phòng này, lập tức sa thải."

Quán gia đã theo anh rất nhiều năm, lần đầu tiên thấy anh nói như vậy, khí sắc lại không được tốt, nhưng không dám nói gì nhiều.

Một đêm đó Hạ Trầm ngủ không được, kể từ khi Ôn Văn rời đi, giấc ngủ của anh ngày càng tệ, lúc này nằm ở trên giường nhìn trần nhà, chớp mắt cũng không ngủ được mùi vị quen thuộc, anh lại càng đau lòng.

Thời gian lâu dài, biến mất không chỉ có những thứ này, mà tình cảm ngày càng mơ hồ. Nguyên đêm khó ngủ, ngoài cửa sổ bắt đầu vài giọt mưa tí tách, anh nghiêng mặt sang bên nhìn ngoài cửa sổ, không nhận được bắt đầu điên cuồng nhớ nhưng Ôn Văn.

Lúc này cô đang làm gì? Cùng Chu Hiện Thanh ở với nhau ư, có nhớ anh không dù chỉ một chút?

Ngày thứ hai A Tước tới tìm anh, nghe giọng anh khàn khàn thì thầm mới phát hiện có cái gì không đúng, người này cứ nhiên lại phát sốt! Anh cực kỳ tức giận, ần nhẫn tức giận cuối cùng phát hỏa: "Hạ Trầm, con mẹ nó rốt cục xảy ra chuyện gì? Tự làm khổ mình, tự trừng phạt mình, cô ấy cũng không thấy đau!"

Hạ Trầm không nói chuyện, mi tâm vẫn nhíu thật sâu, giống như là không giãn ra được.

Tính khí A Tước coi như là tạm được, cũng bị Hạ Trầm liên tiếp kích thích nổi giận, cuối cùng đem cháo đẩy trước mặt anh: "Ăn xong, sau đó lên giường ngủ."

Hạ Trầm cau mày, thật lâu mới đẩy cháo ra: "Không có khẩu vị."

A Tước không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là tìm thuốc hạ sốt cho anh, cũng may uống thuốc xong người này đang hoảng buồn ngủ. Thường ngày thân thể Hạ Trầm rất tốt, dù sao hồi trẻ cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, bình thường cảm mạo cũng chỉ là chuyện nhỏ

A Tước đè ép cái trán, chợt phát hiện chuyện có chút khó giải quyết, hiện tại Hạ Trầm không quan tâm đến chuyện công ty, không biết là sa sút thật hay là có tính toán riêng, nhưng đáng về bây giờ, chẳng ra làm sao.

Ôn Văn không biết chạy đi nơi nào, làm sao một chút tin tức cũng không có chứ?

Trong túi xách điện thoại đột ngột rung mấy cái, anh lấy ra nhận, cố ý hạ thấp giọng: "Chu Hiện Thanh đã trở lại?"

Âm lượng thấp như vậy, người nằm trên giường vốn đang ngủ say chợt mở mắt ra, lập tức bắn ngồi dậy, A Tước đơn giản giao phó mấy câu liền vội vã cúp điện thoại: "Cậu——"

"Tìm Chu Hiện Thanh." Hạ Trầm đã vén góc chăn lên, hướng đến tủ quần áo đi tới.

-

Cùng Chu Hiện Thanh hẹn ở một quán trà cách Hạ thị không xa, không ngờ đối phương lại vui vẻ đồng ý. Trực giác A Tước trực giác mách bảo, lần gặp mặt này không đơn giản.

Chu Hiện Thanh ngoài ý muốn đến sớm nhất, một thân thoải mái, nhàn tản ngồi ở bên cạnh bàn thưởng thức trà, một thời gian không thấy hình ảnh đen hơn một chút. Nghĩ đến toàn bộ thời gian vừa rồi, sắc mặt Hạ Trầm liền đi xuống, anh ngồi đối diện, đi thẳng vào vấn đề: "Ôn Văn đâu?"

Chu Hiện Thanh lại không nhanh không chậm uống một hớp trà, lúc này mới giương mắt nhìn anh, nói: "Không biết."

Hạ Trầm mặt không thay đổi nhìn anh.

Chu Hiện Thanh không có biểu cảm gì, đặt tách trà xuống, nghiêm túc nói: "Tôi không biết thật, vốn ở Thái rất tốt, nhưng buổi sáng hôm sau tỉnh lại, tôi không thấy cô ấy, cũng không liên lạc được."

Gương mặt Hạ Trầm lạnh dọa người, anh chợt lướt qua cái bàn một Thanh kèm ở Chu Hiện tiếng của váy, giọng nói vẫn như cũ mang theo cảm giác áp bức: "Cậu đã làm gì với cô ấy?"

Chu Hiện Thanh thân nhiên nhìn lại anh, lạnh lùng cười một tiếng: "Cho tôi là anh sao?"

Hạ Trầm nhìn chằm chằm đôi mắt cũng đỏ lên, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống Chu Hiện Thanh. Chu Hiện Thanh tuyệt không sợ anh, nhàn nhạt khắc ra một câu: "Cô để lại một lá thư cho di Lâm, nội dung cụ thể thế nào tôi còn chưa có xem qua, nhưng đại khái nói muốn an tĩnh một thời gia, còn đi nơi nào thì tôi không biết, nhưng nhất định sẽ trở lại nhanh thôi."

Hạ Trầm không nghĩ tới kết quả lại như vậy, trở lại? Lúc nào thì trở lại? Một năm hai năm, hay là năm năm mười năm? Đến lúc đó nói không chừng cô đã có con với người khác!

Anh không chấp nhận nổi!

Chu Hiện Thanh nhìn vẻ mặt cứng ngắc của anh, nhưng lại không muốn châm chọc, ngược lại trầm ngâm mấy giây nghiêm túc nói: "Cho nên hôm nay tôi gặp anh, chính là nói cho anh biết, để cho cô ấy an tĩnh một thời gian, dù sao tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột."

Hạ Trầm không trả lời Chu Hiện Thanh, Chu Hiện Thanh cũng không nhìn ra được điều gì từ khuôn mặt căng thẳng của anh, lại nói: "Tiểu văn trong

khoảng thời gian này cảm xúc rất tốt, muốn đôi bên bình tĩnh lẫn nhau, đối với anh cũng có chỗ tốt."

Anh nói xong, trong tay đẩy tới một xấp hình.

Hạ Trầm nhân nhợt thoáng liền nhìn thấy, là bọn họ ở cùng nhau, cho dù chỉ thấy mờ hồ không rõ nhưng trên mặt Ôn Văn là nụ cười xán lán không che giấu được.

Cô trước kia ở bên cạnh không cười vui vẻ như vậy, có một ít ngưng ngưng, lại rất xấu hổ, nhưng vẫn rất cuốn hút, người bên cạnh cô cũng sẽ không kìm được mà cũng cười theo.

Quả nhiên chỉ còn mình anh là không tìm được lối ra? Vui vẻ là cái tư vị gì, anh đã không còn nhớ nổi.

Trông mắt Hạ Trầm nhìn một hồi lâu, lúc này mới đưa tay lấy tới, rất nhiều, nhưng mỗi tấm đều là hai người chụp chung. Chu Hiểu Thanh còn thân mật khoác lên vai Ôn Văn, giống như là tuyên thệ chủ quyền.

Trên tay anh dùng sức, mấy tấm hình biến dạng, lúc này mới nhớ tới, anh với Ôn Văn thế mà lại không có một tấm hình chụp chung nào.

Mấy tấm hình sau, hai người cười thành tiếng, ánh mắt Ôn Văn cười với Chu Hiểu Thanh, thế nào lại rất chói mắt đây?

Hạ Trầm cảm thấy trái tim ngày càng đau nhói, nhưng đột nhiên nhớ tới, ban đầu với Tường Thắng, có giống đối với Ôn Văn không?

Quá chậm chạp rồi, báo ứng tới nhanh như vậy sao.

Hạ Trầm biết có lẽ Chu Hiểu Thanh muốn anh trở thành như vậy, nhưng anh lại không nguyện trang được, trước kia có thể lừa gạt mọi người, nhưng bây giờ ai cũng không lừa được rồi.

Chu Hiểu Thanh nhìn một hồi phản ứng của anh, đứng dậy muốn đi, Hạ Trầm cũng không cản anh, chỉ là khi anh sau lưng vô cùng rõ ràng nói một câu: "Tôi sẽ không buông tha, cho dù cô ấy muốn tự do, cũng không thể cách tôi quá xa, ít nhất phải để cho tôi biết cô ấy ở nơi nào, bên cạnh là ai."

Cô nếu là không tha thứ anh, không sao, bao lâu đều sẽ chờ. Cô nếu là không yêu cũng không còn quan hệ, nếu để cho cô yêu là tốt rồi, nhưng mà lần này sẽ không tính toán lại kể rồi.

Chu Hiểu Thanh bước chân dừng một chút, đưa lưng về phía anh mà đứng, một đôi hắc trầm con người đáy mắt đen tối không rõ, nhưng cái gì cũng không nói rồi rồi đi.

-

Hạ Trầm không thể không đi tìm Ôn Văn, nếu như cô đi Thái, thì anh có lòng tin rồi. Ở bên đó anh có không ít người quen, tất cả đều là những người có máu mặt. Hiệu suất làm việc của họ rất cao, nhờ giúp đỡ một chút chắc chắn chỉ mấy ngày là có tin tức.

Đối phương cho anh xem đoạn phim chiếu Ôn Văn, Hạ Trầm nhìn phía trên thấy người phụ nữ tóc đen áo trắng tinh, hô hấp tạp ngừng mấy giây.

Xem ra cô sống rất tốt, so với những tấm hình Chu Hiểu Thanh chụp thì tâm tình cô tốt hơn nhiều, ánh mắt dịu dàng, đứng chính giữa một đám nhóc, hình như là ở học văn, dáng vẻ rất chăm chú, nghiêm túc.

Hạ Trầm thấy trong lòng hồi hộp và căng thẳng, người phụ nữ này. Thật là chẳng đáng yêu chút nào.

Chưa từng có một khắc là như vậy đắm đắm nội tâm mừng rỡ qua, chỉ là canh chừng cô hình, đã cảm thấy có loại thỏa mãn cảm xúc ở trong lồng ngực chảy xuôi.

Đối phương lại gọi điện thoại tới đây xác nhận, Hạ Trầm là biết tiếng Thái, cùng đối phương đơn giản sau khi trao đổi, đối phương chợt nửa đùa nói: "Lần này giúp cái người này bao lớn vội, về sau cần phải nhớ chăm sóc thật tốt tiểu đệ."

Chơi anh cửa đi cái này, sợ nhất chính là thiếu người nhân tình, tương lai làm như thế nào còn còn nói không cho phép.

Hạ Trầm lập tức mua vé máy bay lên đường. A Tước không yên lòng, châm chọc nói: "Hay là cậu dẫn theo mấy người, dù sao bên đó cũng không phải là địa bàn của chúng ta, trước kia còn đắc tội nhiều người."

Hạ Trầm cũng không phải lo lắng, chỉ đơn giản sắp xếp đồ đạc, xoay người lại nhìn A Tước, vẻ mặt hơi nghiêm trang: "Tớ không muốn dọa cô ấy."

A Tước há miệng, vẫn như cũ tràn đầy lo lắng, Hạ Trầm nhếch miệng lên cười yếu ớt: "Đằm rỗng hang hồ thì tớ cũng xông vào, cậu đối với tớ không có lòng tin như vậy?"

A Tước nhớ tới khi ở Tam Giác Vàng, trong lòng thoáng an tâm một chút, nhưng vẫn là mặt lạnh nhìn anh: "Lỡ như cậu gặp chuyện không may thì sao, Ôn Văn cũng chỉ đau lòng một thời gian, nhưng rất nhanh thích người khác, cho nên cậu tốt nhất là chuẩn bị tâm lý đi."

Hạ Trầm thu lại nụ cười, không vui hung hăng nhìn anh chằm chằm, cuối cùng hướng ngực anh đâm một cái: "Yên tâm, đời này cưới không được cô ấy, tớ chết không nhắm mắt."

A Tước xì một tiếng khinh miệt: "Cậu đúng là chẳng kiêng kị cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Tối đón Hạ Trầm là người Hoa kiều đã giúp anh tìm Ôn Văn, đầu mùa hạ mà đối phương mặc một cái áo màu đen bằng bông, tay áo theo kiểu nhà Đường, khoe miệng cười nhẹ, đứng ở sân bay trông cực kỳ bắt mắt giữa đám người.

Hạ Trầm với Lạc Hiến bắt tay, trước kia hai người từng có quan hệ hợp tác, biết rõ người này không ôn hòa như vẻ bề ngoài, không biến sắc lịch sự mở miệng: "Lạc tiên sinh tự mình đến, tôi thật là vinh hạnh."

Lạc Hiến trả lời, chất giọng có mấy phần khâu âm Triều Châu, đại loại nói hơi khó khăn: "Hạ tiên sinh khách khí rồi, biết tiên sinh qua đây đương nhiên tôi phải đích thân tới đón rồi."

Sau lưng Lạc Hiến đã có người tới giúp mang hành lý Hạ Trầm, đoàn người hướng cửa sân bay nối đuôi ra, Lạc Hiến vẫn nụ cười trên môi, một đôi trông mắt đen kiên định có hồn: "Tôi đã tổ chức một buổi tiệc đón Hạ tiên sinh."

Mi tâm Hạ Trầm khép lại, trực tiếp cự tuyệt: "Xin lỗi, tôi rất nóng lòng muốn gặp cô ấy, đã phụ tâm ý của Lạc tiên sinh rồi."

Lạc Hiến giống như là không để ý, nghe lời này cũng không tức giận, ngược lại cười trừ ghẹo: "Điều là đàn ông, tôi hiểu, để tôi kêu người đưa anh đi."

Hạ Trầm cảm kích, hướng cửa ra sân bay, bỗng nhiên Lạc Hiến bắt lấy bả vai anh: "Chờ tìm người đẹp về rồi, nhất định phải nể mặt tôi tới hàn huyên một chút, thứ nhất tôi được trông thấy Ôn tiểu thư, thứ hai, còn có chuyện quan trọng muốn cùng Hạ tiên sinh trao đổi."

Nửa câu sau mới là trọng điểm, Hạ Trầm nhìn anh hơi gật đầu: "Gặp lại sau."

Cái thành phố này không phải anh đến lần đầu tiên, đảo mắt nhìn quanh một cái, tâm tình lại không kiềm chế được có chút rung động. Chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấy cô, cảm giác chân thật càng ngày càng mãnh liệt, lần này là thật, không phải nằm mơ.

Nhưng lập tức sẽ thấy cô lại có chút khẩn trương, hồi hộp, Hạ Trầm cười thầm mình, thật là càng lớn càng trẻ lại rồi. Đại khái thích một người sẽ quan tâm đến cảm thụ của người đó, nếu như đổi lại ngày trước, anh sẽ bắt trói người ta về. Nhưng bây giờ anh sẽ không.

Không phải là không dám, mà là không muốn.

Anh nghĩ muốn Ôn Văn tự nguyện theo anh về nhà, vĩnh viễn không rời anh đi nữa.

-

Chỗ ở Ôn Văn cách nội thành có chút xa, đường cũng không tốt lắm, đi một đoạn đường thật lâu, cuối cùng đã tới nơi phong cảnh đẹp tuyệt. Tài xế là người bản xứ, đen đúa gầy gò, làm hết phận sự dẫn đường cho anh.

Hạ Trầm nhìn đám người chung quanh, có người trẻ, có đứa bé, thỉnh thoảng cũng có Motorcycle gào thét từ ven đường. Nhưng trên mặt mỗi người đều là nụ cười thuần túy chất phác, nơi này không tranh quyền thế, phong cảnh thanh bình, anh mơ hồ có chút hiểu lý do Ôn Văn ở lại.

Ôn Văn làm ở gần viện khám bệnh nhỏ, không phải chuyên môn, cho nên chỉ là người phụ trợ cho lão thầy thuốc kia, những điều này đều là tài xế trên đường nói với anh.

Hạ Trầm đến gần viện khám bệnh nhỏ thì trái tim càng nhảy dồn dập, bước chân cũng không khỏi chậm lại.

Tài xế nghỉ ngơi quay đầu lại nhìn anh, Hạ Trầm suy nghĩ một chút, đối với anh gật đầu: "Anh đi trước đi, tự tôi đi vào."

Tài xế đứng không nhúc nhích, Hạ Trầm còn nói: "Còn Lạc tiên sinh, tôi sẽ liên lạc sau." Lúc này đối phương mới có phản ứng hành lễ với anh, khom người rời đi.

Hạ Trầm nhìn lên phòng ốc trước mặt, dùng sức nắm chặt quả đấm, nhấc chân đẩy về cánh cửa gỗ phía trước mở ra. Bên trong, ánh sáng giống như nhau, ban ngày cũng sáng như độ sáng của chiếc đèn nhỏ, nghe được động tĩnh, có người đi ra chào đón.

Đúng chuẩn tiếng Thái: "Xin hỏi khó chịu chỗ nào?"

Hạ Trầm nhìn cô gái nhỏ, đáng vẻ đại khái mười bảy mười tám tuổi, không phải Ôn Văn. Anh trở mắt mấy giây, lúc này mới dùng tiếng Thái đáp lại: "Tôi

tìm người."

Dung mạo của cô gái nhỏ rất thanh tú, một đôi mắt đen nhánh vòng tới vòng lui quan sát anh, chợt đáp trả bằng tiếng Trung lớ ngớ: "Anh tìm Ôn Văn sao?"

Khỏe miệng Hạ Trầm cũng không tự giác nhếch lên cười: "Đúng vậy"

Cô gái nhỏ hướng anh trừng mắt nhìn: "Đi theo tôi."

Hạ Trầm một đường đi theo cô lên lầu, phòng ốc nhà này có chút lâu lăm rồi, cầu thang vô cùng hẹp hơn nữa rất dốc, nếu như là người lớn tuổi sẽ cố hết sức để đi. Cô gái nhỏ này còn quay đầu nhìn anh, không yên tâm dặn dò: "Chậm một chút, lần trước có vị tiền sinh kia bị trượt chân rồi."

Hạ Trầm liếc cô: "Thị lực tôi rất tốt." Chẳng lẽ xem ra anh rất già sao?

Cô gái nhỏ le lưỡi một cái, nhìn ra đối phương có điểm không vui, trong lòng không nhịn được nghĩ: quả nhiên tính khí vị trai đẹp kia lần trước tới tốt hơn nhiều.

Đến lầu hai ánh sáng tốt hơn rồi, thậm chí còn có một phòng khám bệnh lớn, không cần cô gái nhỏ chỉ dẫn, anh liếc mắt liền thấy được bóng dáng người phụ nữ đang phát nhiệt kế. Thật sự quá quen thuộc, chỉ bằng một bóng lưng cũng đủ để cô thể nhận ra cô, cô mặc đồng phục màu trắng, đứng ở phía trước cửa sổ một mảng ánh nắng chiếu vào cô.

Hạ Trầm rất rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập, anh lặng lẽ nói thầm trong lòng: "Ôn Văn, đã lâu không gặp."

Cô gái nhỏ gọi Ôn Văn một tiếng, cô hơi nhú mi tâm quay đầu, ánh mắt hơi chậm một chút nhìn thấy anh. Hai người cách một khoảng cách nhìn nhau, hình như tất cả chung quanh cũng dừng lại, thời gian giống như dừng ở đây.

Hạ Trầm rất tự nhiên, đi tới không để ý ánh mắt mọi người chung quanh kinh ngạc, trực tiếp ôm lấy cô. Trong tay Ôn Văn còn cầm khay, cô đeo khẩu trang chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt trùng trùng thật lớn của cô, thật ra thì cô luôn cho rằng sẽ bị anh tìm được, thế nhưng thời khắc này xảy ra, nội tâm của cô vẫn không kiềm chế được.

Cô không ngờ, anh thật cố chấp.

Hạ Trầm ôm Ôn Văn thật chặt, giống như là muốn khám cô thật sâu vào trong thân thể của mình, hồi lâu mới ở bên tai cô vô cùng thấp nói một câu: "Anh chỉ ôm một lúc, đừng đẩy anh ra."

Trong lời nói mang theo cảm giác uất ức không dễ dàng nhận thấy, Ôn Văn ngẩn ra, đây là. Hạ Trầm báo đạo ngày nào đó sao?

-

Ôn Văn dẫn anh đến gian phòng nhỏ cuối cùng của tầng, diện tích rất nhỏ, nhưng nhìn cách trang trí rõ ràng là phòng của cô. Gian phòng còn có cả ban công, bên ngoài trồng đầy cây xanh, có mấy chậu đã nở hoa màu trắng nhạt kết hợp màu xanh lá của cây trong nháy mắt liền làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Hạ Trầm thân cao chân dài, còn mang theo hành lý, sau khi đi vào gian phòng đã nhỏ của cô nay lại càng nhỏ bé chật chội.

Trải qua cảm giác lúng túng ban đầu, Ôn Văn tỉnh táo trở lại, đứng ở bên giường nhẹ giọng nói: "Không có ghế, anh ngồi tạm trên giường vậy."

Hạ Trầm nhìn tấm chăn đơn độc sạch sẽ gọn gàng ở trên giường, trong lòng có vài phần hài lòng, cầu cũng không được, nhưng vẫn cố làm như bình thường ngồi xuống.

Ôn Văn cứ như vậy dựa vào mép bàn đứng, tĩnh lặng hỏi anh: "Uống nước không?"

Hạ Trầm gật đầu một cái, thấy cô xoay người sau mới không chút kiêng kỵ quan sát cô, cô giống như không thay đổi gì, nhưng lại mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy không giống trước kia. Nhưng mặc kệ như thế nào, đây là tiểu Văn của anh, cuối cùng anh cũng tìm thấy cô.

Ôn Văn cúi đầu pha trà, vẫn như cũ cảm thấy như có gai ở sau lưng, ánh mắt nóng bỏng như vậy cô cũng không thể coi như không có. Cô chợt xoay người, vừa đúng lúc thấy bộ dáng mất hồn của anh, ho nhẹ một tiếng kêu anh trở về: "Ném thử một chút, mùi vị rất tuyệt."

Hạ Trầm nhận lấy, đầu ngón tay chạm vào cô, cô vẫn hạ mí mắt không có nhìn anh: "Tôi không thể ở lại lâu được, hôm nay Chủ nhật, bệnh nhân rất nhiều."

Hạ Trầm chỉ là nhìn cô, không hề nói gì, ngược lại để chén nước trong tay xuống, từ từ đứng lên.

Bóng lớn che lấy cô, Ôn Văn trực giác muốn lui về phía sau, vừa vận dụng phải vách tường. Một giây kế tiếp lòng bàn tay nóng bỏng của anh đặt lên gò má cô, anh cúi xuống, sóng mũi cao dán lên cô, gần như si mê thì thầm một câu: "Tiểu Văn."

Ôn Văn từ từ nhắm lên tầm mắt, giây lát, lúc này mới há mồm: "Hạ Trầm, chúng ta ——"

Lời nói còn lại bị hơi thở mãnh liệt phả nam che giấu, đầu lưỡi của anh giống như là quen thuộc cô, tiến quân thần tốc, chui vào cái miệng nhỏ của cô trơn trượt lật khuấy mát - hút. Quá lâu không nếm qua tư vị của cô, anh có chút không chế không được, hung hăng đè cô ở trên vách tường, càng hôn càng hung hăng.

Cô khước từ không được, liền chịu đựng cũng trở nên khó khăn, người đàn ông này quả thật so với trước kia, hình như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Chờ anh hôn đủ rồi lui ra ngoài, cô đều cảm giác được trên môi mình nóng rất, trực giác cảm thấy sắp bị phá hỏng rồi. Hạ Trầm dùng lòng ngón tay vuốt ve gương mặt của cô, một hồi lâu mới nói: "Tiểu văn, sao em có thể hành hạ anh như vậy?"

Ôn Văn nhìn anh trong gang tấc, mới vừa rồi cô phát hiện, người đàn ông này gây đi rất nhiều, so với trước kia gò má đã lên cao một chút rồi, xem ra ngũ quan càng sắc bén hơn, tại sao cô lại có ảo giác bị thương chứ?

Anh thật sâu nhìn cô, đại khái đang đợi phản ứng của cô.

Ôn Văn trầm mặc mấy giây, lý trí mà đem tay của anh đẩy ra: "Trong khoảng thời gian này tôi tỉnh táo lên không ít, đi rất nhiều nơi, cũng thấy rất nhiều người, tâm trạng không hề giống như trước nữa. Nhưng Hạ Trầm, mặc kệ anh nghĩ gì, tôi không muốn trở lại những ngày tháng như trước đây."

Hạ Trầm sững sờ nhìn cô, tất cả cảm xúc đều bị ngưng trệ khi nghe cô nói.

Ôn Văn cắn cắn môi, vẫn là tiếp tục nói: "Tôi không hận ai nữa, những thứ kia yêu yêu hận hận hành hạ tôi quá lâu. Dưới mắt, cuộc sống đơn giản cũng rất vui vẻ, tôi không muốn lại thay đổi cái gì."

Cô nhìn chăm chú vào anh, sắc mặt anh dần dần gần tái nhợt, còn độc ác nói: "Cám ơn anh đã đến thăm tôi."

Hạ Trầm nhìn cô nhẹ nhàng cười, toàn thân đều đau lên, anh đứng gần cô như vậy, nhưng lời cô nói đều không chút lưu tình đẩy anh ra, càng đẩy càng xa.

Cô đang tuyên bố muốn cắt đứt tuyệt tình với anh sao?

Anh cứ như vậy khó tin nhìn cô, không biết đã trải qua bao lâu, chợt giờ tay lên che cái trán, cúi đầu cười một tiếng.

Ôn Văn không rõ chân tướng nhìn chăm chăm vào anh, chỉ nghe anh nói: "Anh chỉ tới thăm em một chút, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của em đâu, em cứ sống như vậy, không cần có gánh nặng."

Ôn Văn chưa từng thấy Hạ Trầm như vậy, thế nhưng cô có thể làm gì chứ, đã từng tổn thương lẫn nhau, làm sao có thể xóa bỏ được? Thật muốn không hề ngăn cách, thật sự quá khó khăn.

Hai người giằng co, cánh cửa nhẹ nhàng bị gõ vang, cô gái nhỏ vừa dẫn đường cho anh thò đầu vào, ánh mắt ý vị sâu xa đảo quanh trên thân thể hai người, cuối cùng dừng ở trên mặt Ôn Văn: "Đã tới giờ ăn trưa, bà nội nói giữ vị tiên sinh này ở lại cùng ăn trưa."

Ôn Văn không lên tiếng, Hạ Trầm đã sớm khôi phục thái độ bình thường, ở một bên vô cùng lễ phép nói: "Vậy thì quý rày."

Sắc mặt Ôn Văn biến sắc quay đầu nhìn anh, mới vừa rồi ai nói sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của cô! Tên vô lại này.

Hạ Trầm hết sức chăm chú nhìn cô: "Lão nhân gia muốn mời anh không thể cự tuyệt được, đây là phép lịch sự, không liên quan quan đến thất hứa."

"."

-

Hạ Trầm ở lại ăn cơm, thế mới biết phòng ăn của bệnh viện này. Chờ đợi dọn cơm lên, trước bàn ăn chỉ có cô gái nhỏ với Hạ Trầm, Hạ Trầm bình chân như vại mà ngồi xuống, ánh mắt vẫn hướng lên trên lầu nhìn.

Cô gái nhỏ gõ bàn một cái trước mặt anh, Hạ Trầm quay đầu lại chỉ thấy cô cười mặt không có ý tốt: "Anh là người theo đuổi Ôn Văn?"

Hạ Trầm đối với sự xưng hô này hết sức không vừa lòng, nhưng "Bạn trai trước" nghe càng làm cho người ta khó chịu hơn, vì vậy anh đính chính: "Quan hệ của chúng tôi không phải bình thường đâu."

Cô gái nhỏ đảo mắt một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ hàm ý trong câu nói này. Hạ Trầm đợi một hồi lâu không thấy Ôn Văn cùng vị lão thầy thuốc kia xuống lầu, dứt khoát nói chuyện phiếm với cô gái nhỏ này, nếu muốn thuận lợi ở bên cạnh Ôn Văn, anh phải lợi dụng triệt để những thứ có thể.

"Cô biết nói tiếng Trung?"

"Ừm," cô gái nhỏ lặng lẽ gật đầu nhét thức ăn ào trong miệng. "Bà nội của tôi là người Trung Quốc cho nên tôi là một nửa người Trung Quốc, học một chút, nhưng không nhiều lắm."

Khó trách, Ôn Văn và cô bé này thân nhau, Hạ Trầm nhìn bộ dạng thức ăn đầy miệng của cô gái nhỏ, không khỏi nhú nhú mày, ai biết tiểu nha đầu kia bỗng nhiên lại tò mò hỏi anh: "Vậy anh và vị tiên sinh lần trước có quan hệ gì không? Anh ta cũng nói có quan hệ không bình thường với Ôn Văn."

Hạ Trầm sững sờ, ngay sau đó sắc mặt lại che kín vẻ lo lắng: "Vị tiên sinh kia?"

So sánh với anh, hình như tiểu nha đầu này thích người kia hơn, cười đến híp mắt: "Dáng dấp vô cùng đẹp trai, thân hình cũng rất tuyệt, hình như là họ Cố thì phải."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Hạ Trầm ngàn vạn lần không nghĩ đến là Cố Minh Sâm lại đi trước mình một bước, vừa nghĩ tới đối phương chịu hình phạt có lẽ tốt hơn so với mình nhiều, hơn nữa một giây trước anh còn mừng thầm chỉ có anh là được ngồi trên giường cô, bây giờ thì có lẽ tên kia cũng giống anh ngồi qua.

Thật là không thoải mái tí nào!

Anh cắn răng nghiêng lợi một hồi, nhưng lại không chỗ phát tác, anh tỉnh táo lấy lại lý trí, không chút để ý trả lời một câu: "À, vị kia là anh trai của Ôn Văn".

"Anh trai?" Gương mặt cô gái nhỏ không tin, Hạ Trầm càng thêm xác định là anh ta có âm mưu, nếu như hai người họ không có hành động mờ ám gì đặc biệt, làm sao sẽ khiến tiểu nha đầu này khó tin như vậy?

Quả nhiên cô gái nhỏ nói tiếp một câu khiến anh suýt nữa học máu: "Không thể nào đâu, tôi thấy anh ấy hôn chị Ôn Văn rồi, hơn nữa một người họ Cố một người họ Ôn ——"

Hạ Trầm nắm chiếc đũa trong tay bỗng chốc buộc chặt, cơ hồ muốn bẻ gãy: "Hôn cô ấy?" Đề phòng được một tên, lại quên tên Cố Minh Sâm kia nữa, người phụ nữ này cũng quá hấp dẫn đàn ông rồi, phải đề cho anh phòng tới phòng lui không xuê!

Đôi mắt anh lạnh dọa người, ngũ quan cũng trầm xuống. Cô gái nhỏ bị bộ dáng của anh dọa sợ, vừa định nói chuyện, Ôn Văn với bà nội đã từ trên lầu đi xuống. Cô mấp máy môi không dám nói nữa, chỉ lặng lẽ hạ thấp giọng: "Tôi hiểu rồi, các anh là tình địch."

Tiểu nha đầu dùng giọng trần thuật, khóe mắt còn có chút nhếch lên, bộ dáng tinh quái làm cho Hạ Trầm muốn đánh đòn.

Mặt Hạ Trầm lạnh lùng, nhần nại nhìn một cái, ngoài ý muốn không phản bác.

Ôn Văn ngồi xuống liền phát hiện ánh mắt Hạ Trầm hết sức kỳ quái, liên tiếp nhìn mình không nói, còn bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi, thậm chí mơ hồ để cho cô có chút ảo giác. U oán? Cô không nhận được cả người run lên, cảm giác mình nhất định là vội quá đến mức hoa mắt, ngồi xuống trấn định giới thiệu: "Vị này là bác sĩ Lâm, vị này là Hạ Trầm bạn của cháu."

Dáng dấp bà cụ có mấy phần uy nghiêm, bộ dạng suy xét, vượt cảm nói: "Hạ tiên sinh xin cứ tự nhiên, không cần khách sáo, bạn của Ôn Văn cũng chính là bạn của ta."

Hạ Trầm lễ phép gật đầu một cái: "Khách khí rồi ạ."

Ôn Văn đa nghi nhìn anh một cái, không phát hiện kỳ lạ gì, lúc này mới trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ người này thật chỉ là đơn thuần ăn bữa cơm thôi sao?

Một bữa cơm cũng hơi không được tự nhiên, đều không phải là người thích nói chuyện, cho nên chỉ là trầm mặc ăn cơm. Lúc kết thúc Ôn Văn chuẩn bị dọn dẹp bàn ăn, vẫn lạnh nhạt không nói bỗng nhiên anh thò tay cầm cô: "Để anh."

Cầm Ôn Văn muốn rót xuống đất, người này lại muốn giờ trò gì?

Bác sĩ Lâm đã đứng dậy đến một nửa, vịn thành ghế cũng ngừng lại: "Hạ tiên sinh, cậu là khách."

Dáng vẻ Hạ Trầm lơ đãng, hết sức bình tĩnh trước mặt bác sĩ Lâm và cô gái nhỏ xoay người liếc nhìn Ôn Văn, giọng nói cực lý lạnh nhạt: "Không cần để ý, trước kia tôi với cô ấy ở chung đều là tôi rửa chén."

Ồ chung.

Bác sĩ Lâm với cô gái nhỏ ánh mắt nhìn Ôn Văn bằng con mắt khác rồi, trán Ôn Văn giật giật liên hồi, mơ hồ đã hiểu ý của tên đàn ông này rồi, khốn kiếp, nhất định là không hài lòng trước cách giới thiệu "bạn bè" của cô đối với anh rồi!

Hạ Trầm giống như không nhìn thấy sắc mặt Ôn Văn, còn đưa tay suông sẽ ôm ôm bả vai cô, âm thanh trở nên êm ái: "Chẳng qua tôi rửa chén luôn luôn

được Ôn Văn thưởng?"

Anh nói không đợi cô hồi hồn, vừa lại gần ở bên môi cô hôn trộm một cái, mặt bác sĩ Lâm với cô gai nhỏ đỏ hết cả lên .

Dù sao bác sĩ Lâm cũng lớn tuổi, trấn định lên lâu, vẫn không quên kêu tên cô gái nhỏ đang ngây người như phỗng: "Hi Châu, lên lầu giúp ta một tay."

Thì ra tiểu nha đầu đáng ghét tên là Hi Châu, Hạ Trầm ý vị sâu xa liếc cô một cái, cô gái nhỏ nhìn ánh mắt của anh quả nhiên khác nhau rồi, một đôi mắt kinh ngạc trừng cực lớn.

Chờ một già một trẻ có ý lên lầu cho hai người không gian riêng, Ôn Văn đau đầu xoa xoa huyệt thái dương: "Hạ Trầm, làm như vậy không có ý nghĩa."

Sắc mặt Hạ Trầm khẽ biến đổi , trấn định dọn dẹp xong xuống phòng bếp: "Không thử một lần, làm sao em biết không có ý nghĩa. Tiểu Văn, tại sao em không thử, kết quả có lẽ sẽ ——"

"Tôi đã biết kết quả." Ôn Văn nhắm lại mắt, vô cùng dứt khoát tuyệt tình với anh, "Lần dung cảm duy nhất của tôi, đó là tin tưởng anh."

Hạ Trầm nhìn về mặt hơi hột của cô, nơi cổ họng giống như là bị ngăn chặn hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào, cô không nói thì thôi chứ nói một câu dễ dàng làm sụp đổ lòng tin anh vốn đã xây dựng kiên cố nó.

Anh trầm mặc nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt của cô kiên định, giống như không gì có thể làm thay đổi quyết định của cô .

Hạ Trầm đưa trong tay gì đó lần nữa để đồ xuống trên bàn ăn, đầu ngón tay trắng bệch dùng sức nín chặt mép bàn hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Anh biết rõ em muốn nói gì, nếu như em không thích anh sẽ thay đổi tất cả, có được hay không?"

Anh gần như đau thương chăm chú mà nhìn cô, đáy mắt như vậy cô chưa bao giờ thấy ở anh, chỉ là ngày hôm nay cô thấy nhiều mặt khác nhau của chính anh, nhưng cô nào dám dễ dàng dao động. Té một lần đau đến như vậy, nếu thêm một lần, chỉ sợ cô không gượng dậy nổi.

Cô quyết tuyệt xoay người, giống như là sợ hãi mình sẽ mềm lòng, im lặng nhắm lại mắt: "Hạ Trầm rời đi đi, nơi này không thích hợp với anh."

Ôn Văn nói xong bỏ đi, đáng về không có chút gì lưu luyến.

Hạ Trầm đứng ở trước bàn ăn vẫn đưa mắt nhìn cô rời đi, cho dù biết rằng con đường dễ được cô tha thứ không dễ dàng gì, cũng chuẩn bị tâm lý thật kỹ, nhưng vẫn không không chế được bản thân đau đớn khi bị cô cự tuyệt.

Nhưng anh cũng sẽ không dễ dàng lùi bước, nghĩ đến ban đầu có lẽ cô còn đau hơn anh gấp bội lần, anh càng thêm thông hận mình, một tí hành hạ như thế này tính là gì? Nếu cô trả lại anh gấp bội, cũng là xứng đáng !

-

Sáng ngày thứ hai Ôn Văn dậy trễ, mới vừa xuống lầu đã thấy phòng chờ khám bệnh ngồi đầy người, cảnh tượng này cũng không kỳ quái, kỳ quái là Hạ Trầm lại ở đây! Cô đã sớm ngờ tới người này sẽ không ngoan ngoãn rời đi, không nhìn thẳng anh, đi tới vị trí của mình, đối phương cũng không có ý hỏi thăm cô, ngược lại giúp đỡ chăm sóc bệnh nhân.

Trước kia Hạ Trầm ở bản doanh có học qua y dược một chút, giúp đỡ một chút cũng không có vấn đề gì. Ôn Văn hít một hơi, cau mày hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Làm việc thiện." Hi Châu thần thần bí bí mở trừng hai mắt, mập mờ cười nhẹ, "Chị tiểu Văn, lúc trước cảm thấy Cố Minh Sâm đã mê người rồi, không ngờ người đến sau còn hơn nhiều, chị đúng là yêu nghiệt."

Ôn Văn liếc mắt, nha đầu này vẫn còn quá đơn thuần, hoàn toàn không nhìn ra lòng dạ, bản chất của người đàn ông này. Chỉ là ban đầu cô cũng bị bộ dáng này của anh lừa đó sau?

Bây giờ còn nghĩ lấy chiêu cũ diễn với cô, cô tuyệt đối sẽ không mắc bẫy !

Hạ Trầm cho tới trưa vẫn đang hoảng giúp đỡ, cũng không đến quá rầy cô một lần, thỉnh thoảng Ôn Văn dùng khóe mắt liếc xéo anh, phát hiện lúc người này bận rộn cực kỳ chuyên chú, mặc kệ bệnh nhân gây khó khăn cho anh, anh đều không hề nửa lời than phiền, mặc dù trên mặt như cũ lạnh lùng chớ lại gần.

Liên tiếp hai ngày đều là như thế, bọn họ ngoại trừ công việc không thể tránh khỏi tiếp xúc bên ngoài, nhưng không dính dáng đến bất cứ vấn đề tình cảm riêng tư nào, cũng không có cãi vã, chung sống rất hòa bình.

Bác sĩ Lâm liền như vậy đánh giá rất cao Hạ Trầm: "Khó có được một người đàn ông kiên nhẫn đến vậy, kiên nhẫn là bản tính không thể giả bộ được, để lâu sẽ không che giấu được."

Lời này giống như là cố ý nói cho cô nghe, Ôn Văn chỉ coi như nghe không hiểu, tiếp tục làm việc của mình.

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi cô gọi cuộc điện thoại cho Tiêu Tiêu, lúc trước để tránh cho Hạ Trầm tìm được tung tích mình, chỉ gửi thư qua đường bưu điện cho Tiêu Tiêu, địa chỉ cũng ghi không cố định, cho nên Hạ Trầm vẫn không tra ra được tung tích của cô, không biết hiện tại nhà đầu kia như thế nào?

Tieu Tieu nhận được điện thoại của cô ngoài ý muốn, liền tràn đầy mừng rỡ, trong âm thanh lộ ra giọng không cách nào đè nén kích động: "Cậu đúng là không có lương tâm, nhớ cậu muốn chết rồi."

Ôn Văn nghe âm thanh của cô, trong lòng dâng lên một dòng nước mắt: "Cậu có khỏe không, Hạ Uyên có khi dễ cậu không?"

Tieu Tieu thờ phào một cái, giọng nói lại có chút tự giễu: "Nên nói tốt hay là không tốt đây."

Ôn Văn lập tức không yên lòng, Tieu Tieu lúc này mới hơi đùa cợt mà cười nói: "Tiểu Văn, tớ muốn tha thứ cho anh ấy, mặc dù trong lòng muốn buông tha, nhưng cậu biết, buông tha tớ sẽ khổ hơn. Tớ sợ nhất là đau, dù sao tách ra cũng rất khổ sở, không bằng ở chung một chỗ."

Ôn Văn đã sớm đoán được Tieu Tieu với Hạ Uyên có kết cục này, Tieu Tieu mềm lòng, Hạ Uyên qua biết tam tư của cô. Mặc kệ như thế nào, cô vẫn luôn ủng hộ Tieu Tieu: "Xem ra Hạ Uyên đối với cậu thật tốt, có lẽ thử một lần, kết quả cũng không tồi."

Tieu Tieu lại hỏi cô: "Vậy cậu và Hạ Trầm thì sao?"

Ôn Văn không muốn trả lời vấn đề này, Tieu Tieu cũng cảm thấy, đã nói: "Biết không? Vụ án của Tưởng Thắng đã xử xong, thì ra là bị cha dượng ép buộc gì đó, chị ta lỡ tay giết người, thật ra thì nghe cũng rất đáng thương, hình như bị ngược đãi rất lâu. Nhưng mà điều này cũng không thể trở thành bằng chứng giảm bản án cho chị ta, còn làm liên lụy tới một gia đình vô tội, chị ta cũng bị trừng phạt thích đáng rồi. Tiểu Văn, bố cậu nhiều năm chịu oan khuất cuối cùng cũng được rửa sạch rồi, ông trời còn có mắt."

Ôn Văn không biết nên lấy tâm trạng gì để nghe tin này, nên vui vẻ sao? Bố đã không còn, nhà tan cửa nát, cho dù bị trừng phạt thì sao, cũng không thể tìm lại được gia đình của cô.

Tieu Tieu trầm lặng, không nhìn được than thở, bỗng nhiên lại nói: "Vụ án của Tưởng Thắng cũng lời Hạ gia xuống nước, hiện tại Hạ Uyên cũng mở đầu sút trán. Bây giờ cục diện Hạ thị rất rối loạn, người người đều tránh chỉ e sợ không chạy kịp."

Ôn Văn cau mày, ánh mắt liếc người đàn ông cách đó không xa, Hạ gia gặp chuyện không may, Hạ Trầm biết không?

Cúp điện thoại, Ôn Văn cẩn thận quan sát phản ứng của Hạ Trầm, cuối cùng anh chịu không nổi ánh mắt của cô, quay mặt lại liếc nhìn cô: "Có chuyện gì sao?"

Ôn Văn cắn cắn môi, trông mắt tránh khỏi tầm mắt anh. Cô muốn biết Tưởng Thắng bị phán hình Hạ Trầm biết không? Còn có Hạ thị xảy ra chuyện, sóng gió lớn như vậy, anh lại còn bình chân như vại ở cùng cô chỗ này?

Trong lòng một phen giãy giụa, cô không chịu nổi thật tình nói cho anh biết, ai biết người đàn ông này nghe xong bộ dạng bình tĩnh: "Anh đều biết."

Ôn Văn ngoài ý muốn tròn to mắt.

Hạ Trầm lặng lẽ, quay đầu nhìn bầu trời xa xăm, hồi lâu mới chậm rãi nói với cô: "Chăm sóc mẹ con bọn họ chủ yếu là vì lời hứa của anh trai anh, anh nợ anh ấy một cái mạng. Ban đầu ở Tam Giác Vàng trúng mai phục, đại ca vì cứu anh bị thương một chân, anh ấy đều sử dụng chân giả, cái này người bên ngoài không biết."

Ôn Văn lúng ta lúng túng khi nghe, Hạ Trầm nói vô cùng chậm chạp có chút khó khăn: "Anh không muốn để anh ấy có cảm giác tội lỗi, cho là chỉ cần đối xử với em thật tốt, bất cứ thương tổn gì đền bù được. Đối với Tưởng Thắng mới bắt đầu cũng cũng có chút mơ hồ không rõ, nhưng ngăn cản em báo thù, thật không phải đơn thuần vì cô ấy, một mặt là vì Hạ gia, một mặt khác là vì muốn hợp tác với Tưởng Thắng thay anh trai báo thù."

"Nhưng về sau anh mới biết, làm những thứ này, thậm chí duy trì mối quan hệ với Tưởng Thắng, mặc kệ bất kỳ mục đích gì, điều này đối với em là một loại tổn thương vô cùng lớn."

Anh quay đầu lại liếc nhìn gương mặt cô hơi tái nhợt: "Tiểu Văn, tình với nghĩa, anh chỉ có thể chọn một."

"."

-

Sau hôm ấy, Ôn Văn với Hạ Trầm không nói bất cứ chuyện gì liên quan tới Hạ gia. Thù hận được giải quyết, vậy vấn đề của bọn họ là gì đây? Thời điểm đêm khuya yên tĩnh, Ôn Văn cũng thường thường tự hỏi mình, cô đối với Hạ Trầm rốt cục là cảm giác gì đây?

Chính cô vô cùng rõ ràng, không phải là không yêu, chỉ là sợ.

Cô cũng không có kiên cường như vẻ bề ngoài, cũng chỉ giả bộ lạnh lùng để che giấu sự yếu ớt trong lòng, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, trở nên vô cùng nhạy cảm, cho nên rất sợ, sợ không bị coi trọng, lại sợ bị lợi dụng.

Cô làm sao tin tưởng Hạ Trầm tiếp, người đàn ông này đã cố gắng thay đổi vì cô, nhưng cô lại không dám thử.

Hiện tại, cô không dám ra quyết định sớm, Hạ Trầm nói tình và nghĩa chỉ có thể chọn một, vì cô, anh nguyện làm người đàn ông thất tín.

Nguy ý, anh nói anh yêu cô sao?

Cô còn có thể tin không?

Ôn Văn suy nghĩ suốt đêm, trần trọc trở mình đến trời tờ mờ sáng mới ngủ .

Buổi sáng bệnh nhân tới không nhiều, Hạ Trầm hình như tới trễ, thật lâu cũng không tới đây. Bác sĩ Lâm ngồi ở trong phòng làm việc cho bệnh nhân nghe chẩn đoán bệnh, Ôn Văn với Hi Châu ở phòng chờ khám bệnh bận rộn, cũng chẳng khác gì thường ngày.

Căn phòng cũ kỹ bắt đầu lắt lư, Ôn Văn với bọn họ lập tức liền phát hiện có cái gì không đúng —— động đất.

Tới nơi này khám bệnh phần lớn là láng giềng, lớn tuổi chiếm đa số, lúc này mấy ông già cũng có chút kinh hoàng, Hi Châu vẫn dùng tiếng Thái trấn an tâm tình của bọn họ, cô gái nhỏ vào thời điểm mấu chốt vẫn cực kỳ trầm tĩnh lạnh lùng.

Chấn động càng ngày càng mạnh, nhà này vốn đã xuống cấp theo năm tháng, rất nhanh tầng chót liền bắt đầu sụp xuống có nước bùn rơi xuống dưới. Ôn Văn tính toán với Hi Châu, hai người một đường chỉ huy mọi người sơ tán.

Nơi cầu thang vốn là nhỏ hẹp, từ trên xuống dưới đều chỉ có thể một người, cộng thêm ông lão bước tập tễnh đi vô cùng chậm, tình huống nhất thời có chút gấp gáp vội vã.

Nhà này phòng ốc quá cũ kỹ rồi, căn bản chịu không được chấn động mạnh, chỗ nắp an toàn cũng không có. Ôn Văn ra tầng mô hôi lạnh, căn bản không nên làm gì, đứng ở cầu thang lăm lét nhìn trái phải , chợt ở dưới lầu trong đám người thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Hạ Trầm biết là động đất mới vội vàng chạy vào , trên người anh chỉ tùy ý mặc áo quần đơn giản màu trắng ở nhà, sắc mặt mang theo vài phần lo âu, đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của cô, vừa nhìn thấy cô liền tỉnh táo trở lại.

Ôn Văn nhìn bộ dáng lo âu của Hạ Trầm , đầu tiên là không ngờ anh sẽ xông vào , phần lớn người gặp phải tình huống như thế này theo bản năng đáng lẽ phải tìm cách chạy trốn chứ?

Tiếp cô lại bị hành động của anh làm cho giật mình, ánh mắt của anh lướt qua đám người rồi kiên định khóa chặt bóng hình của cô, nhưng cũng không có liều mạng xông lên lầu, chỉ là nhìn cô còn đang vướng trên đó, tìm cách giúp đỡ đám người trước.

Hạ Trầm còn dùng tiếng Thái trấn an mấy ông già: "Không cần lo lắng, thần linh sẽ phù hộ các cụ."

Quả nhiên lời trấn an này có tác dụng, ít nhất không có hiện trạng náo loạn xô đẩy lẫn nhau.

Ôn Văn chưa bao giờ nhìn thấy anh kiên nhẫn như vậy, nhưng cô không có nhiều thời gian để chú ý đến anh , sau một thời gian ngắn nhưng tưởng chừng cả thế kỷ, cô và bác sĩ Lâm, Hi Châu cũng thoát nạn, bọn họ là người cuối xuống lầu .

Cầu thang hoàn toàn đã bị biến hình, mỗi một bước đi dưới chân đều nghe tiếng oanh dội dưới chân, bác sĩ Lâm với Hi Châu đã chạy đến cửa đại sảnh, Ôn Văn vừa mới đặt chân lên bậc thang cuối cùng, sau lưng chợt nghe một tiếng chấn động cực mạnh.

Cho dù không quay đầu nhìn, cô vẫn có thể cảm nhận được một áp lực từ trong động đất tác động đến cô , trong giây đó cô nghĩ là cô sắp tiêu rồi. Người đang bình tĩnh đến đâu khi gặp nạn đều làm theo bản năng sinh tồn , cô liều mạng chạy về phía trước, tranh thủ từng giây từng phút!

Đúng là không còn kịp rồi, bên tai cô trừ gào thét còn tiếng kêu sợ hãi của bác sĩ lâm , theo bản năng nhắm mắt lại, cảnh tượng trước mắt dừng lại khiến Hạ Trầm mảy mảy nhúu chặt bồ nhào tới Ôn Văn.

Trên người không có cảm giác đau, mà có cảm giác êm ái nằm gọn trong lòng ngực người nào đó, chớp mũi trừ mùi xi măng cát bụi, còn quanh quẩn mùi vị quen thuộc.

Toàn thân cô đều phát run, quay đầu thấy động tác anh khó khăn hơn bình thường, quả nhiên anh dùng lưng bảo vệ cô, chắn đỡ cả một khối lượng lớn.

Trên trán anh đang chảy mồ hôi, nhưng trên mặt kiềm nén ẩn nhẫn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cái, mới nói: "Bị dọa sợ?"

Ôn Văn lắc đầu một cái, bờ môi run rẩy nửa ngày cũng không nói ra được một chữ, ngược lại là anh cau mày, dờ khóc dờ cười trêu chọc cô: "Vậy em khóc cái gì? Anh chưa có chết."

"....."

-

Động đất lần này cấp độ chưa hẳn là cao , bởi vì phòng ốc đã cũ cộng thêm lúc xây qua loa, lúc này mới tạo thành một sự cố nghiêm trọng. Cũng may mấy người phối hợp ăn ý không có xảy ra bất kỳ thương vong nào, chỉ là viện khám bệnh nhỏ này hoàn toàn bị phá hủy .

Thôn trưởng giúp một tay bố trí nơi ở tạm thời, bác sĩ Lâm lớn tuổi bị dọa cho sợ hãi, Hi Châu vẫn cùng với cô ở căn phòng cách vách nghỉ ngơi.

Ôn Văn cầm hòm thuốc rửa sạch vết thương cho Hạ Trầm, thân thể anh trắng kiện khỏe mạnh cho nên không hề tạo thành vết thương nghiêm trọng, chỉ là có chút gãy xương và xây xát ngoài da.

Quần áo trên người anh đã bị rách vài chỗ, cô lấy kéo cẩn thận cắt từ từ, một mảng vết thương toàn máu xuất hiện trước mắt cô, còn có nhiều chỗ li ti vết máu, khẳng định là anh rất đau.

Trong lòng Ôn Văn phức tạp, tay cầm bông băng đều phát run.

Hạ Trầm an tĩnh ngồi ở chỗ đó, tuy nhiên đã thấy hết tất cả phản ứng của cô, trấn an cô nói: "Trước kia anh bị thương nặng hơn nhiều, không cần lo lắng."

Ôn Văn cúi đầu, hồi lâu mới cứng rắn nói khạc ra một câu: "Không lo lắng, chỉ là tôi chưa bao giờ xử lý vết thương nghiêm trọng như vậy, nếu đau, kiên nhẫn một chút."

Hạ Trầm nghe vậy lại khúc khích mà cười một tiếng: "Tất cả lần đầu tiên của Ôn Văn đều dành cho anh, anh vui còn không kịp."

Người này, là lúc nào rồi còn có tâm tình đùa giỡn! Ôn Văn có chút nảo, nhưng ngước mắt nhìn thấy vết thương lớn trên lưng anh, lại không nói tiếng nào.

Âm thanh khàn khàn suy yếu của người đàn ông truyền tới: "Cho dù lúc ấy không phải em, anh cũng vẫn lựa chọn như vậy, anh là đàn ông đương nhiên phải có trách nhiệm. Tiểu Văn, em không cần có gánh nặng, ban đầu em cứu anh, so với cái này nguy hiểm hơn nhiều."

Ôn Văn đang bôi thuốc dùng tay một chút, lông mi run rẩy dữ dội, lòi ra khỏi miệng cũng là: "Chớ nói chuyện."

Dạng này tính là lúc sau ai cũng không rõ thiếu người nào sao? Giữa bọn họ Ân Ân Oán Oán giống như đang một chút xíu biến mất hầu như không còn, này cho bọn anh mà nói đến tốt cùng là tốt hay xấu, cô có chút đã phân biệt không rõ.

Chờ Ôn Văn xử lý vết thương xong, gương mặt Hạ Trầm đã tái nhợt thâm, trên môi cũng khô khốc biến sắc, nhìn ra được anh rất khó chịu, nhắm nghiền hai mắt yên tĩnh nghỉ ngơi. Trên người anh ngoại trừ vết thương băng bó thì không mặc cái gì, cơ bắp rắn chắc hiện lên rõ ràng, vòng eo cường tráng không có chút thịt dư nào, đường cong hoàn mỹ dọc theo quần tây trang trọng rất gọi cảm.

Ôn Văn đắp chăn cho anh, Hạ Trầm mở ra đôi mắt đen nhánh, nhìn cô không nói lời nào.

"Rất phiền toái." Ôn Văn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái, nói xong lời này cầm lấy hòm thuốc mang đi, bị anh bắt gặp hành động của mình cô có hơi chột dạ.

Anh có chút vô lại chậm rãi nói: "Hình như em chữa trị cho anh không hiệu quả lắm, hiện tại đau chịu không nổi, sao em có thể bỏ bệnh nhân ở lại cứ như vậy đi?"

Tròng mắt Ôn Văn nhìn anh, đôi mắt anh tỏ ra vô tội giống như không phải là giả bộ vậy: "Bác sĩ Ôn , em cứ như vậy đi, vết thương của anh rất khó hồi phục nhanh chóng ——"

Ôn Văn cắn cắn răng hàm, cúi người ngồi bên cạnh anh, trên mặt từ từ nụ cười ôn hòa .

Quá lâu không thấy cô cười, bình thường luôn là bộ dạng lạnh lùng tròng mắt, Hạ Trầm bị nụ cười này của cô làm cho run sợ, lại nghe cô lạnh nhạt nhàn nhạt nói: "Tôi là bác sĩ không phải là bảo mẫu, nhắm mắt lại đừng hoảng ngù!"

"....."

Sau khi Ôn Văn rời đi, Hạ Trầm có chút đau thương nhìn cánh cửa đóng chặt, anh bị thương mà cô vẫn đối xử với anh như bình thường, xem ra sau này rất gian nan đây.

-

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng bị thương vẫn có rất nhiều chỗ tốt , trên mặt Ôn Văn vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà vẫn rất chăm sóc cho anh chu đáo, công việc nhỏ nhất cũng là do cô đích thân tự làm.

Cô lấy thuốc cho anh uống, Hạ Trầm nằm sấp, khó khăn nâng nâng tay: "Em có thể giúp anh không?"

Ôn Văn neho mắt quan sát anh một hồi, cuối cùng xác định anh thật sự không thể tự ăn, lúc này mới cúi người đưa tay tới.

Cô chuẩn bị đưa tay nâng người anh dậy, nhưng lòng bàn tay vừa mở ra trước mặt anh, nơi lòng bàn tay liền truyền đến một hồi xúc cảm ẩm ướt, giống như bị thứ gì đó liếm liếm.

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm người khởi xướng, nhìn qua lòng bàn tay thấy viên thuốc trong tay biến mất rồi, Hạ Trầm cứ nhiên cứ như vậy nuốt thuốc rồi!

Anh là chó sao?

Ôn Văn ngây ngốc không kịp phản ứng, bên trong còn trong lưu lại cảm giác ẩm ướt, lòng bàn tay còn có một màu trong suốt.

Cô không thể tin lại có người như vậy, một hồi lâu mới kìm nén đến đỏ mặt, hận mắng câu: "Luru manh!"

Qua cuộc điều trị, mồm thuốc Ôn Văn liền cực kỳ cẩn thận, để tránh có những trường hợp bất ngờ phát sinh. Buổi chiều Ôn Văn bụng khay thức ăn cho Hạ Trầm, vào cửa liền nhìn thấy người nọ đang khó khăn chống nệm chuẩn bị đứng dậy.

Cô vội vàng để đồ xuống: "Anh làm gì vậy?" Dù sao cũng bởi vì cô nên mới bị thương, cho dù Hạ Trầm nói cô không cần có gánh nặng, nhưng làm sao cô có thể không bị dao động được?

Hạ Trầm liếc cô, ngoài ý muốn trông mắt tránh được tầm mắt của cô, cổ cô quá quái mà từ nơi cổ họng thì thào một tiếng: "Không có việc gì."

Bộ dáng như vậy còn nói không có chuyện gì? Dù sao buổi sáng anh vừa mới bị thương, lúc này còn cố gắng chống dậy, trên mặt đã trắng bệch như tờ giấy, trên trán cũng đã có một tầng mồ hôi.

Cô nhăn nải một hồi, rốt cuộc nổi điên quát lên: "Rốt cục anh muốn làm gì, có thể nói với tôi?"

Hạ Trầm ngừng lại, vừa quái dị quan sát cô một cái.

Ôn Văn lúc này mới phát hiện ra song mũi của anh cũng đã có một tầng mồ hôi rịn, nhìn ra được anh đang khó chịu nén nhịn. Mặc dù bị đau giỡn chuyện uống thuốc, nhưng thời điểm này cô không để ý nhiều như vậy, nghiêm túc dịu anh: "Anh muốn làm gì, để tôi giúp anh."

Môi mồm Hạ Trầm gật gật, lắc đầu cự tuyệt.

Ôn Văn nổi giận: "Hạ Trầm, anh còn như vậy là tôi giận thật đấy." Nếu làm vậy vết thương còn nghiêm trọng hơn, về sau lại càng phiền toái hơn, trước mắt thuốc thang rất hiếm.

Hạ Trầm an tĩnh nhìn cô một hồi, nói: "Đừng nóng giận, anh muốn đi vệ sinh, nếu em kiên trì như vậy, vậy thì em giúp anh."

Ôn Văn hoàn toàn hóa đá, tên khốn này thật không phải là giả bộ?

-

Hạ Trầm vẫn còn "Vô tội" chờ cô giúp một tay, Ôn Văn cứng ngắc khoogn biết phản ứng ra sao, Hạ Trầm cho là tư thế nằm sấp quá lâu, động tác có một chút cứng ngắc, nhỏ giọng thay cô giải vây: "Không có việc gì, tự anh có thể làm được."

Ôn Văn nhìn bộ dáng vụng về của anh, vẫn đưa tay đỡ anh, diu đến cửa phòng vệ sinh. Nhưng người nọ tiến vào hơn nửa ngày cũng không có động tĩnh, thấy thức ăn đã nguội lạnh, cô không nhịn được gõ cửa theo bản năng: "Hạ Trầm?"

Hạ Trầm không trả lời, Ôn Văn nhú nhú mày, lại chưa từ bỏ ý định gõ thêm một lần.

"Rất nhanh sẽ xong." Lần này có người trả lời, cô thở phào một hơi sợ anh te xiu ở bên trong.

Thế nhưng "Rất nhanh" lại qua thời gian không ngắn, Ôn Văn dứt khoát trực tiếp đẩy cửa tiến vào, Hạ Trầm quay đầu lại nhìn thấy cô, mặt trong nháy mắt liền tối lại.

Ôn Văn cũng nghiêm chỉnh, đứng ở cửa không dám nhìn loạn, ấp úng nói: "Còn tưởng rằng anh mất máu quá nhiều bị xỉu rồi chứ."

Hạ Trầm cắn răng: "Đi ra ngoài."

Ôn Văn thấy anh bất động, chân chờ còn nói: "Anh có trục trặc?"

Hạ Trầm bị lời này của cô muốn học máu, dứt khoát xoay người chỉ chỉ khóa kéo quần: "Tay không làm được gì, hay là em giúp anh?"

Thời điểm Ôn Văn giúp anh kéo khóa quần, hơi thở nhàn nhạt của anh phả vào trên trán mình, hai người đứng quá gần, không khí và khoảng cách làm cho hai người trở nên có chút mập mờ.

Ngay cả âm thanh của anh cũng khàn khàn, đè nén dục vọng: "Tiểu Văn ——"

Tay của anh vô lực nắm lấy tay cô, xác thực so với trước kia sức lực nhỏ đi rất nhiều, tuy nhiên nó ngoan cường nắm lấy tay cô không chút vùng vẫy được, gắt gao nắm chặt.

Sau đó tay của cô bị anh đặt ở nơi nào đó.

Nơi đó huyết mạch căng phồng, cử động thỉnh thoảng, cự vật ngẩng đầu lên, càng ngày càng hùng tráng.

Ôn Văn giống như bị phỏng, bỗng chốc gạt tay anh ra, cô sợ đưa tay giấu ở phía sau, nhịp tim không kiềm chế được đập nhanh, xấu hổ chạy trốn chết.

Đúng, chạy trốn chết.

Tình huống dưới mắt quá không thích hợp rồi, cô và Hạ Trầm đáng lí ra không nên như vậy!

Không thể tiếp tục như vậy Ôn Văn quyết định giao Hạ Trầm cho Hi Châu, chính mình tự đi chăm sóc bác sĩ Lâm. Thấy cô gái nhỏ bụng chậu nước ra ngoài, thấy cô ở cửa chân chờ đi tới đi lui, nghi ngờ nhìn chằm chằm cô: "Chị Ôn Văn, chị làm sao vậy?"

Ôn Văn hỏi thăm tình hình của bác sĩ Lâm, cuối cùng uyển chuyển biểu đạt ý của mình, cô gái nhỏ nhìn chằm chằm vào cô một hồi lâu: "Có phải chị sợ động lòng hay không?"

Trên mặt Ôn Văn mỉm cười một cái: "Nói những gì đấy, chuyện của người lớn em không hiểu đâu."

Hi Châu bĩu môi: "Ai nói em nhỏ, chị tiểu Văn, chị chính là động lòng cũng không cần xấu hổ như vậy. Chị xem Hạ tiên sinh liều mạng cứu chị, lúc đó trông anh ta rất đẹp trai!"

Về mặt của cô gái nhỏ chính là sừng bái, đây mắt còn phát ra tia sáng nhỏ.

Ôn Văn ngẩn người, vốn là đã chuẩn bị kỹ càng nhưng một lời cũng không nói ra được, cô chợt ý thức được, ở cái tuổi này các cô gái đều theo chủ nghĩa anh hùng cứu mỹ nhân.

Con người Hi Châu đảo qua đảo lại, chợt cười híp mắt kể cô: "Chị Tiểu Văn, lần trước em thấy chị và Cố tiên sinh thân mật rồi, rốt cục là chị thích ai vậy, Cố tiên sinh hay là Hạ Trầm?"

Ôn Văn nhảy bèn phát hiện ra nha đầu này đã thay đổi cách xưng hô, đầu óc có chút rối loạn, cũng không nghĩ nữa câu đầu là có ý gì.

Hi Châu thấy cô hồi lâu không trả lời, lại đổi loại phương thức thử dò xét: "Em thấy chị đối xử với Hạ Trầm là không lạnh không nóng, chị nhất định là không thích, em thích anh ấy được không?"

Ôn Văn tròn tròn mắt, cô bé đơn thuần trước mặt, không sai, rõ ràng vẫn chỉ là cô bé, cứ nhiên cứ như vậy hỏi cô có thể thích Hạ Trầm được không?

Thật ra thì cùng cô có quan hệ gì đây?

Hi Châu vẫn nghiêng đầu nhìn cô, Ôn Văn kéo kéo khóe môi che giấu trong lòng khác thường: "Hi Châu, tuổi của anh ấy đáng làm ba em đấy."

Hi Châu thờ ơ chu mỏ một cái: "Có quan hệ gì, vừa đúng hồi nhỏ em cũng không có ba."

"."

"Đúng rồi, chị tìm em có chuyện gì?"

Lúc này Hi Châu mới để ý đến cô, Ôn Văn nhìn Hi Châu, nuốt ngụm nước miếng: "Không sao."

Hi Châu cau mày nhìn cô một hồi, nhún vai: "Được rồi, chờ bà nội ngủ em sẽ đi xem Hạ Trầm một chút, vết thương của anh nặng như vậy, đoán chừng làm cái gì cũng rất khó khăn."

Ôn Văn chán nản đi về, thật là muốn chết, tại sao cô lại do dự? Cô hung hăng gõ đầu mình một cái, từng lần từng lần cảnh báo mình, phải lí trí, phải tỉnh táo, rõ ràng anh dùng khổ nhục kế, ngàn vạn lần không được để anh như ý

=

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Hạ Trầm phát hiện mình lại làm sai rồi, nhất thời xúc động mà giờ trò lưu manh, không những không thành công, mà còn đắc tội với cô khiến cô cách mình xa hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai Ôn Văn sáng cho anh uống thuốc, từ đầu tới đuôi cũng không nói với anh chữ nào, mặt âm u chỉ chờ một ngòi nổ kích hoạt là bùng nổ. Động tác thì lại càng không dịu dàng, trực tiếp thô bạo kéo áo anh lên tháo băng, sức lực này cũng qua hại chết người rồi.

Hạ Trầm mặt như đưa đám, , xem ra thời gian trước cố gắng uống phí rồi.

Anh đang hoảng hốt, nhìn chăm chăm dưới đất mắt hờn, đợi cô bắt đầu bôi thuốc mới nói: "Thật xin lỗi, anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, anh không thể nào không có phản ứng khi đứng trước em."

Lúc ấy loại tình huống đó, cô đang dịu dàng đứng trước mặt mình, đôi tay trắng trẻo đang tiếp xúc với khóa kéo quần của anh, nói tiếp không chừng còn có thể giúp anh đem món đồ kia lấy ra. Anh chỉ là suy nghĩ một chút, lại có phản ứng mạnh như vậy chứ?

Lời vừa nói ra, cô tang thêm sức lực ở tay.

Anh đau đến "a" một tiếng nhú mảy, chỉ nghe âm thanh của cô giống như là từ trong kẽ răng nặn đi ra: "Còn có tâm tư nghĩ những thứ kia, vết thương không nặng, dưỡng cho tốt rồi trở về nước."

Lời này nói ra, trong nháy mắt trong phòng nhiệt độ giảm vài độ, không khí trở nên trở nên tẻ nhạt, ai cũng không nói chuyện nữa.

Ôn Văn không để ý về mặt của Hạ Trầm, không biết giờ phút này anh là thất vọng hay là tức giận? Nhưng mặc kệ loại nào, cô đều không muốn nếu để cho quan hệ của hai người tiếp tục mập mờ không rõ.

Cô thừa nhận mình nhát gan, không dám dễ dàng nữa bước ra một bước, ban đầu những thứ kia vì yêu cho tuổi thanh xuân mà bị Cố Minh Sâm tổn thương cực hạn. Sau lại gặp gỡ Hạ Trầm, vừa bắt đầu cũng là thận trọng, nếu không phải anh cho cô thấy anh thật lòng yêu cô, chỉ sợ thử cô cũng không dám.

Nhưng tất cả thì sao, tình yêu đó có thật đi chăng nữa, cũng chỉ là vì anh muốn chuộc tội mà thôi.

Như vậy hiện tại cô lấy cái gì tin tưởng đây?

Có lẽ hiện tại anh làm tất cả cũng chỉ vì không cam lòng, cũng có thể vì đột nhiên cô rời đi làm anh hụt hẫng nhất thời, nếu như anh nhận ra là anh chỉ vì xúc động, cô nên làm cái gì? Đã bị một lần, cô chỉ sợ một lần nữa kết quả cũng như vậy.

Ôn Văn hiểu rõ rằng những thứ này, trong lòng ý niệm càng thêm kiên định, Hạ Trầm vì Hạ thị làm nhiều như vậy, hiện tại Hạ thị chính là thời điểm gian nan nhất, anh nhất định sẽ đi. Chỉ cần lúc này rời đi thôi, hai người sẽ không có quan hệ gì nữa, không có gì có thể đánh bại thời gian.

Hạ Trầm cũng không nói thêm bất kỳ lời nói, vẫn an tĩnh dọa người.

Chờ thoa thuốc xong, Ôn Văn xoay người cất thuốc rồi đeo hóm thuốc lên, nhưng vừa mới đứng dậy, người đàn ông này chợt xoay người lại ôm chặt cô.

Hơi sức quá lớn, suýt nữa đem lấy cả người cô té nhào trên giường, hơi thở của anh phả vào trong mặt cô, anh trầm thấp, ở bên tai cô vô cùng nhẹ nhàng nói: "Tôi hôm qua anh suốt đêm cũng không dám ngủ, vẫn nhìn phòng của em, anh rất sợ, sợ em chạy lần nữa. Tiểu Văn, anh Hạ Trầm cả đời chưa sợ qua cái gì, nhưng đối với em, anh thật sự là không biết nên sao làm sao đây rồi."

Ôn Văn sững sờ nghe, thậm chí chí quên đẩy anh ra.

Anh nói những lời này trầm thấp chậm chạp, nghe vào trong tai cô giống như là mang theo một hồi nước xoáy, trái tim cũng đập loạn lên rồi.

-

Hạ Trầm từ từ lui ra một chút, thật sâu nhìn hai mắt của cô, mi tâm nhú sâu lại thật chặt, hình như từ sau khi cô rời đi anh luôn trong bộ dạng nhú thật sâu này.

Cô né tránh ánh mắt của anh, nhưng bị anh dùng sức vịn đầu lại, một đôi tròng mắt đen kiên định cực kỳ: "Anh hiểu biết rõ em ở đây sợ cái gì, anh sẽ chứng minh cho em xem —— ngoại trừ anh ra Hạ Trầm, người đàn ông khác không cho em cảm giác an toàn."

Ôn Văn bị ánh mắt anh như vậy tim đập nhanh, hốt hoảng nghĩ mở to mắt, lại bị anh nắm được cằm cường thế xoay đầu lại.

Cô dứt khoát đem trong lòng tất cả lời nói tất cả nói ra ngoài: "Vậy thì thế nào? Cho dù anh thật lòng thật, nhưng su này thì sao, tôi sợ anh chỉ nói dối tôi. Sợ anh sẽ tính toán sau lưng tôi, sợ lúc này anh và ban đầu là một dạng, sau đó nói chỉ là lừa gạt thôi."

"Tôi quá ngốc, căn bản không phân rõ anh là thật hay giả, Hạ Trầm."

Trên mặt Ôn Văn gần như biến sắc, Hạ Trầm quá lâu không thấy cô như vậy, vẫn bị đáng về cô nguy trang kiên cường lừa gạt, anh suy nghĩ nữa cũng thật tin tưởng cô nhẫn tâm. Anh tự tay sờ đôi mắt đỏ hoe của cô, bị cô đưa tay vươn ra : "Tại sao anh lại ích kỷ như vậy, lúc trước anh không yêu tôi, bây giờ nói yêu, hay là anh đến đây là để hành hạ tôi."

Nhìn cái bộ dáng này của cô, trong lòng Hạ Trầm giống như bị đao cắt tựa khó chịu.

Nếu như anh không khốn kiếp đến vậy, anh và Ôn Văn có lẽ có nhiều hạnh phúc, hiện tại muốn cô tha thứ khó khăn đến vậy, oán ai đây? Đều là chính anh gieo gió gặt bão. Biết rõ ban đầu cô đã bị tổn thương, hoàn cảnh cô lớn lên khiến cô cực kỳ nhạy cảm, nhưng anh vẫn khoét sâu thêm vào vết thương đó, cô không tin anh cũng là đáng đời.

Anh rời đi cô lại gần thêm một chút, cơ hồ là muốn giải thích với cô: "Anh hiểu biết rõ anh khốn kiếp ích kỷ là anh đáng chết, em hãy hận anh, đợi lúc nào không hận nữa, liền thử xem với anh. Lúc nào thì trong lòng không thuận, em cứ tiếp tục hận, em cứ hướng đến anh mà trút hận."

Ôn Văn sắp bị Hạ Trầm bức cho điên rồi: "Những điều cần nói tôi đã nói hết, rõ ràng là anh không đúng, hiện tại anh làm tôi giống như người xấu. Hạ Trầm, anh quá hèn hạ!"

Hạ Trầm cười khổ một tiếng: "Là anh hèn hạ, chỉ cần em tha thứ cho anh, về sau cái gì cũng nghe theo em. Tiểu Văn, em tính thử đi, em sẽ không lỗ lãi gì đâu. Không suy tính muốn thu thập anh sao?"

Ôn Văn nhất thời nhịn không được bị anh chọc cười, trong lòng lại tích tụ khó giải, hận hận trừng mắt nhìn anh: "Vô lại."

Hạ Trầm nâng tay của cô, cùng cô mười ngón tay đan xen, âm thầm dùng sức vuốt ve: "Chớ đuổi anh đi."

Ôn Văn cau mày liếc anh một cái, cố gắng rút tay trở lại: "Chẳng lẽ anh không quan tâm công ty rút cuộc như thế nào?" Chuyện Tưởng Thắng đã bị lộ ra, chẳng lẽ Hạ thị cũng sắp bị sụp đổ?

"Có Hạ Uyên." Anh đối đáp trôi chảy, một đôi mắt ngoan cường nhìn cô, sức lực nắm tay cô cũng càng ngày càng nặng.

Ôn Văn cũng không biết nên nói cái gì, lúc này mới gạt mình hai người quá gần, trông mắt che giấu nói: "Xoay qua chỗ khác, đeo băng đừng nên cử động mạnh."

Hạ Trầm hình như còn muốn nói chút gì, cánh cửa chợt bị người khe khẽ đẩy mở ra. Một cái đầu nhỏ mò vào, Hi Châu trừng mắt nhìn, tò mò quan sát hai người: "Em có thể đi vào không?"

"."

-

Hạ Trầm bị tình huống dưới mắt làm cho có chút không hiểu, tiểu nha đầu này trước kia đối với anh thái độ bất thường, nhưng bây giờ chợt có chút trở nên. Thân thiết quá đáng. Ôn Văn vừa định cho anh đeo dây băng, Hi Châu liền kích động nâng nâng tay: "Em tới em tới, chị tiểu Văn nghỉ ngơi đi."

Nha đầu kia cầm đeo băng bật lên giường, Hạ Trầm vội vàng nghiêng người ngăn lại cô: "Không cần, hãy để cho Ôn Văn."

Hi Châu cầm đeo băng thật chặt, có chút uất ức mà nhìn anh: "Tại sao, em cũng biết băng mà, chị tiểu Văn chăm sóc anh một ngày cũng mệt rồi."

Mi Tâm Hạ Trầm nhủ thật chặt, cũng không để ý đáng về uất ức của cô gái nhỏ, vô cùng minh bạch nói: "Không có vì cái gì, anh chỉ thích Ôn Văn băng thôi."

Hi Châu cắn môi một cái, mới vừa rồi cặp mắt sáng ngời bỗng chốc ảm đạm xuống, Hạ Trầm cho là cô sẽ bỏ cuộc, tiểu nha đầu kia bỗng nhiên ngừng đầu, đã sớm khôi phục thái độ bình thường: "Không sao, dù sao chị tiểu Văn cũng không có ý định tiếp nhận anh, về sau anh sẽ phát hiện em rất tốt."

Hạ Trầm với Ôn Văn cũng hoàn toàn ngây dại, tiểu nha đầu có chút kì quái.

Hi Châu cười híp mắt đem đeo băng đưa trả lại cho Ôn Văn, mình mang cái băng hướng bên giường ngồi xuống, nâng má nhìn hai người. Ôn Văn ho một tiếng, không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm ở bên giường băng cho Hạ Trầm.

Chỉ là trong quá trình đó, Hi Châu vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm Hạ Trầm xích lô mà quan sát, còn thỉnh thoảng phát biểu mấy câu ý kiến: "Trên lưng anh còn nhiều sẹo, có cả vết sưng, anh rút cuộc là làm cái gì?"

Hạ Trầm dĩ nhiên là không muốn nói với cô, anh bên này mới vừa vặn có chút khởi sắc, nếu lại tự nhiên đâm ngang lại thật sự là muốn mệnh.

Hi Châu cũng không để ý đáng về lạnh lùng của anh, ngược lại cảm thấy bộ dạng này của anh rất có sức hút, càng, cặp mắt cũng sáng long lánh sùng bái: "Để cho em đoán một chút, chẳng lẽ anh là cảnh sát? Không đúng, bộ dạng này không giống chút nào, giống như là sát thủ?"

Ôn Văn một đầu vạch đen con, trước kia không phát hiện nha đầu này tướng tượng phong phú như vậy, thật nên đi viết tiểu thuyết mới đúng.

Hi Châu hiển nhiên đang vui mừng, còn nghiêng đầu nhìn Hạ Trầm phản ứng: "Xem phim chưa 《Leon the Professional》, bên trong nói Laury cũng như

anh, yêu thích lãng mạn."

Ôn Văn nghe được huyết thái dương giãn giãn, quay đầu lại liếc nhìn ai đó hưng phấn: "Hi Châu."

Cô còn chưa kịp mở miệng, Hạ Trầm đã dẫn đầu lên tiếng: "Chưa có xem qua, cũng không có hứng thú."

Hi châu bĩu môi: "Nói chuyện với anh thật mất hứng."

Hạ Trầm lúc này mới liếc cô, giọng lạnh nhạt nói: "Anh tới nơi đây chính là vì Ôn Văn, trước kia bởi vì có chút nguyên nhân để cho cô đau lòng, cho nên về sau ——"

Anh gơ tay chỉ chỉ Hi Châu: "Sẽ cùng phụ nữ giữ một khoảng cách, cho nên làm phiền em, có thể qua bên kia ngồi một chút được không?."

Hi Châu kinh ngạc tròn to mắt, Ôn Văn cũng bị Hạ Trầm làm cho ngạc nhiên, tiểu nha đầu chỉ là đơn thuần sùng bái anh thôi, đợi qua một thời gian ngắn nói không chừng liền chán ngấy rồi.

Hạ Trầm làm gì lạnh băng băng như vậy làm cho người ta không xuống đài được?

Chỉ là chiêu này của Hạ Trầm rất có tác dụng, cuối cùng Hi Châu cũng khôi phục bình thường, thỉnh thoảng còn có thể trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau phê phán anh, vẫn cùng Ôn Văn quở trách: "Thật sự anh quá ngạo mạn rồi, còn có Cố tiên sinh được, chị tiểu Văn cũng không suy tính đến anh đâu."

Ôn Văn sắp bị tức cười, lời này nếu như bị Hạ Trầm nghe được, còn không biết sẽ như thế nào nổi trận lôi đình đấy.

Hi châu nhìn cô cười yếu ớt không nói được lời nào, không nhẫn nại được lòng hiếu kỳ: "Thật ra thì, chị và Hạ Trầm mới phải một đôi chứ?"

Ôn Văn kinh ngạc liếc nhìn cô một cái: "Em biết?"

Tiểu nha đầu bộ dạng thần thần bí bí: "Em vừa nhìn liền đoán được, lúc Cố tiên sinh tới, chị đều cười. Nhưng Hạ Trầm tới, em nhiều lần nhìn thấy buổi tối chị len lén đang khóc."

Ôn Văn trở mặt sau mấy giây chính là dở khóc dở cười: "Này logic gì đó."

"Chị đây vẫn không rõ à?" Hi châu ghét bỏ cau lại chân mày, "Có thể cho chị vừa khóc vừa cười, người kia mới phải là người chị quan tâm."

Ôn Văn nhìn cô gái nhỏ mặt mũi đơn thuần, trong lòng lại rối loạn, đạo lý dễ hiểu như vậy, bị đứa nhỏ này một lời nói trúng.

Hi Châu lại thở dài: "Khi em nói thích Hạ Trầm, mặt của chị đều trắng bệch, cứ như vậy còn chết không thừa nhận. Trong khoảng thời gian này em cũng coi là thấy rõ rồi, nhất định là lúc trước anh ấy tổn thương chị rất nhiều, để bây giờ chị mới không tin tưởng anh ấy được?"

Ôn Văn cũng không biết nên nói gì cho phải, Hi Châu mặt mày trông mất ngủ, đối với cô nhỏ giọng nói: "Em cũng đã xem qua không biết bao nhiêu cuốn tiểu thuyết. Chỉ là Hạ Trầm quá tự đại rồi, chị không cần dễ dàng tha thứ, phải để cho anh ấy chịu chút đau khổ, về sau nhất định sẽ đáng hoàng nghe lời."

Hi Châu một bộ dạng "Tri tâm tỷ tỷ", Ôn Văn bật cười gật đầu liên tục: "Dạ dạ, tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù."

"Tất nhiên, để cho anh ấy không biết, lấy lòng em, nhiều trợ thủ tốt sao có thể so với một kẻ địch tốt được, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, nên không đuổi kịp cô đâu."

"."

-

Thời gian không nhanh không chậm trải qua, vết thương Hạ Trầm khôi phục rất nhanh, anh không có nói đến chuyện hai người cùng nhau nữa, Ôn Văn cùng anh sống với nhau cũng biến thành càng thêm tự nhiên. Cuộc sống thoải mái mà cứ tiến về phía trước.

Chờ vết thương Hạ Trầm bình phục hẳn, chuyện thứ nhất mà anh muốn làm đó chính là xây dựng lại chỗ này.

Ôn Văn không ngờ anh sẽ có ý kiến này, Hạ Trầm giải thích: "Trước kia không cảm thấy, nhưng bây giờ suy nghĩ khác, anh muốn trở nên tốt hơn, có thể xứng với em."

Ôn Văn bị anh nói xong tai nóng, trước kia người đàn ông này đã đeo miệng lắm rồi, hiện tại có thể xuất ra đường được rồi.

Hạ Trầm đưa tay nắm ở bả vai cô, vô cùng kiên định nói: "Lúc trước em bị thai ngoài tử cung, lúc đó anh nghĩ chính là mình làm nhiều việc ác nên mới bị báo ứng. Nếu như sau này có báo ứng, hi vọng chỉ hướng về phía anh."

Ôn Văn bất ngờ, trầm mặc nhìn anh một cái, không có nói gì tiếp.

Xây dựng lại viện khám bệnh rất thuận lợi, tất cả đều là Hạ Trầm tự mình làm, không chỉ xây lại phòng ốc tốn không ít tiền và nhân lực, thậm chí còn mời

các bác sĩ giỏi tới đây.

Buổi tối, Ôn Văn nhìn Hạ Trầm cầm laptop đang tra cái gì, tò mò đến gần xem thử: "Làm cái gì?"

Hạ Trầm như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái: "Đang suy nghĩ tên."

Thì ra là đang suy nghĩ tên cho viện khám bệnh, từ trước tới giờ Ôn Văn không để ý mấy chuyện này rất tùy tiện, cô không có ý kiến, đang muốn đứng dậy liền bị anh ngăn cản.

Hạ Trầm nói: "Cùng nhau làm đi."

Ôn Văn lắc đầu một cái: "Anh quyết định là tốt rồi, em không có ý kiến."

Hạ Trầm cô quái liếc cô: "Anh chuẩn bị dùng tên để đặt cho đứa bé luôn, làm sao em có thể không có ý kiến?"

"."

"Gọi Cần Hành như thế nào? Thận trọng từ lời nói đến việc làm."

"." Ôn Văn muốn hỏi anh đứa bé rốt cuộc là từ đâu xuất hiện, mặt Hạ Trầm vẫn còn mong đợi nhìn cô, trên bàn điện thoại di động liên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Hạ Trầm liếc nhìn dây số, nhưng không có lập tức nhận, chỉ là mảy mẩy khẽ nhíu, ánh đèn trong căn phòng chiếu trên người Hạ Trầm làm anh có mấy phần lạnh lùng.

Ôn Văn rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, đứng dậy tránh chỗ cho anh có thời gian riêng tư: "Em về phòng trước."

Hạ Trầm ngẩng đầu nhìn cô, ngoài ý muốn không lên tiếng.

Trở về phòng, Ôn Văn có chút rối loạn, không biết là ai điện tới, nhưng cô có cảm giác có chuyện chẳng lành, cô tự trấn an mình. Quả nhiên cô mới vừa tắm xong ra ngoài, cánh cửa vang lên mấy tiếng gõ, Hạ Trầm an tĩnh đứng ở nơi đó: "Ngày mai có thể dẫn anh đi tham quan một chút được không?"

Tóc Ôn Văn vẫn còn ướt nhỏ xuống dưới sàn nhà tí tách, vừa đứng có nước từ cái trán trơn bóng của cô trượt xuống, trực tiếp tan vào đáy mắt, tự dưng có chút đau nhói. Cô chớp chớp mắt, đầu ngón tay nắm khăn lông khô từ từ buộc chặt: "Được."

Cô không hỏi anh tại sao đột nhiên lại có hứng thú như vậy, anh cũng không giải thích, cô biết rõ đằng sau ý nghĩa chuyện này —— có lẽ Hạ Trầm muốn đi.

Thật ra Ôn Văn đã chuẩn bị tâm lý, cho nên cô cũng không quá buồn phiền, cô ngủ một giấc ngon lành tới sáng, ngay cả một giấc mộng cũng không có.

Ngày thứ hai Ôn Văn dậy, rửa mặt xong ra cửa, thoáng thấy Hạ Trầm chờ ở cửa, trong khoảng thời gian dưỡng thương anh không hút thuốc lá, lúc này lại đứng tựa cửa hút thuốc, bộ dạng mặt ủ mày chau.

Cô trực tiếp đi tới, đưa tay lấy điều thuốc ra khỏi miệng Hạ Trầm về điều thuốc, Hạ Trầm giống như lúc này mới phát hiện ra cô, mỉm cười nhìn chăm chú một loạt hành động của cô: "Thật rất muốn bị em quản như vậy cả đời."

Ôn Văn vô cùng bình tĩnh gạt đầu một cái: "Nếu như cả đời này anh bệnh liên tục."

Khóe miệng Hạ Trầm giờ lên, tâm tình cực kỳ có hứng: "Em dẫn đường, hôm nay tất cả đều nghe theo em."

Ôn Văn cũng biết lúc trẻ Hạ Trầm có một thời gain dài ở Tam giác vàng, mà chỗ ở của bọn họ vừa đúng tiếp giáp Tam Giác Vàng, cho nên tính không dẫn anh đi đến mấy chỗ đó, ngược lại dẫn anh đi đến mấy chỗ vùng lân cận. Anh tới có hơn một tháng, nhưng phần lớn thời gian đều hao phí thời gian trong phòng khám, sau đó lại bị thương nên không thể đi đâu.

Hai người sống vai ở đường lớn, Hạ Trầm thân cao bước lớn, lại cố ý thả chậm tốc độ chờ cô, thỉnh thoảng sẽ tùy ý cùng cô nói mấy câu: "Ban đầu sao em chọn nơi này?"

Vu vợ nói một câu, Ôn Văn nghe hiểu, suy nghĩ một chút nói thật: "Tới Thái Lan là Chu Hiến Thanh đề nghị, sau lại bắt tri bắt giác đã tới rồi nơi này, không nghĩ đến anh cũng có người quen ở đây."

Hạ Trầm ý vị sâu xa nhìn cô một cái, khóe mắt híp một cái: "Anh lại tự mình đa tình?"

Ôn Văn héch mảy lên, đồng tử đảo qua đảo lại một cái nhìn thấy tiệm nước giải khát: "Khát không?"

Hạ Trầm biết cô không muốn tiếp tục đề tài này, mặc dù trong khoảng thời gian này bọn họ tiến triển không tệ, nhưng nếu muốn Ôn Văn hoàn toàn thuộc về anh còn phải cố gắng thêm một chút nữa. Thấy gương mặt cô nhẩn nại, anh gạt đầu một cái, Ôn Văn xoay người lập tức liền chạy đi, một bộ dáng không thể chờ đợi được.

Đáy lòng Hạ Trầm than thở, chờ Ôn Văn tới tiệm giải khát, lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía cách đó không xa phía sau hai người.

Hai người một thân tiêu sái đều mặc đồ đen, mang theo kính râm, trông kính phản chiếu hình ảnh của anh, hai người liền nhìn không chớp mắt, thấy anh quay đầu lại lập tức chuyển sang nơi khác.

Đáy mắt anh nhướng lên một cái, nhưng cũng không có biểu hiện ra mặt, mà là lạnh nhạt nhét hai tay vào túi, khóe mắt hơi híp lại.

Cho đến khi Ôn Văn trở lại, đem đồ uống lạnh đưa tới trước mặt anh: "Này, anh ném thử một chút, bề ngoài có chút xấu xí nhưng mùi vị rất ngon."

Hạ Trầm cau mày liếc nhìn một vật thể trong tay cô, màu sắc cũng là lạ, nhưng vẫn là thò tay lấy uống một hớp. Ôn Văn híp mắt cười nhìn anh: "Như thế nào?"

Hạ Trầm không nói chuyện, bỗng nhiên giờ tay nắm được cảm của cô, cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Ôn Văn trừng mắt, một giây kế tiếp cũng cảm giác có man mát lạnh lạnh chất lỏng chảy vào nơi cổ họng, mặc dù cô đã 28 tuổi, nhưng mỗi lần bị trêu ghẹo đều vẫn là đỏ mặt.

Đầu lưỡi Hạ Trầm vẫn còn ở trong miệng cô, vẫn chưa thỏa mãn liếm láp một vòng, lúc này mới buông cô ra, chậm rãi lùi ra sau: "Mùi vị không tệ, em cũng ném thử một chút."

Ôn Văn giận quá, thì ra trò đùa của cô sớm đã bị anh nhìn thấu, lại còn gây ông đập lưng ông

-

Không khí thật ra thì rất tốt, khó có được một buổi thoải mái như vậy, trên đường có bán đầy đủ các loại đồ chơi nhỏ, trời đã càng ngày càng nóng, phần lớn dân bản xứ đều ăn mặc màu trắng trong suốt, thấy bọn họ nhiệt tình chào mời.

Thật ra Ôn Văn cũng không để ý lắm, nhưng nhìn kỹ thấy chúng có vẻ thú vị, Hạ Trầm vẫn an tĩnh đi phía sau cô. Cô cảm một hàng mỹ nghệ lên suy nghĩ, lại nghe thấy anh phía sau cúi người kề mình, ở bên tai nhỏ giọng ní non một câu: "Tiểu Văn, chính em cũng không biết giờ phút này em có bao nhiêu vui vẻ?"

Nụ cười trên khuôn mặt Ôn Văn cứng đờ, cô ở với Chu Hiến Thanh ở Băng Cốc lâu như vậy, vô luận hoàn cảnh như thế nào cô cũng vui vẻ với Chu Hiến Thanh, nhưng khi đó tâm tình của cô như thế nào đây? Nụ cười khi đó đều cảm thấy qua loa.

Bây giờ thì sao, trông cô có vẻ rất nhiệt tình vui vẻ?

Cô biết Hạ Trầm ám hiệu cái gì, lại làm bộ nghe không hiểu: "Khó nghĩ được một ngày, dĩ nhiên vui vẻ."

Hạ Trầm cũng không vạch trần cô, đưa tay nhẹ nhàng ôm bả vai cô: "Qua bên kia xem một chút."

Thấy bước chân cô cứng ngắc, Hạ Trầm nhin cười không được: "Em còn do dự, anh còn làm chưa đủ sao. Nhưng tiểu Văn, nếu như em một mực giả bộ không hiểu, anh thật sự không biết nên làm gì với em?"

Ôn Văn cắn môi nhìn anh một cái, lấy tay đang đặt trên bả vai cô kéo xuống: "Nói chuyện thì nói chuyện, làm gì động tay động chân."

Ánh mắt Hạ Trầm khê ẩm đậm, bật cười nói: "Xin lỗi, theo thói quen."

Mỗi lần cô trốn tránh, đều vạch rõ mối quan hệ với anh, nên làm thế nào anh cũng thừa qua hết, bây giờ anh cũng không biết làm sao hết.

Kế sau đó, Hạ Trầm rất ít nói chuyện, cô bắt đầu để ý đến sự thay đổi nhỏ của anh, Ôn Văn phát hiện anh như có điều suy nghĩ luôn nhìn về phía xa xăm. Nhưng nhìn kỹ lại không phát hiện điều gì, chẳng lẽ mình quá nhạy cảm.

Hai người đi đến miếu thờ, trên đường Ôn Văn phát hiện không thấy anh, tìm hỏi lâu mới thấy anh ở trong sân nói chuyện với một tăng nhân, cô đợi một chút thì thấy vị tăng nhân hướng về phía cô hành lễ rồi rời đi.

Hạ Trầm quay đầu nhìn cô, lộ ra nụ cười đẹp mắt: "Đi thôi."

"Hai người đang nói gì vậy?"

"Có chút rắc rối, cần người hóa giải mà thôi."

Anh hỏi hột một câu liền cho Ôn Văn ngậm miệng, Ôn Văn nhìn trên mặt anh cũng không thấy chút uất ức buồn phiền nào, không nhận được nhũn mày một cái.

Cô có thể cảm thấy trong lòng Hạ Trầm có chuyện, thời điểm hai người đi ra ngoài, cô mấy lần cô muốn hỏi nhưng kiềm nén lại. Nếu như muốn nói anh đã sớm nói với cô, cô có thể đoán được cú điện thoại kia có vấn đề.

Thậm chí trong lòng có chút dự cảm, liên quan đến chuyện trong nước?

Thế nhưng cho dù người đàn ông này gặp vấn đề trọng đại khó giải quyết cách mấy cũng không chịu nói với ai chỉ tự mình tìm cách giải quyết, cẩn thận ngậm lại, cuộc sống hơn 30 năm nay của anh vô cùng tịch mịch.

Hai người ra tới ngoài cửa chỉ thấy một chiếc Bentley dừng ở ven đường, một người đàn ông trẻ tuổi dùng tiếng Thái hướng Hạ Trầm chào hỏi, còn nói: "Lạc tiên sinh cho mời."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Ôn Văn cảm thấy cái tên "Lạc Hiến" này có chút quen tai, nhưng nhất thời nhớ không ra, hình như Hạ Trầm cũng không có ý định giới thiệu, chỉ nói cho cô biết là trước kia anh và anh ta có hợp tác làm ăn với nhau.

Nếu là hợp tác làm ăn, vậy thì có khả năng là cô nhớ nhầm, Ôn Văn cảm thấy là mình quá lo lắng.

Tài xế một đường chở đến nơi nhà họ Lạc, Lạc Hiến là Hoa kiều, cho nên tòa nhà đậm chất Trung Quốc, ngay cả vợ anh cũng là người Trung Quốc, đối phương mặc một bộ sườn xám màu đen quý phái, đứng ở nơi đó giống như một bức họa.

Ôn Văn và Hạ Trầm cùng đi vào, Lạc Hiến chủ động chào hỏi Hạ Trầm, tủm tỉm cười: "Nếu như mà tôi không phải người đi mời, sợ rằng Hạ tiên sinh đã quên mất người họ Lạc này rồi."

Khóe miệng Hạ Trầm cũng tươi cười, nhưng nụ cười vừa nhìn liền biết không phải thật lòng: "Làm sao quên được, cảm giác tồn tại của Lạc tiên sinh mạnh như vậy, muốn quên cũng không quên được."

Lời này có thâm ý khác, chỉ có Lạc Hiến nghe hiểu, anh ta giả vờ hồ đồ, nghiêng người mời vào phòng khách, ánh mắt rơi vào trên người Ôn Văn: "O, đây chính là Ôn tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Ôn Văn cùng anh ta bắt tay một cái, chỉ là nhàn nhạt cười một tiếng, không biết vì sao con người này khiến cô không vui nổi.

Lạc Hiến cũng không chấp thái độ của cô, vẫn như cũ nửa đùa nửa thật nói: "Thời điểm ban đầu Hạ tiên sinh tìm cô, tôi cũng giúp một chút, công không nhỏ đâu, nếu khi nào hai người làm rượu mừng, nhất định nhớ cho tôi biết."

Ôn Văn không ngờ người đàn ông này còn biết chuyện này, ngoài ý muốn liếc nhìn Hạ Trầm.

Người nọ chỉ là đưa tay đỡ sống lưng của cô, chờ Lạc Hiến nói xong mới khẽ kéo kéo khóe môi: "Cảm ơn anh, nếu có ngày ấy thật, nhất định phải mời Lạc tiên sinh rồi."

Hai người này nói chuyện cực kỳ dối trá, Ôn Văn nhìn mà thấy mệt mỏi, cũng may tình huống như thế cũng không kéo dài quá lâu, quản gia nhà họ đã khom người: "Tiên sinh, có thể dùng bữa ăn."

"Xem xem, tôi thật sự thất lễ rồi."

Lạc Hiến dẫn hai người đi đến phòng ăn, tòa nhà này rất lớn, chỉ là từ phòng khách đến phòng ăn mà khoảng cách rất dài. Thức ăn trên bàn cũng là dạng cơm, hơn nữa có mấy món Ôn Văn thích ăn, cô nhìn ánh mắt của Lạc Hiến có chút không đúng, người này phức tạp hơn cô nghĩ nhiều.

Lạc Hiến ngồi ở vị trí chủ tọa, Hạ Trầm ngồi bên cạnh, trên bàn ăn hai người cũng chỉ là cười cười nói nói, không nhắc gì đến chuyện buồn bán.

Hạ Trầm nói ít, phần lớn thời gian đều là Lạc Hiến nói..., coi như Ôn Văn đã nhìn ra, hai con người này một nóng một lạnh.

Cô dứt khoát cúi đầu ăn phần ăn của mình.

Chờ bữa tiệc kết thúc, quả nhiên Lạc Hiến đánh trọng tâm vào chủ đề, đối với người vợ bên cạnh mềm giọng nói: "Mới vừa rồi Ôn tiểu thư nhất định rất

chán, em dẫn cô ấy đi vườn hoa một chút."

Ý này rõ ràng chính là muốn cô tránh mặt, Ôn Văn nhìn Hạ Trầm, anh chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô, ra vẻ gật đầu

Cô biết Lạc Hiến sẽ không vô duyên vô cớ tìm hai người ăn bữa cơm, ban đầu nhắc đến chuyện của cô và Hạ Trầm, sợ rằng cố ý nhắc chuyện này với Hạ Trầm. Hôm nay tâm tư Hạ Trầm có chút bất ổn chẳng lẽ liên quan đến chuyện này? Có lẽ Lạc Hiến đưa ra yêu cầu vô cùng khó giải quyết?

-

Trên đường đi Ôn Văn đều suy nghĩ chuyện này, cho đến khi cô Lạc mở miệng: "Ôn tiểu thư?"

Lúc này Ôn Văn mới từ trong suy nghĩ thoát ra, thấy đối phương vẫn như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm vào cô, trên mặt có chút lúng túng: "Xin lỗi, tôi có chút phân tâm."

Thoạt nhìn Lạc phu nhân rất hiền hòa, nói chuyện cũng tỉ mỉ mềm mại đáng về hòa thuận: "Không cần gấp gáp, không ngờ cô và Hạ tiên sinh tình cảm tốt như vậy, tách ra một chút liên nhớ nhưng ,thật là khiến người ta hâm mộ."

Ôn Văn nhìn thấu suy nghĩ của cô ấy, dứt khoát không giải thích, hỏi ngược lại: "Cô và Lạc tiên sinh tình cảm cũng rất tốt." Lời này cô không nói qua loa lấy lệ, cho dù hai người không thể hiện nhiều lắm, nhưng ánh mắt của Lạc Hiến đều ở trên người cô ấy.

Lạc phu nhân kỳ quái trăm mặ, nụ cười có chút miễn cưỡng: "Kết hôn đã lâu, tình cảm thế nào thì cũng nhạt đi ."

Ôn Văn không ngờ cô ấy nói như vậy, vừa mới biết liền hàn huyên tới đề tài này , cô không tiếp tục hỏi tới .

Hai người một đường đi về phía trước, đại khái Lạc phu nhân cũng không có lời nói để nói, chỉ vu vơ mở miệng: "Nghe nói trước kia cô chuyên về khoa tâm thần, thật là lợi hại. Tôi cũng có người bạn học ngành này, đáng tiếc về sau không làm ngành này, ngược lại thừa kế gia nghiệp."

Ôn Văn sững sờ gật đầu một cái: "Hiện tại công việc tôi đang làm cũng không có tính chuyên môn, nhiều lúc tình thế bắt buộc."

Ánh mắt Lạc phu nhân có chút lạ, sau khi trăm mặ liền cười một tiếng: "Đúng, chẳng qua tôi thấy anh ấy là bác sĩ mà tự mình không thể chữa khỏi bệnh của mình, vấn đề về tâm lý rất nghiêm trọng ."

Bệnh nghề nghiệp của Ôn Văn lại nổi lên, thích thú nhìn Lạc phu nhân , tò mò nhìn cô.

Lạc phu nhân nói: "Khi còn bé anh ấy rất cô độc, bạn bè rất ít, sau lại càng thêm ảo tưởng ra một người bạn cùng anh vượt qua tuổi thơ. Sau đó lại vẫn không quen bạn gái, thậm chí muốn kết hôn với người ảo tưởng kia, rõ là."

Ôn Văn nghe được mất hồn, lạc phu nhân vẫn chuyên chú nhìn cô: “ Không biết trường hợp này, Ôn tiểu thư cảm thấy có chữa khỏi được không?"

Ôn Văn cảm giác rất là cổ quái, nhưng lại không thể nói được , suy nghĩ một chút nói: "Bạn của cô bị chứng tinh thần phân liệt, đến bệnh viện điều trị có thể có chút khả quan."

Lạc phu nhân chợt cười, lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn về sau lưng kiến trúc cổ xưa, lại không nói thêm đề tài này: "Chắc bọn họ nói chuyện rất lâu, tôi dẫn cô đi xem nơi khác."

Ôn Văn mới vừa thấy cô ấy nhìn về sau lưng nơi nào đó, cũng theo bản năng theo ánh mắt của cô nhìn sang, chỉ thấy tòa nhà trăm mặ đứng sừng sững trong màn đêm, phần lớn tòa nhà đều là đèn trông vô cùng sáng sủa, trừ một vài căn phòng nào đó, mà mới vừa rồi Lạc phu nhân vừa nhìn nơi đó, nơi đó mờ mờ ảo ảo, cảm thấy có điều gì đen tối ——

Sau lưng cô chợt rét lạnh, lúc này nghe lạc phu nhân gọi cô, lập tức trở về hiện tại, lu loát đuổi theo bước chân của cô.

-

Lúc Ôn Văn trở về cùng Lạc phu nhân, hình như Hạ Trầm với Lạc Hiến cũng nói xong rồi, tài xế chở hai người về, lúc trở về Hạ Trầm phát hiện Ôn Văn vẫn nhìn ngoài cửa sổ mất hồn, không nhận được đưa tay sờ bên má cô: "Lạnh sao?"

Ôn Văn quay đầu lại nhìn anh, lấy tay anh kéo ra. Bọn họ ngồi trên xe Bentley, cho nên cũng không lo lắng tài xế sẽ nghe được họ nói chuyện, nhưng cô vẫn là cực kỳ cẩn thận hạ thấp giọng: "Lạc Hiến không yêu cầu điều gì quá đáng chứ?"

Hạ Trầm nhìn cô một hồi, lúc này mới cười nói: "Từ khi nào mà em quan tâm đến chuyện kinh doanh của anh vậy?"

Ôn Văn nhìn anh chăm chăm, Hạ Trầm chỉ đành phải nói thật: "Yên tâm, nhân tình về nhân tình, ích lợi về ích lợi."

Ôn Văn cũng biết Hạ Trầm sẽ không lừa, cũng không biết tại sao tối nay cô luôn có cảm giác không yên tâm, hình như có vật gì đó mơ hồ xuất hiện trong đầu cô, nhưng cô không nói rõ được rốt cục là lạ chỗ nào.

Ôn Văn đi thất thần, thậm chí chí quên hai người bởi vì cố ý nói nhỏ mà tư thế vô cùng trở nên thân mật, rất gần, cơ hồ có thể cảm nhận hơi thở của nhau. Hạ Trầm nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nhò của cô, thỉnh thoảng có đèn đường chiếu lên mặt cô, càng làm nổi bật đôi mắt sáng ngời của cô, giống

như bảo thạch sáng chói, anh nhất thời khó kim lòng nổi, chột cùi đầu ngấm mỗi cô.

Ôn Văn vốn là đang suy nghĩ, cảm nhận được trên môi mềm mại, còn có chút mùi vị ngọt ngào, chờ đến khi cô phản ứng kịp thì anh đã xông vào miệng.

Trên mặt cô nóng lên, vừa đưa tay đẩy anh, bên kia liền cứng đờ ngã phía sau. Ai ngờ cô phản ứng quá dùng sức có chút phản tác dụng, cái ót trực tiếp đụng vào cửa kính xe, còn phát ra âm thanh lớn "Đông".

Tài xế kinh ngạc từ trong kính chiếu hậu nhìn cô, người khởi xướng vẫn còn ở đó khúc khích cười nắc nẻ.

Ôn Văn càng phát ra ảo não, tức giận đẩy anh: "Bệnh thần kinh."

Hạ Trầm cười đủ rồi, lúc này mới nghiêm túc quan sát cô tới: "Em quan tâm đến anh."

Đây là câu trả lời khẳng định, cho dù cô phủ nhận, anh cũng sẽ không tin.

Ôn Văn mím môi, một hồi lâu thừa nhận: "Đúng, tôi đang lo lắng cho anh. Mặc kệ chúng ta bây giờ là quan hệ như thế nào, tôi cũng không hy vọng anh gặp chuyện không may, Lạc Hiến xem ra."

Cô nói ra cảm giác của mình, dùng trí nhớ của mình hình dung: "Rất quái lạ."

Đúng, Lạc Hiến cho cô cảm giác rất kỳ quái.

Hạ Trầm cũng không biết có nên để trong lòng lời cô nói hay không, nghe xong về mặt vô cùng nhạt, còn lười biếng dựa vào thành ghế không lên tiếng. Ôn Văn đợi nửa buổi cũng không thấy phản ứng của anh, lại hỏi: "Lúc trước anh hợp tác với anh ta, tin được không?"

Hỏi xong lại cảm thấy không đúng, điều kiện tiên quyết trước khi hợp tác chính là lợi ích, thử hỏi có bao nhiêu độ tin cậy đây, tùy thời mà ứng biến thôi.

Hạ Trầm thấy khuôn mặt cô đắm chiêu suy nghĩ, không nhịn được đưa tay bóp cằm cô: "Tiểu Văn của chúng ta, bây giờ thật đáng yêu."

"." Người đàn ông này từ khi nào trở nên sến súa như vậy.

Hạ Trầm liếc nhìn ngoài cửa sổ nồng đặc ánh trăng, về mặt khôi phục lại sự nghiêm túc thường ngày nhìn cô: "Không cần lo lắng cho anh, còn chưa có được sự tha thứ của em, anh làm sao để mình gặp chuyện không may? Em chỉ cần vui vẻ cho anh, những thứ khác, đừng nghĩ đến."

Ôn Văn nhìn hai mắt nghiêm túc của anh, mấp máy môi lại không nói lời nào.

Hạ trầm trầm ngâm chốc lát, nói: "Chẳng qua anh về nước một thời gian, sẽ không quá lâu đâu."

Điều này Ôn Văn dự trù không sai biệt lắm, cô bình tĩnh gật đầu một cái, vừa định nói để cho anh yên tâm đi, ai biết người nọ chột cùi đầu cách mặt cô rất gần, nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái.

Ôn Văn không rõ chân tướng: "Thế nào?"

"Anh sẽ không ở đây trong một khoảng thời gian, anh không cho em xem mắt, không cho lấy chồng trước, lại càng không cho phép em gặp em trai em!" Hạ Trầm nói xong đại khái cảm giác mình có chút bá đạo, lại vô cùng "Thân sĩ" bổ sung một câu, "Có được hay không?"

Ôn Văn bị bộ dáng của anh làm cho im lặng, liếc mắt, lại nghe người da mặt cực dày nói một câu, cực kỳ chẳng biết xấu hổ: "Đối với anh như vậy không công bằng, ít nhất cũng phải cạnh tranh công bằng."

Ôn Văn liếc anh một cái, im lặng khắc ra mấy hai chữ: "Biến, lẫn."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Sang ngày thứ hai Hạ Trầm đã đi, thậm chí Ôn Văn cũng không đưa tiễn anh, bệnh viện mới bắt đầu khai trương, cô bận phụ giúp bác sĩ Lâm chăm sóc. Lấy tính tình Hạ Trầm, xem ra khó tránh khỏi lần này đã đắc tội với anh, lúc tới thì con người anh lãnh lặn, lúc rời đi thì sút mẻ đôi chút, sao lại làm anh thảm hại vậy đây?

Nha đầu Hi Châu còn công kích anh trước lúc anh đi, sáng sớm liền len lén Ôn Văn đâm thọc anh: "Anh còn quá kém so với tưởng tượng của em đấy, Cố tiên sinh lúc đi Ôn Văn đều tự mình đưa tiễn, còn mua rất nhiều đặc sản cho anh ấy."

Rõ ràng nha đầu này muốn trả đũa, nhưng trong lòng Hạ Trầm vẫn không tránh khỏi có chút không thoải mái.

Rõ ràng anh và Ôn Văn chung sống rất tốt, nhưng vừa nghĩ tới Cố Minh Sâm và Chu Hiến Thanh, anh đã cảm thấy hơi sợ, giống như là có hai quả bom hẹn giờ chực chờ sẽ nổ tung bất ngờ.

Mặc kệ khó chịu đến đâu, chung quy anh cũng không muốn ép buộc Ôn Văn nữa, chỉ là trước khi đi nắm chặt tay cô, cuối cùng vô cớ bỏ tay cô vào miệng ra sức cắn. Sức lực không tính là nặng, chỉ dọa Ôn Văn giật mình, cô tự mình biết là bị cắn, nhưng hành động này rơi vào trong mắt có chút dụ tình – ý tứ mập mờ.

Bên cạnh còn có Hi Châu và bác sĩ Lâm, mặt cô đỏ ửng: "Anh điên ư!"

Người đàn ông này càng lúc càng giống chó.

Hạ Trầm nào có kiêng kị mọi người xung quanh, ngược lại sắp lại gần cô hơn, khoe mắt đuôi mày cũng viết đầy cảnh cáo: "Sợ rằng em quên lời nói tồi qua của anh."

Tình yêu của Cố Minh Sâm anh biết, nghĩ đến anh ta anh lại đau đầu, lần trước nói hấn ta hôn Ôn Văn, khẳng định anh ta dùng sức đối với Ôn Văn!

Thật là không biết xấu hổ.

Hạ Trầm trong lòng hận hận, lần nữa nhìn Ôn Văn cảm thấy hối hận khi mình về nước, thật muốn kéo người trước mặt vào trong ngực, trực tiếp trời trở về nước thôi.

Ôn Văn suy nghĩ trong lời nói của anh ám chỉ điều gì, liếc mắt, nói xong đều lười phải nói rồi.

Hạ Trầm cau mày, đối với bộ dạng lạnh lẽo này của cô thì càng buồn bực, nhưng cũng hết cách với cô, đưa tay hung hăng nhéo mũi cô, cắn răng nghiến lợi nói: "Em đừng tưởng là anh không có cách trừng phạt em."

Ôn Văn nhìn chằm chằm người đàn ông tràn đầy căm phẫn, cuối cùng cũng học anh híp mắt mỉm cười: "Thì ra Hạ tiên sinh không có cảm giác an toàn?"

Thật là phong thủy luân chuyển, như thế nào cô cũng không nghĩ đến có một ngày Hạ Trầm sẽ vì mình mà thấp thỏm lo âu.

Ôn Văn nói xong lời này cho là Hạ Trầm sẽ chê cười phản bác, ai ngờ anh lại chăm chú thâm ý mà nhìn cô, cuối cùng gật đầu một cái thần nhiên thừa nhận: "Cố Minh Sâm tới tìm em sớm hơn anh, Chu Hiến Thanh cũng một thời gian sống với em ở Băng Cốc, những điều này làm anh ghen tỵ. Cho tới bây giờ anh cũng không biết mình lại đề ý những điều nhỏ nhặt này."

Ôn Văn bị lời nói trắng trợn của anh làm cho ngán ngạo, cô không nói cho anh biết chuyện Cố Minh Sâm đến tìm cô, quay đầu lại liếc nhìn Hi Châu, chột hiệu ra.

Hạ Trầm vừa nhắc tới cái này, sắc mặt càng thêm khó nhìn, nói đi nói lại có mấy phần uất ức: "Huống chi em chịu để Cố Minh Sâm hôn em."

Ôn Văn bị lời nói này làm cho hồ đồ, Cố Minh Sâm hôn cô? Chuyện khi nào. Nghĩ tới những lời nói này, có lẽ là Hi Châu nói cho anh biết, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: "Anh tin những lời nói của nha đầu này? Đúng là Minh sâm tới tìm em, chẳng qua là cùng anh ấy nói cho rõ ràng."

Trên mặt Hạ Trầm hiện lên vẻ kinh ngạc cùng vui mừng, Ôn Văn suy nghĩ một chút, còn bổ sung: "Em với anh ấy không hợp lại được, mặc dù Kỳ Nhan chết, nhưng trong lòng anh ấy vẫn còn hình bóng cô ấy."

Cô lấy cái gì tranh một người đã mất?

Có lẽ chính là không thương mới có thể lí trí như vậy, trong lòng người đàn ông nào mà chẳng có một ánh trăng sáng mãi, cho dù Kỳ Nhan mất nhưng ánh trăng đó không bao giờ lụi tàn, ngay cả khi cô ấy không còn là cô gái nhỏ của anh, thì anh vẫn cất một hình ảnh đáng yêu của Kỳ Nhan trong lòng.

Hạ Trầm thật sâu nhìn cô, Ôn Văn lấy lại tinh thần, bị ánh mắt thiết tha của anh nhìn đến nóng lên, lúc này mới hơi thẹn thùng rũ mắt: "Em . . . em không phải giải thích với anh."

Cô vừa dứt lời liền bị anh hung hăng ôm lấy, sức lực quá mức hung mãnh, ngực của cô ép chặt trong lòng ngực anh, cô đau nhین không được cau mày.

Lại nghe thấy anh khàn giọng mở miệng, chỉ có hai chữ: "Cám ơn."

Ôn Văn giống như hiểu lời "Cám ơn" này, lại giống như có chút không rõ.

Hạ Trầm không nói thêm gì nữa, Ôn Văn vốn là người mềm lòng, có nên cho anh một cơ hội không?.

-

Sau khi Hạ Trầm trở về cũng không còn gọi điện tới đây, ngược lại tâm trạng Ôn Văn bình thản hơn nhiều, tất cả tâm huyết đều dồn vào trong công việc, vừa đúng lúc trong khoảng thời gian này rất bận, bác sĩ Lâm lớn tuổi, nên tất cả mọi thao tác thủ tục trong bệnh viện đều do cô làm.

Buổi sáng, Ôn Văn vào thành phố để mua một vài thứ nên phải chuẩn bị các giấy tờ tùy thân cùng với một số giấy tờ liên quan, có lẽ là nhờ sự giúp đỡ của Lạc Hiến, thủ tục cực kỳ thuận lợi.

Lúc trở về cô đến khu mua sắm mua áo choàng, may ngày nữa là đến sinh nhật bác sĩ Lâm, nghĩ thật lâu cũng không biết nên tặng gì, Hi Châu góp ý cho cô, nói bác sĩ Lâm rất thích áo choàng, cái áo choàng cũ vẫn cất giữ trong tủ mãi.

Cô mua đồ xong vào thang máy, trong lòng vẫn còn suy nghĩ tại sao một người nghiêm túc như bác sĩ Lâm lại thích loại áo phong tình như vậy? Ánh mắt từ từ ngắm cảnh trong thang máy thủy tinh, bất ngờ cô khẽ nheo mắt thấy bộ dáng quen thuộc, một người đàn ông cao gầy nhưng chỉ thấy loáng thoáng gò má, sao nhìn có chút giống —— Chu Hiến Thanh.

Ôn Văn cẩn thận nhìn nhưng anh đã khom lưng lên chiếc xe Bentley, xe kia nhìn cũng có chút quen mắt, hình như chính là chiếc xe mà Lạc Hiến đã phải tới đón cô và Hạ Trầm.

Cô muốn ghi nhớ bảng số xe, đáng tiếc xe kia lái đi rất nhanh, khoảng cách cũng hơi khá xa nên căn bản là không nhìn thấy.

Đầu óc Ôn Văn có chút rối loạn, trong lòng cũng bất an, cảm giác có chút gì đó lẩn quẩn khó hiểu lại không rõ, nếu Chu Hiến Thanh biết Lạc Hiến. Vậy thì điều này cũng không nói lên được điều gì?

Cô trở về gọi điện cho Hạ Trầm, ít nhất nói cho anh biết để có thời gian phòng bị, ngộ nhờ điều này có liên quan đến an nguy của anh. Nhưng cô vừa tới phòng khám bệnh liền bị Hi Châu kéo đi, mặc dù chưa chính thức mở cửa bệnh viện nhưng vẫn có rất nhiều bệnh nhân đến, cô tắt bật bận rộn cuối cùng quên cả thời gian.

Vội đã đến hơn nửa đêm, đến ngày thứ hai nghĩ phải gọi điện cho Hạ Trầm, nhưng lại gọi không được bởi vì có người quen đến tìm cô.

Mà người tới lại là Chu Hiến Thanh.

-

Hi Châu không ngừng nhìn chăm chăm vào Chu Hiến Thanh, Chu Hiến Thanh ngồi ở phòng tiếp khách, ánh mắt nhàn nhạt quét qua từng chỗ, chờ Ôn Văn bùng chén nước tới trước mặt anh, lúc này mới thả lỏng: "Cảm ơn."

Giờ phút này Ôn Văn nhìn anh không khỏi có chút phức tạp, suy nghĩ một chút vẫn là cẩn thận hỏi: "Sao em biết mà tới?"

Chu Hiến Thanh uống một hớp trà, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Dì Lâm bị bệnh, muốn gặp chị."

Ôn Văn bị lời nói này của anh làm cho giật mình, dù sao đó cũng là mẹ của cô, mặc dù trong lòng vẫn còn nhiều khuất mắt nhưng dù sao đi nữa bà cũng là mẹ cô. Môi cô mím chặt, hai bàn tay rũ xuống đầu gối, cố làm trấn định nói: "Rất nghiêm trọng?"

Chu Hiến Thanh nhìn cô, dừng một chút mới gật đầu: "Đúng, mặc kệ như thế nào bà cũng là mẹ chị, bà đã lớn tuổi, chẳng lẽ chị định giận bà cả đời?"

Ôn Văn không cho rằng cô sẽ giận bà cả đời, chỉ là trong lòng không thể buông bỏ đoạn quá khứ kia, bị bỏ rơi nhiều năm như vậy, vậy thì tại sao tất cả mọi người nói có thể bồi thường cho cô, thì cô phải tha thứ đây?

Nhưng bà là người cho cô xuất hiện trên cõi đời này, trên người cô chảy dòng máu của bà, rốt cuộc sao có thể hận lâu đây. Cô đấu tranh nội tâm, vẫn gật đầu một cái: "Chị sẽ trở về với em xem một chút."

Ban đầu quyết định rồi đi cũng chỉ muốn cho mình một thời gian tĩnh táo lại, bây giờ trở về cũng tốt, còn có thể thuận tiện xem tình hình của Tiêu Tiêu một chút, thuận tiện xem một chút.

Cô ý thức được mình lại có chút nhớ nhung người kia, trái tim giật mình.

Chu Hiến Thanh không hề phát hiện sự thay đổi nhỏ của cô, chỉ là nghe đáp án của cô cũng không ngoài ý muốn, nhàn nhạt cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng sờ quanh mép chén, đột nhiên hỏi cô: "Hạ Trầm đầu tư xây bệnh viện này?"

Ôn Văn sững sờ, chân mày nhíu sâu hơn: "Làm sao em biết?"

Con người Chu Hiến Thanh đen nhánh khẽ co rút nhanh, nụ cười không giảm, bình tĩnh nhìn thẳng cô: "Biết chị ở đây, nhất định là sẽ đến tìm chị. Tiêu Văn, về sau đừng tùy hứng mà chạy mất như vậy nữa, trong nhà sẽ lo lắng."

Điều bộ cùng với giọng nói này của anh làm cho người ta không thoải mái, Ôn Văn cảm thấy lần gặp lại Chu Hiến Thanh này có chút quái dị, chẳng lẽ là mình quá nhạy cảm?

Ôn Văn rất muốn hỏi anh liệu anh có liên quan gì đến Lạc Hiến, nhưng anh vừa tới mà hỏi thì quá đột ngột, cuối cùng lời đến khóe miệng liền quẹo khúc quanh: "Ngày hôm qua. Hình như chị gặp em"

Về mặt Chu Hiến Thanh có chút biến đổi, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại: "Vậy sao, sao không gọi em?"

Vấn đề lại ném lại cho cô, Ôn Văn sững sờ sau đó cười xấu hổ: "Rời đi quá nhanh."

Trông mắt Chu Hiền Thanh nhìn cái chén trong tay, lông mi khẽ run rẩy trông mắt thâm thúy, mở miệng nói: "Tiểu Văn, nếu em thấy chị, dù xa cách mấy cũng sẽ đuổi theo."

"."

Chu Hiền Thanh ngẩng đầu lên, đáy mắt giống như là có điều gì đó mãnh liệt cuộn trào, một hồi lâu mới khàn giọng nói nhỏ một câu: "Trong khoảng thời gian này không có chị, em rất nhớ chị."

Buổi tối bác sĩ Lâm và Hi Châu làm buổi tiệc chia tay Ôn Văn, Chu Hiền Thanh cũng đến tham dự, anh ngồi bên cạnh Ôn Văn, từ đầu đến cuối đều không nói. Ôn Văn cũng bởi vì lời nói trước đó mà xấu hổ, cũng rất kiệm lời, vì vậy bữa cơm này có chút không trôi, không khí cũng không tốt.

Đội cơm nước xong xuôi đến khi rửa chén, Hi Châu không nhịn được len lén kể tai cô nói nhỏ: "Chị Tiểu Văn, số chị đào hoa thật, đàn ông tìm đến cửa đều không phải dạng tầm thường!"

Ôn Văn bật cười: "Là em trai chị."

Hi Châu nhìn chằm chằm một đôi mắt nửa nghi ngờ nửa không tin, dùng sức chớp chớp, lần trước Hạ Trầm nói Cổ tiên sinh là anh trai Ôn Văn, lần này lại là em trai? Nhưng rõ ràng ánh mắt của hai người này nhìn chị ấy có chút không đúng với vị trí của mình cho lắm.

"Nhà chị thật loạn." Hi Châu nghĩ thật lâu cũng không hiểu nổi mối quan hệ của những người này, cuối cùng nghiêm túc kết luận một câu.

Ôn Văn cũng lười phải giải thích, cười cười mà đem chén đĩa lau khô.

Hi Châu lại nhìn Chu Hiền Thanh đang ngồi an tĩnh trên ghế sofa, miệng méo lệch ba phần, hạ thấp giọng đối với Ôn Văn nói: "Thế nhưng em cảm thấy rất kỳ quái, trừ chị ra, anh ta đối với người khác chẳng nhiệt tình chút nào."

Mi tâm Ôn Văn nhú nhú, thật ra thì lần trước ở Băng Cốc cô cũng phát hiện ra, chỉ là từ nhỏ Chu Hiền Thanh lớn lên trong một gia đình không bình thường, lại là con một, có lẽ điều đó ảnh hưởng nghiêm trọng đến cậu về sau.

Ôn Văn không có quá để ý việc này trong lòng.

Nhưng rất nhanh tình huống không tốt lại xảy ra, hình như Chu Hiền Thanh rất gấp, vé máy bay là sáng ngày mai, vậy mà bây giờ hướng về phía Ôn Văn nói vô cùng kiên trì: "Tối nay chúng ta phải trở về cho kịp sáng ngày mai."

Đây là thông báo, không phải hỏi ý kiến cô, Ôn Văn đối với Chu Hiền Thanh này càng thêm xa lạ, chần chờ nói: "Nhưng tối nay, chị ở lại nơi này không được sao? Sáng sớm ngày mai chúng ta gặp nhau ở sân bay."

Cô muốn ngủ lại nơi này bữa cuối cùng, dù sao cũng đã quen bác sĩ Lâm và Hi Châu đã lâu, đối với phòng khám bệnh này cũng có tình cảm, hơn nữa thật sự không hiểu vì sao Chu Hiền Thanh kiên trì như vậy, trước kia mặc dù rất cường thế, nhưng không đến nỗi bá đạo như vậy.

Là sợ cô chạy lần nữa sao, hay là Lam Hữu Trân bệnh rất nặng?

Chu Hiền Thanh nhìn cô, tựa hồ đang nhẫn nại cái gì, cuối cùng nghĩ thật lâu mới nói: "Vậy sáng ngày mai em tới đón chị."

Anh nói thì nói như vậy, nhưng buổi tối Ôn Văn chuẩn bị đóng cửa sổ thì bất ngờ nhìn thấy chiếc xe của Chu Hiền Thanh dừng trước cửa bệnh viện, xuyên thấu qua cửa sổ xe có thể nhìn thấy anh, cô không ngờ anh lại đứng đó, ngón giữa có một vết hồng như ấn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Ôn Văn ra ngoài gõ cửa xe thì người nọ lập tức liền mở mắt ra, trong mắt chợt lóe lên một tia âm hiểm, đợi nhìn rõ người trước mặt là cô về mặt mới chậm rãi giãn ra: "Sao vậy?"

Ôn Văn nhìn lông mày anh nhíu lại lộ vẻ mệt mỏi, bắt đầu dī thờ dài: "Lên lầu đi, ở đây làm sao ngủ được."

Chu Hiền Thanh nhìn cô chăm chú, chợt nhỏ giọng cười cười, Ôn Văn không hiểu tại sao anh lại cười, mà anh cũng không có ý định giải thích, trực tiếp mở cửa xe đi xuống: "Có làm phiền chị hay không?"

Nói thì nói như vậy, nhưng anh đã tự do bước vào cửa.

Trước đó bác sĩ Lâm với Hi Châu hình như không muốn giữ anh ở lại, không biết vì sao, bà vốn là người ôn hòa, hiểu khách nhưng không hiểu vì sao bà lại có vẻ như không thích Chu Hiền Thanh lắm.

Hai người trầm mặc lên lâu hai, Ôn Văn dẫn đường đi trước, cảm giác ánh mắt nóng bỏng đằng sau lưng luôn dính chặt vào người mình. Cô lấy hết dũng khí, quay đầu lại nhìn anh một cái, rồi lại phát hiện tư thế anh như có như không từ từ ngẩng lên như là vô tình bắt gặp ánh mắt cô.

Ôn Văn âm thầm cảm thấy là mình quá mức nhạy cảm, nói một câu để lấy lại không khí: "Em đừng lo lắng, chị cũng rất quan tâm đến bà, cho nên chị sẽ không nuốt lời."

Ý của cô là cô sẽ không bỏ trốn nữa.

Chu Hiền Thanh vẫn tiếp tục bước đi không vì lời nói của cô mà dao động, đáy mắt thâm thúy nhưng có chút lảng tránh: "Vậy sao chị còn muốn ở lại nơi này?"

Ôn Văn không trả lời, chính cô cũng không biết nói sao cho anh hiểu, vừa lúc đến cửa, quay đầu lại hướng anh phía sau cười cười: "Đến rồi."

Ánh mắt Chu Hiền Thanh phức tạp nhìn cô một cái, lúc này mới nhấc chân vào phòng.

Những căn phòng khác vẫn chưa có người nào ở qua, bởi vì rất ít khách tới, đồ dùng trong căn phòng cũng có hạn. Cho nên dù biết rõ Chu Hiền Thanh ghét Hạ Trầm Ôn Văn vẫn phải nhắm mắt cho anh ở phòng của Hạ Trầm.

Ôn Văn nghĩ rằng Chu Hiền Thanh sẽ không chịu ở phòng của Hạ Trầm, nhưng anh chỉ hơi hơi quét mắt khắp gian phòng, ngoài ý muốn đi vào.

Ôn Văn nhìn anh một cái mới yên lòng, nói "Ngủ ngon" rồi chuẩn bị rời đi, bất ngờ Chu Hiền Thanh lại mở miệng gọi cô: "Có thể cho nấu cho em ít đồ ăn không?"

Ôn Văn nhớ tới bữa ăn tối anh rất ít động đũa, không biết có phải khẩu vị không hợp hay không, cho dù anh với cô không có quan hệ máu mủ, nhưng thật lòng cô xem anh là em trai cô, vì vậy hơn hờ đồng ý: "Em đi tắm đi, để chị làm."

Chờ Chu Hiền Thanh tắm xong ra ngoài, một tô mì nóng hôi hổi có trứng gà đã được đặt lên bàn, phía trên còn trang trí rau dưa, anh nhìn mà có mấy phần cảm động.

"Ném thử một chút." Ôn Văn ngồi ở bên cạnh bàn ăn mỉm cười nói với anh, cô cũng nấu cho mình một tô nhỏ, cười híp mắt nói, "Lâu lắm rồi mới nấu ăn lại, không biết hương vị thế nào, hi vọng là không tệ."

Chu Hiền Thanh đắm chìm nhìn gương mặt cô dưới ánh đèn, cảm thấy như bây giờ rất tốt, không khí ấm áp, anh rất thích như bây giờ. Lòng anh vui sướng, hướng về phía cô ngồi xuống, nhưng không có động đũa ngay.

Ôn Văn bị anh nhìn, nghi ngờ mở trừng hai mắt: "Sao không ăn, không phải đói bụng sao?"

Chu Hiền Thanh ôn hòa nhìn chăm chú vào cô, khóe môi nhếch lên: "Chị ăn khuya, không sợ mập sao?"

Ôn Văn không ngờ anh nói như vậy, không khỏi mỉm cười: "Không sao, ăn một mình rất chán. Chị ăn với em."

Chu Hiền Thanh nghe lời này lại càng thêm nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cô, Ôn Văn sờ sờ gò má, còn tưởng rằng trên mặt mình dính gì. Nhưng một giây kế tiếp liền nghe anh không nhanh không chậm nói: "Tiểu Văn, chị đối với em thật tốt."

Ôn Văn ngẩn người, ngay sau đó bĩu môi: "Chỉ nấu có một tô mì mà đã hạ gục được em, đúng là chẳng có cảm giác thành tựu gì cả."

"Không chỉ có mình chị đối tốt với em mà vẫn còn một người nữa." Trên mặt Chu Hiền Thanh mang theo nụ cười, lời nói mơ hồ không rõ, anh cúi đầu ăn mì, không để ý đến vẻ mặt đang sùng sốt của người đối diện.

Ôn Văn lại bị lời nói của anh là cho nhức đầu, vẫn?

Hình như cô có chút hiểu ý tứ trong lời nói của Chu Hiền Thanh, do dự hồi lâu, cuối cùng nói thật với anh: "Lâm Hữu Trân là mẹ của chị, điều này là không thay đổi, cho nên chị mới đồng ý trở về. Nhưng điều này sẽ chẳng chứng minh được là chị đã tha thứ cho bà ấy, em không phải là chị, cho nên sẽ không hiểu rõ cảm nhận của chị, hận một người tất nhiên rất khổ sở, ai mà chẳng muốn sống thanh thản hạnh phúc nhưng để đi đến quyết định tha thứ này cần có bao nhiêu quyết tâm đây, ít nhất là dưới mắt, chị làm không được."

Chu Hiền Thanh vẫn nhìn cô, vẻ mặt khôi phục lạnh lùng: "Ý của chị là, chờ đi Lâm hết bệnh, chị sẽ lại đi?"

Ôn Văn cắn răng gật đầu.

Mặt Chu Hiền Thanh không thay đổi nhìn cô một hồi, Ôn Văn cho là anh sẽ mắng cô, thế nhưng anh lại cúi đầu, tiếp tục ăn mì, dứt khoát nói một chữ: "Được."

Ngày thứ hai Chu Hiền Thanh rời giường rất sớm, Ôn Văn vừa mới đem hành lý đẩy ra ngoài thì đã thấy anh quần áo chỉnh tề đứng trước phòng. Cô không khỏi có chút kinh ngạc: "Sớm như vậy?"

Tối hôm qua lúc Chu Hiền Thanh về phòng nghỉ ngơi, sắc mặt vẫn như cũ rất khó coi, Ôn Văn đến tận cùng cũng không biết anh tức giận điều gì, chẳng phải đây là chuyện của hai mẹ con cô hay sao, nếu tức giận thì cũng là người trong cuộc mắc gì đến anh? Nghĩ lại, có lẽ Lâm Hữu Trân đối với Chu Hiền Thanh như con ruột, cho nên Chu Hiền Thanh mới có thể tức giận đến như vậy?

Ôn Văn không hiểu sao trong lòng có chút an tâm, ít nhất Chu Hiền Thanh thật lòng với bà.

Dưới mắt Chu Hiền Thanh tựa như đã quên chuyện tối hôm qua, hướng về cô gặt đầu một cái, thuận tay nhận lấy hành lý: "Đi thôi."

Tối hôm qua Ôn Văn đã nói từ biệt với bác sĩ Lâm và Hi Châu, cô có chút nuối tiếc, cô chỉ nên lặng lẽ rời đi, cô sợ nhất cảnh chia ly, thay vì một người chịu đựng cô đơn, còn hơn phải để tất cả mọi người canh cánh trong lòng.

Xe một đường chạy đến sân bay, Chu Hiền Thanh trực tiếp đi thủ tục, Ôn Văn cầm điện thoại di động lại bắt đầu chần chừ —— có nên gọi điện cho Hạ Trầm nói một tiếng không đây?

Trong khoảng thời gian này Hạ Trầm không biết bận rộn cái gì, mà vẫn chưa gọi điện cho cô, mới đầu Ôn Văn còn có thể bình tĩnh, nhưng mấy ngày gần đây cô có chút bức mình.

Rốt cuộc là bận rộn đến vậy sao? Ngay cả một cuộc điện cũng không có thời gian?

Điện thoại di động cũng bị cô nắm chặt, đang giằng co nội tâm, bàn tay cũng đã nổi gân cả lên chột điện thoại kêu, cô giật mình một cái, cúi đầu nhìn tên đầu số làm mình bức mình, đúng là nhắc tào tháo, tào tháo liền đến.

Cô nhìn chằm chằm trên màn ảnh hai chữ "Hạ Trầm", nhịp tim rối loạn lên xuống.

Ôn Văn ngẩng đầu nhìn một hồi, lúc này mới cố trấn định bất mảy, một giọng từ tính truyền tới: "Có nhớ anh hay không?"

Ôn Văn kiên quyết sẽ không nói cho anh biết, cô tức giận đều là do anh! Cho nên không hề do dự, lập tức lên tiếng phủ nhận: "Dĩ nhiên không có."

Hạ Trầm nghe xong cũng không có tức giận, ngược lại cười nói: "Anh rất nhớ em, vừa xa em một chút mà đã không chịu nổi."

Cũng chỉ là lời tâm tình thường ngày của cánh đàn ông, nhưng giờ phút này cô có chút hoảng hốt, Ôn Văn cầm điện thoại di động, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào, vụng về "ừ" một tiếng.

Giọng cười khe khẽ của Hạ Trầm lại truyền tới, cơ hồ cô có thể tưởng tượng bộ dạng bật cười của anh: "Mới xa anh có mấy ngày, lại muốn làm người xa lạ với anh?"

Ôn Văn cúi đầu nhìn mũi giày của mình, miệng nói: "Em không biết nói gì với anh."

Hạ Trầm bị cô làm tức giận đến chết: "Đúng là trung thực, chẳng lẽ em không có gì để nói với anh sao?"

Thật ra thì có, phòng khám bệnh đã khai trương, người đầu tiên cô muốn chia sẻ nhất chính là anh, các loại chứng thư thành công cô cũng muốn báo cho Hạ Trầm biết trước tiên, ngay cả chuyện vụn vặt nhỏ nhặt nhất trong cuộc sống cô cũng muốn nói cho anh biết. Thế nhưng thời điểm nghe anh giọng nói của anh, ngược lại cô không nói được điều gì, thì ra sau khi anh về nước không khi nào mà cô không nhớ anh.

Hạ Trầm chờ cả ngày cũng không thấy cô nói chuyện, oán trách cô: "Em đúng là không có lương tâm, chờ xem anh thu thập em thế nào."

Lúc này Ôn Văn mới nhớ tới chuyện thông báo cho anh biết cô trở về nước: "Hạ Trầm, thật ra thì em ——"

Đột nhiên điện thoại bị người giật lấy, Ôn Văn quay đầu lại thấy một thân tây trang bó sát người, nhìn thấy gương mặt Chu Hiền Thanh lạnh lùng.

Hình như anh rất tức giận, khóe môi mím thật chặt, lộ ra ba đường thẳng nghiêm túc lạnh lùng, cúi đầu nhìn danh sách trò chuyện, trực tiếp cúp điện thoại: "Đến lúc rồi, chờ về nước rồi nói tiếp."

Ôn Văn đối với bộ dạng gia trưởng của anh cực kỳ tức giận, đứng tại chỗ trầm mặc mấy giây, nói: "Chị không biết gần đây em bị gì, nhưng mà không phải em nên tôn trọng chị sao? Chị không thích bị người khác ép buộc."

Chu Hiền Thanh cau mày, ánh mắt lạnh lẽo, chỉ như vậy thôi mà cô cũng tràn đầy cảm giác áp bức, Ôn Văn nắm chặt quả đấm, xoay người đi một mạch.

Chu Hiền Thanh lại cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch, giống như muốn bóp nát vỡ vụn cái điện thoại trong tay.

-

Hạ Trầm nhìn màn ảnh tối thui, lông mày anh tuấn khẽ nhíu, bên ngoài dòng xe chạy tấp nập, khắp nơi đều là hơi thở ồn ào náo nhiệt, điều này làm cho anh càng thêm nóng nảy. Anh tới phòng nghỉ ngơi, tâm tư chột có chút rối loạn, trầm ngâm chốc lát, phân phó cho A Tước đang ngồi làm việc: "Tìm

người tra chuyện này một chút."

A Tước biết Hạ Trầm lo lắng cho Ôn Văn, nghe lời này lập tức ngừng tay: "Sao vậy?" Thái La

Hạ Trầm nấn vuốt mi tâm: "Hình như cô ấy có vấn đề."

A Tước nhìn anh một chút, vẫn gập đầu một cái đứng lên: "Tớ sẽ gọi điện thoại hỏi một chút."

Hạ Trầm ngồi ghế, vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, mắt hờn, lúc anh trở về nước có an bài người bảo vệ cho cô, một mặt là lo lắng Lạc Hiến, mặt khác lo lắng Hạ Uyên.

Chỉ là bây giờ Hạ Uyên lo thân mình còn chưa xong, chắc chắn sẽ không có ý định động đến Ôn Văn.

Nhưng bây giờ lại không gọi điện thoại được cho Ôn Văn.

Rất nhanh A Tước trở lại, sắc mặt không tốt lắm, giọng nói hơi có vẻ nặng nề: "Xảy ra chuyện rồi, chúng ta phải người theo Ôn Văn, nhưng bây giờ để lạc mất dấu rồi. Phòng khám bệnh nói là Ôn Văn cùng với Chu Hiến Thanh trở về nước rồi, nhưng khi điều tra thì người bên sân bay nói là"

Sắc mặt Hạ Trầm trầm xuống: "Nói gì?"

"Bọn họ không lên máy bay."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Rốt cục Hạ Trầm cũng hiểu cái gì được gọi là như đứng đồng lừa.

Anh biết Ôn Văn bị Chu Hiến Thanh ép buộc, cũng biết chuyện này có liên quan đến Lạc Hiến, mọi chuyện được thu xếp thuận lợi không ai biết như vậy chỉ có thể là anh ta, trừ Lạc Hiến ra không còn ai khác.

Nhưng cho dù biết là anh ta thì sao, Thái Lan rộng như vậy, lại không phải là địa bàn của anh, trong thời gian ngắn tìm được một người phụ nữ trong một đất nước rộng lớn như vậy phải biết có bao nhiêu khó khăn.

A Tước đã phải người khắp nơi dò la tin tức, Hạ Trầm suy nghĩ, bỗng nhiên đập tắt điều thuốc trong tay: "Tớ sẽ tự mình đi một chuyến."

A Tước nghe vậy lập tức ra tay cản anh, không đồng ý mà lắc đầu: "Cậu đi cũng vô ích, hướng chỉ hiện tại đã bố trí người khắp nơi, cậu mà đi sẽ rất nguy hiểm. Hạ Trầm, tạm thời Ôn Văn vẫn chưa gặp nguy hiểm, Chu Hiến Thanh đi bước này chính là gây ông đập lưng ông, hấn sợ Lạc Hiến không thuyết phục được cậu."

Chẳng lẽ Hạ Trầm lại không hiểu, anh biết là có hố lừa, nhưng bên trong có Ôn Văn, anh không thể không lao vào!

A Tước chưa từng gặp qua bộ dạng mất bình tĩnh này của anh, anh từ từ cầm áo khoác lên, giọng nói dứt khoát: "Tớ không thể để cô ấy thất vọng được, mặc kệ có nguy hiểm hay không, có vì lợi ích hay không, tớ đều phải đi."

Bởi vì không có chuyện gì quan trọng hơn cô.

Nhìn đầy mắt kiên định của anh, cuối cùng A Tước đành mặc kệ anh.

-

Lúc Ôn Văn tỉnh lại chỉ thấy một mảnh chói mắt, cô hép mắt nhìn chăm chăm trần nhà một hồi lâu, dần dần thích ứng với ánh sáng mới cảm thấy toàn thân vô lực, đại não phản ứng chậm chạp, qua hồi lâu mới hoảng hốt nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra.

Bởi vì cô gọi điện cho Hạ Trầm, nên Chu Hiến Thanh tức giận với cô, cô đành phải tự mình lại máy bay, lại nghe được anh ở sau lưng gọi cô.

Chu Hiến Thanh nhận lỗi với cô, thái độ thành khẩn, Ôn Văn cũng không so đo với anh chuyện này nữa.

Sau đó Chu Hiến Thanh nói trên mặt cô dính gì, cầm khăn tay lau cho cô, Ôn Văn hoảng hốt nghe được một mùi vị nồng đặc, sau đó cái gì cũng không biết.

Cô nhìn tình hình trước mắt cũng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra vì lý gì mà Chu Hiến Thanh lại làm như vậy?

Không phải anh muốn cô về thăm Lâm Hữu Trân hay sao, mà cô cũng đã đồng ý rồi?

Ôn Văn quan sát trái phải, xác định gian phòng này hết sức xa lạ, cách bày biện cũng bình thường, hơn nữa toàn thân cô không có chút sức lực nào, cử động nhẹ cũng không được.

Tên khốn kiếp này.

Ôn Văn ở trong lòng âm thầm mắng một câu, giận đến mức phải nhắm mắt lại điều hòa hơi thở.

Thật may là trên hành lang rất nhanh truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, lắng nghe thì biết là bước chân của một, cô biết là ai rồi.

Cánh cửa bị đẩy ra, người xuất hiện chính là Chu Hiểu Thanh, khuôn mặt anh tuấn, anh thấy cô tỉnh lại, cũng không có một chút cảm giác hổ thẹn hay quần bách nào, ngược lại nhét hai tay vào túi quần chậm rãi bước tới.

Ôn Văn tức giận nhìn lên cao chăm chăm hướng về phía, Chu Hiểu Thanh xem như không thấy, nhàn nhã hướng bên giường ngồi xuống, về mặt ôn hòa: "Tỉnh rồi, đói bụng không?"

Ôn Văn có chút nóng nảy, lại có chút bức mình, nhưng vẫn hết sức trấn định hỏi anh: "Có thể nói cho chị biết, đến tột cùng xảy ra là chuyện gì không?"

Ánh mắt Chu Hiểu Thanh vẫn thâm thúy mà nhìn cô, nhìn đến khi Ôn Văn cảm thấy sau lưng rợn tóc gáy, lúc này anh mới cúi người nằm cạnh cô gần một chút: "Tiểu Văn, anh cảm thấy thời gian chúng ta ở Băng Cốc rất vui vẻ."

Ôn Văn không rõ chân tướng mà nhìn anh, điều đó thì có quan hệ gì chứ ?

Chu Hiểu Thanh dừng một chút, thái độ chợt trở nên phức tạp, giống như là có chút khổ sở và tức giận: "Anh cho là chúng ta chung sống rất tốt, đoạn thời gian đó rất vui vẻ. Nhưng tại sao em lại bỏ trốn, coi như thôi đi, lại còn ở cùng với Hạ Trầm."

"Em có biết khi nhìn thấy em và hắn ta ở cùng nhau, anh có bao nhiêu có tức giận không? Hắn đối với em tệ như vậy...sao em có thể dễ dàng tha thứ cho hắn ? Trong cảm nhận của anh, tiểu Văn không phải là người như vậy."

Chợt anh nóng nảy như sử tử gầm lên, nói xong lại dừng lại, vô cùng chuyên chú xoay đầu lại nghiêm túc xem xét cô kỹ lưỡng: "Anh muốn tìm Ôn Văn của ngày xưa trở lại."

-

Dù sao Ôn Văn cũng là bác sĩ khoa tâm thần, quan sát hành động của anh, cô bình tĩnh nhìn Chu Hiểu Thanh một cái, đáy lòng ngoại trừ rung động ra thì không còn gì khác.

Cô đã gặp qua không ít bệnh nhân như vậy, ánh mắt vẫn đục, lời nói cực đoan, nhưng dưới mắt người này không bị biến sắc gì cả.

Trước kia Chu Hiểu Thanh trong lòng cô là một người đàn ông trầm ổn, mặc dù anh có ác miệng một chút nhưng chỉ nói chứ vẫn tỉ mỉ chăm sóc cô, thậm chí trong thời gian cô sinh non còn có ý tìm nhiều bộ phim điện ảnh cho cô xem sợ cô buồn, rồi sinh ra trầm cảm.

Cô phức tạp nhìn Chu Hiểu Thanh một cái, nhất thời không biết nên nói gì.

Chu Hiểu Thanh thấy cô không nói lời nào, lại lần nữa ngồi trở lại bên người cô.

Vẫn là khuôn mặt thâm thúy như cũ, một đôi mắt đen sì không thấy đáy, anh nói: "Hạ Trầm với Cố Minh Sâm rốt cục có chỗ nào tốt? Anh cũng không thua kém bọn họ chỗ nào? Chỉ là em không chịu tìm hiểu anh kỹ thôi."

Lúc này Ôn Văn mới như ở trong mộng tỉnh dậy, cô tỉnh táo nhìn Chu Hiểu Thanh, đè nén cảm xúc đang cuộn cuộn chảy trong lòng: "Chị ngủ rất lâu rồi nên rất mệt mỏi, chị cần vận động một chút."

Chu Hiểu Thanh chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

Ôn Văn nuốt nước miếng một cái, lại thử dò xét nói: "Chị muốn ăn cái gì đó, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện này, chắc em có rất nhiều chuyện muốn nói với chị ? Nếu chị không hiểu em, vậy em phải cho chị một cơ hội chứ."

Chu Hiểu Thanh khẽ chau mày lại, đại khái đang suy nghĩ lời cô nói là thật hay giả, Ôn Văn ôm vẻ mặt mong đợi nhìn anh, nhưng chuông điện thoại di động phá vỡ cục diện này.

Là điện thoại của Chu Hiểu Thanh, nhìn lướt qua màn hình, cư nhiên ở trước mặt cô liền nhận: "Thế nào?"

Bên kia là âm thanh của đàn ông, nội dung Ôn Văn nghe không rõ ràng lắm, chỉ mơ hồ cảm thấy âm thanh kia có chút quen tai.

Chu Hiểu Thanh cũng không kiêng dè cô, chờ trò chuyện kết thúc khóe miệng dẫn theo nụ cười: "Lạc tiên sinh làm việc ta rất yên tâm, ta cam kết sẽ không nuốt lời, hợp tác vui vẻ."

Lạc.

Đầu óc Ôn Văn trong nháy mắt được khai thông, khó trách cảm thấy giọng nói này có chút quen tai lạc, lần đó Chu Hiểu Thanh ở Băng Cốc, trong lúc vô tình cô nghe được anh gọi điện thoại, hình như là đề cập tới cái tên như thế. Đáng tiếc lúc ấy cô cũng không để ý, thật sự là ngàn tính vạn tính cũng không tính đến, Chu Hiểu Thanh với Lạc Hiểu cầu kết với nhau !

Ôn Văn suy nghĩ, trên óc cũng bắt đầu đồ đầy mồ hôi, thì ra tất cả là đều là kế hoạch của Chu Hiểu Thanh. Mang cô tới Băng Cốc, có lẽ tiên đoán trước cô sẽ bỏ đi, sau đó dẫn dụ Hạ Trầm vào bẫy.

Cô nghĩ đến Hạ Trầm, một lòng nhất thời cũng nhói lên, không biết anh có đoán trước tình huống này sẽ xảy ra chưa, Chu Hiểu Thanh với Lạc Hiểu hợp tác không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Hạ Trầm đây. Cô rất lo lắng.

Nhưng hiện tại là đừng nói đến bỏ trốn, chỉ là động đậy cũng thấy khó khăn.

Làm thế nào bây giờ?

-

Ôn Văn mất hồn, Chu Hiểu Thanh đã cúp điện thoại, anh đi tới bên cạnh cô, đưa tay thay cô lau chùi cái trán đồ đầy mồ hôi, âm thanh êm ái: "Thế nào?"

Ôn Văn nhìn anh, một câu cũng không nói.

Chu Hiểu Thanh vẫn cười cười: "Người đoạn thời gian trước quá mệt mỏi, vẫn cho những người đó xem bệnh, Hạ Trầm cũng thế, một điểm cũng không biết đau lòng người, còn ra tư xây cái gì phòng khám bệnh. Người xem người bây giờ cũng gầy thành cái dạng gì rồi, hảo hảo ngủ mấy ngày, chờ người tỉnh lại, tất cả chỉ biết càng ngày càng tốt."

Ôn Văn nghe được trong lòng run sợ, cô cảm thấy Chu Hiểu Thanh lời này có ý tại ngôn ngoại.

Chu Hiểu Thanh đã đứng lên: "Ta đi làm cho người chuẩn bị ăn."

Ôn Văn lo lắng gọi lại anh: "Em phải đối phó Hạ Trầm?"

Chu Hiểu Thanh nhìn cô một cái, cũng không phủ nhận: "Không chỉ là Hạ Trầm, còn có Cố Minh Sâm, những người trước kia không biết quý trọng em tôi đều không thích."

Ôn Văn không biết tốn bao nhiêu tâm lực mới có áp chế lửa giận trong lòng xuống, đối mặt với những bệnh nhân khác cô còn có thể lý trí ứng phó, nhưng lúc này đối với anh cô không thể bình tĩnh được. Tất cả đều đến quá nhanh, cô không nghĩ tới đứa em trai của mình lại có thể "thích" cô đến bị bệnh.

Cô thở ra từ từ, để cho mình bình tĩnh lại: "Em làm chuyện này, mẹ chị có biết không?"

Lâm Hữu Trân nhất định sẽ không dung túng cho anh làm như vậy đối với cô, hơn nữa Chu Hiểu Thanh tỏ thái độ rất kính trọng bà, trong lúc này cô nhắc đến bà chính là hi vọng anh có thể nghe đến tên bà mà lấy lý trí lại.

Chu Hiểu Thanh an tĩnh chốc lát, thờ ơ cười cười: "Dì Lâm rất thích chúng ta ở cùng nhau, anh đã nói cho bà biết là anh đến tìm em, chúng ta bây giờ rất vui vẻ."

Ôn Văn nhảy bén bắt được ý trong lời nói của anh: ". Bà không có bị bệnh?" Thì ra tất cả đều là giả, từ đầu tới đuôi đều là Chu Hiểu Thanh lừa cô.

Ôn Văn khiếp sợ đến tận tận, chỉ nghe Chu Hiểu Thanh hỏi hốt nói: "Anh không thể để em và Hạ Trầm ở cùng nhau nữa, cho nên mới hành động sớm hơn dự tính. Tiểu Văn, mỗi ngày nhìn em và hân sớm chiều bên nhau, em có biết anh khổ sở thế nào không?. Em an tâm ở đây, chờ mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ trở về Thanh Châu."

Ôn Văn không biết nên nói thế nào cho anh hiểu, đành mặc kệ anh.

"Chị sẽ nghe lời em, nhưng trước hết, em có thể làm cho chị trở về trạng thái bình thường được không, tay chân chị chẳng nhúc nhích được gì?"

Lòng cảnh giác Chu Hiểu Thanh vô cùng cao, nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng chỉ là ném xuống một câu: "Anh sẽ suy tính chuyện này."

Sau đó Ôn Văn rất nhanh phát hiện, mặc dù Chu Hiểu Thanh giam cô ở chỗ này, nhưng không làm khó dễ cô, có lẽ bản chất người đàn ông này cũng không xấu, cho nên cho dù trong thời điểm bất lợi này anh cũng không có hành động nào đáng hổ thẹn với cô.

Mỗi ngày đều cho cô ăn đúng bữa, còn rất đa dạng, dĩ nhiên đều là món cô thích, hơn nữa anh còn đích thân cho cô ăn.

Chu Hiểu Thanh còn theo cô xem tivi, cũng chính lúc này Ôn Văn mới biết, bọn họ vẫn còn ở Thái Lan.

Sau đó Ôn Văn chỉ có thể ở trong nhà đi đi lại lại, biệt thự to như vậy, mà chỉ có cô và Chu Hiểu Thanh ở. Phong cảnh phía ngoài rất đẹp, có một vườn hoa rộng lớn, bên trong trồng đầy đủ các loại hoa tươi, đứng trên ban công nhìn xuống cực kỳ xinh đẹp.

Bị giam lỏng mà được đãi ngộ tốt như vậy nếu là bình thường cô sẽ hưởng thụ một chút, ít nhất Chu Hiểu Thanh cũng không làm chuyện gì quá đáng đối với cô.

Nhưng bây giờ trong lòng cô không khi nào là không nhớ Hạ Trầm, cho dù trước mặt cô phong cảnh đẹp đến đâu nhưng không có tự do thì có nghĩa gì nữa chứ.

Cô nằm trên ban công phơi nắng, nhìn chăm chăm cánh cửa đến gần người, trong đầu suy nghĩ trăm ngàn cách bỏ trốn, nhưng trước tiên là Chu Hiểu Thanh không có mặt ở đây. Bình thường Chu Hiểu Thanh đánh cô như đánh keo, còn nói là sợ cô ở một mình buồn.

Nhưng thật ra là sợ cô chạy chứ gì?

Ôn Văn thờ dài, tiếp tục nhìn chăm chăm cánh cửa, rất nhanh nghe được tiếng động, là tiếng xe!

Có người đến.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Người tới là Lạc phu nhân, đối với sự xuất hiện bất ngờ của cô Ôn Văn không có quá nhiều ngạc nhiên.

Xem ra Chu Hiểu Thanh và Lạc phu nhân có quan hệ rất thân thiết, trông điệu bộ tự nhiên của họ đã đoán ra được mấy phần, hai người ở trong sân nói chuyện, cách một cự ly khá xa nên Ôn Văn không nghe rõ họ nói chuyện gì, nhưng có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh ít nhiều đã thả lỏng bớt căng thẳng. Thình thoảng Lạc phu nhân như có điều suy nghĩ nhìn sang, Ôn Văn cũng không né tránh, bình thản nghênh đón ánh mắt của cô.

Hai người vào phòng, Ôn Văn tiếp tục đợi ở ban công lười phải xuống lầu. Ngược lại Chu Hiểu Thanh có phần không yên tâm cho Ôn Văn, lên lầu lấy áo khoác cho cô, cánh tay đặt bả vai cô nói: "Không phải em vẫn luôn nói rất nhảm chán sao, anh tìm người trò chuyện với em."

Ôn Văn nhìn Chu Hiểu Thanh một cái, nếu như ánh mắt anh có chút gì đó không đúng, thật sự cô sẽ cảm tưởng Chu Hiểu Thanh cũng là một người không tệ.

Chu Hiểu Thanh thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào mình, không nhịn được cười khê: "Sao vậy?"

"Quan hệ giữa em và Lạc phu nhân rất tốt." Chu Hiểu Thanh tiếp xúc thân mật với một ai đó chắc chắn người đó không phải tâm thường.

Chu Hiểu Thanh nghe vậy ngẩn người, lập tức liền giải thích: "Quan hệ giữa hai nhà chúng ta, đừng hiểu lầm."

". . . ." Em mới là người hiểu lầm đây?

Lạc phu nhân ngồi ở phòng khách trên sofa uống trà, thấy Ôn Văn xuống lầu, cô khẽ cười cười: "Chúng ta lại gặp mặt."

Ôn Văn nhớ tới cuộc trò chuyện lúc trước, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc phu nhân. Hình như Chu Hiểu Thanh có chuyện phải làm, vỗ vỗ bả vai cô, nghiêng người bên tai cô nói nhỏ một câu: "Nói chuyện vui vẻ." Nói xong trực tiếp lên lầu, chỉ còn lại Lạc phu nhân và Ôn Văn.

Phòng khách rộng khủng khiếp, hai người đứng trong một gian phòng rộng lớn có cảm giác lạc lõng, trên mặt Lạc phu nhân vẫn là nụ cười nhàn nhạt, chủ động ngồi xuống rót ly trà cho Ôn Văn: "Nhất định cô có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi tôi?"

Ôn Văn cũng ngồi xuống theo, quan sát cô thật kỹ.

Lạc phu nhân không khỏi cười khê: "Tôi nhắc nhở với cô một chút nhé, cái cách cô nhìn tôi ... làm cho tôi cảm thấy rất áp lực."

Ôn Văn không nhịn được nhéo mình một cái, nhắc nhở? Trước kia chỉ cô nhắc nhở người khác, không ngờ cô cũng có ngày này bị người khác nhắc nhở! Suy nghĩ một chút, cô nói: "Cho nên hiện cô sẽ giúp tôi có đúng không?" Nếu ban đầu cô ấy đã ra ám hiệu với cô như vậy, vậy thì người này không hẳn là xấu.

Lạc phu nhân lắng nghe, cúi đầu thưởng thức trà, lông mi dày phủ xuống, che đi đôi mắt thâm thúy xinh đẹp của cô đặc: "Tôi nào có khả năng đó, chỉ muốn nhắc nhở cô đừng làm Chu Hiểu Thanh tức giận."

Ôn Văn cứ tưởng cô ấy sẽ giúp mình, thất vọng cúi đầu. Lạc phu nhân đẩy ly trà trước mặt tới, cười cười gõ bàn một cái: "Không nói những thứ này nữa, nghe Chu Hiến Thanh nói cô thích loại trà này nên tôi cố ý mang đến đây một ít tặng cô."

Bây giờ là lúc nào mà cô có tâm tình thưởng thức trà? Nhưng Ôn Văn thấy đôi phương nghiêm túc nhìn mình, không thể không uống, cô cúi người đón lấy cốc trà, không ngờ lúc đón lấy đụng phải một vật khi hai người giao nhau!

-

Trái tim Ôn Văn co rút chặt lại, sau đó trở lại trạng thái bình thường, Chu Hiến Thanh là một người đa nghi sao có thể không đề phòng mà để Lạc phu nhân tiếp cận cô.

Cô trấn định đón lấy ly trà, nếm thử một chút: "Mùi vị không tệ, cảm ơn Lạc phu nhân." Tiếng nói vừa ngừng, tờ giấy trong lòng bàn tay rất nhanh được chuyển sang lòng bàn tay cô.

Ôn Văn không biết Lạc phu nhân có đáng tin hay không, cũng không đoán ra được tại sao cô lại giúp mình, nếu giúp cô thì cô ấy được lợi gì chứ, nhưng cô không còn cách nào khác ngoại trừ tin cô ấy.

Lạc phu nhân ở lại hàn huyên với cô một chút, toàn những vấn đề không đâu làm cho cô không thấy chút manh mối nào, lát sau Chu Hiến Thanh xuống lầu. Có vẻ như tâm tình rất tốt, tự nhiên ngồi bên cạnh Ôn Văn: "Buổi tối muốn ăn gì?"

Trong khoảng thời gian này cơ hồ đều là Chu Hiến Thanh xuống bếp, mặc dù Chu Hiến Thanh ra vẻ tôn trọng hỏi ý kiến cô, nhưng ý kiến cô không quan trọng, anh chỉ hỏi lấy lệ. Đúng như cô đoán, Ôn Văn còn chưa mở miệng, anh đã lên tiếng: "Đúng rồi, em thích ăn mì Ý, buổi tối chúng ta sẽ ăn món này. Chi Linh sẽ ở lại ăn với chúng ta."

Chi Linh chính là Lạc phu nhân, cô mỉm cười gật đầu một cái: "Không chê tôi làm kỳ đà cản mũi."

Chu Hiến Thanh cười cười: "Cô ở đây, tâm tình cô ấy rất tốt."

Thái độ của Ôn Văn có chút cứng ngắc khi nghe câu ấy, nhưng Chu Hiến Thanh làm nh không thấy, nói mấy câu với Lạc phu nhân rồi xuống bếp.

Ôn Văn bất đắc dĩ lấy tay cào tóc, thấy buồn cười: "Cô xem, em ấy ảo tưởng đến mức không phân biệt được cái nào tôi thích cái nào em ấy thích."

.

Lạc phu nhân nhìn bóng lưng Chu Hiến Thanh biến mất, nụ cười trên mặt cũng tan biến đi, cô nhìn chăm chăm Ôn Văn, bất đắc dĩ thở dài: "Trước kia anh ấy không như vậy."

Ôn Văn cũng biết lúc trước anh không như vậy, thời điểm mà bọn họ mới quen Chu Hiến Thanh vẫn là người bình thường. Chẳng lẽ bởi vì cô tha thứ cho Hạ Trầm, cho nên mới kích thích Chu Hiến Thanh? Hiện tại Chu Hiến Thanh bị như vậy, là do cô và Hạ Trầm sao.

Lạc phu nhân nhìn cô mất hồn, nhỏ giọng nói: "Thật ra thì cô có thể ngồi nói chuyện với anh ấy, đây là biểu hiện của căn bệnh, hơn nữa còn là mình tưởng tượng ra nhân cách thứ hai. Cô phải cho anh ấy nhìn rõ thực tế."

Ôn Văn không đồng ý mà lắc lắc đầu: "Như vậy dễ dàng kích thích đến em ấy hơn."

Hiện tại Chu Hiến Thanh bệnh không nhẹ, nếu như cô dùng cách này trực tiếp nói thẳng ra, có khi phản tác dụng, kích thích anh làm chuyện xấu hơn.

Hướng chỉ chuyện khó giải quyết nhất là em ấy đã từng học qua Tâm Lý Học, đối với phương thức của cô chưa chắc đã hữu dụng.

-

Sau khi Lạc phu nhân đi, Ôn Văn đi tắm rồi sau đó mở tờ giấy ra nhìn kỹ, hìn như mảnh giấy ghi vào ba ngày sau.

Chữ viết này cô rất quen thuộc, chín là chữ viết của Hạ Trầm, Ôn Văn nắm chặt tờ giấy trong tay đến phát run.

Hạ Trầm tới Thái Lan rồi.

Cô không hiểu tại sao Lạc phu nhân lại hợp tác với Hạ Trầm hợp tác, nhưng trong lòng thoáng an định một chút, ít nhất cũng biết rõ đây là kế hoạch của Hạ Trầm cứu cô, ba ngày, chỉ cần ba ngày là cô có thể nhìn thấy Hạ Trầm.

Ba ngày nay Lạc phu nhân ngoại trừ tặng trà cho cô cũng không thấy có bất cứ hành động gì, Ôn Văn không biết làm gì hơn là ngồi chờ.

Chu Hiến Thanh coi như là người có quy củ làm việc và nghỉ ngơi bình thường khỏe mạnh, mỗi ngày đều dậy sớm tập thể dục, sau đó cho cô ăn bữa sáng. Mỗi ngày vẽ tranh, mà người mẫu đều là Ôn Văn, anh sẽ không ép buộc cô giữ vững một tư thế cố định, cho dù cô nhích tới nhích lui, hoặc là ngủ, hình như đối với anh đều không có bất kỳ ảnh hưởng.

Kể từ khi Ôn Văn thấy phòng tranh của anh, ngược lại tâm tình trở nên tế nhị —— cô bắt đầu có chút đồng tình với người đàn ông này.

"Em và chị đều học chung một ngành, là mình cảm thấy hứng thú, hay là bởi vì. chị?" Ôn Văn hỏi khi đang về tranh Chu Hiên Thanh nhú mảy một chút , anh hơi cúi đầu, giờ phút nhìn có chút ngáy .

Khóe miệng anh cười yếu ớt, không có chút do dự trả lời: "Muốn xem em thích ngành gì đặc biệt. "

Ôn Văn chăm chú nhìn anh, anh nói xong mới chậm rãi từ giá vẽ sau ngẩng đầu lên, kết luận: "Quả nhiên tiểu Văn thích, anh cũng thích. "

". "

Hai người trầm lặng, không biết đã trải qua bao lâu, lúc này Ôn Văn mới lấy hết dũng khí thử dò xét nói: "Thật ra thì ban đầu chị chọn nghề này cũng không phải là tự mình thích, mà là Cố Minh Sâm chọn cho chị. Chu Hiên Thanh , chị nghĩ chị với em không cùng chung ——"

Lời của cô còn chưa dứt, Chu Hiên Thanh mặt liền không thay đổi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ôn Văn bị anh nói như vậy, ngược lại không bị dọa sợ mà còn ngoan cường nói: "Nếu như em phát hiện, chị chẳng có gì đặc biệt, giống như những người khác. Em sẽ làm sao?"

Chu Hiên Thanh nhìn cô một hồi, lúc này mới bình tĩnh nói: "Không có . Anh đói thì em sẽ nấu cho anh ăn, anh không vui em sẽ trò chuyện cùng anh, em khéo léo lại hiểu chuyện, đây chính là tiểu Văn trong lòng anh. "

Anh nói xong dừng một chút, lại bổ sung: "Cho dù thỉnh thoảng có không giống ngày xưa thì cũng chẳng sao, anh sẽ cho em thấy rằng em không nên tha thứ cho Hạ Trầm, anh sẽ giúp em đi đúng đường. "

Ôn Văn nắm quả đu đủ trong tay: "Nếu như vẫn không được thì sao đây?"

Mi tâm Chu Hiên Thanh buộc chặt, cây bút nắm trong tay cơ hồ phát run, nhìn cô bằng ánh mắt muốn đóng băng.

Cổ họng Ôn Văn ngày càng khô khốc, khó chịu , nhưng vẫn trấn định nói: "Chu Hiên Thanh, em nhìn thẳng vào mắt chị, em thích chị thật sự sao?"

Chu Hiên Thanh nhìn ánh mắt cô có chút khổ sở , chợt anh tức giận đá văng cái giá vẽ, sau đó nóng nảy đem tất các thứ có liên quan đập vỡ tan nát.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn anh, Chu Hiên Thanh lại đem tất cả các bút vẽ bẻ gãy, giải tỏa tất cả các cảm xúc ở bên trong ra bên ngoài xong, đứng phía trước cửa sổ đưa lưng về phía cô: "Không có nếu như, em chính là Ôn văn. Nếu như không phải là ——"

Anh không nói câu sau, quỹ dị dừng lại, chỉ là từ từ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, cặp mắt đen láy thâm trầm nhìn cô giờ phút này hình như có chút oán hận .

-

Sau đó Ôn Văn không dám kích thích Chu Hiên Thanh một lần nào nữa, nhưng trong lòng âm thầm đoán, cuối cùng cô nhìn Chu Hiên Thanh lần nữa mới hiểu ra một ít chuyện. Mỗi người bị bệnh đều có mỗi trạng thái khác nhau, nhưng bộ dạng Chu Hiên Thanh trước mắt, dây cung đã căng và mũi tên không bắn nhưng dây cung sắp đứt.

Cuối cùng cũng tới ngày hẹn, quả nhiên ngày này không giống với ngày bình thường, Chu Hiên Thanh dậy rất sớm, ăn mặc trang trọng , bình thường ở nhà anh chỉ mặc quần áo đơn giản , lúc này tây trang trắng thớm, cổ áo sơ mi phẳng phiu gọn gàng trông rất khoa trương, thoạt nhìn hình như có chuyện rất quan trọng.

Anh ngồi ở bàn ăn uống xong cà phê, lúc này mới từ từ đi về phía cô.

Ôn Văn nắm ly thủy tinh trong tay , chỉ nghe giọng anh trầm thấp từ từ ở bên tai vang lên: “ lát nữa Chi Linh sẽ đến với em, anh còn có chuyện phải làm. "

Anh nói xong không lập tức rời đi, mà vẫn duy trì tư thế cũ, sóng mũi cao như có như không đến gần sát gương mặt cô : "Em sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ anh?"

Ôn Văn quay đầu, chống lại ánh mắt của anh, trong giây phút đó trong lòng cô có chút chấn động.

Chu Hiên Thanh thấy cô chần chờ, con mắt càng sắc bén hơn, bỗng dưng đưa tay giữ chặt ót cô, cúi người lấn đến gần cô hơn. Ôn văn cứng đờ lui về phía sau, sau lưng là ghế dựa cô bị đè ép chặt phía sau không cách nào nhúc nhích.

Không khí giữa hai người có chút cổ quái, giống như là thù địch lẫn nhau, cũng may Chu Hiên Thanh không phải là người làm xằng bậy, chỉ là đổi môi lạnh như băng hạ xuống trấn cô, hôn nhẹ : "Anh không thích em do dự. "

Sau khi Lạc phu nhân đến thì Chu Hiên Thanh mới rời đi, theo sát phía sau là một chiếc xe 16 chỗ màu trắng , trong xe nối đuôi nhau là một đám người đàn ông ăn mặc đều là màu đen, nhưng bọn họ không đi mà đứng túc trực ở ngoài sân .

Sau khi Lạc phu nhân vào nhà hướng Ôn văn bật cười nói: "Nhìn thấy không? Ngay cả tôi mà anh ta cũng không tin. "

Ôn Văn lo lắng nhìn những người ở bên ngoài: "Làm sao bây giờ?"

Lạc phu nhân nở nụ cười thần thần bí bí với cô : "Đừng lo lắng, tôi sớm đã chuẩn bị rồi"

Lạc phu nhân vừa nói xong liền có tiếng súng trong sân vang lên, Lạc phu nhân nhân cơ hội dắt tay cô chạy ra cửa sau , vừa chạy vừa nói: "Có xe chờ, cô không cần phải lo lắng, là người của Hạ Trầm."

Ôn Văn nghe lời này liền mừng rỡ: "Anh ấy đến?"

Lạc phu nhân không đáp lại cô, mà dẫn cô tới cạnh một chiếc xe, lập tức đẩy cô vào trong.

Ôn Văn thấy người bên trong xe là Cố Minh Sâm, cô cả kinh không nói ra lời, ngay sau đó cảm thấy chuyện này nhất định không đơn giản như vậy. Nghĩ đến mới vừa rồi Chu Hiến Thanh một mình ra ngoài cô càng thêm chắc chắn dự đoán của mình, lo lắng: "Hạ Trầm một mình đi gặp Chu Hiến Thanh!"

Lúc này có thể để cho Chu Hiến Thanh đích thân tự mình ra cửa cũng chỉ có Hạ Trầm, đây là địa bàn của Lạc Hiến, cho nên nhất định Hạ Trầm muốn cứu cô phải dùng kế diệu hồ ly son, kêu Cố Minh Sâm tới dẫn cô đi, còn một mình Hạ Trầm, anh phải làm sao đây?

Ôn Văn không biết Hạ Trầm làm thế nào để thoát ra, cô còn muốn hỏi nữa, Lạc phu nhân đã đưa tay đóng cửa xe lại: "Nếu Hạ Trầm đã an bài thế này, nhất định anh ấy có tính toán riêng."

Cố Minh Sâm khởi động xe, liếc nhìn cô từ chiếc kính chiếu hậu: "Chúng ta đến sân bay đợi."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Lần hẹn này không khác gì Hồng Môn Yến, Hạ Trầm cầm điện thoại, nhận được tin nhắn Ôn Văn đã ngủ ngon, chỉ mấy chữ ngắn ngủn lại làm cho anh yên lòng mấy phần.

Người dẫn đường trước mắt nghiêm túc quan sát cử chỉ của anh, khẽ chau mày, dùng tiếng Thái: "Tiên sinh, mời vào trong".

Hạ Trầm cất điện thoại di động, khoe miệng khẽ nâng lên nụ cười, bước chân càng thêm trầm . Ôn Văn đã bình an vô sự, chuyện còn lại anh phải giải quyết cho tốt nhất là Chu Hiến Thanh , nếu không sẽ rất phiền toái về sau.

Địa điểm là một bến tàu bỏ hoang không lâu cho nên chung quanh chất đầy container. Buổi trưa ánh mặt trời đầy chói chang, xa xa nhìn thấy bóng dáng kéo dài nhỏ của Chu Hiến Thanh. Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Chu Hiến Thanh, có lẽ anh đã biết tin Ôn Văn rồi đi .

Quả nhiên, anh đến gần bắt gặp sắc mặt của Chu Hiến Thanh càng thêm khó coi, cặp mắt đầy lửa hận gắt gao nhìn chằm chằm vào anh.

Lạc Hiến khách khí, cười híp mắt bắt tay với anh: "Hạ tiên sinh quả nhiên đúng giờ."

Bọn họ giả làm người kiểm hàng, cho nên phải diễn cho giống, Hạ Trầm mắt lạnh nhìn, trong lòng cũng bật cười, trên mặt cực kỳ bình tĩnh: "Lạc tiên sinh tốn nhiều hơi sức như vậy, sao có thể khiến cho anh thất vọng."

Lời này nghe thế nào cũng có thâm ý khác, Lạc Hiến giả bộ nghe không hiểu, hướng tới Chu Hiến Thanh giới thiệu: "Đây là bạn của tôi, thời gian trước cũng ở Thanh Châu, không biết Hạ tiên sinh có biết không?"

Nếu Lạc Hiến đã làm như không biết, Hạ Trầm cũng sẽ phối hợp làm theo: "Nhìn có chút quen mắt."

Chu Hiến Thanh đáp lại anh là một tiếng hừ lạnh.

Tất cả mọi người đều giả tạo, Lạc Hiến dẫn Hạ Trầm đi về phía trước mấy bước, vừa đi vừa cảm thán: "Mấy ngày này thời tiết càng ngày càng nóng, làm xong sớm một chút, về nhà với vợ ."

Hạ Trầm yếu ớt cười nói: "Lạc tiên sinh thật là thương vợ."

Lạc Hiến làm như rất thương Chỉ Linh , nụ cười sâu hơn: "Đây là điều lẽ nhiên, để cưới được cô ấy về nhà không biết tốn bao nhiêu công sức, dĩ nhiên không thể không thương ."

Hạ Trầm chuyên chú nghe, chờ Lạc Hiến nói xong anh giống như vô ý nói ra một câu: "Có vẻ như Lạc phu nhân rất có sở đào hoa, xem ra Lạc tiên sinh phải quản chặt rồi."

Lạc Hiến sững sờ, nụ cười trên mặt ngưng trệ.

Hạ Trầm nhướn nhướn đuôi lông mày: "Tôi nói sai sao?"

Khỏe miệng Lạc Hiến co rút, đành mặt nói: "Hàng bên này, mời Hạ tiên sinh đi lối này."

Chu Hiến Thanh bên cạnh không nói tiếng nào, gương mặt tuấn tú lạnh lùng bất định. Chờ Lạc Hiến đi mở Container ra, Chu Hiến Thanh rốt cục nhìn không được nữa, lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, lộ ra một nụ cười mỉa mai: "Quả nhiên tôi xem thường anh rồi, để tôi đoán một chút, là Chi Linh giúp?"

Hạ Trầm không nói lời nào, vẻ mặt cười như không cười, đáy mắt khiêu khích nhìn Chu Hiến Thanh.

Lời này nói ra vừa vặn Lạc Hiến xoay người nghe được câu nói của Chu Hiến Thanh, sắc mặt của Lạc Hiến bỗng chốc trầm xuống, giọng điệu giống như đóng băng: "Chi Linh?"

Hạ Trầm buông tay ra, thờ ơ nhìn Lạc Hiến cười cười: "Lạc tiên sinh còn không biết? Lạc phu nhân đã từng thăm mền vài chục năm, nhưng đối tượng lại không phải anh."

Mặt Lạc Hiến càng lạnh hơn, Chu Hiến Thanh nhàn nhạt nhìn anh một cái: "Tin anh?"

Lạc Hiến không nói gì, nhất thời chung quanh yên tĩnh, yên lặng như tờ.

Hạ Trầm biết mục đích của mình đã đạt được, Lạc Hiến không muốn ai nhắc đến điều này, huống chi anh rất yêu Chi Linh, lúc này nghe nói như vậy, sợ rằng trong lòng đã sớm đã dậy sóng.

Chu Hiến Thanh vốn không giỏi giải thích, nhưng cũng không có ý định giải thích, hồi lâu mới thật thấp còi hừ một tiếng: "Không cần gấp gáp, trước giải phải giải quyết những kỳ đà bên cạnh Ôn Văn, tránh phải gặp rắc rối về sau."

Hạ Trầm hí hí mắt, không nhìn được cười ra tiếng: "Khó được có một lần chúng ta tương thông bách hợp như vậy."

Chu Hiến Thanh trầm mặt, hai tay Hạ Trầm lại nhét vào túi, từng chữ mà nói: "Tôi cũng muốn giải quyết một lần cho xong, khiến tiểu Văn hoàn toàn thoát khỏi anh."

Hai chữ cuối cùng hoàn toàn chọc giận Chu Hiến Thanh, khớp xương ở tay đã hiện rõ cả lên, bỗng dưng từ phía sau mọc ra một cây súng lục, hòng súng đen ngòm hướng mi tâm Hạ Trầm: "Hạ Trầm, có phải anh chưa hiểu tình cảnh bây giờ?"

Hạ Trầm không thay đổi sắc mặt, chân mày cũng không nhíu một cái: "Không rõ lắm, anh muốn làm gì."

-

Thời gian chờ đợi luôn là khá dài, Ôn Văn ngồi trong phòng chờ, ánh mắt nhìn bên ngoài trời xanh thẫm. Cô không biết mình nghĩ cái gì, hình như nhớ lại tất cả mọi chuyện đã qua, nhưng lại giống chẳng nhớ gì cả, loại cảm giác này chưa từng có, gần như mờ mịt.

Cho đến khi người đàn ông bên cạnh mở miệng gọi cô, cô ngây ngốc quay đầu, bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Cố Minh Sâm: "Có khỏe không?"

Khỏe không? Chính cô cũng không biết mình có khỏe không.

Cố Minh Sâm đặt tay trên vai cô, hồi lâu mới tràn ra một tiếng thở dài: "Còn hận anh hay sao?"

Trên đường đi Ôn Văn rất miến cưỡng, không nghe lời anh ngoan ngoãn tới sân bay, đối mặt với bộ dạng của cô, rốt cục Cố Minh Sâm không kiềm chế được gò a thét: "Em đi cũng không giúp gì được cho anh ta! Có thể em sẽ phá vỡ kế hoạch của hắn, tiểu Văn, lý trí một chút."

Không được quan tâm chỉ có việc đến sân bay, nhưng kể từ khi vào phòng chờ, một câu cô cũng không nói. Cố Minh Sâm cơ hồ là đề phòng rất nghiêm túc, chỉ sợ cô chạy mất, anh vẫn luôn nhớ lời Hạ Trầm nói, mặc kệ kết quả như thế nào, nhất định phải đem cô trở về nước an toàn.

Mà đây cũng chính là hi vọng của anh.

Nhưng dưới mắt, người phụ nữ này tâm hồn phách lạc, thậm chí Cố Minh Sâm hoài nghi, nếu như Hạ Trầm thật không trở về được, sau này Ôn Văn sẽ như thế nào? Trong lòng anh thật sự chua xót, trái tim cô càng ngày càng cách xa anh, đến mức trong mắt cô không chứa nổi bóng hình nào khác ngoại trừ Hạ Trầm Thái La

Anh khẽ thu lại tâm tư, nói: "Hắn nói với anh, cho dù đi không được nhưng cũng nhất định bỏ về gặp em, em không có tin với hắn như vậy sao."

Ôn Văn nghe những lời này, có thể hình dung ra được bộ dạng cợt nhả của anh khi nói lời này, anh luôn tự tin như vậy, nhất định anh sẽ không lừa cô. Cô an ủi mình, thậm chí vô cùng cố gắng nặn ra một nụ cười, tuy nhiên cười so với khóc còn khó coi hơn: "Em tin anh ấy."

Ngắn ngủn bốn chữ, nhưng bốn chữ đều phát run.

Cố Minh Sâm trầm mặt, đáp tăng thêm sức lực trên vai cô: "Hắn biết rõ là Hồng Môn Yến, nhưng hắn muốn giải quyết tất cả mọi chuyện êm xuôi, anh

đoán là muốn triệt để chuyện của Chu Hiểu Thanh, để có một tương lai với em. Bây giờ tình huống của Chu Hiểu Thanh đang bất lợi, nhất định phải lợi dụng cơ hội này triệt để để hấn cầu xin tha thứ."

Anh pha một chút dí dỏm cho cô cười, nhưng cô vẫn chẳng mỉm cười, anh dừng một chút còn nói: "Cơ hội tốt cộng thêm có Lạc phu nhân giúp một tay, chắc cũng không đến nỗi nào, cứ an tâm chờ tin tức."

Ôn Văn sững sờ nghe, lúc này mới giống như bị lời nói của anh kéo lại lý trí: "Tại sao Lạc phu nhân lại giúp chúng ta?"

Đại khái Cố Minh Sâm chỉ biết sơ sơ ngẫm nghĩ nói thế nào cho cô hiểu, hồi lâu mới nói: "Làm cho phụ nữ phải hận thật sự rất đáng sợ."

Ôn Văn không thể tin trọn to mắt: "Chẳng lẽ cô ấy."

Chu Hiểu Thanh đã từng nói, anh và Chi Linh chỉ là bạn bè, hai nhà qua lại với nhau, cho nên lần đầu tiên gặp mặt chỉ giới thiệu qua loa với cô.

Ôn Văn không biết nên nói gì, lại nghĩ đến điều này bất giác tron lòng liền có cảm giác khó nói thành lời.

-

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt thấy cách giờ lên máy bay càng ngày càng gần, Ôn Văn liên tiếp nhìn về phía cửa sân bay, rốt cuộc không kèm chế được đứng lên.

Cố Minh Sâm cau mày nhìn cô, Ôn Văn hít sâu một cái, bình tĩnh đối mặt với anh: "Không thể bỏ mặc anh ấy một mình được. Thật sự xin lỗi Minh Sâm, lúc này em không cách nào lý trí được."

Cố Minh Sâm nói là Hạ Trầm không cho cô nhúng tay vào, lại càng không cho phép báo cảnh sát, tự hấn có thể an bài tất cả mọi chuyện.

Nhưng nhất vạn anh xảy ra chuyện gì thì sao, cô, cô chỉ sợ anh gặp chuyện không may.

Cố Minh Sâm chỉ nhìn cô thật sâu, không có ý định ngăn cản cô.

Ôn Văn xoay người đi, Cố Minh Sâm đưa tay nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt phức tạp đến mức cô có chút không hiểu, anh nói: "Không hối hận sao? Hấn đã từng tổn thương em, lợi dụng, cứ như vậy. Tha thứ cho hấn?"

Ôn Văn cũng thản nhiên nhìn anh, chậm rãi gạt đầu một cái: "Nếu yêu, cần gì che che giấu giấu."

Cố Minh Sâm nâng lên khóe môi, rồi lại trở về trạng thái ban đầu, chỉ là từ từ đứng lên, đối với cô trầm giọng nói: "Được."

Thời điểm này, Cố Minh Sâm không nhận được nhớ lại cảnh tượng mấy ngày trước Hạ Trầm tới tìm mình.

Khi đó anh hơi khiếp sợ, một là không ngờ Chu Hiểu Thanh sẽ đối với Ôn Văn như vậy, mặt khác, một người đàn ông kiêu ngạo như Hạ Trầm lại tới thỉnh cầu anh hợp tác.

Bởi vì chuyện của Kỷ Nhan anh vẫn luôn hận Hạ Trầm, thế nhưng không thể bỏ qua chuyện Ôn Văn, hơn nữa còn liên quan tới sự an nguy của cô, anh hận chính mình không thể quyết tâm, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn hợp tác với Hạ Trầm.

Giống như là để chứng minh lập trường của mình, vẫn là cần rằng nghiêng rằng cảnh cáo anh: "Chỉ là tạm thời hợp tác mà thôi, hết vụ này, chúng ta vẫn là tình địch."

Hạ Trầm hút thuốc, xuyên qua đám khói xám trắng mù mịt lộ ra nụ cười: "Được, nhưng có hận hay không tôi cũng không để ý."

Tên khốn kiếp này, lúc này đây Cố Minh Sâm càng cảm thấy tên này không thuận mắt tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 72.2

Thật ghen tỵ, tiểu Văn đã từng hận hấn sâu đậm như vậy, nhưng chung quy thì cô vẫn là yêu hấn. Có lẽ đời này cô sẽ không bao giờ yêu anh lần nữa.

Cố Minh Sâm trầm mặc hút thuốc, nhưng trên mặt đã mất đi vẻ kiêu ngạo thường có, bọn họ có mấy năm tình cảm thân thiết thì sao đây, rốt cuộc cô vẫn chẳng yêu anh thì tình cảm bao nhiêu năm có ích gì chứ.

Hạ Trầm cũng lộ ra vẻ yếu ớt trước mặt Cố Minh Sâm: "Bây giờ nằm mơ cũng thấy cô ấy hận mình. Không biết phải làm sao để cô ấy lại lần nữa tin

mình. Đây chính là cơ hội để cô ấy không phải thất vọng về mình.”

Cố Minh Sâm nhìn anh một cái, Hạ Trầm gợn tay lên ngăn lại anh: "Ngàn vạn đừng đồng tình với tôi, mặc dù cô ấy còn chưa tha thứ cho tôi nhưng cũng không đến lượt anh đâu, bởi tôi là người cuối cùng cô ấy." "

Cố Minh Sâm xùy xùy mà cười: "Ôn Văn ghét nhất người đàn ông nào tự cho mình là đúng."

"Đây là tự tin."

Sau buổi trưa ấy, hai người vốn không hợp nhau nhưng ngoài ý muốn cuộc trò chuyện rất hợp. Trước khi đi Hạ Trầm chợt dừng lại, ánh mắt thâm trầm, giọng nói cũng trầm thấp theo: "Nếu như đến lúc đó anh nhất định phải nghĩ cách mang cô ấy trở về."

Cố Minh Sâm lườm anh: "Không tin tôi như vậy sao?" .

Hạ Trầm cười rồi lại thâm trầm: "Bảo vệ cô ấy cho tốt."

Cố Minh Sâm như cũ lạnh nhạt nhìn anh, nhưng trong lòng lại hơi chấn động, khi đó anh nghĩ gì thế? Anh xác định trong lòng mình chân thật ý tưởng, mục tiêu của anh chính là mang Ôn Văn đi, chỉ cần cô an toàn là đủ rồi.

Nhưng dưới mắt anh đang làm cái gì?

Anh đi theo cô, dẫn cô đi gặp Hạ Trầm.

Ngay cả anh cũng đi rồi.

-

Xe chạy thật nhanh trên đường cao tốc, trên đường đi trong lòng Cố Minh Sâm không còn do dự, anh muốn báo thù Hạ Trầm, nhưng sẽ quang minh chính đại mà đấu anh sẽ không dùng thủ đoạn.

Thời điểm Hạ Trầm và Chi Linh thảo luận đối sách anh cũng có mặt, nên biết đường rõ, lại có thiết bị chỉ đường nên sẽ rất thuận tiện đến bến tàu đó.

Ôn Văn mở cửa xe vội vàng ra ngoài, chỉ là mới đặt chân xuống liền nghe được tiếng súng. Bước chân của cô cứng ngắc, đại não trong nháy mắt trống rỗng, sau đó tiếng súng chói tai lại vang lên, muốn xuyên thủng qua màng nhĩ.

Cô sững sờ sau đó quay lại vào trong xe, trái tim Cố Minh Sâm căng thẳng, liền nhanh tay đóng sầm cửa xe.

Ôn Văn chạy tới cách đó vài mét thấy thi thể nằm ngổn ngang, màu đỏ tươi chói mắt, đột nhiên dạ dày cô muốn trào ra ngoài, nhưng vẫn nhẫn nại đi về phía trước.

Bên hông bị một sức lực bóp chặt, âm thanh Cố Minh Sâm vang lên bên tai cô vng: "Đừng đi vào, bây giờ trong đó rất hỗn loạn."

Lý trí nói cho cô biết là phải đi, nhưng trong lòng có một ý niệm mãnh liệt muốn xác định anh có an toàn hay không, Ôn Văn quay đầu lại liếc nhìn Cố Minh Sâm, lời nói cũng không còn lưu loát: "Nhưng anh ấy còn ở bên trong."

Cố Minh Sâm không phải là chưa từng bắt gặp Ôn Văn khóc nhưng lần khóc này, làm cho trái tim anh phải đau từng hồi. Ánh mắt sợ hãi của cô, lần đầu tiên anh nhìn thấy ẩn chứa sau làn nước mắt.

Ôn Văn của trước kia mang đến cho anh một cảm giác luôn là lạnh lẽo, không thú vị, phải nói là luôn luôn băng lãnh, nhưng bây giờ cô có tức giận, có vui cười tựa như thiếu nữ.

Nước mắt của cô rơi thẳng xuống dưới, mỗi khi nghe được tiếng súng cô lại không ngừng run rẩy, Cố Minh Sâm ôm cô rất chặt, đáy lòng còn sót lại một tia lý trí: "Chúng ta phải đi thôi."

Hai người giằng co không xong, bỗng có xe cảnh sát dừng cách đó không xa, Ôn Văn không hiểu tại sao lúc nào cảnh sát cũng đến vào lúc mọi chuyện đã xảy ra xong.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 73

Vào một buổi chiều thời tiết nóng nực làm cho người ta khó chịu không chịu nổi, sau đó không hiểu sao mưa lại trút xuống ào ào, cảnh sát lật đặt lấy ô

che, Ôn Văn chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, cảm giác hai chân gần như vô lực chực chờ ngã khụy xuống.

Cố Minh Sâm không ngừng lay bả vai cô, ánh mắt cô nặng nề nhìn chăm chăm đám người cảnh sát lần lượt mang thi thể ra ngoài. Một, hai, ba bốn, ... nhưng vẫn chẳng thấy Hạ Trầm đâu?

Sao không có anh ở đây?

Ôn Văn nhìn thấy Chu Hiền Thanh nằm trên băng ca, cũng nhìn thấy Lạc Hiến, nhưng bóng dáng anh lại không thấy, sao có thể như vậy được.

Cô không ngờ kết cục lại như vậy, thật làm cho người khác bất ngờ.

Lạc Hiến đột nhiên ngoài ý muốn nhận tội, thậm chí còn khai không liên quan gì đến Hạ Trầm, chỉ là công an hỏi thêm một chút nữa thì Lạc Hiến im lặng không nói gì nữa. Chu Hiền Thanh thì đến giờ vẫn chưa tỉnh đang nằm hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện.

Trong lúc đó chuyện gì đã xảy ra ở bến tàu thì không ai biết đến mà cũng chẳng có ai quan tâm.

"Có lẽ là chuyện tốt cũng không chừng." Cố Minh Sâm ở bên cạnh an ủi cô, thấp giọng nói, "Có lẽ hắn đã trốn đi, nếu như gặp chuyện không may——"

Nói được một nửa thì những lời còn lại anh nuốt vào bên trong, anh kinh ngạc chính bản thân mình, anh lại hy vọng hắn không còn sống để trở về.

Muốn đầu, cũng phải đường đường chính chính chứ? Cố Minh Sâm tự an ủi mình như thế.

Ôn Văn từ từ quay đầu nhìn anh một cái: "Thật?"

Cố Minh Sâm gạt đầu một cái, trong chốc lát nét mặt Ôn Văn buông lỏng, cô trầm mặc đứng ở cửa cục cảnh sát, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời.

Cô chính là hận anh, nhưng dù có hận nhiều đi chăng nữa, cô cũng không muốn anh chết. Cô chỉ hi vọng anh bình an trở về?

Nếu thử đứng vào vị trí của anh, cô cũng sẽ lựa chọn như anh. Cô có mối thù của cô, anh có ân tình phải trả, cô cũng không thể trách anh. Cũng chỉ vì ân oán oán mà cô và anh thù nghịch lẫn nhau. Thế nhưng cô vẫn cứ yêu anh.

Chỉ cần anh trả về cô sẽ tha thứ cho anh, và cho chúng ta một cơ hội.

Cô sẽ ngốc nghếch vì anh thêm lần nữa.

-

Bọn họ dừng lại ở Thanh Mai, cô đi tìm Chi Linh, cô cảm giác đi tìm cô ấy chắc sẽ có manh mối.

Nhưng Chi Linh nói: "Mặc dù tôi cũng rất muốn trợ giúp Hạ Trầm, nhưng tôi cũng không hi vọng Lạc Hiến với Chu Hiền Thanh xảy ra chuyện gì. Còn rốt cục ở hiện trường xảy ra như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm."

Ôn Văn nhìn Chi Linh, Chi Linh vừa cười vừa xin lỗi: "Xin lỗi, không giúp được cô rồi."

Trên khay còn để ly trà lại, mùi thơm ngào ngạt, Ôn Văn cúi đầu nhìn ly trà, lúc này mới nói: "Nếu cô nói như vậy thì kết cục của bọn họ cũng đâu khác gì."

Nụ cười bên môi của Chi Linh từ từ thu lại, khuôn mặt lạnh nhạt không nhận ra cô đang nghĩ gì.

Ôn Văn nhìn phản ứng của cô thì biết mình đã đoán trúng, cô rất giống Tưởng Thắng, người phụ nữ này cô đã đoán được tâm tư, từ từ đứng lên: "Mục đích thực sự của cô là gì thì tôi không biết, tôi chỉ muốn đến tìm tung tích của anh ấy. Lạc phu nhân, nếu như cô nhớ lại điều gì thì hãy cho tôi biết."

Cô để danh thiếp của mình trên bàn, Chi Linh không đứng dậy, hình như đang suy nghĩ điều gì đến mất hồn. Ôn Văn rời khỏi, lúc này người phía sau mới lên tiếng: "Tôi có ân oán với Lạc Hiến không tiện giải thích với người ngoài, nhưng đây là anh đây là anh ấy thiếu nợ tôi, tôi chỉ còn cách liên thủ với Hạ Trầm."

Lại thù hận.

Ôn Văn xoay người đi, lúc đó Chi Linh thoáng thấy một tia khổ sở trong mắt Ôn Văn, cô cũng là người từng trải, thế nhưng yêu yêu hận hận, vĩnh viễn người ngoài không thể can thiệp vào được.

"Để đạt được mục đích, cô sẵn sàng chính tay mình đưa người mình không yêu và yêu mình vào trong ngục giam, cô thấy thỏa mãn không?" Ôn Văn bình tĩnh hỏi Chi Linh, nhưng thật ra là đang tự hỏi lòng mình.

Ban đầu cô hận Hạ Trầm được một thời gian, cô không có một ngày vui vẻ, con người sống dựa vào thù hận quá mệt mỏi.

Chi Linh cắn cắn môi, ánh mắt đôi chút giãy dụa: "Chu Hiền Thanh sẽ được trị bệnh, bệnh của anh càng ngày càng nặng. Ôn tiểu thư, tôi không cảm thấy làm như vậy có lỗi. Nếu như anh ấy tiếp tục dây dưa với cô, sợ rằng Hạ Trầm sẽ thật sự bắn chết anh ấy, tôi làm như vậy chỉ vì muốn cứu anh ấy thôi."

Nhìn chuyện này có liên quan đến cảnh sát chắc đây không nằm trong kế hoạch của Hạ Trầm, Ôn Văn không nói thêm lời nào, lại nghe Chi Linh nói: "Cô trở về nước đi, nếu Hạ Trầm muốn tìm cô, tự nhiên anh sẽ đi."

Lời này khiến Ôn Văn hiểu được ý trong lời: ". Anh bị thương?"

Cô khẳng định là như vậy, nếu như không phải là như vậy, anh sẽ không trốn cô. Hoặc là không phải tránh cô, mà là thương tích quá nặng, căn bản không thể gặp được cô.

Nhịp tim Ôn Văn dừng lại, bước nhanh đến phía trước, một phát bắt được cổ tay Chi Linh: "Nói cho tôi biết rốt cục anh ấy đang ở đâu?"

Chi Linh bình tĩnh nhìn cô: "Tôi sẽ sắp xếp đưa cô ra sân bay, nghe nói tình hình bạn của cô không tốt lắm, gọi là Tiêu Tiêu đúng không? Hình như cô ấy sắp sinh rồi."

Ôn Văn tròn to mắt, Chi Linh cười nói: "Hạ thị đang gặp phiền toái, còn Hạ Uyên đang gặp rắc rối, bạn cô thì sắp sinh, cô không cần trở về xem tình hình cô ấy ra sao sao?"

Ôn Văn không tin Chi Linh biết nhiều như vậy, nhất định là Hạ Trầm nói với cô!

Hạ Trầm buộc cô phải trở về! !

Anh luôn độc đoán như vậy, tự mình quyết định mọi chuyện, anh không biết là cô rất lo lắng cho anh sao.

Ôn Văn nắm chặt đốt ngón tay của Chi Linh cô hồ là bóp chặt, ánh mắt khê rữ, chờ qua thật lâu mới nhỏ giọng hỏi cô: "Anh sẽ chết sao?"

Chi Linh do dự, thành thật trả lời: "Gặp nguy hiểm, nhưng mà tôi lại nghĩ, anh ấy sẽ trở về gặp cô lần cuối cùng, lúc ấy anh ấy mới yên lòng."

Ôn Văn chợt giương mắt, Chi Linh áy náy cười nói: "Xin lỗi, tôi nói hơi thẳng thắn, nhưng anh ấy nhất định sẽ trở về tìm cô, cô yên tâm đi."

-

Ôn Văn ra khỏi quán rượu như thế nào cô cũng không rõ, ngây ngô dại dột rúc vào trong chăn, nhìn chăm chăm trần nhà. Cô gọi điện thoại cho Tiêu Tiêu, nha đầu kia còn sợ cô lo lắng chuyện của mình, trong điện thoại như cũ vẫn lảf âm điệu giả là: "Ai, mình không có việc gì đâu. Hiện tại mình rất tốt."

Ôn Văn cũng gượng cười theo, chớp mũi ê ẩm: "Tớ đều biết, cậu già bộ kém như vậy, sao tớ không nhận ra được chứ."

Tiêu Tiêu trầm mặc, lúc mở miệng cũng không còn như trước: "Mình không muốn cậu lo lắng không được sao?"

"Tớ không muốn bị cậu gạt." Ôn Văn hít một hơi thật dài, dùng sức đè nén trận chua xót kia, "Mặc kệ có vui buồn gì, tớ nghĩ chúng ta phải chia sẻ lẫn nhau, Tiêu Tiêu, cậu có vì chuyện của Hạ Uyên, mà oán Hạ Trầm?"

Bên kia quý dị vừa trầm lặng yên rồi, đoạn này trông không khiến Ôn Văn tim đập nhanh, cô đời này là một cái như vậy bằng hữu. Quả nhiên nghe nữa nha đầu kia nói chuyện đã dẫn theo nước nỡ: "Ta không phải cố ý gạt người, làm sao sẽ bởi vì nam nhân liên ảnh hưởng quan hệ giữa chúng ta. Ta cũng chỉ là. Hạ uyên anh làm chuyện xấu nhiều như vậy, có trước mắt kết quả đã là tốt nhất."

Tiêu Tiêu bởi vì khóc, nói đứt quãng, Ôn Văn tâm cũng xoắn lại với nhau, không ngừng an ủi cô: "Rốt cuộc thì sao, người đừng khóc a, người bây giờ mang thai, sẽ đối với đứa bé có ảnh hưởng."

Không thể không nói Hạ Trầm thật hiểu rất rõ cô, Ôn Văn chỉ là nghe Tiêu Tiêu dè dặt mà khổ sở tiếng khóc, đã hận không thể mã thượng phi trở về nước theo cô rồi, nhưng là muốn đến Hạ Trầm lại bắt đầu do dự.

Cô rốt cuộc có chút hiểu Hạ Trầm ban đầu làm khó, người sống, từ xưa cũng là muốn gặp phải các loại lựa chọn lưỡng nan, tình cùng nghĩa đứng mũi chịu sào.

Cuối cùng Chi Linh tới tìm cô, còn cầm theo di động của Hạ Trầm.

Trong điện thoại di động có một đoạn ghi âm của Hạ Trầm gửi cho cô, Cố Minh Sâm với Chi Linh cũng thức thối rồi đi, chừa cho cô một khoảng riêng tư.

Đoạn ghi âm bắt đầu có tiếng xoạt xoạt xào xạc sau một lát mới nghe được giọng trầm khàn của anh: "Thật xin lỗi tiểu Văn, lại nuốt lời rồi, mỗi lần làm đều để em thất vọng, để em đau lòng, anh đứng là khốn kiếp."

Lời vừa thốt ra, nước mắt Ôn Văn không khống chế được mà mãnh liệt trào ra, cô nắm thật chặt điện thoại di động, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay.

"Anh không muốn để em thấy bộ dạng của anh bây giờ, em hãy tha thứ cho người đàn ông đầy tự ái này, nhưng mà em nhất định phải chờ anh, có đôi lời, anh muốn trực tiếp nói với em."

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, dường như đã trút hết sức lực của anh, tiếng thở dốc của anh qua điện thoại lọt vào tai cô, Ôn Văn nghe được trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Cô nhìn nội dung trong điện thoại, thế nhưng phát hiện bên trong có rất nhiều thứ liên quan đến mình, có hình của cô, hình như lần đầu tiên cô gặp anh, sao cô chẳng có chút ấn tượng nào nhỉ.

Còn có một tin nhắn, hình như rất ngắn, nhìn thời gian thì hình như là lúc cô rời khỏi Thanh Châu : Anh nhớ em.

Chỉ là ba chữ thôi, nhưng cô lại nhìn chăm chăm điện thoại đến mức hốc mắt bắt đầu đỏ lên, thật là thần kỳ, chỉ là câu chữ mà thôi nhưng cô có thể cảm nhận được nỗi nhung nhớ của anh.

Anh đúng là người đàn ông trong lạnh ngoài nóng, không giỏi biểu đạt tình cảm, thay vì nói với cô mà lại ghi trong này .

Ôn Văn cầm điện thoại di động, vui mặt ở giữa đầu gối, cuối cùng lần nữa lấy điện thoại nhắn lại cho anh.

-

Cô cùng Cố Minh Sâm trở về nước, chỉ mới đi nửa năm, mà cô lại có cảm giác thật lâu. Tài xế chờ ở cổng sân bay, thấy hai người ra liền chạy tới đón lấy hành lý : "Bà đang ở nhà chờ."

Cố Minh Sâm liếc nhìn Ôn Văn, Ôn Văn tháo kính mắt xuống, hướng anh cười cười hỏi lỗi: "Em không đến đâu, hôm nào rảnh em đến thăm dì, bây giờ em phải đến chỗ Tiêu Tiêu."

Cố Minh Sâm cũng không miễn cưỡng cô, anh biết Ôn Văn đang cố ý tránh anh, một tiếng "dì" đã đủ hiểu tâm ý của cô.

"Để anh đưa em đi."

Cố Minh Sâm đưa cô đến nhà trọ của Tiêu Tiêu, lúc xuống xe Ôn Văn bị anh gọi lại. Anh khẽ nghiêng đầu, khuôn mặt anh tuấn nhìn cô, anh nói: "Nếu chúng ta không thể trở thành vợ chồng, thì chúng ta vẫn còn tình huynh muội, tiêu Văn, anh hi vọng em sẽ không né tránh anh."

Ôn Văn ngẩn người, không khỏi bật cười: "Anh cũng không phải là con cọp, tránh mặt anh làm gì?"

Cố Minh Sâm nắm chặt tay lái, trên mặt vẫn như cũ cười: "Lên đi, cho anh gửi lời hỏi thăm đến Tiêu Tiêu."

Ôn Văn phát phát tay: "Chú ý an toàn."

Nhìn Ôn Văn bước lên lầu, anh không lập tức rời đi, mà ngồi trong xe hút thuốc , trong lòng khẳng định Ôn Văn đã buông xuống gánh nặng , nên mới có thể nói cười với anh như vậy .

Trong lòng cảm thấy khó chịu, lồng ngực cũng có chút khó thở, nhưng cảm giác tê tâm phế liệt sớm đã không còn .

Anh không thể không thừa nhận, anh chưa xác nhận được tình cảm của mình đối với Ôn Văn là gì, là tình yêu hay chỉ là tình thân anh cũng không rõ nữa. Thật sự quá phức tạp. .

Lần đầu tiên anh bị người khác bỏ rơi, Cố Minh Sâm khạc ra một hơi thuốc mới cảm thấy bình tâm đôi chút!

Anh cầm điện thoại di động lên nhấn vào một số, nghe được âm thanh đối phương yếu ớt, không nhận được nhếch miệng lên: "Cô vừa mới lên lầu, rất an toàn. Nhưng mà chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chương 74

"Tâm tình của cô ấy cũng không tệ lắm, chúng tôi hẹn nhau ngày mai sẽ về nhà thăm mẹ."

Cố Minh Sâm còn cố ý nói dài giọng ra, quả nhiên hơi thở bên kia điện thoại dồn dập hơn : "Anh biết rõ bà ấy luôn làm khó Ôn Văn!"

"Hà? Có tôi ở đây anh không cần phải lo lắng đâu, tôi khẳng định sẽ bảo vệ cô ấy, không để cho cô ấy chịu một chút xúi âm ức nào."

Có hán anh mới càng thêm lo! Huống chi giọng điệu quan tâm của hán ta càng làm cho anh càng thêm nổi giận! Mà tức giận càng làm ảnh hưởng tới vết thương của anh, dựa vào đầu giường hít hà: "Thừa lúc tôi vắng nhà dám làm càn, khi trở về tôi sẽ không tha cho anh."

Với loại uy hiếp bằng miệng này vẫn là lần đầu tiên anh làm, nhưng tình huống dưới mắt, anh không thể trở về ngay lập tức. Mỗi lần nghĩ đến hai người sớm chiều bên nhau là tâm tình anh lại nóng như lửa đốt, mặc dù Ôn Văn cố gắng giải thích cô và Cố Minh Sâm không có gì nữa nhưng trong lòng anh vẫn khó chịu.

Đó là người đàn ông cô thầm mến nhiều năm, là người chồng cũ của cô, thật là khiến cho người ta bức mình.

Càng nghĩ càng giận, hình như là hấn cố tình, còn không nhanh không chậm nói: “Thời gian khôi phục của anh cũng phải mất hai đến ba năm, thời gian lâu như vậy, tôi không bảo đảm giữ được mình. Hơn nữa, quan trọng là tiểu Văn có đợi được anh hay không?”

Mi tâm Hạ Trầm nhủ lại, kiềm chế ném điện thoại: “Rốt cục cậu muốn nói cái gì?”

Cố Minh Sâm nghe ra giọng điệu anh nghiêng răng nghiêng lợi, cười đến nghẹn: “Anh nên chia tay đi, đáng lý ra không nên nói lúc này, nhưng tiểu Văn trở về Thanh Châu, khẳng định có một đồng người vội vã giúp cô ấy xem mắt. Hạ Trầm, không phải là tôi, thì cũng là người khác.”

Hạ Trầm càng tức giận, làm ảnh hưởng đến vết thương, nhưng anh không làm sao bình tĩnh được.

Lạc Chi Linh đẩy cửa đi vào chỉ thấy bộ mặt âm u khí lạnh của anh giống như muốn giết người, nhưng thấy anh chỉ chỉ tay, cô nhủ mày một cái đem khay thuốc vội chén nước đặt trên đầu giường.

“Tôi chính là muốn cho anh tỉnh lại, dưỡng thương cho tốt đi Hạ tổng. A, đúng rồi, Văn Văn mới đi tìm Tiêu Tiêu đây, không biết Tiêu Tiêu có đem chuyện của anh nói thẳng ra hay không, nếu lại hiểu lầm thì khổ.”

Cố Minh Sâm nghĩ tới giờ phút này người bên kia nhất định là thần hồn điên đảo, tâm tình lại trở nên cực tốt. Ôn Văn đã từng chịu nhiều uất ức như vậy, sao có thể để cho hấn dễ dàng ôm người đẹp về nhà được, huống chi Ôn Văn còn vì hấn hy sinh thân mình! Phải gây khó dễ cho hấn một chút mới được.

Cố Minh Sâm ngậm lấy điều thuốc rồi khởi động xe, lúc này mới nhàn nhã rời đi.

Ôn Văn không biết Cố Minh Sâm đã trêu đùa Hạ Trầm một phen, một đường chạy thẳng tới nhà Tiêu Tiêu, khi mở cửa Tiêu Tiêu cả kinh con người cũng muốn rớt ra ngoài: “Đã trở lại?”

“Tớ không yên tâm về cậu.” Ôn Văn nhìn cô một cái, quần áo bà bầu màu trắng, cái bụng đã nhô cao, tóc dài cũng bị cắt ngắn, xem bộ dạng này của cô chắc là cô rất thích đứa trẻ trong bụng. Ban đầu hai người vào bệnh viện là có ý đồ với Hạ Trầm, không ngờ đứa bé của cô không có, ngược lại Tiêu Tiêu không bao lâu lại thật sự mang bầu.

Số phận đúng là trêu đùa bọn cô mà.

Tiêu Tiêu nghênh đón cô vào nhà, còn muốn đi rót nước, Ôn Văn vội vàng ngăn cô: “Đừng khách sáo, tớ tự làm được.”

Mối quan hệ của hai người không cần phải nói nữa, nên Tiêu Tiêu cũng không miễn cưỡng nữa, ngồi trở lại trên ghế salon.

Ôn Văn trở lại, hai người nhìn nhau, Ôn Văn phát hiện sắc mặt Tiêu Tiêu không tốt. Cô trầm mặc chốc lát, không khỏi lo lắng hỏi: “Hấn đâu?”

Vừa vào cửa đã không thấy Hạ Uyên, theo tính tình của hấn, nếu Tiêu Tiêu mang thai tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm.

Tiêu Tiêu nghe lời này, đôi mắt vừa hơi đỏ lên: “Hấn ——”

Nhìn biểu hiện áp úng của Tiêu Tiêu, Ôn Văn thấy có cái gì đó không đúng, liền chìa bàn tay ra nắm lấy bàn tay Tiêu Tiêu phát hiện hoàn toàn lạnh ngắt. Tiêu Tiêu thụt tay lại, rồi mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Anh ấy tự thú rồi.”

Ôn Văn trừng mắt, không biết đối với loại chuyện này nên có phản ứng thế nào, Hạ Uyên sao có thể tự thú được? Đây đâu phải là tính cách của anh ta.

Tiêu Tiêu đưa tay vuốt ve bụng của mình, rừ mắt xuống, cười nhạt nói: “Cậu cũng biết anh ta đã làm ra loại sự chuyện gì, ban đầu đã tâm lớn như vậy, không chừa thủ đoạn nào làm nhiều chuyện sai trái, bây giờ bị như vậy cũng chỉ là gieo gió gặt bão thôi. Hấn có thể vì đứa bé mà ra đầu thú, ta cảm thấy cũng đủ rồi.”

“Cuối cùng tớ cũng không yêu làm người.” Tiêu Tiêu nói một câu cuối cùng rất vui vẻ, hơn nữa đáy mắt là tràn đầy hạnh phúc.

Ôn Văn không ngờ thời gian ngắn như vậy mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ban đầu cái chết của ông Hạ không minh bạch, còn có Hạ Phong xảy ra tai nạn xe, thậm chí Hạ Đình Diễm lại bị trúng độc. Cùng với tất cả chuyện mọi chuyện như vậy cũng biết kết cục của Hạ Uyên không tốt đẹp gì.

“Cái hấn muốn chính là Hạ thị, nhưng thế nào cũng không ngờ đến Hạ Trầm đã sớm phòng thủ trả đòn, Hạ thị có vấn đề, bây giờ bị tra ra được, nhưng đã không thể cứu vãn.”

Ôn Văn nghe Tiêu Tiêu kể lại bình tĩnh, trong lòng lại bất ổn, cô ban đầu cho là Hạ Trầm thất thế nên...nhất thời đồng tình phía kia, không ngờ anh còn có chiêu—— rút cùi dưới đáy nôi.

Cô không biết nên an ủi Tiêu Tiêu ra sao, thậm chí nói có chút không mạch lạc: “Hắn như vậy, vậy cậu, cậu định làm như thế nào?”

Tiêu Tiêu thờ dài, ngược lại giọng điệu thoải mái: “Không cần gấp gáp, cậu không phải lo lắng cho tó. Hạ Uyên đều đã an bài tốt rồi, rất nhanh mẹ sẽ tới, hơn nữa tó còn có cậu đây. Chưa tới hơn một nửa tháng, đứa bé sẽ ra đời, anh ấy đã vì tó và đứa bé đi đầu thú, mặc kệ mấy năm tó đều chờ anh ấy.”

Buổi nói chuyện kết thúc, trong lòng Ôn Văn chưa xót không dứt, nhưng là nói cho cùng Hạ Uyên đáng bị trừng phạt, đúng như Tiêu Tiêu nói, kết cục như vậy cho hắn mà nói đã là nhẹ nhất rồi.

-

Ôn Văn cùng Tiêu Tiêu ăn cơm nước xong, đợi cô ngủ trưa sau mới rời khỏi.

Lúc này Thanh châu cũng đã vô cùng nóng, cô mới vừa xuống lầu liền gặp được chiếc xe quen thuộc dừng ở ven đường, A Tước mở cửa xe xuống, đối với cô khẽ vuốt cằm: “Ôn Văn, đã lâu không gặp.”

Ôn Văn đi tới, A Tước đã mở cửa xe: “Hạ Trầm đã sắp xếp xong xuôi, hiện tại tôi đưa cô trở về?”

A Tước đưa cô đến nhà trọ, Ôn Văn nghi ngờ ngẩng đầu liếc nhìn, a Tước nói: “Ban đầu Hạ Trầm chỉ là lo lắng Hạ Uyên gây bất lợi cho cô, bây giờ cô có thể làm gì mình thích. Hạ Trầm bây giờ rất tốt, cô cứ yên tâm”

Ôn Văn liếc anh một cái: “Tôi tuyệt không lo lắng.”

A Tước ngẩn ra, mắt thấy Ôn Văn mở cửa xe lên lầu, vội vàng lại nhô người ra nhìn cô: “Cô Ôn, có phải vì chuyện của Tiêu Tiêu mà cô lại giận Hạ Trầm?”

Ôn Văn đột ngột dừng lại, suy nghĩ một chút lại đi trở về: “Tôi không đến nỗi không biết phân rõ phải trái như thế.”

“Vậy cô bây giờ?” Ngay cả hắn cũng đều nhìn ra cô mất hứng, có thể biểu lộ cảm xúc rõ ràng, xem ra là thật cực kỳ tức giận mới đúng.

Ôn Văn nhìn bộ mặt nghi hoặc của anh ta, cuối cùng vẫn không nói gì, thờ phỉ phò lên lầu, mở ra nhà trọ cửa chính, bên trong tất cả vẫn là như cũ. Đồ của cô cũng tất cả đều quy làm tại chỗ, giống như cô thật chỉ là đi ra ngoài du lịch một chuyến, hoặc là một giấc mộng mà thôi.

Ôn Văn đứng ở cửa trước, dùng sức cắn răng, nhìn một chút nước mắt liền không tự chủ được mà lại rơi xuống. Người đàn ông này thật sự quá ghê tởm, anh ta liên lạc với mọi người, duy chỉ có cô là không, còn thay cô đem tất cả mọi chuyện sắp xếp, nhưng làm nhiều như vậy, chính là không liên lạc cô.

Hắn sợ cô lo lắng, thế nhưng như vậy, cô sẽ lo lắng hơn mới đúng.

Hắn nhất định là yêu cô, nếu không làm sao sẽ thay cô an bài mọi chuyện.

Ôn Văn ép buộc mình đừng nghĩ loạn, nhưng một khi an tĩnh đầu óc có chút bị khống chế, chẳng lẽ anh ấy bị gãy tay gãy chân, không nghiêm trọng như thế chứ.

Sáng sớm ngày thứ hai ra khỏi cửa, Ôn Văn muốn đi xem tình hình của Lâm Cố Trân. Nhưng xuống lầu liền lại thấy a Tước rồi, anh ta giống như tài xế của cô, không biết lúc nào thì sẽ chờ ở chỗ này.

Ôn Văn đi tới, không nhận được than thở: “Làm sao anh lại tới, Hạ Trầm lại an bài cái gì?”

A Tước sắc mặt ngưng ngượng, có lẽ là bị vạch trần, sờ lỗ mũi một cái: “Tam ca sợ cô nhầm chán, cho cô một công việc, cô thấy thế nào?”

Tối hôm qua Ôn Văn có làm sơ yếu lý lịch, sáng sớm liền nghe được tin này, ánh mắt cô lóe lên.

A Tước vô cùng thành khẩn nói: “Ngần vạ lần cô đừng loạn tưởng, Tam ca cũng chỉ là hiểu rõ cô thôi.”

Ôn Văn trong lòng tức giận, nhưng lại không có chỗ phát tác, dứt khoát mở cửa xe khom lưng đi vào: “Được, đi xem một chút.”

A Tước từ kính chiếu hậu nhìn cô, lần nữa cảm thán tâm tư của phụ nữ đúng là thất thường khỏi động xe chở cô đến bệnh viện, Ôn Văn vô cùng quen thuộc cửa, đề ép huyết Thái Dương: “Hạ Trầm thật đúng là dụng khổ lương tâm”

Gân xanh trên trán cô đều giật giật, a Tước nhìn mà trong lòng run sợ, kỳ quái, loại thời điểm này không phải phụ nữ nên mừng rỡ mới đúng sao?

A Tước dĩ nhiên là đoán không ra tâm tư Ôn Văn, Ôn Văn giờ phút này thật là càng lo âu, thậm chí ở trong lòng nghĩ tới, hiện tại anh như thế nào sao lại sắp xếp mọi chuyện ôn hòa như vậy? ! Nếu không thế nào lại bù đắp cho cô mọi chuyện trước kia bị bỏ lỡ, giống như muốn tất cả khôi phục lại ban đầu, trong phim ảnh không phải đều diễn ra như vậy sao? Tất cả vẫn giống nhau, chỉ là chỉ thiếu đi một người thôi.

A Tước nhìn sắc mặt cô không hợp, châm chọc nói: “Hạ Trầm nói cô thích nghi môi trường khác rất kém.”

Ôn Văn nhìn A Tước một hồi, muốn nói lại thôi, vẫn là không có dũng khí hỏi ra lời, chính là sợ nghe được kết quả không tốt. Cô mở cửa đi ra ngoài, chỉ ném xuống một câu: “Anh đi trước đi, tự tôi có thể về được.”

A Tước nhìn bóng lưng cô rời đi, càng cảm thấy bản thân mơ hồ, chẳng lẽ phụ nữ lớn tuổi và nhỏ tuổi đều mừng như vậy sao? Về nhà phải hỏi Bái Bái.

Ôn Văn vào bệnh viện, mọi người đang quan sát cô, rõ ràng đã lâu không gặp rồi, nhưng tất cả mọi người giống như đang giả bộ mắt trí nhớ. Gặp mấy người quen cũng thân thiện cùng cô chào hỏi: “Bác sĩ Ôn Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Ôn Văn cũng chào hỏi lại, cái loại đó cảm giác quen thuộc lại trở về rồi, làm cô chút phấn khởi

Bác sĩ Mạnh thấy đáng vẻ nhiệt tình của cô, ông lại còn chủ động từ sau bàn công tác đứng lên, đi tới cùng cô bắt tay: “Tiểu Ôn, đúng là rất lâu đã không liên lạc, càng ngày càng đẹp.”

Câu nói này nghe giống như có chút nịnh nọt cô chút không quen, khóe miệng cô cười miễn cưỡng, vẫn lễ phép đáp lại: “Chủ nhiệm.”

Bác sĩ Mạnh cười khan nói: “Ai, không phải.”

Ôn Văn ngẩn ngơ, mắt nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới phát hiện ra phòng làm việc của ông đã trống không không ít, đồ vật cá nhân đều đang bỏ trong một thùng giấy, giống như muốn rời khỏi?

“Đây là?”

Trong đầu Ôn Văn có chút ý niệm mơ hồ, nhưng không xác định chắc chắn, quả nhiên bác sĩ Mạnh rất nhanh trung ra về mặt đau khổ nói: “Chuyện cô nghĩ việc, là ta xin lỗi cô. Chính ta tại này chính thức với người chịu nhận lỗi rồi, Tiểu Ôn, người đừng cùng ta so đo mới đúngTa chính thức nhận lỗi với cô, mong cô đừng so đo với ta.”

Ôn Văn chậm rãi lắc đầu: “Tôi không trách ông.”

Lăn lộn xã hội nhiều năm, cô lại không có chỗ dựa sau lưng, đối với các loại chuyện không công bằng này cô đã sớm biết nhưng không thể trách ai được, chỉ là dưới mắt, chẳng lẽ là Hạ Trầm?

Bác sĩ Mạnh cùng cô hàn huyên mấy câu, sau đó nói: “Căn phòng làm việc này là của tôi, hiện tại bị như vậy, nghe nói là đổi người khác rồi——”

Lúc Ôn Văn đi ra A Tước còn chưa đi, dựa vào bên cạnh xe hút thuốc lá, thấy cô ra ngoài đem khói về diệt, cư nhiên cũng không hỏi tới, chỉ là thân sĩ thay cô mở cửa xe: “Còn đi đâu sao?”

Ôn Văn rút cuộc không nhịn được nữa, hai ngày nay tâm tình bị đè nén đột nhiên bộc phát ra: “Phùng Tước, anh nói thật cho tôi biết, Hạ Trầm bây giờ thế nào?”

A Tước bị bộ dạng sắp khóc của cô làm cho hết hồn, Hạ Trầm làm ra chuyện gì sao mà người phụ nữ này lại có phản ứng vậy đây!

Hắn chậm nửa nhịp hỏi: “Có ý gì?”

“Anh ấy sắp chết phải không?”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 75

“Chết, đã chết?”

Sau khi sững sờ qua đi, A Tước chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, thì ra lối suy nghĩ của người phụ này vẫn không đuổi kịp tiết tấu của anh, khó trách những lời đáp lại đều kỳ kỳ quái quái. Nhưng mà anh ta cũng không cười, bởi vì những thứ này đủ để nhìn ra Ôn Văn để ý Hạ Trầm bao nhiêu, thậm chí còn cảm thấy bộ dáng ngốc nghếch của người phụ nữ này cũng rất đáng yêu.

Anh ta ho khan một tiếng, vô cùng cẩn thận nói: “Anh ba sẽ không chết, bác sĩ Ôn cô suy nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy thì vì cái gì mà ngay cả điện thoại anh ấy cũng không gọi cho tôi?” Thậm chí bên trong câu nói này còn lộ ra một chút uất ức.

A Tước khẽ nhếch môi mỉm cười, bộ dáng kia giống như là Ôn Văn lấy cái gì ra bức bách cũng sẽ liều mạng không chịu khuất phục. Cô hung hăng lườm anh ta, đã vậy người đàn ông xưa nay chất phác này còn thông thạo né sang chuyện khác: “Không phải cô muốn đi gặp Lâm phu nhân đó sao, đồ đạc tôi đều chuẩn bị ổn thỏa hết rồi.”

“.....”

“Anh ba nói, cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu, tôi đưa đồ xong thì sẽ rời đi, không quấy rầy các người.”

Tư thái muốn đi gặp mẹ vợ ấy làm cho Ôn Văn càng không thể nói gì thêm, mọi người không ở nơi này, qua tặng đồ để làm chi? Dùng sức đè lại gân xanh sắp đứt trên trán, cô nhún vai nói: “Vậy anh nói cho tôi số điện thoại của anh ấy, tôi tự mình gọi tới.”

A Tước khó xử cau mày: “Bác sĩ Ôn, cô có gọi thì anh ba cũng không có cách nào nhận.”

Ôn Văn hoài nghi nhìn anh ta, cái gì gọi là không có cách nào nhận, vậy anh ta liên hệ với bọn họ bằng cách nào?

A Tước sống chết không chịu nói thêm điều gì, Ôn Văn cũng không trông cậy vào anh ta sẽ nói thẳng ra, lời này ít nhiều cũng có tác dụng làm cho cô thoải mái hơn, vì vậy nói: “Được rồi, dù sao sau này Hạ Trầm ngân lần đừng thấy hối hận.”

A Tước nhìn bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của cô, đáy lòng lặng lẽ đổ mồ hôi lạnh thay Hạ Trầm, chỉ sợ sau khi anh ta trở về, ngày trôi qua sẽ không quá tốt.....

-

Sau đó đi gặp Lâm Hữu Trân, nửa năm rời đi này tâm tình của Ôn Văn đã bình phục rất nhiều, cuối cùng có thể ôn hòa nhã nhặn đối diện với người mẹ đã từng vứt bỏ mình.

Lúc trước Lâm Hữu Trân bỗng nhiên trở về, gây cho cô chấn động không thể coi là nhỏ, khi đó dù cho như thế nào đều không thể tha thứ. Cộng thêm trong khoảng thời gian đó cô còn gặp thêm vài chuyện, tâm tình thật sự rất áp lực, đối xử với người khác và công việc đều quá mức gay gắt.

Từ sáng sớm Lâm Hữu Trân đã biết được tin tức cô về nước, đối với việc cô đến thăm liên vui sướng không thôi, sau khi ngồi xuống vẫn tiếp đón cô uống trà, trên bàn còn bày rất nhiều trà bánh.

“Những thứ này đều là món con thích ăn khi còn bé.” Trên mặt bà rõ ràng có cảm xúc lấy lòng, đáy mắt còn có vài phần vô cùng cẩn thận.

Ôn Văn nhìn đồ ăn trước mặt, màu sắc rực rỡ vô cùng đẹp mắt, khi còn bé điều kiện trong nhà không tốt, mỗi lần cha mua đồ ăn trở về cô đều kích động ôm hôn ông.

Nhớ tới cha, tâm tình của cô lại nặng nề.

Có lẽ Lâm Hữu Trân cũng đoán được tâm tư của cô, vội dõng trọng tâm câu chuyện đi: “Chuyện của Hiền Thanh, mẹ đã nghe nói.”

Ôn Văn gật đầu: “Hiện giờ anh ta đang nhận trị liệu, kỳ thật với anh ta mà nói lại là chuyện tốt.”

Thấy Lâm Hữu Trân kì lạ không nói tiếp nữa, Ôn Văn nghi ngờ nhìn bà một cái, lúc thấy bà ngẩng đầu lên một lần nữa thì hốc mắt đã đỏ: “Tiểu Văn, mẹ có lỗi với con. Những lời này mẹ luôn không có mặt mũi nói ra, nhưng nếu không nói, có lẽ cả đời con cũng sẽ không tha thứ cho mẹ.”

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm mẹ con hai người nói đến chuyện này một cách thẳng thắn, Ôn Văn lựa chọn trầm mặc, còn Lâm Hữu Trân thì hơi có chút kích động: “Khi đó mẹ còn trẻ tuổi, lòng tham hư vinh quá mạnh mẽ, một lòng hướng tới cuộc sống giàu có an nhàn, mẹ sợ khổ.....”

Nói đến đây chính bà cũng nghẹn lời, nhìn sắc mặt Ôn Văn, không phát hiện ra có điểm nào không thích hợp mới tiếp tục nói: “Khi đó mẹ nghĩ là, chờ mẹ yên ổn một thời gian sẽ đón con qua. Sau khi mẹ làm lao động xuất ngoại, nơi đầu tiên phục vụ chính là nhà họ Chu, cha của Hiền Thanh đối đãi với mẹ vô cùng tốt, rồi sau đó, hai người chúng ta ở cùng một chỗ.”

Bà dừng một chút, khó khăn nuốt nước miếng một cái, những lời tiếp theo vô cùng khó khăn mới bật ra khỏi miệng: “Ông ấy đối xử với mẹ rất tốt, nhưng mà chỉ có một yêu cầu, sau khi kết hôn không thể có đứa nhỏ. Ông ấy rất thương Hiền Thanh, bởi vì bình thường ông ấy có quá ít thời gian để chăm sóc cho cậu ấy, cho nên mới dùng yêu cầu này để hà khắc với chính mình. Mẹ, mẹ không thể đón con qua, thậm chí cũng không dám nói cho ông ấy biết sự tồn tại của con.”

Lâm Hữu Trân nói vô cùng cẩn thận, nói đến nói đi cũng biết là lấy cớ cho sự ham mê hư vinh của mình, sợ Ôn Văn tức giận, càng sợ trong lúc tức giận cô sẽ sắp cửa rời đi. Nhưng cô chỉ im lặng ngồi ở đó, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa từng thay đổi.

Lâm Hữu Trân nói xong, ngược lại càng thấy không yên: “Tiểu Văn, thật ra không có một ngày nào mẹ không nhớ đến con. Lúc mẹ ở cùng một chỗ với Hiền Thanh, những lời tán gẫu đều nhắc đến con.”

“Hiền Thanh quá hướng nội, cho nên mẹ mới dám nói với cậu ấy mọi thứ. Cậu ấy không thường nói chuyện, chỉ biết nghe, mẹ nấu cho cậu ấy món ăn mà thường nấu cho con ăn, mua đồ chơi con thích cho cậu ấy, kể những câu chuyện cổ tích mà con thích nghe cho cậu ấy, kể lại những chuyện mà hồi bé

con thường làm, còn miêu tả bộ dáng của con cho cậu ấy nghe. Mẹ mang những gì nợ con, đều bù lại trên người cậu ấy, nhưng mà trong lòng vẫn không được giải thoát, mỗi ngày mẹ đều nhớ đến con --”

Thì ra là thế, có lẽ cô ảnh hưởng đến thời thơ ấu của Chu Hiền Thanh quá sâu, cho nên anh ta mới có thể bệnh hoạn chấp nhất với cô như vậy. Trong lòng không phải không có dao động, nhưng Ôn Văn vẫn không biết nên đáp lại như thế nào, cho dù đã từng khuyên bản thân mình nên tha thứ, đòi người cũng chỉ vài chục năm ngắn ngủi, nói thế nào đi chăng nữa đây cũng là người thân cuối cùng của cô.

Nhưng chữ đến bên miệng lại không thể nào nói ra chữ , “Mẹ mẹ” Hai chữ này đối với cô mà nói là rất xa lạ.

-

Lâm Hữu Trân nâng tay che mặt, cúi đầu khóc nức nở: “Mẹ biết không thể bù lại, mặc kệ mẹ có làm cái gì, những đau khổ mà mấy năm nay con nếm qua đều không thay đổi được. Hơn nữa bởi vì quan hệ của mẹ, mới làm cho cho Hiền Thanh trở nên như vậy..... Mẹ thật sự xin lỗi con, tiểu Văn, nhưng mà mẹ vẫn hy vọng lúc mẹ còn sống con có thể tha thứ cho mẹ.”

Lâm Hữu Trân khóc đến không thở ra được, như vậy thật sự rất khó coi, Ôn Văn cầm khăn tay đưa cho bà. Lâm Hữu Trân nắm tay cô không buông lỏng, nói: “Tiểu Văn, trong lòng con còn oán mẹ đúng không? Mấy năm nay, thậm chí nửa năm con rời đi này, mỗi ngày lương tâm mẹ đều bất an, không lúc nào được sống yên ổn. Thậm chí mẹ cũng không dám ngủ, mỗi buổi tối đều mơ thấy cha con.”

“Mấy năm nay, mẹ vẫn thường mơ đến ông ấy sao?” Ôn Văn hạ mắt nhìn ngón tay của mình, như thể ní non nói ra, “Những năm mới lớn, mỗi ngày con đều mơ mẹ thấy cùng cha. Mỗi ngày đều hy vọng đây chính là giấc mộng, khi tỉnh lại thì cha vẫn còn sống, mẹ cũng vẫn còn ở đây.”

Lâm Hữu Trân nghe những lời này, tim như bị đao cắt, bà biết trong lòng con gái có oán hận, dù cho ai đã trải qua những chuyện này, cũng không thể tùy tiện nói mấy câu là có thể tha thứ. Bà càng thêm nghẹn ngào, lại không có mặt mũi nào nói ra được câu xin tha thứ một lần nữa.

Ôn Văn nhét khăn tay vào trong tay bà, tự nhiên lại cười: “Sau này từ từ nhận ra sự thật, mẹ thật sự không cần con nữa, cha cũng không có khả năng sống lại, người con có thể dựa vào, chỉ còn có chính mình.”

Lâm Hữu Trân nghe xong những lời nói của cô mà mặt nóng bừng, đến một chút ý tứ chỉ trích bà Ôn Văn cũng không có: “Hận cũng hận qua, cũng không có thời gian suy tính về những thứ này. Con muốn cố gắng học tập, muốn học để trở nên hiểu chuyện, đã bị bức bách mà phải trưởng thành sớm, những thứ muốn học nhiều như vậy, làm sao còn có thời gian hận mẹ? Sau đó mấy năm, con cũng sắp không thể nhớ nổi bộ dáng của mẹ rồi.....”

Lời này không thể làm cho Lâm Hữu Trân dễ chịu hơn, ngược lại hốc mắt càng thêm chua xót: “Tiểu Văn.”

Ôn Văn thở dài: “Giống như hiện tại, con cũng không hận mẹ, nhưng muốn nói tới cảm tình, nhiều năm trôi qua như vậy, thật sự rất khó để không có chút ác cảm nào.”

Khi đó rời khỏi Thanh Châu mang theo vô vàn cừu hận, rồi khi trở về, sau khi buông bỏ khúc mắc tâm tình trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ngay cả cuộc sống đều dường như trở nên nhẹ nhàng hơn không ít.

Công việc bắt đầu tiến hành đầu vào đây, chuyện vui vẻ nhất là mỗi tuần cùng Tiêu Tiêu đi làm kiểm tra cho thai nhi và tham gia lớp học làm mẹ. Những người khác đều là hai vợ chồng, chỉ có các cô là hai người phụ nữ đi cùng nhau.

Thời gian lâu, những cặp vợ chồng xung quanh đều nhìn hai cô với ánh mắt quái dị, Tiêu Tiêu nghẹn cười, luôn trêu ghẹo sau lưng: “Sẽ không phải nghĩ hai ta là kiểu đó đấy chứ?”

Ôn Văn cũng cười, ôm cô hôn một cái: “Vậy hãy để họ nghĩ vậy đi.”

Tiêu Tiêu lắc lắc đầu, nhưng khóe miệng cũng không che giấu được ý cười: “Nghe nói về sau Hạ Uyên cao hứng đến hồng rồi, ngay cả việc mình mang thai anh ấy cũng không cảm thấy an toàn, cậu nói tại sao lại có người đàn ông không đáng tin cậy như vậy.”

Thật sự Ôn Văn không tưởng tượng ra được Hạ Uyên lại có ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ như vậy, phối hợp đưa ra kết luận: “Thật sự không đáng tin cậy, cậu đều đã béo thành như vậy rồi, đáng lẽ anh ta phải tăng lòng tin ở cậu mới đúng chứ.”

Tiêu Tiêu sùng sốt, lúc này mới hiểu được cô bạn đang trêu chọc cô, hung hăng trừng mắt liếc cô một cái: “Lúc cậu mang thai nhất định mình sẽ chụp được tám ảnh mà cậu béo nhất!”

“Cám ơn, nhất định lúc mình béo nhất cũng sẽ không vượt qua được cậu.”

“Cậu biết được sao? Mình cảm thấy nhất định Hạ Trâm sẽ nuôi cậu thành heo.”

“.....”

Hai người vẫn giống như trước kia, vô tâm vô phách cười hi hi ha ha. Dường như tâm tình Tiêu Tiêu không chịu nhiều ảnh hưởng khi Hạ Uyên không ở bên cạnh, nhưng mỗi khi Ôn Văn nhìn thấy cô thất thần khi nhìn vợ chồng người khác ở khoa phụ sản, trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Cô thấy may mắn vì chính mình đã trở lại, chỉ sợ đời này thời khắc gian nan nhất của Tiêu Tiêu cũng chính là hiện tại, đây là chị em tốt nhất của cô, nếu bởi vì Hạ Trâm mà bỏ lỡ, nhất định sau này cô sẽ hối hận áy náy.

Bỗng nhiên Ôn Văn có phần hiểu ra ý tứ của Hạ Trầm, có lẽ lúc trước không phải là muốn giam cầm cô, mà chính là đặt mình vào hoàn cảnh của cô để suy nghĩ cho cô, không hy vọng sau này cô mang theo tiếc nuối.

Người đàn ông này, thật sự là để cho cô phải tức giận lại luôn không thể nổi giận được.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 75.2

Editor: Linh Đang

Cách ngày dự sinh của Tiêu Tiêu càng gần, Ôn Văn lại có thể khẩn trương hơn cả cô, sáng sớm đã cùng mẹ Tiêu chuẩn bị tốt đồ để đi sinh, còn mua không ít đồ dùng trẻ con. Phòng cho trẻ con Hạ Uyên đã sớm chuẩn bị tốt, cho nên đồ bọn họ mua cũng chỉ là những thứ lặt vặt thôi.

Ôn Văn nhìn chằm chằm những thứ đáng yêu này lòng dần dần tan chảy, càng xem lại càng thích, cầm lấy một đôi giày vô cùng dễ thương của trẻ con liền yêu thích không buông tay. Mẹ Tiêu nhìn thấy vậy không ngừng cười: “Ôn Văn, nếu thích cũng mau chóng sinh một đứa, tuổi con cũng không còn nhỏ.”

Mẹ Tiêu không biết chuyện của cô cùng Hạ Trầm, chỉ mơ hồ nghe nói cô có bạn trai, bà già rồi nên nói chuyện trực tiếp, chưa nhìn qua biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Ôn Văn nghe xong ngẩn người, khỏe môi vẫn giữ nụ cười yếu ớt: “Không vội.”

“Các con đó, khi tuổi còn trẻ cứ nói không vội không vội, chờ khi lớn tuổi hơn đã có thể nguy hiểm” Bà cụ nói dông dài rồi đi vào nhà bếp, miệng còn đang lẩm bẩm

Tiêu Tiêu chậm rãi thông thả đỡ bụng đi tới, lay lay cánh tay cô: “Văn chưa có tin tức của Hạ Trầm sao?”

Hiện giờ cứ nhắc tới cái tên này là đầu của Ôn Văn lại đau, cơ thể khẽ dựa ra sofa đằng sau “Có thể đổi đề tài không?”

Tiêu Tiêu bị cô chọc cho cười: “Thế nào, anh ta không gọi điện nên cậu tức giận như vậy? Mình cũng không biết tiểu Văn của chúng ta lại dính người như vậy.”

Ôn Văn đang ngồi sofa bỗng giật bắn người, cắn chặt răng lên án nói: “Dù sao cũng không liên lạc với mình, nếu là cậu thì cậu có biết anh ấy đang làm gì không?”

Mấy ngày hôm trước hình như nhắc tới tên của người đàn ông này cũng không nóng nảy như vậy, Tiêu Tiêu nhất thời nghẹn lời, khó hiểu hỏi lại: “Để làm gì?”

Ôn Văn nhớ đến mà đầy đầu hắc tuyến: “Ông già ấy để cho Phùng Tước theo mình đã không nói, đã vậy còn tra xét người xung quanh mình một lần. Chỗ bọn mình có một bác sĩ thực tập mới tới, người ta cùng mình ăn cơm chung ở căng tin hai lần, hôm sau đến chuyện lúc nhỏ tuổi của người ta cũng bị moi ra.”

Ôn Văn vô cùng uể oải, bây giờ tất cả mọi người khác giới ở bệnh viện đều tránh xa cô, chỉ sợ chính mình có chút không đứng đắn sẽ bị moi chuyện khi còn nhỏ ra. Tuy rằng không tiếp xúc hòa thuận với những người đàn ông này với cô mà nói không có ảnh hưởng gì, nhưng rất ảnh hưởng tới công việc hàng ngày!

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhũn mảy, Ôn Văn lại tiếp tục đẩy lòng căm phẫn: “Mình đến nhà họ Cố ăn cơm, anh ấy lại có thể để cho A Tước chuẩn bị rất nhiều quà mang qua, còn nói cảm ơn người ta đã chiếu cố mình. Cậu nói, người không ở đây, tại sao lại có thể có cảm giác tồn tại mãnh liệt như vậy?”

Tiêu Tiêu nhìn bộ dáng Ôn Văn tức giận đến hai má phình ra, rốt cuộc không nhìn được “Phụt” bật ra một tiếng cười, nếu không phải bụng cô quá lớn, có lẽ sẽ cười đến tiền hậu ngưỡng. (đại khái là cười lăn bò ra)

Sau khi bị cô bạn cười nhạo sắc mặt của Ôn Văn càng ngày càng cứng ngắt, dĩ nhiên cuối cùng vẫn có chút không kiềm chế được mà cười ra tiếng: “Đã lớn tuổi, thật ầu trĩ.”

Chính cô cũng biết, nói những lời trong lúc bức mình, nhưng thật ra trong lòng vẫn thấy rất ngọt ngào, người đàn ông này đang dưỡng thương, nhưng dường như cả trái tim không một giây phút nào không đặt trên người cô.

Cô cũng sẽ không suy nghĩ lung tung làm cho anh phân tâm như trước đây, sau khoảng thời gian lâu dài, cũng tự nhiên bình tĩnh lại. Huống chi có Tiêu

Tiêu ở đây, cuộc sống cũng không quá khó khăn như vậy.

-

Tiểu bảo bối rất biết chọn thời gian sinh ra, ngày mà Tiêu Tiêu đau bụng sinh không chịu được đó, vừa lúc là Trung thu. Lúc đó Ôn Văn cũng vừa mới ăn tết ở nhà họ Tiêu, cảm thấy có chút không thích hợp, lập tức bình tĩnh lái xe đưa người tới bệnh viện.

Việc Tiêu Tiêu sinh không tính là thuận lợi, đau bụng khoảng tám giờ. Toàn bộ quá trình sinh đều được chụp lại, đây là yêu cầu của Hạ Uyên, nghĩ đến mà cũng lòng chua xót, tất cả những gì có liên quan đến đứa nhỏ anh ta đều bỏ lỡ.

Ôn Văn giúp đỡ quay chụp, trong quá trình chụp không thể không cảm thán phụ nữ đều là những người vĩ đại mà kiên cường, thời khắc mà sinh mệnh bé nhỏ được sinh ra, cũng giống như là đi dạo một vòng quanh quỹ môn quan.

Mẹ Tiêu ở phòng ngoài phòng sinh tự nhiên khóc, nói đứt quãng: “Lúc đi sinh con bé vẫn còn nhớ rõ tình hình lúc đó, chẳng mấy chốc, vậy mà con bé đã làm mẹ rồi.”

Ôn Văn nhìn người mẹ già đã tuổi xế chiều, vươn tay ôm đầu vai đơn bạc của bà, mũi đau xót, không nhìn được cũng nghĩ đến Lâm Hữu Trân.

Nghe ba nói qua, năm ấy Lâm Hữu Trân sinh cô cũng đau trong phòng sinh mười mấy giờ, lúc ấy bà kiên trì muốn sinh tự nhiên, chỉ sợ sau khi mổ sẽ ít sữa, tội nghiệp cho đứa nhỏ.

Cô thu lại nỗi lòng, tâm tình lại trở nên phức tạp.

Sau khi sinh xong Tiêu Tiêu mệt mỏi nên ngủ đi, Ôn Văn nhìn tiểu bảo bối đang ngủ trên giường, ngón tay nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ của em bé, thật mềm, mềm đến nỗi sợ mình cầm vào sẽ làm đau bé con.

Khi cô rời khỏi bệnh viện, đứng ở cửa chần chừ một lúc nhưng vẫn nhấn cho Lâm Hữu Trân một tin nhắn ngắn, một câu rất đơn giản: Ngày mai nhiệt độ hạ, nhớ phải mặc nhiều quần áo.

Đòi người chính là như vậy, tha thứ hay không nên tha thứ cũng từ chính những lúc như vậy mà sáng tỏ hơn.

Từ sau khi Tiêu Tiêu sinh con, trừ bỏ công việc thì phần lớn thời gian Ôn Văn đều vây quanh đứa nhỏ, cuộc sống của cô rất đơn giản, hầu như không có phạm vi giao tiếp lớn. Hơn nữa Hạ Trầm giữ cô rất chặt, ngay đến việc làm quen kết bạn cũng không dễ dàng.

Đơn giản như hiện tại tất cả tâm tư của cô đều đặt trên người tiểu bảo bối, mỗi ngày đều chạy đi chạy lại trong nhà Tiêu Tiêu, nhưng thật ra có hôm a Tước kì kỳ quái quái hỏi cô: “Bác sĩ Ôn, hình như gần đây cô không hỏi thăm tình hình của anh Ba thì phải.”

Ôn Văn khó hiểu nhìn anh ta: “Tôi hỏi thì anh cũng không nói mà.”

Tuy rằng là tình hình thực tế, nhưng a Tước vẫn cảm thấy không quá thoải mái, nghe nói hai người xa cách nhau lâu thì tình cảm sẽ phai nhạt, huống chi trước khi hai người này chia tay còn có một khoảng thời gian không hoàn hợp.

Anh ta nhìn Ôn Văn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì nữa.

-

Sau khi sinh đứa nhỏ cũng lớn rất mau, chẳng mấy chốc mà tiểu tử kia đã được bảy tháng, bộ dáng mập mạp trắng hồng vô cùng xinh đẹp, đều nói con gái giống cha, cho nên trên mặt tiểu tử kia có vài phần bóng dáng của Hạ Uyên. Khuôn mặt của Hạ Uyên âm nhu (âm=nham hiểm âm độc, nhu=nhu hòa), gần như có thể tưởng tượng đứa nhỏ này lớn lên tuyệt đối sẽ là một mỹ nhân bại hoại.

Mỗi lần Ôn Văn ôm đứa nhỏ đều không buông tay được, vừa lúc hôm nay Tiêu Tiêu phải đến tạp chí một chuyến, cô liền giúp đỡ trông đứa nhỏ.

Mẹ Tiêu cũng về quê để làm việc, nơi này của Tiêu Tiêu thật sự trở nên rối loạn, cái bím cuối cùng của tiểu tử kia đã dùng rồi, Ôn Văn phát hiện tìm khắp cả nhà cũng không ra cái mới. Cô đành phải mang theo đứa nhỏ đi ra cửa siêu thị mua đồ, không phải lần đầu tiên tiểu tử kia ra ngoài, nhưng là vẫn là mờ to mắt quan sát xung quanh.

Ôn Văn tìm bím cho trẻ con ở gian hàng giữa, nhìn thấy nhân viên tiếp thị liền hàn huyên vài câu, khi đối phương biết đứa nhỏ không phải là của cô, vừa xấu hổ vừa cảm thấy ngoài dự đoán: “Nhìn cô hiểu biết với trẻ con như vậy, tôi còn nghĩ đến..... Thật sự là ngại quá.”

Nhân viên tiếp thị giúp cô bỏ bím đã chọn vào xe mua đồ, lúc này mới mỉm cười rời đi, Ôn Văn đưa tay nheo gò má mím mím của tiểu bảo bối, có chút buồn bực: “Di cũng muốn sinh lắm, đáng tiếc ba của đứa nhỏ còn chẳng biết là đang ở đâu?”

“Nếu em muốn sinh, đêm nay có thể.”

Ngữ điệu quen thuộc cùng giọng nói trầm thấp, còn có giọng điệu lưu manh kia, rõ ràng chính là người đó, nhưng Ôn Văn cứng đờ tại chỗ cũng không dám quay đầu lại. Trước kia cũng đã không ít lần ảo tưởng đột nhiên người này xuất hiện ở trước mắt mình, thậm chí mỗi lần đều đã dừng lại và nhìn trong đám người xung quanh, nhưng mà..... Số lần thất vọng nhiều lắm.

Cô có thể tỉnh tường cảm thấy phía sau có người, lồng ngực cứng rắn áp sát vào, cánh tay kiên cố mà hữu lực ôm ngang vòng eo của cô, hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai, vẫn là giọng nói chậm rãi của anh truyền tới: “Tiểu Văn, là anh.”

Ôn Văn cảm thấy tim mình như đang ngừng lại, đầu óc trống rỗng, giống như toàn thế giới đều yên lặng chỉ còn giọng nói của anh.

Cảm giác được thân thể bị trở mình xoay qua chỗ khác, cuối cùng chống lại đôi mắt thâm trầm mà đen láy, anh thâm tình nhìn chăm chú vào cô, giống như muốn mang những thứ đã đánh mất từ trước tới nay về để bù đắp. Ôn Văn ngơ ngác nhìn, không có phản ứng gì, thậm chí không biết giờ phút này trên mặt mình đang biểu lộ cái gì, nhất định sẽ vô cùng buồn cười đấy.

Hàng mi anh tuấn của anh hơi hơi nhúu lại, ngón tay chậm rãi lướt qua gò má cô, nghiêng người cúi xuống ôm cả cô và đứa nhỏ vào lòng, cùng với đó là cú đầu than nhẹ một tiếng: “Khóc cái gì, không thấy được em, làm sao anh bỏ đi để tìm cái chết được.”

Lúc này Ôn Văn mới cảm nhận được mặt mình đang ướt, cho tới bây giờ tuyến lệ của cô cũng không quá phát triển, nhưng tại sao từ khi gặp gỡ người đàn ông này lại không ngừng khóc vậy.

Cảm thấy mình đang thất lễ, cô lau mũi lung tung, sau đó nhả mặt không vui đẩy anh ra. Nhưng trong lòng cô còn ôm đứa nhỏ, sức lực cũng không đánh lại anh, thử vài lần cũng vô dụng, thẳng thắn gắng gượng nói: “Buông tay.”

Đột nhiên thân thể Hạ Trầm có chút cứng ngắc, nhưng vẫn bướng bỉnh không buông tay: “Anh yêu em.”

Ôn Văn sùng sốt một chút, đây là lần đầu tiên anh nói ba chữ này, nghe vào trong tai, cuối cùng cũng nổi lên một vòng gợn sóng, nhưng mà dù vậy trong lòng vẫn thấy hơi giận, hung hăng đụng đầu vào ngực anh: “Đừng tưởng rằng nói lời ngon tiếng ngọt em sẽ tha thứ cho anh, Hạ Trầm, những chuyện anh hại em khổ sở, mỗi lần em đều nhớ kĩ.”

Hạ Trầm cúi đầu nở nụ cười, mặc cho lồng ngực đang không được yên ổn: “Về sau đòi từng món một, em muốn đòi như thế nào, anh đều tùy em.”

Vô lại.

Ôn Văn chỉ cảm thấy ngực vừa trướng vừa đau, quá khó tiếp thu rồi, không nhìn ra anh thấy khó chịu, nhưng nhìn thì lại cảm thấy đau. Trong lòng cô tủi thân, cuối cùng túm một góc áo khoác của anh mắng ra tiếng: “Tại sao lại có người đàn ông hư hỏng như anh, rõ ràng đều là anh không tốt, vì cái gì khổ sở cũng là em. Anh trở về làm cái gì!”

Anh đè lại cái gáy của cô, giọng nói nhỏ hơn, nhẹ nhàng an ủi cô: “Là anh không tốt, đừng dọa làm đứa nhỏ giật mình.”

Xem đi, anh liên tục chọn đúng lúc để tính kế cô, biết là trước mặt đứa nhỏ cô không thể phát tác! Cô nổi giận đừng đừng nhìn anh, cuối cùng không thể nhịn được nữa kiễng mũi chân cắn vào cằm anh một cái.

Đến cả lồng mày anh cũng chưa nhăn một chút nào, đã vậy còn cười, khuôn mặt tràn đầy cưng chiều dùng ít sức nâng thất lưng cô lên. Chờ cô nổi giận xong, liền cười tủm tỉm hỏi: “Vừa thấy mặt đã nhiệt tình như vậy, hương vị thế nào?”

Câu nói cuối cùng của anh vô cùng ái muội, Ôn Văn cảm thấy được tay anh không thành thật, tức giận đưa tay đẩy ra, mặt cũng không tự chủ mà đỏ lên.

“Không được tốt lắm!” Cô vẫn không chịu khuất phục đáp lại một câu, đẩy xe đồ về đi phía trước.

Mấy ngày nay những nhớ nhung cùng ủy khuất trong thời khắc nhìn thấy anh đã bộc phát ra, Ôn Văn biết chính mình tùy hứng, nhưng mà có thể để cho cô tùy hứng không hề cổ kị một lần, cũng chỉ có người đàn ông này.

Hạ Trầm bước lại gần, một tay tiếp nhận đẩy xe, một tay kéo cô lại: “Anh sợ em đã quên anh, lại sợ em yêu thương người khác, mỗi ngày nhìn ảnh chụp của em mà lại không được hôn không được sờ, làm sao anh có thể qua được đây.”

Ôn Văn bị lời nói thật lòng từ xương tủy của anh làm cho hai gò má đỏ lên, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một câu: “Già mồm át lễ phải.”

Hạ Trầm hơi nhướn mày, cúi người đè thấp giọng nói bên tai cô: “Oan ức của tiểu Văn nhà chúng ta, anh đều biết, đây đều là những gì anh hay nghĩ đến.”

“Không biết xấu hổ.” Ôn Văn càng mắng thì bộ dáng anh càng vui vẻ, cũng không bận tâm đến việc cô đang ôm trẻ con trong ngực, tự nhiên hôn xuống trong khi cô đang còn giữ tư thế ngửa đầu nhìn anh.

Như là thủy triều mãnh liệt, trong nháy mắt anh đã bao phủ lấy cô, bá đạo ôm cô, bắt cô phải hé ra cái miệng nhỏ nhắn để thưởng thức một lần, còn ý do chưa hết đã muốn tiếp tục.

Da mặt Ôn Văn không dày bằng anh, gầy dựa một lát, cúi thấp đầu để tránh ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh: “Chờ lúc trở về sẽ tính sổ tiếp với anh!”

Hạ Trầm gật gật đầu, khoe môi hàm chứa ý cười sâu sắc: “Thì ra phương thức tính sổ của tiểu Văn không thích hợp với thiếu nhi, chỉ thích hợp tiến hành ở nhà. Nhất định anh sẽ biểu hiện thật tốt, để không làm cho em thất vọng.”

Người này còn có thể không biết xấu hổ như thế sao? Ôn Văn tức giận đến muốn nổi điên, dứt khoát vứt xe lại cho anh đẩy rồi đi thẳng về phía trước.

“Rốt cuộc vết thương của anh là thế nào?” Đạo quanh một vòng. Ôn Văn vẫn không nhìn được truy hỏi người bên cạnh cô, cô quan sát một lúc cũng không nhìn ra anh xảy ra vấn đề gì, cũng không biết có phải bị nội thương hay không, có thể có di chứng hay không.

Hạ Trầm nhìn cô một cái, khóe môi giật giật, nhưng lại mỉm cười: “Dù sao cũng không ảnh hưởng đến việc sinh đứa nhỏ.”

Ôn Văn liếc mắt xem thường, rõ ràng không để ý tới anh.

Thời điểm tính tiền cô ôm đứa nhỏ chờ ở phía sau, Hạ Trầm hơi hơi rũ mắt, lúc này cô mới can đảm đánh giá anh từ đầu đến cuối. Anh gầy, cũng tiêu tụy hơn trước kia rất nhiều, vừa rồi lúc đi đường phát hiện bước chân của anh chần chờ, lúc trước hẳn là bị thương nặng ở chân. Ngũ quan sắc bén cũng trở thành có chút gì đó không giống với lúc đầu, nhìn kỹ phía dưới, phát hiện ra chỗ thái dương của anh lại xuất hiện mấy cái tóc bạc không dễ phát hiện.

Cô không kim lòng được đi về phía trước một bước, vậy mà lại phát hiện ra phía tai phải của anh có một thứ đồ kim loại nhìn rất quen.....

“Tiền sinh, tổng cộng là ba trăm mười tám đồng.”

Sau khi Hạ Trầm sừng sốt mới mở ví tiền ra, bỗng nhiên Ôn Văn đi tới, đưa tay cầm lấy tiền của anh: “Để em làm cho.”

Người đàn ông nhìn một loạt hành động của cô, vươn tay sờ sờ máy trợ thính ở tai, hiểu ý khẽ cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 76: Bạc đầu không chia lìa (1)

Đối với việc bỗng nhiên Hạ Trầm xuất hiện, ngoại trừ lúc ban đầu Tiêu Tiêu có vài phần không được tự nhiên ra, những thời điểm khác đều ứng đối khôn khéo. Mấy người cùng nhau dùng qua bữa tối, Ôn Văn cùng Hạ Trầm nói muốn rời đi, lúc này hai người mới có cơ hội ở chung.

Đến bãi đỗ xe dưới lòng đất, Ôn Văn tự mình cầm chìa khóa xe, Hạ Trầm cũng tự giác ngồi vào ghế phụ.

Trên đường đi không ai chủ động nhắc đến chuyện máy trợ thính kia, nhưng sau khi lên xe thì Ôn Văn không giả bộ được nữa, cô cầm chìa khóa mà tay đều phát run, qua vài lần cũng không khởi động xe được.

Hạ Trầm vươn tay cầm lấy tay cô, bắt đầu đi thờ dài: “Em đừng nghĩ loạn.”

Làm sao mà cô có thể không nghĩ loạn được? Từ trước đến giờ anh đúng là người đàn ông tốt, địa vị lại cao cao tại thượng như vậy, trước mắt lại biến thành người bị thương tật, hơn nữa này hết thảy những thứ này đều là bởi vì cô.....

Ôn Văn không khống chế được, xoay người lại khó chịu nhìn anh: “Là tạm thời, sẽ tốt lên đúng hay không?”

Hạ Trầm không lập tức trả lời, một lát sau mới kéo cô ôm vào trong lòng: “Anh còn có thể nhìn thấy em, cũng có thể nghe được từng chữ em nói, như thế này là đủ rồi.”

Đạo lý này cô đều biết, nhưng mà như thế này không có bất cứ một chút cảm động nào, chỉ tưởng tượng đến lúc đó thương thế của anh nghiêm trọng đến mức nào thì toàn thân cô cũng đều trở nên đau nhức.

“Lúc ấy, bị thương rất nặng sao?”

Hạ Trầm cảm giác được ngực mình có hơi thở nóng hổi cùng sự ẩm ướt, bàn tay đặt sau gáy cô không khỏi dùng thêm chút sức lực, biết là không nói cho cô thì cô sẽ càng đau lòng hơn, rất lâu sau mới thấp giọng trả lời: “Bị thương ở đầu, còn có ở chân, nhưng mà đừng lo, đều tốt cả rồi.”

Giọng nói hơi hột hột băng quơ như vậy lại càng làm cho nước mắt của Ôn Văn chảy nhiều hơn, không trách được lúc ấy anh sống chết như thế nào cũng không gặp được, nếu vận khí không tốt, nói không chừng hiện tại thật sự sẽ xa cách vĩnh viễn.

“Lạc Chi Linh bỗng nhiên nuốt lời, cô ta muốn đi cứu Chu Hiểu Thanh, bằng không tuyệt đối anh sẽ không chịu thương tích nặng như vậy. Nhưng mà hiện tại bởi vì Chu Hiểu Thanh dây dưa đến việc kiện tụng nên rất khó để nhập cảnh một lần nữa, Lạc Chi Linh cam đoan anh ta không dám tiếp cận em lần nào nữa, anh cũng sẽ không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào.” Anh an ủi cô, nhưng một chút tác dụng cũng không có, bây giờ làm sao Ôn Văn còn có tâm tư quan tâm những chuyện đó?

Hạ Trầm nhìn cô khóc không thể bình tĩnh được, trong lòng vừa chua xót lại vừa cảm động, chế trụ cảm cô nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, che phủ lấy đôi môi cô.

Nước mắt chua xót đều bị anh mút lấy, nhẹ nhàng hôn lướt qua lông mi, cuối cùng dừng ở đôi môi ngọt ngào đang thở hồng hển của cô.

Thật sự rất khao khát hương vị của cô, chia xa lâu như vậy không có giây phút nào anh không nghĩ đến cô, mỗi ngày nhìn ảnh chụp của cô, ngón tay có thể chạm được khuôn mặt của cô, nhưng đó cũng không phải là thật. Không cảm nhận được hơi ấm của cô, càng nhìn, nỗi nhớ nhưng lại càng thêm lan tràn.

Anh tham lam lại mãnh liệt hấp thu hương vị của cô, nhẹ nhẹ ngọt ngào thâm nhập vào trong miệng cô, chậm rãi phát động trong thân thể, biến thành một ngọn lửa dục vọng, thiêu đốt tất cả các tế bào trong cơ thể đến mức điên cuồng.

Muốn cô, muốn đến phát điên.

Nhưng mà địa điểm không phù hợp, đầu óc anh vẫn còn sót lại một tia lý trí, rời khỏi đôi môi mềm như cánh hoa của cô, mang theo những sợi chỉ bạc trong suốt, mềm mại, ẩm ướt, ẩm áp, phát ra tiếng kêu lưu luyến không rời.

Mặt cô hồng hồng đáng yêu, đôi mắt đen láy cùng những luồng sóng nước đang lưu chuyển trong mắt, bộ dáng này thật sự làm cho người ta muốn hung hăng.....

Anh nâng tay thay cô lau nước còn trên môi, cố ý làm bộ đáng hung ác: “Lại khóc, buổi tối sẽ làm em mệt muốn chết.”

Ôn Văn cắn môi trừng mắt nhìn anh.

Ngay cả bộ dáng không cao hứng này cũng đủ làm cho lòng anh mềm nhũn, không được tự nhiên ho khan một tiếng, đẩy cô ra một chút: “Về nhà.”

Ôn Văn không nhìn ra anh có chỗ nào thất thường, vẫn bướng bỉnh truy hỏi: “Ngày mai em sẽ đi bệnh viện với anh, em quen biết không ít chuyên gia trong lĩnh vực thần kinh, có lẽ sẽ có biện pháp.”

Hạ Trầm khẽ vuốt trán, cảm tay cô đặt ở giữa chân mình: “Trước hết bác sĩ Ôn hãy giúp anh xem nơi này, được không?”

Ngón tay Ôn Văn run lên, vật kia thức tỉnh quá nhanh, dữ tợn rít gào, mạch đập còn đột đột nhảy lên, sợ cô không cảm nhận được, còn dùng sức nâng đầu trong bàn tay cô.

Cô vừa thẹn lại vừa giận, nhưng không lập tức bỏ tay ra, mà là học bộ dáng lưu mang của anh một lần, đầu ngón tay kẹp chặt, ngược lại bắt thứ kia làm đồ chơi.

Hạ Trầm nặng nề hừ một tiếng, đáy mắt đen lại sâu hơn vài phần, thoáng khiếp sợ nhìn cô.

Không biết là có phải người phụ nữ này cố ý hay không, chơi đùa từ trên xuống dưới vài lần, cuối cùng còn dùng đầu ngón tay búng một cái. Cô liếc nhìn anh một lần, khoe mắt cũng là phong tình: “Anh xác định..... Chỉ nhìn là được rồi? Hình như nó rất có tính thần.”

“.....”

Chờ xe lái ra khỏi bãi đỗ xe, bị gió thổi qua, đầu óc Hạ Trầm mới đột nhiên tỉnh táo lại, vừa rồi anh bị người phụ nữ này đùa giỡn?!

Được, có tiền đồ.

-

Quay về nhà trọ của Ôn Văn, lúc ở siêu thị cô đã lập tức nhìn ra, người này một thân phong trần một mối, xem ra là vừa gấp gáp trở về. Cô cố tình để cho anh nghỉ ngơi, nhưng vừa vào cửa đã bị người ta đặt trên cánh cửa, phòng ở tối như mực còn chưa kịp bật đèn, chỉ còn hơi thở nặng nề vương vấn bên tai.

“Em đã không muốn là chi nhìn, không bằng làm tiếp chuyện khác, đêm nay hoàn toàn nghe lời em.” Nói là nói như vậy, nhưng quyền chủ động vẫn không ở trong tay cô, hơi thở kia đi thẳng xuống, dừng ở nơi vô cùng mẫn cảm.

Cô cảm thấy chính mình sắp điên rồi!

Hơi thở dồn dập ấm nóng kia giống như mất đi chỗ vui đùa mà ngoan ngoãn uốn éo, bơi vào bộ phận bí ẩn của cô, không kiêng nể gì bơi lội cắn nuốt, như là muốn nuốt trọn cơ thể cô.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại tiếng hô hấp nặng nề của cô, giống như sự giãy dụa của một người sắp chết, lại chỉ có chính cô mới biết sự đau đớn này cũng là khoái cảm cực hạn. Triều tịch lui bước, cô mềm nhũn ở trong lòng anh, chỗ khác thì vừa đau lại vừa căng trương, dính dính lại hơi nhảy làm cho cô xấu hổ và giận dữ không thôi.

“Anh --” Ngay cả sức lực để mắng chửi người cô cũng không còn, mấy tháng không thấy, thế nhưng người này so với trước kia còn có thể làm thêm mấy chuyện xấu! Quá xấu rồi.

Hạ Trầm rầu rĩ cười bên tai cô, dường như vô cùng vừa lòng với phản ứng của cô, để chân dài trắng nõn của cô quấn ngang hông tinh tráng của mình: “Hiện tại mới là sự thật, bảo bối, ôm chặt.”

Cửu biệt thăng tân hôn, xem như Ôn Văn hoàn toàn lĩnh giáo những lời này, nhưng mà thân thể không chịu thua kém, sau vài lần liền thua trận. Sau nửa

đêm cô đều cầu xin tha thứ, nhưng người này lại không có chút tâm tư thương hoa tiếc ngọc nào, thủ đoạn còn lợi hại hơn so với trước kia, một lần lại một lần càng thêm ác độc hơn.

Cho dù vô cùng đói, nhưng thế này cũng quá dọa người! Thể lực của anh mới chỉ hồi phục sau khi trọng thương, tại sao lại có tinh thần hơn trước kia vậy?

Ôn Văn muốn khóc, anh còn bắt cô nói những lời làm cho người ta xấu hổ.

Sáng ngày hôm sau rời giường, Ôn Văn nhớ tới đêm qua điên cuồng, toàn thân giống như bị đè ép vài lần, dưới con tức giận, há mồm cắn vào cằm anh một cái. Người đàn ông mở đôi mắt đen, sau một lát sững sờ, khóe môi cong lên, chế trụ thất lưng của cô liền đảo khách thành chủ.

“Mới sáng sớm mà đã nhiệt tình như vậy, bảo bối muốn anh như vậy?”

Ôn Văn sững sờ, chờ khi ý thức được tất cả bỗng nhiên phát triển theo phương hướng mình không mong muốn, hiển nhiên đã không còn kịp rồi.....

Lại bị ép buộc đến giữa trưa.

Ôn Văn mê man sau đó bị đói tỉnh, một tay người đàn ông bên cạnh để cô gối đầu lên, một tay kia đang bận rộn với điện thoại, ngũ quan tỉnh táo dưới ánh nắng mặt trời trở nên vô cùng đẹp mắt, làm cho cô không khỏi có chút xuất thần.

Anh vô tình liếc nhìn cô một cái, lúc này mới phát hiện cô đã sớm tỉnh, không nhận được mặt mày lại cười gian: “Muốn ăn cái gì?”

Dường như người đàn ông này còn biết thuật đọc tâm

Một tay anh đặt bút để đánh dấu cùng điện thoại sang một bên, nghiêng người ôm cô, hôn một cái vào mũi của cô, giọng nói buổi sớm vừa trầm thấp vừa tràn ngập cảm tình: “Đã bảo người ta làm, lập tức sẽ đưa tới đây. Vốn anh nên tự mình xuống bếp, nhưng không muốn rời xa em như vậy.”

Cô chưa từng nghe qua lời nói nào của anh buồn nôn như vậy, thế nên đột nhiên không dám nhìn ánh mắt của anh, ấp úng trả lời: “Lúc anh dường như có phải đã xem rất nhiều phim thần tượng hay không, đáng ghét làm người ta không kháng cự được.”

Hạ Trầm cười, ở trước mặt cô xốc chân lên: “Khi đó anh đều tập trung hồi phục sức khỏe, đâu có xem những thứ này.”

Ôn Văn nhìn kiệt tác của mình trên lưng anh, mặt lại nóng lên, nói sang chuyện khác: “Xem ra hiệu quả của việc hồi phục sức khỏe rất tốt.”

Hạ Trầm tùy ý mặc áo ngủ, xoay người lại liếc nhìn cô một cái, quỳ gối ở mép giường, một đôi mắt ý vị thâm trường nhìn chăm chăm cô.

Ôn Văn nuốt nước miếng một cái, dời tầm mắt: “Để làm chi?”

“Tiểu Văn đã sắp hai mươi chín rồi, đương nhiên anh phải tập thể hình nhiều mới được.”

Người nọ nói xong thì đi vào phòng tắm, Ôn Văn trừng mắt suy nghĩ rất lâu, bỗng nhiên nhớ lại lúc trước, người nọ đang ám chỉ cô tấn công như lang như hổ có tuổi rồi sao?!

Rõ ràng là chính anh mới đói khát có được không.

-

Hạ Trầm nói là không muốn rời khỏi cô lâu, quả nhiên cả ngày đều dính ở bên người cô, Ôn Văn nhớ kỹ phải đến bệnh viện xin phép, người đàn ông bên cạnh không chút để ý cắt đứt tâm tư này: “Ông chủ đang ở ngay bên cạnh em, chuẩn, muốn nghỉ lâu dài cũng được, nhân tiện gộp cả thời gian nghỉ kết hôn cùng sinh con vào đi.”

Ôn Văn nghĩ tới anh chính là cổ đông mới, hiện tại chính mắt được chứng thực vẫn có chút ngạc nhiên: “Anh làm như vậy, đều là vì em?”

Hạ Trầm đưa báo cáo cho cô, miệng làm bộ đương nhiên: “Bà xã của Hạ Trầm anh, chẳng lẽ còn phải làm công cho người khác, muốn làm công cũng sẽ bị trừng phạt.”

Ôn Văn liếc mắt xem thường: “Ai đáp ứng làm bà xã của anh.”

Hạ Trầm lập tức nhìn cô: “Chuyện tối hôm qua, chẳng lẽ không đúng là chuyện vợ chồng nên làm?”

“.....” Dù sao cô nói cái gì cũng không đấu lại anh!

Hạ Trầm lại nghiêm túc xoay người nhìn cô, cánh tay vòng qua ghế dựa phía sau lưng cô: “Anh tìm người xem ngày, cuối tuần rất tốt, thích hợp để cưới hỏi, thích hợp để xuất hành, thích hợp để động - phòng.”

Đây là đánh lừa trẻ con sao.

Thái dương Ôn Văn nhảy lên, nhu nhược trả lời: “Hôm nay là thứ năm...”

“Em thích kiểu hôn lễ như thế nào? Kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây Âu?” Anh cố chấp nhìn cô, hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của cô, đáy mắt nóng bỏng như thể nếu cô không đáp ứng sẽ lập tức bắt cô đến cục dân chính.

Ôn Văn chống đỡ cái trán, nâng tay ngăn anh lại rồi tiếp tục nói: “Hạ Trầm, em cảm thấy chuyện kết hôn không nên gấp gáp, bây giờ chuyện quan trọng hơn là --”

“Anh rất gấp.”

Anh cầm tay cô, khe khẽ thờ dài: “Chúng ta bỏ lỡ nhiều thời gian như thế, cả đời chỉ ngắn như vậy, tiểu Văn, em còn nhẫn tâm tiếp tục lãng phí sao?”

Nhìn về mặt cùng bộ dáng thành thật của anh, lời cự tuyệt của Ôn Văn đến bên miệng nhưng không sao thốt ra được, nhưng mà kết hôn..... Lần trước hấp tấp như vậy, không phải lần này nên thận trọng hơn một chút hay sao? Hơn nữa trước mắt chuyện quan trọng nhất không phải là lỗi tai của anh hay sao.

Hạ Trầm thấy cô chần chừ, ánh mắt hơi hơi buồn bã, mở miệng nhưng tiếng nói dần dần trầm thấp: “Anh biết trong lòng em còn có chút không thoải mái, lúc này cầu hôn cũng không đủ quang minh, nhưng mà tiểu Văn, anh không muốn lãng phí thời gian một lần nữa, chỉ cần em còn một chút yêu anh, cũng đừng đẩy anh ra một lần nữa được không? Lúc dưỡng thương nhìn ảnh chụp mà Phùng Tước gửi tới, bất kể là Cố Minh Sâm cũng tốt, những người đàn ông khác cũng được, anh ghen tị đến phát cuồng.”

Ôn Văn sững sờ nghe anh nói, không nghĩ tới anh sẽ nghĩ như vậy, không có cảm giác an toàn như thế. Nhìn anh cùng giọng nói đáng thương, cô thấy có chút khó có thể tin lại có chút vi diệu, nóng lòng giải thích nói: “Hạ Trầm, em --”

Lời của cô chưa nói xong, di động của Hạ Trầm liền vang lên.

Anh cầm lên liếc nhìn dãy số, lông mày hơi nhíu lại, trực giác mách bảo Ôn Văn là có chuyện phiền toái, quả nhiên nhìn sắc mặt của anh sau khi nhận điện thoại rất khó coi.

Chờ anh ngắt điện thoại, Ôn Văn không nhịn được hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Hạ Trầm càng phức tạp, lại không chút do dự: “Tường Thắng ở trong ngục xảy ra chút chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 77: Bạc đầu không chia lìa (2)

Nghe thấy cái tên này, Ôn Văn cũng chỉ là hơi hơi sững sốt, trở lại Thanh Châu lâu như vậy cô không có ý muốn biết tin tức của đối phương, chỉ cần biết cô ta bị trừng phạt nghiêm khắc là đủ rồi.

Dường như Hạ Trầm sợ cô nghĩ loạn, khẩn trương nói bổ sung: “Quản ngục gọi điện cho Phùng Tước, cô ta tự sát không thành công, dù sao cũng là vợ của anh cả --”

Dù là Ôn Văn vẫn hận Tường Thắng, nhưng nghe thấy tin tức này vẫn có chút khiếp sợ, người phụ nữ như cô ta lại lựa chọn tự sát xem ra thật sự là tuyệt vọng với cuộc sống. Cô càng hiểu thêm về tình cảnh của Hạ Trầm, thờ dài, chủ động cầm tay anh: “Em đi với anh.”

Trên mặt Hạ Trầm lộ ra nụ cười thoải mái, cúi đầu hôn ở thái dương của cô một cái: “Cảm ơn em đã hiểu anh.”

Người phụ nữ này đủ lòng dạ ác độc, nhưng cũng đủ thiện lương, cô hiểu được khi nào thì bản thân mình nên hận khi nào thì nên tha thứ, vừa vặn điểm ấy làm cho anh thêm yêu lại khâm phục.

Hai người trực tiếp lái xe đến bệnh viện, ngoài cửa phòng bệnh có nữ cảnh ngục, a Tước đã sớm có chuẩn bị, khi đi vào thì không bị ngăn lại.

Tường Thắng nằm trên giường vẫn dại ra nhìn chăm chăm nóc nhà, ánh mắt trống trơn, bộ dáng có chút dọa người. Chỉ là hơn một năm không thấy, cả người giống như gãy vài vòng, chỉ còn da bọc xương, trên cổ tay quần chỉ chít băng gạc trắng, tay kia thì lại bị còng chặt vào đầu giường.

Ôn Văn đứng ở cửa không đi tới ngay, Hạ Trầm nhìn cô một cái, lúc này mới đến gần bên giường bệnh. Cảm giác được có người tới gần, Tường Thắng chậm rãi quay đầu lại, sau khi thấy là Hạ Trầm mới nhếch môi như là muốn cười, một biểu cảm đơn giản như vậy lại trở nên vô cùng cứng nhắc: “Anh đã đến rồi.”

Hạ Trầm trầm mặc nhìn cô ta, ban đầu Tường Thắng cũng không nói chuyện, dần dần đã có nước mắt từ từ chảy ra khỏi khóe mắt, giọng nói cũng khàn khàn và thô: “Ngày cả chết cũng không thể, quả nhiên là tôi gây nhiều nghiệp chướng lắm.”

Sắc mặt cô ta tái nhợt, dưới vành mắt là vết bầm đen, thật sự không thể so sánh với một người xinh đẹp được giáo dưỡng tốt lúc trước.

Hạ Trầm thấy cảm xúc chán đời của cô ta sâu như vậy, thở dài: “Vì sao chưa bao giờ cô nghĩ đến Đình Diển? Làm cái gì cũng chỉ nghĩ đến cảm nhận của riêng mình.”

Tường Thắng nghe được tên của con, con người hơi hơi căng thẳng, cuối cùng đáy mắt nổi lên vài phần thống khổ cùng giấy dựa. Cô ta hơi hơi dôi mắt, bắt đầu nghẹn ngào: “Không phải tôi không nghĩ đến thằng bé, nhưng những ngày này quá khó khăn, tôi nghĩ đến tương lai liền thấy tuyệt vọng. Hạ Trầm, tôi không có tương lai.”

“Đình Diển sẽ không trách tôi, thay vì sau này có một người mẹ phạm tội giết người, thà bằng không có. Như tôi đây không liên quan gì, nhưng mà không thể để cho thằng bé cũng mất đi tương lai.”

Cô ta nói vô cùng kích động, đứt quãng nhưng ý nghĩa vẫn rõ ràng.

Từ đầu đến cuối Ôn Văn chỉ im lặng nghe, nhìn người phụ nữ đang rơi lệ, tâm tình của cô vô cùng bình tĩnh, chờ đối phương nói xong mới nhấc chân bước lại gần: “Cho đến bây giờ cô cũng chỉ yêu có bản thân mình.”

Tường Thắng cắn chặt răng, hoàn toàn quay đầu lại hăng trừng mắt nhìn cô.

Thật nực cười, trong đáy mắt cô ta còn có oán hận.

Ôn Văn không nhìn được nở nụ cười: “Chẳng lẽ không đúng sao? Cô luôn mồm nói suy nghĩ vì thằng bé, nhưng có thật sự suy nghĩ vì nó sao? Cô cảm thấy hiện tại khó qua, nhưng cũng chỉ vì ngày trước quá an nhàn hưởng lạc mà thôi, có lẽ là thật sự gian nan, nhưng mà cô nên cảm ơn Hạ Trầm đã buông tha cho hai mẹ con cô, nếu không có sự chuẩn bị của anh ấy, những ngày cô sống sẽ còn gian nan hơn bây giờ.”

Sau lời nói chuyện của cô, hai người khác trong phòng đều hoàn toàn trầm mặc.

-

“Người mang tội giết người với con cái mà nói thì không đáng sợ, đáng sợ là ngay cả người thân cuối cùng cũng không thương nó. Tường Thắng, cảm tạ sự ban tặng của cô, từ nhỏ tôi đã mất đi người cha yêu thương tôi nhất, cũng mang trên lưng danh nghĩa đứa trẻ giết người, thế nhưng cũng không đủ làm cho tôi thất vọng đau khổ.”

Từ đầu đến cuối Ôn Văn chỉ lạnh nhạt mở miệng: “Thất vọng đau khổ nhất là, chúng tôi đều có một người mẹ ích kỉ.”

Cả người Tường Thắng chấn động, sắc mặt gần như xanh mét: “Ai nói tôi không thương thằng bé, tôi --”

“Ngay cả thanh minh cho chính mình cũng không được sao?” Ôn Văn lạnh lùng cười, ánh mắt lại nhìn về nơi khác: “Cô nên cảm thấy may mắn, đến bây giờ Đình Diển vẫn còn yêu cô như vậy, đến bây giờ thằng bé vẫn còn giữ lại phần lương thiện như trước kia. Nếu cô thật sự đi tìm cái chết, thằng bé mới có thể hận cô cả đời. Hận người thân nhất của mình, cái tư vị này quả thực sống không bằng chết, cô thật sự muốn thằng bé sống như vậy? Tôi nghĩ đến cả Hạ Phong, chỉ sợ cũng chết không nhắm mắt.”

Nhắc tới Hạ Phong, rốt cuộc Tường Thắng sinh ra vài phần xúc động, nước mắt tuôn rơi rớt xuống dưới.

Từ đầu đến cuối Hạ Trầm đều không có chen vào nói, nhưng mà nghe đến đó lồng ngực lại nổi lên một trận khó chịu, Ôn Văn nói những lời này thực ra là cảm động lắm, cô đang nghĩ tới chính cô. Ở thời điểm bằng tuổi Hạ Đình Diển bây giờ, cô đang oán hận mẹ của mình có suy nghĩ muốn trèo cao, nhưng lại đang vất vả tìm kế sinh tồn giữa những kẻ hở, một người con gái, có thể tưởng tượng ra đang đứng giữa những đau khổ khó khăn.

Trong lòng anh đau nhói, bàn tay đã đặt lên bờ vai đang hơi phát run của cô, nếu anh gặp cô sớm hơn một chút, nếu lúc trước anh không khốn khiếp như vậy.....

Muốn yêu cô cũng chiều cô, hy vọng thời gian còn lại sẽ không quá ngắn.

Ôn Văn thu liễm nỗi lòng, tròng mắt liếc nhìn về người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh: “Thằng bé đã phải chịu đựng nhiều hơn những đứa trẻ khác, nếu cô thật sự suy nghĩ về tương lai của nó càng nên sống cho tốt. Về phần lo lắng bản thân cô sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ tương lai của thằng bé, cô yên tâm --”

Cô thông thả nói: “Đình Diển không phải cô, danh lợi không phải là thứ quan trọng nhất.”

Lời cuối cùng này ngăn cản Tường Thắng bước vào đường cùng, cô ta cắn môi, lại không thể nào tranh cãi, vừa lúc cửa phòng bị người ngoài gõ, a Tước cầm một túi văn kiện đưa tới tay Hạ Trầm.

Ôn Văn không nói thêm cái gì nữa, lùi ra đứng ở phía trước cửa sổ.

Hạ Trầm lấy ra một vài bức tranh cùng phong thư, nhưng nhìn hình dáng cũng không phải là có ý định gửi đi, bởi vì bên trong tô vẽ lung tung. Anh đưa những thứ này tới trước mặt Tường Thắng: “Đây đều là những bức vẽ bình thường của Đình Diển, quán gia vụng trộm cất đi. Cô xem rồi, còn không hiểu được thằng bé suy nghĩ cái gì?”

Tương thẳng nhìn, ánh mắt càng từng lớn, cảm xúc trên mặt cũng biến hóa vô cùng rõ ràng: “Nó.....”

Người được phác họa đều là cô ta, các góc độ, nhưng mà ánh mắt đều không có một lần ngoài ý muốn nào dừng ở trên người vẽ tranh, thì ra con trai từng khát vọng ánh mắt nhìn chăm chú của cô ta đến như vậy, từng vẫn vụng trộm quan sát cô ta.

Bên trong còn có mấy bức của Hạ Phong, so với cô ta, biểu tình cùng ánh mắt của Hạ Phong đều nhu hòa hơn, đây mới là bộ dáng một người cha nên có.

Hạ Trầm đọc những bức thư này cho cô ta nghe, khả năng Hạ biểu đạt của Đình Diển không tốt, cho nên viết thứ gì đó cũng không dài dòng trôi buộc, đều bày tỏ khát vọng nhớ nhung và được yêu thương một cách vô cùng đơn giản, mỗi một chữ lại va chạm mạnh vào trái tim của cô ta.

Đối với con trai, cô ta thực sự mắc nợ nhiều lắm.

“Tôi đưa thằng bé ra nước ngoài, cho nên những chuyện xảy ra trong nước nó đều không biết, chú Hai mà nó sùng bái nhất cũng tốt, người mẹ mà thằng bé yêu nhất cũng thế, vẫn còn nguyên vẹn bóng dáng trong lòng nó.”

Hạ Trầm thần nhiên nói xong, biểu tình trầm tĩnh: “Mỗi người đều vì lợi ích của chính mình mà sống, nhưng những khó khăn mà đứa nhỏ phải chịu thực sự quá khó để tiếp thu, chúng ta đều sống quá cực khổ, để cho thằng bé đơn giản hơn chút đi.”

Tương Thẳng nhìn anh, khóc đến không còn chút hình tượng nào để nói, hô hấp từng ngưng từng ngưng, rất vất vả mới trở nên bớt đau: “Cám ơn anh Hạ Trầm.”

Từ lúc còn trẻ thì Hạ Phong đã cung chiều rồi bảo vệ Hạ Trầm, cho tới bây giờ cô ta chưa từng nghĩ lại là đến cuối cùng có nên cảm ơn hay không, mãi đến giờ phút này mới giật mình ý thức được bản thân mình sai lầm rồi, sai nhiều lắm.

Tương Thẳng không nhịn được tự suy ngẫm lại, mấy năm nay rốt cuộc cô ta đã làm được cho Hạ Phong và con trai cái gì? Nhìn ngũ quan quen thuộc của Hạ Phong trong bức tranh, cô ta không nhịn được mà khóc đến sặc sụa: “Thật xin lỗi.”

Đến cuối cùng thì câu “Thật xin lỗi” này nói với ai đã không còn quan trọng, Ôn Văn nhìn bộ dạng tay bị thương mà vẫn nắm chặt những bức họa cùng phong thư ôm chặt trước ngực của cô ta, khóe miệng lộ ra độ cong thoải mái.

-

Thời điểm đi cùng Hạ Trầm ra khỏi bệnh viện, không gian yên lặng, làn gió nhẹ nhàng thổi qua sợi tóc, dường như tâm trạng cũng trở nên vô cùng thanh thản.

Cả đường đi Hạ Trầm đều nhìn cô, ngay cả bàn tay to đang nắm tay của cô cũng dùng rất nhiều sức lực, Ôn Văn không nhịn được nhướn mi: “Làm sao vậy?”

Người đàn ông cười, cúi đầu mổ trên môi cô một chút: “Không có việc gì.”

Ôn Văn nhìn anh một lúc, hơi hơi có chút hiểu được, khóe miệng cũng hiện lên ý cười: “Hạ tiên sinh, có một số việc anh không nói cho em biết, nhưng không có nghĩa là em không biết. Cho nên về sau, đừng hoảng một chút, biết không?”

Cô nhưn mày giống như con hồ ly nhỏ, còn thành thực lấy ngón tay chọc vào ngực anh, một cái đâm không nhẹ không nặng, đâm vào làm lòng anh trở nên ngứa ngáy, anh phớt lờ bắt lấy ngón tay nhỏ bé mềm mại kia tiến đến bên môi hôn một cái: “Rất vất vả mới tìm lại được, làm sao còn dám chọc giận em?”

Cho dù có cho anh lá gan lớn hơn nữa, cũng không nhịn được khi phía sau có hai tình địch đang nhìn chằm chằm có được không?

Hạ Trầm ôm người phụ nữ của mình trong ngực đi về phía trước, khóe miệng mang theo nụ cười thẳng lợi, trong lòng thì vẫn đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể để hôn lễ diễn ra được. Không lấy được cô về nhà, không ghi được tên của cô vào hộ khẩu nhà mình, trước sau gì trong lòng cũng không nở.

Ôn Văn không biết hiện giờ đầu anh đang nghĩ những thứ này, liếc nhìn đồng hồ, ngừng bước chân lại: “Nếu không chúng ta đi cũng tiện thể đi khám đi?”

Hạ Trầm hoài nghi nên cũng dừng lại, Ôn Văn nói: “Vừa đúng lúc hôm nay người bạn kia của em cũng có ca trực, chọn ngày không bằng đúng lúc, tiện đường đi xem?”

Con người Hạ Trầm hơi hơi nheo lại, lại thông thả trả lời: “Không đi.”

Ôn Văn sùng sốt: “Vì sao?”

Hạ Trầm cau mày, lặng im lặng một lát mới nói: “Lạc Chi Linh cũng đã mời không ít chuyên gia, nhưng vẫn không có tiến triển gì, anh không muốn khám lại.”

Ôn Văn lập tức nóng nảy: “Nhưng mà cũng không thể buông tha!” Khinh địch nhận thua như vậy vẫn là Hạ Trầm sao?

Tia sáng nơi đáy mắt Hạ Trầm chột lóe, trên mặt đã có chút vết mặt bị thương, giọng nói cũng thấp xuống: “Nếu anh vẫn như vậy, em sẽ chê anh có đúng

không?”

Làm sao mà Ôn Văn nghĩ đến là anh sẽ nghĩ như vậy, một người tự tin cao ngạo như thế, lúc này cũng sẽ có cảm xúc tự ti? Vừa định phủ nhận, lại nghe thấy tiếng nói càng trầm thấp của người đàn ông chậm rãi truyền đến: “Em tri trệ lo lắng không muốn kết hôn, có phải cũng vì vậy hay không? So với em thì anh già hơn, hiện tại lại tàn tật, em --”

Trong phút chốc đầu óc Ôn Văn liền yên lặng, đúng vậy, cô kiên trì muốn xem bệnh cho anh trước, thật sự dễ dàng bị hiểu lầm. Cô bị lời nói của anh chọc cho nổi giận, chân giẫm một cái liền bạo phát: “Nói bậy bạ gì đó, anh đâu có già đi? Cho dù anh thật sự tàn phế, em cũng sẽ không bao giờ không cần anh.”

Cô nói xong một hơi, lúc này mới hậu tri hậu giác đỏ mặt.

Hạ Trầm nhìn cô như vậy, trong lòng ngọt giống như mật, lại vẫn tiếp tục giả bộ: “Thật sự?”

Ôn Văn cũng không nghĩ lại, vội vã tranh cãi: “Nếu không phải là lo lắng cho anh, đương nhiên đã sớm đi đăng ký. Em không lấy chồng là anh, thì gả cho ai?”

Rốt cuộc Hạ Trầm đã đợi được những lời này, bỗng nhiên cúi người ôm ngang lấy cô, bọn họ còn đang đứng ở cửa bệnh viện, hành động này lập tức nghênh đón không ít ánh mắt kinh ngạc. Hạ Trầm không chút để ý, trông mắt nhìn cô thật sâu, ánh sáng nơi đáy mắt như rực rỡ lan tỏa khắp dài ngắn hà: “Đời này, em cũng chỉ có thể gả cho anh.”

“Chọn ngày không bằng đúng lúc, nhưng mà không phải đi bệnh viện, mà đi đến cục dân chính.”

Anh nói xong liền đi nhanh tới bãi đỗ xe, Ôn Văn trừng mắt nhìn, lúc này mới nhú mày: “Hạ Trầm, anh lại trêu đùa em?”

Khóe miệng Hạ Trầm nhếch lên, nhưng thật ra cũng không nguy hiểm: “Kết hôn trước đã, sau khi kết hôn Hạ thái thái có quyền hành xử tối cao với anh, đừng nói đến bệnh viện, ở đâu anh cũng dám xông vào.”

Ôn Văn mím môi, nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh không nhận được mà cười ra tiếng, cũng được, nếu kết hôn có thể làm cho anh có cảm giác an toàn, thì sớm một chút hay chậm một chút cũng không liên quan.

“Thả em xuống đã, chân anh vừa mới khỏi.”

Hạ Trầm suy nghĩ một chút, tư thế ôm như này quả thực có chút bất lịch sự, vì thế đã thả cô xuống dưới, nhưng tay vẫn ôm lấy bả vai cô, giống như là sợ cô chạy thoát vậy.

Ôn Văn đi mấy bước lại dừng lại: “Nhưng mà hộ khẩu của em ở nhà của cậu.”

“Anh đã lấy rồi.”

Ôn Văn lại không nhận được nhú mi: “Thì ra là chủ mưu đã lâu.”

Hạ Trầm cười: “Kế hoạch ngay từ một năm trước.”

Lúc hai người đi lấy xe có đi ngang qua một chiếc xe thể thao màu đỏ, cả hai đều không ý, cửa xe bỗng nhiên mở ra, một giọng nữ tế nhị gọi Hạ Trầm lại: “Anh ba?”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 78: Bạc đầu không chia lìa (3)

Ôn Văn nhìn người phụ nữ xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, khuôn mặt được trang điểm đậm nhạt rất phù hợp, mái tóc quấn cùng vòng eo quyến rũ, trên người mặc váy ngắn màu đen bao lấy đôi chân dài vô cùng mê người. Cô híp mắt, lúc nhìn Hạ Trầm thì mang theo nụ cười lạnh.

À, thì ra đây là kiểu trước đây anh thích nhất.

Tự biết trước đây tình sử của mình rất đen tối, hơn nữa Ôn Văn còn mang theo dáng vẻ tươi cười âm trầm, Hạ Trầm không dám để lâu thêm một giây nào nữa, nhìn người phụ nữ không biết chui từ đâu ra, gật đầu cho có lệ: “Xin chào.”

Nói xong lướt qua đối phương như đang vội đi, bàn tay to nắm lấy tay Ôn Văn như muốn bóp nát người phụ nữ kia ra.

Sau khi người phụ nữ kia sững sờ thì còn táo bạo đuổi theo, vươn tay ngăn cản hai người: “Anh ba, lâu như vậy không thấy, tại sao anh vẫn lạnh lùng

thế.”

Ôn Văn hoàn toàn bị gạt qua một bên, người phụ nữ kia cứ coi cô như bạn gái bình thường của Hạ Trầm, thật sự không có chút kiêng kỵ nào với cô: “Em đi tìm anh chào hỏi vài lần, cuối cùng đều bị anh Tước ngăn cản.”

Hạ Trầm cau mày, trên mặt thực sự đã bắt đầu không kiên nhẫn. Anh tuyệt đối sẽ không tự chui đầu vào rọ truy hỏi tìm anh làm gì, trước kia cũng đã gặp qua không ít loại phụ nữ kiểu này, chia tay rồi mà vẫn dây dưa, chẳng qua chỉ là muốn tìm một chỗ tốt hơn mà thôi.

Người phụ nữ đối diện này đến tốt cùng là ai thật sự anh nghĩ không ra, tên gọi là gì làm cái gì, hoàn toàn không có một chút đầu mối nào cả. Nhưng anh cũng không muốn nghĩ nhiều về việc này, mắt thấy sắc mặt Ôn Văn càng ngày càng đen, phía sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh: Thật vất vả mới lừa hôn thành công, cô ta lại nhảy ra đảo loạn cái gì vậy!

Chuyện tốt bị phá, thường ngày tính tình của anh đã không tốt, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Cô là?”

Biểu cảm hoàn mỹ của người phụ nữ kia như bị nứt ra, có lẽ không nghĩ tới Hạ Trầm sẽ trực tiếp như vậy, nhưng rất nhanh đã xốc lại tinh thần, khẽ cười: “Anh Ba thật sự là quý nhân hay quên chuyện, em là Lâm San đó.”

“.....” Tha thứ cho Hạ Trầm vẫn không biết cô ta là ai.

Lâm San bĩu môi, bộ dáng một chút cũng không để ý, ngược lại quan sát Hạ Trầm từ trên xuống dưới, một bộ lo lắng mở miệng: “Tại sao anh lại đến bệnh viện, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Giọng nói mập mờ này làm cho Ôn Văn không thoải mái, sắc mặt càng trầm, rõ ràng ôm cánh tay một bên xem kịch vui.

Thái dương Hạ Trầm bắt đầu cháy mồ hôi hột, nếu hôn lễ bị quấy nhiễu dẫn đến thất bại, nhất định anh sẽ cho người phụ nữ này đẹp mặt!

Lâm San không có chút ý thức nào về nguy cơ sắp xảy ra, còn chen đến bên cạnh anh, sau đó dùng đôi mắt to chớp chớp: “Trời ạ, lâu như vậy không thấy anh, chẳng lẽ thật sự là cái kia của anh--”

Cô ta nói xong lại vội vàng che miệng lại, ngượng ngùng cười gượng hai tiếng.

Lúc trước Ôn Văn có chút buồn bực, nghe xong lời này thiếu chút nữa không nhịn cười ra tiếng, xem ra trong khoảng thời gian Hạ Trầm an phận thủ thường có lẽ bị sửa trị vô cùng thâm.

Lúc đầu sắc mặt Hạ Trầm còn vô cùng căng thẳng, sau khi cô ta nói những lời này thì hoàn toàn nghiêm túc: “Nói xong rồi.”

Lâm San nuốt nước miếng, ha ha cười cười: “Không, không có gì.”

Hạ Trầm vẫn giống như ăn thịt người, trước kia cô ta cũng đã lĩnh giáo qua tính tình của người đàn ông này, hơi hơi hạ mắt, ngập ngừng nói: “Cũng không có gì đâu, chỉ là từ năm ngoái anh không còn chơi bời nữa, còn có người cảm thấy anh, không phải là anh sinh bệnh chứ.”

Sắc mặt Hạ Trầm đen đến nỗi có thể nhỏ ra nước, lại nhìn bộ dáng vui sướng khi người ta gặp họa của Ôn Văn, tất cả tức giận đều muốn bộc phát ra ngoài.

Lâm San nhìn anh muốn nói lại thôi: “Lời bọn họ nói, nhất định là giả phải không?”

Khóe miệng Hạ Trầm sâu xa, ngược lại lại mỉm cười: “Cô nghĩ sao?”

Lâm San trừng đôi mắt trong như nước lên, sau một lúc lâu cũng chưa nói nên lời.

Hạ Trầm cũng lười phải nói với cô ta, gọn gàng dứt khoát nói: “Thật xin lỗi, tôi vội đi kết hôn, đi trước.”

“Ai --” Lâm San trừng mắt, còn chưa nói xong đã bị đẩy ra.

-

Cách khá xa, Ôn Văn mới không khống chế được cười to ra tiếng, nước mắt đều sắp chảy ra. Hạ Trầm tức giận, bóp eo của cô liền đặt cô lên thân xe: “Lại cười!”

Ôn Văn không thờ được, cố gắng gật gật đầu: “Em không cười.”

Cô nói như vậy, nhưng vẫn cười đến không thờ nổi, Hạ Trầm nhìn cô không có biện pháp, cúi người cắn trên môi cô một cái: “Cao hứng? Anh còn sợ em tức giận.”

Lúc này Ôn Văn mới thu lại ý cười, hai tay vòng qua cổ anh, khẽ thở dài một cái: “Có cái gì mà giận, em yêu là khi em gặp gỡ anh, trước kia như thế nào, đâu có liên quan gì tới em.”

Hạ Trầm không thể biểu đạt tâm tình của mình vào giờ phút này, chế trụ cái gáy của cô cúi người trao một nụ hôn sâu.

Ôn Văn bị hành động bộc phát thú tính chẳng phân biệt hoàn cảnh của anh làm cho không thể nói gì, nhưng không đẩy anh ra, mà là phối hợp hé miệng để cho anh đi vào.

Vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau, khi tách ra đều có chút khó có thể tự kìm chế.

Cô mềm nhũn trong lòng anh, một đôi mắt đen mà sáng, Hạ Trầm chống lên cái trán của cô, hơi buông lỏng cả vật một chút: “Em tốt như vậy, tốt đến nỗi anh phải tự xấu hổ.”

Ôn Văn kinh ngạc nhìn anh, những lời này được nói ra từ miệng của anh thực sự có chút chấn động.

Hạ Trầm sờ sờ gò má cô, thấp giọng cười nói: “Nhưng mà em không ghen một chút nào, trong lòng có chút khó chịu.”

Không phải chỉ có một câu như vậy, tình yêu chính là kỳ quái, cái gì cũng tha thứ, nhưng cái gì cũng so đo. Càng ngày anh càng thích cô, yêu như ma quỷ, nhưng thật ra cũng chỉ là bắt đầu so đo, sợ cô không đủ yêu anh.

Có thể làm cho anh lo được lo mất như thế, cũng chỉ có một mình Ôn Văn.

Ôn Văn bị anh trêu chọc mà dở khóc dở cười, hơi dừng một chút, hai tay vòng quanh cổ anh càng chặt hơn: “Ai nói em không ăn giấm, trước kia anh đối xử tốt với Tường Thắng, em đều ghen tị đến phát điên. Chỉ là hiện tại em biết người đang giả bộ ở đây là ai, anh chính là lợi thế tự tin của em.”

Cô giờ tay đặt lên vị trí trái tim của anh, nơi đó trầm ổn mà hữu lực, mỗi một lần đập đều làm cho người ta an tâm.

Hạ Trầm im lặng nhìn cô chăm chú, rất lâu sau mới che cái trán: “Nếu không lấy em về nhà, anh sợ nằm mơ cũng không sống yên ổn.”

-

Chuyện đăng ký vẫn bị Lâm San mà phải trì hoãn, thời gian đã không kịp, hơn nữa trên đường lại kẹt xe, khi hai người đến cục dân chính cũng đã tan tầm. Nhưng thật ra thì Ôn Văn không sao cả: “Ngày mai đi sớm thì cũng có thể.”

d đ LQĐ

Hạ Trầm cũng không chịu đi, Ôn Văn nhìn bộ dáng buồn bực của anh, không nhịn được trêu ghẹo: “Không phải anh sẽ học người ta, chờ cả đêm ở đây đó chứ?”

Cô đang nói, người nọ lại không nhanh không chậm gật đầu: “Dù sao buổi tối cũng không có việc gì, chúng ta cùng nhau chờ!”

“.....” Người này điên rồi đúng không?

Sự thật chứng minh tình yêu thật có thể làm cho người ta điên cuồng, cuối cùng Ôn Văn vẫn thỏa hiệp, nghe lời Hạ Trầm chờ ở trong xe. Lúc này đã qua hoàng hôn, ánh nắng màu vỏ quýt chiếu vào thân xe, hai người tựa sát vào nhau, chỉ im lặng cũng hiểu được tất cả tốt đẹp đến khó có thể tin.

Ôn Văn nhớ tới những khoảnh khắc trải qua cùng Hạ Trầm trước kia, hiện tại bừng tỉnh một giấc mộng, không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh.

Hạ Trầm cảm ứng được tầm mắt của cô, cũng hơi hạ mắt xuống.

Ôn Văn nhấp mí mắt, cười cười tiến vào lòng ngực anh: “Bây giờ em đang rất hạnh phúc.”

Hạ Trầm nghe nói như thế, đôi mắt sắc càng thêm sâu, nắm lấy cảm bắt cô phải ngẩng đầu lên: “Những gì anh thiếu em, đâu chỉ có như thế này. Về sau em chính là toàn bộ trách nhiệm trong cuộc sống của anh, nha đầu ngốc, chúng ta sẽ càng ngày càng hạnh phúc.”

Ôn Văn nghe xong, đôi mắt lại bắt đầu đỏ lên, hai chữ hạnh phúc này cô khát vọng cũng tìm kiếm lâu lắm rồi. Trước kia Hạ Trầm từng đã cho cô ảo giác, cuối cùng bị thương thương tích đầy mình, lần này, nhất định là thật sao?

Hạ Trầm nhìn thấy sự mong được trong đáy mắt cô, không nhịn được nhẹ nhàng hôn lên lông mi cô: “Anh sẽ không lừa gạt em nữa, cũng sẽ không làm cho em khổ sở. Nếu như có ngày vi phạm lời thề này, em có thể vĩnh viễn không cần tha thứ cho anh, đây đã là trừng phạt lớn nhất đối với anh.”

Ôn Văn động tình nhìn anh, hít mũi một cái: “Nếu anh làm tổn thương em nữa, em sẽ trực tiếp xử anh.”

Hạ Trầm cười khê: “Xử kiểu nào?”

Ôn Văn bắt đầu suy nghĩ, chờ đến lúc hiểu rõ lời ám chỉ của anh, thẹn thùng dòi mắt: “Cảm ơn đã nhắc nhở, xác thực có thể bắt đầu từ dưới lên, chậm rãi, chậm rãi, xử.”

Hạ Trầm khê cười, bắt lấy tay cô cầm lấy thứ đó của mình, chậm rãi xoa: “Em thích nó như vậy, làm sao lại đe dọa nó thế.”

Ôn Văn vừa thẹn lại vừa nóng đến đỏ mặt, nhưng không rút tay ra được, đành phải ồm ờ giúp anh chuẩn bị. Dường như anh vô cùng thoải mái, cô nhìn biểu tình trên mặt mà toàn thân như đang bị thiêu đốt.

“Tiểu Văn.” Anh thấp giọng ní non bên tai cô, há mồm cắn cắn đôi tai mềm mại non nớt, giọng nói gần như mê hoặc, “Có muốn ăn cây kẹo không?”

“.....”

-

Ngày hôm sau không thể nghi ngờ bọn họ trở thành đôi đầu tiên đăng kí kết hôn.

Hạ Trầm cầm bút xoạch một nét viết xuống tên của mình, lại nhìn cô nhiệt tình lưu loát viết tên, thời điểm hai cái tên song song cùng một chỗ, tim anh đập hoàn toàn rối loạn tiết tấu.

Cô là người phụ nữ của anh, rốt cuộc cũng trở thành vợ của anh, tại sao cuộc sống lại có cảm giác viên mãn như vậy?

Ôn Văn nhận lấy giấy kết hôn mà nhân viên công tác đưa cho, đây không phải lần đầu tiên, nhưng tâm tình lại vô cùng khó để hình dung. Khi đó cùng Cố Minh Sâm kết hôn cũng tốt ly hôn cũng thế, trong lòng đều rất hiểu rõ, người đàn ông kia không yêu cô, đây chính là một nhiệm vụ mà thôi.

Thế nhưng là Hạ Trầm, tất cả những nghi thức đơn giản trước mắt lại làm cho cô thấy vô cùng thiêng liêng.

Cô quay đầu liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, bỗng nhiên thấy biểu tình của anh cổ quái, chân mày hơi nhíu lại, đôi mắt hơi hơi phiếm hồng, ngay cả đáy mắt đều là màu đỏ đậm.

Cô lặng lẽ vươn tay cầm lấy tay anh, ngay đến ngón tay anh cũng khẽ run.

Khi hai người đi ra khỏi cục dân chính, ánh nắng buổi sáng chiếu vào mắt làm người ta cảm thấy choáng váng. Hạ Trầm xoay người dùng sức ôm lấy cô, rất lâu sau mới khàn giọng nói ra một câu: “Bà xã, cảm ơn em.”

Câu “Cảm ơn” này mang theo rất nhiều thâm ý, tha thứ, cứu chuộc, tình yêu.

Trên đường trở về tâm tình Hạ Trầm rất tốt, thậm chí còn theo thấp giọng ngâm xướng theo radio, tối hôm qua Ôn Văn bị người đàn ông nổi thú tính làm cho mệt muốn chết rồi, lần này đổi lại là anh lái xe, cô nghiêng người bên ghế phụ mệt mỏi muốn ngủ.

Tuy rằng từ từ nhắm hai mắt, nhưng ngẫu nhiên cô sẽ nhắc nhở một câu: “Tốc độ xe quá nhanh.”

Hạ Trầm sẽ ngoan ngoãn giảm bớt tốc độ xe, sau đó vươn lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô một chút.

Buổi tối vốn định một mình hai người chúc mừng, vừa lúc Tiêu Tiêu gọi điện thoại đến, sau khi nghe nói tin này cứ kêu gào: “Không được, nhất định phải tụ họp mới được, ngày quan trọng như vậy, cậu đã trở thành Hạ thái thái đó!”

Ôn Văn ngẫm lại cũng thấy rất có ý nghĩa, đây đối với cô cùng Hạ Trầm mà nói đều là một bắt đầu hoàn toàn mới.

Hai người đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, lần này là Hạ Trầm tự mình xuống bếp, hiện tại anh cùng Tiêu Tiêu ở chung càng ngày càng tự nhiên hòa hợp, thỉnh thoảng hai người này còn có thể cùng nhau chèn ép cô.

“À? Sau khi tổ chức hôn lễ cũng không hưởng tuần trăng mật à?”

Tiêu Tiêu hô to gọi nhỏ, Ôn Văn nhún vai: “Hiện tại bệnh viện bề bộn nhiều việc, mình không đi được.” Hơn nữa thân thể Hạ Trầm vừa mới hồi phục, cô đau lòng sợ anh quá mệt mỏi, nhưng lời này lại không dám nói ra miệng, sợ người đàn ông kia hiểu sai.

Tiêu Tiêu đâu biết đây chỉ là lời nói vòng vo, nghe xong Ôn Văn nói thẳng thắn lắc đầu, “Cậu rất không lãng mạn, chồng của cậu chính là cổ đông lớn của bệnh viện, làm công cho anh ta còn liều mạng như vậy.”

“Chính là vì sự nghiệp làm ăn của nhà mình nên mới liều mạng.”

Ôn Văn nói lời chính nghĩa, Hạ Trầm nghe thấy mà cười không ngừng: “Cười một nữ cường nhân, tâm tư lo sự nghiệp còn nặng hơn tôi.”

“Đúng vậy, Hạ Trầm, bây giờ anh cũng không đi làm sao?” Người này mỗi ngày quán bên người Ôn Văn, ngay cả ôn buổi tối đều canh giữ ở cửa bệnh viện!

Hạ Trầm dứt miếng cam đã được bóc vỏ cẩn thận vào trong miệng Ôn Văn, lúc này mới trả lời vấn đề của Tiêu Tiêu: “Công ty có Phùng Tước, hưởng chi bà xã của tôi có khả năng như vậy, chuyện sự nghiệp của cô ấy tôi nhất định phải giúp đỡ. Bây giờ mục tiêu của tôi chính là, đoạt bà xã về, sinh con, hiện tại đã hoàn thành một nửa.”

“.....”

“.....”

Ôn Văn cùng Tiêu Tiêu hai mặt nhìn nhau, người này da mặt cũng quá dày! Đây là kiểu tiết tấu muốn ở nhà ăn bám sao?

Chương 81: Chương 79

Hạ tiên sinh thật sự là danh chính ngôn thuận ăn hết com nhão. Hạ thị là người miệng cộp gan thỏ, thật ra thì chuyện phá sản đã nằm trong dự đoán của anh, sớm vài năm là do Hạ Phong liên tục chống đỡ, cuối cùng do Hạ Uyên cố chấp, anh dứt khoát thuận nước đẩy thuyền chuyển cục diện rồi rầm cho Hạ Uyên.

Công ty mới là do A Tước giúp đỡ một tay thành lập, sau này có chuyện gì cũng một mình mà làm, Hạ Trầm càng thêm vui mừng an nhàn, cuối cùng đến Ôn Văn nhìn thấy cũng áy náy: “Anh như vậy mà thấy được à? Phùng Tước cũng muốn yêu đương mà.”

Hạ Trầm gồi đầu lên chân Ôn Văn đọc sách, nghe vậy bình thản nói: “Dù sao A Tước cũng phải đợi Bái Bái lớn lên, chuyện kết hôn không cần phải lo lắng, anh đang giúp anh ta phân tán tinh lực, tránh cho lại làm sai việc.”

Ôn Văn vừa thỏa mặt nạ vừa xem ti vi, nghe xong những lời anh nói nghi ngờ cuối đầu xuống, làm sai việc? Làm gì sai? Người này có da mặt thật sự không phải là đây bình thường nha.

Hạ Trầm nhìn cô, nhanh nhẹn xoay người ngồi dậy, thuận tay bóc sạch thứ chướng mắt trên mặt cô: “Bái Bái mới mấy tuổi, Phùng Tước lại là người chính trực tráng niên, luôn dính cùng một chỗ khó tránh khỏi có tư tưởng phạm tội.”

“....” Ôn Văn không nói gì, người này thật đúng là có thể tìm cớ cho chính mình.

Hạ Trầm còn nói: “Huống chi bây giờ A Tước đang trong thời gian nghỉ phép để kết hôn, anh đây muốn nói chuyện với ông chủ còn khó khăn đó.”

Ôn Văn nghe xong kinh ngạc nửa ngày không nói được lời nào, sớm như vậy đã thu xếp xong thời gian nghỉ để kết hôn? A Tước là chuẩn bị chờ Bái Bái đến tuổi pháp luật quy định mới kết hôn sau đó đi hưởng tuần trăng mật thêm vài năm nữa sao?

Hai người đàn ông này thật sự là đủ liều!

Hạ Trầm nhìn thời gian trên đồng hồ, đi như bay đến phòng bếp, sau khi Ôn Văn phản ứng kịp thì đột nhiên mắt tròn trắng, muốn trốn cũng không kịp rồi, người kia giống như sau lưng mọc thêm ánh mắt, nhẹ nhàng nói: “Nếu lại trốn trở về phòng khóa trái cửa, buổi tối sẽ tăng thêm số lần, không thương lượng, em cầu xin anh thì anh cũng không mềm lòng.”

Biểu cảm trên khuôn mặt Ôn Văn suy sụp hoàn toàn, thật là khóc không ra nước mắt: “Anh là tên lừa gạt!” Đăng kí trước một lát thì bày ra bộ dáng ngoan ngoãn vâng lời, thế này mới có vài ngày, quả thật rất chuyên - chế!

Hạ Trầm đã rất nhanh bưng một chén thuốc bắc từ phòng bếp đi ra, thuốc bắc có vị nặng, cả phòng khách đều có mùi gay mũi. Ôn Văn đau khổ xoay mặt, anh đi qua bên cạnh cô rồi ngồi xuống, lời nói mang theo tiếng cười: “Điều trị bằng thuốc thôi mà, huống chi anh cũng uống cùng em, tiểu Văn, nghe lời một chút đi.”

Ôn Văn tức giận nhìn anh, người này thật sự là quá lo lắng rồi, lúc trước bác sĩ đã từng nói qua nguyên nhân do mang thai ngoài tử cung, lần này phải đặc biệt chú ý, thậm chí không biết tìm phương thuốc dân gian ở đâu, khó uống không nói, quan trọng là mùi vị này thật sự làm cho người ta không thể nào chịu được.

Thấy anh không có động tĩnh gì, cô dứt khoát chuyển sang làm nũng, ôm cổ anh kể cọ xát hầu kết: “Chồng à, mỗi ngày em ở bệnh viện đều biết đến như những vị thuốc kia, trở về còn phải nghe nữa, anh nhẫn tâm hành hạ em như vậy sao?”

Hạ Trầm nhũn mảy, từ trước đến nay anh là người rất có nguyên tắc, phải nên cự tuyệt như đinh đóng cột, mà người phụ nữ trong lòng giống như rất muốn chết nên không biết phải làm sao. Bình thường thấy cô rất nghiêm chỉnh, thỉnh thoảng một lần ôm ấp yêu thương lại đặc biệt làm nũng, thật sự là....

-

Anh làm ra vẻ bình tĩnh mang thuốc bắc trong tay để lại trên bàn trà, đưa tay ôm lấy cô, nhìn nhau mới nói: “Nghe qua như vậy, quả là rất uất ức cho bà xã đại nhân rồi.”

Ôn Văn gật đầu như bấm tỏi: “Thật sự rất uất ức.”

Hạ Trầm như suy nghĩ đến đáng vẽ, ôm lấy người của cô nâng lên một chút, đáy mắt dần hiện lên ý cười, chỉ là nhìn thế nào cũng thấy ý cười có một chút không tốt. Quả nhiên giọng nói anh bỗng chốc trầm xuống, mang theo vài phần mỉa mai: “Đã như vậy, không bằng chúng ta chăm chỉ vun tưới, thu hoạch cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Trong khoảng thời gian thật sự là người đàn ông này giãy vò đến sợ, nhưng mà nhìn thấy thuốc bắc đen sì kia, quyết định cắn chặt răng bằng bất cứ giá nào.

Không phải là làm sao, ai sợ ai? Dù sao cô cũng có thể hưởng thụ được.

Ai biết sau khi kết hôn Hạ Trầm càng thêm cần rờ, các loại tư thế có yêu cầu cao độ này làm cho cô xấu hổ tim đập dồn dập, thậm chí thỉnh thoảng còn sử dụng những dụng cụ nhỏ.

Lần này, Ôn Văn cũng nhịn, có thể thấy được thuốc bắc kia ở trong lòng cô không khác thuốc độc là bao nhiêu.

Nhưng đến lúc lâu nhất thì cô chịu không nổi, người này thật là chẳng khác cầm thú mà, tinh lực mỗi ngày hết sức tràn đầy, mỗi ngày tập thể dục cộng thêm sáng sớm ba cây số. Bình thường cô phải đi làm, cũng thiếu vận động, cơ thể so với anh hoàn toàn không nằm cùng một trục hoành.

Buổi tối bị làm đến mức chân mềm nhũn, các loại tư thế đều thử qua một lần, kết quả ngày hôm sau cô phải trở lại bệnh viện lại còn gặp phải tình cảnh thang máy bị hư, đi năm tầng lâu!

Cuối cùng không còn gì nghi ngờ là cô thua trận đầu tiên, lại bị ăn sạch sành sanh một lần nữa sau đó nằm lý ở trên giường nói liên tục nói đến hơi sức cũng không có, nên gầy dựa đầu hàng: “Ngày mai hãy bắt đầu, em còn phải uống thuốc nữa.”

Hạ Trầm lười biếng sờ đầu cô, cười thâm ý: “Như vậy không được, bà xã sẽ rất uất ức, anh cũng không muốn ép em làm chuyện mà em không muốn. Hơn nữa, suy cho cùng thì anh thích phương thức này.....”

Tay của anh không đành lòng đi tới nơi vừa môi vừa sưng của cô tinh tế quá nhiều, cả người Ôn Văn rung lên, không ngừng lắc đầu, thái độ kiên quyết thấy rõ tâm ý: “Không uất ức, em cam tâm tình nguyện.”

“Thật sự?” Ngón tay của anh ngày càng không đứng đắn, nhập vào nơi ẩm ướt kia, chậm rãi ra vào.

Ôn Văn rất muốn khóc, quán nhanh chần rồi trực tiếp trốn ra ngoài phòng ngủ: “Em sẽ đi uống ngay bây giờ!”

-

Chuyện này làm cho Ôn Văn vô cùng buồn rầu, cứ tưởng rằng có thể phản đối một lần, kết quả là mất cả chì lẫn chày. Còn phải uống thuốc, thỉnh thoảng còn phải đối phó với nhu cầu của người nào đó, cũng may anh bớt phóng túng hơn, nghe nói vì chất lượng tiểu nòng nọc rất tốt.

Đối với hành động cố chấp cầu con của Hạ tiên sinh thì Ôn Văn suy nghĩ có chút khó hiểu được, thật ra cô rất bình tĩnh, biết rõ chuyện này nóng vội sẽ không đến, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Chuyện hôn lễ đều do Hạ Trầm tự mình chuẩn bị, Ôn Văn không quan tâm như thế nào, người kia cũng đã hiểu rất rõ về cô, rất nhiều chuyện có thể trực tiếp quyết định.

Ngày đã tìm người xem qua, cuối cùng trung hòa ý kiến của hai người quyết định là nửa tháng sau, thời gian vội vàng thế này, Hạ Trầm còn chê là chậm.

Tất cả đều được tiến hành nhanh chóng, ngày đó Ôn Văn thử áo cưới, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cố Minh Sâm.

Thực ra hai người có một khoảng thời gian không liên lạc rồi, cô nhìn thấy dây số thì cũng sờ một chút, cứ chần chờ như vậy làm cho Hạ Trầm bắt đầu khó chịu, đứng ở sau lưng cô nói nhỏ: “Vì sao em lại do dự? Có cần ghi chú thân thiết như vậy hay không?”

“Minh Sâm” Cuối cùng thì hai chữ này thân thiết như thế nào?

Ôn Văn quay đầu nhìn anh một cái, bất đắc dĩ đâm vào ngực anh: “Hạ tiên sinh thích ăn giấm chua như vậy, răng vẫn tốt chứ?”

Cô nói xong thì dựa sát vào anh, cũng không kiêng dè, Hạ Trầm tức giận đến mức đẩy cô ngã xuống ngay tại giường, tay trên dưới bắt đầu bận rộn, môi ở bên cổ thon dài của cô di chuyển.

Ôn Văn cảm thấy người này quá ngây thơ rồi, trong lòng có chút buồn cười, lại không có đẩy anh ra, cố ý đè nén hơi thở: “Minh Sâm?”

Thanh âm trầm thấp của Cố Minh Sâm trước sau như một rất dễ nghe, xuyên qua sóng điện thoại chậm chậm truyền tới: “Anh đã nghe mẹ nói qua, chúc mừng.”

Chuyện tái hôn cô đã nói qua cho Chu Nhĩ Lam, biết Chu Nhĩ Lam sẽ nói cho Cố Minh Sâm, chính cô cũng không biết tại sao, từ đầu đến cuối cô không nói thẳng cho phía bên kia. Lúc này giọng của Cố Minh Sâm cũng không nghe ra cái gì, điều này làm cho cô thả lỏng đôi chút, không tự chủ được mà mỉm cười: “Cảm ơn.”

Hạ Trầm thấy cô cười, chân mày càng nhíu lại, ngậm vành tai của cô tinh tế quá rầy.

Ôn Văn rung lên, toàn thân giống như bị điện giật vậy, hung hăng nhìn anh.

Đương nhiên Cố Minh Sâm không hề biết bên này có chuyện khác thường, thờ dài rồi nói: “Mặc dù Hạ Trầm làm nhiều việc xấu, nhưng anh vẫn tôn

trọng sự lựa chọn của em, tiểu Văn, hi vọng em được hạnh phúc. Mặc kệ dùng thân phận nào, anh đều hi vọng em, sau này có chuyện gì khó xử hoặc tui thân thì đừng quên anh, nhà họ Cố, vẫn như trước là chỗ dựa cho em. Nếu Hạ Trầm không đáng hoàng, anh sẽ giúp em dạy dỗ anh ta.”

Hạ Trầm lại gần, những lời này anh nghe rất rõ ràng, trong lòng biết đối phương nói đúng là cho anh nghe, hừ lạnh một tiếng.

Ôn Văn lại nghe được trong lòng nóng lên, tiếng nói hơi khàn khàn: “Anh, anh cũng là, nhất định phải tốt.”

Có vài lời không nói ra, nhưng cô tin Cố Minh Sâm có thể nghe hiểu, lúc trước anh ta cùng ở thương trường với Hạ Trầm cũng là tranh đấu tới mảy tới mặt, gần đây trở nên lạnh nhạt, nghe A Tước nói anh ta lên tìm lại không ích những kỉ niệm trước đây. Cuối cùng trong khúc mắc đó anh đã biết được bao nhiêu, suy nghĩ cẩn thận bao nhiêu, Ôn Văn đã không muốn quan tâm, chỉ là hi vọng anh có thể dẫn đi ra.

-

Đột nhiên Hạ Trầm tháo dây kéo áo cưới trên người cô cời ra, Ôn Văn ngăn ra, luống cuống tay chân đè lại ngực. Áo cưới vốn là nặng, một tay của cô hoàn toàn không che chở được, Hạ Trầm ôm cánh tay thường thức bộ dáng lúc này của cô, một chút ý tưởng giúp đỡ cũng không có.

Đương nhiên Ôn Văn biết về tâm tư cẩn thận hơi ấu trĩ này của anh, nhất định không cúp điện thoại, thậm chí còn bước chân chuẩn bị đi ra phòng thử quần áo.

Đầu lông mày của người đàn ông phía sau căng thẳng, đưa tay không chen vào kéo cô trở lại, lúc đó trời đất như quay cuồng, Ôn Văn chỉ cảm thấy trên người chột lạnh. Quái đản, người nọ lại trực tiếp bóc cho cô sạch sẽ!

Anh vội vàng vùi đầu vào ngực cô – trước miết – nuốt, quá nhiều làm tim cô đập vừa nhanh vừa loạn nhịp, Cố Minh Sâm đã chuyển câu chuyện sang hướng khác: “Hai ngày nữa là sinh nhật mẹ, năm trước đã không cùng nhau trải qua, hi vọng năm nay em sẽ tới. Em cũng biết mẹ rất để tâm đến em.”

Trong lòng Ôn Văn hơi do dự, bị làm khó còn nhớ rõ mà trả lời anh: “Tôi nhất định sẽ đi, anh yên tâm.”

Người đàn ông phía trên bỗng nhiên dùng sức, quả nhiên là biến viên cầu mềm mại kia thành quả anh đào mà ăn, cô bị đau, kêu thành tiếng, đầu điện thoại bên kia lập tức yên lặng. Trên mặt Ôn Văn nóng bừng, so với cảm giác bị bóng ở phía trước ngực còn mạnh mẽ hơn, vội vàng nói qua loa: “Không cẩn thận bị treo chân rồi, tôi tắt máy trước.”

Cô tắt điện thoại cứ nghĩ rằng sẽ nổi giận, Hạ Trầm lại nhanh hơn cô một bước chặn miệng cô lại, vật dài kia cũng chậm chậm xâm nhập vào, vụng về nói ra một câu: “Bà xã, ôm anh một cái.”

“.....” Không thể làm nũng như vậy để che giấu vấn đề!

Sau đó Ôn Văn ra lệnh không cho phép người nào đó lại có hành động như thế trước khi kết hôn, Hạ Trầm cũng đã nói đồng ý, dù sao thì chuyện động phòng anh cũng vô cùng mong đợi, đến lúc đó mới biểu hiện thật tốt cũng không muộn. Nhưng mà muốn tới chỗ của Cố Minh Sâm, trong lòng anh vẫn có chút buồn bực: “Sinh nhật của Chu Nhĩ Lam, em thật sự muốn đi sau?”

Ban đầu anh cũng muốn đi cùng, nhưng ở công ty có một hạng mục phải tự mình xử lý, bay đến nước Anh một chuyến, nghĩ rằng Chu Nhĩ Lam muốn như thế, còn suy nghĩ cho Cố Minh Sâm, thật đúng là không nỡ.

Ôn Văn thấy bộ dáng của anh giống như đang đối đầu với kẻ thù, thật sự là không biết nên nói cái gì, chủ động di chuyển tới môi anh cường hôn: “Chỉ là ăn một bữa cơm, lúc nào thì anh lại không có tự tin vậy chứ. Chúng ta cũng đã đăng kí rồi, anh cho là Cố Minh Sâm còn có thể làm gì?”

Là sợ kẻ địch có tâm gian xảo được chứ?

“Em thật sự không gọi cả tên cả họ của anh ta? Mỗi lần em gọi anh đều có cả họ lẫn tên đấy!”

Người nào đó lại bắt đầu quấy rối, Ôn Văn xoay người giúp anh sắp xếp hành lý, mặc kệ anh, trong lòng lặng lẽ gọi tên anh vài lần, không gọi cả họ? Gọi anh là cái gì, Trầm, nặng trĩu?

Chính cô cũng bị lời đi không nhẹ!

Người chồng ai oán nhìn bà xã của mình sắp xếp hành lý còn vui vẻ được như vậy, trong lòng buồn bực, lại rất tò mò muốn biết cảm giác của cô khi anh rời đi sẽ ra sao? Anh cân nhắc một lúc lâu, không tình nguyện mà giản hòa: “Đâu có, tài xế đang chờ ở cửa, có chuyện nên điện thoại cho anh.”

Ôn Văn nghĩ rằng, ngay cả điện thoại cho anh thì một lúc lâu anh cũng chưa quay về được, huống chi có thể xảy ra chuyện gì? Nhưng mà để cho anh yên tâm, cô vẫn đồng ý rồi.

Làm thế nào Hạ Trầm cũng không nghĩ tới, bản thân đã nói đúng, ngày sinh nhật của Chu Nhĩ Lam quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 80.

Khi Hạ Trầm trở về nước mới biết vào tiệc mừng thọ của Chu Nhĩ Lam, Ôn Văn bị trật chân, vết thương ở cổ chân có hơi nặng, hôn lễ có thể phải dời sang ngày khác. Tất cả xảy ra quá đột ngột, sắc mặt của anh liền khó coi không để đâu cho hết, ngồi bên giường nhìn cổ chân được băng bó như bánh mỳ nhân của cô, vẻ mặt càng thêm âm trầm có thể nhỏ ra nước.

Tất cả mọi người gạt anh, rõ ràng là cô cố ý, người khác làm gì có lá gan đó?

Anh âm trầm giống như muốn ăn thịt người, nhìn chăm chăm như vậy khiến da đầu Ôn Văn trở nên tê dại, đã vậy trên chân còn quấn băng gạc không động đậy được, không thể làm gì khác hơn là vẫy vẫy tay về phía người nọ, đáng vẻ cầu xin muốn ôm: “Ông xã.”

Hạ Trầm đầy một bụng hỏa, anh cũng nghĩ không thông, tại sao mỗi khi xảy ra chuyện cô gái này đều muốn gánh vác một mình, sống chết không nhờ anh đây?

Vừa buồn bực vừa giận lớn, anh nhìn cô đang giả bộ đáng thương mà không có nơi phát tác, chỉ có thể lạnh giọng giả bộ hung ác: “Bây giờ còn không muốn nói cho anh biết xảy ra chuyện gì sao?”

Ôn Văn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhìn cảm xúc nơi đáy mắt anh thay đổi mấy lần, lúc này mới nhỏ giọng giải thích: “Chỉ là không cẩn thận ngã từ trên cầu thang xuống, kết quả là bị trật chân. Bình thường đều là Tiểu Tiêu chăm sóc em, Minh Sâm cảm thấy vì xảy ra chuyện ở nhà mình nên áy náy với em, thỉnh thoảng sẽ tới thăm em một chút, em rất đa tạ, tuyệt đối không ở một mình với anh ta.”

Cô cố gắng giải thích, sắc mặt của anh hơi bớt giận, nhưng trong lòng hiển nhiên là hoài nghi, đang yên lành như vậy tại sao lại bị thương? Cho tới bây giờ cô đều không phải là người có tính tình lỗ mãng.

Hạ Trầm không biến sắc, nhìn cô càng ngày càng uất ức mới đi tới ôm cả người lẫn chân vào trong ngực: “Lần này được rồi, về sau đa tạ ở nhà cùng anh.”

Ôn Văn thấy anh không tức giận, lúc này mới cười híp mắt ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của anh, mở miệng là một câu vô cùng ngọt ngào: “Em nhớ anh lắm.”

Anh nhìn đôi mắt đang tỏa sáng của cô, cô gái này rất ít khi chủ động nói những lời tâm tình ái muội như vậy, càng như vậy, trong lòng anh càng nghi ngờ hơn, nhưng cũng không biểu hiện ra, cẩn thận vuốt cổ chân cô kiểm tra: “Bác sĩ nói thế nào?”

Ôn Văn nhìn anh, nói ra lời xin lỗi xuất phát từ nội tâm: “Cần nghỉ ngơi một thời gian, hôn lễ có thể sẽ phải dời ngày rồi, thật xin lỗi.”

Biết anh rất mong đợi buổi hôn lễ này, cũng biết anh tốn bao nhiêu tâm huyết, cho dù giờ phút này cố ý ản ản vẫn có thể cảm nhận được sự thất vọng cùng buồn bực của anh.

Hạ Trầm cũng sẽ không thật sự so đo với cô, nhéo lỗ mũi cô, vẫn là gương mặt lạnh lẽo như cũ: “Em bồi thường anh như thế nào đây?”

“Em cũng đã thành ra như vậy, Hạ tiên sinh anh còn hạ miệng được hả?”

“Thu chút lợi tức.” Anh nói xong liền cúi đầu ngậm lấy môi cô, tinh tế liếm, không ngừng mút.

Khoang miệng bị hơi thở quen thuộc mà nhẹ nhàng khoan khoái của anh lấp đầy, cô nhắm mắt lại, trong đầu là một hồi choáng váng, chỉ nghe anh rầu rĩ thốt ra một câu: “Về sau anh đi đâu em đi đấy, không cho kháng nghị.”

Ôn Văn ngẩn ra, nhưng trên mặt lại lộ ra ý cười không che giấu được: “Được, như thế này có phải là câu lấy chồng theo chồng lấy....”

Câu nói kế tiếp bị anh trừng mắt cho mà buộc phải nuốt vào, anh hung hăng nhìn cô, tất cả trong đáy mắt chỉ là tối tăm: “Còn có tính lực nói lại nhai?”

Ôn Văn vừa định nguy biện, nụ hôn của anh lại ừ ừ kéo đến: “Thiếu, hôn.”

-

Ngoài mặt Hạ Trầm không tiếp tục truy hỏi Ôn Văn nữa, nhưng làm sao có thể để dễ dàng bị lấp liếm cho qua như vậy. Sau lưng anh tìm A Tước tới, A Tước không chịu nổi uy hiếp, vậy nên thành thật nói: “Là do bị bạn gái của Cố Minh Sâm đẩy xuống từ cầu thang, bây giờ đã tốt hơn nhiều, lúc mới đầu bị còn nghiêm trọng hơn.”

Con người Hạ Trầm đã đóng băng đến cực điểm, A Tước không khỏi ho một tiếng: “Vì bác sĩ Ôn sợ anh như vậy nên mới gạt .”

Hạ Trầm hít một hơi, nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng: “Người khác bắt nạt bà xã của tôi, chẳng lẽ tôi còn phải nuốt giận.”

Huống chi bạn gái Cố Minh Sâm dựa vào cái gì dám giận chó đánh mèo lên Ôn Văn? Trước khi ly hôn để cho cô bị khinh bỉ thì cũng thôi đi, bây giờ cô đã thành Hạ phu nhân mà vẫn còn bị liên lụy sao?

A Tước nhìn bộ dạng muốn nổi bão của anh, khẽ thở dài một cái: “Tại sao anh vẫn mang giọng điệu xã hội đen vậy, bác sĩ Ôn đã tự mình giải quyết, nếu như anh lại làm loạn, sợ rằng cô ấy sẽ mất hứng.”

Hạ Trầm nghi ngờ quay đầu lại, A Tước cân nhắc, lúc này mới nói tí mỉa mai ngon ngọt. Ai ngờ Hạ Trầm càng nghe sắc mặt càng trầm xuống, gân xanh trên trán cũng gật thỉnh thoảng, A Tước không nghi ngờ chút nào một giây sau chúng sẽ nứt toác ra.

“Cô nữ minh tinh kia, là vì chuyện của Kỳ Nhan mới xuống tay với cô ấy?” Mặt Hạ Trầm không chút thay đổi, nhưng trong đáy mắt chỉ toàn là vẻ âm độc.

Anh vẫn không trả lời chuyện của Kỳ Nhan bởi vì thật sự cảm thấy chuyện đó đối với mình mà nói quá mức râu ria, người phụ nữ kia rốt cuộc là ai anh cũng không nhớ rõ, Cố Minh Sâm muốn báo thù, tiểu đả tiểu nháo*, căn bản anh cũng không để vào mắt. Trái lại có thêm một đối thủ cạnh tranh rất thú vị, vậy thì cũng tùy hỷ ta thôi.

*Tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.

A Tước nhất thời đắn đo không bắt được tâm tư của anh, im lặng không lên tiếng nhưng vẫn gật đầu: “Người nữ minh tinh kia tên là Ngô Dịch, nghe nói trước kia có quan hệ không tệ với Kỳ Nhan, sau lại đi theo Cố Minh Sâm. Cố Minh Sâm điều tra chuyện của Kỳ Nhan cũng là chỉ định cô ta tiến vào Trung Nghệ.”

Trung Nghệ chính là công ty đại diện gia đình này, Hạ Trầm nghe từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng, cuối cùng mới gật đầu một cái bày tỏ đã biết.

“Bác sĩ Ôn đã lén lút trao đổi qua với Ngô Dịch, hướng chỉ bên kia Ngô Dịch có Cố Minh Sâm thu thập, anh thật sự không cần tự mình ra tay một lần nữa, ảnh hưởng tình cảm vợ chồng dù sao vẫn không có lợi.”

Hạ Trầm đang nghĩ tới chuyện khác, A Tước thấy anh không nói thêm gì nữa liền lặng lẽ khép cửa phòng đi ra ngoài.

Anh ngậm điều thuốc vào miệng nhưng vẫn không châm lên, sau khi muốn có đứa bé đã cai thuốc rồi, lúc này trong lòng lại cực kỳ buồn bực, đặc biệt rút muốn hút một điều để phát tiết ra.

Ôn Văn bởi vì liên quan tới anh nên mới bị thương, lại một mình chịu đựng cũng không nói cho anh biết, vẫn nỗ lực muốn hình thành cảm giác an toàn cùng tín nhiệm trong lòng cô, bây giờ nhìn lại hình như hiệu quả quá nhỏ. Người phụ nữ này gặp phải chuyện vẫn thích tự mình giải quyết, hơn nữa chuyện của Kỳ Nhan, trong lòng cô vẫn là điểm mấu chốt không thể vượt qua.

Giữa bọn họ chưa bao giờ trò chuyện qua về việc này, nói cho cùng trong lòng Ôn Văn vẫn không tin tưởng anh, cho nên mới không nói tới một chữ, chỉ vì không muốn đẩy lòng hai người lại có hiềm khích.

Cô dụng tâm lương khổ, nhưng trong lòng anh không có chỗ nào vui cả.

Hạ Trầm thừa nhận chủ nghĩa đàn ông của mình hơi lớn một chút, nhưng làm vợ của anh, cũng không nên vì quan tâm tới việc khác mà nổi giận, càng tuyệt đối không cho phép bị thương, điều đó với anh mà nói, tự nhận là một người đàn ông không làm tròn trách nhiệm.

Nghĩ tới đây, anh ném điều thuốc vào trong cái gạt tàn, cầm điện thoại gọi tới một số, chuyện của Kỳ Nhan, cũng nên cho Cố Minh Sâm một lời công bằng rồi.

Cố Minh Sâm không ngờ Hạ Trầm sẽ chủ động nhắc tới Kỳ Nhan với mình, đây là quả địa lôi không được đụng tới nhất giữa hai người, vừa đụng vào sẽ nổ tung.

Nơi gặp mặt cũng hơi kỳ lạ, là tầng trên cùng của công ty anh ta, anh ta lạnh lùng nhìn Hạ Trầm, quả đấm bên người nắm vô cùng chặt: “Tôi còn tưởng rằng cả đời này anh cũng không chịu thừa nhận có liên quan tới anh”

Hai tay Hạ Trầm nhét vào túi, vóc người cao lớn bị ánh mặt trời mô tả thành những cái bóng dài nhỏ in xuống sàn, nghe vậy chỉ nhàn nhạt cười một tiếng: “Biết tại sao Ôn Văn vẫn không nói chân tướng cho anh không? Không phải sợ anh không chịu nổi, mà là nói rồi, anh cũng sẽ không tin bộ mặt thật của Kỳ Nhan.”

Sắc mặt Cố Minh Sâm trở nên xanh mét kinh người, tiến lên vài bước định nắm cổ áo anh, Hạ Trầm giơ tay lên dễ dàng lên ngăn cản anh ta, vẫn cười đến vô hại như cũ: “Nhìn đi, mỗi lần nói đến cô ta anh đều thẹn quá hóa giận. Ôn Văn hiểu rõ anh, cũng quá rõ ràng tình cảm anh dành cho Kỳ Nhan, vậy nên mới chọn tôi mà không chọn anh.”

“Hạ Trầm, con mẹ nó, hôm nay anh tới muốn bị đánh đúng không?” Đáy mắt Cố Minh Sâm sắp phun ra lửa, thù mới hận cũ đều bị nói tới, khó trách anh ta lại mất khống chế.

Hạ Trầm đâu có sợ anh ta, khoe miệng cong lên khinh miệt: “Không sao cả, dù sao tôi vẫn luôn muốn đánh anh, nhưng mà trước đó chúng ta phải nói rõ ràng. Để cho anh, thậm chí tất cả mọi người biết, mấy năm nay người phụ nữ của tôi phải chịu bao nhiêu oan uổng.”

Tầng cao nhất gió thổi rất lớn, vù vù lướt qua gò má, tóc Cố Minh Sâm dài hơn Hạ Trầm một chút, bị thổi mất trật tự che đi đôi mắt, nhưng cho dù thế vẫn có thể nhận ra bên trong là máu tanh đỏ ngầu.

Anh ta hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Trầm, giống như muốn nghiền xương anh thành tro: “Anh cứ việc bịa đặt đi, tiểu Văn sẽ bị anh lừa gạt, tôi thì không.”

Mây rậm của Hạ Trầm chau lên, lấy ra một đĩa CD từ trong túi áo rồi ném trên mặt đất: “Trung Nghệ chính xác là tài sản tư của tôi, chuyện của làng giải trí cũng không cần tôi nhiều lời tin rằng anh cũng hiểu, có công ty nào làm ăn sạch sẽ không một chút mờ ám? Nhưng Hạ Trầm tôi còn có chút ranh giới cuối cùng, cái đĩa CD này đều là bản sao bọn họ và người phụ trách ký hợp đồng ghi lấy, anh xem rốt cuộc tôi có bức bách cô ta hay không.”

Cố Minh Sâm hạ mắt nhìn đồ bên chân, nhưng bản thân vẫn không có dũng khí cúi xuống nhặt lên.

Kể từ khi bắt đầu điều tra chuyện về Kỷ Nhan, anh ta thấy được một Kỷ Nhan hoàn toàn xa lạ, anh ta vẫn trấn an mình rằng cô ấy bị cuộc sống bất buộc, dù sao gia cảnh của Kỷ Nhan thật sự không tốt.

Nhưng Hạ Trầm ném ra đồ vật này, vậy mà đến dũng khí để nhìn anh ta cũng không có, nếu như không phải là thật, Hạ Trầm sẽ không lấy ra vật này cho anh ta, nhưng anh ta làm sao dám, làm sao dám nhìn?

Đó là người phụ nữ anh ta yêu nhiều năm như vậy, bây giờ muốn lột bộ mặt bản thủ nhất của cô ấy ra cho anh ta nhìn.

Hạ Trầm nhìn anh ta không chút cử động, còn nói: “Trước khi Kỷ Nhan tới Trung Nghệ trước, bối cảnh đã không sạch sẽ, chẳng lẽ anh chưa bao giờ nghĩ tới, bối cảnh nhà anh như thế, tại sao khi cô ta gặp khó khăn không tìm anh? Ngay cả lúc anh còn chưa nắm được quyền lực để quản lý nhà họ Cố, cũng đủ để đảm bảo cô ta cơm áo không lo cả cuộc đời.”

Đúng vậy, những vấn đề này đã quấy nhiễu anh ta rất lâu, Cố Minh Sâm không phải là không nghĩ tới, nhưng cố ý tránh đi. Anh ta vẫn nghĩ, là mình không đủ lớn mạnh, Kỷ Nhan không tin tưởng anh ta thôi.

“Nói cho cùng, anh không cung cấp nổi thứ cô ta muốn, anh đã thực sự điều tra người qua lại cùng cô ta là ai chưa?”

Mỗi câu của Hạ Trầm đều đánh Cố Minh Sâm vào đáy cổ, tay của anh ta liên tục phát run, định đút vào trong túi để che giấu: “Vậy thì như thế nào, không che giấu được anh là đầu sỏ gây nên hành vi phạm tội.”

Hạ Trầm khinh thường cười một tiếng, lặp lại từng chữ từng chữ: “Đầu sỏ gây nên? Anh đã nói đến đây, vậy tôi không ngại nói cho anh biết nhiều hơn một chút.”

Cố Minh Sâm chợt ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy đôi mắt đen như mực nhìn không thấy đáy của Hạ Trầm, đáng sợ như động tới, bên trong giấu đầy nguy hiểm mà người ta không biết.

Anh nói: “Nguyên nhân lúc đó Kỷ Nhan bị uất ức được đưa tới chỗ tiểu Văn chữa trị, anh một mực cho là do giao dịch đồi sắc lấy sự nghiệp của cô ta tạo thành? Tôi không thể không nói, Cố tổng thật đơn thuần.”

Hàm răng Cố Minh Sâm cũng sắp cắn nát rồi, đã vậy Hạ Trầm còn không chịu để cho anh ta vui vẻ, chậm rãi nói: “Cô ta uất ức, là bởi vì cô ta yêu đàn ông có vợ, mà người đàn ông kia, cô ta không chọc nổi.”

Cố Minh Sâm hoàn toàn sợ ngây người, giật mình đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc mà tức cười.

Khó trách trước khi chết cô cũng không để lại cho anh ta lời nào, khó trách vẫn không chịu đồng ý lời cầu hôn của anh ta, khó trách cha lại bịa đặt nguyên nhân cô rời đi.

“Cô ta đi cũng không phải do bị cha anh bức bách, là bởi vì người đàn ông kia ra lệnh trục xuất cô ta ra nước ngoài, vận mệnh không tốt, gặp phải tai nạn máy bay. Cho nên anh muốn báo thù, thật sự tìm lộn đối tượng rồi, tiểu Văn cũng được, tôi cũng thể thôi, chúng tôi cũng chỉ là chịu oan ức hộ người khác. Đầu sỏ chân chính gây nên, trừ bản thân Kỷ Nhan, có lẽ chính là người đàn ông mà cô ta yêu kia.”

-

“Anh nói cho anh ta biết hết rồi à?” Sau khi biết chuyện, trong lòng Ôn Văn thật sự có chút phức tạp, năm đó Cố Văn Sơn dùng ân huệ của ông với cô ra để “Cầu xin” cô và Cố Minh Sâm kết hôn, chính là vì sợ một ngày kia sự tình bại lộ con trai sẽ không chịu nổi.

Cô càng nghĩ càng lo lắng, chống mép giường muốn đứng lên, vừa dùng lực đã kéo tới cổ chân, đau đến hít vào một ngụm khí.

Hạ Trầm chặn ngang đề cô lại, hung hăng trừng mắt nhìn cô: “Anh ta cũng được coi là một người đàn ông, không thể lại chạy trốn được nữa. Nếu như không nói chân tướng cho anh ta biết, cả đời anh ta sẽ không thoát ra được, anh là vì tốt cho anh ta.”

Ôn Văn nhìn Hạ Trầm, vẻ mặt anh rất chăm chú và nghiêm túc, không có một chút hứng thú cùng ý tứ châm chọc, cô đưa mắt nhìn anh hồi lâu, lặng lẽ thờ dài: “Chú Cố nhất định sẽ oán trách em.”

“Người đã chết rồi, làm sao còn oán được nữa.” Trong lòng Hạ Trầm kìm nén bức bối, giọng điệu liền hết sức không tốt.

Ôn Văn nện vào ngực anh một cái, lúc này Hạ Trầm mới cau mày nhìn cô, trong lòng tích tụ sự khó chịu không nói ra được: “Rốt cuộc em có phải phụ nữ hay không?”

“.....” Tại sao trọng tâm câu chuyện lại chuyển tới việc này vậy?

Hạ Trầm cắn răng nghiêng lợi cúi người tiến tới gần cô: “Phụ nữ nên ‘mềm’ một chút, gặp phải chuyện thỉnh thoảng cũng nên biết ‘sợ’, Ôn Văn, làm sao em để cho anh không có cảm giác thành tựu như vậy?”

Ôn Văn nghe xong hồi lâu mới hiểu được anh đang oán cái gì, rất không cho mặt mũi bật cười “hì hì” một tiếng. Hạ Trầm nhìn cô cười thì càng tức giận, rất lâu sau Ôn Văn mới gạt đầu một cái: “Thật xin lỗi, em...thói quen của em, lần sau nhất định sẽ sửa.”

Mấy năm nay toàn dựa vào mình, có chuyện gì trước tiên luôn không nghĩ ra người mình có thể dựa vào, chuyện hôm nay làm lòng cô hơi xúc động, có người nguyện ý ra mặt vì mình, có người nguyện ý sử dụng phương thức của anh để bảo vệ mình, loại cảm giác này, đã làm trái tim cô tan chảy mất rồi.

“Thật ra thì Ngô Dịch không phải cô ý đẩy em, một mặt cảm thấy em là Hạ phu nhân, bởi vì quan hệ của anh mà ghi hận em. Mặt khác, hẳn là bởi vì Minh Sâm đi, ghen tị thôi.”

Cô nói xong cười cười, lại thấy sắc mặt người kia càng đen hơn: “Các người làm cái gì để cho cô ta ghen?”

Nét mặt Ôn Văn cứng đờ, nguy rồi, lại đào hầm chôn mình rồi.

Hạ Trầm hí híp mắt, đưa tay muốn nắm lấy gáy cô, lại được cô chủ động ôm cổ dâng lên đôi môi mềm mại: “Như vậy, có đủ mềm hay không?”

Hạ Trầm sừng sốt một chút, trong giây lát, lật tay, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, đôi khách thành chủ lôi kéo lưỡi của cô mút – hút thật sâu.

“Anh biết rõ em còn có một chỗ mềm hơn, cho anh vào đi.”

“.....”

-

Về sau có một khoảng thời gian rất dài không gặp Cố Minh Sâm, sau đó Ôn Văn mới nghe Chu Nhĩ Lam nói anh ta ra nước ngoài giải sầu. Chu Nhĩ Lam đã lớn tuổi, rớt cuộc trên mặt đã có chút dấu vết của năm tháng, than thở nói: “May là nó chịu đựng nổi, hi vọng lần này trở về, có thể hoàn toàn thoát ra.”

Ôn Văn nghe, chỉ cảm mu bàn tay bà.

Chu Nhĩ Lam nói quanh co, đáng vẻ cứ như đang muốn nói lại thôi: “Những năm này uất ức con, khi đó chú Cố của các con để cho hai con kết hôn, nói cho cùng là chúng ta ích kỷ rồi. Vẫn là đứa bé Minh Sâm kia không có phúc khí, nếu như hiện tại gặp được con, có lẽ là hai kẻ xa lạ rồi.”

Ôn Văn nhớ tới những khúc quãng trong quá khứ, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều: “Mọi người phải nhìn về phía trước, chuyện của Minh Sâm người cũng đừng quan tâm, ngộ nhờ lần này du lịch trở về lại mang cho người một nàng dâu tiêu chuẩn đấy.”

Chu Nhĩ Lam bị cô chọc cười, cũng không ngừng xua tay: “Ngàn vạn đừng nhé, chuyện cưới chui này không đáng tin cậy.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 81

Đêm trước hôn lễ, Ôn Văn cứ trần trọc mãi không thể nào ngủ được, dựa theo phong tục quê nhà thì đêm nay cả hai không thể gặp nhau được, vì vậy cô đã sớm bị Lâm Hữu Trân đón về nhà rồi.

Không biết là do thay đổi giường nên không ngủ được hay do gần đây đã quen có người bên cạnh, đầu óc rất rõ ràng. Cứ ngỡ rằng đã trải qua một lần hôn nhân thì sẽ không khấn trương nữa, nhưng Ôn Văn phát hiện lần này còn lo lắng hơn so với lần trước, lúc thì lo lắng ngày mai tâm trạng mình không tốt, khi lại lo lắng ngày mai sẽ xảy ra vấn đề...

Điện thoại di động bên cạnh gôi hơi sáng lên, là tin nhắn đến từ Hạ Trầm, rất đơn giản chỉ có một từ: Ừm?

Ôn Văn bấu môi một cái, nơi đáy mắt lộ ra ý cười: Thế nào?

Bên kia cũng trả lời rất nhanh: Thử xem em đã ngủ chưa.

Tưởng tượng ra giờ này anh cũng khấn trương giống cô, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, ngón tay di chuyển nhanh hơn: Anh khấn trương à?

Có lẽ Hạ Trầm cảm thấy thật mất mặt, vô cùng đơn giản vẫn tất bật bộc lộ cảm xúc: Cút.

Ôn Văn bấu môi, càng ngày càng cảm thấy Hạ tiên sinh kiêu ngạo rồi, suy nghĩ một lát đánh bốn chữ: Nhanh chóng ngủ đi.

Cô trở mình chuẩn bị đi ngủ, điện thoại lại rung nhẹ một hồi, lần này nội dung dài hơn một chút, cô xem xong mà viền mắt nóng lên: Cảm ơn em đồng ý lấy anh, trừ tình yêu, cuối cùng anh cũng có nhà rồi.

Nghĩ lại cảnh ngộ của anh trong mấy năm qua, cô có chút đau lòng, khịt khịt mũi: Kích động như vậy, ngày mai mắt em sưng lên, anh phải chịu trách nhiệm đó.

Hạ Trầm nhìn vào màn hình điện thoại, cúi đầu cười một tiếng: Em có xấu hơn thì anh cũng nhất định cưới rồi.

Lần này đổi lại là Ôn Văn tức giận, trực tiếp gửi một icon ‘tạm biệt’.

Một lúc sau điện thoại không có phản ứng, Ôn Văn nghĩ Hạ Trầm đã ngủ, ai ngờ vừa mới nhắm mắt thì có điện thoại gọi thẳng tới, trong bóng đêm giọng nam trầm thấp cực kỳ mê người: “Anh nhớ em.”

Cô mím môi cười, lật người cuối đầu mắng một câu: “Thầy ma.”

“Không ôm em thì ngủ không được”. Người này hoàn toàn không biết ngượng ngùng là gì, tiếp tục nói những lời ngáy đến chết người.

Ôn Văn thực ra cũng nhớ Hạ Trầm, mấy ngày nay hai người gần như như hình với bóng, đột nhiên tách ra như vậy nên có cảm giác trống trải, nhưng trên thực tế thì tách ra còn chưa tới 24h đâu. Trên mặt cô hơi nóng lên, nhỏ giọng trả lời: “Em cũng nhớ anh”.

“Chúng ta chơi một trò chơi nhé?”

Ôn Văn có chút không theo kịp tiết tấu của Hạ Trầm, sững sờ hỏi ngược lại: “Trò chơi gì?”

Âm thanh của Hạ Trầm kìm nén mấy phần, khàn giọng nói: “Yêu qua điện thoại.”

Ôn Văn trả lời anh bằng cách trực tiếp cúp điện thoại, trong lòng còn oán hận mắng một câu “Lưu manh”.

-

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tiêu liền chạy tới, giao đứa bé cho mẹ Tiêu, cô một mực trang điểm lại cho Ôn Văn, nhàn rồi cũng là đi đi lại lại trong phòng, bộ dạng đứng ngồi không yên. Ôn Văn không nhịn được cười cô: “Sao còn khàn trương hơn người kết hôn là mình vậy?”

Tiêu Tiêu liếc Ôn Văn một cái: “Nhất định khàn trương rồi, lần trước biết rõ tên Cố Minh Sâm kia không phải chồng cậu, lần này ý nghĩa rõ ràng là không giống nhau.”

Ôn Văn giật mình, kéo Tiêu Tiêu ngồi xuống ngay bên cạnh, kim lòng không nổi tựa đầu lên vai Tiêu Tiêu: “Chờ Hạ Uyên trở về, hai người cũng phải bỏ sung hôn lễ đi, cậu tốt như vậy, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Tiêu Tiêu không có trả lời ngay, ngược lại vỗ đầu cô một cái: “Ô, kiểu tóc hư rồi”.

Trong lòng Ôn Văn có chút chua xót, Tiêu Tiêu là người tốt như vậy, ngược lại cho tới bây giờ cũng không có một hôn lễ chính thức, Hạ Uyên thiếu Tiêu Tiêu thật sự quá nhiều.

Làm sao Tiêu Tiêu không biết Ôn Văn đang nghĩ lung tung cái gì, đành nói sang chuyện khác: “Sao dâu phụ còn chưa tới nhỉ?”

Vừa dứt lời thì cánh cửa đã bị đẩy ra, Bái Bái mặc lễ phục màu trắng ôm bó hoa cô dâu đi tới, một khoảng thời gian không thấy, Ôn Văn suýt chút nữa không nhận ra cô. Cô nhóc này trở mà càng ngày càng xinh đẹp rồi.

“Đều do Phùng Tước, ban đầu em đã chọn xong lễ phục nhưng anh ấy lại không cho mặc, tạm thời lại mua thêm nữa, lúc này mới đến chậm.” Trên mặt Bái Bái có chút tức giận, dáng vẻ mất hứng, nhưng vẫn vô cùng lễ phép nghiêng người ôm lấy Ôn Văn, “Chúc mừng chị.”

Ôn Văn cười nói cảm ơn, rồi lại giới thiệu sơ qua cho Tiêu Tiêu cùng Bái Bái làm quen, kế tiếp chính là hai người Tiêu Tiêu và Bái Bái họp bàn bắt đầu lên kế hoạch làm khó Hạ Trầm như thế nào.

Tiêu Tiêu hung tợn nghiêng răng: “Lần trước Hạ Trầm chê bai cục cưng nhà mình nói chuyện quá chậm, chúng ta để cho anh ta hát nhạc thiếu nhi có được không?”

Bái Bái sờ sờ cằm: “Lợi cho anh ta quá rồi, bình thường lão ấy áp bức Phùng Tước, không bằng để cho anh ta hít đất 300 cái, buổi tối mệt mỏi đến mức không còn thể lực động – phòng?”

“300 cái đối với anh ta mà nói chắc chưa đủ thành ý đâu nhỉ?”

“Vậy thì 600 cái.”

“.....” Ôn Văn nghe mà cái trán cứ giật giật, hai người này cũng quá bao che khuyết điểm rồi.

Kết quả Hạ Trầm liền giải quyết rất đơn giản, anh tìm mẹ Tiêu trấn giữ, dĩ nhiên trong lòng bà còn ôm cục cung mặc lễ phục nhỏ xinh, chỉ cần cục cung vừa khóc, Tiêu Tiêu lập tức không giữ chữ tín mở cửa phòng lao ra. Bái Bái lại càng đơn giản, Phùng Tước tựa ngay cửa ra vào nói ba chữ, cô liền ngoan ngoãn mở cửa.

Nhìn hai người này, thật sự không có nguyên tắc rồi! Hạ Trầm liền dễ dàng ôm được mỹ nhân về, còn ở bên tai cô cười nhẹ, nói một câu: “Anh chờ ngày này đã lâu lắm rồi, ai có thể ngăn được chứ?”

Ôn Văn tựa vào lồng ngực rắn chắc của Hạ Trầm, rõ ràng có thể cảm giác được nhịp tim trầm ổn, tình lãng của anh, vòng tay càng siết chặt, môi đỏ mọng dán lên bên tai anh: “Em cũng chờ thật lâu, bây giờ mới đợi được anh đến.”

Anh nhìn cô chăm chăm, không không chế được, cúi người chặn lại cái miệng nhỏ nhắn mê hoặc người của cô.

-

Hiện trường hôn lễ, Cố Minh Sâm lại thật sự dẫn theo người phụ nữ tới đây. Từ đầu đến cuối đối phương dịu dàng im lặng đứng bên cạnh anh ta, vẫn mỉm cười đứng mức, rất ít khi sẽ vô ý chen lời vào, lúc nhìn người thì khóe mắt hơi rũ xuống, cũng là đáng vẻ thực thoải mái.

Ôn Văn quan sát một hồi, càng xem càng cảm thấy quen mắt, đợi cô gái đó đi phòng vệ sinh, có cơ hội liền bắt lấy Cố Minh Sâm truy hỏi: “Cô ấy còn đáng tin hơn những người trước kia của anh, nhưng sao có cảm giác từng gặp qua vậy nhỉ?”

Khó có được lúc Ôn Văn nhiều chuyện một lần, Cố Minh Sâm có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn là nói sự thật: “Là chị của Ngô Dịch.”

“....” Sự thật là như vậy sao? Khó trách vừa rồi lúc nói tên cảm giác có chỗ nào không đúng.

Cố Minh Sâm vừa nhìn đã hiểu ánh mắt của Ôn Văn, lập tức nhủ mảy: “Đừng nghĩ lung tung, sau lần chân em bị thương, cô ấy có xuất hiện một lúc, sau này lại gặp được ở nước ngoài.”

Anh ta cân nhắc một lát, nói tiếp: “Cảm thấy hợp ý thôi, chỉ là bạn bè, vừa nhìn Ngô Diệu đã biết không hợp khẩu vị của anh rồi.”

Miệng Ôn Văn há thành hình chữ ‘O’ nhỏ, sao cô vừa mới thấy được Ngô Diệu đã cảm thấy đây là kiểu Cố Minh Sâm thích chứ? Như nghĩ tới cái gì cô liền gật đầu, biểu hiện là đã hiểu: “Quan hệ này có chút loạn, tôi xem đáng vẻ chị ấy rất tốt mà.”

Cố Minh Sâm cười nhạo: “Em đôi nghề qua xem tướng à?”

Ôn Văn bĩu môi, âm thầm chắc lưỡi: “Dù sao tôi cũng không coi trọng anh của trước kia một chút nào. Nếu không tôi giới thiệu cho anh một người nhé?”

“Ngần lần dừng, em giới thiệu những người kia, mỗi người đều rất phiền.”

“Chắc, cuộc sống thư thế, anh muốn náo loạn đến khi nào?”

Cố Minh Sâm cũng không cảm thấy có lỗi một chút nào, dừng dung nói: “Anh là người thích chủ động.”

Ôn Văn ghét bỏ nhìn anh ta chăm chăm, kinh thường cái tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được. Cố Minh Sâm nhìn cô một cái, ngược lại đưa tay giúp cô vén vén lụa mỏng trượt đến đầu vai, cảm thán nói: “Hôm nay em rất đẹp, so với trước kiaCòn đẹp hơn nhiều.”

Ôn Văn đương nhiên biết anh ta nói “Khi đó” là chỉ lần đầu hai người tổ chức hôn lễ, bên má lộ ra lúm đồng tiền, cô ý đùa: “Bởi vì khi đó anh chưa từng để mắt đến tôi mà.”

Về mặt Cố Minh Sâm hơi phức tạp, dừng một chút, vô cùng thành khẩn gật đầu một cái: “Nhiều năm như vậy, anh nợ em một câu xin lỗi. Tiểu Văn, nhất định phải sống thật hạnh phúc cho anh xem.”

Ôn Văn chớp mắt nhìn, vẫn là bộ dạng cười tí mắt từ đầu đến cuối: “Tôi chấp nhận, cho nên về sau anh cũng đừng suy nghĩ lung tung. Tốt nhất là tìm một người kết hôn sinh con đi, đi vẫn chờ đấy.”

Cố Minh Sâm cười cười, đúng lúc nhìn thấy Ngô Diệu mời Đình Đình đi đến đây, ánh mắt thản nhiên lướt qua gương mặt thanh tú của Ngô Diệu, không có nói tiếp, chỉ nhấp chút rượu đỏ trong ly ở trên tay.

-

Hôn lễ đều do một tay Hạ Trầm chuẩn bị, tổ chức tại bờ biển, ngay cả áo cưới của Ôn Văn cũng là do một tay anh tìm chuyên gia về thiết kế. Có thể nhìn ra được anh rất có tâm, trong toàn bộ quá trình không ngừng vui mừng ngạc nhiên, anh lại còn mời thầy giáo Lâm và Hí Châu cùng đến đây. Ôn Văn vốn là người không có bạn bè cũng như người thân, giờ phút này nhìn thấy được gương mặt quen thuộc, khóc đến trời hết lớp trang điểm.

“Người xấu, anh nhất định phải để cho em khóc có phải không?” Cô núp ở bên vai anh lau nước mắt, càng lau lại càng rơi nhiều nước mắt.

Hạ Trầm im lặng thờ dài, nhưng lại cúi đầu hút hết tất cả nước mắt trên mặt cô, tỉ mỉ hôn: “Anh muốn tất cả những người em quan tâm đều chứng kiến về

hạnh phúc của em, cũng làm chứng cho lời hứa của anh, anh nói sẽ cho em hạnh phúc, đây không phải là một câu nói đùa.”

Gió biển như có linh tính hiểu được lời anh nói, đem từng chữ khắc sâu vào tận đáy lòng cô, cô không nháy mắt nhìn anh chăm chăm, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: “Hạ Trầm, quá hạnh phúc, em sẽ sợ hãi.”

Cô đã từng trải qua hạnh phúc nhưng quá ngắn, đặc biệt là sau khi từng bị người làm tổn thương, cho dù hòa thuận thì vẫn còn tràn ngập cảm giác không an toàn. Giờ phút này thật sự quá hạnh phúc, tất cả giống như đưa cô lên tầng mây, thật sự rất sợ cảm giác đột nhiên rơi xuống lần nữa.

Hạ Trầm nhìn hốc mắt cô đỏ lên, mọi thứ đều không cần nói, chỉ là đặt lòng bàn tay của cô áp vào ngực mình: “Em chỉ cần yên tâm đợi ở bên cạnh anh, những chuyện khác, anh sẽ dùng nơi này để chứng minh.”

Trong tay cô còn cầm hoa cưới, ra sức nhón chân, tay còn lại vững vàng vòng qua cổ anh, nghẹn ngào đứt quãng nói ra một câu: “Cảm ơn, còn có Em yêu anh.”

Ba chữ phía sau hoàn toàn làm cho Hạ Trầm sững sờ, tế bào toàn thân giống như bắt đầu sôi trào lên, vì ba chữ này, e rằng anh thật sự muốn vui vẻ chịu đựng cả đời.

Dưới sự chứng kiến của bạn bè cùng mục sư, Cố Minh Sâm yên lặng nhìn hai người vừa mới nói xong lời thề ở trên đài, cho đến khi người bên cạnh nhỏ giọng mở lời hỏi: “Hồi hận sao?”

Cố Minh Sâm không có trả lời ngay, mãi đến khi thấy Hạ Trầm từ từ đeo nhẫn vào ngón tay của Ôn Văn, trái tim nhói đau, lúc này mới khàn giọng trả lời: “Nếu như cô ấy sống tốt, có gì phải hối hận.”

Ngô Diêu bất ngờ nhìn anh ta một cái, phát hiện thật ra anh ta cũng không phải người lụy tình như bên ngoài vẫn nói. .

Hạ tiên sinh động phòng thật sự không tính là quá vui vẻ, tiến triển được một nửa đúng vào thời điểm chết người, di cã của Hạ phu nhân lại không nề tình mà ghé thăm. Ôn Văn cũng cảm thấy lúng túng, khó trách cô cảm thấy đêm nay có cái gì đó không đúng, ẩm ướt phía dưới làm cho người ta đỏ mặt, đến khi phát hiện bất thường thì hai người đang ở độ cao nửa vơi.

Hạ Trầm thấy tình thế khó xử của cô, cuối cùng vẫn ôm cô vào phòng tắm rửa.

Ôn Văn cũng không dám nhìn sắc mặt anh, đành hoảng hốt áo choàng tắm đứng ở một bên không lên tiếng, chờ anh thử độ ấm của nước vừa phải, liền không nói một lời đi ra ngoài tìm quần áo để cho cô tắm rửa, sắc mặt kia thật sự đen đến mức dọa người.

Ôn Văn đau xót mà thở dài thành tiếng, người nào đó dục – cầu bất đạt là lúc đáng sợ nhất, tối nay ngàn vạn lần đừng chọc tới anh ấy.

Cô tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy Hạ Trầm cũng đã ở một phòng khác tắm xong, mái tóc ướt sũng còn nhỏ nước xuống đất, ngồi trên giường buồn bực thường xuyên thở dài.

Ôn Văn đánh bạo liếc góc đuôi của anh, bởi vì mặc áo choàng tắm nên không nhìn rõ tình hình bên trong như thế nào, cầm khăn mặt đi qua, ngồi xổm ở bên cạnh lau tóc cho anh.

Hạ Trầm không tiếng động quay đầu nhìn cô, đáy mắt đen nhánh bắt đầu khởi động mạch nước ngầm, lại đưa tay kéo cô vào trong lòng, lòng bàn tay ấm áp dùng lại trên bụng cô: “Đau không?”

Còn nhớ đau bụng kinh là tật xấu của Ôn Văn, lực đạo bàn tay to vừa phải thay cô xoa bóp, tâm tình thoải mái khiến cô nhắm mắt ngủ, gối đầu lên lồng ngực của anh, thoải mái thở dài: “Em còn tưởng rằng anh đang tức giận chứ.”

“Cho anh là cảm thú sao?”

Giọng điệu của Hạ Trầm vẫn như trước, không được tốt lắm, Ôn Văn cười khúc khích: “Chẳng lẽ không đúng.”

“Cô gái đáng ghét này.” Đôi tay gian xảo của anh lại bắt đầu không thành thật, Ôn Văn cũng biết anh vô cùng khó chịu, hơn nữa đêm nay đặc biệt không giống với lúc trước. Trước kia anh cũng đã nhịn rất lâu không có muốn cô, chính là để chuẩn bị cho tối nay.

Trong lòng cô cảm thấy mềm nhũn, bỗng nhiên trượt xuống từ trên đùi anh, từ từ ngồi xổm ở phía trước người anh.

Hạ Trầm nhìn động tác của cô, cái miệng kiêu diễm lúc đóng lúc mở, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chạm tới địa phương yếu ớt kia, hậu kết của anh liền động nhẹ: “Em.....”

“Phần thưởng cho anh.” Cô nói xong thì tay đã di chuyển đi lên, học theo sự hướng dẫn lần trước của anh ở trong xe, chậm rãi vân vê, chậm rãi bao bọc.

Hạ Trầm hít vào một ngụm khí lạnh, khàn giọng nói: “Thưởng cho anh, cái gì?”

Ôn Văn thử ngậm vào một chút, miệng lập tức vừa đau lại vừa trướng, rồi chậm chậm nhả ra, bên môi hiện ra sợi chỉ bạc trong suốt, đôi mắt yêu kiều mang chút hờn giận, nhìn về phía anh: “Anh cũng đã cho em một gia đình, mang đến cho em một tình yêu tốt nhất, cho nên, em cũng muốn cảm ơn anh.”

“Hạ Trầm, cảm ơn anh khi đó đã không buông tay em.”

Đêm còn dài, hạnh phúc, giờ mới bắt đầu.... ..

Tác giả có lời muốn nói: còn có thể viết thêm một chương ngoại truyện về cục cưng T.T bản chính đã viết xong cùng với chương này, nhưng bây giờ quá muộn, cho nên ngày mai sẽ viết một chương nho nhỏ

Hiện tại mọi người có thể hủy bỏ tự động đặt ha, chương sau bắt đầu ngoài ra còn có hai ngoại truyện, sợ có chị em nào mua được không thích, bày tỏ ghét bỏ ta nói nhiều, khụ khụ

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 82

Xem chừng được hai ba chuyện (Ngoại truyện cục cưng)

Người bạn nhỏ Hạ Cẩm Hành được sinh ra vào mùa xuân năm sau, cục cưng xem như là hiểu chuyện không gầy vò gì cả, Ôn Văn được đẩy vào phòng sinh không bao lâu liền truyền đến tiếng khóc lanh lảnh của trẻ con.

Một khắc kia đầu óc Hạ Trầm trống rỗng, chờ bác sĩ mang khối thịt yếu ớt mềm mại này nhét vào trong ngực anh, lúc này anh mới lấy lại được ý thức - anh được làm ba rồi.

Đứa con thứ nhất của anh và Ôn Văn, cuối cùng cũng đã được sinh ra rồi.

Ngũ quan cục cưng có nhiều nếp nhăn còn chưa có giãn ra, híp mắt quan sát anh, Hạ Trầm cũng tỉ mỉ quan sát con, hồi lâu mới khàn giọng nói: “Xin chào, ba là ba con.”

Danh xưng ấy thần kỳ quá, đối với anh mà nói, tình cha con rất xa lạ, thế nhưng lúc này lại cuộn cuộn trong lồng ngực hận không thể lập tức trút xuống người của cục cưng đang nằm trong lòng. Lông mày cục cưng giật giật, không kiên nhẫn gấp một cái, vừa nhắm mắt đã ngủ hoàn toàn.

Hoàn toàn không cho cha một chút xú mặt mũi!

Hạ Trầm sững sờ, tâm lại mềm nhũn, cúi đầu hôn vào trán con một cái.

Ôn Văn còn hơi mệt, vẫn mơ màng ngủ, không biết qua bao lâu mới tỉnh lại nhưng vẫn thấy Hạ Trầm ngây ngốc ôm cục cưng không rời tay, bộ dạng kia cũng chưa hề thay đổi, rõ ràng là ôm từ lúc nãy đến bây giờ.

Cô vừa buồn cười lại không nói được gì, không nhịn được nhủ thầm một cái: “Thả con trở về giường em bé đi, nước miếng cũng chảy hết lên quần áo anh rồi.”

Còn nhớ rõ dáng vẻ ghét bỏ lúc trước của Hạ Trầm khi ôm cục cưng nhà Tiêu Tiêu, cái áo sơ mi nước miếng dính bị anh ném ở tầng cuối cùng của tủ quần áo cũng chưa một lần mặc lại. Ai ngờ người này chẳng thềm nâng đầu lên, bình tĩnh trả lời cô: “Tùy tiện thôi, không cần gấp.”

“... ..” Không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ.

Hạ Trầm bình tĩnh, lúc này mới ngẩng đầu lên, đáy mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn: “Em nói xem, tương lai cho con đi học trường nào thì tốt?”

Ôn Văn lười phản ứng với thái độ quá kích động của người nào đó, sớm biết cục cưng ra đời thì anh sẽ có chút không bình thường, nhưng không nghĩ đến lại không bình thường đến mức này.

Trở mình ngủ tiếp, bỗng nhiên lại nghe người nọ nói thảm một câu: “Về sau có thể tùy tiện bắt nạt đứa nhỏ nhà Phùng Tước, ai bảo anh ta tìm được cô vợ nhỏ như vậy, cục cưng, cố gắng lên, cha xem trọng con.”

Này còn ra dáng ba à!

Hạ tiên sinh tự mình đi theo y tá học cách tắm rửa cho cục cưng, thay tã pha sữa bột, những thứ cơ bản này đều không cần phải nói đến, trước khi đứa bé sinh ra đã nắm rõ rồi. Cho nên tất cả các việc ăn, mặc, ở, đi của tiểu Cẩm Hành đều do một tay cha mình làm, ai cũng không thể xen vào được.

Đến cả Lâm Hữu Trân cũng cảm thán: “Người đàn ông có thể làm được những điều trên, quả là không tệ.”

Làm sao là không tệ, quả thật làm cho người ta xem đủ rồi.

Ôn Văn nhìn anh cả ngày bế con không rời tay, giống như trước mắt là cô chẳng có chuyện gì, dù sao cô cũng không tiện xuống giường, bị Lâm Hữu Trân bồi dưỡng đồng canh bổ, ăn ăn ngủ ngủ, có lẽ là thai phụ thoải mái nhất rồi.

Lúc cho nhóc con bú là thời điểm duy nhất Hạ Trầm đồng ý giao bề ra, tiểu Cẩn Hành nằm bên cạnh Ôn Văn vội vàng nuốt, ừng ực, sức lực thật lớn.

Người không đáng tin nào đó cứ vừa ngồi vừa nhìn, xem như kết hôn được một năm rồi, Ôn Văn vẫn còn đỏ mặt, lại không được tự nhiên kéo áo ngủ: “Anh rất rảnh nhì?”

Hạ Trầm lắc đầu một cái: “Bạn xem cục cưng.”

“... ..” Thật chỉ là nhìn Cẩn Hành sao? Làm sao ánh mắt lại kỳ quái như vậy.

Chờ Hạ Trầm ôm cục cưng đã ăn uống no đủ đi, bỗng nhiên lại vén chăn đi vào. Ôn Văn buồn bực nhìn anh, bàn tay to dày của anh liền chặt chẽ bao phủ bên mềm mại của cô, cúi đầu ở bên môi cô nói nhỏ: “Sức lực cục cưng lớn như vậy, anh xem giúp em một chút có bị đỏ không?”

Ừm, người này, như thế nào mà lúc này lại có tinh lực ở trên người cô rồi!

-

Đối với đứa bé thật không dễ dàng có được này, dĩ nhiên Hạ Trầm hận không thể cung chiêu lên tận trời, mọi việc tự bản thân làm còn chưa nói, ngay cả đến chỗ nào cũng phải mang theo bé.

Hẹn người ta nói chuyện làm ăn, tất cả chuyện chính đều giao cho Phùng Tước, còn anh thì ôm bé con còn chưa nói sõi ra vườn hoa chơi. Lúc này tiểu Cẩn Hành đã được bảy, tám tháng tuổi, mở đôi mắt to tròn đen như mực hiểu kỳ quan sát thế giới xung quanh.

Hạ Trầm càng nhìn bộ dạng của cục cưng càng đắc ý, làm sao lại có thể đẹp trai đến vậy!

Xuyên qua cửa sổ sát đất thấy người nào đó thỉnh thoảng lại hôn ‘chụt’ một cái lên mặt của quả cầu nhỏ, ngay cả đối tác cũng không nhận được mà tru ghẹo: “Sau khi kết hôn, Hạ tổng quả là Như thay đổi thành người khác vậy.”

Khỏe miệng A Tước chứa ý cười, nhưng thật ra ánh mắt lại cực kỳ hâm mộ, ai cũng không biết, hạnh phúc bình thường trước mắt mới là điều mà người đàn ông này theo đuổi.

Chờ bên này thỏa thuận buôn bán xong, Hạ tiên sinh mới ôm con trai bảo bối đã chơi chán, chậm rãi trở về, bảo bồi bàn lấy chén nước ấm đến.... Thì ra đã đến lúc cho tiểu Cẩn Hành ăn cơm rồi.

Vì vậy, Hạ Trầm ở ngay trước mặt hai người, thuận thực pha sữa bột, A Tước thấy nhưng không thể trách, nhưng đối tác làm ăn lại kinh sợ đến mức không khép miệng được. Đây thật sự là người có lòng dạ nham hiểm Hạ tam thiếu trước kia sao?

Chờ đối tác đi rồi, A Tước vuốt đầu nhóc con mà cảm thán: “Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta dứt khoát chuyển sang sản phẩm cho con nít thôi.”

Ai biết một câu tùy ý như vậy, Hạ Trầm lại xem là nghiêm túc: “Anh đang có ý này, Cẩn Hành sắp được chọn đồ đoán tương lai cho mình rồi, bây giờ hầu hết những món đồ chơi đều không an toàn, chất liệu cũng không được tốt, việc này nhờ cậu sắp xếp vậy.”

A Tước không thể tin nổi nhìn cậu nhóc khó khăn lắm mới ngồi yên trong lòng anh, lại nhìn Hạ Trầm: “..... Anh vì Cẩn Hành mà đặc biệt thành lập một công ty đồ chơi sao?”

Hạ Trầm nhàu mày, cầm bình sữa màu xanh dương nhét vào bàn tay nhỏ bé của con, cũng không cảm thấy có vấn đề gì: “Bái Bái nhà cậu cũng thích đồ chơi, cũng có thể giao phó xuống làm được.”

“Bái Bái nhà em sớm đã không chơi đồ hàng nữa rồi!” Người đàn ông mặt than bày tỏ phẫn nộ.

Hạ Trầm bình tĩnh liếc nhìn anh một cái: “Nhỏ tiếng thôi, hù dọa đến Cẩn Hành rồi.”

“.....” Mẹ nó, còn có thể cùng nhau nô đùa vui vẻ nữa hả! A Tước ném đồ vật rồi đi.

Chờ đến lúc Cẩn Hành đi nhà trẻ, không chỉ có Ôn Văn, mà ngay cả A Tước cũng đồng ý cho rằng không thể giao đứa nhỏ cho Hạ Tiên sinh nữa.

Người kia sẽ nuông chiều đứa bé thành cái dạng gì hả!

Vì thế, buổi tối Ôn Văn quyết định cùng Hạ Tiên sinh nói chuyện cho tốt, cô đã tắm rửa từ sớm đang nằm ở trên giường đọc sách, Hạ Trầm như thường lệ kể chuyện xưa cho con trước khi đi ngủ, ngồi lại một lát mới trở về phòng.

Mới vừa đẩy ra cửa phòng ngủ, liếc mắt chỉ thấy cô vợ nhỏ nhà mình ngoác ngón tay đầy mê hoặc. Hạ Trầm lập tức nhào tới, Ôn Văn bị anh làm cho không chịu nổi, thở hắt ra: “Anh làm gì thế?”

“Ấn, em.”

Người này vẫn như trước kia làm ra bộ dáng không đứng đắn, Ôn Văn vội vàng giữ chặt áo ngủ đang bị anh kéo tới lộn xộn: “Đợi chút, em còn muốn cùng anh nói chuyện của Cẩn Hành.”

Chuyện liên quan đến con trai bảo bối, quả nhiên Hạ Trầm lập tức dừng lại, cánh tay chống ở hai bên người cô, hơi nhú mày: “Cẩn Hành làm sao vậy?”

“Cẩn Hành sắp phải đi nhà trẻ rồi, nhưng là chuyện này, anh không được nhúng tay vào.”

Ôn Văn nói thẳng vào chủ đề, vẻ mặt Hạ Trầm lạnh lùng nói: “Có ý tứ gì?”

Có ý gì, đương nhiên là anh quá cưng chiều nhóc con đó rồi. Để cho anh lo liệu, nói không chừng sẽ xây cho đứa bé một nhà trẻ, tự mình đảm nhận chức thầy giáo mất.

Hạ Trầm không quá vui vẻ liếc nhìn cô, đôi mắt Ôn Văn chuyển động, chủ động dán lên thân thể anh, dưới thân tinh tế cọ xát: “Em biết anh thương con, nhưng em cũng có quyền quyết định chuyện lớn liên quan đến Cẩn Hành đúng không? Bây giờ trong lòng anh chỉ có một mình con, cũng không nghĩ đến em chút nào! Nếu không, làm sao ngay cả chuyện này cũng không đồng ý với em?”

Vừa ra đòn chí mạng, sắc mặt Hạ tiên sinh liền dịu lại, vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa, tay bắt đầu tháo dây áo trên eo cô: “Ai nói anh không thương em, quả thật yêu, chết, em.”

Hạ Trầm tự gấn sức làm, Ôn Văn ở dưới thân anh thật sự là bị giầy vò đến nửa sống nửa chết, chờ đến khi kết thúc, người này còn ác liệt hơn cứ nằm sấp trên người cô không chịu xuống.

Ôn Văn không có một chút khí lực nào, híp mắt trừng anh: “Nói xong rồi, chuyện này do em quyết định, anh tuyệt đối, tuyệt đối không được nhúng tay vào!”

“Được.” Hạ Trầm dứt khoát đồng ý, Ôn Văn nhìn nét mặt thân nhiên của anh, cảm thấy chỗ nào là lạ. Nhưng chưa kịp nghĩ kĩ đã bị người kia ôm lấy trực tiếp nuốt cự vật kia, cô rên lên một tiếng, toàn thân đều nóng lên.

-

Những vườn trẻ tốt tốt ở gần đây đều phải phỏng vấn trước, Hạ tiên sinh đã bị hạ đo ván, lúc Ôn Văn đưa Cẩn Hành đi, bộ dáng của anh quả thực như sinh ly tử biệt.

Tiểu Cẩn Hành ôm cổ cha sống chết cũng không buông tay, ồ ào nói: “Tại sao ba ba không cùng đi chứ?”

Cặp mắt cậu bé đỏ lên, đáy mắt chứa đựng nước mắt trong suốt, nhìn bộ dáng kia, tâm Hạ Trầm đều muốn vỡ nát, vỗ sống lưng con, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ba còn có việc phải làm, mẹ con đi cũng như nhau thôi.”

“Ba không đi, Cẩn Hành mất hứng.” Nhóc con cũng không nghĩ đến cảm nhận của Ôn Văn chút nào, lôi kéo Hạ Trầm không chịu đi.

Hạ Trầm lại nhẹ giọng dụ dỗ con, ghé vào lỗ tai con dịu dàng nói vài câu gì đó, Ôn Văn nhìn đồng hồ, giục: “Bị trễ giờ rồi, Cẩn Hành.”

Cẩn Hành chu cái miệng nhỏ nhắn, lại ôm Hạ Trầm hôn vài cái, lúc Ôn Văn đi qua dắt cánh tay nhỏ bé của con liền có cảm giác mình đặc biệt giống như...Mẹ phù thủy xấu xa trong chuyện xưa.

Dọc đường đi tiểu Cẩn Hành vô cùng mất hứng, miệng vênh lên thật cao. Ôn Văn không nhận được ôm con vào trong ngực, cố gắng khai thông suy nghĩ của con: “Bảo bối, con đã lớn rồi, ba không thể ở cùng con cả đời được.”

“Vi sao ạ? Không phải ba vẫn luôn ở đây sao?”

“...”

Tiểu Cẩn Hành nhìn cô không có trả lời, bàn tay mềm nhũn khoắc ở cánh tay cô, gương mặt dính vào: “Mẹ, Cẩn Hành cũng yêu mẹ, mẹ không cần ăn dấm chua của ba.”

Ôn Văn sùng sốt, nhóc con kia còn nói: “Ba nói, Khi Cẩn Hành còn trong bụng mẹ là lúc mẹ rất vất vả, cho nên hiện tại không thể lại làm cho mẹ mệt mỏi. Nhưng là Cẩn Hành vẫn luôn yêu thương mẹ nha.”

Những lời này là lần đầu tiên Ôn Văn nghe tới, nhất thời có chút sùng sốt, nhóc con lại yếu ớt bổ sung thêm một câu: “Cho nên, cũng không thể làm cho ba...”

Lập tức Ôn Văn liền hiểu, lời nói thâm sâu như vậy, rõ ràng là do Hạ tiên sinh cố ý dạy cho con nói! Nhìn xem, đối với đứa bé nhỏ như vậy đã sử dụng chiến thuật vòng quanh rồi!

Suy nghĩ Ôn Văn càng phức tạp thêm, vô cùng lạnh lùng cự tuyệt yêu cầu của nhóc con, tiểu Cẩn Hành quệt miệng, mất hứng quay đầu về phía ngoài cửa sổ.

-

Đến khi tới nhà trẻ, Ôn Văn mới biết chuyện này khó giải quyết bao nhiêu. Nhóc con hoàn toàn không phối hợp, cứ ngồi một chỗ mặc kệ viện trưởng hỏi gì cũng không chịu nói, viện trưởng nhìn Ôn Văn mà xin lỗi nhiều lần, Ôn Văn đành phải cười nhận lỗi: “Tôi cùng con nói chuyện, có thể do nó có một chút khản trương.”

Kết quả nói chuyện cũng không có ý nghĩa, nhóc con vẫn cúi đầu xuống, khó chịu không để ý tới ai.

Lúc trở về thì sắc mặt Ôn Văn quả thật không được tốt, thấy người nào đó liền bộc phát: “Đều tại anh, nhìn xem anh nuông chiều con thành cái dạng gì.”

Hạ Trầm thay cô vỗ lưng, đợi cô phát tiết xong mới nói: “Thật ra, em không hiểu Cần Hành một chút nào cả.”

Ôn Văn nổi giận nhìn anh một cái, Hạ Trầm lại còn đang cười, vừa định phản bác lại vài câu, người nọ chợt cúi đầu hôn cô một cái.

Mặt Ôn Văn đỏ lên, tức giận biến mất phân nửa.

“Trường học do em chọn, giờ để anh dẫn con đi phỏng vấn?” Anh nói hoàn toàn là sự thật, trên mặt không có một chút ý tứ đùa giỡn.

Ôn Văn lại bắt đầu lo lắng, Hạ Trầm có thể đi cùng Cần Hành sao? Có thể hay không nhìn viện trưởng hỏi vài câu, đứa bé không trả lời được, trong lúc tức giận làm cho mọi chuyện càng tệ hơn.

Liếc mắt một cái Hạ Trầm liền nhìn ra cô đang lo lắng chuyện gì, nhéo cằm cô: “Nếu chuyện này anh làm không xong, mọi chuyện về sau của Cần Hành đều nghe theo ý em?”

Trước mắt Ôn Văn cũng không nghĩ ra cách khác, ai bảo trong mấy năm nay đứa bé cùng anh thân thiết, cuối cùng đành thỏa hiệp, nhưng vẫn không yên tâm dặn dò: “Mọi chuyện không thể chiều theo ý con, Hạ Trầm, nếu lại làm hư, anh bồi thường con cho em.”

Hạ Trầm cười làm chấn động cả lồng ngực, đợi khi cô lại muốn nổi giận, lúc này mới ở bên tai cô nhỏ giọng trêu chọc: “Bồi cái gì? Anh dốc hết sức mình.”

Tên vô lại này, Ôn Văn tức giận đến mức không nói nên lời.

-

Chuyện này chỉ có Hạ Trầm mới có thể làm xong, bộ dáng Cần Hành chịu theo Hạ Trầm, trước khi phỏng vấn ngoan ngoãn ăn điểm tâm, tâm tình vô cùng tốt. Trước khi đi còn quay lại chào cô nói “Tạm biệt”, đã chạy tới hướng trên má cô hôn một cái: “Mẹ cứ chờ tin tốt của con.”

Đôi mắt cậu nhóc hiện lên ý cười tựa như ánh trăng non, trong lòng Ôn Văn vẫn nói nhỏ: Giao cho Hạ Trầm thật sự không có vấn đề gì sao?

Lo lắng đợi cho đến trưa, chờ hai người trở về, nhóc con lập tức nhào vào lòng cô: “Cô giáo nói ngày mai có thể đi học.”

Ôn Văn sững sờ, khoe miệng Hạ Trầm nở nụ cười mà đi tới, đưa đồ chơi trong tay cho nhóc con, vỗ đầu bé: “Cần Hành đi chơi một mình nha, ba và mẹ có chuyện cần nói.”

Tiểu Cần Hành trừng mắt nhìn, cười hi hi ôm đồ chơi chạy ra.

Ôn Văn nghi ngờ nhìn Hạ Trầm, anh kéo cô vào trong lòng, lúc này mới nói: “Anh thừa nhận là có phần hơi nuông chiều con, lúc trước không có đủ điều kiện để hoàn thành mọi chuyện, bây giờ muốn bù đắp cho con. Cha mẹ nào mà không muốn cho con cái những điều tốt nhất, hơn nữa, nhóc con là món quà tốt nhất mà em mang đến cho anh.”

Ôn Văn nhìn anh, Hạ Trầm cũng dịu dàng nhìn lại: “Làm sao em lại có thể hồ đồ như vậy, anh chỉ muốn dạy dỗ con thành người tốt nhất, cũng giống như em đều là người lương thiện, nhưng cũng có đầy lòng dũng cảm. Tiểu Văn, trên người Cần Hành có huyết thống của chúng ta, làm sao có thể để trở thành bộ dáng như em nghĩ, em phải có lòng tin với anh chứ.”

Ôn Văn cắn môi, ngần đầu lần nữa thì nơi đáy mắt lộ vẻ xúc động: “Em còn tưởng rằng....”

Khoe miệng Hạ Trầm hơi nở nụ cười, lại cúi đầu thờ dài một tiếng: “Mới có một đứa con mà chúng ta đã bắt đầu có phần bất đồng ý kiến, về sau có đứa con thứ hai thứ ba thì phải làm sao?” Hạ phu nhân, anh cảm thấy chúng ta nên thảo luận sâu sắc vấn đề này ở đây.”

Ôn Văn ngẩn ra, Hạ Trầm đã cúi người bế cô lên: “Cần hành thật hiểu chuyện, một mình có thể chơi ghép hình lâu đến thế, chúng ta có thể tìm ra cách tốt, bản bạc.”

Ôn Văn rất hoảng sợ: “Không được, Tiểu Tiêu sẽ lập tức tới ngay.”

“Cần Hành sẽ tiếp đãi cô ấy thật tốt.”

“.....”

Lúc Tiêu Tiêu dẫn con gái tới thì chỉ thấy một mình tiểu Cẩn Hành nằm trên thảm chơi ghép hình ở phòng khách, ti vi đang phát nhạc thiếu nhi một người ba tốt , cô nghi ngờ liếc nhìn bốn phía: “Ba mẹ con đâu?”

“Xuyt, nói nhỏ một chút.” Cẩn Hành không ngẩng đầu lên mà nói: “Ba nói một mình con rất cô đơn, phải cho con một đứa em gái rồi, ba mẹ rất vất vả, dĩ nhiên không nên làm phiền đến họ.”

“.....” Người cha này, thật sự là rất không đáng tin rồi!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 83: Tẩu hỏa nhập ma (PN1 của Hạ Uyên và Tiêu Tiêu)

Editor: Linh Đang

Tiêu Tiêu vừa quay lại tòa soạn đã bị đồng nghiệp tốt Tiểu J kéo đến một bên kể tai nói nhỏ: “Lisa đến rồi, còn dẫn theo một người đàn ông.”

“Ồ.” Tiêu Tiêu một chút cũng không tò mò, mệt mỏi ngồi xuống phía sau bàn làm việc, giày cao gót bị đá sang một bên, “Cô ta dẫn phụ nữ đến mới là kì quái đó, nơi trống không như này thì không thể bỏ sung thêm vào đâu.”

“Thô bì!” Tiểu J trừng mắt, biểu cảm kiêu “Cô thì biết cái gì”, nửa người trên đều nằm trên mặt bàn của cô, “Đây tuyệt đối là một cực phẩm có biết không? Khuôn mặt cùng dáng người đều tuyệt vời hơn nhiều so với chúng ta dự đoán, trên đường đi Lisa đều dựa vào người anh ta đó.”

Tiêu Tiêu gật đầu, cầm cốc nước đi đến phòng giải khát.

Hôm nay cô có buổi phỏng vấn một nữ ngôi sao thật sự rất đáng ghét, bắt cô đợi không công đến giờ trưa đã không nói, cuối cùng đến lúc phỏng vấn thái độ của cô ta cũng không tính là tốt, nếu không phải kim chủ của đối phương đã trực tiếp giao phó cho Lisa, cô thật sự muốn bỏ gánh không phục vụ nữa. Lúc này thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, làm sao còn có tâm tư nghe người bên cạnh nói chuyện bát quái.

Ai ngờ được Tiểu J lại cùng theo vào, lúc này Tiêu Tiêu mới hiểu ý, xoay người nghiêm túc nhìn anh ta: “Có chuyện muốn nói với tôi?”

Tiểu j là người gay, nhưng điểm nhỏ này không ảnh hưởng tới tình bạn giữa hai người, tin tức của anh ta ở công ty tương đối linh thông, rất nhiều việc đều là người đầu tiên biết được. Trên mặt anh ta có chút muốn nói lại thôi, đi tới tựa vào một quầy: “Nghe nói có quan hệ không bình thường với Lisa, vị trí tổng giám đốc --”

Tiêu Tiêu đã hiểu qua, trầm mặc thản nhiên đáp trả lại một câu: “Không có việc gì.”

Cô ở trong cái vòng này cũng coi như là đã lẫn vào phong sinh thủy khởi, từ lúc ban đầu làm một phóng viên nhỏ làm về mấy tin tức giải trí cho đến vị trí phó tổng giám đốc bây giờ, gian khổ trong đó tự nhiên không cần phải nói. Tự nhận có chút năng lực, đáng tiếc vinh viễn chỉ là “Phó”.

Tiểu J thấy từ nãy tới giờ cô không nói gì, đi qua đi ôm bả vai cô: “Đừng buồn bực, vừa nhìn đã biết cô ta dựa vào quy tắc ngầm mới được thăng chức, năng lực của cô mọi người đều nhìn thấy mà. Nói sau này lấy cái duyên của cô..... Yên tâm, tôi đã sớm cùng em gái đứng ở cửa chào hỏi rồi.”

Lúc này Tiêu Tiêu mới bật cười: “Làm sao mà anh lại thích thiêu thân vậy?”

“Hừ, không có lương tâm, chờ xem, đến lúc đó khiến cho chính anh ta chạy lấy người.” Tiểu j lắc lắc đầu, nói xong cũng lắc mông rồi đi.

Tiêu Tiêu dựa người vào nhìn cốc nước rồi trầm mặc, bất đắc dĩ nhếch môi lên. Thực ra loại chuyện như thế này cũng không phải lần đầu tiên, trước kia cũng tiếp không ít thái tử gia và công chúa, nhưng cuối cùng hoặc là chính bản thân mình không làm được nên chủ động từ chức, hoặc là bị.....

Tiêu Tiêu lắc lắc đầu, nhanh chóng tìm một túi cà phê trong ngăn kéo, vừa mở cửa ra đã bị bánh quy bên trong rơi ra ngoài đập trúng mũi.

Cô không nhịn được đau khẽ nguyên rửa một tiếng, thật sự là năm hạn nên gặp xui, năm nay trước khi ra ngoài hẳn nên tra hoàng lịch mới đúng!

-

Tiêu Tiêu xoa mũi quay về, vừa vào văn phòng thì phía sau cửa liền truyền đến giọng nói của Lisa, hôm nay nghe thật sự là vô cùng dịu dàng: “Tiêu, lại đây một chút.”

Cô buồn nôn liếc nhìn cánh tay của mình, quả nhiên là nổi đầy da gà, khi quay người lại một lần nữa đã là nụ cười rạng rỡ: “Được thôi.”

Cửa phòng làm việc của Lisa mở ra, có tiếng cười ái muội của nam nữ truyền ra, bên trong không có cảnh mà thiếu nhi không được nhìn đó chứ?

Tieu Tieu đứng thẳng lưng khụ một tiếng xem như ám chỉ, lúc này mới đưa tay ra gõ cửa. Cũng may hai người bên trong cũng coi như có chừng mực, Lisa giữ khuôn phép ngồi ở ghế của chủ, ngược lại người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa quay đầu lại.

Tieu Tieu neho đôi mắt lại, bên trong là một mảnh ánh sáng vàng rực rỡ, “Nam - sùng” mới trong truyền thuyết đang bày mưu phóng điện với cô.

Hừ, thật là hoạt, sắc, sinh, hương.

Đó là một người đàn ông rất đẹp, diện mạo nhả nhặn còn đeo kính gọng vuông, nhưng dù vậy cũng không chút nào làm giảm đi thâm ý trong đáy mắt anh ta, ngũ quan cũng thâm thúy góc cạnh, chỉ cần liếc mắt một cái đã làm trái tim người khác đập loạn nhịp. Chỉ là, màu da quá mức trắng có chút không khỏe mạnh, đáng người nhìn qua cũng gây, thịt non mềm như vậy, có thể thỏa mãn Lisa mạnh mẽ như thế sao.....

“Vào đi.” Giọng nói của Lisa kéo Tieu Tieu đang suy nghĩ lung tung ra, lúc này cô mới ý thức được suy nghĩ của mình đã vượt giới hạn, không hiểu sao mặt có chút hồng, lúc đi qua cũng không thấy cái liếc mắt của người đàn ông kia.

Lisa không phát hiện ra trạng thái khác thường của cô, chỉ chỉ vị trí bên cạnh nam - sùng: “Ngồi đi.”

Tieu Tieu liếc mắt nhìn vị trí kia, đuôi mắt lại thấy người đàn ông kia đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, hừ, muốn khiêu khích sao? Cho là cô không dám à.

Lấy dũng khí đến bên cạnh anh ta ngồi xuống, Tieu Tieu nhìn không chớp mắt, lại hoảng hốt khi nghe thấy một tiếng cười khê khi người kia cúi đầu, dường như còn mang theo sự vui sướng đến cực điểm.

Cô hoài nghi nhìn sang, đã thấy người nọ quay lại trạng thái bình thường, đang cúi đầu chậm rãi uống trà.

Đầu ngón tay Lisa nhẹ nhàng gõ vào tay vịn của ghế da, trầm ngâm một lát mới nói: “Đây là Hạ Uyên tiên sinh mới tới từ tổng công ty, tạm thời đảm nhiệm chức tổng giám đốc.”

Có lẽ vì muốn trấn an cảm xúc của cô, Lisa cố ý nhấn mạnh hai chữ “tạm thời”.

Tieu Tieu sớm đã sớm chuẩn bị tâm lý, cười không chê vào đâu được, xoay người chống lại cặp mắt thâm thúy, chủ động vờn tay: “Hoan nghênh anh, tổng giám đốc Hạ.”

Lúc này thoát nhìn nam sùng tiên sinh vô cùng thân sĩ, từ đầu đến cuối khóe miệng mang theo ý cười nhẹ, khi cầm lấy tay cô ngón tay anh ta có chút lạnh, đến giọng nói cũng dễ nghe đến mức thần kì: “Rất vui được gặp cô, về sau còn nhờ cô chiếu cố nhiều hơn.”

Không biết có phải Tieu Tieu cảm nhận nhầm hay không, luôn cảm thấy khi người đàn ông này nói bốn chữ cuối cùng, ý cười bên khóe miệng càng sâu.

Hai người bất động thanh sắc nhìn đối phương, kỳ thật đáy lòng Tieu Tieu có chút khinh thường, chiếu cố thật không? Tốt nhất là vậy.

Điện thoại của Lisa vang lên, mi tâm cô ta hơi nhíu lại, đi tới phía cửa kính nhận điện thoại, nhất thời văn phòng to như vậy chỉ còn hai người Tieu Tieu cùng Hạ Uyên. Không khí vô cùng xấu hổ, cô có ý muốn chạy lại không thích hợp, nhưng mà thật sự không biết nên nói cái gì với người đàn ông này, dứt khoát che dấu quay đầu đi.

“Tieu tổng tốt nghiệp trường đại học R sao?”

Bỗng nhiên người đàn ông mở miệng, Tieu Tieu ngoài ý muốn quay đầu lại, trong tình huống đối thoại như này, đáp án nhất định là: “Tại sao anh lại biết? Anh cũng tốt nghiệp đại học R à?”

Hạ uyên vô cùng khiêm tốn lắc lắc đầu: “Là bạn gái trước trước của tôi.”

“.....” Người này thật sự đang nói chuyện phiếm sao?

Tieu Tieu không chế để bản thân mình không nhìn anh ta bằng ánh mắt hèn mọn, yên lặng lại quay đầu đi, thản nhiên “à” một tiếng.

Hạ Uyên vẫn nhìn cô chằm chằm, như có điều đang suy nghĩ. Tieu Tieu không nhìn anh ta cũng có thể cảm thấy được ánh mắt kia vô cùng quái dị, mặt đen lại nghiêng đầu qua chỗ khác: “Như thế nào?”

Hạ Uyên không lập tức trả lời, mà khuôn mặt tuấn tú tới càng gần cô, Tieu Tieu bị hành động đột ngột này của anh ta dọa cho hoảng sợ, phản xạ có điều kiện đồ người ra sau: “Anh làm gì thế?”

Tay anh ta chậm rãi dời lên, nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi cô: “Có cái gì này.” Vụn bánh màu trắng nhạt dính trên ngón tay dài của anh ta, người nọ giờ tay lên nhìn nhìn, vô cùng nghiêm túc nghiên cứu.

Tieu Tieu nhìn vẻ mặt chuyên chú của anh ta, xấu hổ không nói nên lời, đến mức mặt đều đỏ: “Vừa rồi không cẩn thận dính vào bánh bích quy, còn có, làm phiền anh lần sau nói cho tôi biết, để tôi tự lau là được rồi.”

Nếu hành động ái muội như vậy như bị Lisa nhìn thấy thì cô có còn sống hay không?

Hạ uyên rất tùy ý nhìn cô một cái, giọng nói thân nhiên : “À, một cái nhấc tay thôi, Tiêu tổng không cần khách khí.”

“.....” Ai khách khí với anh! Tiêu Tiêu tức giận đến nỗi cái mũi cũng bốc khói, cô ghét bỏ rõ ràng như vậy mà anh ta không nhìn thấy sao?

Hạ Uyên nhìn ngón tay của mình, mi phong anh tuấn hơi nhú, lại cho chút vụn bánh quy nhặt kia vào miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút: “Ừ? Mùi vị không tệ, xem ra phúc lợi của công ty rất tốt.”

Tiêu Tiêu đã hoàn toàn sợ ngây người, cô cô cô đây là bị nam sủng cấp trên của mình đùa giỡn?!

-

Sau giây phút này thù của Tiêu Tiêu cùng Hạ Uyên xem như đã hoàn toàn kết rồi, cô xác định người đàn ông này không chỉ bi ổi dựa vào quy tắc ngầm để thăng chức, còn vô sỉ đến mức ở chỗ nào cũng quấy nhiễu đồng nghiệp nữ!

Hết lần này tới lần khác hai người phải tiếp xúc trong thời gian làm việc, chỉ là cô muốn tránh đều không xong.

“Cô mang thứ này đến cho có lệ à?” Trong buổi họp sớm Hạ Uyên không chút khách khí ném văn kiện trong tay tới trước mặt Tiêu Tiêu, trong nháy mắt mọi người đang ngủ gà ngủ gật đều bừng tỉnh.

Tiêu Tiêu liếc nhìn, là bản thảo cô viết về vị nữ minh tinh con rùa kia, thờ ơ gật đầu: “Lô Vi Vi cái gì cũng không chịu nói, hầu hết nội dung đều là người đại diện của cô ta lên tiếng, loại này lý do thoái thác quan phương này*, tôi có thể viết thành như vậy đã là không tệ rồi.”

*Từ phía chính chủ

Hạ Uyên cười cười, đôi mắt đen sau kính mắt sâu không lường được: “Cho nên cô cho rằng, loại lý do thoái thác quan phương này có người xem?”

Tiêu Tiêu cũng có chút buồn bực, cô có thể có biện pháp gì, Lô Vi Vi kia vốn chính là người mà Lisa tự mình giao phó, thái độ cao lãnh* của đối phương làm cho người ta phải nổi giận, hơn nữa nghe nói ý tứ của kim chủ bên kia, không phải là muốn che chở cho cô ta sao? Chỉ đích danh cô tự mình phỏng vấn là coi trọng trình độ của cô, nếu cô viết tốt về cô ta thì có phải là hồ đồ không?

*Tự cao+lạnh lùng

So ra vẫn kém người nào đó, có Lisa làm chỗ dựa, lưng tự nhiên thẳng hơn cô một chút.

Mi tâm Hạ Uyên nhú lại, mặt người phụ nữ đối diện đã xanh mét, như vậy bất kì lúc nào cũng có khả năng nhào lên cắn chết anh ta, nhưng một chút ý tứ mềm mỏng anh ta cũng không có, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn: “Viết xem trọng hơn.”

Viết xem trọng hơn? Đây không phải là hẹn người phụ nữ kia một lần nữa, tiếp tục nhìn sắc mặt của cô ta.

Tiêu Tiêu cũng nóng tính, hướng chỉ nói như thế nào thì cô cũng là người đứng thứ hai, lại bị người trước mặt giáo huấn trước mặt cấp dưới như thế này, sắc mặt trầm lại, ôm cánh tay ngồi xuống: “Không viết.”

Hạ Uyên ngẩng đầu nhìn cô, rất lâu sau mới ngoéo môi một cái: “Lisa nói cô rất chuyên nghiệp, hiện tại xem ra, sự chuyên nghiệp của cô cũng chỉ có như thế.”

Tiêu Tiêu lẩn lộn nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị nghi ngờ về trình độ chuyên nghiệp, hơn nữa nói lời này lại dựa vào một con ma ôm làm nam sủng! Con tức của cô kéo đến dồn dập, đè nén tức giận, từng chữ từng nói: “Mặc kệ anh nói như thế nào, lão nương chính là không viết.”

Cô nói xong đứng dậy muốn đi, thân thể Hạ Uyên không tốt, đúng lúc này cúi đầu ho khan hai tiếng, trước khi cô ra cửa không nhanh không chậm nói: “Có thể, dù sao cái này đăng ra ngoài cũng chỉ biết là chiêu bài của chúng ta, cô không viết, chuyên mục này bị bỏ trống, hậu quả do cô phụ trách.”

“.....” Con mẹ nó, bắt nạt phụ nữ thì hay lắm sao!

Tiêu Tiêu cũng coi như đã hiểu, Hạ Uyên đây là quan mới nhậm chức đốt ba ngọn đuốc, lấy cô giết gà dọa khỉ để mọi người xem, bình thường các nhân viên không tính là phối hợp với anh ta, hành động như thế, nói vậy tất cả mọi người sẽ nhìn anh ta với cặp mắt khác xưa.

Trong lúc nhất thời ánh mắt cô nhìn Hạ Uyên vô cùng khi phách, bày tỏ trần trụi sự ghét bỏ.

-

Giữa trưa ăn cơm, Tiêu Tiêu tức giận đến đau dạ dày, nhìn cơm trưa quả thực không thể nuốt xuống, nhưng khẩu vị của tiểu J vẫn còn tốt: “Đừng lo lắng, anh ta ngông cuồng không được bao lâu nữa đâu. Tuy nói đây là thời đại nam sắc, nhưng cô xem thân thể của anh ta đi, có vẻ bệnh, không bao lâu nữa Lisa sẽ chán thôi.”

Tiêu Tiêu đôi tay che dạ dày, thở thật dài một cái: “Ai nói anh ta chỉ có sắc, tâm cơ rất sâu.”

Miệng tiểu J còn dính hạt cơm, nhìn cô một cái liền dứt khoát thờ dài: “Quên đi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, tôi giúp cô hẹn Lô Vi Vi là được.”

Nghe thấy cái tên này, Tiêu Tiêu rên dài một tiếng rồi gục đầu trên bàn com.

“Có khó hầu hạ như vậy sao?” Tiểu J lau miệng mong chờ chống đầu nhìn chăm chăm cô, đây vẫn là lần đầu tiên anh ta thấy Tiêu Tiêu có bộ dáng thống khổ như vậy.

Tiêu Tiêu chôn ở khuỷu tay lắc đầu: “Không phải khó hầu hạ, quả thực là không thể ở chung. Hẹn ba ngày sau gặp lại, hơn nữa phối hợp chụp mấy bức ảnh rồi rời đi, tất cả bản thảo đều là người đại diện gửi đến, cậu có biết hiện tại cô ta theo người đó, mặt mũi vô cùng lớn. Tôi không thể trêu vào.”

Tiểu J đưa ra kết luận: “Tôi đã nhìn ra, Hạ Uyên đang cố ý chơi cô. Cô viết có trọng điểm sẽ nói cô làm hỏng bộ mặt của tạp chí, nhưng không nói đến trọng điểm, đừng nói tới người đó, đến Lisa cũng sẽ giết chết cô.”

Tiêu Tiêu suy nghĩ cẩn thận đến tình cảnh của mình thì càng đau đầu, đầu chôn ở khuỷu tay cũng không muốn ngẩng lên, để cho cô làm đà điều cả đời thì tốt rồi.

Bỗng nhiên nghe thấy giọng của tiểu J, mang theo một tia bối rối không dễ phát hiện: “Tổng, tổng giám đốc.”

Tiêu Tiêu phút chốc ngẩng đầu, liếc mắt một cái chỉ thấy Hạ Uyên đứng cách hai người không xa, vẫn là bộ dáng cầm thú kia, khoe miệng mang theo ý cười không rõ: “Tôi có thể ngồi xuống sao?”

“Đương nhiên không thể!”

“Có thể.”

Câu trước tự nhiên là Tiêu Tiêu nói, một câu sau, là mắt thần của Hạ Uyên đã dọa tới tiểu J. Tiêu Tiêu hung hăng trừng mắt nhìn tên phản đồ này một cái, tiểu J khóc không ra nước mắt -- vừa rồi Tiêu Tiêu ngẩng đầu trước, sự âm ngoan trong mắt Hạ Uyên chắc là do cậu ta nhìn nhầm đi?

Tiểu J lấy cớ chạy mất, Hạ Uyên cũng tự nhiên nhiên ngồi xuống, tao nhã uống cà phê.

Tiêu Tiêu không muốn để ý đến anh ta, nhưng mà tự mình rời đi trước lại có chút thật mất mặt, vì thế cứng rắn chống đỡ, cầm lấy thìa miếng được miếng không ăn com sườn.

Ánh mắt Hạ Uyên vẫn dừng ở trên người cô, thoát nhìn cho dù khí sắc của người này không được tốt lắm, cảm giác tồn tại lại vô cùng mãnh liệt, ngồi ở chỗ kia giống như là mang theo điện áp hàng ngàn vôn, làm cho toàn bộ da đầu Tiêu Tiêu bắt đầu run lên. Cô nhìn lại nhẫn, cuối cùng không kiềm chế được, hung tợn ngẩng đầu tròn mắt nhìn đối phương: “Nhìn cái gì vậy?”

Đầu ngón tay Hạ Uyên nhẹ nhàng làm thay đổi màu sắc của cafe trong cốc, ánh mắt thần nhiên lướt qua trước ngực cô, một lúc lâu sau mới khẽ cười một tiếng: “Cũng không có gì, chỉ muốn hào tâm nhắc nhở Tiêu tổng một câu, cúc áo somi của cô bị hở.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 84: Tẩu hỏa nhập ma (2)

Tiêu Tiêu phản xạ có điều kiện cúi đầu, ở chính giữa, vừa đứng một cúc áo trước ngực bị rơi ra, áo ngực hoa văn đen đều có thể thấy rõ ràng, khe rãnh sâu hút phập phồng theo những động tác vô cùng dụ hoặc.

Hồn đản, mới vừa rồi anh ta còn nhìn cẩn thận lâu như vậy.

Cô tức giận đến toàn thân đều phát run, ót lại từng đợt sung huyết, ra vẻ trấn định cái cúc áo lại, lại nghe người nọ vẫn đậm phong khinh nói: “Thoạt nhìn nhỏ không được tốt lắm, vậy mà có thể sản xuất ra loại quần áo cỡ này, cô nên ăn ít lại một chút.”

Đây là đang ám chỉ cô béo sao?

Rốt cuộc con tức của Tiêu Tiêu không khống chế được, lửa giận ngập trời rống anh ta: “Con mẹ ánh mắt của anh là cái gì vậy, lão nương là 36c, quần áo cỡ này sản xuất ra là bình thường có được không!”

Lúc đầu nhà ăn vô cùng ồn ào, trong nháy mắt đã yên tĩnh lại.

Hạ uyên mang vẻ mặt ngoài ý muốn nhú mi, tầm mắt tìm tòi nghiên cứu dừng trên 36c, không ít đồng nghiệp xung quanh cũng đều mang vẻ mặt kinh ngạc quay lại nhìn. Giờ phút này Tiêu Tiêu chỉ còn một ý niệm trong đầu, chính là lấy suất com sườn úp lên mặt người đang ra vẻ đạo mạo này!

Hít sâu vài lần mới miễn cưỡng khống chế được sự hung ác của mình, Tiêu Tiêu không tốn hơi thừa lời, cầm lấy di động trên bàn bước đi không quay

đầu lại.

Từ sau lúc đó, chỉ cần có nhân nhắc tới tên của Hạ Uyên, Tiêu Tiêu đều mang vẻ mặt muốn giết người. Nhưng chuyện công việc không thể kéo dài, nên liên hệ với Lô Vi Vi thì còn phải tiếp tục liên hệ, nên ra về đáng thương vẫn còn phải tiếp tục giả trang.

“Thế nào?” Tiêu J bót chút thời gian thò đầu vào hỏi cô, thấy Tiêu Tiêu úp sấp trên bàn làm việc thì vẻ mặt đã hiểu rõ, “Không hẹn trước được à.”

Tiêu Tiêu cũng không ngẩng đầu lên mà phát tay với cậu ta một cái: “Những thứ nên viết lần trước cũng đều đã nói qua, hiện tại không có gì để làm bất ngờ nữa rồi.”

Tiêu J bĩu môi, khó được có chút chán chờ thử: “Hạ tổng, chưa nói cái gì?”

Tiêu Tiêu hồ nghi ngẩng đầu, rất nhanh thì vẻ mặt ghét bỏ cười nhạo nói: “Nói cái gì? Anh ta hận tôi đến chết, nhìn tôi như vậy phỏng chừng là vui đến hỏng rồi.”

Biểu tình của tiêu J có chút cổ quái, một đôi mắt hoa đào vòng vo chuyển, nói cũng là: “Tôi nhớ rõ Lô Vi Vi cùng Tiền Kinh Kỳ cãi nhau ở công ty rất náo nhiệt, cái đó, tôi có người quen ở công ty trước của Kinh Kỳ, nếu không hỗ trợ hỏi một chút, tìm người quản lý cô ta lúc ấy?”

Tiêu Tiêu phất chốc ngồi dậy, lập tức mày mặt nhăn tở nhanh: “Cậu không nói sớm!”

“..... Đã quên.” Ánh mắt Tiêu J dao động, hơi hơi ho khan một tiếng.

-

Có tiêu J hỗ trợ, sự tình làm rất thuận lợi.

Màn đêm buông xuống, Tiêu Tiêu ngồi ở văn phòng xem xong bản thảo thì lại bắt đầu lo lắng. Phẫu thuật thẩm mỹ, phá thai, tham gia bán dâm, mỗi một thứ viết ra đều sẽ thành tâm điểm, nhưng mà kim chủ của Lô Vi Vi cô không thể trêu vào, còn có chỗ của Lisa...

Trong lòng Tiêu Tiêu lại mắng Hạ Uyên một lần, người này cũng thật ngoan độc, rõ ràng muốn bức tử cô từng chút.

“Còn chưa đi?” Bỗng nhiên có người nói chuyện, Tiêu Tiêu bị giật mình, ngẩng đầu chỉ thấy Hạ Uyên một thân áo trắng quần đen đứng ở chỗ tối trước cửa.

Lúc quay về công ty cũng không gặp người nào, người này từ đâu xuất hiện? Nghi hoặc càng thêm nghi hoặc, cô không muốn để ý đến người này một chút nào, vẫn cúi đầu tiếp tục xem bản thảo, “ừ” có lẽ một tiếng.

Cho là anh ta sẽ thức thối rồi đi, lại nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, chờ lúc cô không kiên nhẫn ngẩng đầu, người nọ đã đứng ở trước mặt cô, hàng mi đen hơi hơi buông xuống quan sát cô: “Cùng nhau ăn cơm?”

Tiêu Tiêu cẩn thận quan sát phản ứng của đối phương một phen, quyết đoán cự tuyệt: “Tôi không muốn bị ghen chết.”

Hạ Uyên cũng không để ý, ngược lại vắt áo khoác ở trên cánh tay ra đằng sau ghế dựa, công khai ngồi xuống. Sắc mặt Tiêu Tiêu càng khó coi: “Hạ tổng, tôi đang tăng ca, anh làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất công tác của tôi, nếu ngày mai chuyên mục báo bị bỏ trống cũng đừng oán tôi.”

Khóe miệng Hạ Uyên giương lên độ cong, giờ phút này ngũ quan trắng nõn thoát nhìn càng anh tuấn bức người, anh ta nghiêng người lại, Tiêu Tiêu sợ tới mức che cái mũi lui về phía sau, hoặc như là như nhớ tới cái gì, cúi đầu nhanh liếc mắt xác nhận nhanh một cái xem cúc áo sơ mi của mình có còn nguyên vẹn không.

Ngay cả nhìn người đàn ông kia cũng chưa liếc cô một cái, cánh tay lập tức duỗi ra, cầm lấy bản thảo trước mặt cô.

Tiêu Tiêu âm thầm thu khẩu khí, lại vì phản ứng vừa rồi của mình mà ảo não, tại sao mỗi lần người này tới gần đều làm cho cô chật vật không chịu nổi!

Hạ Uyên lật qua một tờ, vẻ mặt bình thường hiếm khi chuyên chú, trong lòng Tiêu Tiêu có chút không yên, chờ anh ta xem xong, lúc này vẻ mặt mới để phòng nhìn anh ta. Nếu miệng của tên hỗn đản này lại phun ra cái gì không tốt, lần này sẽ quăng gậy cao gót vào mặt anh ta.

“Đây mới là trình độ mà Tiêu tổng nên có.” Hạ Uyên bỏ bản thảo vào cặp công văn của mình, cả người cười đến vô hại, “Đi ăn cơm? Tôi là ông chủ, xem như bồi thường tăng ca.”

Khóe miệng Tiêu Tiêu giật một cái, nghĩ thầm dù sao ngày mai cô cũng vừa chết, đến lúc đó khẳng định Lisa sẽ không truy cứu Hạ Uyên cho phiền phức, kẻ chết thay cũng sẽ chỉ là mình cô. Đơn giản trước khi chết lừa người này một chút, ít nhất cũng phải làm anh ta phun ra máu mới được!

Vì thế cô vui vẻ đáp ứng, cầm túi đứng lên: “Địa điểm để tôi chọn.”

Từ đầu đến cuối Hạ Uyên đều cười yếu ớt: “Ưu tiên nữ sĩ”

-

Tieu Tieu không khách khí chọn một nhà hàng có vẻ nổi tiếng ở Thanh Châu, vốn tưởng rằng phải đợi để có chỗ ngồi, nhưng khi vừa đến nhà hàng đó, không ngờ vị quản lý lại tự mình tiếp đón, thái độ đối với Hạ Uyên cũng tất cung tất kính: “Hạ tiên sinh, mời đi bên này.”

Trong lòng Tieu Tieu có chút nghi hoặc, nhưng thật ra cũng không nghĩ nhiều, cần gì biết anh ta có quen hay không, chỉ cần ăn được một bữa chộc tức anh ta thì mục đích của mình đã đạt tới rồi.

Nhưng khi gọi món ăn thì Tieu Tieu lại buồn bực, quản lý hơi hơi vuốt cằm, nụ cười vô cùng chuyên nghiệp: “Lão bản đã thông báo, thực đơn này của Hạ tiên sinh không tính tiền, hai vị muốn ăn cái gì mời tùy ý.”

Đến một chút khoái cảm trả thù cô cũng không có.

Chờ sau khi quản lý lui ra hai người hoàn toàn không có gì có thể nói, Tieu Tieu bất mãn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mà thất thần, vị trí của bọn họ rất thích hợp để ngắm cảnh, nhìn màn đêm ở Thanh Châu không sót thứ gì. Chờ cô thu hồi tầm mắt, lúc này mới định phải đối con người ngăm đen của người đàn ông ngồi cửa sổ sát đất, người nọ cũng tươi cười nhìn chằm chằm cô, loại này tình hình này không biết giằng co bao lâu.

Không khí có chút quỷ dị ái muội, cô khụ một tiếng, che dấu tính hơi đối phương: “Anh rất thân thiết lão bản ở đây sao?”

Hạ Uyên từ chối cho ý kiến nhượng mảy: “Bạn gái trước mờ.”

Rốt cuộc là có bao nhiêu người bạn gái trước vậy! Tieu Tieu dè dặt gân xanh đang nhảy trên trán, ngượng ngùng cười nói: “Tổng giám đốc đại nhân thật đúng là giao thiệp rộng, quan hệ đối ngoại rất tốt.”

Là người đàn ông bình thường đều nghe hiểu cô đang châm chọc, nhưng người đàn ông đối diện lại nghiêm túc điểm gậy đầu, vô liêm sỉ nói: “Đúng là vậy.”

“.....”

Tieu Tieu cảm thấy thật sự quá khó khăn để câu thông với người này, tam quan* bất đồng, dứt khoát cúi đầu uống nước không hé răng. Hiển nhiên Hạ Uyên không muốn buông tha cô như vậy, ngược lại chủ động nói: “Còn cô, có bạn trai không?”

*Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Lời này nếu người khác hỏi Tieu Tieu cũng liền ăn ngay nói thật, nhưng là người trước mắt này, tại sao như thế nào cũng cảm thấy anh ta hơi dụng tâm kín đáo vậy? Lại nuốt nước miếng, lúc này mới mơ hồ không rõ gậy đầu: “À, còn đang tìm hiểu.”

Đôi mắt Hạ Uyên sau thấu kính càng trầm trầm không dễ phát hiện, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua viền cốc nước, cúi đầu cười nói: “Tôi thật sự muốn biết là dạng người như nào, mà không sợ chết dăm thích Tieu tổng.”

Tieu Tieu nghe hiểu, người nọ là đang mắng cô đi?

Cô phần nộ trùng lại, một chút ý tứ xin lỗi Hạ Uyên cũng không có, còn chống cằm quan sát cô: “Tuổi giống Tieu tổng, tìm đối tượng nhất định phải đặc biệt cẩn thận, cũng đừng tùy tiện tin, chẳng may lại bị lừa sắc--”

Anh ta cố ý dừng một chút, cười càng mê người: “Nhưng tôi nghĩ Tieu tổng thông minh như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng tin đối phương mới phải.”

Gân xanh trên trán Tieu Tieu đều nổi lên, mí mắt giật giật, nửa ngày mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cám ơn đã quan tâm.”

“Không khách khí, tôi gặp gỡ phụ nữ vừa đơn thuần vừa biết hận như Tieu tổng, luôn đặc biệt có cảm giác thân thiết.”

“.....”

Một bữa cơm ăn không quá khoái trá, Tieu Tieu bắt đầu thấy hơi hận tại sao đầu óc của mình lại nảy sinh ra ý nghĩ trả thù ngày thơ như vậy, sau khi về nhà trần trọc hồi lâu cũng không thể ngủ ngon, lần này xem như hoàn toàn nội thương.

-

Ngày hôm sau Tieu Tieu vẫn kiên trì đi đi làm, chuẩn bị để nghe những lời mắng chửi của Lisa, thế nhưng cho tới trưa đều gió êm sóng lặng không có động tĩnh lớn gì, gọi điện thoại cũng chỉ là bố trí công việc như bình thường.

Thời điểm nghỉ trưa cô ngăn tiểu J đang ở phòng giải khát lại, tiểu J cũng mang vẻ mặt mờ mịt: “Tôi không biết, nhưng kì này số lượng tiêu thụ tăng cao, phòng chùng tổng công ty cao hứng còn không kịp đâu.”

Tieu Tieu vẫn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, lúc ấy Lisa có ý bảo cô chiếu cố Lô Vi Vi, hiện tại Lô Vi Vi thành cái đích cho mọi người chỉ trích, những tin tức đó vừa ra chỉ sợ là hoàn toàn bị chìm xuống. Có lẽ kim chủ bên phải không từ bỏ ý đồ mới đúng.

Tieu J nhìn bộ dáng lo lắng của cô, không nhịn được cười trấn an: “Ai, có việc thì tổng giám đốc cũng sẽ gánh, cô không cần lo lắng.”

Tieu Tieu ngẩng đầu nhìn qua, lúc này tiểu J mới ý thức được mình nói cái gì, vội vàng dùng tay che miệng lại. Nhưng mà đã không còn kịp rồi, Tieu Tieu

tiếng tường nghe được nội dung câu nói: “Hạ Uyên? Có liên quan gì tới anh ta.”

Tiểu J gãi gãi đầu, ấp úng không chịu nói.

Tiểu Tiêu mang về mặt hung thần ác sát túm vạt áo sơ mi của cậu ta: “Nói mau, không nói tôi sẽ xóa hết video GV trong máy tính của cậu.”

Về mặt tiểu J xanh xao, buồn rầu nhìn nóc nhà: “Kỳ thật, hình như chúng ta đã hiểu lầm Hạ Uyên.”

Thực giác của Tiểu Tiêu cảm thấy chính mình bỏ lỡ cái gì, lại nghe thấy tiểu J nuốt nước miếng một cái, lúc này mới nói từng chữ từng chữ: “Hôm đó tôi vào phòng vệ sinh, nghe thấy anh ta gọi điện thoại cho người khác, cũng không muốn nghe lén, nhưng mà sau đó lại nghe được cái tên Lô Vi Vi. Một lúc sau tôi mới biết anh ta đang gọi điện thoại cho người quản lý trước của Lô Vi Vi, lại một lúc sau, tôi đã bị anh ta phát hiện.”

Tiểu Tiêu vỗ ngực cậu ta: “Tiếp tục đi.”

Tiểu J sờ sờ cái mũi, ngược lại cách cô vô cùng gần, một đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm cô, như là đang suy nghĩ về cái gì đó trên người cô: “Tôi cảm thấy, Hạ Uyên tám phần là thâm hiểm cô đi.”

Một câu làm cho Tiểu Tiêu cả kinh thiếu chút nữa quỵ xuống chân cậu ta, lực chú ý cũng hoàn toàn bị dời đi.

“Ngài cảm thấy có khả năng sao? Gần đây anh ta làm trò ra oai phủ đầu tôi trước mặt bao nhiêu người, hơn nữa ngài nhìn kỹ khuôn mặt của tôi đi, giống như là làm cho người ta nhất kiến chung tình sao?” Cũng không biết có phải Tiểu Tiêu then quá thành giận hay không, tốc độ nói chuyện cực nhanh, đầu như nổ bùm bùm làm tiểu J cũng chưa hồi phục lại.

Cậu ta đại ra một lúc lâu, sau đó mới lúng ta lúng túng lắc lắc đầu: “xác thực không phải.....”

Tiểu Tiêu bị cậu ta nói trắng ra làm cho tức giận, khỏe môi giật giật một cái, nhưng vẫn ôm cậu ta vô cùng thân thiết nói: “Vậy không phải là kết thúc rồi sao, trước đây căn bản tôi cũng không biết anh ta.”

Tiểu J vẫn cảm thấy không đúng, lúc ấy cậu ta nghe lén bị phát hiện, chẳng những Hạ Uyên không không phát hỏa, còn ám chỉ cậu ta nói chuyện công ty quản lý trước của Lô Vi Vi cho Tiểu Tiêu, điều này không phải là có ý giúp cô sao? Hơn nữa người quản lý kia đáp ứng, tám phần cũng là nể mặt mũi của Hạ Uyên đi?

Hình thức tư duy đơn thuần của tiểu J không thể lý giải tâm tư lớn của tổng giám đốc, nhưng thật ra đã bị dụng tâm lương khổ của anh ta hoàn toàn thu phục, trở tay lại ôm Tiểu Tiêu: “Mặc kệ có phải hay không, tóm lại tôi cảm thấy tổng giám đốc không hèn hạ như chúng ta nghĩ. Hơn nữa bề ngoài cũng coi như tú sặc khà com*, hai người các cô sớm chiều đối lập nhau, thật sự sẽ không. với anh ta.... Ừ?”

*Sắc đẹp có thể thay com

Tiểu Tiêu nghe hiểu ám chỉ của cậu ta, nhìn cậu ta như gặp quý: “Tôi điên rồi sao? Trên thế giới có nhiều người bình thường như vậy, tại sao tôi lại phải thích một cái người cuồng sắc tình.”

Quan hệ nam nữ loạn thành như vậy, đời này không dám mua dâm chưa nữa.

“Thì ra tôi lại bết bát như thế.” Phía sau bỗng nhiên truyền đến giọng nam lạnh như băng, dường như nhiệt độ trong phòng giải khát cũng dần thấp xuống.

Hai người quay đầu lại, liếc mắt thấy Hạ Uyên mặc tây trang phẳng phiu đứng ở cửa, về mặt người trợ lý của anh ta cũng xấu hổ khụ một tiếng.

Nói xấu bị người ta bắt được, Tiểu Tiêu nhất thời chột dạ, lại đứng thẳng lưng vô cùng thản nhiên nói: “Hiện tại là thời gian tan tầm, tôi nói ra cái nhìn cá nhân, không sai chứ.”

Về mặt Hạ Uyên cứ lạnh nhạt nhìn cô như thế, anh ta và người này phần lớn thời gian đều cười, rất ít có thời khắc lại không có biểu cảm gì như vậy. Giờ phút này ánh mắt nhìn làm lòng người phát lạnh, Tiểu Tiêu dờ mắt, lần đầu tiên sinh ra một chút sợ hãi với người đàn ông này.

“Cho dù là thời gian tan tầm, ở công ty lý lẽ vai sát cánh còn ra thể thống gì, chuyện như thế này lần sau tôi không muốn nhìn thấy nữa.” Nói xong lời này anh ta không thèm quay đầu lại mà rời đi luôn, bóng dáng lộ ra một cổ hàn khí làm cho người ta sợ hãi.

So sánh với Tiểu Tiêu đang tròn mắt há hốc mồm, biểu tình của tiểu J càng thêm phấn khích, cắn môi đứng tại chỗ dậm chân: “Nhất định là tổng giám đốc đại nhân đang hiểu lầm.”

Hiểu lầm?

Tiểu Tiêu hồ đồ nhìn cậu ta một cái: “Hiểu lầm cái gì?”

Tiểu J nộ kì bất tranh* nhìn cô, cuối cùng vô cùng đồng tình nhìn về phương hướng Hạ Uyên rời đi, rốt cuộc Hạ Uyên bị làm sao mà lại để ý đến nha đầu ngu xuẩn này vậy.

*Tức giận

Chương 87: Chương 85

Hai ngày tiếp theo Tiêu Tiêu cũng chưa gặp qua Hạ Uyên, không thấy được sát tinh, đương nhiên là cô rất nhàn hạ vui mừng, làm việc gì cũng dóc hết mười phần sức lực. Chỉ là phát hiện ánh mắt trợ lý Trần Chiêu của Hạ Uyên nhìn cô càng oán giận, từng đợt gió lạnh kia, giống như cô đã phạm phải chuyện ác tày trời vậy.

“Tiêu Chiêu, có phải là có chuyện muốn nói với tôi?” Tiêu Tiêu hỏi ngay để chặn người kia lại, cách xưng hô vừa ra khỏi miệng thế này thì quan hệ của hai người rất bình thường, cho nên không có một chút kiêng dè.

Trần Chiêu thờ dài, đẩy kính mắt sâu vào trong mới nói một câu: “Tổng giám bị Lisa gọi trở về Tổng công ty rồi.”

Tiêu Tiêu sững sốt, chuyện này và cô có liên quan sao?

Xem về mặt ngữ nghĩa của cô, ánh mắt Trần Chiêu càng thêm âm đạm: “Lúc trước có tìm hiểu một chút chuyện của Lô Khê, Tổng giám cũng không phải nhầm vào ý của cô, anh ta cảm thấy đáng như vậy là không thích hợp. Bây giờ xảy ra vấn đề, thực sự Lisa muốn tìm cô để xác thực, nhưng mà Tổng giám một mực xử lý.”

Cuối cùng, tiêu Chiêu nói thêm một câu: “Cô có thành kiến với anh ta quá sâu, thật ra Tổng giám là người rất tốt.”

Tiêu Tiêu nghe xong cũng không thể nói rõ được cảm nhận trong lòng là gì, rõ ràng việc này do Hạ Uyên chịu trách nhiệm xét về tình về lý đều phải nói qua, lúc trước là anh kiên trì muốn đổi bản thảo, xảy ra vấn đề thì do bản thân gánh chịu không phải rất bình thường sao? Cố tình để phát sinh một chút chuyện khó hiểu khác với tình hình thực tế, khiến cho lòng cô có một chút loạn.

Trần Chiêu còn đang nhìn chăm chăm cô, giống như là muốn nghe cô nói chút gì đó.

Tiêu Tiêu dừng một chút, một lúc lâu mới áp ứng nói: “Thật không? Chắc Lisa cũng sẽ không làm khó anh ta chứ?”

Dù sao thì anh ta cùng Lisa không phải là dạng quan hệ kia sao?

Trần Chiêu nhú mày, còn muốn nói gì đó, Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ liền lấy cớ có việc để trốn.

Nhưng buổi tối một người đợi ở nhà, chính là chương trình mà cô thích nhất cũng bắt đầu không yên lòng, Tiêu Tiêu không phải không thừa nhận, lần này Hạ Uyên khiến cho cô có chút thay đổi về cách nhìn.

Vốn tưởng rằng chính là dạng người ăn com qua đường, xem ra vẫn còn có một chút nguyên tắc cùng ranh giới cuối cùng, hơi nữa nếu Trần Chiêu không nói, có lẽ mãi mãi cô cũng không biết chuyện này, có lẽ người đàn ông kia vẫn bị cô hiểu lầm. Hơn nữa tiêu J nói cho cô biết Hạ Uyên âm thầm giúp mình liên lạc trước với người đại diện của Lô Khê.....

Bỗng nhiên Tiêu Tiêu bắt đầu có một chút sợ hãi khi gặp Hạ Uyên.

Tâm tình phức tạp trôi qua một tuần, chờ gặp lại Hạ Uyên là ở sáng Thứ hai trong cuộc họp.

Người đàn ông kia toàn thân mặc ngay ngắn, sắc mặt có chút trắng bệch lại nổi bật với phong cách trơn bóng như ngọc, nếu như không biết rõ cách làm người của anh, rất dễ dàng bị vẽ bề ngoài của anh lừa gạt, sẽ cho rằng đây là người nhẹ nhàng thanh cao.

Tiêu Tiêu không để ý rằng mình đã quan sát anh rất lâu, khi nghe có người kêu tên mình, mới phát hiện ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người mình. Mặt cô hơi đỏ, không biết, chắc chắn cho rằng vừa rồi cô lộ vẻ háo sắc đó chứ?

Quả nhiên bên má trắng nõn của Hạ Uyên phớt qua một chút ửng đỏ, ngón tay trắng không nắm thành quyền để ở bên môi, nhẹ nhàng ho một tiếng: “Lúc này lượng tiêu thụ vô cùng tốt, Tiêu Tiêu là người có công rất lớn.”

Hạ Uyên khen ngợi cô, lại không nói tới một chữ chuyện anh ở Tổng công ty bị Lisa trách cứ.

Đợi lát nữa thì cuộc họp kết thúc, mọi người rời khỏi, Tiêu Tiêu lại bản thân vẫn không đi. Hạ Uyên còn ngồi ở vị trí lãnh đạo xem tài liệu, đầu không ngẩng lên mà nói: “Có việc gì?”

Giọng điệu lạnh như băng làm cho Tiêu Tiêu hoảng hốt một chút, vô ý thức trả lời: “Không có việc gì.” Nói xong lập tức hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, thật ra là muốn cùng anh nói chuyện cho tốt.

Hình như Hạ Uyên nghe vậy thì sắc mặt càng không tốt, để tài liệu trong tay lên bàn, không có cảm xúc nhìn chăm chăm cô: “Vậy phiên Tiêu Tổng đi ra

ngoài, cô thế này, ảnh hưởng công việc của tôi.”

“...” Cảnh tượng trước mắt quá quen thuộc, Tiêu Tiêu tức giận đến mức có cái nhìn xem thường, người đàn ông này là dạng người có thù sẽ trả như vậy hả!

Cô cảm đồ bước đi, chân mang giày cao gót giẫm trên đất “đập đập đập” cho thấy sự không vừa lòng của mình, đến cửa phòng họp lại bất mãn dừng lại, quay đầu, quả nhiên thấy người kia nhìn chằm chằm mình.

Lúng túng kéo khóe môi, cô vẫn thành thật nói: “Tuy rằng đối với thái độ làm việc của anh rất khâm phục nhưng tôi vẫn không thích con người này.”

Về mặt Hạ Uyên thân nhiên, nhất thời Tiêu Tiêu cũng không đoán được điều gì từ nét mặt anh, nắm chặt tài liệu trong ngực nói: “Anh bận việc, tôi đi ra ngoài trước.”

Ai biết lúc này Hạ Uyên mới mở miệng, giọng đùa cợt: “Ngược lại với Tiêu Tổng, so với thái độ công tác của cô, tôi thích con người này hơn.”

“.....” Tiêu Tiêu hung hăng quay đầu trừng mắt liếc anh một cái.

Tổng giám đốc nhân không cảm thấy bản thân mình có chút đường đột, đôi tay hơi chóng đã nói qua, hy vọng có đủ tư cách làm người truyền thông, nhưng bây giờ, có phải hay không đang cách ước muốn càng ngày càng xa.”

Tiêu Tiêu trừng mắt lớn, ngón tay cũng nắm chặt lại thành quyền, Đúng vậy, ai mà không biết trời cao đất rộng là lúc nào chứ? Khờ dại cho rằng mình có thể xông ra thế giới, sau đó mới phát hiện ra rằng đã bị thế giới mài mòn một góc cạnh.

Thỏa hiệp, đủ mọi loại bất công nên đành thỏa hiệp, đây là sự thật.

Suýt chút nữa cô đã hồ đồ nói những điều này cùng người đàn ông trước mặt, nhưng đối phương làm sao hiểu đây? Ánh sáng trong mắt cô từ từ rút khỏi, cuối cùng chính là nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đúng rồi, tôi là một người tầm thường.”

Hạ Uyên nhìn bóng lưng cô rời đi, mi tâm khép lại càng nhanh.

-

Mặc dù lần nói chuyện này không vui như lần trước, nhưng sau này hai người hợp tác nhiều hơn, Tiêu Tiêu mới phát hiện, thật ra thì trong công việc Hạ Uyên là người vô cùng nghiêm túc và cẩn thận, hoàn toàn không giống với dáng vẻ từng nghĩ. Đối với mỗi sự kiện đều tự thân tự lực làm nghiêm túc, trừ bỏ những lợi ích bên ngoài cho tập san, không có cảm dỗ nào tác động được anh.

Giống như lần trước có người chỉ đích danh ngôi sao nào hoặc phối hợp với cô ty đại diện có phát sinh chuyện, nhưng anh đều nói từ chối. Có cấp trên như vậy, cô làm sao đấu tranh tùy ý như trước kia, không giống như trước kia vi phạm quy định khắp nơi lâm vào tình thế khó xử.

Khó hiểu hơn nữa là, cho dù không có người nào dám đưa cho anh, ngay cả đến cô thì như thế nào.

Tiêu tiêu nhin không được mà nói chuyện với tiểu J: “Rõ ràng chính anh ta đặt ra quy tắc ngầm, hiện tại lại phá vỡ hết các quy tắc đó, có một chút châm chọc.”

Nói như vậy, nói với người đối diện như thế lại tràn đầy khâm phục.

Tiểu J nhìn chằm chằm màn hình máy tính một lúc lâu, lúc này mới không để ý trả lời cô: “Có lẽ đó không phải là quy tắc ngầm đâu, ngộ nhờ người ta cùng Lisa là yêu thật, cô xem anh ta như vậy, thật ra thì cũng có chút bản lĩnh.”

Tiêu Tiêu giật mình, lập tức châm chọc kéo khóe môi: “Công tử nhà giàu cũng có tình yêu chân thực như thế sao.”

Tiểu J vừa mới từ trong máy tính ngẩng đầu lên, ánh mắt không hiểu nhìn chằm chằm cô.

Tiêu Tiêu bị nhìn đến xù lông: “Thì sao, tôi nói sai?”

Nhưng mà cô đã tự mình thỉnh giáo qua thủ đoạn bốn cột của người này, vừa thấy những kinh nghiệm lão luyện, bạn gái trước nhiều như vậy, thực là khát nước ba ngày chỉ lấy một gáo sao? Ít nhất cô cảm thấy Lisa không khồng chế được người đàn ông này.

Tiểu J sờ cằm, bỗng nhiên cười ra tiếng: “Có một chút chỗ sai lầm.”

“Hả?” Tiêu Tiêu hồ đồ.

Tiểu J đứng dậy tới gần cô, đặt phải cánh tay cô: “Rõ ràng chúng ta đang nói đến anh ta không tuân thủ quy tắc cấp trên, thế nào cô lại chỉ chú ý chuyện anh ta cùng Lisa có phải là yêu thật hay không? Hả?”

Về mặt Tiêu Tiêu có một giây chạy xe không, tim co rút mạnh, rất nhanh bình tĩnh lại như bình thường hướng người trước mặt đang dựa càng gần thô bạo đây ra: “Bệnh thần kinh, chị chỉ tò mò thôi, thái độ đối với công việc của anh ta rõ như ban ngày, hiện tại là chị xem thường cuộc sống riêng tư của anh ta!”

Tiêu J chỉ muốn trêu đùa cô, lại nhìn thấy Hạ Uyên ôm cánh tay đứng ở cửa phòng làm việc, ánh mắt giống như lưỡi dao quan sát động tĩnh bên này. Trái tim nhỏ của anh nhảy dựng lên, lập tức an phận ngồi xuống.

Quả nhiên hạ Uyên mở miệng lần nữa tuy giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Tiêu Tiêu, đi vào.”

Tiêu Tiêu cũng bị đông lạnh sống lưng cứng đờ, thật sự là lãnh đạo không nhiều chuyện được. Hạ Uyên gọi cô đi vào cũng nói chuyện khác: “Buổi tối đi theo tôi ăn cơm.”

Anh nói xong thì dừng lại một cách kỳ lạ, liếc mắt quan sát trên dưới người cô: “Ăn mặc trang điểm đoan trang.”

Nghe vào trong lỗ tai Tiêu Tiêu, hình như người này cố ý nhấn mạnh hai chữ “Đoan trang”, làm sao lại cảm thấy có chút quái lạ, chỉ là ngoan ngoãn gật đầu một cái: “Vâng.”

-

Đến buổi tối Tiêu Tiêu mới biết Hạ Uyên bảo cô ăn mặc “Đoan trang” là có ý gì, hôm nay gặp khách hàng quan trọng, nhưng mà trước kia cô có nghe nói qua người này, nổi danh là người thích chiếm tiện nghi của phụ nữ, hầu như những đồng nghiệp nữ mà ông ta tiếp xúc qua đều bị khinh bạc.

May mắn hôm nay cô ăn mặc theo khuôn phép, Hạ Uyên còn tìm vài người mẫu tiếp khách, cô xen lẫn trong một đồng phụ nữ quả thật không đủ để thường thức.

Hạ Uyên ngồi ngay bên cạnh cô, ăn cực ít, một cánh tay nhàn hạ khoát lên trên lưng ghế cô ngồi, tay kia cầm ly rượu, toàn bộ quá trình trò chuyện vui vẻ ứng phó tự nhiên.

Lưu Tổng cũng là người có cá tính, trò chuyện một hồi đã dời lực chú ý sang người Tiêu Tiêu: “Làm sao Tiêu tổng lại uống nước trái cây, cũng không uống cùng tôi một ly, không nề mặt?”

Trước kia Tiêu Tiêu cũng từng thấy qua đủ loại trường hợp, cười đánh trống lảng: “Lưu tổng nói quá lời rồi, gần đây dạ dày của tôi không tốt, nhiều người như vậy cùng uống với ngài thì thiếu một ly của tôi cũng không làm mất không khí, ngàn vạn lần đừng vì tôi mà ảnh hưởng đến tâm tình mới phải.”

Lưu tổng lắc đầu, bộ dáng nếu cô không uống sẽ không bỏ qua: “Trước khi tôi tới đã có nghe qua, tử lượng của Tiêu tổng vô cùng tốt, dù thế nào cũng phải nề mặt uống một chút.”

Ông ta nói xong thì đứng dậy đi qua, cánh tay bắt đầu nắm bả vai Tiêu Tiêu, hai má nóng hổi đến gần: “Uống ít một chút cũng không sao, nếu say, tôi sẽ đưa cô trở về.”

Dù Tiêu Tiêu chậm chạp cũng hiểu được ý tứ trong lời nói này, ánh mắt lóe lên tia chán ghét, lại ngại thân phận đối phương nên không thể tức giận. Thời gian trước kia cũng gặp không ít loại người này, một người phụ nữ độc thân lại không có bối cảnh gì, khó tránh khỏi gặp chút thiệt thòi.

Trong lòng cô không thoải mái, nhưng vẫn cố giả bộ nở nụ cười tiếp nhận cái ly: “Vâng tôi liền——”

“Tiêu Tiêu còn phải lái xe đưa tôi trở về, tôi uống cùng ngài có được không, Lưu tổng?” Đột nhiên Hạ Uyên ở bên cạnh cầm lấy cái ly, cười như không cười mà nhìn đối phương.

Ánh mắt Lưu tổng dao động giữa hai người, vừa cẩn thận cân nhắc ý tứ trong lời nói của Hạ Uyên một lát, lập tức nở nụ cười, lùi một bước, tay đặt ở bả vai Tiêu Tiêu chuyển thành động tác vỗ trấn an: “Thì ra là thế, là do trí nhớ của tôi không tốt.”

Tiêu Tiêu nhìn Hạ Uyên, người kia cũng không có nhìn cô, nhưng theo góc độ của cô nhìn qua, môi mỏng của người đàn ông khẽ nhếch, cảm xúc nơi đáy mắt làm cho người ta không rét mà run.

—

Lúc Tiêu Tiêu lái xe đưa Hạ Uyên trở về, câu nói “Cám ơn” vẫn không thể nói ra khỏi miệng, cho đến khi tới dưới lầu nhà anh, lúc này mới nói quanh co này nọ: “Hôm nay anh uống cũng không ít, trước khi ngủ thì uống cái này.”

Từ khi ra khỏi khách sạn Hạ Uyên cũng có chút say, vẫn cần sự giúp đỡ của cô, còn Lưu tổng thì không cần phải nói, hoàn toàn uống đến ngất đi.

Ngược lại thì lúc này sắc mặt Hạ Uyên xem ra khá hơn rất nhiều, nhưng hậu quả sau khi say rượu cô là người rõ ràng nhất, hướng chỉ sau đó nhìn Hạ Uyên rót cho Lưu tổng thể kia, hơn nữa cô có một chút ảo giác tự cho là đúng, cảm thấy người kia đang thay cô trả thù?

Nghĩ đến cơ thể người kia, cô vẫn không yên lòng mà dặn dò: “Nếu thấy không thoải mái ở chỗ nào, có thể gọi cho tôi.”

Nhờ ánh sáng đèn đường mà Hạ Uyên nhìn thấy rõ ràng là trà giải rượu, không ngờ cô lại mang theo thứ này? Ánh mắt của anh có chút phức tạp, cái gì cũng chưa nói, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú vào cô.

Tiêu Tiêu khởi động xe chuẩn bị rời đi, đột nhiên anh cúi người xuống, một tay chống cửa kính xe.

Ban đêm gió thổi mang đến cảm giác hơi lạnh, nhưng thổi tới trên mặt lại rất dễ chịu, cho nên cô nhìn không rõ Hạ Uyên, chỉ thấy đôi mắt anh nhìn cô thẳng tắp, hồi lâu mới khàn giọng nói: “Về sau, không có người nào dám tùy tiện ức hiếp cô.”

Tieu Tieu sững sờ một lúc lâu, cô thừa nhận một khắc kia, tim mình có chút đập nhanh, hô hấp cũng rối loạn không kiểm chế được. Chuyên tâm đánh giá người đàn ông trước mặt, vẫn cuối đầu thờ dài một tiếng: “Tổng giám, anh nhận làm người rồi.”

Người này là do uống say vui quá nên mới bày tỏ sao? Đáng tiếc cô không phải là Lisa.

Tác giả có lời muốn nói: nhị ca nhà này bị nhóc con ngốc nghếch làm cho tức chết rồi, tiếp theo, sau lưng nhị ca cũng làm rất nhiều chuyện cho Tieu Tieu →_→

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 86

Ngày hôm sau Tieu Tieu mới nghe nói Lưu tổng bị xuất huyết dạ dày, nửa đêm được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Đáy lòng ngoại trừ có vài phần ngoài ý muốn, thì có một loại cảm giác khẩn trương khó gọi tên, đáy lòng xuất hiện điều gì đó y như thật, nhưng lại không dám nghĩ đến.

Tối hôm qua Hạ Uyên nói mơ hồ không rõ ý, chẳng lẽ thật sự là đang nói với cô?

Không khí trên bàn ăn có phần ngột ngạt trầm lắng, sự nhiệt tình của Hạ Uyên thì cô chưa từng thấy qua, lúc trước là người khiêm tốn điềm tĩnh, bộ dáng đêm qua thay đổi hoàn toàn.

Tieu Tieu ngồi xuống được 15 phút cũng không nhúc nhích, tầm mắt vẫn dừng lại trên cánh cửa phòng làm việc của Hạ Uyên.

Đã gần mười giờ, nhưng Hạ Uyên còn chưa đến.

Đây là lần đầu tiên anh đến trễ.

Chần chờ hồi lâu, cô quyết định gọi điện cho người kia, là đồng nghiệp quan tâm lẫn nhau là chuyện bình thường không phải sao? Nghĩ như vậy, trong lòng được an ủi không ít, cầm điện thoại trên bàn gọi tới số điện thoại ở nhà.

Điện thoại được kết nối cũng không có người bắt máy, trong lòng Tieu Tieu đoán chừng anh đang trở về công ty, có lẽ đang lái xe, tai nghe đã để xuống, tư tưởng lại thay đổi.

Mở máy tính, cô bắt buộc chính mình phải tập trung tinh thần vào công việc, thỉnh thoảng ánh mắt vẫn nhìn vào thời gian phía dưới màn hình, cơ thể người kia không tốt, sẽ không phải là xuất huyết dạ dày như Lưu tổng chứ? Hình như là anh ta ở một mình.

Càng nghĩ càng xa, hầu như trong đầu đã suy nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ, cô “oanh” một tiếng rồi đứng lên, không cẩn thận để cho đầu gối đụng vào cạnh tủ bên cạnh.

Đúng lúc tiểu J đi vào đưa tài liệu: “Tổng giám không có ở đây, chị xem cái này một chút?” Đang nói thì nhìn xuống mới thấy sắc mặt của cô bất thường.

Tieu Tieu đã cảm tài liệu chuẩn bị rời đi, ánh mắt của tiểu J ở trên mặt cô cứ xoay vòng: “Phải đi ra ngoài sao?”

“Ừm.” Tự biết rằng giờ phút này trong ánh mắt là sự hoảng hốt, cô cuối đầu che dấu, miệng úp mở trả lời: “Chị trở về xem lại, có chút chuyện quan trọng.”

Tiểu J nhướng lông mày, nhưng lại không nói gì, chờ Tieu Tieu đi ra ra ngoài được vài bước thì cầm đồ trên bàn quơ quơ: “Chìa khóa xe.”

Tieu Tieu chớp mắt nói “Cảm ơn”, tiểu J cảm thấy ánh mắt vô cùng đáng đánh đòn, đợi đến khi cậu để tài liệu trên bàn, nhanh trí hành động, nhanh tay nhét đồ vào công văn: “Trên đường đi chị sẽ xem”

Lông mày tiểu J nhíu lại, không có ý tốt mà cười thành tiếng: “Khi nào chị lại liều mạng như vậy, chỉ là ký tên mà thôi, ở đây cũng có thể, còn cố ý mang ra ngoài ——.”

Cậu kéo dài âm cuối, ánh mắt như có như không nhìn về cửa phòng làm việc của Hạ Uyên.

Tieu Tieu mới không để ý tới cậu ngược lại đưa tay nắn vuốt mi tâm của cậu: “Nên sửa mắt đi.”

“.....”

Nhấn chuông cửa nửa ngày mới thấy người kia ra mở cửa, quần áo màu xám mặc ở nhà, ngay cả bàn chân cũng không mang giày, tóc đen hơi rối loạn, có lẽ mới từ trong chốn đi ra thậm chí còn chưa kịp đeo kính, đôi mắt trong veo bớt chút sắc bén, ngược lại xem ra vô cùng trẻ tuổi.

Nhìn kỹ thì có một chút sức sống mới rồi.

Ngay cả âm thanh anh ho khan cũng mang lại một chất giọng đặc biệt vào sáng sớm, có một loại cảm giác hứng thú không nói nên lời.

Về mặt Tiêu Tiêu nóng lên một cách kì lạ, nhìn dáng người của anh cao lớn mạnh mẽ thì tâm tình dâng lên, ánh mắt lặng lẽ di chuyển, cố ý nói giọng hững hờ: “Còn tưởng rằng anh bị té xỉu rồi chứ.”

Hình như Hạ Uyên vừa mới thức dậy, về mặt lúc mở cửa vô cùng tệ, sau khi thấy người tới là cô thì ánh mắt mới thay đổi mấy lần, không ngờ nghe xong lời này thì nở nụ cười: “Cô lo lắng cho tôi, lo lắng đến mức bỏ cả công việc để đến đây?”

Tuy rằng sự thật là thế, nhưng tại sao từ miệng anh nói ra lại không được tự nhiên vậy? Giống như là cô quan tâm đến anh nhiều lắm.

Tiêu Tiêu nâng giọng điệu, suy nghĩ dần thanh tỉnh, cười híp mắt nói: “Đương nhiên là lo lắng, anh là cấp trên của tôi, hơn nữa còn có một số tài liệu chờ anh ký tên.”

Cô nói xong thì lấy từ trong bao xách tài liệu do tiểu J đưa cho, dừng dừng đưa qua.

Hạ Uyên chớp mắt, lại ho một hồi không dừng được, cuối cùng cũng không nhìn tới, xoay người đi vào trong: “Hôm nay tôi xin nghỉ, không muốn nói chuyện công việc.”

Mi tâm Tiêu Tiêu nhủ lại, cũng nhắc chân đi theo vào: “Anh, bị bệnh?”

Hạ Uyên quay đầu nhìn cô một cái, kéo nhẹ môi mỏng, quần áo lụa là dần lộ ra nụ cười tươi: “Tiêu tổng có nhiều oán hận đối với tôi, mới sáng sớm đã nguyên rủa tôi như vậy. Chẳng qua là tôi không muốn đi làm mà thôi, cô có biết, hàng tháng luôn có vài ngày lười biếng mà.”

Một người đàn ông yếu ớt như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Trong lòng Tiêu Tiêu hết sức khinh thường anh, một bên nhìn không được mà tự xem thường chính mình, quả nhiên mọi lo lắng đều là dư thừa, thiên hạ còn có ai hiểu rõ cách đối xử từ tế với chính mình hơn anh! Không hài lòng cầm lấy tài liệu quơ quơ trước mặt anh: “Ký tên, ký xong tôi còn có việc.”

Khuôn mặt Hạ Uyên chìm đắm trong nắng mai sáng như ngọc, ngược lại nổi bật bởi đôi mắt đen sáng ngời, nhìn chăm chăm cô một lúc, nhưng nói: “Biết nấu ăn sao?”

Tiêu Tiêu cảnh giác nhui mày: “Làm gì?”

“Tôi đói bụng, làm chút gì cho tôi ăn.” Tổng giám đại nhân cười vô cùng dịu dàng, còn chỉ hướng phòng bếp, “Tôi hôm qua nôn rất nhiều lần, bây giờ dạ dày trống rỗng. Tôi giúp cô rửa rượu, cô nấu cho tôi bữa cơm cũng không có vấn đề gì chứ?”

Thật sự không có vấn đề gì sao?

Tiêu Tiêu nhìn nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, đầu đầu nhức óc, bình thường người này trở về sống như thế nào đây, bên trong tủ lạnh ngoài hộp sữa quá thời hạn, chỉ còn nửa túi bánh treo đông lạnh, mắt nhìn ngày tháng, khó đảm bảo được chất lượng khi chỉ còn thời gian hai ngày.

Tổng giám đại nhân ôm cánh tay đứng ở sau lưng cô, bộ dạng chân thành nhận lỗi nói: “Thật sự có lỗi quá, tôi quên là trong nhà không còn gì, nhưng mà ngoài chung cư có siêu thị, nếu không phiền thì Tiêu tổng có thể đi một chuyến?”

Tiêu Tiêu tức giận đóng cửa tủ lạnh lại, bộ dáng Hạ Uyên vẫn như trước cười cười: “Nếu không muốn thì cũng không có chuyện gì, lấy túi bánh treo kia nấu lên, tôi không chọn, nhưng mà chắc chắn ăn không no.”

Ánh mắt nhìn anh mang theo thần sắc tiêu tụy, Tiêu Tiêu nhận mệnh đi đổi giày, suy nghĩ một chút quay đầu lại mở bàn tay hướng về người kia: “Cho tôi tiền.”

Cô dốc lòng với công việc, nhưng so ra lại kém tiền hơn với người ăn cơm qua đường này, mới không tự mình bỏ tiền túi đâu.

Hạ Uyên bước đi chậm rãi thông thả đến trước mặt cô, lại có thể đưa hết tiền trong túi cho cô, Tiêu Tiêu sùng sốt, chỉ nghe người kia cười nhẹ nói: “Tiêu tổng thật đáng yêu, thế này, chúng ta rất giống vợ chồng son.”

Tiêu Tiêu nhìn thật mới không lấy tiền trong tay đập vào mặt anh.

Đi đến siêu thị tùy tiện mua vài thứ nguyên liệu nấu ăn, lúc trả tiền cô vẫn quan mình chính đại “Thường thức” một lần Hạ Uyên trả tiền. Đầu nói có thể nhìn thấy ví tiền người đàn ông không ít bí mật, nhưng vị tổng đại nhân này ngoại trừ các loại chi phiếu, thẻ tín dụng, phiếu hội viên ở nước ngoài, những

thứ thú vị muốn thấy đều không có.

Tieu Tieu bĩu môi, mắt lại nhìn vào trong thấy tấm vé bạch kim chói lóa, cuối cùng khẳng định chắc chắn người này không làm được gì rồi, thảo nào thân thể lại thành ra như vậy.

Tay nghề nấu của Tieu Tieu thật ra rất bình thường, mặc dù xuất thân từ gia đình nghèo, nhưng cũng được cha mẹ nuông chiều từ nhỏ, tốt nghiệp đại học thì đi làm nên không có thời gian học nấu ăn, bây giờ làm đơn giản món gia đình hai người ăn, nấu canh trứng.

Bộ dáng Hạ Uyên ngồi như đại gia, giống như đây không phải nhà anh, chẳng qua là anh đến làm khách mà thôi, chờ Tieu Tieu mang tất cả chén đĩa lên cho anh, lại xới com cho anh, lúc này mới cảm thấy gấp thức ăn.

Tieu Tieu bắt đầu hối hận tại sao mình lại muốn tới đây một chuyến? Dù sao thì từ lúc biết người này tới nay, không có lần nào cô chiếm được tiện nghi.

Trong đầu hai người buồn bực mà ăn com, nhưng vẫn không thể nào trò chuyện, Hạ Uyên giống như là rất đói bụng, không nói đến chuyện ăn sạch toàn bộ đồ ăn, ngay cả nước canh suýt chút nữa uống không chứa một giọt nào.

Tieu Tieu xem như thế đã đủ: “Nhìn gầy như vậy, thế nào lại tham ăn đến thế.”

Đương nhiên Hạ Uyên trả lời: “Người xưa đã dạy chúng ta, không nên lãng phí lương thực, dẻo thơm một hạt đáng cay muôn phần.”

Đôi mắt nhỏ của Tieu Tieu nhìn anh một cách xem thường, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Những người thân trước đây cũng không có nấu com cho anh sao?”

Vừa rồi cô vào phòng bếp nhìn thấy, tất cả đồ gia vị cùng với dụng cụ làm bếp đều mới tinh, giống như là dùng để trang trí vậy đó.

Hạ Uyên yên tĩnh một cách kỳ lạ trong vài giây, mở miệng nói lần nữa là bộ dạng không đứng đắn: “Tất nhiên là không có, cô là người khác giới đầu tiên đến đây, không cần phải cảm thấy may mắn.”

Khóe miệng Tieu Tieu co rút: “Cảm ơn, tuyệt đối tôi không cảm thấy may mắn.”

—

Chờ lúc cô trở lại phòng bếp rửa chén, bỗng nhiên người này tựa vào cửa phòng bếp tìm cô nói chuyện phiếm: “Đối với người thân trước đây của tôi cô cảm thấy hứng thú.”

Tieu Tieu suy nghĩ, gật đầu thừa nhận: “Là tò mò thôi.” Tò mò muốn biết là người phụ nữ nào dám chịu thiệt để được anh xem trọng.

Hạ Uyên cười vô cùng sung sướng, hình như tâm tình rất tốt. Tieu Tieu dựa vào động tác lau bát đĩa quay đầu nhìn anh một cái, lại ngạc nhiên phát hiện anh đứng sau lưng cô từ khi nào, khoảng cách quá gần.

Cả hai người, gần như nghe thấy hô hấp của nhau.

Theo trực giác cô lùi ra sau, nhưng sau lưng là bồn rửa chén, đành phải giả vờ hung ác trừng mắt nhìn anh: “Tại sao đột nhiên lại đến gần vậy!”

Hai tay Hạ Uyên đặt ở phía sau cô, nụ cười phóng đại, khuôn mặt cách người quá gần, so với bình thường càng cẩn thận hơn, lúc này cô mới bắt tri bất giác suy nghĩ, thật ra người này..... Đáng vẻ thật xinh đẹp.

Hạ Uyên ở phía sau cô cầm một cái khăn khô khác đưa qua tay cô, giọng điệu nhẹ nhàng tựa lông chim lướt nhẹ qua cổ cô: “Lấy cái này mà lau, cái đó dùng để lau tay.”

Tieu Tieu cảm thấy trên mặt có lửa thiêu đốt, nghiêng người tránh đi hơi thở của anh, buồn bực nói “oh” một tiếng.

Hạ Uyên vẫn dựa vào bồn rửa chén không có rời đi, lúc này mới trả lời vấn đề trước: “Thật sự tôi quen biết rất nhiều bạn gái, cũng chỉ là cùng nhau giết thời gian thôi, không có làm gì, dạng nào cũng chưa từng làm.”

Câu cuối cùng anh nói rất nhẹ, hơi thở nhẹ nhàng cũng dừng ở trên trán cô, cô nghi ngờ ngẩn đầu lên, người này, hàm ý nói là anh không có vượt rào?

Cô cảm thấy không khí trước mặt có chút kì quái, tỏ ra xem thường chế nhạo nói: “Anh rất cô đơn à? Làm sao lại cần nhiều người bạn gái như vậy.”

Mắt đen của Hạ Uyên hơi trầm xuống, nhưng im lặng không nói.

Tieu Tieu thấy anh không nói, khóe môi giật giật, đưa tay đẩy anh: “Đừng có ở đó làm vướn tay vướn chân.”

Không nói chuyện trước kia, còn Lisa đâu? Anh biết rõ ở công ty có tin đồn nhưng không làm sáng tỏ dù chỉ một lần, hàng trống chưa chắc gió đã thổi tới.

Huống chi, việc này nói với cô làm cái gì?

Hạ Uyên lù lù bất động, thoáng rù mắt xuống, một đôi mắt sâu rộng nhìn vào đáy mắt cô, cuối đầu dụi dàng nói: “Thật ra, tôi có nhiều bạn gái, nhưng tôi đang chờ một người, một người phụ nữ khiến tôi dốc toàn tâm toàn ý để ý tới. Mặc kệ tôi có được hay không, cô ấy cũng chỉ có thể nhìn thấy tôi.”

Ánh mắt của anh sâu sắc mà đen kịt, bên trong giống như chứa đầy những bí mật.

Tieu Tieu cảm thấy trống ngực đập nhanh, yên lặng không tiếng động cũng không nhìn anh: “Nói với tôi những điều này để làm gì, xem tình yêu của anh, tôi một chút cũng không có hứng thú.”

—

Thật ra con người của Hạ Uyên, Tieu Tieu nhớ lại chuyện cũ vẫn cảm thấy kì quái, cô cảm thấy có khi nào người này đối với mình có chút đặc biệt, lại cảm thấy có khi do mình suy nghĩ quá nhiều.

Chẳng hạn như lần trước cô hỏi người kia tại sao muốn uống rượu thay cô, Hạ Uyên chỉ nói: “Tôi là đàn ông, lại là cấp trên của cô, ở trước mặt tôi mà để cho cô uống quá nhiều, với tôi đây là một sự sỉ nhục.”

Nói như vậy, thật ra thì cũng dễ hiểu.

Vốn là Tieu Tieu hơi căng thẳng muốn lấy chuyện tình cảm để thả lỏng tâm tình, Hạ Uyên ngồi ngay bên cạnh nhìn thấy, thu hết tất cả phản ứng của cô vào mắt, vẻ mặt hơi buồn.

Thời gian sau này thay đổi, khí trời càng ngày càng lạnh, tổng công ty lại chuyển đến một tin tức tốt ----- Lisa muốn kết hôn.

Mãi cho đến khi Lisa tự mình đến đưa thiệp hồng, lúc này Tieu Tieu mới tin đây là sự thật. Hơn nữa bây giờ mới biết được Lisa cùng chồng là thanh mai trúc mã.

Người ta rất ân ái, còn là có con mới cưới.

Lisa cố ý nhấn nhủ với Hạ Uyên: “Thưa Nghiệp nói rồi, từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa tới lúc lớn lên, chờ không được lúc cùng anh kết hôn, nhưng ít nhất cũng phải nhường cho anh làm rể phụ.”

Hạ Uyên cuối đầu cười, lại nói nói Lisa cái gì đó không nghe rõ.

Xa xa Tieu Tieu nhìn thấy, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ, hóa ra chồng của Lisa cùng với Hạ Uyên là bạn từ nhỏ.

Như vậy, tin đồn giữa Hạ Uyên và Lisa là giả?

Lisa đi rất nhất, lúc Tieu Tieu phục hồi lại tinh thần thì liếc thấy một cái nhìn từ Hạ Uyên đang đứng ở cửa phòng làm việc, hướng nụ cười tới cô không có ý tốt, như vậy, đây là mưu ma chước quỷ của tên cáo già.

Anh chậm chậm đi tới, hai tay nhét vào túi, nhìn cô một hồi mới nói: “Tôi biết ở công ty có tin đồn, nhưng không giải thích, sợ cô bị dă kích. Nếu như tôi không phải đi lên từ những quy tắc ngầm, chắc chắn cô rất thất vọng, với tính tình hiếu thắng như cô có lẽ sẽ từ chức. Trợ thủ tốt như vậy, tôi cũng không muốn mất đi đâu.”

“Bây giờ, có phải hay không nên chấp nhận khó khăn rồi?” Anh nói vừa chân thành vừa thuần thực.

Tieu Tieu nhìn dáng vẻ của anh ta, trong lòng vừa tức vừa không được tự nhiên, tức giận vì anh tự cho là đúng, loại người này chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể nhìn thấu cho người khác cảm giác thật đáng sợ cũng không có cảm giác an toàn.

Không được tự nhiên..... tim mình lại còn đập ngày càng nhanh.

Không thích hợp.

Tieu Tieu tìm hồ sơ của Hạ Uyên, lúc này mới có cái nhìn khác về anh. Người này ở nước ngoài có được vinh hạnh đặc biệt cùng thành tựu, thật sự người đàn ông này có thực lực rất mạnh, ít nhất cô tự nhận thấy mình thua kém đối phương.

Thật ra tâm của cô nào giống thủy tinh đâu? Nhân ngoại hữu nhân, vẫn biết bản thân có bao nhiêu phân lượng, có thể tương tượng được khi Hạ Uyên bị hiểu lầm lâu như vậy cũng không giải thích, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy áy náy.

Cô ở bên ngoài kiếm sống nhiều năm như vậy, loại cảm giác được người khác quan tâm quả thực rất xa lạ, hơn nữa không thể không nói, Hạ Uyên thật sự rất hiểu cô.....

Suy nghĩ lại thực sự rất kỳ lạ, hóa ra vứt bỏ mọi thành kiến phía sau, cùng một người cùng sự việc, có thái độ đối đãi khác nhau.

Do vậy, hình như cũng không còn chán ghét người đàn ông này.

Tác giả có lời muốn nói: Chương kế tiếp chính là chương mà mọi người muốn nhìn, Tieu tổng đại nhân muốn se tơ hồng, ngược lại đến cuối cùng chính mình bị kéo vào →_→

Còn có, vì bây giờ Tiêu Tiêu nhìn thấy, cho nên việc nhĩ ca kết giao nhiều bạn gái quả thực không có gì để viết, tiếp tục hai chương sau mọi người sẽ nhìn thấy hạnh phúc thực sự của nhĩ ca.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 87

Thái độ của Tiêu Tiêu đối với Hạ Uyên có chút thay đổi, chuyện này rất nhanh đã bị mọi người phát hiện.

Trước kia có thời gian hai người luôn đối đầu gay gắt ai cũng không nhượng bộ một chút, mọi người ở trong văn phòng cảm thấy lo lắng, nhưng nếu bây giờ có ý kiến bất hòa, Tiêu Tiêu cũng có thể nén lại tính tình để nghe người kia nói rõ nguyên nhân.

Tiểu J còn ngạc nhiên phát hiện hai người cùng nhau tăng ca, ngày đó trở về công ty lấy tài liệu, chợt thấy Hạ Uyên cùng Tiêu Tiêu ngồi ăn mỳ ăn liền và ngắm cảnh trên sân thượng, lại còn vừa nói vừa cười rất vui vẻ, bộ dáng giống như trò chuyện với nhau thật vui.

Anh bị hù chết được không?

Hôm sau đi làm không kiểm chế được, anh kéo Tiêu Tiêu qua một bên cẩn thận hỏi thử: “Hiện tại chị cùng Hạ Uyên chung một chỗ tốt lắm hả.”

Tiêu tiêu nhìn cậu một cái: “Cậu hi vọng quan hệ của chúng tôi không tốt sao?”

“Đương nhiên không phải.” Tiểu J cũng rất thông minh, cách thăm thủy tinh trong suốt liếc thấy ánh mắt của Hạ Uyên đang quan sát tình hình bên này, vì thế đánh nhanh thắng nhanh, “Tôi cảm thấy Hạ tổng là người không tệ, hai người không phải là..... hở?”

Tiêu Tiêu nghe vậy lập tức hiểu lời này ám chỉ cái gì, dừng tay đóng tài liệu lại, khi ngẩng đầu về mặt rất nghiêm túc, nói chậm từng chữ sửa lại: “Chúng tôi là đồng nghiệp tốt, không hơn.”

Giọng nói này có chút mất hứng, tiểu J ngẩn người.

Thời gian cậu quen biết Tiêu Tiêu cũng không phải ngắn, ít nhiều cũng biết dường như trong lòng cô có một nút thắt. Làm việc lâu như vậy, cô nhóc kia cũng không phải người chơi không dậy nổi, đại gia hẹn đi quán bar ăn đêm, cô chưa bao giờ từ chối. Chỉ là muốn làm gì đó khác người, vậy thì chưa từng có.

Mà ngay cả thời gian dài như vậy, cũng không thấy cô chính thức quen bạn trai.

Tiểu J còn muốn nói gì đó, Tiêu Tiêu đã khoát tay với cậu: “Đang bận rộn nhiều việc, trở về rồi nói chuyện.”

Bộ dáng này là cố ý lảng tránh làm cho tiểu J càng mơ hồ, mắt thấy cô càng chạy nhanh, đột nhiên trong lòng đã hiểu rõ, hay là trong lòng cô có người?

Bỗng nhiên cảm thấy Hạ tổng đi con đường này sẽ đặc biệt khó khăn.

Tiểu J thông cảm nhìn về phía Boss, bị ánh mắt xơ xác tiêu điều của đối phương dọa sợ, vội vàng đi tới phòng giải khát giả bộ tìm nước uống.

Trùng trùng nhìn anh làm cái gì, anh cũng không phải người trong lòng của Tiêu Tiêu!

—

Hai người trên làm việc ngày càng hợp ý, nhưng chuyện riêng thì không có tiến triển nào, thời gian càng lâu, không biết vì sao đồng nghiệp xung quanh lại nói đùa trêu chọc hai người. Tiêu Tiêu cũng lười giải thích, chính là bộ dáng cười tí mắt, còn Hạ Uyên thì rất bình tĩnh theo dõi cô, cũng không nói bất kỳ ý kiến nào.

Có khi Tiêu Tiêu cảm thấy Hạ Uyên đối xử với mình có chút khác biệt, nhưng tỉ mỉ quan sát thì thấy không hề vượt quá bốn phần.

Thỉnh thoảng Hạ Uyên cũng điện thoại cho cô, hết thời gian làm việc, nhưng phần lớn nội dung vẫn liên quan đến công việc, ví dụ như: “Ngày mai đi tới phòng chụp ảnh, ba giờ chiều, đừng quên.”

Tiêu Tiêu đang dùng bả vai kẹp điện thoại, một tay ra sức vớ tới cầu chì để kiểm tra, lúc trả lời hơi thở có chút gấp: “Biết, nói.....”

Bên Hạ Uyên yên tĩnh, rõ ràng cũng nghe được giọng của cô không bình thường, âm thanh trầm thấp trong bóng đêm vô cùng mát lạnh: “Đang làm gì?”

“Đột nhiên bị cúp điện, có thể ở đâu bị cháy.” Cô không để ý tới dáng vẻ, vẫn duy trì tư thế cũ quả thực có chút khó khăn, vì thế buông cánh tay xuống,

trực tiếp quay về phía anh: “Không có việc gì chứ, ngày mai gặp.”

Bên kia không nói chuyện liền tắt máy, đầu óc Tiêu Tiêu có một chút mơ hồ, lập tức bữu môi nói: “Không có lễ phép.”

Cũng không bao lâu thì cô biết được nguyên nhân mà Hạ Uyên cúp điện thoại, người này cứ như vậy có mặt ở nhà cô, cô có chút hoảng sợ lại có chút mơ hồ: “Làm sao anh——”

Hạ Uyên không nói hai lời liền lấy bút thử điện trong tay cô, ra hiệu với cô: “Lui ra sau.”

“Tự tôi cũng có thể.” Độc thân mấy năm nay, cô đã sớm bị buộc phải tự luyện tập một thân “Võ nghệ”, thật ra thì có cái gì khó đâu?

Đàn ông có thể làm ra, chỉ cần có tâm, phụ nữ cũng có thể học được.

Hạ Uyên không quay đầu lại, thậm chí giọng nói vô cùng nhạt, nhanh chóng đi theo bàn chuyện tựa thời tiết: “Cô là phụ nữ, đứng ở phía sau lưng tôi là được rồi.”

Một câu vô tâm, nhưng đẩy lòng người nghe lại dậy từng cơn sóng.

Dáng người Hạ Uyên vốn cao, chân tay lại dài, dễ dàng giải quyết vấn đề, tự nhiên quay đầu trả đồ trong tay lại cho cô: “Về sau có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.”

Dừng một chút, anh cười khê: “Chúng ta xem như đã là bạn.”

Một câu nói này khiến cho cô muốn từ chối cũng không được, Tiêu Tiêu mấp máy môi, chỉ về phía cửa: “Đi vào ngồi một chút chứ?”

Trên mặt Hạ Uyên lộ ra ý cười càng sâu: “Thuận tiện sao?”

Nói thì nói như vậy, nhưng chân anh đã dẫn đầu bước vào trong. Tiêu Tiêu thấy mục đích của người này quá rõ, là người rất dễ để lộ tâm tư.

Nhưng nói cho cùng, thật ra đây là một người không tệ.

Sau khi Hạ Uyên vào nhà cũng không còn được rảnh rồi, cô tới quây pha cà phê, người này tiện tay kiểm tra tất cả đường điện ở nhà cô đều kiểm tra qua một lần. Trong không khí thoang thoang mùi cà phê, thỉnh thoảng trong phòng khách truyền tới vài tiếng động, nhưng người kia rất im lặng, rất ít khi hỏi cô cái gì.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, trong phòng cô yên tĩnh quá lâu, bất chợt có thêm một người.

Còn là một người đàn ông.

Nếu là trước kia thì cô luôn ghét cảm giác này, bỗng nhiên có người khác giới xa lạ xông vào cuộc sống của mình, bây giờ càng tiến gần hơn, trước mắt tuy rằng không được tự nhiên, ngược lại không còn mâu thuẫn như trước nữa.

Nhưng thật sự muốn cô bước ra từng bước, vẫn còn rất sợ.

□_

Lúc nghỉ trưa vào ngày hôm sau thì nhận được thư của Ôn Văn từ máy tính, cô gái kia bị sốt, nếu không nghiêm trọng thì người kia sẽ không dễ dàng nói với Tiêu Tiêu. Đi mua cơm trưa ở gần công ty mang qua, buổi chiều còn có một đồng chuyện cần xử lý, cô đưa tay thử độ ẩm trên trán Ôn Văn: “Đến bệnh viện đi.”

Cô gái kia đúng là rất cố chấp, vùi đầu trong chăn: “Chị chính là bác sĩ.”

Tiêu Tiêu lười cả châm chọc: “Có thể giống nhau sao?” Cùng với chuyên môn có sự khác nhau có được không.

Vẫn không thay đổi được Ôn Văn, cô đưa thuốc cho Ôn Văn, lập tức chạy về công ty, ai biết lần này không uống công, ai biết lại để cô phát hiện thì ra Ôn Văn có mối quan hệ không ít với cậu ba nhà họ Hạ.

Đây không phải là ít, xem ra còn có chút mờ ám.

Đều nói người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người trong cuộc, Tiêu Tiêu liếc mắt một cái liền thấy ánh mắt Hạ Trầm nhìn Ôn văn có chút không đúng, ơ..... Cô làm sao có thể trở mặt nhìn chị em tốt mới ra hồ lừa lại vào hang cộp được đây?

Phải giới thiệu Ôn Văn cho Hạ Uyên, thật ra cô suy nghĩ chuyện này rất lâu.

Nhìn sơ thì thấy tính tình Ôn Văn rất lạnh nhạt, nhưng nội tâm thì vô cùng khao khát được yêu, mà Hạ Uyên thì không cần phải nói tới, tuy rằng thỉnh thoảng có tức giận quá mức, nhưng biết cách quan tâm, quan trọng là chăm sóc người nào.

Thấy vậy, xem ra hai người này rất thích hợp làm một đôi.

Sắp xếp được ngày để Ôn Văn gặp Hạ Uyên, cô tự trấn an bản thân. Hạ Uyên thường thấy người đẹp, cho nên Ôn Văn có thể nào thì cũng không quá thấy lẽ.

Lúc hẹn gặp Hạ Uyên trước thì cô không dám nói thật, thậ ra con người Hạ Uyên có giá trị thị trường không tệ, bình thường hợp tác với những người nổi tiếng, mỗi lần thấy ánh mắt của anh đều tràn trệ hận không thể tự anh đoạt lấy.

Cho nên nếu nói xem mặt, có thể người kia sẽ cảm thấy mất hết mặt mũi.

Trước khi vào khách sạn mới nhắn tin gợi ý cho anh: chờ giới thiệu người bạn cho anh quen biết.

Lời này nói ra, người thông minh như Hạ Uyên sẽ lập tức hiểu ý, Tiêu Tiêu cân nhắc lại giới thiệu sơ lược tình hình cho Ôn Văn, bên kia yên tĩnh được năm phút, lúc này mới chậm chậm trả lời lại hai chữ: rất tốt.

Rất tốt?

Tiêu Tiêu nhú mày cố gắng suy nghĩ kỹ một lúc, vẫn không rõ đây là có ý gì.

-

Chờ khi hai người đó gặp mặt, không ngờ là có quen biết, Hạ Uyên gọi Ôn Văn là “bác sĩ Ôn.”

Trong lòng Tiêu Tiêu sung nghĩ một hồi, rất bình tĩnh làm điệu đi không khí: “Hóa ra hai người biết nhau, vậy rất tốt, không tới mức tệ nhạt.”

Cô cảm thấy Hạ Uyên nên hài lòng, bởi vì lúc anh cùng Ôn Văn nói chuyện không thể tốt hơn, nhưng tại sao ánh mắt khi di chuyển qua hướng của cô, lại lạnh lẽo, giống như khối băng vậy.

Toàn bộ quá trình thay đổi, Hạ Uyên cũng chưa từng nhìn đến cô thêm lần nữa, ánh mắt vẫn chuyên tâm dừng trên người Ôn Văn. Lúc đầu Tiêu Tiêu còn cố gắng tác hợp, chỉ sợ khi tới đây Ôn Văn luống cuống, ai biết bình thường tính tình Hạ Uyên có thể làm ghen chết người đột nhiên biến mất, nói chuyện khéo léo lại thí vị.

Nhìn thấy vậy, chợt cô cảm thấy bản thân rất dư thừa, vì thế lấy cớ đi vệ sinh, thừa cơ trốn đi.

Chỗ khách sạn gặp mặt rất gần công ty, cô đi trở về cũng mất hơn năm phút, nhưng dọc đường đi ánh mặt trời rất nóng, rõ ràng đang đầu mùa đông, tại sao lại buồn bực như vậy?

Trở lại văn phòng liền ép buộc đầu óc mình chú tâm vào công việc, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm máy tính cách phối màu bản vẽ kì này, nhưng nhìn chăm chú đã lâu cũng chưa tìm ra, lúc này dứt khoát dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ tới tình hình bên kia.

Ôn Văn tốt như vậy, nhất định Hạ Uyên sẽ thích chị ấy.

Nghĩ đi nghĩ lại bỗng có chút mệt, cô khoát cánh tay lên trán, mơ mơ màng màng bắt đầu ngủ gật, không biết qua bao lâu, bất tỉnh lịnh trên môi hơi ngứa, cảm giác xa lạ lại có chút quen thuộc, giống như xa cách đã lâu..... Hôn?!

Trong phút chốc cô mở trừng mắt, trong nháy mắt liền bắt gặp cặp mắt sâu mà ngăm đen.

Cánh tay người đàn ông đỡ sau lưng cô ở trên ghế tựa, đáng vẻ tùy ý, lại mang theo một cảm giác bị áp bức rất mạnh, hơi thở quen thuộc làm cho cô nhanh chóng tỉnh lại.

Mở miệng muốn nằng, anh lại có cơ hội đánh thẳng một mạch, người kia có kinh nghiệm phong phú như vậy, rất nhanh liền đi lên, quần lấy đầu lưỡi của cô đến tê dại.

Cô không có một chút cơ hội nào để kháng cự, gãy dựa, bị bàn tay khô ráo của anh khống chế vững vàng ở eo, còn tinh tế vuốt ve nơi bí mật.

Từ từ, sức lực toàn thân giống như bị anh hút hết, đầu óc bắt đầu mê muội, giống như đang bay nhẹ nhàng trên mây.

Giây tiếp theo, trên môi bị chà đạp đau đớn.

Người đàn ông này lại dám cắn cô!

Chờ đến cuối cùng anh cũng rời đi, cô thẹn quá hóa giận, gần như suy nghĩ liền đưa tay trả anh một bạt tai: “Hạ Uyên, anh điên rồi!”

Cô không biết về mặt lúc này của mình ra sao, môi dưới nóng bừng, mặt rất nóng, lỗ tai cũng nóng dần lên, toàn thân giống như có lửa thiêu.

Người đàn ông kia hơi nghiêng đầu, da của anh vốn trắng nõn, móng tay cô cào qua nơi nào thì lập tức nơi đó có vài vết máu, đặc biệt còn chảy ra những giọt máu rất nhỏ.

Thật ra một giây này Tiêu Tiêu có chút hối hận, cần gì chứ? Cũng không phải đang đóng phim.

Nhưng cũng đã đánh rồi, dù sao cũng không đến mức hơn nữa nói thêm “Xin lỗi” đi? Huống chi, cô rất tức giận.

Hạ Uyên chậm chạp quay trở lại, đối với cái tát này của cô chẳng có phản ứng gì.

Giờ phút này anh vô cùng bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh khiến người ta sợ hãi, chốc lát, khóe miệng hiện lên ý cười nhợt nhạt: “Là điên rồi.”

Thật sự, bị cô ép đến sắp điên rồi.

Lông mày Tiêu Tiêu nhíu lại càng sâu, Hạ Uyên tiến tới càng gần, hô hấp dừng ở môi cô, thân nhiên, lướt nhẹ một chút qua khóe môi cô: “Quan tâm vấn đề cá nhân của tôi như vậy, làm thế nào để cảm ơn cô đây?”

Ngẩn đầu quan sát, trực giác của cô cảm thấy người này đang mất hứng.

Quả nhiên đáy mắt anh tối đen như mực, một chút ý cười đều không có, thật ra rất ít khi Hạ Uyên bày tỏ cảm xúc trực tiếp như vậy, cho nên bất tri bất giác Tiêu Tiêu nghĩ, mình đã chọc tới người đàn ông này.

Cô nuốt nước miếng một cái, cẩn thận quay đầu: “Không cần cảm ơn, tôi cảm thấy anh cùng tiểu Văn. Rất thích hợp.”

Lời kia vừa nói ra, tại sao cô lại cảm thấy nhiệt độ xung quanh xuống dưới 0 khác với bình thường, giọng nói Hạ Uyên cũng lạnh như băng, lại còn có vài phần cười khê: “Có đúng không?”

-

Đây là câu cuối cùng mà Hạ Uyên nói với cô cho đến mấy ngày nay.

Mọi người rảnh rồi không được mấy ngày, rất nhanh liền phát hiện hai người này cãi nhau và mâu thuẫn, hơn nữa tình huống lần này lại sang tới đây, tính tình tổng giám đốc nhân ngày càng lạnh nhạt thờ ơ, còn vô cùng dễ dàng nổi nóng.

Thừa dịp tổng giám đốc đến phòng địa chấn, tiểu J mượn cơ hội tới gần Tiêu Tiêu: “Chị thật sự có bản lĩnh, còn tưởng rằng hiềm khích trước kia của chị và anh ta đã biến mất, thì ra là thêm một hiềm khích rất lớn.”

Về mặt Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn cậu.

“À, nhất định là chị nhìn thấy anh ta lôi kéo lòng người, vì thế có ý khiêu khích anh ấy, chị xem bộ dáng hiện tại của tổng giám, ở trong công ty ai mà không sợ anh ấy chứ.” Tiểu J nói xong còn giơ ngón tay cái lên với cô: “Chiều này thật là, rất lợi hại!”

Tiêu Tiêu không nói mà cho cậu một ánh mắt xem thường, cái này cũng chẳng là gì đâu.

Thấy cô không nói lời nào mà muốn đi, tiểu J đuổi theo: “Chị yêu, tiết lộ chút đi, tóm lại là làm sao vậy?”

Đáy mắt cậu lóe lên tia hưng phấn, Tiêu Tiêu đưa tay ôm lấy vai cậu, vô cùng dịu dàng cười nói: “Hai ngày này có một case phải đi một chuyến tới Thông Châu, nếu không, cậu đi?”

Về mặt tiểu J khóc không ra nước mắt: “Tiêu Tiêu, chị bị tổng giám làm cho hỏng rồi!”

Tiêu Tiêu vỗ vai cậu rồi rời đi, xoay người nháy mắt, màu sắc con ngươi dần nhạt xuống.

Phiền não, trước giờ chưa có phiền não.

Mấy ngày qua trong đầu cô không có bất cứ chuyện gì, chỉ suy nghĩ câu nói của Hạ Uyên, anh cười vô cùng lạnh nhạt: “Tự nhận là hiểu rõ tôi, nếu hiểu rõ như vậy, tại sao lại không thấy được tôi thích em?”

Tiêu Tiêu suy nghĩ, trong lòng không khỏi dâng lên từng cơn sóng, Hạ Uyên thích cô, nhưng làm sao có thể? Chuyện vừa gặp đã yêu không có khả năng xảy ra trên người cô hoặc anh, lâu ngày nảy sinh tình cảm càng không thể, hai người bắt đầu trở nên rất tệ.

Vậy, rốt cuộc là từ khi nào?

Tiêu Tiêu rồi trăm mối vẫn không có lời giải, mắt nhìn vào cánh cửa phòng đóng chặt của Hạ Uyên, bật thốt ra một câu: “Đồ vô lại, nói nửa câu liền phát cáu.”

Hạ Uyên không quan tâm tới cô, đương nhiên da mặt Tiêu Tiêu cũng không dày tới mức đi lấy lòng anh, hai người này vẫn xảy ra chiến tranh lạnh kì lạ như vậy.

Cho tới tối hôm đó, Tiêu Tiêu nhận được một chiếc điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói: quá muộn, quả nhiên bị mọi người thuyết phục không viết cái kia.... thực có lỗi, ta cố gắng viết chương tiếp theo, sau đó bên ngoài mẹ Tiêu lo lắng, nhất định sẽ viết tiếp (3)

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 88

Không biết những người trước có phản ứng gì khi nhận được điện thoại của bạn trai cũ gọi đến, nếu như người này không phải Đỗ Lâm Trạch, có lẽ Tiêu Tiêu cũng không có chút do dự ném điện thoại trên ghế salon.

Nhưng có tình, vết sẹo sâu nhất trong lòng cô lại mang tên Đỗ Lâm Trạch.

Dãy số này cô không thể nhận ra ngay lần đầu tiên, đã qua nhiều năm, không biết Đỗ Lâm Trạch đã thay bao nhiêu số điện thoại. Cho nên lúc kết nối trong nháy mắt, nghe được giọng nói trầm thấp nam tính quen thuộc kia, bỗng chốt trong đầu óc cô là một mảng trống rỗng, cầm điện thoại di động mà cảm thấy vô cùng lúng túng khó xử.

Dù sao thì cô cũng chưa nghĩ tới, người đàn ông này còn mặt mũi để gọi điện cho cô.

“Em có khỏe không? Anh đã trở về.”

Giọng nói Đỗ Lâm Trạch vẫn dịu dàng đến chết người, giống như nhiều năm xa cách như vậy, đối với anh mà nói chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, một câu nói hời hợt như thế liền xem như chẳng có gì.

Hơi thở Tiêu Tiêu có chút rối loạn, đầu ngón tay càng nắm chặt điện thoại, hồi lâu mới nặn ra một chữ mơ hồ không nghe rõ: “Ừ.”

Không ngờ Đỗ Lâm Trạch còn có thể cười, không nhanh không chậm nói: “Thuận tiện gặp mặt một lần không?”

Đĩ nhiên là Tiêu Tiêu không muốn gặp lại anh, tuy rằng câu nói đầu tiên của anh có thể làm cho thế giới của cô bị đảo lộn, nhưng vẫn không muốn gặp lại.

Thậm chí, ngay cả một chữ cũng không muốn cùng anh nói chuyện.

“Không cần thiết.” Tiêu Tiêu cố gắng tìm về một chút lý trí, bắt buộc bản thân nói một câu mạch lạc rõ ràng: “Giữa chúng ta đã không có gì để nói, gặp mặt chỉ làm tốn thời gian.”

Cô nói xong liền muốn cúp điện thoại, Đỗ Lâm Trạch còn muốn tranh thủ cơ hội: “Em như thế, rõ ràng chính là không muốn buông, cho nhau một cơ hội được không? Một chút.”

Chỉ có anh mới gọi thân mật như vậy, tự nhiên gọi ra như vậy.

Thanh âm dịu dàng nồng đậm, giống như thời gian tươi đẹp trước đây, anh không sợ làm phiền người khác, cung chiêu vuốt ve cô gái nhỏ xù lông, về mặt điểm đậm gọi cô: “Một chút, một chút thôi...”

Trí nhớ quá sâu, năm năm qua đè nén hậu quả đó là, một khi để lộ miệng vết thương thì sẽ thôi rửa phát mù, cảm giác đau đớn sẽ tăng lên.

Hốc mắt Tiêu Tiêu có chút đau, đáy lòng chậm chậm dâng lên một chút ý hận, càng hận, ngược lại càng lý trí hơn: “Cho cả hai một cơ hội? Như vậy, Đỗ tiên sinh làm sao giải thích cùng Đỗ phu nhân đây?”

Một câu nói không có một chút lưu tình vạch rõ ranh giới lẫn nhau giống như rạch thêm một đao làm cho máu thịt lẫn lộn không còn nhìn rõ miệng vết thương nữa.

Đúng vậy, Đỗ Lâm Trạch đã kết hôn, cô cùng anh đắm chìm trong niềm vui tình ái thì bỗng hay tin anh kết hôn.

Không có dấu hiệu báo trước, thậm chí hai chữ chia tay cũng chưa hề nói qua.

Chính là kết thúc nhục nhã như vậy, không chịu được cách kết thúc như thế, cô từng nghĩ đây là khoảng thời gian đẹp nhất trong tình yêu thì đã hàn toàn tan thành mây khói.

Đỗ Trạch Lâm trầm mặc, mở lại miệng nói chuyện đơn giản chỉ một câu: “Anh ly hôn rồi.”

-

Một chút, anh ly hôn, trở về tìm cô.

Những lời này như từng trận quý dị, cả một ngày đều quanh quẩn bên tai Tiêu Tiêu, cô tự nhận là sẽ không cùng Đỗ Trạch Lâm có thêm rắc rối, nhưng

dù sao cũng đã từng có một tình yêu như thế, vết thương qua người, thật sự một chút kích động đều không có.

Cho nên từ trước tới nay cô đều làm việc hết sức cẩn thận, hôm nay lại xảy ra chuyện liên tục.

Hạ Uyên vốn đang trong cơn tức giận, sau vài lần chỉnh sửa, cũng khó có thể kìm chế lửa giận: “Với cấp bậc của cô cũng gây ra những sai lầm nhỏ như vậy? Có phải muốn tôi tìm vài người tới đưa cô đi hay không?”

Người này vừa gặp tới chuyện công việc là vô cùng nghiêm túc, chưa bao giờ nói chuyện nể mặt ai, biết là bản thân không đúng, Tiêu Tiêu cũng không dám phản bác: “Để tôi làm thêm một lần nữa.”

Một bộ dáng phục tùng cũng khôn biết làm sao lại chọc tới người đối diện kia, hình như anh càng nóng nảy, trực tiếp lấy đi phần báo cáo ra sức ném ở trên bàn.

“Oành” một tiếng, dáng vẻ vô cùng bạo lực.

Anh tròn mắt nhìn, tuyệt đối Tiêu Tiêu không tin rằng chỉ vì sai lầm nhỏ nhỏ này mà người kia có thể một phát cắn chết cô.

Thật lâu sau từ trong cổ họng anh mới tuông ra một hơi: “Đưa cho Trần Chiêu.” Nói xong rồi mà anh còn muốn nói thêm gì đó, mi tâm nhíu lại càng nhanh, cuối cùng không kiên nhẫn phát tay, ý bỏ cô đi ra ngoài.

Sau đó Hạ Uyên không đưa công việc cho cô nữa, đáy lòng Tiêu Tiêu có một chút cảm kích.

Thật vất vả mới hết giờ làm, cô cảm thấy sức lực đã cạn kiệt, rất muốn tìm ai đó để trò chuyện, nhưng mấy ngày nay Ôn Văn đã về nhà cho khuấy khuấy rồi.

Chẳng biết tại sao tiểu J cũng bị cử đi ra ngoài làm việc.....

Trước kia hạ Uyên và cô có mối quan hệ không tệ, nhưng trước mắt, nhưng sau khi biết tâm tư của anh cũng không dám chủ động tìm anh.

Tiêu Tiêu mang tâm sự nặng nề ra khỏi công ty, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đàn ông tựa vào bên cạnh xe.

Sau năm năm, dường như anh so với trước kia càng có sức hấp dẫn hơn, thời gian mãi luôn không có sự công bằng, vết tích ở trên người đàn ông, chỉ biết để cho tính cách của họ càng thêm thêm đậm tính thần bí.

Tiêu Tiêu đứng tại chỗ, ngất tui xách tay mới từ đi tới, nếu đối phương đã tìm tới cửa, cô mà né tránh thì cô rất hèn nhát.

Khóe miệng Đỗ Lâm Trạch nở nụ cười, chậm rãi đứng dậy, chỉ là bộ dáng im lặng đứng cạnh xe cũng nhìn có phần hơi phóng túng.

Các đồng nghiệp nữa tan ca, đều tò mò nhìn xung quanh, lại che miệng xì xào bàn tán.

“Mặc dù có hơi đường đột, nhưng anh lại muốn gặp em một lần.” Đỗ Lâm Trạch cười khỏ, giọng nói lại vô cùng bình tĩnh, “Một chút thôi, cho dù có hận, anh cũng rất vui vì em còn nhớ anh.”

Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn anh, không nhịn được mà cười ra tiếng: “Đỗ Lâm Trạch, hiện tại tôi mới phát hiện thì ra da mặt của anh đúng là quá dày. Tại sao anh lại có thể đùa giỡn với tôi như vậy, nghĩ rằng tôi sẽ tha thứ cho anh sao? Làm sao, cho rằng không có anh thì tôi không được hả?”

Một câu này thành công làm thay đổi sắc mặt của Đỗ Lâm Trạch, đáy lòng Tiêu Tiêu dâng lên một cỗ sáng khoái.

Sau khi bị bỏ mặc, từ đầu đến cuối cô không có cơ hội nhìn thấy Đỗ Lâm Trạch, lúc đầu cô thậm chí không biết chuyện gì xảy ra chuyện gì, lo lắng, rối rắm, cuối cùng thành ra thất vọng, khiến cho cuộc sống của cô một ngày dài như một năm, đến cuối cùng khi biết được tin anh kết hôn là lúc hoàn toàn sụp đổ.

Trên thế giới này luôn có một loại người đàn ông vô cùng tàn nhẫn đến đáng sợ, khi yêu, hận không thể đưa toàn bộ những điều tốt nhất trên thế giới cho cô, đến khi hết yêu, cũng hận không thể thu về hết tất cả những thứ lúc trước.

Nhớ lại thời gian này, cô cảm thấy càng thêm thẹn, ánh mắt khi nhìn Đỗ Trạch Lâm càng lạnh nhạt: “Muốn gặp mặt đúng không? Bây giờ đã gặp qua. Nếu vẫn hi vọng tôi hồi tâm chuyển ý, thật có lỗi, chưa bao giờ tôi có thói quen chưa ăn đã xong, càng không có ý định này.”

Tiêu Tiêu nói vô cùng chậm, thái độ nghiêm túc đến chói mắt.

Sắc mặt Đỗ Lâm Trạch càng thêm tái nhợt, đưa tay giữ cổ tay cô, giọng nói có thêm vài phần vội vàng: “Anh biết là lúc trước anh không đúng, anh không có sự lựa chọn, nếu không dám cưới với cô ấy, anh sẽ mất hết tất cả.....”

Lời của anh vừa dứt, ánh mắt rơi vào sau lưng cô.

Tiêu Tiêu quay đầu lại nhìn, đúng lúc gặp hạ Uyên lạnh nhạt đứng cách đó không xa, cả người anh tản ra một cỗ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng đối lập với xung quanh, khóe mắt dài hơi nheo lại.

Cô không nghĩ tới trong lời nói tiếp theo của Đỗ Lâm Trạch, bởi vì anh ta gật đầu với Hạ Uyên, gọi một tiếng “Anh hai”.

-

Hạ Uyên và Đỗ Lâm Trạch có quen biết.

Đây là điều mà tuyệt đối Tiêu Tiêu không nghĩ tới, ngay cả suy nghĩ đến nát óc cô cũng không nghĩ tới bên trong hai người có mối quan hệ như vậy, ba người ngồi ăn cơm cùng nhau, tất cả đều có tâm tư.

Hình như hai người này đã rất lâu không gặp nhau, gần như là hai người nói chuyện với nhau, từ đầu đến cuối Tiêu Tiêu im lặng ăn gì đó, nhưng dần dần biết được chút tin tức hữu ích.

Chẳng hạn như: Đỗ Lâm Trạch che giấu chuyện gia đình giàu có bao nhiêu, và người phụ nữ kết hôn cùng Đỗ Lâm Trạch thì Hạ Uyên cũng biết tới.

Lần trước lúc tác hợp cho ôn Văn cùng Hạ Uyên, cô đã biết được thân phận thật sự của anh, thì ra là công tử thứ hai nhà họ Hạ, đáng tiếc là không có quyền thế gì. Cho nên suy nghĩ kỹ lại, anh biết Đỗ Lâm Trạch cũng là chuyện hợp lý, chẳng qua là.....

Nhất định Hạ Uyên biết được chuyện của cô và Đỗ Lâm Trạch, nhưng vẫn rất bình tĩnh, nếu Đỗ Lâm Trạch không xuất hiện, e rằng cả đời này Hạ Uyên cũng không nói cho cô biết?

Đến khi tàn tiệc thì Đỗ Lâm Trạch kiên trì muốn đưa cô về, lại bị Hạ Uyên trực tiếp cắt ngang: “Tôi thuận đường đưa cô ấy.”

Anh nói xong cũng không cho Đỗ Lâm Trạch có cơ hội phản ứng, trực tiếp đưa tay nắm bả vai cô, đẩy người vào ghế trước.

Đúng lúc Tiêu Tiêu cũng có vài lời muốn hỏi anh, đơn giản phối hợp ngồi vào.

Trên mặt Đỗ Lâm Trạch tràn ngập vẻ khiếp sợ, hình như lúc này mới nghĩ ra có gì không đúng, nhưng hiển nhiên là đã trễ.

Hạ Uyên khởi động xe rồi đi, trên đường đi hai người đều không có nói chuyện với nhau, chờ khi xe xuống dốc, lúc này Tiêu Tiêu mới kiểm chế liếc anh một cái: “Anh sớm đã biết tôi.”

“Đúng.” Hạ Uyên trả lời rất bình tĩnh, ánh mắt vẫn trong veo lạnh lùng dừng ở phía trước xem tình hình giao thông.

Tiêu Tiêu hít vào một hơi, nói: “Cũng biết mối quan hệ của tôi và Đỗ Lâm Trạch?”

“Phải.” Hạ Uyên vẫn như trước không có..... do dự mà thừa nhận.

“Ngay cả lý do chúng tôi chia tay, anh đều biết rõ?”

Đối mặt với sự tức giận của cô, anh không có một chút dấu hiệu gật đầu: “Ừ.”

Tiêu tiêu không nói được cảm giác trong lòng mình hiện giờ là gì, mơ hồ có chút phẫn nộ, lại có chút khó chịu. Nhưng cô vẫn có cảm giác kì diệu đối với Hạ Uyên, nhưng có một chút khẳng định, thật tâm cô đã xem người này là bạn rồi.

Hình như đối phương không có nghĩ như vậy, anh biết rõ càng nhiều chuyện của cô, có lẽ bây giờ cô có một chút không rõ lắm, nhưng trước sau anh cũng không có nói thật, hoặc là vẫn tính gạt cô.

Thậm chí anh còn nói là thích cô.

Nhưng tất cả, hay vẫn dùng cách lừa gạt là điều kiện tiên quyết.

Trong lòng cô ghen một hơi, tích tụ khó khăn, cắn môi nói: “Dừng xe phía trước đi.”

Hạ Uyên hơi nhíu mày, yên tĩnh mới nói: “Lúc tôi biết cô, cũng không biết cô là bạn gái anh ta.”

Hạ Uyên dựa theo ánh đèn đường nhìn nét mặt cô: “Khi đó cô còn rất nhỏ, có lẽ là học sinh cấp 3.”

“.....” Có thể sớm như vậy sao? Nhưng cô lại không nhớ rõ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Chương 88 (tt)

Hạ Uyên chạy xe tới bờ sông, hai người im lặng ngồi trong bóng đêm

Không khí ban đêm mỏng manh lạnh lẽo, trên người cô khoác áo khoác ngoài của anh, còn anh chỉ mặc chiếc áo lông Cashmere mỏng manh, sống lưng thẳng tắp mà ngồi, chốc lát, lúc này mới mở miệng lần nữa: “Tôi nhìn thấy cô trong một nhà phúc lợi ở California, bởi vì là người Hoa, cho nên mới hết sức để ý tới.”

Tiêu Tiêu nghĩ tới, thật ra có một khoảng thời gian ngắn mỗi tuần cô đều đến nhà phúc lợi làm công quả, không vì cái gì khác, lúc đó cha mẹ vừa mới ly hôn, cô đi theo cha đến đất nước xa lạ, mà nhà phúc lợi kia lại rất gần.

Ánh mắt của cô phức tạp nhìn Hạ Uyên chăm chú, Hạ Uyên im lặng nhìn mặt hồ, bình tĩnh nói: “Cô có biết là tôi luôn ở nước ngoài, rất ít khi trở về, sao cô lại không thấy, tôi cũng không có cố ý đi hỏi thăm qua. Chỉ là khi đó, đối với cô đã khắc sâu ấn tượng.”

Anh xoay đầu lại, ánh mắt so với màu đáy hồ còn trầm lắng hơn.

Hạ Uyên cũng không có nói tí mĩ tại sao lại có ấn tượng sâu sắc với cô, suy nghĩ có lẽ là nói những lời này lần đầu tiên, nói đứt quãng: “Sau này gặp lại cô, chính là ở vườn đại tá R, khi đó cô đã là bạn gái của Lâm Trạch.”

Tiêu Tiêu còn muốn nghe anh nói tí mĩ hơn nữa, nhưng anh dừng lại, hít thở thật sâu, khóe miệng hiện lên ý cười: “Tôi còn cho rằng mãi mãi bản thân cũng không có cơ hội, nhưng Lâm Trạch lại chia tay với cô. Tiêu Tiêu, tôi che giấu hết tất cả không phải khiến cho cô khó xử, rõ ràng những thứ này đối với cô có ý nghĩa thế nào, tôi không muốn cô nhớ lại những chuyện không vui.”

Anh đặt tay lên các khớp ngón tay của cô, tỉ mỉ vuốt ve, lúc cô chán bị chạy trốn thì kéo lại chặt chẽ.

“Xem tôi thăm thắm em lâu như vậy, không cần tranh luận với tôi có được không?”

Hạ Uyên bình tĩnh mà che dấu tất cả quá khứ, mỗi ngày Tiêu Tiêu trải qua quá nhiều chuyện, lượng thông tin quá lớn, đến bây giờ chỉ cảm thấy rất mơ hồ, giống như trong đầu có rất nhiều chuyện muốn hỏi Hạ Uyên, nhưng nhất thời không thể nói rõ ràng được.

Hạ Uyên đưa tay sờ hai má lạnh ngắt của cô, hơi thở mỏng manh dừng ở bên tai cô: “Đi thôi? Đông lạnh sắp cóng rồi.”

Đến khi về nhà liền phát hiện nhiều cuộc điện thoại từ Đỗ Lâm Trạch, Tiêu Tiêu do dự một chút, vẫn đưa tên anh vào anh sách đen.

Cho dù sự thật như thế nào, cũng không quản hiện tại Đỗ Lâm Trạch có mấy phần chân tình mấy phần giả vờ, tóm lại sau khi đã trải qua một lần thì cô đã suy nghĩ cẩn thận hơn, người đàn ông này không đáng để phó thác cả đời.

Hai ngày sau đó Đỗ Lâm Trạch cũng không có xuất hiện, Tiêu Tiêu cũng không có để ý, tâm tình dần ổn định lại.

Cùng ở chung với Hạ Uyên vẫn như trước không có tiến triển gì, trước kia Tiêu Tiêu không tiếp nhận đối phương vì trong lòng vẫn còn suy nghĩ chuyện kia, rất ít người đàn ông có thể cho cô cảm giác an toàn, bây giờ không muốn tiếp nhận, thật ra có nhiều nguyên nhân rất lớn liên quan đến Đỗ Lâm Trạch.

Hạ Uyên cùng Đỗ Lâm Trạch có quen biết, điều này ít hay nhiều đều khiến cho cô có cảm giác không được tự nhiên.

Mấy ngày yên lặng vô cùng gần gũi, chờ đến khi Đỗ Lâm Trạch xuất hiện, đột nhiên Đỗ Lâm Trạch xuất hiện thì Tiêu Tiêu cảm thấy có gì đó sắp thay đổi. Quả nhiên Đỗ Lâm Trạch thấy cô đi qua liền đưa một đồng hồ, sắc mặt sa sầm rất đáng sợ: “Có một chút, chúng ta đều bị tính kế.”

“.....”

-

Hạ Uyên nhận được điện thoại tiểu J là lúc 2 giờ rưỡi sáng, thời điểm nguy hiểm luôn chờ sẵn, Tiêu Tiêu lại ở quán bar uống say tới mức không còn biết gì.

Chính bản thân tiểu J cũng uống không ít, đến khi nói chuyện thì đầu lười có cảm giác tê dại: “Điện thoại cho bạn của Tiêu Tiêu nhưng không nghe máy, tổng giám, anh có thể đến đón chúng tôi một chút không?”

Hạ Uyên thay quần áo qua loa rồi đi tới, sắc mặt khi bước vào quán bar rất khó coi, cuối đầu kiểm tra quần áo trên người cô một lượt xem có chỉnh tề không, sau khi xác nhận mới nhẹ giọng dỗ cô: “Về nhà trước, được không?”

Tiêu Tiêu hí mắt nhìn anh một hồi lâu, lúc này mới lộ ra ý cười: “Là anh à, vừa đúng lúc, uống cùng tôi một ly.”

Anh nhú mày, nhưng ngăn cản không kịp, đột nhiên bị cô đẩy tới cầm trụng ly rượu, vừa định mắng cô hai câu, cô rất chuẩn xác đưa ly rượu đến bên môi anh: “Có uống không? Không uống xong, tôi cũng không muốn đi.”

Hạ Uyên nghe cô nói giống như đang làm nũng, tâm mềm nhũn, đừng nói là một ly rượu, cho dù là một chai thuốc độc anh cũng không do dự mà uống hết.

Tiểu J nhìn anh uống một hơi hết phân nửa ly rượu mạnh vào bụng, kinh sợ dụi mắt: “Tổng giám, em kêu anh tới đây đón bọn em, không phải là để uống rượu cùng bọn em”

Hạ Uyên xem cậu như người vô hình.

Tieu Tieu ôm lấy cổ Hạ Uyên, hướng cạnh môi anh đưa rượu đều bị anh uống hết.

Chờ lúc rời đi, chỉ có thể nói là giá cao, trước tiên để tiều J rời đi, Hạ Uyên tự mình đưa Tieu Tieu lên lầu.

Vừa mới mở được mật mã khóa đã bị đánh về đi lao đảo của cô đẩy ra, Hạ Uyên không có phòng bị, lui về sau một bước dài, đang muốn nổi giận thì thấy cô nghiêng ngã chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Dù có giận ngập trời cũng không phát ra được.

Anh chờ cô nôn xong, mới đưa khăn mặt đã chuẩn bị sẵn qua, Tieu Tieu cầm lau miệng, dường như lúc này mới phát hiện trong nhà có thêm một người đàn ông, mơ hồ trừng đôi mắt nhỏ quan sát anh: “Tại sao anh lại ở đây?”

“.....”

Hạ Uyên không muốn cùng người say so đo, chính anh cũng uống không ít, có chút đau đầu, nghĩ thầm trước đưa người này trở vào nhà. Đưa tay ôm lấy nửa người cô, toàn thân Tieu Tieu mềm nhũn, hai chân không có một chút sức lực.

Hạ Uyên muốn ôm cô vào phòng ngủ, còn chưa có cuối người xuống, lại nghe cô nói một tràng rất kì lạ còn cười nhẹ.

Anh nghi ngờ dừng lại, thấy vẻ mặt tiều Tieu không có chút thay đổi nhìn anh, ánh mắt kia..... Quá mức xa lạ.

Tâm Hạ Uyên co rút một chút, hình như trong đầu nghĩ tới cái gì, cũng không dám thừa nhận, vẫn bình tĩnh đỡ lấy cô: “Trở về phòng ngủ thôi.”

Gần như là đồng thời, cô còn mở miệng: “Anh còn gạt tôi bao nhiêu chuyện?”

—

Anh đứng nguyên tại chỗ, giọng điệu của cô so với nhiệt độ bên ngoài còn muốn thấp hơn: “Anh cố ý chèn ép công ty của cha Lâm Trạch, không tiếc trả giá lớn như vậy, rốt cuộc có âm mưu gì? Để ép anh ấy kết hôn cùng với người kia?”

Khi cô xem tài liệu mà Đỗ Lâm Trạch đưa tới, càng xem trong lòng càng trống rỗng.

Hạ Uyên vẫn dốc lòng tính kế Lâm Trạch, cô đã biết ngay từ đầu, nhưng không nghĩ tới anh lại tính kế với cô sớm như vậy.

Còn cô, rất ngốc khi xem anh là bạn.

Hạ Uyên nắm tay vô cùng chặt, chậm chậm đưa mắt nhìn về phía cô, che khuất góc độ, cho nên ánh mắt của anh cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe được giọng anh hơi khàn: “Vì cái gì? Em không hiểu thật sao?”

Tieu Tieu không thể nói lý lẽ chỉ có thể nhìn anh.

Hạ Uyên bước từng bước tới gần, ánh mắt kiên định nói: “Đương nhiên là, vì em.”

Dường như không khí trước mắt mở ra rất lớn, khóa chặt hai người lại, Tieu Tieu có chút hít thở không thông, nhất là bị ánh mắt cố chấp của Hạ Uyên nhìn chăm chú. Cô hơi nghiêng thân người, ngón tay dần khép lại: “Hạ Uyên, tôi sẽ không yêu anh.”

Vốn dĩ sắc mặt Hạ Uyên đã tái nhợt hiện giờ càng khó coi hơn.

Tieu Tieu nắm quả đấm càng chặt, dường như đáy lòng cũng đang phát run: “Mỗi người đều có quyền tự do lựa chọn tình yêu, nếu như nói trước kia là vì tình cảm chưa dứt mà không đáp lại anh được thì thật có lỗi, như vậy về sau, ngay cả trong suy nghĩ cũng sẽ không có.”

“Cái gì, Có ý gì?”

Âm thanh khàn khàn của anh thì cô chưa bao giờ nghe qua, mơ hồ lộ ra vài phần bi thương, cô không dám để lộ ra ngoài một chút xú sự thông cảm nào, người đàn ông này đáng sợ cũng quá ít kĩ rồi, vì đạt được mục đích mà có thể không tiếc thứ gì.

Cô nhìn thẳng vào cặp mắt tối đen của anh, gần từng chữ nói: “Cho dù không có Đỗ Lâm Trạch, tôi cũng sẽ không thích người như anh. Tại vì anh không hiểu thế nào là tôn trọng, lại càng không biết tình cảm ra sao mới được gọi là yêu.”

Anh thế này, chính là đang cố chấp chứ?

Tieu Tieu nói xong liền đi ra ngoài, một mùi chỉ hướng cửa: “Anh đi đi, ban này, cảm ơn anh.”

Nhưng Hạ Uyên lại không có đi, Tieu Tieu vừa mới bước được vài bước thì chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng, tiếp theo là phía sau lưng đau xót, bỗng nhiên bị anh dùng lực đẩy tới bức tường.

Đôi mắt anh tràn ngập tơ máu, nhìn thẳng cô chăm chăm, môi mỏng khép rất chặt, gân xanh trên trán rõ ràng đang nhúc nhích.

Tiêu Tiêu có chút khản trương, bàn tay nắm chặt: “Buông tay.”

Lúc này Hạ Uyên khiến cho cô cảm nhận được cảm giác bị áp bức, cũng là lúc này cô mới ý thức được mục đích rất mạnh và nguy hiểm của người đàn ông này, huống chi, lúc này cả hai người đều có rượu, cô chạy trốn tìm phần thắng thật sự rất thấp.

Nghĩ rằng sẽ làm dịu đi không khí nhưng đã không kịp, hơi thở người đàn ông bỗng nhiên xâm nhập vào, anh không có dấu hiệu báo trước liền ngậm lấy môi cô, vị cồn tràn ngập trong khoang miệng, mang theo một cỗ lực đoạt lấy hương vị.

Lần trước như thế không tính là đã hôn, bây giờ, Tiêu Tiêu cũng cảm thấy không phải.

Động tác của anh thô bạo mà trực tiếp, hơi thở áp áp bao vây lấy cô, đầu lưỡi mạnh bạo xông vào trong một chút, cô chạy không thoát, không tránh được, đưa tay chống cự, bị anh giữ chặt vững vàng chế trụ ở đỉnh đầu.

Rõ ràng cô mở miệng cắn anh, ác như vậy, nhưng anh vẫn không lùi bước.

Hạ Uyên anh ta, thật giống một kẻ điên.

Tác giả nói: bởi vì không có viết xong cái kia. Ta rất có lỗi, cho nên ta sẽ viết chương tiếp theo sẽ cùng nói lý, phần kia sẽ không cần bỏ tiền ra mua, cho mọi người xem miễn phí, xem như là bồi thường ~(@_ ^@)~ nhất định là sẽ hài hòa

Hoàn cảnh nói chung là sẽ như thế, nhất định mọi người sẽ hiểu

Chương tiếp theo sau đó sẽ đến cái nhìn của nhị ca, ác một chút.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 89

Tác giả nói vài lời: rất mệt nhọc, số từ có ít một chút, nhưng cộng thêm lời tác giả nói là gần bốn ngàn rồi, rất buồn ngủ nên đầu óc có chút rối loạn, có thể viết không được tốt lắm, ban ngày ta sẽ sửa lại lần nữa, PS: chương sau này sẽ đổi tên bạn trai trước đã xuất hiện, đổi thành Chung Lâm Trạch, cái khác vẫn như cũ O(∩_∩)O~

Phía dưới là chính văn

Trước đây, Tiêu Tiêu từng nghĩ Chung Lâm Trạch là con ác mộng của cả đời mình, nhưng Hạ Uyên tự mình nói cho cô biết, không phải, thật ra bắt đầu con ác mộng là anh mới đúng.

Ngay trên vách tường, cô bị chế trụ vững vàng, với một tư thế bị mở đang ra cảm thấy rất hổ thẹn, quần áo trên người sớm đã rơi xuống sàn nhà, một thân trắng nõn đành bắt lực để lộ trong không khí.

Lúc trước cô từng có ý định giãy dụa, cố gắng lay tỉnh một chút tia lý trí của anh, những gì nên nói, có thể nói đều đã nói qua. Lời nói nhẹ nhàng êm ái, nguyên rủa đe dọa, người đàn ông này xem giống như là gió thoảng bên tai.

Tất cả lực chú ý của anh đều tập trung ở trên người cô, tầm mắt giống như rắn độc, cẩn thận từng chút quét qua mỗi một nơi trên người cô. Bộ dáng vừa thường thức vừa hài lòng làm cho cô xấu hổ và tức giận, giọng nói đã khàn, vẫn còn tính chống lại: “Tôi sẽ hận anh cả đời.”

Nhưng câu nói yếu ớt kia không có một chút sức đe dọa nào, anh nghe được những lời này vì nếu như không nghe, đã sớm lâm vào cảm nhận tư vị mê người của cô mà không có cách nào kiềm chế được. Trên người cô có hương vị quen thuộc của anh, giống như cây thuốc phiện, làm cho những người tới gần, làm cho khoảng cách tới tội ác của họ ngày càng gần.

Yêu và hận, thật ra nếu nghĩ sai thì sẽ hỏng hết thôi.

Chờ lúc thường thức đủ, Hạ Uyên di chuyển môi lên vành tai ấm nóng của cô, lúc này mới nhẹ giọng trả lời: “Dù sao thì cả đời của tôi cũng chỉ có thể là em, là yêu hay hận, chỉ cần em đồng ý thì không sao cả.”

Thật ra làm thế nào để có thể nói là chẳng sao cả?

Chính anh cũng sẽ không cho cô cơ hội hận anh cả đời là được, cũng sẽ không cho cô có cơ hội rời khỏi mình nửa bước, ý anh đã định, ánh mắt mang theo sự nguy hiểm di chuyển, như là người thợ săn chuẩn bị thu lưới, cầm chân dài của cô hướng lên trên bắt đầu vận động.

Ý thức được nguy hiểm đang tới gần, đầu ngón tay của cô điên cuồng co rút, ra sức cấu vào mạch cổ tay anh. Bây giờ cô nên tàn nhẫn một chút mới đúng, có thể nói ra lời nhưng không đủ khí lực: “Đừng tiếp tục nữa.”

Đầu ngón tay nhấc nhỏ nên dừng tay lại, động mạch chủ ở cổ tay anh bị cô nắm chặt, thật sự cô muốn bóp chết anh!

Hạ Uyên im lặng nhìn cô một lúc, nhưng không vội vàng dán lên trên đôi môi mềm mại của cô, khàn giọng nói ra một câu: “Sức lực của em không đủ lớn, trước khi bóp chết anh, anh đã tiến vào rồi.”

“.....” Phía sau, anh vẫn không đứng đắn như thế.

Tiêu Tiêu vừa tức vừa giận, mặt đỏ đến mức có thể nhìn thấy tơ máu, gần như chưa kịp suy nghĩ liền mở miệng cắn vào mạch máu của anh. Cô không biết nơi nào dẫn đến chết người, lúc đó cũng chỉ là bị kích động sợ hãi cái gì cũng có thể thử qua khi tuyệt vọng, kết quả là sử dụng sức lực toàn thân, nhưng người đàn ông ôm lấy mình vẫn không nhúc nhích.

Không thể ngờ anh lại xông vào ngay lúc này, tiến quân thần tốc, không một chút nể mặt.

-

Hương vị còn tràn ngập trong khoang miệng cùng mũi cô, nhưng giờ phút này cô chỉ cảm giác được cơn đau ừn ừ kéo tới.

Cô chưa từng có kinh nghiệm, giống như tờ giấy trắng, nơi cổ họng lập tức phát ra một tiếng trầm thấp: “Luuu mạnh.”

Tiêu Tiêu bị đau cong người lên, nhưng anh nhẹ nhàng xoa bóp dần mở ra, âm thanh của anh rất kiềm chế, tiếng thở dốc nặng hơn: “Em đã là của anh, đừng chống cự anh nữa, thử thả lỏng đi.”

Anh nói nhẹ, lại cúi người xuống hôn cô, có lẽ là cho cô có thời gian để thích ứng, chỉ im lặng đợi ở bên trong cô không có làm bừa.

Dù vậy, cô vẫn khó chịu, trướng, phía dưới rất đau rát, càng giống như có nước tiêu nóng tưới vào chỗ sâu nhất, nóng bùng.

Lúc này bị rượu làm cho tỉnh lại hoàn toàn, Tiêu Tiêu trừng một đôi mắt trong suốt, miệng nhỏ nhắn hơi khép hờ, ánh mắt nhìn anh càng thêm căm phẫn.

,

Nhưng bộ dáng này, làm cho Hạ Uyên không thể kiềm chế được.

Anh xoa nhẹ tóc đã ướt đầm mồ hôi của cô, khẽ than một tiếng: “Tiêu Tiêu ——”

Đôi mắt Hạ Uyên trầm xuống, động tác phía dưới cũng ngoan ngoãn không ít, rất nhanh mưa to gió lớn đến chấn động.

Cô tốt như vậy, tốt đến mức nằm ngoài dự đoán.

Tiêu Tiêu bị lắc lư kịch liệt, đau, ngứa, tê dại. Vô số cảm giác kỳ lạ tràn ngập cơ thể nhỏ nhỏ của cô, giống như là có hàng trăm con kiến gặm nhấm, hơn nữa thấy anh gầy như vậy, quần áo trên người vẫn là bộ dáng như trước rất chỉnh tề, nhưng lại vận động kịch liệt mạnh mẽ như vậy!

Nhiệt độ phòng hòa cùng với độ cứng, thật sự không tương xứng với khuôn mặt xinh đẹp của anh.

Cô bị dày gò đến đầu óc trống rỗng, rượu còn trở thành mồ hôi, cơ bắp toàn thân vô cùng đau nhức, giống như bị người sắp mở ra.

Bóng đêm kéo dài, ánh trăng ngoài cửa sổ lờ mờ tiến vào, trên người anh có mùi rượu hòa với tiếng thở dốc giam cầm cô chặt chẽ, kỹ đến mức không thoát ra được.

Đến cuối cùng cô cũng không biết mình ngủ như thế nào, từ bức tường phòng khách tới thăm, sau đó là sofa, ... Anh còn nằm ở phía sau cô, mồ hôi ẩm ướt trong ngực dựa vào cô, quả thực càng đánh càng hăng.

Ngày hôm sau Tiêu Tiêu tỉnh lại là lúc nắng chiếu sáng rực, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào chần, trong căn hộ yên tĩnh không có một tiếng động.

Tất cả mọi thứ đều rất bình thường, không khác gì với sự bình yên vào sáng sớm.

Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm căn phòng thật lâu, sau khi say rượu đầu như muốn nứt ra, vị trí nơi tư mật cũng bắt đầu đau đớn. Những hình ảnh kinh khủng và nổi báp bức lại xuất hiện, mỗi một cảnh lại rõ ràng như vậy, mỗi một lần đều tra tấn tinh thần cô.

Hốc mắt đột nhiên chưa xót một hồi, cô dụi mắt ép buộc chính mình không rơi nước mắt, thật ra cô là người đặc biệt yếu đuối, mỗi lần bị thương bên ngoài đều giả bộ đáng vẻ lì lợm, khi chỉ có một mình, vẫn là không có khí thế khóc một trận.

Cô đưa mắt nhìn quanh phòng, trên ghế quần áo được xếp gọn gàng, tủ đầu giường có một ly nước nóng, nhưng khắp nơi không thấy bóng dáng người

kia.

Cố giữ bình tĩnh mặc quần áo chỉnh tề, lúc này Tiêu Tiêu mới không nhanh không chậm ra khỏi phòng, trong phòng khách cũng thế không thấy bóng người, trên bàn cơm bày ra bữa sáng ập ập, tất cả đều vừa vặn, có lẽ người kia rời đi cũng chưa được bao lâu.

Tiêu Tiêu đứng rất lâu trước bàn ăn, ánh mắt tối đen khó hiểu nhìn chằm chằm tất cả, đêm qua hỗn loạn như vậy đến giờ đầu óc mới thanh tỉnh một chút, cô không biết mình nên làm như thế nào.

Báo cảnh sát sao?

Lấy địa vị của Hạ Gia, cho dù Hạ Uyên không có thực quyền, họ cũng sẽ không trơ mắt nhìn anh hủy đi danh dự Hạ gia. Cho nên với một kẻ bình dân, rõ ràng con đường này là tự tìm đường chết.

Cô ngồi trước bàn đọc sách uống nước, cầm lấy di động gọi về công ty xin nghỉ.

Nếu như nói lúc trước Hạ Uyên tính kế để khiến cho cô thẹn quá hóa giận, tất cả mọi việc về sau của anh làm cho cô hoàn toàn thất vọng, người đàn ông này quá ích kỷ, thủ đoạn vô cùng, cô không chọc nổi, nhưng cũng không thể dễ dàng bị ức hiếp như vậy!

Nghĩ tới tất cả mọi chuyện Hạ Uyên đã làm liền rời đi không nói tiếng nào, cô hận đến mức cắn chặt răng, người đàn ông này, nhất định không thể tha thứ dễ dàng cho anh.

-

Rốt cuộc vẫn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó như thế nào, nhưng anh ta, lại quá đáng đến mức vừa biến mất chính là ba ngày.

Tiêu Tiêu tức giận giống như qur bóng đầy hơi, đã đến giới hạn phát nổ, nhưng lại không có chỗ phát tác, cô hận cứ đi qua đi lại trong phòng, tựa như vật nhỏ tức giận.

Một căn phòng trọ nhỏ như vậy, làm sao lại giống như nơi nào cũng có hơi thở của tên khốn kia!

Tất cả đều có thể đổi đi, nhưng đổi phòng nhỏ, tạm thời cô không có năng lực lớn đến thế..... Vừa khéo trên bàn trà còn lại một cuốn tạp chí, Tiêu Tiêu nhớ trước đây Hạ Uyên có sưu tầm, cầm lấy thô bạo tìm một tờ, trước tiên là nghiêng răng nghiêng lợi nhìn một hồi, tiếp theo trở về phòng tìm vài cây kim châm đi ra.

Lúc này cô rất hy vọng mình biết một chút về cổ thuật, thế mới có thể vì dân trừ hại. Mỗi một châm của cô rất xấu xa nguyên rủa người kia một câu, bực tức trong lòng nhẹ bớt một chút, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Làm tương tự thế để trút hết bực dọc, Tiêu Tiêu chán nản ngã xuống tắm tắm trên đất.

Thật ra trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, nhiều đến mức cô không kịp suy nghĩ cẩn thận cảm nhận chính xác đáy lòng mình. Chỉ xác định đúng là chuyện với Chung Lâm Trạch đã qua, cho dù anh đã ly hôn rồi mới xuất hiện trước mặt cô, trong lúc đó vừa vặn những trở ngại giữa bọn họ đã biến mất, nhưng cô vẫn như cũ không nghĩ tới sẽ cùng người đàn ông này ở chung một chỗ.

Nói đến cùng, sau chuyện kia cô đã xác định người này không đáng là chồng.

Cho dù Hạ Uyên không tính kế, có lẽ cô và Chung Lâm Trạch cũng sẽ đi đến kết cục này, hoặc là không có Hạ Uyên, kết cục của cô càng thảm hơn.

Kết hôn sau đó bị vứt bỏ, đó chính là một loại khác của cuộc sống.

Nhưng bây giờ, Hạ Uyên lại đẩy mối quan hệ của họ lên một tình trạng khác không thể nhượng bộ.

-

Thật ra Hạ Uyên cũng rất oan uổng, sáng sớm nhận được điện thoại của Lisa, tổng công ty gọi về gấp, ai biết chuyển đi..... này chính là ba ngày, chờ khi anh xong việc trở về thì gặp trực tiếp Tiêu Tiêu ở văn phòng.

Nghĩ tới sắc mặt của cô giờ này, trong lòng anh cũng không tránh khỏi cảm giác bất an, dù sao thì cũng do mình nóng vội, dù cho đối phương muốn chém giết muốn róc thịt, cũng không thể khiến cho cô nổi giận thêm lần nữa.

Đẩy cửa ra thấy bên trong trống rỗng, hoàn toàn không thấy bóng dáng người kia.

Ngắm lại đêm đó, hình như bản thân có chút mất khống chế.

Chỉ sợ với tính tình này của Tiêu Tiêu thì sẽ rất tức giận, Hạ Uyên không kéo dài nữa, trực tiếp lái xe tới nhà cô. Quả nhiên khi Tiêu Tiêu thấy anh thì sắc mặt khó coi tới cực điểm, thanh âm cũng lạnh như băng: “Có việc gì?”

Hạ Uyên nhìn cô tức giận đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng mơ hồ trong lòng lại không kiềm chế được sự kích động, ngày anh rời đi như đánh canh bạc, không biết Tiêu Tiêu có báo cảnh sát hay không? Nếu không báo, có phải hay không nói rõ thật ra trong lòng cô cũng có anh?

Cho dù chỉ là một chút.

Nghĩ vậy, mỗi anh cũng không phát giác mà nở nụ cười: “Điện thoại của em không gọi được, anh lo lắng cho em”

Tiêu Tiêu nghe xong những lời này thì khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mày càng nhíu chặt: “Hạ Uyên anh điên rồi sao? Cho rằng bây giờ giả tình giả nghĩa thì tôi sẽ tha thứ cho anh sao?”

Ánh mắt Hạ Uyên xuyên thấu qua người cô, bỗng chốc thấy được Ôn Văn.

Cô gái kia mất hứng, chỉ biết tìm Ôn Văn, rõ ràng đôi mắt khóc tới mức sưng đỏ, trang điểm đậm cũng không thể che hết được, bên này lại cạy mạnh kháng cự.

Trong lòng anh âm thầm thở dài, gật đầu với Ôn Văn xem như chào hỏi, khi nhìn Tiêu Tiêu thì nhẹ giọng: “Anh biết lúc đó quá kích động, nhưng anh không hối hận. Em mất hứng, có thể đánh anh trách anh, thậm chí có thể giết anh.”

Tiêu Tiêu bị những lời nói của anh kích thích trống ngực đập thình thịch, ba ngày nay tinh thần của cô bị giày vò đến cực điểm, nóng nảy một hồi thật sự có suy nghĩ sẽ cầm dao giết tên lưu manh này, có thể tưởng tượng đến mẹ và cha dượng ở nhà, còn có một đôi em gái song sinh đang học trung học, cái này oai phong lẫm liệt khiến cho ý nghĩ trong đầu Tiêu Tiêu lập tức biến mất.

Người đàn ông này, rõ ràng là nắm được tâm lý này của cô!

Khí huyết Tiêu Tiêu xông lên, huyết Thái Dương đập thình thịch, nắm bình hoa trên tủ giày hướng về phía anh nói to: “Cút, đừng để cho tôi nhìn thấy anh.”

Hạ Uyên lặng lẽ, lại bình tĩnh nhìn cô: “Anh biết bây giờ trong lòng em rất loạn, Tiêu Tiêu, tốt nhất em nên suy nghĩ lại, thật sự đối với anh không có một chút cảm giác nào sao? Đừng để cảm xúc rối loạn bên ngoài quá nhiều, suy nghĩ cẩn thận, nếu không có chuyện đêm đó, thật sự em sẽ luôn hận anh?”

Tiêu Tiêu nghe anh nói vậy thì sắc mặt tái nhợt hẳn, tay giữ bình hoa không nói lời nào.

Hạ Uyên cũng không chờ cô phản ứng, lại nói tiếp: “Anh đồng ý là đêm đó có tác dụng của cồn, mà anh cũng không hối hận, từ khi Chung Lâm Trạch bắt đầu xuất hiện, lòng anh liền rối loạn. Người đàn ông em yêu sâu đậm vậy, anh lấy cái gì để so cùng với anh ta?”

Tiêu Tiêu nuốt nước miếng một cái, nắm tay càng chặt, dường như trong mắt Hạ Uyên có chút bi thương, giọng nói cũng nhẹ xuống, nhưng cô càng không dám tùy ý tin tưởng người này, lòng dạ của anh thật sự quá thâm sâu rồi.

Xem, hiện tại bọn họ đi đến mức này, giống như anh vẫn giữ ở thế chủ đạo.

Cô kiềm chế cảm xúc trong ngực, cầm bình hoa, vẫn lạnh nhạt như trước nói: “Mời anh rời khỏi đây.”

Đôi mắt Hạ Uyên hơi nheo lại, trong lúc này lại đoạt lấy bình hoa trong tay cô, một giây do dự cũng không có liền đập vào sau ót của mình.

Tiêu Tiêu hoàn toàn đờ ra, không thể tin được mà nhìn anh.

Máu đỏ tươi theo cái trán trắng nõn của anh chậm chậm chảy xuống, sợi tóc đen rất nhanh liền dính dán vào một chỗ.

“Em hận anh, suy nghĩ thế nào thì cứ làm, chờ ngày nào đó không còn hận, em mới có thể suy nghĩ cẩn thận lại thật ra bản thân đã sớm động lòng.” Trán anh còn chảy máu, nhưng khóe môi lại mỉm cười.

Hình ảnh này làm cho ngực Ôn Văn nóng căng ra giống như có gì đó muốn hiện ra, cô không nén nổi cảm xúc đẩy về sau một bước, cảm giác được Ôn Văn đi tới, lúc này mơ hồ không rõ mống hai chữ “Kẻ điên.”

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 90

Ôn Văn lái xe đưa Hạ Uyên tới bệnh viện, một mình Tiêu Tiêu ở nhà ngăn người nhìn tivi, không biết qua bao lâu, trong đầu ngây ngô đại dột lại là toàn bộ hình ảnh người kia chảy máu chói mắt.

Cho đến khi điện thoại bên cạnh đột ngột vang lên, kéo suy nghĩ của cô trở về thực tại.

Tiêu Tiêu hoảng hồn chưa lấy lại được bình tĩnh liếc nhìn dãy số, là Ôn Văn gọi điện tới.

Ôn Văn nói qua loa tình hình vết thương của Hạ Uyên, có lẽ sợ cô lo lắng. Trong lòng Tiêu Tiêu lại vô cùng buồn phiền, tùy ý nghe xong, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Sớm biết là anh ta chết không được, đó là do anh ta đập, chính là bộ đáng giả vờ thôi, làm sao có thể xuống tay thật chứ.”

Hạ Uyên là người như vậy, dù sao cũng không đến nỗi chỉ vì chút chuyện này của cô mà bồi thường bằng tính mạng của mình.

Ôn Văn nghe xong nhất thời im lặng, lúc đó cô không ở gần, nhưng cũng kinh hãi giống Tiêu Tiêu khi thấy Hạ Uyên làm vậy.

Càng nghĩ thì trong lòng Tiêu Tiêu càng không thoải mái, khoát tay áo, trò chuyện vài câu với Ôn Văn thì tắt máy.

Nếu lúc đó cô ra tay, đương nhiên tâm tình bây giờ sẽ rất vui sướng, nhưng do Hạ Uyên đập... Giống như ngừng hoạt động lại bị đánh một cái, kết quả rơi nhẹ nhàng trên bông, mùi vị này bất kỳ ai cũng cảm thấy không dễ chịu.

Cô ở nhà đợi hai ngày, gần như hai ngày này không bước ra khỏi cửa, điện thoại vẫn tắt máy, đói bụng thì tự mình đi nấu ăn, suốt ngày cứ chơi trò chơi rồi xem phim, giống như muốn chơi hết mình trong hai ngày này.

Ngày ngày thứ ba, đúng lúc đúng giờ rời khỏi giường, thay đổi áo sơ mi trắng sạch sẽ cùng với váy đen chuyên nghiệp, nhìn vào gương thấy sắc mặt bản thân không tốt lắm, còn kiên nhẫn dùng một bộ trang sức thanh nhã.

Cho dù xảy ra việc kia có làm cho người kia có bao nhiêu không thoải mái, cô cũng không có can đảm chết, càng không có dũng khí mà từ chức, thực tế cuộc sống trước mắt do cô lựa chọn khom lưng, cho nên phải bắt chấp khó khăn để đi làm.

Mặc dù cô vẫn như trước, nhưng rất không cam lòng nhìn thấy người kia.

-

Có lẽ thật sự mệnh hai người xung khắc với nhau, Tiêu Tiêu vừa mới bước vào thang máy thì đúng lúc gặp Hạ Uyên.

Trên trán anh quần lớp dày băng gạc, nhưng cũng không có ảnh hưởng chút nào tới dáng vẻ anh tuấn, vẫn bày ra bộ đáng cảm thú. Nhìn thấy cô, vốn là con mắt đen nhánh lập tức sáng lên, ánh sáng lấp lánh, dường như thế giới xung quanh trở nên khác biệt.

Về mặt trắng bệch, ngay cả vài đồng nghiệp nhảy cảm xung quanh cũng nhận ra điểm khác thường, cô đẩy anh... anh đâm vào cô kia, không tiếng động trao đổi thông tin qua đôi mắt nhỏ.

“Sớm” trong mắt Hạ Uyên chỉ có cô, chủ động chào hỏi với cô.

Ngại vì xung quanh có nhiều người, Tiêu Tiêu vẫn dựa theo hình ảnh anh phản chiếu trong gương mà gật đầu.

Hai người không có trao đổi dư thừa, Hạ Uyên lớn như vậy mà lại chảy nước miếng nhìn cô chằm chằm, Tiêu Tiêu giống như có gai ở sau lưng, che dấu tính tình cuối đầu nhìn đôi giày mũi nhọn dưới chân mình. Một số đồng nghiệp bên cạnh cũng không dám thở mạnh, nhưng tầm mắt vẫn dừng lại trên người hai người, hận không thể đoán ý qua nét mặt và lời nói để tìm ra chút tin tức có ích.

Thang máy tới tầng trệt, gần như Tiêu Tiêu là người đầu tiên vọt ra ngoài, Hạ Uyên nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, khoe miệng hơi gọi lên một nụ cười yếu ớt.

Trợ lý Trần Chiêu cầm một xấp tài liệu đi qua, lại bị Hạ Uyên gọi lại: “Đi mua phần điểm tâm sáng mang tới đây.”

Anh bước một bước, lại không nhận được quay đầu dặn dò: “Đưa tới văn phòng Tiêu Tiêu.”

Công việc của Trần Chiêu bận tới sức đầu mẻ trán, nghe xong lời này thì về mặt ứ đọng, tại sao không tự mình theo đuổi bạn gái đi, đó không phải là thể hiện thành ý sao! Chút châm chọc, vẫn thành thật tỏ vẻ đã hiểu.

Một đường đi ra từ thang máy làm cho đồng nghiệp đều cả kinh mở trừng mắt, xem đi xem đi, quả nhiên tin đồn lúc trước là thật, giữa Tiêu tổng và Hạ tổng quả nhiên có JQ đó!

Tiêu Tiêu trở về phòng làm việc của mình rồi mới thở ra, rõ ràng là do người khác làm sai chuyện, nhưng tại sao mỗi lần chặt vật luôn là cô chứ? Đương nhiên cô đẩy tất cả mọi chuyện lên người Hạ Uyên, nói đến cùng, tâm tư anh quá sâu!

Chờ đến đi Trần Chiêu đưa tới bữa sáng thì cô xoa dạ dày có chút đau của mình nhúm mày, biết là do Hạ Uyên dặn cậu đưa tới nên có ra sao cũng không chịu ăn.

Bây giờ là thế nào, sử dụng khổ nhục kế xong, bắt đầu ra chiêu dụ dỗ sao?

Trần Chiêu giống như cột điện đứng nguyên tại chỗ, một lúc lâu mới nói ra một câu: “Hạ tổng giám nói, nếu cô không ăn, tôi lại đi mua chỗ khác, cho đến khi cô chịu ăn mới thôi. Tiêu Tiêu, xin cô thương xót cho tôi, đừng khiến tôi khó xử được không? Tôi còn một đồng việc phải làm nữa.”

Nhìn về mặt Trần Chiêu làm ra dáng sắp khóc, Tiêu Tiêu nhẫn nhịn, vẫn đưa cháo lên miệng ăn.

Có lẽ biết được sự tức giận của Tiêu Tiêu còn chưa tan hết, Hạ Uyên cũng rất biết điều không có tới trêu chọc cô, công việc của hai người thì phần lớn tìm trợ lý hỗ trợ lên lịch, vẫn không xảy ra thêm chuyện gì khiến Tiêu Tiêu không thuận khí.

Nhưng chỉ cần có cơ hội trả đũa, hiển nhiên Tiêu Tiêu cũng không bỏ qua.

Gặp nhau ở bãi đậu xe khi hết giờ làm, lúc này cô liên tục khởi động xe, phía sau lưng anh chạy một mạch đi ra, cũng không xem có quét qua xe bảo bối của người kia không, tuy rằng cảm thấy ấu trĩ, nhưng trong lòng cũng rất hả giận.

Lại để gặp phải ở thang máy, nhất định cô sẽ đóng chặt cửa, không cho người kia có cơ hội đi chung thang máy.

Tóm lại chỉ cần có cơ hội, mặc kệ làm âm ỉ một chút cũng tốt, trong lời nói cũng chiếm được lợi thế, chắc chắn cô sẽ không buông tha cơ hội báo thù.

Quan hệ hai người cứ cứng ngắt lại khó xử mà vượt qua như vậy, Chung Lâm Trạch ở giữa có tìm Tiêu Tiêu vài lần, hoặc là không thấy cô, hoặc là để cho công bằng từ chối đối phương, nói rất thẳng thắn: “Hai chúng ta không thể đâu, tôi đã không còn cảm giác với anh.”

Chung Lâm Trạch trầm mặc hút thuốc, chờ cô nói xong mới ném qua bên chân dập tắt: “Có quan hệ với Hạ Uyên?”

Tiêu Tiêu yên tĩnh, lắc đầu: “Tuy rằng lúc trước thật sự Hạ Uyên có giờ thủ đoạn, nhưng mà, nếu như cha mẹ anh ở giữa ngăn cản, anh vẫn lựa chọn bọn họ mà vứt bỏ tôi đúng không?”

Gia thế hai người không môn đăng hộ đối mãi mãi là vấn đề lớn, đây là vấn đề không thể trốn tránh.

Quả nhiên Chung Lâm Trạch trầm mặc một lần nữa, chờ đến khi Tiêu Tiêu phải đi, bỗng nhiên nắm lấy cổ tay cô, có chút đau thương nói: “Vậy thì đã sao? Bây giờ anh hiểu rất rõ, anh không quên được em. Mấy năm nay anh luôn nhớ tới em, Tiêu Tiêu, lúc trước em có thể yêu anh, tại sao bây giờ không thể yêu chứ? Trong lòng em đã không có người khác, cho anh thêm một cơ hội, chúng ta làm lại từ đầu?”

Anh nhìn cô tha thiết, hồi hộp chờ câu trả lời của cô.

Như là sợ cô từ chối, vội vàng nói: “Hiện tại anh có đủ khả năng để bảo vệ em, cha mẹ anh có phản đối nữa cũng không chi phối được anh.”

Tiêu Tiêu nhíu mày nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn là khuôn mặt đó, dường như năm tháng không để lại dấu vết gì trên người anh, nhưng vì sao lại cảm thấy không giống với lúc trước? Giống như lần đầu tiên nhìn rõ anh đến vậy.

Cô từ từ tách bàn tay đang cầm tay mình ra, đứng đối mặt với anh: “Thích anh. là Tiêu Tiêu của lúc trước, bây giờ thì”

Cô lắc đầu cười: “Không thích được.”

Khi còn trẻ luôn không biết trời cao đất rộng, cứ nghĩ rằng chân tình là tất cả, chỉ cần có tình yêu là có thể vượt qua tất cả gian nan cùng chướng ngại vật. Ở trong xã hội này tìm tòi lẫn lộn nhiều năm vậy, cô dần hiểu rõ rất nhiều đạo lý, sự thật ngay trước mắt, luôn không đủ sức.

Tiêu Tiêu nhìn tình yêu thời tuổi thanh xuân của mình với một người đàn, giờ phút này dần trở lại bình thường: “Anh không buông xuống được, chẳng qua là vì bỏ lỡ. Nhưng lúc này quay về cũng không phải hương vị ban đầu, Lâm Trạch, chúng ta hãy nên nhìn về phía trước.”

Chung Lâm Trạch nhìn cô đi xa dần, nét mặt âm đạm, ra sức đấm một quyền lên đầu xe.

Tiêu Tiêu cũng không biết là Hạ Uyên có nghe thấy tin tức cô từ chối Chung Lâm Trạch hay không, ánh mắt của người kia nhìn không bình thường, vẻ mặt cả ngày như để trên mây. Trong lòng cô vô cùng nóng nảy, nhiều lần cô muốn quăng cây bút vào mặt anh.

Lúc tan họp, bỗng nhiên Hạ Uyên thông báo cho mọi người đi Tiền Quỹ hát karaoke, đương nhiên là do anh trả tiền.

Có người hỏi tổng giám đốc nhân phải chăng là có chuyện tốt, Hạ Uyên liền mập mờ nhìn cô một cái, đáy mắt toàn ý cười: “Cũng không có gì, chỉ là tâm tình tốt thôi.”

Lúc này Tiêu Tiêu đã chuẩn bị tốt để đá kích anh, nếu thật sự người này có ám chỉ điều gì đó, nhất định cô sẽ giết anh diệt khẩu!

Hiển nhiên là buổi tối cô không muốn đi, trước kia đồng nghiệp gặp gỡ liên hoan cô đều có mặt, va chạm xã hội càng lâu, cô càng biết tầm quan trọng của giao thiệp. Nhưng đêm nay, bất luận thế nào cô cũng không đi, nếu đi chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp thêm một lần nữa.

Hết giờ làm thì tiểu J liên tiếp kéo cô không buông tha: “Mất hứng rồi, tất cả mọi người đều đi, chị không đi thì không có tinh thần rồi.”

Tiêu Tiêu liếc nhìn Hạ Uyên ngồi trong xe đang nhíu mày quan sát cô, ý đã định: “Tôi còn có việc phải làm, mọi người đi đi, chơi vui vẻ.”

Ánh mắt tiểu J đảo quanh hai người, hơn nữa gần đây hai người có gì đó không đúng, rất nhanh liền ngời ra vấn đề, nói nhỏ: “Không khác biệt lắm, thỉnh thoảng giận một chút thì gọi là cá tính, quá mức sẽ gọi là kêu căng. Chị không biết là ở công ty này có rất nhiều cô gái nhìn chằm chằm vào Hạ tổng đó

sao, điều kiện tốt như vậy, thật sự chị muốn bỏ qua?”

Tiểu J không biết rốt cuộc bây giờ hai người xảy ra chuyện gì, theo cậu thấy, năm nay Tiêu Tiêu gần hai mươi tám tuổi, độ tuổi tiến thoái lưỡng nan, có thể gặp qua người có điều kiện tốt như Hạ Uyên thì nên giữ chặt mới đúng.

Tại sao lại từ chối không ngừng đây?

Tiêu Tiêu cũng không muốn giải thích, nhún vai với tiểu J: “Không phải tôi bắt chước Lôi Phong đâu, cơ hội tốt vậy, trước tiên nhanh chóng quên mấy cô gái kia đi.”

Tiểu J tròn mắt há hốc mồm, Tiêu Tiêu phát tay với cậu: “Mai gặp lại.”

Hai người bỏ họ cách Hạ Uyên cũng không xa, tự nhiên tất cả những lời nói này của họ đều nghe hết, về mặt có chút âm thầm liếc nhìn cô một cái, nhưng kì lạ là không có ngăn cản lời nói của cô.

-

Tiêu Tiêu định là hẹn Ôn Văn ăn cơm tối cùng nhau, nhưng hai ngày trước cô nhóc xảy ra chuyện, lại không sợ chết tới đỡ phát súng giúp Hạ Trầm, hiện tại mới hồi phục chưa được bao lâu, tốt nhất đừng giầy vò cô phải chạy qua chạy lại.

Cô ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, lần đầu tiên cảm trước nay chưa có cô đơn.

Lúc trước là sợ cô quạnh, nên một mình thuê nhà trọ này, nhưng trước mắt nhìn không gian chật chội đầy lông cũng hiểu được sự vắng vẻ. Trong đầu nhớ lại trước khi rời khỏi có nhìn thoáng qua đồng nghiệp nữ ở lại trang điểm, bọn họ vốn là làm tập san, cho nên ở trong công ty có rất nhiều người đẹp, hơn nữa tuổi cũng không quá lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên ý thức được mình đang lo lắng cho Hạ Uyên và cô gái khác thế nào, trái tim của cô hơi căng thẳng, dùng sức giơ tay lên đánh vào ót mình một cái: “Nhất định là mình đã bị anh ta cảm hóa, đầu óc cũng không được bình thường!”

Hóa ra bệnh thần kinh này cũng lây lan sao?

Tiêu Tiêu buộc mình phải đi vào phòng bếp nấu bát mì, trước kia chẳng phải cô cũng chỉ một mình sao, thỉnh thoảng cũng có chút cô đơn, bởi vì bây giờ không có thói quen, nhất định là bởi vì người bạn duy nhất cũng bắt đầu mối quan hệ yêu đương.

Không có việc gì, là do cô suy nghĩ cho Tiêu Tiêu, mới sẽ không dễ dàng bị chút chuyện như vậy làm phiền tới.

Tiêu Tiêu bung đĩa mì trứng và cà chua thơm phức, cầm đầu hào đi tới cạnh bàn ăn, chưa đi được hai bước thì nghe tiếng chuông cửa, một tiếng rất nhanh, lại hơi gấp.

Có cát lý đồ vật mới đi tới, đã trẻ thế này, thật ra không nên có người tới tìm cô mới đúng.

Nhìn xuyên qua khe cửa thì thấy được một người đàn ông đứng trước cửa, liếc mắt liền nhận ra là tên họ Hạ, Tiêu Tiêu có điên mới mở cửa cho anh, nghĩ xoay người bước đi, không biết làm sao lại dừng một chút.

Cô xoay người lần nữa nhìn qua khe cửa quan sát anh, quả nhiên thấy anh dưới áo khoát anh là áo sơ mi trắng, đang loan ra một màu đỏ sậm.

Đầu óc Tiêu Tiêu có chút mơ hồ, ý thức được Hạ Uyên bị thương, hơn nữa hình như vết thương rất nặng, một khắc kia cô không cảm thấy vui sướng khi thấy người gặp họa, ngay lập tức liền mở rộng cửa.

Sắc mặt Hạ Uyên so với bình thường còn tái nhợt hơn, trắng đến dọa người, có lẽ là rất đau, anh nhíu mày thật sâu, cảm giác được cánh cửa mở, lúc này mới hơi ngước mắt lên nhìn cô. Một lúc lâu, lại còn cười với cô: “Anh còn tưởng rằng, em sẽ nhìn anh chết chứ.”

Tiêu Tiêu trừng mắt, nhìn giữa các ngón tay anh che miệng vết thương cũng dính không ít máu, trong lòng có chút lo, lại ăn nói ngang bướng: “Tôi không muốn ở đây nói chuyện với anh khiến anh mất máu quá nhiều mà chết, lúc đó còn phải chịu tiếng xấu thay người khác, phiền phức!”

Môi Hạ Uyên hơi khô, khó khăn uốn cong.

Tiêu Tiêu cảm thấy nói như vậy cũng không ổn, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là nghiêng người chỉ vào phòng khách: “Vào đi.”

Vì che dấu sự lúng túng, cô không ngừng nói nhảm: “Nhân phẩm kém như vậy, hai ba ngày đầu lại bị thương, quả nhiên ông trời rất công bằng.”

Hạ Uyên cũng không tranh cãi với cô, đáng về chào đáp lễ nói “Cảm ơn”.

Nhưng rất nhanh Tiêu Tiêu liền phát hiện ngay cả dáng đi anh cũng không quan tâm tới, bởi vì áo khoác trên người là màu đen, nên chỉ bằng mắt thường thật sự không nhìn ra được anh bị thương thế nào hoặc nghiêm trọng ra sao.

Dù sao thì Hạ Uyên bây giờ, ở trong mắt Tiêu Tiêu là người hư hỏng nhưng có tâm, cũng là người lương thiện, so với đầy lòng trái phải rõ ràng của cô

thật sự quá xa ——

Tác giả nói vài lời: uhm, dường như cách ngược ngày càng gần T T bởi vị muốn trở về thời gian trước kia để xem có chuyện gì, thật sự viết có chút chậm...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 91

Hạ Uyên cởi áo khoác, lúc này Tiêu Tiêu mới thấy rõ miệng vết thương trên người anh, trên áo sơ mi màu trắng có vài lỗ hồng nhỏ hiện ra bên ngoài vết thương, dù không có khoa trương, nhưng chợt nhìn tới cũng có chút dọa người.

Hình ảnh trong phim lướt qua, nhìn sơ rất giống bị thương do dao.....

Lớn lên giữa những phép tắc thì sao cô lại chưa từng trải qua chứ, đứng cách chỗ Hạ Uyên không xa đã hoàn toàn ngưng ngẩn, nhất thời tay chân có chút luống cuống không biết giờ phải làm cái gì.

Hạ Uyên cau mày, cúi đầu cởi bỏ mấy nút áo sơ mi, ánh mắt đầy tơ máu nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ của cô, còn có tâm tư an ủi cô: “Anh không sao, trong nhà có hộp thuốc không?”

Tiêu Tiêu như người vừa mới tỉnh mộng, lúc này mới vội vàng chạy về phòng tìm hộp thuốc cho anh, ngồi bên cạnh anh nửa ngày không ra tay: “Phải, phải làm như thế nào?”

Hạ Uyên trực tiếp cầm chiếc áo sơ mi nhuộm máu cởi ra: “Em trở về phòng đi, tự anh làm được.”

Cái này là cố ý hù dọa cô để cô trở về phòng sao?

Đầu óc Tiêu Tiêu không được tỉnh táo, cũng sợ, nhưng không biết tại sao không nỡ bước chân bỏ mặc anh. Hạ Uyên không nghe thấy động tĩnh, nghi ngờ quay đầu lại, Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút cầm hộp thuốc bên cạnh: “Tôi không biết làm thế nào, anh chỉ tôi.”

Hạ Uyên im lặng nhìn cô chăm chú, một lát sau cười khẽ: “Cảm ơn em.”

Thật ra miệng vết thương cũng không sâu lắm, nếu nghiêm trọng thì Hạ Uyên đã không lựa chọn chạy tới chỗ cô, chờ tới khi xử lý xong, Tiêu Tiêu mới nghiêm mặt nhìn anh.

Hạ Uyên biết đây là lúc nên ngã bài, quả nhiên, Tiêu Tiêu mở miệng chính là: “Không phải anh nên nói cho tôi biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hạ Uyên suy nghĩ, nói: “Em mai mới lâu như vậy, tình hình nhà họ Hạ cũng đã biết, lần này xem như anh bị người đâm một dao. Đúng lúc vận mệnh tối nay không được tốt, bị đối phương thừa lúc sơ hở mới thuận lợi.”

Lúc này anh không muốn nói nhiều, trước mắt đương nhiên là Tiêu Tiêu không tiếp thu được toàn bộ lời anh nói, anh không nghĩ cứ vậy mà dọa người chạy mất.

Dĩ nhiên Tiêu Tiêu cũng biết gia cảnh thật nhà họ Hạ, việc buôn bán có rất ít người xuất thân hoàn toàn trong sạch, nhưng câu nói của Hạ Uyên mơ hồ khiến cô nghĩ không ra manh mối, nhưng cũng biết điều không có hỏi rõ ràng.

Tầm mắt Hạ Uyên rơi vào tô mỳ trứng cà chua để trên bàn, đã lạnh ngắt, bề mặt ngâm nước đã thay đổi hoàn toàn, Tiêu Tiêu để ý tới ánh mắt của anh, cho dù không bằng lòng, vẫn không nghĩ tới sẽ hành hạ bệnh nhân: “Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, có thể làm cho anh một phần không?” Hạ Uyên vô cùng lễ phép hỏi, nhưng trong tình huống này, làm sao Tiêu Tiêu có thể từ chối.

Chờ khi cô đứng dậy đi vào phòng bếp, sắc mặt Hạ Uyên mới nhạt dần.

Anh lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, đêm nay vốn muốn mượn cơ hội này có một chút tiến triển với Tiêu Tiêu, không ngờ sẽ bị đám người Việt kia ám hại anh. Nói tới đám người này anh liền tức giận, đều do chú Trung ngu ngốc làm liên lụy tới anh.

Anh bày kế lâu vậy, nghĩ rằng bọn người Việt sẽ dẫn Hạ Trầm cắn câu. Ai biết chú Trung là người bảo thủ đầu óc không thích hợp để trêu chọc Hạ Trầm, thời gian trước anh có nghe nói tìm người để giết Hạ Trầm, tuy rằng bị Ôn Văn đỡ vết thương cho Hạ Trầm, nhưng với tính khí Hạ Trầm làm sao có thể nuốt trôi được?

Đúng lúc này gặp Chung Lâm Trạch về nước, lúc đó Hạ Uyên cũng coi thường tâm tình không yên của mình, ngược lại làm cho Hạ Trầm phải tìm chỗ trốn, lén lút chuyển đám người này cho chú Trung.

Phía sau chuyện này đều do anh sắp đặt, chú Trung cũng không biết chuyện có liên quan tới anh, hai bên đều bị Hạ Trầm lừa gạt dễ dàng.

Chú Trung không phải là lớn tuổi lắm, trong đầu lại không có một chút mưu trí nào, chỉ muốn khối thịt lớn kia rơi vào trong tay. Chính Hạ Uyên tới lúc giao dịch mới phát hiện ra chú Trung, hơn nữa lúc đó đột nhiên cảnh sát lại nhảy vào tham gia.....

Tóm lại kết quả câu chuyện chính là: đám người Việt kia cho rằng do Hạ Uyên hãm hại, Hạ Uyên bồi thường tiền không nói, ngược lại khi buôn bán có lời thì lật lọng. Mà dĩ nhiên chú Trung bị cảnh sát nhìn chăm chăm rồi, bị bắt ngay lúc hành động, nhất định là phải ngồi nhà lao.

Hạ Trầm sử dụng quân cờ này dưới chân quara là rất hay, không tốn một chút công sức cũng thu dọn được cả hai người cùng một lúc.

Hạ Uyên đè ép vết thương ở bụng vẫn còn đau, sai lầm lần này đối với anh mà nói là lần đầu tiên, mà ngay cả chuyện tới nay bị bọn người Việt tính kế cũng do anh quá sơ sót. Cuối cùng điều tra chuyện này, rốt cuộc nguyên nhân là gì thì anh đều hiểu rõ.

Quả nhiên, từ xưa người đẹp thường lắm tai họa.

Lúc nghĩ như vậy anh lại âm thầm cười nhạo chính mình, nghĩ tới vì họa mà được phúc có thể ở cạnh cô gần thêm một chút, bỗng nhiên cảm thấy lần bị thiệt chịu vết thương này cũng đã lấy lại được lợi rồi.

Từ khi nào thì anh trở nên dễ dàng thỏa mãn vậy?

“Ăn rau cần không?” Từ phòng bếp truyền tới tiếng phụ nữ không chút để ý hỏi thăm.

Hạ Uyên nhìn bóng lưng cô bận rộn, nhắm mắt lại trả lời một câu: “Tùy, anh và em giống nhau là tốt rồi.”

Dường như Tiêu Tiêu cũng chỉ là thuận miệng hỏi anh một câu, trong phòng bếp rất nhanh truyền tới tiếng máy hút bụi ong ong, anh nhắm mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy từ trước tới nay chưa có được thoải mái.

-

Đồ ăn đơn giản ba món một canh, đây cũng không phải là lần đầu tiên một mình Tiêu Tiêu ăn cơm với Hạ Uyên, cho nên thái độ rất tùy ý, một bên bùng thức ăn trên bàn một bên gọi người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa: “Có thể ăn rồi.”

Nửa ngày không thấy trả lời, cô nhìn lại mới phát hiện không ngờ Hạ Uyên cứ dựa vào ghế mà ngủ thiếp đi.

Tới gần nhìn kỹ, khuôn mặt anh giãn ra, gương mặt anh tuần càng rất giống trẻ em, thật ra anh lớn lên nhìn rất đẹp, nếu không phải tâm tư quá lớn lòng dạ quá sâu, cũng được xem là một người tình tốt. Tiêu Tiêu nhẹ tay giúp anh tháo kính mắt, ai biết vừa mới đưa tay, đã bị anh bắt được chuẩn xác.

Anh chậm chạp mở mắt, con ngươi đen phản chiếu nét mặt nhỏ nhỏ của cô, hai người đối mặt, không khí dần dần có chút mập mờ.

Cô ho khụ một tiếng, trước tiên lui tay về: “Ăn cơm.”

Hạ Uyên cũng yên lặng rũ mắt xuống, chống tay ghế sofa đứng dậy, thân người nhẹ lung lay một chút, mi tâm nhíu lại, chạm tới miệng vết thương.

Tiêu Tiêu nhìn sắc mặt mà đoán ý, thờ dãi, vẫn chủ động giúp anh một tay.

Dọn xong bát đĩa, xới cơm, hai người đối diện nhau không nói gì cuối đầu ăn. Tiêu Tiêu đã sớm đói bụng, cho nên ăn rất nhanh, nhưng nhìn lại người đối diện, có lẽ do miệng vết thương rất đau, mi tâm vẫn nhíu chặt. Hơn nữa nơi xương bả vai tay phải của anh cũng bị thương chút ít, cho nên cần bản là không có cơ hội dùng sức, nhưng một mực dùng tay phải gấp rau.

Do dự vài giây, Tiêu Tiêu vẫn không yên lòng mà hỏi: “Có muốn tìm bác sĩ xem qua không?”

Ôn Văn chắc là quen biết không ít bác sĩ ngoại khoa, tìm cậu ấy giúp đỡ mời về nhà chắc sẽ không có vấn đề gì, nhất định nhà họ Hạ có bác sĩ riêng, nhưng nếu Hạ Uyên đã lựa chọn tới tìm cô, nhất định có chỗ bất tiện, cho nên cũng phải thông minh không nói ra.

Dù sao Hạ Uyên ở nhà họ Hạ dường như cũng không có quyền có thể.

Hạ Uyên lắc đầu, dứt khoát buông đĩa: “Đừng lo, cũng chỉ là chút vết thương ngoài da, chỉ là ——”

Anh yên lặng, có chút khó xử nói: “Có khả năng anh sẽ ở đây làm phiền em một khoảng thời gian, chỗ anh không được an toàn, anh phải tránh chờ những người Việt Nam đi.”

Một lúc sau Tiêu Tiêu cũng không nói gì, thật ra cô có thể thẳng thắn từ chối, chẳng lẽ anh không có bạn bè sao? Nhưng suy nghĩ lại, loại bạn nhậu giữa đường, đại khái cũng chẳng có bao nhiêu tình nghĩa thật. Dù sao quan trọng là vẫn còn sống.....

Nhất thời cô có chút do dự.

Hạ Uyên nhìn cô mím môi do dự, buồn bã cuối mắt: “Nếu thật sự bất tiện cũng không còn liên quan, không cần phải khó xử.”

Người này!

Tiêu Tiêu tức giận liếc anh một cái, nói như vậy rất đáng thương, rõ ràng là anh biết chính xác cô rất dễ mềm lòng. Cô cắn môi, không có trả lời ngay, mà đi qua bùng cái bát đến trước mặt anh: “Không muốn đối tôi chết thì mở miệng.”

Tất cả nơi đầy mắt của Hạ Uyên đều chứa ý cười, giống như đứa bé ở nhà trẻ, ngoan ngoãn mở miệng.

-

Từ việc kia tới nay hai người cũng đã qua mấy tháng, Hạ Uyên vẫn thành thật, có thể nào cũng không chọc giận cô. Cho nên theo thời gian trôi qua, chính là con tức giận lớn hơn cũng trút hết như bình thường, chính là hai người ở một chỗ thì Tiêu Tiêu có chút cẩn thận.

Huống chi anh có tiền án, lúc nào cô cũng phải đề phòng.

Cho nên buổi tối đi ngủ, về mặt Tiêu Tiêu bắt đầu cảnh giác, cầm chăn gối mới hướng ghế sofa mà phóng: “Anh cũng thấy đó, chỉ có một phòng. Tuy rằng anh là bệnh nhân, nhưng anh là đàn ông, cho nên cứ ngủ trên sofa đi.”

Hạ Uyên cũng không có chống cự, gật đầu im lặng nhìn cô, nơi đuôi mắt đều là sự dịu dàng.

Tiêu Tiêu bị anh nhìn như thế thì cả người cảm thấy không được tự nhiên, cảm thấy trong đầu anh lại suy nghĩ tới chuyện không tốt, vì vậy lấy đồ sau lưng ra múa chân múa tay hai cái: “Nếu anh dám đi vào, em sẽ khiến cho anh về sau không sử dụng được cái kia.”

Dáng vẻ cô hung hãn không thể dọa được Hạ Uyên, ngược lại làm cho anh cười càng thêm hớn hờ.

Tiêu Tiêu khó thở, cuối cùng không cam lòng nói: “Tuy rằng bây giờ em giữ anh ở lại, cũng không nói lên được cứ vậy mà cho qua chuyện trong quá khứ. Chờ anh khỏe lại, em sẽ tìm anh tính sổ!”

Lúc này Hạ Uyên mới gật đầu: “Anh sẽ chờ, em nghĩ sẽ làm thế nào đều được.”

Rõ ràng về mặt Hạ Uyên rất nghiêm túc, nhưng Tiêu Tiêu cảm thấy trong lời nói của anh rất không đứng đắn!

Cô cảm thấy bản thân mình sắp bị anh làm cho tức điên rồi.

Cả đêm bình yên vô sự, sáng sớm rồi giường là lúc cửa khóa chặt chẽ, mà ngay cả tấm ván cửa che mặt sau của ghế vẫn như cũ. Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm, ra ngoài liếc mắt thấy anh ngủ rất đáng hoàng, tướng ngủ không tính là quá kém.

Chỉ là dáng người anh cao, tuy rằng gầy nhưng ngủ hơi vắt vả, hơi nhíu mi, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng. Chấn trượt tới trên thảm, trên người tùy tiện chỉ có áo sơ mi trắng đã nhiều nếp nhăn. Tiêu Tiêu sợ anh bị lạnh tới sốt, đi qua đắp chăn cho anh.

Xoay người trong nháy mắt phát hiện sự tình!

Phía dưới của Hạ Uyên đã có phản ứng căng phồng lên.

Tuy rằng biết sáng sớm – tràn đầy đối với đàn ông là chuyện rất bình thường, nhưng Tiêu Tiêu vẫn xấu hổ lập tức đỏ mặt. Chính xác là tư tưởng của cô không trong sáng, chỉ là không đúng lúc, cố tình nghĩ tới độ cứng và nhiệt độ của vật kia.

Liếc nhìn vẻ mặt vô tội của ai còn đang ngủ say, Tiêu Tiêu lỗ mãng ném chăn lên người anh rồi bỏ chạy vào nhà vệ sinh.

Tác giả có lời muốn nói: số chữ thiếu một chút, ngày mai sẽ viết nhiều hơn một chút (‘ 3 ‘)

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 92

Tình huống trước mắt đương nhiên là Hạ Uyên không có cách nào để trở về công ty đi làm, do Tổng giám đốc không có ở đây, Tiêu Tiêu là Phó Tổng nên bận tới mấy tối mất. Nhưng “Đầu số gây nên chuyện” còn cố tình không biết điều, cô vừa tăng ca đến bây giờ, di động liên vang lên.

“Đang bận việc à?”

Tiêu Tiêu nghĩ thầm đây không phải là nói nhảm sao? Nhưng vẫn chịu đựng hỏi lại: “Có việc gì?”

Ở bên kia, giọng nói của Hạ Uyên vô cùng bình thản, thậm chí còn mang theo một chút ý cười ôn hòa: “À, không có chuyện gì quan trọng, chỉ là sợ em quên tủ lạnh trong nhà đã không còn gì.”

Bỗng nhiên lúc này Tiêu Tiêu mới nhớ ra, sau bữa cơm tối hôm qua thì nguyên liệu nấu ăn ở trong tủ lạnh đã hết sạch rồi.

Cô có chút áy náy, nói: “..... Vậy buổi trưa của anh?”

Sẽ không bị đói bụng chứ?

“Không có.”

Nghe được câu trả lời phủ nhận, Tiêu Tiêu vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thì lại nghe người kia hơi hột nói: “Ăn một quả táo.”

“.....”

Tiêu Tiêu chỉ có thể chấp nhận mang công việc cần làm về nhà, trên đường còn tranh thủ đi siêu thị.

Mệt mỏi xách hai túi đồ lớn bỏ vào cốp sau, Tiêu Tiêu lau cái trán đầy mồ hôi, không nhận được bắt đầu suy nghĩ tại sao mình lại phải tiếp tay làm việc xấu chứ?

Quả thực còn phiền toái hơn so với lúc cô ở một mình!

Đến bãi đậu xe ngầm, lúc này Tiêu Tiêu mới ý thức được còn nhiều chuyện phiền phức hơn.

Cô phải bê đóng tài liệu đã mang về kia, còn có hai túi đồ ăn phải chuyển lên lầu, cho dù cô tự xưng là nữ hảo hán, nhưng rõ ràng là lúc này chỉ với hai cái tay thì không làm được chuyện này.

Đang rầu rĩ, cửa thang máy “Đình” một tiếng mở ra. Người đàn ông từ bên trong đi ra mặc một bộ quần áo màu xám ở nhà, là Hạ Uyên.

Trên người Hạ Uyên bị thương, cho nên chỉ có thể giúp một tay cầm đồ nhẹ nhất, hai người vào thang máy, Tiêu Tiêu do dự một lát vẫn là không nhận được hỏi anh: “Làm sao anh lại xuống đây?”

Cô lại không gọi điện thoại, người này xuất hiện cũng có phần quá mức trùng hợp.

Ánh mắt Hạ Uyên hơi lóe lên, vô cùng bình tĩnh trả lời: “Anh nghe nói gần đây trị an không được tốt, sợ quá muộn, một mình em không an toàn.”

Tiêu Tiêu không có tiếp tục nói, thật ra trong lòng cô đã sáng rõ như gương.

Anh là đang lo lắng cho mình bị liên lụy, về nhà qua muộn sẽ gặp nguy hiểm sao?

Lúc nghĩ như vậy, biết rõ anh làm như vậy là vì tinh thần trách nhiệm, nhưng trong lòng không khỏi phát sinh ra một cảm xúc rung động.

-

Khi Tiêu Tiêu về tới nhà đã mệt không muốn nhúc nhích, Hạ Uyên tự mình cầm lấy đồ, một tay cũng vậy để vào trong tủ lạnh.

Tiêu Tiêu bày ra ở ghế sofa, nhìn bóng lưng của anh mất hồn.

Trong nháy mắt như thế, đầu óc của cô lại suy nghĩ, thật ra trong nhà có một người đàn ông hình như cũng rất tốt.

Hạ Uyên quay đầu thấy được ánh mắt mất hồn của cô, đúng lúc này nét mặt không khỏi hiện lên ý cười, đi tới và ngồi xuống bên cạnh cô, ngón tay lướt nhẹ qua những sợi tóc mềm mại của cô: “Rất mệt sao?”

Bình thường thì hai người cũng không phải là chưa từng có hành động cột nhà như vậy, nhưng vào lúc này Tiêu Tiêu cảm thấy vô cùng không quen, không được tự nhiên di chuyển qua bên cạnh, mơ hồ không rõ “Ừm” một tiếng.

Tay Hạ Uyên cứ như vậy không có dấu hiệu báo trước nắm bả vai cô, sức lực vừa phải, mang theo cảm giác không thể kháng cự được.

“Anh giúp em xoa bóp.”

Cổ vừa định né tránh, lại nghe anh không nặng không nhẹ bổ sung thêm một câu: “Em đã giúp anh rất nhiều, anh thấy áy náy, chẳng qua là muốn trả ơn em thôi. Không có ý gì khác.”

Đối phương đã nói như vậy, cô còn khó chịu thì ngược lại có chút kì lạ.

Kỹ xảo xoa bóp của Hạ Uyên rất tốt, rất nhanh Tiêu Tiêu cảm thấy mệt mỏi toàn thân đều dần được loại bỏ, bây giờ suy nghĩ, thì ra anh cũng biết có ơn phải trả đó?

Trong lòng đang đắm chìm trong cảm giác do Hạ Uyên mang lại, đột nhiên bị anh vỗ vai, nhắc nhở dịu dàng: “Được rồi, có thể nấu com, anh đói bụng lắm.”

“.....”

Lúc Tiêu Tiêu cầm lấy nồi com trong lòng vẫn còn chút căm phẫn, thì ra anh xoa bóp cho cô là muốn cô nấu com sớm một chút sao?

Người giống như Hạ Uyên, chắc chắn ngàn lần không thể có sự đánh giá cao đối với anh được.

“Cần giúp một tay không?”

Hạ Uyên lại xuất hiện ở cửa phòng bếp, khẳng định lúc này Tiêu Tiêu sẽ không cho anh một sắc mặt tốt, cũng không quay đầu lại mà nói: “Không cần.”

Phía sau lưng truyền tới tiếng cười nhẹ làm cho người ta tức giận, Tiêu Tiêu tranh thủ quay đầu trừng mắt.

Hạ Uyên không cảm thấy có gì phải xấu hổ, ngược lại không biết từ lúc nào đã bước tới, dán vào vành tai của cô nhẹ giọng nói: “Anh muốn ăn no mới có sức lực cống hiến hết mình cho em đó, nếu thích, lúc nào anh cũng có thể giúp em tiếp tục xoa bóp.”

Tiêu Tiêu bị hơi thở áp áp của anh vây lấy khiến tay rung lên, trên mặt lại nóng ran, căm phẫn quay đầu đối mặt với anh: “Ăn nói lung tung, ai thích anh xoa bóp giúp đâu.”

“Oh.” Bộ dáng Hạ Uyên bỗng nhiên hiểu ra, “Không thích thì không thích đi, đừng tức giận.”

Chính là như vậy, Hạ Uyên luôn rất nhẹ nhàng nói câu đầu tiên làm cho lửa giận của cô bị đè xuống, Tiêu Tiêu hận đưa tay chỉ cửa phòng bếp: “Đi ra ngoài, chỉ làm vướng bận tay chân!”

-

Hạ Uyên rất thành thật đi ra ngoài, bình thường khi cô nấu com thì dù sao anh cũng giúp một tay, đưa từng cái khay gia vị, luôn dính ở bên người cô chờ tới khi cô làm xong bữa com.

Nhưng bây giờ, cái loại sô nổi này đi qua có sự chênh lệch rất rõ ràng.

Tiêu Tiêu kìm nén một hơi tức giận làm xong bữa tối, chờ lúc bụng thức ăn lên bàn mới phát hiện Hạ Uyên lại cầm máy tính và văn kiện, một tay bận rộn.

Cô nghi ngờ nhũn mảy, chờ lúc đi qua mới biết anh đang làm việc giúp cô.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh tháo kính mắt xuống, lúc này mới quay đầu đối diện với tầm mắt của cô: “Sau này ở công ty làm không xong, về nhà anh sẽ giúp em. Một người sống ở đây rất cô đơn, anh cũng không yên tâm.”

Trong lời nói chứa hai chữ “Về nhà” khiến cho cô ngẩn ra, nhìn người đối diện trong chốc lát không biết nên phản ứng thế nào. Nghe giọng nói đó thì buồn bã trong lòng tự nhiên biến mất gần như hoàn toàn, Tiêu Tiêu đan xen các ngón tay, lẩm bầm một câu “Ăn com” rồi bước đi.

Thời gian càng lâu, chính Tiêu Tiêu cũng cảm nhận được tư vị cô và Hạ Uyên ở chung một nơi.

Mặc kệ cô gây khó dễ cho anh như thế nào, anh luôn có biện pháp dưới mọi hình thức làm cho nó biến mất, cuối cùng lúc nào cô cũng làm ra bộ dáng cố tình gây chuyện.

Mỗi ngày trở về nhà đúng giờ, Hạ Uyên vẫn kiên trì đợi cô ở bãi đậu xe, mặc dù chỉ là cùng đi chung thang máy, nhưng hình như cảm giác không giống nhau.

Ngay cả tiểu J cũng rất nhạy bén nhận ra sự thay đổi của cô: “Có phải đang yêu hay không? Gần đây thấy da dẻ tốt hơn nhiều.”

Tiêu Tiêu nghĩ rằng, làn da tốt là do nghỉ ngơi và ăn uống cũng như bình thường thôi.

Từ sau khi Hạ Uyên bước vào, không thể để cho cô ăn uống tùy ý bằng mỳ ẩm liền cho qua bữa được, cũng không thể thức đêm cho tới sáng, bởi vì Hạ Uyên sẽ quấy rầy cô tới mức anh phải ép buộc cô lên giường ngủ.

Sáng sớm Hạ Uyên cũng rất đúng giờ gõ cửa đánh thức cô, không cần hoảng hốt khi ra cửa.....

Nhưng mà nhất định cô sẽ không nói chuyện này cho tiểu J biết, nếu cho em ấy biết bây giờ cô và Hạ Uyên ở cùng nhau, rất nhanh khắp nơi trong công ty sẽ nổi lên nhiều tin đồn.

Tiểu J là người bàn chuyện thế đó, tin tức từ miệng nó cho tới khi đến tai mọi người không biết sẽ thành cái dạng gì, không ngờ chủ nhật còn chủ động tới nhà tìm cô, nhưng tuyệt đối cô không nghĩ tới, người mở cửa lại là Hạ Uyên.

“Tổng tổng tổng, tổng giám!” tiểu J nói lấp, lại buồn cười bước từng bước nhìn xác nhận cánh cửa.

Hạ Uyên ôm cánh tay, đối với biểu hiện hưng phấn của ai kia thì tỏ ra bình tĩnh như thường, cười gật đầu đáp lễ: “Tiêu Tiêu đang tắm, vào đi.”

Mới sáng sớm đã đi tắm, rất mờ ám.

Tiểu J kiểm chế lại cảm xúc nội tâm đang gào thét điên cuồng, bình tĩnh ngồi trên ghế sofa, tầm mắt lướt nhanh quan sát sự thay đổi trong phòng.

Có cốc nước mà tổng giám thường dùng, trên chân anh còn mang dép dành cho nam, mà ngay cả áo choàng tắm cũng có !

Làm sao Hạ Uyên lại xem không hiểu một chút tâm tư đó chứ, cười cười, lúc này mới nói: “Có vẻ như Tiêu Tiêu ngượng ngùng, hi vọng cô có thể giữ bí mật cho chúng tôi.”

Tiểu J hưng phấn gật đầu: “Chắc chắn chắc chắn mà.”

Tiêu Tiêu vừa mới tắm xong bước ra, tóc vẫn còn ướt nhỏ nước xuống, miệng còn liên tục trách: “Lúc anh tắm điều chỉnh nước lạnh như vậy không sợ bị cảm sao, cóng chết em rồi.”

Nói dứt lời, lúc này mới phát hiện vẻ mặt ngạc nhiên của tiểu J.

Chính xác là Tiêu Tiêu lôi kéo tiểu J xuống lầu, vây người ở bên tường hung hăng đe dọa: “Không được suy nghĩ tới càng không cho phép có ý nghĩ phóng túng, chị cảnh cáo em, càng không được tung tin đồn nhảm gây chuyện.”

Tiểu J lấy tay che miệng, nhưng cười tới hai mắt híp lại, vụng về nói: “Yên tâm yên tâm, em hiểu mà.”

Biết cái gì hả, chính cô còn không hiểu nữa!

Tiểu J nhìn vẻ mặt buồn bã của Tiêu Tiêu, nhin không được lại nói tiếp: “Thật ra thì Hạ Uyên là người cũng tốt đó, với chị rất có kiên nhẫn, làm sao mà chị luôn ——”

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn lại, tiểu J vội vàng che miệng lại.

Thật ra Tiêu Tiêu rất rõ bản thân mình, quả thực bây giờ cô không còn chán ghét Hạ Uyên, cần phải nói ra là đã tiếp nhận đối phương, cô không có dũng khí lớn đến vậy.

Cũng không phải để ý tới chuyện lúc trước say rượu, mà là không có niềm tin.

Người giống như Hạ Uyên, cô không có dũng khí cùng bước đi, cùng chung suốt đời.

-

Tiêu Tiêu cũng sẽ không giống với tiểu J ôm hi vọng, em ấy tốt vạn phần, chỉ là miệng không đủ kín.

Đơn vị thực tập sinh mới tới có một chút nịnh nọt với tiểu J, tiểu J liền nghiêm mặt kéo người qua một bên: “Tiêu Tiêu của chúng ta đã có chủ, các người đừng tưởng rằng có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Đừng tưởng rằng Tổng giám đại nhân không có ở đây thì có thể làm càn, người nơi góc nhà bất động có biết không?”

Nói xong rồi còn đòi một cái công đạo với Tiêu Tiêu: “Em lợi hại chứ, thay chị giải vây, cũng không có nói cho người khác biết rốt cuộc bạn trai của chị là ai. Nhanh khen em nhanh trí đi!”

Tiêu Tiêu không nói gì chỉ liếc nhìn tiểu J một cái, thật muốn vì chỉ số thông minh của nó mà mặc niệm.

Sau đó ở trong công ty có tin đồn ra, Tiêu Tiêu là bạn gái của Tổng giám đại nhân! Từ miệng nhỏ của tiểu J nói ra, đã tám – chín không thua mười rồi.

Mọi người sau lưng đều bàn tán sôi nổi, cũng chính là lúc này Tiêu Tiêu mới bắt đầu nhìn thẳng vào mối quan hệ của cô và Hạ Uyên.

Lúc này Hạ Uyên ở lại chỗ Tiêu Tiêu đã hơn một tháng, kì thực miệng vết thương của anh đã tốt lên rất nhiều, nhưng anh cũng không có chủ động nói tới chuyện sẽ rời đi.

Hình như Hạ Uyên còn có việc khác, công ty đã ít quay về, nhưng lại không có xem xong văn kiện cùng tài liệu.

Tiêu Tiêu về nhà nhìn Tổng quát rồi tới những tài liệu xa lạ để trên bàn, tất nhiên là cô không có xem kỹ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết được đây không phải ở công ty.

Thật ra cô đã sớm nhận thấy Hạ Uyên giữ chức Tổng giám sẽ không được lâu, lúc trước Lisa cũng đã nói như vậy.

Suy nghĩ tới ngày đó, bỗng nhiên cô cảm thấy có lẽ cho tới bây giờ bản thân cũng không có hiểu rõ Hạ Uyên, đồng thời có một cảm giác xa cách con người này.

Thật ra thì chuyện nhà họ Hạ cô cũng biết một ít, hơn nữa cũng có quan hệ với Ôn Văn, ít nhiều cô cũng biết chuyện Hạ Uyên cùng Hạ Trầm hòa thuận

thật ra chỉ là giả tạo, bên trong tranh đấu có bao nhiêu tàn nhẫn thì các cô không thể nghĩ ra được.

Cho nên dù là vì Ôn Văn, cô cũng không nghĩ tới sẽ có chuyện gì với Hạ Uyên.

Khi làm com chiều, rốt cuộc Tiêu Tiêu cũng có quyết định, sẽ nhắc nhở Hạ Uyên rời đi.

Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, mơ hồ thấy hạ Uyên đang gọi điện thoại, bưng thức ăn lên bàn, phát anh lại còn đang nói chuyện. Ban công đóng cửa, cô không nghe rõ đối phương đang nói cái gì, đi qua kêu anh thì nghe giọng điệu có chút không đúng, so với bình thường thì vô cùng thân thiết.

Có chút dịu dàng quá đáng.

Giống như, như lúc nói chuyện với người tình lời nói vô cùng nhẹ nhàng.

Tiêu Tiêu nghĩ tới đây, trái tim không theo quy luật đập mạnh. Hạ Uyên cũng đang nghiêng người nên nhìn thấy cô, nét mặt không có thay đổi bao nhiêu, rất bình tĩnh nói với bên kia: “Tôi còn có việc, cúp máy trước.”

Lặng lẽ ăn com, xong rồi Tiêu Tiêu vẫn ở mãi trong phòng ngủ không có đi ra, ngay cả phải nói tới chuyện rời đi cũng đã quên.

Cô nhìn máy tính, nhưng một chút tâm tình để làm việc cũng không có.

Hạ Uyên nói chuyện điện thoại với ai? Là bạn gái sao?

Nhưng mà nếu anh có bạn gái, chẳng lẽ lúc anh bị thương không phải là nên tìm cô ấy đầu tiên sao? Chạy tới chỗ cô làm cái gì?

Có lẽ là do nơi của cô ấy khó khăn? Có lẽ cô ấy cũng bị người theo dõi.

Tác giả nói vài lời: chương sau lại viết thêm về mẹ Tiêu.

Ps: 《 nghịch lữ 》 đã sắp có hình ảnh, có tên xuất bản là 《 sự dịu dàng của em như nắng ấm 》，sau đó trang bìa rất đẹp, chính ta cũng rất thích, văn án có ở trên, bề ngoài như có nanh vuốt không nhìn tới ~(^_^)~ ngày rằm liền đưa ra thị trường, tăng thêm được ngoại truyện của Tri Hạ và Mạnh Mạnh, mặt khác cũng có bộ phận sửa đổi hài hòa nội dung mới. các chị em có hứng thú có thể quan tâm tới ta một chút, tới lúc đó tuyên truyền hoặc là có các hoạt động khác.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 93

Ngày hôm sau, không biết vì cái gì mà Tiêu Tiêu có chút giống như là không cẩn thận xem tới động tĩnh của Hạ Uyên, gần như là vô ý thức, mỗi khi nghe được chuông điện thoại của anh reo lên đều không nhận được vênh tai nghe lên.

Bình thường Hạ Uyên cũng không có cố ý tránh né cô, mặc dù nội dung chủ đề nói tới chuyện nhạy cảm của Hạ thị, nhưng mà anh không có hết sức né tránh. Cái này càng làm cho Tiêu Tiêu mơ hồ, ngày đó anh ở ban công nói chuyện điện thoại, giống như là có ý gạt cô.

“Làm sao vậy?” Mấy lần sau, hình như Hạ Uyên cũng phát hiện ra vấn đề, cúp điện thoại xong cứ suy nghĩ nhìn cô chăm chú.

Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, ánh mắt lướt nhanh trở về màn hình TV: “Không có việc gì.”

Khoé miệng Hạ Uyên giật giật, không nói nữa, chính là tùy ý ném điện thoại lên bàn trà, sau đó nhẹ giọng hỏi cô: “Tối ngày mai có rảnh không?”

Tiêu Tiêu nhú mày nhìn anh một cái, không trả lời cũng không nói tiếp.

Hạ Uyên biết cô đang suy nghĩ cái gì, cũng không có vạch trần đáp án, đưa tay gõ nhẹ vào ót cô: “Ngày mai nhớ về nhà sớm một chút.”

Bộ dáng thần sắc của Tiêu Tiêu đã thấy nhưng không thể trách được, mím môi không nói lời nào, chỉ chăm chú xem tivi. Qua vài phút, có thể Hạ Uyên cảm thấy xem TV không có ý nghĩa, mắt nhìn thời gian nói: “Anh đi tắm.”

Anh nói xong câu thì bước vào nhà tắm, tầm mắt Tiêu Tiêu chăm chú một chút, từ từ, ánh mắt rơi vào chiếc điện thoại màu đen đang nằm trên bàn trà.

Lén nhìn điện thoại của người khác là việc thiếu lịch sự, Tiêu Tiêu biết rõ là như vậy, trong lòng lại tự nói với mình, bắt quá là xem một chút rốt cuộc anh có âm thầm làm chuyện kỳ lạ hay không. Nếu chính là để cho cô làm tắm bình phong hoặc là bảo mẫu miễn phí để sử dụng, nhất định cô sẽ không đơn giản mà tha thứ cho anh, hơn nữa ai biết được tâm tư của anh có ngấm ngấm tính kế những chuyện đáng sợ hay không?

Tìm đủ mọi lý do để thuyết phục mình, Tiêu Tiêu giữ bình tĩnh cầm lấy cái điện thoại màu đen, dù sao cũng chỉ là nhìn một cái, cô cũng sẽ không nói cho người khác biết.

Nhìn chung Hạ Uyên cũng không có bố trí phòng vệ, ngay cả di động cũng không cài mật khẩu, nhẹ nhàng trượt lên là mở ra được.

Nhìn xem, thế này làm sao được xem là xâm phạm quyền riêng tư của người khác chứ? Nếu có việc riêng thì nhất định anh sẽ cài bảo mật không phải sao? Tiêu Tiêu mặt không đỏ tâm không nhảy, đợi di động tới trang chính thì lập tức trượt tròn mắt.

Người phụ nữ trong hình nền điện thoại rất quen mắt, nhìn kỹ, không phải là cô sao?

Đó là hình ảnh cô đang ngủ, tướng ngủ xem không được tốt lắm, tư thế ngủ cũng rất không hợp lý, cũng may là mùa đông, áo ngủ chắc chắn cũng xem như đúng mực, miễn cưỡng không để lộ ra bộ phận kia.

Nhưng mà anh bước vào phòng ngủ của cô lúc nào? !

Máu huyết Tiêu Tiêu dâng lên, hoàn toàn đã quên chuyện mình lên lấy điện thoại để làm gì, trực tiếp bấm vào album ảnh. Ảnh chụp không tính là quá nhiều, có khoảng mấy chục tấm, đơn giản vừa nhìn thấy đã biết tất cả đều là cô, một mái tóc đen, đầu rối bởi chôn ở bên trong đầu gối trắng nõn.

Hơn nữa có tấm, Tiêu Tiêu nghĩ mình cũng không nhìn được, khi ngủ lại chảy nước miếng mà chuyện này ngay cả cô cũng không biết được.

-

Tiêu Tiêu tức giận, đang suy nghĩ không biết làm sao xóa hết toàn bộ đây, bỗng nhiên có một mùi hương sữa tắm quen thuộc tràn ngập xoang mũi, tiếp theo là một cánh tay ướt sũng quần lên, tất cả ôm cô vào trong ngực.

“Mấy tính còn rất nhiều, có muốn xem không?” Giọng nam trầm thấp vang lên bên tai cô, ngựa ngựa truyền tới một luồng nhiệt.

Tiêu Tiêu run một chút, cảm phần trùng mắt với anh: “Anh đúng là tên biến thái điên cuồng.”

Nơi đáy mắt Hạ Uyên tất cả đều là ý cười, nét mặt anh tuần trăm tình dịu dàng, chớp mũi cọ xát vào cô: “Tiêu Tiêu, đừng trốn tránh nữa, em đã động lòng, ngay cả anh cũng đã nhìn ra.”

Tiêu Tiêu ngưng ngưng một hồi, đáy lòng có chút tức giận, vẫn cứ giãy giụa nhưng không được, mặt càng hồng: “Ít tự kỉ đi, con mắt nào của anh nhìn thấy em thích anh.”

Hạ Uyên cẩn thận ôm eo cô, thuận thế đặt lưng cô vào ghế sofa, cũng nghe thấy được hô hấp của cô, lúc này mới chậm chậm nói: “Thứ nhất, không nhất định nhìn ánh mắt là thật. Nhưng nơi này cảm nhận được, tuyệt đối không phải giả.”

Anh nắm lấy tay mềm mại nhỏ bé của cô đặt vào trái tim anh, thân hình đàn ông cường tráng chỉ mặc áo tắm, trực tiếp cầm tay cô đặt vào người của anh, lại là nơi lồng ngực trống không. Phía trên còn lưu lại vài giọt nước, nhưng lại rất nóng, giống như là muốn bốc cháy luôn vậy.

Hai má Tiêu Tiêu càng hồng hơn, bị tay anh siết chặt khiến cho cổ tay không thể rút ra được, mà ngay cả chớp mũi cũng đều nồng đậm hơi thở nam tính, rất nhanh cả người cũng cảm thấy thiếu không khí tới chết mất.

“Bệnh thần kinh, anh mau buông tay ra.” Bình thường miệng cô rất lợi hại, nhưng vừa tới lúc này liền bại trận.

Hạ Uyên cũng không muốn nhìn cô chật vật, chậm rãi cúi đầu, đôi môi thoải mái rơi vào môi mềm mại hô hấp có chút rối loạn của cô, chậm chậm, tình tứ mút lấy.

Đầu óc Tiêu Tiêu hoàn toàn mơ màng, cô biết rõ ràng tên lưu manh này đang hôn cô, nhưng toàn thân giống như bị đóng đinh tại chỗ không thể sử dụng một chút sức lực nào.

Đôi mắt đen nhánh của Hạ Uyên chăm chú nhìn vào một chút sự thay đổi của cô, thấy cô sững sờ, nhanh chóng đánh thẳng một mạch, đơn giản là càng hôn sâu hơn.

Hình ảnh thấm ướt bốn phía môi thịt mềm mại cọ xát lẫn nhau, đầu lưỡi của cô bị anh giữ chặt chẽ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng lui ra ngâm lấy, lại cùng cô tiến vào trong miệng anh. Cho tới bây giờ Tiêu Tiêu cũng không biết tiếp nhận nụ hôn có thể như vậy, chỉ là một cái chớp mắt ngẩn ngừ, cô bị hút hết tất cả khí lực, toàn thân càng thêm mềm nhũn, hoàn toàn mềm yếu ở dưới người anh.

Khi phục hồi lại tinh thần, anh cũng chậm rãi lui ra, còn lưu luyến cắn môi dưới của cô, khàn giọng dụ dỗ: “Nếu như theo lời của em, không đủ yêu thích anh cũng được, chỉ cần không có một chút điểm ghét, thử tiếp nhận anh được không?”

Giọng điệu này làm sao giống của Hạ Uyên nói ra? Cho tới bây giờ Tiêu Tiêu cũng không biết được Hạ Uyên là người đàn ông dễ dàng thỏa mãn đến vậy.

Thấy cô trước sau không nói một lời, Hạ Uyên cười khổ, lòng bàn tay vuốt ve khuôn mặt nóng ấm nhỏ nhắn của cô một chút: “Đừng cho anh là người dao thương bất nhập, em không để ý tới, chính là lưỡi dao sắc bén đâm anh bị thương tốt nhất đó.”

Tieu Tieu thở gấp, suy nghĩ giống như vừa mới chậm chậm hiện lên rõ ràng, tay cô để trước ngực anh đẩy ra một ít.

Vốn là ánh mắt của Hạ Uyên sáng lên mà nhìn cô yên lặng thì mắt càng mờ nhạt, sau đó đêm nay kết thúc như thế nào Tieu Tieu cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ là đêm đó cô trần trọc, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác thức trắng đêm.

-

Hôm sau lúc Tieu Tieu rời giường thì phát hiện Hạ Uyên không có ở trong nhà, tình huống lần này vẫn là lần đầu tiên, cô không biết có phải anh đã rời đi hay không, hoặc là tối hôm qua cô từ chối..... làm anh tổn thương?

Tieu Tieu nhìn chân và gối xếp chỉnh tề ngay ngắn trên ghế sofa, một lát sau về mặt trở lại bình thường vào nhà vệ sinh.

Cả một ngày cứ như thế không thể tập trung tinh thần được, một hồi nhìn điện thoại, một hồi không biết suy nghĩ chạy tới đâu. Tieu Tieu bình thường nhanh nhẹn mà bây giờ một vòng lòng quần, không khống chế được bắt đầu suy đoán, có phải bây giờ anh đã quay trở về nhà rồi không?

Hay là ra ngoài cùng người hẹn hò gặp mặt.....

Cô tin tưởng bản thân mình ngày đó nghe được những lời nói nhẹ nhàng ở ban công không phải là ảo giác, con người Hạ Uyên, cho cô cảm giác rất không có thực, nhưng vậy là sao cô dám bước từng bước dễ dàng?

Tối về nhà, nằm trong dự đoán không có nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc ở bãi đậu xe, thói quen mỗi ngày anh đều chờ cô ở đây, lần đầu tiên không thấy được bóng người đầy lòng chợt sinh ra vài phần mất mát đã lâu không có biết tới.

Tieu Tieu nhìn không được oán thán, thật ra có liên quan gì đâu? Trước kia cô vẫn luôn có một mình đó thôi.

Có chút bức mình lên lâu, sau khi mở cửa phát hiện trong phòng vẫn giống như trước tối đen như mực không thấy được bóng dáng của ai. Cái cảm giác đen tối phá vào mặt, cũng không giống với cảm giác quen thuộc từ trước, ngược lại cảm giác có chút trống vắng ngoài ý muốn.

Cũng chỉ là có người ở nhờ nhà cô một khoảng thời gian thôi, làm sao có thể phát sinh sức ảnh hưởng lớn đến vậy tới cô? Tieu Tieu thở dài, trở tay đóng cửa đồng thời tiện thể mở đèn.

Nhưng ông trời lại cố ý đùa giỡn với cô, thử vài lần cũng không mở được đèn, cầu chì lại hỏng rồi sao?

Đang định tìm điện thoại trong túi, phía trước đột nhiên “Cạch” một tiếng nhỏ, tiếp theo là ánh sáng nho nhỏ của ngọn nến mờ nhạt.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Ban ngày anh khiến cô mất hồn mất vía mà bây giờ không có báo trước cứ xuất hiện như vậy, anh đứng nơi phát ra ánh sáng, ngũ quan mơ hồ không nhìn rõ, nhưng vẫn như trước khí thế bức người.

Người cô đơn luôn dễ dàng thấy cảm động. Tieu Tieu thừa nhận lúc này trong lòng cô rất áp áp, thậm chí bị chấn động sâu sắc.

Hôm nay là lần sinh nhật thứ hai mươi tám của cô, ngay cả chính cô cũng không nhớ rõ, một người đợi ở bên ngoài chờ lâu lắm, phải nhớ rất nhiều chuyện. Nhớ sinh nhật của mẹ và cha dượng, sinh nhật của hai đứa em gái, cũng nhớ rõ sinh nhật của Lisa và mấy vị cấp trên, thậm chí ngay cả sinh nhật của những khách hàng quan trọng đều nhớ rõ.

Cô đơn, không nhớ rõ của mình.

Lúc Hạ Uyên để cô thối nền ước nguyện, Tieu Tieu suy nghĩ, nhưng tạm thời không suy nghĩ được chuyện quan trọng mong muốn, cuối cùng không có gì cười cười: “Nghĩ muốn cái gì cũng phải tự mình cố gắng, em không tin vào những thứ này.”

Cô nói xong thối tất hết nền, căn phòng rơi vào bóng đêm, Tieu Tieu vừa định đứng dậy mở đèn, đột nhiên bị người kéo lại, thuận lợi ngã vào trong lòng ngực cứng rắn.

“Chỉ cần em muốn, anh sẽ giúp em thực hiện.” Anh cuối đầu nói ở bên tai cô, lòng ngực cũng theo đó mà chấn động.

Tieu Tieu im lặng lắng nghe, thích ứng với xung quanh tối đen, có thể nhìn thấy mơ hồ hình dáng của anh.

Cô không nhìn đến ánh mắt của anh, không nhìn tới tâm của anh, bỗng nhiên thay đổi một cách thần nhiên đứng lên: “Em muốn có một người tận tâm thật lòng với em, không dối gạt em, một đời trong sạch, anh có thể làm được không?”

Giống như trong dự đoán, người đối diện im lặng.

Tieu Tieu sớm đã đoán trước được sẽ như thế, cô chậm chậm rời khỏi lòng ngực của anh, vừa mới thoát khỏi nhiệt độ cơ thể anh, lại bị hơi thở anh bao phủ, lần này trực tiếp bị anh đẩy ngã trên mặt thảm.

Anh che phủ cô hoàn toàn, âm thanh không dễ dàng phát hiện được mang theo chút chua xót: “Anh yêu em.”

“.....”

“Suốt cuộc đời này chỉ yêu một người là em, như vậy còn chưa đủ sao?”

“.....”

-

Bóng tối luôn có thể che dấu tất cả, cũng có thể buông ra rất nhiều thứ.

Tiêu Tiêu mơ hồ cũng không biết được thế nào mình lại cùng Hạ Uyên tiến triển tới mức này, bên tai chỉ còn lại tiếng thở dốc mạnh mẽ của anh, bị anh xuyên qua từng chút một.

Lần này không có cảm giác giầy vò như lần trước, không có đau đớn, thay vào đó là cảm giác tê dại, giống như bị dòng điện chạy qua từ từ, càng lúc càng nóng, cảm thấy càng ngứa càng khó nhịn.

Bởi vì trước tiên anh làm công tác chặn bị, thậm chí kiên nhẫn dùng miệng giúp cô ẩm ướt, lúc này Tiêu Tiêu cảm thấy mắc cỡ chết đi được, nắm chặt tấm thảm dưới người.

Tiếp theo cô khó chịu muốn khóc, tiếp tục gián đoạn bị anh lừa, từ từ lấp đầy nơi trống rỗng của cô.

“Bảo bối thật là hư đó?” Anh xoa tấm lưng ướt đầm mồ hôi của cô, chậm chậm miết, nhẹ nhàng liếm đôi môi khô của cô: “Anh sẽ cho em ăn no.”

Tiêu Tiêu bị anh chơi đùa tới mức không ngóc đầu dậy nổi, người này, quả thực rất vô liêm sỉ.

Quan hệ của hai người của hai người cứ thay đổi như vậy không giải thích được, vậy xem ra hai người nên qua lại phải không? Chính Tiêu Tiêu cũng không hiểu rõ, cô thừa nhận mình đã động lòng với Hạ Uyên, tại anh mạnh mẽ xâm nhập vào cuộc sống sau này của cô, được anh cẩn thận tỉ mỉ từng chút hòa tan.

Đêm đó Hạ Uyên nói tất cả cuộc đời này chỉ yêu mình cô, bản thân Tiêu Tiêu không dám tin, nhưng lại cẩn thận suy nghĩ, ai có thể làm tin tưởng được một trăm phần trăm đâu?

Đêm đó Hạ Uyên còn nói với cô một câu, hình như là mang theo ý van xin: “Nếu động lòng, thuận theo tâm ý của mình không tốt sao? Thử chấp nhận anh, bất cứ lúc nào em cũng có thể dừng lại, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em”

Lời này làm cho lòng cô rung động, khi đó không thấy rõ nét mặt của anh, cô ngây thơ tin tưởng.

-

Hai người không quen cứ bắt đầu qua lại như vậy, trước kia Tiêu Tiêu đã qua một lần tình cảm, nhưng lần này cảm thấy có chỗ nào không thoải mái. Có lẽ do nhiều năm sống đơn độc, quên mất bản thân cũng cần phải quen bạn trai mới.

Hôm sau hai người hẹn gặp ở dưới lầu công ty, Tiêu Tiêu quên mất, sau khi tan ca cứ theo quán tính cầm chìa khóa xe đi tới bãi đỗ xe ngầm.

Hạ Uyên đợi hồi lâu vẫn không thấy người, giữ bình tĩnh gọi điện thoại, lúc này Tiêu Tiêu mới nhớ ra, liên tục nói xin lỗi.

Hạ Uyên không nói gì, chỉ nói cho cô địa chỉ, cuối cùng còn dặn dò cô lái xe chậm một chút, không nên lo lắng.

Được anh quan tâm như vậy, hiếm khi Tiêu Tiêu lại cảm thấy có chút áy náy.

Chạy tới nơi Hạ Uyên nói, cô chưa nói được gì thì bị mấy người phụ nữ đẩy vào phòng thử đồ, Tiêu Tiêu nhìn người đưa bộ lễ phục, vẻ mặt nghi ngờ.

Chờ khi thay đổi quần áo xong mới gặp Hạ Uyên cũng thay đổi một bộ âu phục, thường thấy anh mặc mấy loại ở nhà, suýt nữa thì đã quên anh ăn mặc đoan trang có bao nhiêu đẹp mắt.

Tiêu Tiêu đi qua đi lại, giúp anh sửa lại caravat, lúc này mới soi mới bằng đôi mi thanh tú: “Hôm nay có cuộc hẹn quan trọng sao?”

Hạ Uyên đưa tay ôm lấy eo của cô, chậm rãi xoay người đối diện với gương, từ chiếc hộp trang sức lấy ra một vòng cổ đeo vào cho cô, lúc này mới cười khẽ rồi nói: “Rất quan trọng, nhưng không phải cuộc hẹn, mà là tiệc rượu tại nhà.”

Trước kia Tiêu Tiêu nghe được rất nhiều tin đồn về Hạ gia, gia tộc Thanh Châu lớn nhất từ xưa, cô cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày chính mình trở thành một thành viên trong đó.

Cùng Hạ Uyên đi vào thấy được rất nhiều người thì cô cũng sợ, trước nay không có căng thẳng vậy.

Đương nhiên là Hạ Uyên biết tâm tư của cô, từ đầu đến cuối luôn nắm chặt tay cô không buông: “Yên tâm ở bên cạnh anh, không cần để ý tới những người khác.”

Nói thì nói như vậy, nhưng khi Tiêu Tiêu và Hạ Uyên tiến vào sân sau, rất nhanh liền phát hiện có nhiều ánh mắt nhắm vào cô, không khỏi có thái độ căm thù.

Theo tầm mắt nhìn qua, đó là một cô gái vô cùng xa hoa, cô trang điểm lộng lẫy đứng giữa những cô gái xinh đẹp, lại có một thái độ kiêu ngạo không nói thành lời.

Chú ý tới tầm mắt của Tiêu Tiêu, Hạ Uyên siết chặt eo cô hơn, quan tâm hỏi: “Có mệt không? Có muốn tìm chỗ nghỉ một chút.”

Tiêu Tiêu vừa định trả lời anh, mắt thấy người kia chậm rãi đi tới.

Cô dựa vào càng gần, đáy mắt chứa cảm xúc càng sáng, gương mặt xinh đẹp tràn ngập ý khiêu khích.

Tiêu Tiêu không tự chủ đứng thẳng, khóe mắt nheo lại tinh tế đánh giá đối phương, chỉ thấy cô đứng trước mặt hai người, lộ ra thần sắc khó đoán mỉm cười: “Vị này chính là bạn gái trong lời mọi người nói của nhị gia Hạ Uyên, Tiêu tiêu thư?”

Tiêu Tiêu thần nhiên gật đầu: “Xin chào, Tiêu Tiêu.”

Cô gái kia vừa cười thì bên má xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ, xem qua tuổi cũng không lớn, cô lặng lẽ nói: “Xin chào, tôi là Mạnh Vân Khiết.”

Mạnh Vân Khiết?

Đối với tên này thì Tiêu Tiêu nghe như sấm bên tai, trước kia ông Hạ khẳng khái xem tuổi còn muốn cưới cô ấy vào cửa.

Mạnh Vân Khiết nói xong, giống như là vô ý liếc Hạ Uyên bên cạnh trước sau im lặng không nói chuyện, ý cười bên khóe miệng càng sâu: “Tôi đối với Tiêu tiêu thư, thực là đã sớm nghe qua, cuối cùng thì hôm nay đã được gặp mặt.”

Tác giả nói vài lời: bởi vì ngoại truyện lần này của Nhị ca vượt quá dự tính của ta, cho nên ngoại truyện về Bái Bái và Phùng Tước ta chuẩn bị viết miễn phí tập hợp ở bên trong, đến lúc đó cho mọi người xem miễn phí, bên kia còn thiếu một cái bản in ở đâu ta đều nhớ kỹ, bên này viết xong rồi sẽ viết tiếp bên kia.

Bởi vì 20 phải giao bản thảo《chuyện hôn sự》, bản thảo thay đổi rất lớn cũng tốn không ít thời gian, ngoài ra còn phải chuẩn bị bài mới, tóm lại ta sẽ tận lực sắp xếp thời gian cập nhật, cảm ơn các muội vẫn theo dõi, cảm ơn T T

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 94

Từ trước đến nay giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn chuẩn tới mức dọa người, cho nên rõ ràng Tiêu Tiêu ngửi được mùi giấm chua, hoặc nói rõ ràng là cảm giác được ý tứ trong lời nói của Mạnh Vân Khiết.

Tiêu Tiêu đứng ở đó, chính là mỉm cười đúng mực, thờ ơ lạnh nhạt để xem kế tiếp rốt cuộc cô ấy muốn làm gì.

Đáng tiếc là Hạ Uyên chưa cho cô ấy cơ hội, cánh tay rắn chắc của anh vững vàng ôm lấy cô, giống như là không nhìn thấy Mạnh Vân Khiết, hơi nghiêng đầu ở bên tai Tiêu Tiêu nói nhỏ: “Đi ăn chút gì nào.”

Tiêu Tiêu cũng không kịp nói thêm lời nào với Mạnh Vân Khiết thì đã bị Hạ Uyên mạnh mẽ kéo đi, hành động như vậy ngược lại làm trong lòng cô sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt. Giống như anh nóng lòng muốn che dấu điều gì đó.

Trong đầu cô lóe sáng như nghĩ tới điều gì, nhưng lại không dám xác định, hoặc nói là không dám nghĩ tới, chỉ yên lặng không nói bị Hạ Uyên đưa qua khu nghỉ ngơi bên cạnh, nơi đó bày đầy trà bánh tinh xảo, yên tĩnh một góc, sau lưng chính là một ban công nhỏ trồng đầy hoa cỏ.

“Trước tiên tùy ý ăn một chút, đợi còn có dịp.”

Hạ Uyên đưa cho cô và khối điểm tâm, đều là những món cô thích ăn, Tiêu Tiêu nhận lấy khay đề lên bàn, im lặng không nói.

Hạ Uyên ngồi xuống bên cạnh cô, lòng bàn tay dày rộng vuốt ve ngọn tóc cô, giống như đang dỗ một sủng vật giận dỗi: “Đang suy nghĩ chuyện gì, nói cho anh biết đi?”

Trong lúc này Hạ Uyên lại hỏi như vậy, rõ ràng là trong lòng anh sớm đã chuẩn bị tốt câu trả lời.

Tiêu Tiêu ngẩn đầu liếc anh một cái: “Vậy anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

Đáy mắt Hạ Uyên có vài phần ý cười, một tay nắm bả vai cô, tay kia nắm lấy chiếc cằm của cô xoay người lại, trực tiếp đặt nụ hôn xuống môi cô.

“..... Rất nhiều người.” Tiêu Tiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt không tự chủ đỏ lên.

Bộ dáng của Hạ Uyên không sao cả, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Anh chỉ quan tâm người ở trước mắt, người khác để ý như thế nào thì anh không thèm để ý.”

Lời này vừa nghe qua thì có hàm ý, là ám chỉ Mạnh Vân Khiết và anh không có quan hệ sao?

Tiêu Tiêu nhìn kỹ anh, Hạ Uyên cũng không có trốn tránh, đầu ngón tay nhẹ nhàng vịn vào vành tai nhỏ nhỏ mềm mại của cô: “Anh và cô ấy trước kia là bạn học, cũng nguyện ý nói tới em với cô ấy, còn ghen?”

Nói như vậy hình như cũng hợp tình hợp lý, nhưng ánh mắt của Mạnh Vân Khiết như vậy.....trong lòng Tiêu Tiêu vẫn như trước là một bụng nghi ngờ, nhưng trước mắt dường như không phải là thời điểm tốt để truy hỏi.

Tiêu Tiêu thờ dài, Tiêu Tiêu cảm khối điểm tâm cắn một miếng nhỏ, phần dư hơn phân nửa còn lại cũng bị Hạ Uyên mở miệng nhanh chóng nuốt xuống.

-

Sau đó Mạnh Vân Khiết không có tới nữa, Hạ Uyên vẫn cùng với Tiêu Tiêu đi xã giao nói chuyện phím, phần lớn là những chủ đề cô không có hứng thú, nhưng mà nhìn ra được ở trước mặt nhà họ Hạ thì dáng vẻ của Hạ Uyên, quần áo chỉnh tề, từ đầu tới cuối vẫn ôn hòa mỉm cười.

Tiêu Tiêu cũng bắt đầu mê muội, đây là người ở cùng một chỗ với cô có bụng dạ khó lường trong đầu luôn tính kế đây sao?

Tất cả những người tham gia yến tiệc này đều là những người có địa vị quen biết với Hạ gia, Tiêu Tiêu tìm nửa ngày trong đám người này cũng không nhìn thấy Ôn Văn, không biết là Hạ Trầm có dẫn cậu ấy theo cùng không? Trong lòng vừa mong đợi lại có chút không yên, nếu là Ôn Văn, mình làm sao nói chuyện Hạ Uyên cho Ôn Văn biết đây.

Lúc trước nghe lén Hạ Uyên nói chuyện điện thoại mới biết được, mấy ngày hôm trước Hạ Uyên không may gặp chuyện chính là do Hạ Trầm ở sau lưng giật dây, cô không hiểu nhà giàu có ân oán thù đoạn gì, nhưng cũng biết là Hạ Trầm không đơn giản. Chuyện này không đáng yêu chút nào, biết rõ không thể, biết rõ không thích hợp, vẫn không khống chế được mà chui đầu vào.

Cô và Ôn Văn đều giống nhau, làm sao trong lòng lại không biết Hạ Uyên và Hạ Trầm không phải là lựa chọn tốt nhất.....

Tiêu Tiêu càng nghĩ trong lòng càng nặng nề, nhưng có chuyện lại gần như chắc chắn, mặc kệ Hạ Uyên và Hạ Trầm có quan hệ như thế nào, tình cảm của cô và Ôn Văn vẫn không thay đổi.

Hạ Uyên cũng phát hiện Tiêu Tiêu đang mất hồn, sau khi vào phòng khách gần như là không thấy được cô nở nụ cười thật tâm, miệng anh nhâm nhi ly rượu đỏ trong tay, dời tầm mắt một chút.

Phía cửa rất nhanh truyền tới một trận âm thanh không nhỏ, bị một đám người bao quanh đi tới chính là Hạ Trầm người nắm quyền ở Hạ gia. Quả nhiên anh nắm tay Ôn Văn cùng nhau đi tới, thoát nhìn về mặt có chút cứng nhắc không được tự nhiên, cô và Tiêu Tiêu rất giống nhau, đều có chút kháng cự với trường hợp này.

So với Hạ Uyên, quả nhiên khi Hạ Trầm xuất hiện có sức ảnh hưởng rất lớn.

Không biết là anh cùng với người nắm quyền có liên quan với nhau không, tất cả mọi người hận không thể cùng Hạ Trầm nói chuyện vài câu, mà ngay cả Ôn Văn cùng đi với anh cũng có sự đối xử không giống ngày thường.

Tiêu Tiêu xem thế là đủ rồi và đồng thời, vô thức nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Sắc mặt Hạ Uyên vẫn như trước rất bình thường, đôi mắt đen dường như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm hai người kia cách đó không xa, để ý tới ánh mắt của Tiêu Tiêu ngay cạnh mình, lúc này mới cúi đầu nhẹ nhàng: “Làm sao thế?”

Cô lắc đầu, do dự cầm ngón tay anh.

Hạ Uyên ngẩng ra, lập tức sắc mặt có chút phức tạp đứng dậy, một lúc lâu mới thấp giọng cười: “Lại suy nghĩ lung tung cái gì.”

Tiêu Tiêu không biết mình có suy nghĩ lung tung hay không, đơn giản lúc này chỉ muốn nắm tay anh thôi.

-

Ôn Văn phát hiện ra Tiêu Tiêu khi bản thân bị Hạ Trầm đưa đi xã giao một vòng, nhìn thấy Tiêu Tiêu vừa mừng vừa sợ, nhìn thấy Hạ Uyên ở bên cạnh, ngay lập tức nét mặt biến thành đề phòng và nghi ngờ.

Quan hệ của Tiêu Tiêu và Hạ Uyên vừa mới xác định không bao lâu, còn chưa nói qua cho Ôn Văn biết, chẳng trách về mặt cậu ấy đầy kinh ngạc.

Chờ lúc Ôn Văn đi tới, vô ý thức ngăn cản ở phía trước Tiêu Tiêu, có lẽ nghĩ tới chuyện ngày hôm nay nếu Hạ Uyên dọa cô, cho nên giọng nói không

được tốt lắm: “Có thể cho mượn bạn gái một lát không?”

Trước mặt người khác Hạ Uyên vẫn khiêm tốn hòa nhã, cho dù bây giờ đáy mắt anh có lộ ra bao nhiêu sự tức giận với Ôn Văn, nhưng lại không có để lộ ra bên ngoài chút nào, còn hơi cười: “Dĩ nhiên là có thể.”

Tiêu Tiêu nhìn Ôn Văn bảo vệ mình như thế, đáy lòng có chút cảm động, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười: “Vừa rồi tớ còn suy nghĩ, có lẽ tối nay cậu sẽ không tới.”

Cô vô thức nở nụ cười như vậy làm cho Hạ Uyên có chút hoảng hốt, thì ra ở trong lòng cô, còn có một người quan trọng đến vậy.

Ánh mắt Hạ Uyên quan sát Ôn Văn có chút sâu xa, nếu cùng Hạ Trầm tranh đấu bên trong, anh sẽ không cẩn thận mà làm tổn thương Ôn Văn, như vậy có phải Tiêu Tiêu sẽ đau lòng không?

Chờ Tiêu Tiêu và Ôn Văn cùng nhau ra ngoài ban công nói chuyện, lúc này Hạ Uyên mới đi tìm bóng dáng của Mạnh Vân Khiết. Cô gái này vô cùng nhạy cảm, rất nhanh liền phát hiện ánh mắt của anh, khoảng cách không xa mà khiêu khích anh.

Trên mặt Hạ Uyên không có biểu hiện gì, chỉ là hơi hắt cằm lên với cô.

Rất nhanh cô liền đi lên lầu, ngay cả cửa cũng chưa gõ, lập tức đẩy cánh cửa phòng ngủ của Hạ Uyên ra. Anh đứng ở cửa sổ sát mặt đất, ánh mắt sâu thẳm nhìn cảnh đêm bên ngoài mặt đất, cũng không quay đầu lại nói: “Chuyện tối nay tôi không hy vọng sẽ xảy ra lần thứ hai.”

Âm thanh lạnh nhạt làm cho Mạnh Vân Khiết híп mắt, cô đi tới chiếc giường dài trên ghế ngồi xuống, nhìn theo bóng lưng anh cười khê: “Xem ra, thật đúng là anh không thể không có cô ta rồi.”

Hạ Uyên không có trả lời, ngậm thừa nhận.

-

Trong phòng tạm thời yên lặng trở lại, Mạnh Vân Khiết thất thần nhìn bóng lưng Hạ Uyên, nét mặt dần trở nên đau thương: “Hạ Uyên, nhiều năm như vậy, em cho rằng anh đối xử với em không giống vậy.”

Cô cuối đầu nhìn các ngón tay, hóc mắt chua xót, nhần nhìn lại mới không rơi nước mắt: “Em vì anh mà phải trả giá nhiều như vậy, mỗi lần đều tự nói với mình, sẽ có lúc anh hiểu được. Nhưng anh vẫn luôn là bộ dáng giả ngu, không, thật ra thì cái gì anh cũng biết, chỉ là không thèm để ý mà thôi.”

Bởi vì không thèm để ý, cho nên dù có moi trái tim mình ra đặt trước mặt anh, người đàn ông lạnh nhạt này cũng không liếc mắt một cái.

Con người Hạ Uyên đến tột cùng là có bao nhiêu tàn nhẫn, không ai hiểu rõ hơn cô.

Lúc này Hạ Uyên mới chậm rãi xoay người lại, quả nhiên đáy mắt không có một chút gọn sóng, anh bước từng bước tới gần cô, thân hình cao to che mất ánh sáng, khó khăn lắm mới dừng ở trước mặt cô.

Mạnh Vân Khiết không thấy rõ nét mặt bây giờ của anh, nhưng trực giác cho biết trong đôi mắt kia không có một chút độ ấm.

Quả nhiên khi anh mở miệng, lạnh lùng nhần nhạt nói một câu: “Ngay từ đầu tôi đã nói thật với cô, Van Khiết, tất cả là do cô lựa chọn.”

Mạnh Vân Khiết cắn môi, đôi mắt bắt đầu phấp hồng: “Đúng, mà ngay cả khi em yêu anh, anh cũng tàn nhẫn nói cho em biết tên người con gái anh thầm mến nhiều năm. Hạ Uyên, rốt cuộc em có chỗ nào thua kém cô ta.”

Đúng là cô vẫn còn căm giận, lúc Tiêu Tiêu chưa xuất hiện thì cô còn có thể lừa gạt mình, bình thường Hạ Uyên có chút dung túng đối với cô, thậm chí có một số việc tự mình có thể quyết định, mặc kệ xảy ra bao nhiêu tai họa thì có anh giúp cô xử lý.

Cô luôn vui vẻ, con gái trong tình yêu khó tránh khỏi có chút mù quáng mà tự cao.

Cô cũng có nghe qua và lần về Tiêu Tiêu, nhưng tự nhận thấy trong đám các cô gái cô là người xuất sắc nhất, thủ đoạn cũng đủ khôn khéo, bất kể là phương diện nào cũng đều giúp Hạ Uyên tốt nhất. Dã tâm của anh rất lớn, chẳng lẽ cô không phải là người có tài lực sao?

Trước kia thế giới của Hạ Uyên đã tràn ngập khát vọng quyền lợi, nhưng đêm nay, dường như thế giới của anh chỉ còn lại một người là Tiêu Tiêu thôi.

Rốt cuộc là dựa vào cái gì?

Cô ấy dựa vào cái gì mà vừa mới xuất hiện, đã có được tất cả sự cung chiều của anh.

Hạ Uyên trầm mặc, cuối người chống lại ánh mắt của cô, trên mặt vẫn như trước không nhìn ra được sự tức giận: “Tôi chưa bao giờ đối xử tệ với cô, cũng không có miễn cưỡng cô làm bất cứ chuyện gì, hiện tại cũng như vậy. Nếu không muốn giúp tôi, bất cứ khi nào cô cũng có thể rời đi.”

Mạnh Vân Khiết cuối người dùng sức nắm lấy tay, cắn môi tới ứ máu.

Hạ Uyên yên lặng, khóe môi hiện lên chút ý cười, đưa tay vuốt ve vài sợi tóc cạnh thái dương của cô, nhưng giọng nói cực kì xa cách: “Mấy năm nay cô

theo tô cũng được không ít vài chỗ tốt, nếu lúc trước tôi không giúp cô, cô cũng biết mình sẽ có kết cục gì, chỉ sợ sớm đã bị bọn bụng mập não ngốc kia bỏ tiền chơi tàn, hưởng chỉ bây giờ là bộ dáng bị lợi dụng? Tiểu Khiết, cô rất thông minh, chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng chỉ cần dựa vào tình yêu thì có thể sống an nhàn cả đời?”

Cô biết anh rất giỏi trong nắm bắt lòng người, nhiều năm như vậy, anh luôn dùng cách này để dụ dỗ cô.

Cô thừa nhận chính mình có chút ham hư vinh, luôn ngăn cản không được bị vật chất mê hoặc, có lẽ cũng là thế này, đáy lòng Hạ Uyên có bao nhiêu khinh thường cô.

Cô nhìn không được nhìn anh bằng ánh mắt sắc nhọn, cười như không cười cong môi: “Phải, anh nói đúng. Nhưng mà em cũng tò mò, nếu có một ngày nhất định phải chọn cô ta và Hạ gia, anh sẽ làm như thế nào đây?”

Nét mặt Hạ Uyên lúc này hoàn toàn lạnh ngắt, Mạnh Văn Khiết không ý thức được nguy hiểm đang tới gần, còn tiếp tục nói: “Anh cho rằng cô ta là người đơn thuần vậy sao, biết anh như vậy, còn có thể bình tĩnh chấp nhận anh? Hạ Uyên, không phải ai cũng yêu thích tình cảm này của anh, anh xác định, cô ta thật sự yêu anh?”

Như là bị chạm đến nỗi đau, Hạ Uyên liền đưa tay bóp cổ cô, sức lực rất lớn, trong chớp mắt làm cho Mạnh Văn Khiết nghĩ rằng anh thật sự muốn bóp chết cô.

Đôi mắt cô đột nhiên mở to, khó tin trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, tay cũng bắt đầu chống cự, chỉ nghe anh nói từng chữ như là bị tảng băng che phủ: “Nếu muốn chết, cô có thể thử tới gần cô ấy thêm nửa bước.”

Lúc cô bị buông ra thì nằm trên nệm há miệng thở dốc, quay đầu lại chỉ thấy bóng lưng anh rời đi, đột nhiên cô ngồi dậy ánh mắt trở nên sâu thẳm khó nhận ra, nhìn không được cười nham hiểm “Anh sợ, nói đến cùng, anh cũng biết rõ là cô ta không thương anh. Anh không tin lòng mình, ha ha.”

Cô cười ra nước mắt, trái tim co rút mạnh mẽ, cô là đứa ngốc, làm sao Hạ Uyên lại có cảm giác được?

Bước chân Hạ Uyên có chút chậm lại, về mặt ẩn giấu trong ánh sáng mờ nhạt nơi hành lang.

Thật ra cho tới bây giờ anh cũng biết, căn bản Tiêu Tiêu không có thương anh, hoặc nói là, tới bây giờ cũng không được gọi là yêu. Giống như vừa rồi Ôn văn xuất hiện, dễ dàng làm cho cô nở nụ cười, mà anh, đánh đổi tất cả cũng không thể có được một nụ cười thật lòng của cô.

Thậm chí anh có thể đoán được tương lai, nếu để cô chọn giữa Ôn Văn và anh chỉ được chọn một, nhất định Tiêu Tiêu sẽ vứt bỏ anh.

Sự xuất hiện của anh, đối với cô mà nói thì cũng không có gì quan trọng.

Nhưng có thể làm gì bây giờ? Có chấp nhiều năm như vậy, nếu có thể buông xuống thì anh đã từ bỏ lâu rồi.

Vài lời từ tác giả: nhị ca thật đáng thương, tiếp theo vẫn còn tàn nhẫn với anh T T

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 95

Sau buổi tiệc, không khí xuân gần tới, cuối cùng Hạ Uyên cũng trở về công ty đi làm. Nhưng dù vậy, ở trong công ty Tiêu Tiêu thấy thời gian của anh lại có hạn, hình như anh rất bận rộn, bình thường vội vàng đến mức không nhìn thấy người, cả một ngày ở công ty cũng không nhìn thấy anh.

Đến lúc tan tầm, nhất định người đàn ông này sẽ rất đứng giờ chờ dưới lầu công ty, khoác một thân sáng mờ, gương mặt luôn dịu dàng và cung chiều.

Sau khi Tiêu Tiêu lên xe, anh thắt dây an toàn cho cô, nhân tiện hỏi: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Mỗi ngày đều như thế, cô kim nén uất ức cả ngày, sau khi lên xe thì bị sự dịu dàng của anh làm tan biến.

Ánh mắt Tiêu Tiêu nhìn anh gần trong gang tấc, đáy lòng do dự rốt cuộc muốn mở miệng hỏi, đến cuối cùng thì những ngày qua bận việc gì? Giọng điệu nói với cô gần như oán trách mà cũng rất xa lạ.

Trong lòng cô thời dài, từ khi nào mà bản thân lại trở nên y lại vào một người.

Cô thất thần trong chớp mắt, Hạ Uyên cuối đầu đặt nụ hôn lên môi cô, rất tự nhiên. Tiêu Tiêu sững sờ, cảm giác được tay anh vuốt ve đầu cô, hành động bây giờ của anh đối với những người đang yêu là rất bình thường, lại có một chút dụ hoặc bên trong không nói thành lời.

“Lại nghĩ lung tung.” Câu nói đầu tiên của Hạ Uyên đánh trúng vào tâm tư của cô, tiếng nói trầm thấp mang theo tiếng cười khê không dễ dàng nhận ra.

Tiêu Tiêu cắn môi, dòi tầm mắt ra ngoài cửa sổ: “Đừng làm ra bộ đáng mọi chuyện anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Điều này làm cho cô rất không thoải mái, giống như bất kể cô nghĩ muốn làm gì, anh chỉ cần liếc mắt một cái liền biết rõ.

Lời này vừa nghe có chút tức giận, Hạ Uyên không để ý chút nào, xoay người khởi động xe, lúc này mới cuối đầu nặng nề nói: “Dĩ nhiên là không, anh không phải thượng đế, gần như em cũng là nằm ngoài dự tính của anh.”

Tiêu Tiêu nhìn anh một cái, Hạ Uyên cũng nghiêng mặt tới, cười khê: “Thật sự chúng ta đang lãng phí thời gian, cứ thảo luận chuyện này?”

Đôi mày anh xinh đẹp hất lên, mang theo chút ý tứ trách cứ: “Anh không tiếp thu ý của em, em cũng không cần ở đây tốn thời gian với anh.”

Tiêu Tiêu chán nản, xem đi, anh luôn khéo léo ném vấn đề trở về chỗ của cô, miệng chỉ luôn là lời ngon tiếng ngọt, như bây giờ là do cô không hiểu chuyện.

“Anh biết ——” bỗng nhiên anh lại mở miệng, chạm vào mặt cô trấn an, âm thanh hoàn toàn mềm nhũn, “Tổng giám Tiêu Tiêu của chúng ta thật ra là rất muốn anh.”

Chỉ một câu đã làm cho Tiêu Tiêu đỏ mặt, cô không có ý này? Nhưng cẩn thận suy nghĩ, cứ vậy náo loạn một phen, cũng không phải là do anh quá bận rộn không nhìn thấy bóng người sao?

Mất mặt chết.

Cô vui cầm vào trong khăn quàng cổ, hận không thể khiến cho sắc trời càng tối một chút.

Hạ Uyên nhìn bộ đáng nhỏ nhắn của cô đang xấu hổ, ý cười nơi đáy mắt càng sâu, đột nhiên liền hạ giọng mờ ám nói: “Rất muốn lập tức trở về nhà, để có thể đền bù thật tốt cho em.”

Đền bù ra sao thì cho dù cô ngu ngốc cũng nghe ra được, buồn bực trừng mắt liếc anh một cái: “Lo lái xe đi!”

Hạ Uyên buồn cười một tiếng, tay đưa tới bắt được ngón tay trắng nõn của cô, nhẹ giọng dụ dỗ cô: “Tiêu Tiêu, có muốn chạm vào anh hay không?”

“.....”

—

Vẫn như cũ không thể hỏi bất cứ chuyện gì từ Hạ Uyên, hai người com nước xong, anh đưa cô đi hóng gió. Cảnh đêm Thanh Châu rất đẹp, thành phố này có lịch sử rất lâu đời, ánh đèn đầy màu sắc để lộ ra vẻ đẹp thần bí.

Hạ Uyên ôm Tiêu Tiêu đứng trước thành mép sông đón nhận nụ hôn, không ngờ hơi gió đêm lại lạnh như vậy, lòng bàn tay của cô đặt trên sống lưng nhẹ nhàng chống đỡ, càng ngày càng khó kiềm chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng, hận không thể chuyển toàn bộ nhu thuận tiến vào cơ thể mình.

Tiêu Tiêu cảm thấy anh rất mạnh mẽ, đưa tay đẩy anh ra một chút, bộ đáng thờ dốc: “Có người ——”

Thình thoảng xung quanh có vài cụ già và vài đứa nhỏ đi ngang qua, tiếng cười liu riu rất thu hút, đôi mắt Hạ Uyên thâm trầm nhìn cô không rời một phút, một lần nữa ôm cô trở về trong ngực, có chút thờ dãi: “Tiêu Tiêu, anh là đàn ông.”

Tiêu Tiêu khó hiểu liếc mắt nhìn anh một cái, không ai rõ chuyện này hơn cô..... Ủ, đến cuối cùng anh không phải là đàn ông có được không?

Hạ Uyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng chỉ biết cô đang suy nghĩ chuyện gì, bật cười ôm cô càng chặt hơn: “Quên đi, em chỉ cần nhớ rõ anh yêu em là tốt rồi.”

Mặc dù lời nói trong tình yêu của đàn ông phần lớn là không tin được, nhưng lúc này Tiêu Tiêu không ngăn được cảm giác vui sướng trong lòng.

Tay Tiêu Tiêu xuyên qua áo khoác ngoài ấm áp của anh, vòng tay siết chặt người anh, hai má dán vào lồng ngực của anh, lúc này mới lộ ra ý cười nhạt: “Hạ Uyên, thật ra thì em muốn cũng không nhiều.”

Hạ Uyên không nói gì thêm, ánh mắt thất thần nhìn dòng sông.

-

Hình như một ngày yên lặng trôi qua, quan hệ của hai người cũng trở nên tốt hơn. Hạ Uyên rất muốn có cơ hội để chiều cổ người khác, hoặc nói thẳng ra là chiều cổ Tiêu Tiêu, một mình Tiêu Tiêu đơn độc nhiều năm trong cuộc sống như vậy rốt cuộc bị anh làm xáo trộn hoàn toàn.

Sáng sớm đầu tóc rối bời đi ra, nhất định sẽ nhìn tới trên bàn cơm có phối hợp hợp lý dinh dưỡng cho bữa sáng.

Chủ nhật ngủ thẳng tới buổi trưa mới rời giường, căn bản không quan tâm tới chuyện buổi trưa muốn ăn gì, một ngày này muốn làm chuyện gì.

Hạ Uyên xuất hiện làm thay đổi toàn bộ quy luật nghỉ ngơi trong cuộc sống của cô, ngay cả bệnh bao tử mấy năm nay cũng không có phát tác.

Chủ nhật có người ở cùng, Hạ Uyên có cơ hội nhiều đưa cô đi phòng tập thể thao để vận động, có thể đưa cô đi leo núi, nếu anh rảnh rỗi, còn có thể đưa cô đi du lịch.

Tieu Tieu thừa nhận, có một người yêu như vậy là một chuyện rất hạnh phúc.

Thật sự cô sắp bị anh làm hư rồi.

Nhiều khi Tieu Tieu cảm thấy trong lòng buồn bực, nhìn không được liền bắt đầu trêu đùa anh: “Rốt cuộc vì sao anh lại thích em?” Chỉ dựa vào việc gặp qua cô vài lần ở viện phúc lợi, cơ bản là không đủ sức thuyết phục.

Lúc ấy anh đang xem tạp chí, nghe xong lời này cuối đầu nhìn hai đầu gối chân của mình, bộ dáng như đang suy nghĩ tới chuyện gì: “Ừm, có lẽ là bị sắc đẹp của em mê hoặc.”

“Không đứng đắn.” Tieu Tieu ôm lấy cổ của anh, đưa anh tới gần mình hơn, thuận thế cắn một cái ở cằm của anh.

Rốt cuộc là ai không đứng đắn! Sắc mặt anh trầm xuống, buông cuốn tạp chí trong tay, lập tức chuyển từ thể bị động sang chủ động.

Tieu Tieu bị anh đặt ở trên ghế sofa làm một lần, chờ sau khi xong việc vẫn chưa từ bỏ ý định, nằm trên lòng ngực hỏi tới: “Hạ Uyên, em thật sự rất tò mò.”

“Ừ.” Hạ Uyên vẫn là một bộ lười biếng không nói tới đáng về.

Tieu Tieu cong khóe môi, ý tưởng xấu sờ mắt cá chân của anh – lúc này mới nhẹ nhàng đi xuống: “Nói hay không, hả?”

Hạ Uyên hơi nheo mắt lại, nguy hiểm quan sát cô: “Vừa gặp đã yêu, có đủ hay không?”

Tieu Tieu mới không tin, còn muốn hỏi tiếp nhưng không kịp, hai tay người kia ôm eo cô, chủ động kín đáo trụ vật kia của mình, chậm rãi ngồi xuống.

Tieu Tieu nức nở một tiếng, bị anh chọt ngồi dậy, ngay cả hơi thở nhỏ nhắn nơi miệng cũng bị chặn lại.

Cô bị va chạm đầu óc liền bất tỉnh khi đó còn đang suy nghĩ, hình như anh không chủ động nói tới chuyện ban đầu, rốt cuộc là vì sao thích cô, anh giống như là không muốn chủ động nói tới chuyện này.

Nhưng mà cũng không có ảnh hưởng đến chuyện tình cảm của hai người, có khi Tieu Tieu cảm thấy không muốn suy nghĩ, trước kia là người đáng ghét như thế, bây giờ cho cô cảm giác hạnh phúc nhiều thế đó.

Nhưng bên này cô hạnh phúc dâng lên, tình huống Ôn Văn bên kia không tốt quá.

-

Thì ra Hạ Trầm tiếp cận Ôn Văn, thậm chí còn cầu hôn với cô, cũng vì Tường Doanh ỏi lý với anh nên lòng anh mới được sáng tỏ.

Đương nhiên là Tieu Tieu tức giận, so với không có thể thì càng si nhục, nghĩ tới tình yêu là cái gì, là bổ thí và bồi thường sao? Cô tức giận tới mức không nói được lời, chỉ không ngừng an ủi Ôn Văn: “Loại đàn ông này tớ không thấy lạ, cậu lập tức chuyển ra ngoài cùng với tên họ Hạ đi.”

Tình huống Ôn Văn bên kia cũng không được tốt, mặc dù nói chuyện rất mạnh mẽ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói vẫn là một mùi nói không ra lời: “Vậy cậu và tổng giám đốc nhân làm sao bây giờ?”

Nhất định Hạ Uyên sẽ hiểu, đây là người bạn tốt nhất của cô, chẳng lẽ trơ mắt nhìn cô bị đôi cầu nam nữ kia khi ức hiếp sao? !

Nghĩ vậy, bỗng nhiên đầu óc Tieu Tieu chậm lại. Hạ Uyên vẫn né tránh không chịu nói tới chuyện quá khứ, sẽ không phải là giống Hạ Trầm tiếp cận cô là có mục đích đó chứ?

Cuối cùng Ôn Văn còn từ chối, hình như là có ý định khác, Tieu Tieu hiểu rất rõ Ôn Văn, biết là cô ở trong tình cảm cảm được thì cũng buông được, tuyệt đối sẽ không dãi dòng dây dưa. Vì thế chỉ dặn dò Ôn Văn, khi cần tới cô cứ việc nói.

Khi cô về nhà thì bắt đầu quanh quẩn không nghĩ ra lòng mình, ngay cả Hạ Uyên cũng nhìn ra, ôm cô đặt trên đùi: “Làm sao vậy?”

Tieu Tieu nhú mày, lại ngây ngốc hỏi: “Anh thích em, không phải là vì đền bù chuyện gì chứ?”

Hạ Uyên cũng nhú mày, có thể là không theo kịp đường đi trí óc của cô. Nhưng anh rất thông minh, hơi suy nghĩ liền sáng tỏ, nhìn không được hiện lên ý cười bên môi sâu sa: “Lâu như thế, em liền nghĩ như vậy rồi? Anh đối với em có một chút thật một chút giả, em không cảm thấy?”

“Ách ——” điều này cũng không trách cô được, ai bảo anh vẫn che giấu không chịu nói cho cô cảm giác hứng thú của chuyện quá khứ chứ!

Mặt Hạ Uyên ra vẻ nghiêm trang, nhưng ngón tay thon dài đã bắt đầu cời quần áo của cô, Tieu Tieu luống cuống tay chân chế trụ tay anh: “Làm gì?”

“Nhìn xem cấu tạo nơi này của em, tại sao lại có phản ứng chậm chạp như vậy chứ?” Hạ Uyên nói xong, đã muốn lột xong áo sơ mi trắng trên người cô, tiếp theo một tay không khách khí nắm nửa bên mềm mại, nghiền cứu qua lại, sau đó lại sử dụng đến lưỡi.....

Tieu Tieu đỏ mặt chống cự: “Em biết sai rồi!”

Hạ Uyên mới không để ý tới cô, anh mất hứng, kết quả là Tieu Tieu lại bị trừng phạt.

Ừm, trừng phạt có chút thâm không nổi nhìn.

Hôm sau chính là mặc áo cổ cao đi làm.

Tác giả có vài lời muốn nói: buổi tối còn có một canh T T đây là tối hôm qua, khụ khụ, chương sau thật sự là ngược, nhị ca có cơ hội chịu đựng, cuối cùng ngược trước chương này để cho anh ngọt ngào chút . . .

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 96

‘P’JJWXC‘P’P’JJWXC‘P’

Ôn Văn bên kia gặp chuyện không may sau đó, Tieu Tieu vẫn nhớ rõ, cách vài ngày sẽ cùng cô trò chuyện một lần, nhưng đột nhiên lại không có cách nào liên lạc được.

Trong lòng cô có chút nôn nóng, không biết là có thể Hạ Trầm xúc động trong chốc lát liền làm gì Ôn Văn hay không?

Tình tình Tieu Tieu hơi nóng nảy, càng nghĩ càng thấy có chuyện, lúc này liền quyết định đi tìm hạ Trầm hỏi cho rõ ràng.

Hạ Uyên vội vàng ngăn cô lại: “Lão tam sẽ không xuống tay với phụ nữ, đừng tự dọa bản thân mình.”

Giống như lúc này Tieu Tieu mới nhớ lại hình như người trước mặt và Hạ Trầm là hai anh em, lập tức sắc mặt liền nghiêm nghị cứng rắn: “Không phải anh là anh trai Hạ Trầm sao? Vậy anh gọi điện cho anh ta, em muốn chắc chắn chuyện của Ôn Văn có được không?”

Cho dù bình thường hai người tranh đấu gay gắt, giữa bạn bè cũng phải gọi điện hỏi thăm chứ.

Hạ Uyên cũng không có từ chối ngay lập tức, chỉ là không có cách nào đưa điện thoại tới bên cạnh, dùng lời ngon ngọt khuyên bảo: “Trong chuyện tình cảm chúng ta là người ngoài không tiện chen tay vào, nếu đến bây giờ bác sĩ Ôn văn không có rời khỏi lão tam, nhất định cô ấy có tính toán.”

Hạ Uyên nói qua loa, nhưng một câu này thành công làm cho Tieu Tieu tỉnh táo lại, lập tức trong đầu hồi tưởng lại những lời Ôn Văn đã nói với cô – nghi ngờ Trương Doanh và cái chết của cha có liên quan tới nhau.

Có lẽ thật sự Ôn Văn có tính toán khác cũng không chừng.

Ngược lại một lúc sau Tieu Tieu cảm thấy không thỏa đáng, ngồi ở đó khẽ cau mày.

Hạ Uyên sờ mái tóc dài của cô, do dự, hình như lúc đầu còn có lời muốn nói. Tieu Tieu cũng phát hiện ra, mi tâm nhíu càng chặt, tất cả tầm mắt đều đặt ở trên mặt anh: “Thế nào?”

“Giai đoạn tiếp theo, anh sẽ không quay về công ty.” Trên mặt anh mang theo vài phần áy náy, nhưng lời nói vô cùng kiên quyết mạnh mẽ.

Không trở về công ty là có ý gì, lập tức Tieu Tieu liền hiểu được.

Đúng là một ngày vẫn còn đây, rốt cuộc vì sao lúc trước Hạ Uyên lại đến tòa soạn này làm tổng giám, từ trước tới nay cô không có hỏi tới chuyện này, nhưng mơ hồ trong lòng có chút hiểu được.

Tieu Tieu trầm mặc vài giây, gật đầu: “Em biết rồi.”

Đây cũng không phải là giải thích, Hạ Uyên rốt cuộc nghĩ anh muốn đạt tới điều gì?

Trong lòng Tieu Tieu có chút phức tạp, cho tới nay cô cũng không hỏi tới những chuyện phía sau của Hạ Uyên, một là sợ khi hiểu ra đáy lòng khó tránh khỏi thất vọng, thứ hai là vì không muốn bởi vì những nguyên nhân này là ảnh hưởng đến tình cảm của cô và Ôn Văn.

Hạ Uyên kéo cô vào trong lòng, hôn nhẹ vào chóp tóc mềm mại của cô: “Thời gian nghỉ đông của em còn chưa có tới, không bằng suy nghĩ muốn đi nơi nào?”

Tiêu Tiêu biết anh đang trấn an tâm tình của cô, có lẽ là sợ vì chuyện anh rời đi làm cô mất hứng. Trong lòng cô ảm ảm, ngược lại trở nên bình thường: “Không cần, chúng ta vừa từ Tam Á trở về, hướng chỉ Ôn Văn như bây giờ, em không yên tâm.”

Hạ Uyên nghe những lời này thì nét mặt có hơi thay đổi, cười nhẹ trêu đùa cô: “Để ý tới bác sĩ Ôn như vậy, anh sẽ ghen đó.”

Tiêu Tiêu bĩu môi, ngẩng đầu nhìn anh khi vẻ mặt nghiêm túc: “Em và Ôn Văn quen nhau từ sơ trung, biết nhau cũng đã mười mấy năm, giữa bọn em bây giờ không chỉ đơn giản là bạn như vậy.”

Giúp đỡ nhau đã nhiều năm thế, trừ bỏ trong cơ thể không cùng chung dòng máu, thật sự so với kết giao tình chị em cũng không khác biệt lắm, nhưng mà tình cảm này chắc chắn người khác sẽ không hiểu được.

Mắt Hạ Uyên trong veo mà sâu sắc liếc nhìn cô, dường như thở dài một tiếng.

Tiêu Tiêu khó hiểu, anh cũng không có giải thích gì thêm.

Đáy lòng có chút bận tâm đương nhiên là không giống nhau, khó trách người khác đều cười anh, bây giờ làm cái gì cũng đều sợ đầu sợ đuôi.

“Chuyện khiến em mất hứng, nhất định anh sẽ không làm.” Cuối cùng Hạ Uyên nói một câu như vậy, như là có quyết tâm rất lớn. Cũng chính là lúc mềm lòng nhất, thiếu chút nữa anh và Tiêu Tiêu lâm vào tình cảnh không thể quay đầu lại.

-

Hạ Uyên đã sớm biết là Hạ Trầm sẽ xuống tay với Mạnh Vân Khiết, không phải anh không nghĩ tới chuyện ra tay trước để chiếm lợi thế, nhưng nhìn Tiêu Tiêu để ý Ôn Văn như vậy, bất kể thế nào đều không ra tay được.

Anh đã có quá nhiều thất bại, nếu ngay cả một phần thắng cũng không nắm được, chỉ sợ thật sự sẽ bị dao động mà bị loại bỏ.

Trợ lý biết được quyết định này của anh thì không tránh khỏi kinh ngạc, do dự nhưng vẫn cố gắng tranh thủ: “Hạ Trầm bây giờ trước mặt sau lưng đều có kẻ thù, trận chiến này chúng ta sẽ giành được phần thắng rất đẹp, hiện tại cổ đông lớn nhất ở Hạ thị là người, nhưng giờ Trương Doanh có cơ hội giúp anh ta. Nếu chúng ta dùng quan hệ để đẩy họ ra ngoài, cổ đông Hạ thị sẽ buộc tội Hạ Trầm, Trương Doanh vì bảo vệ mình cũng sẽ không lựa chọn hợp tác cùng anh ta. Nhưng ngược lại, nếu bên kia trước ——”

Đương nhiên là Hạ Uyên biết bây giờ là cơ hội tốt hơn bất cứ lúc nào, nếu đổi lại là trước kia, tuyệt đối anh sẽ không nung tay.

Nhưng bây giờ, khi được quá nhiều liên sợ hãi sẽ mất đi.

Anh đưa tay ý bảo trợ lý đừng lên tiếng, mặt mũi vuốt đầu lông mày: “Tôi có dụng ý khác.”

Trợ lý cũng không nói thêm gì nữa, từ trước tới nay cũng biết rõ không ai tàn nhẫn bằng Hạ Uyên, chỉ khi trong lòng anh thật sự có tính toán khác, vì vậy nhỏ giọng lui ra ngoài.

Tiêu Tiêu không biết tại sao Hạ Uyên lại cố chấp trong chuyện đưa cô đi chơi, bị thuyết phục tới phiên, lúc này mới dùng máy tính lại mặt buồn bã nhìn anh: “Có rảnh đâu mà đi chơi, đều do anh ban tặng, anh vừa đi, toàn bộ việc này đều thành của em!”

Hạ Uyên vén chân lên, cứ nhàn hạ như vậy dựa vào bàn học của cô, nghe vậy đầu tiên là lại gần trấn an hôn cô một cái, lúc này không nhanh không chậm nói: “Là do anh không tốt, nhưng về sau em làm tổng giám, cơ hội để chúng ta đi chơi càng ít. Trước tiên là tuần trăng mật?”

Nghe được từ “Tuần trăng mật” thì Tiêu Tiêu cũng ngượng đỏ mặt, rõ ràng là bị dao động: “Nhưng còn rất nhiều việc ——”

“Trở về anh giúp em.” Hạ Uyên thì thầm bên tai cô, “Lần này anh sẽ làm trợ thủ cho em, tổng giám đại nhân?”

Hạ Uyên cũng nói như vậy, Tiêu Tiêu do dự liền tỏ ra không muốn cho đối phương mặt mũi, cô bắt tay vào làm giấy xin phép nghỉ và các công việc liên quan. Hạ Uyên lần này rất kỳ lạ, hình như chuẩn bị bởi cô trông thời gian dài, thậm chí cô ám chỉ du lịch bên ngoài cũng không quan trọng.

Nhưng khi Tiêu Tiêu có thời gian rảnh rồi, suy nghĩ, quyết định ở trong nước thôi. Chính cô ra tay tiến công chiếm đóng, ngừng lại vẫn rất mong chờ.

Hạ Uyên đoán là nhất định Hạ Trầm sẽ mượn cơ hội này để đánh trả, kế hoạch bên này chuẩn bị tốt để đưa Tiêu Tiêu ra nước ngoài tránh ngọn gió, bên kia đã muốn tìm người đưa Mạnh Vân Khiết ra nước ngoài.

Tất cả đều được tiến hành nhanh chóng, toàn bộ được tính toán kỹ, ngược lại gấp sự cố là ngay ở trên người bọn họ —— trước ngày đi một đêm, Tiêu Tiêu bị đau bụng.

-

Cả đêm Tiêu Tiêu vào nhà vệ sinh, mặt trắng bệch. Hạ Uyên đưa cô tới bệnh viện truyền nước, nhìn thuốc tiêm theo dây dẫn chảy xuống, vẻ mặt càng

ngày càng chăm chú.

Thoạt nhìn anh thế này có vẻ mất hứng, Tiêu Tiêu cảm thấy mình mất hứng, chủ động làm hòa: “Xin lỗi, em cũng không ngờ là lại như vậy.”

Xem ra lúc này Hạ Uyên mới hoàn hồn lại, lắc đầu, cẩn thận nắm tay còn lại của cô vào trong tay mình, ngược lại còn an ủi cô: “Không sao, sau này còn có nhiều cơ hội mà.”

Thật sự còn có cơ hội sao? Ngay cả chính Hạ Uyên cũng không xác định được.

Truyền nước xong, Tiêu Tiêu bị Hạ Uyên đưa trở về nhà anh, lúc trước từng là lời giả dối, nên muốn cô ở lại với anh qua quãng thời gian này.

Trước kia cô từng qua đêm ở đây, cho nên không có cảm thấy không thoải mái, chỉ là.....

“Tivi hư rồi?” Tiêu Tiêu nhấn nguồn điện nhiều lần cũng không được, nghi ngờ cuối đầu kiểm tra.

Hạ Uyên “Ừ” một tiếng không có kết quả, nắm tay cô đi tới một căn phòng khác: “Em có thể xem phim ở trong này, anh đặc biệt tìm người làm cho em.”

Thì ra là phòng để video.

Cô chỉ muốn giết thời gian thôi, cho nên cũng rất nhanh để chuyện tivi ra phía sau. Chỉ là hôm sau cảm thấy không đúng, cô nhấn cái điều khiển nhiều lần, cuối cùng đau lòng phát hiện: “Hạ Uyên, tại sao ngay cả cái này cũng hư rồi?”

Hạ Uyên đi tới ôm eo cô: “Ở cùng một chỗ với anh rất chán sao?”

Vành tay đã muốn bị ngấm, cô run một chút, bị hơi thở ấm áp của anh làm cho khó chịu, rụt vai lại: “Ừm, không phải.”

“Thật ra có rất nhiều chuyện để giết thời gian, ví dụ như, chúng ta lên kế hoạch muốn đứa nhỏ.” Hạ Uyên nói xong liền đẩy ngã cô lên trên mặt thảm.

Tiêu Tiêu buồn bực muốn chết, còn không bằng đi ra ngoài du lịch!

-

Quả thực là Hạ Uyên ở nhà với cô, một bước cũng không rời, gần như hai người ngăn cách với cuộc sống, Tiêu Tiêu cũng cảm thấy như vậy cũng tốt, cô làm việc nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có thể thả lỏng, không ai quấy rối, không có phiền nhiễu.

Chớp mắt mà ngày nghỉ đã qua năm ngày, bọn họ cất giữ đồ ăn cũng không khác biệt nhiều lắm, hai người quyết định tranh thủ đi siêu thị. Trước khi ra cửa Hạ Uyên cứ dậm đi dậm lại, không thể rời khỏi tầm mắt của anh quả năm thước.

Tiêu Tiêu không còn gì để nói, cảm áo khoát hướng người anh mà ném tới: “Đã biết, quý dài dòng.”

Hạ Uyên nhìn bóng lưng hết sức phấn khởi của cô bước ra cửa, ánh mắt hơi buồn bã.

Con người cũng giống như động vật sống tụ hợp lại với nhau, dù mỗi ngày đều như nhau cũng cảm thấy vui vẻ, chỉ khi nào hòa nhập vào trong đám người ồn ào náo nhiệt, vẫn có cảm giác phong phú không nói nên lời. Tiêu Tiêu nhìn giữa những chiếc kệ tìm ra đồ ăn vặt mình thích, Hạ Uyên phụ giúp đẩy xe ở phía sau, mỗi lần cô chọn được đồ ăn thì người kia đều cầm lên kiểm tra lại một lần, xác định là có thể mới để lại vào trong xe đẩy.

“Tính tiền rất giỏi đó.” Tiêu Tiêu nhỏ giọng châm chọc, đều do cô cuống cuống tới khi rời khỏi nhà mới biết là mình không mang theo ví tiền, có tiền chính là đại gia.

Hạ Uyên cười khề, ở sau lưng cô giọng nói trầm lặng: “Tiêu Tiêu, không phải chúng ta lên kế hoạch muốn có cục cưng sao?”

Tiêu Tiêu dừng động tác cầm một nửa miếng khoai tây ở trên tay phấn nộ, không cam lòng quay đầu nhìn anh: “Ai muốn sinh con cho anh.”

Hạ Uyên có chút ngạc nhiên, giống như là khó xử nhũn mày: “Nhưng làm sao bây giờ, mấy lần trước anh không có mang bảo hộ.”

-

Tiêu Tiêu nhanh chóng rời khỏi khu đồ ăn vặt, tránh đi những ánh mắt tò mò kinh ngạc xung quanh, cô thật sự khâm phục da mặt dày của Hạ Uyên, lại có thể thản nhiên trước những lời nói này.

Lúc xếp hàng để tính tiền, Tiêu Tiêu vẫn buồn chán dựa vào lưng Hạ Uyên thất thần, phía sau có hai cô gái trẻ đang nhìn chăm chăm vào điện thoại xem cái gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn lên qua bên đây.

Tiêu Tiêu cảm thấy kì lạ, lúc này mới nhớ tới đã nhiều ngày mình không có xem tin tức, là một người trong giới truyền thông thật không xứng đáng với chức vụ mà.

Suy nghĩ vậy, cô cũng không có biểu hiện quá rõ ra bên ngoài, chờ khi hai người lên xe, anh để đồ đạc vào phía sau của xe, cô mới cầm điện thoại của anh đang để trên ghế....

Một đường về nhà Hạ Uyên phát hiện Tiêu Tiêu đều nhắm mắt nghỉ ngơi, nắm lấy tay cô: “Một lát sao? Không phải hôm nay đã ngủ nhiều rồi hả.”

Cô không có trả lời anh ngay, vẫn hơi nghiêng đầu.

Hạ Uyên nghĩ cô đã ngủ thật rồi, đưa tay chỉnh nhiệt độ máy điều hòa vừa phải. Người đang ngủ cũng mở mắt, lồng ngực nhỏ nhún phập phồng, âm thanh có chút run: “Dừng xe lại bên đường.”

Hạ Uyên ngậy ngốc.

Như là anh nghĩ đến cái gì, sắc mặt lập tức trầm xuống, lại nghe theo lời dừng xe ở bên đường.

Tiêu Tiêu nắm tay rất chặt, môi trở nên trắng bệch, Hạ Uyên trầm mặc vài giây, sắc mặt trong chốc lát trầm xuống, âm thanh hạ xuống vài phần: “Không thoải mái sao?”

Thật ra anh đã đoán được chuyện gì, nhưng vẫn không dám xác định, hoặc là nói tổng lòng có vài phần mong đợi gặp may mắn, nhưng nếu Tiêu Tiêu thật sự nhìn thấy tin tức kia, biết chuyện của anh và Mạnh Vân Khiết. Quả thực là anh không dám tưởng tượng, căn bản Tiêu Tiêu không yêu anh như thế, sẽ không cho anh thêm một cơ hội nào.

Cô chậm rãi quay đầu, ánh mắt trong suốt có một lớp sương mù nhạt, gần như là anh đang chờ hình phạt dành cho người phạm tội, cảm thấy vị chất nơi cổ họng, thần kinh toàn thân cũng căng thẳng đến cực hạn.

Anh nhìn cô, nhìn chăm chú, chờ đợi cô mở miệng lại sợ cô nói ra.

Dày vò một hồi như vậy, mới nghe được âm thanh khó hiểu của cô, rất nhỏ: “Hình như là quên mua sữa.”

Cả người anh sững sờ, nhìn hốc mắt cô ửng hồng và đáy mắt trong suốt hơi ướt, giống như hiểu ra cái gì. Tay anh run run ôm lấy cô, ôm cô rất nhanh, một lúc lâu mới khàn giọng nói: “Không sao.”

Nước mắt cô lặng lẽ rơi trên áo khoát của anh, rất nhanh bị thấm vào chất vải cao cấp.

Trong nháy mắt lúc này, cô nhìn vào ánh mắt của anh, rõ ràng thấy được trong mắt anh là sự đau khổ cùng khản trương, một khắc kia, cô chợt chấp nhận số mệnh.

Hình ảnh và tiêu đề chói mắt trên trang báo chí, anh và một người phụ nữ khác, mẹ kế anh.

Những thứ kia là thật sao? Hay là giả?

Trên đường đi cô rất kiềm chế, ngậm chịu đựng, nhưng cuối cùng vẫn giả vờ không được.

Nếu thật sự yêu, làm sao một chút cũng không để ý tới chứ?

Suy nghĩ sẽ hỏi anh, muốn có được đáp án, cô cũng làm trong giới truyền thông, biết được tin tức này nửa thật nửa giả. Nhưng liên hệ với phản ứng của anh trong mấy ngày qua, đột nhiên cô liền hiểu rõ.

Thật ra anh và Mạnh Vân Khiết có vấn đề, anh sợ cô biết được.

Nhưng là vừa rồi, cô nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, nhìn anh giấu ngón tay đang lái xe run rẩy không ngừng, trong nháy mắt lòng cô mềm nhũn. Tức giận qua đi, chút nữa cô đã quên những chuyện kia mà nói ra, anh rất sợ cô biết chuyện này, cho nên anh cố gắng che giấu, mất nhiều thời gian cùng sức lực

Nếu không thương, người đàn ông như anh làm sao có thể cẩn thận như vậy? Nhớ tới bộ dáng trước kia của anh giỏi về mưu kế và cứng rắn, quả thực là vì cô mà anh thay đổi nhiều lắm.

Mấy ngày nay trong lòng anh chỉ sợ không thể vượt qua, không trách được khi anh chợt tỉnh giấc giữa đêm cứ ngậy ngốc nhìn chăm chăm chính mình.

Cô cũng để ý tới người đàn ông này, nếu không quan tâm, đáy lòng bây giờ sẽ không khó chịu như vậy, cho nên Lần này cô tha thứ cho anh một lần, một lần, cũng không có quá đáng phải không?

Cô ghen ngào, cố gắng không cho người kia biết được, vì thế tiếng nói trở nên kì lạ, ồm ồm: “Đều tại anh, trước khi ra cửa kêu anh nhắc nhở em rồi đó.”

“Ừ.” Anh không có phản bác, về mặt trong bóng tối của xe không nhìn rõ được: “Là do anh không tốt.”

Cô khịt mũi, còn nói: “Một lần cuối cùng, nếu có lần sau, em sẽ giận chết anh luôn.”

Bởi vì những lời này của cô mà lưng anh cứng ngắc, cánh tay siết chặt cô hơn, giọng nói càng mất tự nhiên: “Đó là chuyện trước kia, về sau, sẽ không vậy nữa.”

Vài lời ngắn ngủi, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Khi đó Tiêu Tiêu nghĩ, hư hỏng bất quá cũng là như thế? Ban đầu đã từng nghĩ tới anh và Mạnh Văn Khiết, nhưng đó là quá khứ của anh, mỗi người đều có quá khứ, cô không nên vì điều này mà làm tổn thương cả hai.

Anh vì cô mà làm nhiều điều như vậy, nếu như cô không để ý tới dù là nhỏ nhất, còn chấp nhất tới chút sai lầm của anh, vậy có phải cô là người không có lương tâm sao?

Huống chi những người giàu luôn có vụ tai tiếng rồi sẽ có cơ hội làm sáng tỏ, từ trước đến nay luôn có người ở phía sau giúp đỡ, mục đích là gì không cần nói cũng biết, cô cũng không muốn người thân đau kẻ thù vui mừng.

Dù sao thì bây giờ anh cũng là của cô, muốn trừng phạt thế nào tra tấn ra sao, về nhà đóng cửa lại là được rồi.

Cô nghĩ như vậy, trên mặt có chút hương vị oai phong凛冽, đưa tay nắm lấy mũi cao thẳng của anh, oán hận mà nói lý: “Em không uống sữa, tối nay sẽ không ngủ được, đều là lỗi của anh, cho nên đừng nghĩ là em sẽ tha cho anh dễ dàng như vậy.”

Làm sao anh nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, trong lòng kích động muốn chết, căn bản không để ý tới trở về là phải quỳ bần xát (*), không ngừng gật đầu: “Em muốn như thế nào cũng không quan trọng.”

(*) Cái bần xát dùng để giặt quần áo

Thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần cô ở đây, tất cả đều không sao cả.

Trong lòng Tiêu Tiêu vẫn buồn bã, suy nghĩ nửa ngày, sắc mặt từ từ nghiêm túc hẳn lên: “Hạ Uyên, anh ngàn vạn lần đừng làm những chuyện khiến em thất vọng thêm một lần nữa.”

Hàm dưới của Hạ Uyên cắn chặt, nói không ra lời, hoặc là không có gì để nói, vui mừng qua đi lúc này như người vừa tỉnh mộng.

Lần này cô tha thứ cho anh, là chuyện đáng vui mừng không phải sao? Đây là ranh giới cuối cùng của cô, giống như cô nói; cô muốn có một người đàn ông, một đời phải rõ ràng trong sạch.

Hạ Uyên chợt nhớ tới câu nói của Mạnh Văn Khiết: nếu Tiêu Tiêu biết phía sau những chuyện này là do anh sắp đặt, thì có thể tha thứ cho anh dễ dàng như vậy sao?

Nếu Tiêu Tiêu vì chuyện của Mạnh Văn Khiết mà gây sự với anh, tất cả phụ nữ đều cũng một dạng khóc lóc om sòm ăn vạ, có lẽ sau khi việc này bị bại lộ anh cũng có thể cứng rắn dùng sức mạnh không từ thủ đoạn để giữ cô lại, không tiếc bất kỳ giá nào.

Nhưng bây giờ, cô dùng tình cảm chân thành để dối anh, bỗng nhiên anh cảm thấy chỉ trong chớp mắt cảm thấy mình thật không thể, cả người đều có vết nhor, không xứng với cô.

Những chuyện đã từng làm, hận không thể cất giấu cả đời ở nơi âm u nhất, ngàn vạn lần đừng để lộ ra ngoài cho cô phát hiện được ——

‘P’JJWXC‘P’P’JJWXC‘P’

Tác giả có vài lời muốn nói: ừ, chương tiếp theo viết về những chuyện xấu mà nhị ca đã làm, các chị em dễ mềm lòng sẽ nhẫn tâm hơn, tình hình tiếp theo, chuẩn bị kết thúc T T

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 97

Tiêu Tiêu trở về nghe được không ít chuyện linh tinh, thân phận lúc này của Hạ Uyên mới được làm sang to, tất cả mọi người đều nhỏ giọng bàn bạc ở sau lưng.

Cô cố ý không thêm nghĩ nữa, thật ra mỗi một chữ một câu đều nghe được rất rõ.

“Nói như vậy thì Tiêu tổng giám có biết không?”

“Biết rõ, nhưng mà vất vả lắm mới câu được con rùa vàng, làm sao có thể tùy tiện đưa cho người khác được, cậu xem cô ta cũng lớn tuổi rồi.”

“Nhưng không ghê tởm sao? Bình thường thấy Hạ tổng giám rất đứng đắn, lại có thể cùng mẹ kế của mình.”

“Loại nhà giàu có gia thế, cậu còn hi vọng là sẽ sạch sẽ sao? Tôi muốn nói, đàn ông vụ trộm lần thứ nhất rồi sẽ có lần thứ hai. Mẹ kế cũng là người có thân phận, còn là người từng ở trong làng giải trí, bây giờ lại không có chồng, phụ nữ như vậy thật sự có thể chịu được nhàm chán.”

“Chắc, Tiêu tổng giám cũng quá đáng thương rồi.”

“Đáng thương cái gì? Không nói chính xác nhưng người ta cũng chỉ để ý đến tiền, hưởng chi đáng về Hạ Uyên không tệ, nhắm một mắt mở một mắt _____,”

Âm thanh tiếng giày cao gót “lộc lộc” xa dần, Tiêu Tiêu ở trong phòng rửa tay nửa ngày không bước ra.

Trên đời có rất nhiều chuyện kỳ lạ, rõ ràng có một số việc người trong cuộc cũng không để ý tới, mà người khác có thể nói tới rất sống động. Nếu nói trong lòng không có chút nổi sóng là giả, nhưng kể từ khi bắt đầu đã tha thứ cho anh, cô cũng đã chuẩn bị xong tâm lý.

Cả một ngày ở công ty luôn có cảm giác bị người nói to nhỏ sau lưng, lúc nghỉ trưa tiểu J cũng đi lại đây, nhìn cô muốn nói lại thôi.

Tiêu Tiêu ngần đầu, có chút bất đắc dĩ: “Em cũng muốn biết chuyện tình?”

Tiểu J liếc mắt, nhưng lo lắng nơi đáy mắt không có giấu bớt: “Hạ Uyên và người đó, là thật sao?”

Chuyến đi này của bộ họ thật đúng, có một số việc Tiêu Tiêu nghĩ là sẽ che giấu nhưng không giấu được.

Cô hơi cúi mắt, ngắm cây viết ký trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không phải em cũng biết đó sao?”

Tiểu J im lặng, sau đó thờ dãi: “Em cảm thấy Hạ Trầm đối xử với chị rất tốt, có phải người phụ nữ kia dụ dỗ Hạ tổng? Thừa tình lực, nhất thời không kìm chế được.”

Tiêu Tiêu bị bộ dáng đùa giỡn của tiểu J làm cho bật cười, cô sờ cằm đáng vẻ như suy nghĩ điều gì, còn phối hợp gật đầu: “Có lẽ là vậy.”

Cô nói xong thì cuối đầu xem tài liệu, cô khiến tiểu J giảm cảm xúc không muốn nhiều lời, do dự lui ra ngoài, lại đi vào đưa cho cô ly cà phê: “Đàn ông mà, đều sẽ có lúc làm sai. Chỉ cần anh ấy đối xử tốt với chị, hơn nữa nhất định chị không được tìm anh ta cãi nhau, tới lúc đó ngược lại để cho hồ ly tinh kia được lợi.”

Tiểu J càng nói càng thái quá, rốt cuộc Tiêu Tiêu kiềm chế chỉ vỗ vai đối phương: “Được rồi, chị không sao. Bọn chị rất tốt, không có cãi nhau.”

Tiểu J ngơ vờ nhìn cô.

Tiêu Tiêu nghiêm túc gật đầu: “Anh còn đợi để đón chị.”

Ai ngờ tiểu J nhũ mày càng sâu: “Chị không thể thỏa hiệp vô điều kiện như thế, ít nhất khiến cho anh biết bản thân làm sai, bằng không về sau sẽ còn phạm sai lầm, hơn nữa sẽ cảm thấy chị rất dễ ức hiếp.”

Tiêu Tiêu đau khổ che cái trán, bị lời nói mâu thuẫn trước sau của nhóc là cho dở khóc dở cười, khoát tay nói: “Chị thật sự phải làm việc.”

Tiểu J không nói bừa môi, vẫn không yên lòng mà nói: “Có chuyện gì thì nói với em, đừng kìm nén.”

Tiêu Tiêu chỉ cửa, lúc này tiểu J mới lưu luyến đi ra ngoài. Đến khi không thấy bóng dáng, cô mới thở phào một hơi.

Đêm đó Hạ Uyên không có tiếp tục giải thích, nhưng luôn ra ám hiệu cho cô, lúc đó anh và Mạnh Vân Khiết trừ bỏ có chút mập mờ thì không có phát sinh thêm chuyện gì. Thật ra cũng không sao cả, chỉ là cô cảm thấy, đối với chuyện quá khứ anh không chịu nói tí mĩ, chắc có điều gì muốn che giấu.

Anh còn có việc cất giấu——

Nghĩ như vậy, trong lòng cô có chút lo lắng, có chút sợ hãi.

Tình cảm của hai người không biết còn có thể chịu đựng bao nhiêu thử thách từ những lời nói dối, cô đã tha thứ một lần, không tin rằng vì anh mà lại tha thứ thêm lần nữa.

Đang mất hồn, điện thoại trên bàn rung vù vù, cô cầm lấy vừa nhìn, là một số xa lạ.

—

Mạnh Vân Khiết buộc tóc đuôi ngựa cao, trang phục và dáng vẻ so với buổi tiệc tối hôm đó hoàn toàn khác nhau, một cái áo sơ mi trắng đơn giản nổi bật ngũ quan nhẹ nhàng thoải mái sạch sẽ, giống như bộ dáng người phụ nữ thành thực nên có một chút, ngược lại lại có và phần trẻ con trên nét mặt.

Trong chốc lát Tiêu Tiêu có chút hoảng hốt, nhìn chăm chăm cô rất lâu.

“Cô đã tới, thật sự nằm ngoài dự đoán của tôi.” Mạnh Vân Khiết nhẹ nhàng quấy động chất lỏng màu nâu trong ly, do dự lấy mắt kính, ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên người Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu bình tĩnh nhìn lại: “Cũng có chút do dự, nhưng tôi còn muốn xem một chút cô sẽ nói gì với tôi.”

Mạnh Vân Khiết cười châm biếm, vẻ mặt có chút gượng ép: “Tôi sẽ rời đi ngay, có lẽ sẽ không có cơ hội để trở về, anh ta không muốn tôi lại xuất hiện ở chỗ này.”

Tiêu Tiêu gật đầu, phong cách của Hạ Uyên, cô không cảm thấy ngạc nhiên.

Mạnh Vân Khiết lại im lặng, có lẽ cô cũng không muốn nói nhiều, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào. Tiêu Tiêu cũng không có thúc giục cô, cuối đầu nhấp một hớp Latte trước mặt.

“Tôi cũng là bạn học của Hạ Uyên, tôi vẫn thích anh ấy. Nhưng mà từ khi bắt đầu tôi đã biết, tâm người đàn ông này rất lạnh, trong thế giới của anh chỉ có quyền lợi, mọi thứ khác đều không có.”

Mạnh Vân Khiết chậm chậm nói, Tiêu Tiêu cũng im lặng lắng nghe, đây là một nơi mà chưa bao giờ có thể đuổi theo kịp thế giới của Hạ Uyên.

“Đàn ông có dã tâm là chuyện rất bình thường, dã tâm của Hạ Uyên sợ đã lớn hơn nhiều so với người bình thường.” Mạnh Vân Khiết nói xong dừng lại một chút, đối với Tiêu Tiêu hơi nhếch mí, giọng điệu tăng thêm: “Cô không biết với anh ta có bao nhiêu khát vọng mãnh liệt với quyền lợi, hoặc là nói, anh ta có thể tới được Hạ thị, đến cuối cùng đã là những gì.”

Bỗng nhiên Tiêu Tiêu nắm cái chén trong tay có hơi căng thẳng, mím môi không nói.

“Cô có biết Hạ Uyên và Hạ Phong là anh em, làm sập hạ phong lại xảy ra tai nạn xe cộ, anh ta cũng là người rõ nhất, bởi vì ——”

Mạnh Vân Khiết hạ giọng, nói từng chữ: “Lúc ấy anh ta ở ngay hiện trường, tất cả đều do anh bày ra.”

Đầu óc Tiêu Tiêu ong ong một tiếng nổ tung, tất cả suy nghĩ giống như trong phút chốc đều dừng lại, bên tai không ngừng lặp lại câu nói vừa rồi của Mạnh Vân Khiết.

Người dịu dàng như Hạ Uyên, bình thường đối với cô hơi han cần cần, vẻ mặt luôn mỉm cười nhìn vào cô Hạ Uyên. Anh sẽ không tự tay sắp đặt chỗ chết cho người anh của mình?

Tiêu Tiêu chậm chạp ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ đối diện, cô nghĩ sẽ mở miệng phản bác, bản năng bảo vệ Hạ Uyên, nhưng vì sao ngay cả một chữ cũng không nói ra được?

Thật sự những điều này còn hơn cả sự tàn khốc, Tiêu Tiêu hốt hoảng lại nghe Mạnh Vân Khiết nói tiếp: “Chuyện này cô đã không chịu nổi? Cô biết rõ anh ta bao nhiêu, vậy mà cô dám nói là thương anh ấy?”

Giống như lúc này Tiêu Tiêu mới hiểu được Mạnh Vân Khiết tìm nguyên nhân của mình, cô tới để tuyên chiến, cô nói sự thật đó mà không có Hạ Uyên ở đây nói trước mặt mình, buộc bản thân phải lựa chọn, nếu cô không chấp nhận được mà rời đi, như vậy Mạnh Vân Khiết là người chiến thắng.

Mạnh Vân Khiết nhìn vẻ mặt Tiêu Tiêu lộ ra vẻ khó tin, chậm rãi, cười khò một tiếng: “Tôi không như cô có một chuyện tình dài như vậy, là tôi không cam lòng. Rõ ràng tôi làm nhiều vậy, tôi thương anh ấy nhiều hơn cô, nhưng vì sao anh ấy lại chỉ nhìn thấy cô? Là tôi muốn anh ấy hiểu được, đến cuối cùng cô và anh sẽ không tới được với nhau, chỉ có tôi và anh giống nhau, thế giới của anh tràn ngập màu đen, chỉ có tôi chịu đợi anh cùng nhau ở trong bóng tối.”

Tiêu Tiêu nhìn ánh mắt của Mạnh Vân Khiết hiện lên tia đau thương, một khắc kia thậm chí cô còn có chút đồng tình với đối phương, mặc kệ rốt cuộc đối phương đã làm gì, ít nhất cô cũng có đáng về dũng cảm vì yêu làm cho cô toàn toàn kinh sợ.

Ở phương diện này thì Mạnh Vân Khiết, thật sự là mạnh hơn cô rất nhiều.

Dường như Tiêu Tiêu nghẹn nơi cổ họng, ngực rung động dữ dội chứa nhiều cảm xúc, đầu óc cô rối bời, không biết nên nói gì để phá vỡ nỗi buồn trước mặt.

Rất buồn, buồn tới mức trái tim cô có chút co rút đau đớn.

—

“Chuyện Đình Diễm trúng độc trong bệnh viện nhất định cô đã nghe thấy, đó cũng là do Hạ Uyên làm. Mục đích chính là giả họa cho Hạ Trầm, cũng vì như thế, lúc này mới có chuyện mọi người trong tang lễ của Hạ lão gia ép buộc Hạ Trầm giao ra quyền lực.”

Những chuyện này là Tiêu Tiêu nghe nói qua, lúc ấy nghe toàn bộ lời đồn nghiêng về phía Hạ Trầm, đương nhiên cô cũng tin tưởng. Thật sự bởi vì con người Hạ Trầm quá tệ nhạt, hơn nữa lúc trước còn có lời đồn anh hại chết Hạ Phong. Điều này, cô giống như tron nháy mắt đã hiểu rồi, không cần phải

nói, vậy lời đồn cũng do Hạ Uyên cố ý truyền ra, một vòng lại một vòng, sớm đã nằm trong kế hoạch của Hạ Uyên.

Tiêu Tiêu nghe việc này, rõ ràng là đang nói người yêu của cô, nói tới người thân bên cạnh cô, nhưng vì sao lại xa lạ thế này? Việc nhả tâm độc ác, mất hết tính người thật sự là Hạ Uyên sao? Người mà cô không tiếc vứt bỏ tất cả nguyên tắc của mình để yêu là Hạ Uyên đó sao?

Mạnh Vân Kiệt nhìn sắc mặt Tiêu Tiêu càng ngày càng tái nhợt, cắn chặt răng, vẫn là nói ra những lời còn lại: “Hạ Uyên đã sớm bày ra tất cả việc này, trước đây là do cơ thể anh không được tốt, nhưng bây giờ đã hồi phục như bình thường. Anh tiếp tục giả bệnh đơn giản là để che giấu tai mắt của mọi người, bao gồm việc đi làm tổng giám của toàn soạn tạp chí, tất cả đều là một phần của kế hoạch.”

Tiêu Tiêu cảm giác toàn thân mình đều tê dại, tiếp theo nghe được nội dung kinh sợ xem như cảm giác không giống nhau, chỉ ngây ra nhìn Mạnh Vân Khiết, nghe cô nói một câu, tự như lưỡi dao sắc bén, hướng tới ngực cô chậm chậm đâm vào.

“Tôi cũng là một phần trong kế hoạch của anh, anh biết gia cảnh nhà tôi không tốt, biết khi đó tôi bị nhà đầu tư ép tới cùng đường, cho nên có ý sắp xếp tôi tiếp cận Hạ lão gia.” Mạnh Vân Khiết híp mắt quan sát phản ứng của Tiêu Tiêu, thấy bộ dáng của cô hồn bay phách lạc, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, môi đỏ mọng khẽ di chuyển: “Sau đó Hạ lão gia gặp chuyện không may, cũng là âm mưu của Hạ Uyên.”

Đáy lòng Tiêu Tiêu như đàn đã đứt dây, bỗng nhiên nước mắt lại không chịu thua kém tranh nhau rơi xuống.

Trên thế giới thật sự có Người đàn ông đáng sợ vậy sao?

Họ là người thân của anh, là anh em ruột thịt, người cha nuôi dưỡng anh lớn khôn, ngay cả có ngàn vạn lý do, nhưng làm sao có thể xuống tay được đây?

Cô không thể liên tưởng chuyện kia với người nổi ngày cùng ngủ với cô, cô tự cho là người đàn ông thốt nhất trên thế giới đang ở đây.

Hạ Uyên tốt như vậy, trên thực tế cũng chỉ là người đàn ông cảm thú?

Tiêu Tiêu ngơ ngàng nhìn Mạnh Vân Khiết, tay không nghĩ muốn nắm được cái gì, nhưng trong đầu trống rỗng không suy nghĩ được gì cũng không muốn đứng lên, đầu ngón tay rối loạn, ngược lại dùng thìa trên bàn để đảo tất cả mọi thứ trong cái chén, hỗn loạn giống như bản thân bay giờ.

Tiếng động đột ngột làm cho ánh mắt kinh ngạc của mọi người đều liếc qua, cô thất thần đứng dậy, khoe môi khô khốc bị chấn động, lúc này vất vả mới nói ra được một câu: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Đi được vài bước lại nghe thấy tiếng gọi ở phía sau lưng, Mạnh Vân Khiết hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng của cô: “Đây chính là sự thật của Hạ Uyên, ở trước mặt cô bất quá là anh đang nguy trang thôi, nếu cô nói thương anh, phải yêu anh thư thế. Cô có thể chấp nhận sao? Nếu không ——”

“Rời khỏi anh ấy nhanh một chút.”

—

Tiêu Tiêu không biết làm sao mình về tới nhà, vốn nghĩ rằng những điều tồi tệ trong quá khứ của anh chẳng qua chỉ là những âm mưu vô lý, nhưng bây giờ tất cả ở trước mặt cô, đã muốn vượt qua ngoài giới hạn chịu đựng của cô.

Người đàn ông này, cô khẳng định mình chấp nhận được sao?

Từ nhỏ Tiêu Tiêu đã phải trải qua những quy củ trong giáo dục và cả quá trình trưởng thành đều không có vượt quá một chút nào, cô rất rõ cái gì nên làm và cái gì không nên làm, ít nhất cuộc đời cô cũng có một thước đo, đạo đức quy tắc phải trái đúng sai, trong lòng cô luôn có một ranh giới cuối cùng.

Cô không tưởng tượng nổi là vì cái gì mà có thể làm ra nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy, hơn nữa người đàn ông tàn nhẫn thế, thật sự cô không biết mình có thể thương anh được bao lâu?

Tình yêu cũng không phải là mù quáng.

Tiêu Tiêu ngồi trên ghế sofa nhìn mọi thứ xung quanh, gian phòng trọ chật hẹp này khắp nơi đều là bóng dáng của Hạ Uyên, nơi này tràn ngập người đàn ông khiến cô hạnh phúc và sung sướng, cô bị cuốn hút vào tất cả con người anh, cho đến bây giờ trong lòng cũng xác định bản thân còn yêu anh.

Chỉ là nhớ tới anh, trong lòng lại dâng lên ngàn vạn cảm xúc.

Nhưng tất cả sau hôm nay, cô phảng phất cảm thấy chính mình không dậy nổi, Hạ Uyên như thế, cùng với sự tưởng tượng của cô thật sự kém quá xa.

Cửa truyền tới âm thanh mở khóa mật mã, Hạ Uyên đã về, mỗi động tác của anh cô đều biết rõ, cho dù không nhìn thấy, chỉ là tiếng bước chân thôi cô cũng biết là anh.

“Làm sao lại không mở đèn?” Đứng là khoảnh khắc mặt trời chiều trượt xuống đườn chân trời, trong phòng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, Hạ Uyên liếc mắt một cái liền thấy được bóng dáng đang dựa nửa người vào ghế sofa, lại không thấy rõ nét mặt của cô.

Tiêu Tiêu thu lại cảm xúc, lúc anh mở đèn thì nhanh chóng lau sạch nước mắt trên mặt.

Ánh đèn lập tức thấp sáng toàn bộ thế giới, Hạ Uyên đứng ở trước cửa, vừa định mở miệng nói điều gì, lại nghe đối phương nói một câu: “Chúng ta, chia

tay đi.”

“.....”

—

Thật ra mỗi ngày Hạ Uyên đều chờ tới giây phút này, chưa từng có một người nào làm cho anh khó xử như vậy, thật sự là không có biện pháp nào, chỉ có thể tro mắt chờ nhận tội, bị cô dễ dàng nói câu đầu tiên thì có thể vứt bỏ.

Giống như đồ bỏ đi.

Ánh mắt Tiêu Tiêu nhìn anh cực kỳ bình tĩnh, giọng điệu nói chuyện cũng rất rõ ràng, đây là quyết định thật lâu của cô, Hạ Uyên biết không thể nào xoay chuyển được.

Anh đứng một chỗ, đại khái đã biết chuyện gì xảy ra, nghĩ sẽ giải thích, nhưng không biết giải thích như thế nào.

Hạ Uyên không thể che giấu những bí mật kia trọn đời không thể tìm ra được, đúng là ánh mắt cô vẫn còn ánh sáng.

Đôi mắt cô sạch sẽ không chớp mắt quan sát anh, cặp mắt kia rất đơn thuần, nhiều lần bị cô nhìn như vậy, anh đã sinh ra cảm giác tự biết xấu hổ.

Giống như bị nghẹn ở cổ họng, rất lâu anh mới nói được một câu: “Chúng ta nói chuyện.”

Tiêu Tiêu lắc đầu, hơi nghiêng người: “Chuyện nên biết em cũng đã biết, Hạ Uyên xin lỗi, tha thứ cho em có chút.....”

Có chút gì cô chưa nói ra khỏi miệng, chỉ là cứng ngắt như bức tượng điêu khắc bình thường.

Chân Hạ Uyên giống như đổ chì, từng bước đi rất nặng nề, anh tăng giọng điệu, đến gần cô, lại cẩn thận tới mức muốn chạm cũng không dám chạm vào, chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cô: “Anh yêu em, Tiêu Tiêu.”

Tiêu Tiêu cắn môi, gần như là dùng toàn bộ sức lực, lúc này mới ép bản thân không được rơi lệ. Yêu sao? Cô cũng yêu anh, nhưng cũng không phải chỉ cần tình yêu mà không cần gì cả.

Huống chi, tình yêu của cô, thật sự là nguyên vẹn với Hạ Uyên sao?

Âm thanh của Hạ Uyên thô ráp trầm thấp, giống như là bị cát đá nghiền ép qua vậy, mỗi một lời nói rất khó khăn: “Anh biết, bây giờ em cảm thấy rất sợ anh, nhưng mà anh.... Đối với em là thật lòng.”

Bình thường anh rất khéo nói, nhưng tới bây giờ mới phát hiện nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy không tìm ra một câu làm cho cô vui vẻ, nhiều lời nói thế, làm sao lại không tìm ra một câu phản bác cho mình đây.

Tiêu Tiêu ngẩn đầu liếc nhìn anh một cái, đôi mắt sớm đã đỏ.

Lúc này Hạ Uyên mới phát hiện thì ra cô đã khóc, mũi nhỏ nhỏ hơi sưng đỏ. Tâm của anh liền mềm nhũn, đau lòng muốn chết, đưa tay muốn ôm lấy cô: “Bà xã ——”

Gần đây anh mới đổi tên gọi thân mật, sau đêm mà cô tha thứ cho anh, anh liền gọi cô như vậy.

Tiếng gọi lúc này giống như châm biếm, Tiêu Tiêu đưa tay ngăn cản trước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh tính kế em, không quan trọng, quá khứ của anh thế nào cũng chẳng sao. Nhưng mà Hạ Uyên, tình yêu của em không thể chống đỡ vô điều kiện cứ tha thứ cho anh giết cha giết anh vì quyền lực coi mạng chẳng ra gì vì không có người đàn ông như vậy.”

Cô nhìn bộ dáng kinh ngạc của anh, trong lòng càng thêm đau, vẫn dùng sức chỉ ngược mình: “Lương tâm của em, không lừa được chính mình.”

Cùng cuộc sống như thế cho dù ai cũng cảm thấy đáng sợ, cho dù thương anh, cũng không nên dung túng anh đến mức này.

Hạ Uyên nắm chặt tay thành quyền, giữa hai đầu lông mày tràn đầy sự nhẫn tâm mà Tiêu Tiêu chưa từng thấy qua, anh đang tự khống chế, khớp xương căng tới mức trắng bệch.

Tiêu Tiêu chưa từng thấy anh như vậy, theo bản năng lùi ra sau từng bước, giờ phút này ý thức cô đã muốn tỉnh táo rất nhiều, người đàn ông này còn có mặt khác tàn độc nhẫn tâm, vẫn bị anh che giấu một bên.

Có lẽ đây mới chính là anh, cô lại bị lừa.

Hạ Uyên trầm mặc chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của cô, sau khi cô lùi từng bước, đã dễ dàng cảm thấy anh bị thương.

“Tiêu Tiêu, đừng sợ anh.” Đáy mắt anh tràn đầy vẻ thất vọng nâng tay lên lại vô lực buông xuống, khóe miệng gượng ép nâng lên.

Rõ ràng trong lòng đau gần chết, vẫn là cố gắng gượng cười, muốn cho cô biết, anh ở trước mặt cô mãi mãi là như vậy, sự dịu dàng của anh không phải

là giả.

Tác giả nói vài lời: lại viết hai chương kết, ta muốn không chế số lượng từ cho tốt T T

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 98

Nhìn về mặt cô ngày càng xa cách, đáy lòng Hạ Uyên dâng lên một cảm giác hoảng sợ mà chưa bao giờ có, anh cảm thấy mình nên nói gì đó, nếu không, cô thực sự sẽ rời bỏ anh.

Vốn những năm gần đây anh đè nén sự oán hận và căm hờn nơi đáy lòng, trong phút chốc tìm được nơi thổ lộ, nhưng anh không biết nên dùng từ ngữ ngắn gọn ra sao để nói rõ ràng, hồi lâu, chỉ nói được một câu: “Anh không phải là con trai ruột của Hạ Sùng Quang.”

Tiêu Tiêu ngẩn ra. Hạ Uyên trầm ngâm, lúc này mới từ từ kể lại một chút chuyện cũ: “Từ nhỏ anh đã không được ông ta yêu mến, nhưng không biết bản thân sai chỗ nào. Không có hứng thú với người nối nghiệp nhà họ Hạ, anh cố gắng học buôn bán, thậm chí từ nhỏ đã đi học để nâng cao tay nghề. Anh nghĩ, chỉ cần anh cố gắng, sớm muộn thì ba sẽ thích anh.”

“Nhưng đều vô dụng, đến bây giờ Hạ Sùng Quang cũng không thèm liếc nhìn anh một cái.”

“Về sau, khờ dại đổ tất cả nguyên nhân lên người mình để trốn tránh, từ nhỏ trái tim anh còn bị bệnh.” Anh cuối đầu cười, nụ cười cực kỳ bi thương, hơi tự giấu nhìn vào mắt Tiêu Tiêu: “Một người đàn ông có loại bệnh này, lúc nào cũng có thể ngã xuống, yếu lắm phải không?”

Trái tim Tiêu Tiêu co rút một hồi, hốc mắt đã ướt đôi chút, nhưng móng tay gắt gao nhéo lòng bàn tay ép buộc mình nhất thiết không được mềm lòng, ngay cả có ngàn vạn lý do anh cũng không nên ra tay như vậy.

Hạ Uyên lặng lẽ nhìn về mặt của cô, cuối cùng im lặng rũ mắt xuống, đáy mắt ảm đạm dần được gạt bỏ, một lát mới nói tiếp: “Lúc anh mười hai tuổi thì Hạ Sùng Quang đưa anh ra nước ngoài. Lúc đó nghĩ là ông ta đưa anh đi trị bệnh, nhưng ——”

Nói đến đây, Tiêu Tiêu để ý tới hai tay rũ xuống để trên đầu gối của anh dùng sức nắm chặt, gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay, quả nhiên lại nói chuyện, nội dung ngay cả cô cũng không thể tin được.

“Sau khi ra nước ngoài, trái lại cơ thể của anh càng ngày càng suy nhược, sau đó mới phát hiện, người làm luôn bỏ thuốc vào đồ ăn của anh.” Mãi anh nhạt màu hơi hơi run, lại còn gạt bỏ cười một chút: “Chính xác mà nói, phải là hạ độc.”

Đương nhiên là Tiêu Tiêu không thể kinh ngạc hơn nữa, cô không thể tin được những gì bản thân đang nghe bây giờ, càng không tin trong đầu nghĩ tới.....

“Hạ Sùng Quang đặc biệt đố kỵ với đàn ông khác, ông ta không thể tha thứ chuyện bên ngoài của mẹ, sau khi mẹ qua đời, hiển nhiên anh trở thành cái đinh trong mắt của ông. Ở nước ngoài im hơi lặng tiếng mà chết đi, chỉ sợ đây là sự nhân từ lớn nhất mà ông ấy dành cho anh.”

Giọng điệu nhẹ nhàng hời hợt, Tiêu Tiêu giống như thấy được người thiếu niên mười mấy tuổi ở nước ngoài lẻ loi một mình, nằm ở trong phòng cấp cứu yên lặng chịu đựng hết tất cả.

Trên thế giới này, luôn có nhiều chuyện đáng sợ bản thiếu xảy ra ở mỗi góc hẻo lánh, trước kia Tiêu Tiêu làm bên tin tức xã hội cũng gặp qua nhiều người cha mẹ ích kỷ vô lương. Khi đó cô vô cùng đau lòng cho đứa trẻ, bây giờ người kia đổi lại là người yêu của cô, tâm tình hiện giờ của cô càng thêm khó chịu.

Không phải là không đau lòng, nhưng.....

Cô đứng tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám, không dám tới gần anh, không dám nhìn anh lâu hơn, chỉ sợ không cẩn thận thì muôn kiếp không trở lại được.

—

Ngón tay Hạ Uyên thon dài dùng sức nắm chặt, tiếng nói ở trong phòng yên tĩnh có vẻ càng thêm khàn khàn: “Khi đó anh mới biết thân phận của mình, ở Hạ gia, thật ra anh là một người thừa, so với xuất thân thấp hèn như Hạ Trầm cũng không bằng!”

“Nhưng dù là không cần, tại sao ông ta có thể tàn nhẫn như vậy?”

Gần như là anh nói thì thầm một câu, tay để trên trán của mình: “Từ đó về sau, anh rất cẩn thận để sống tiếp, sống mà không có tình cảm, sống phải cẩn thận. Buổi tối mỗi một ngày không dám ngủ say, nhắm mắt liền sợ hãi gây tiếp theo vẫn chưa tỉnh lại, vẫn biết bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể chết

đi, mà anh không có cách nào tưởng tượng, luôn muốn lấy đi tính mạng của mình không phải là tử thần, mà là người cha mà anh yêu thương.”

Tieu Tieu có thể suy ra có lẽ Hạ Uyên trước đây là một đứa trẻ lương thiện, như anh nói, ở viện Phúc Lợi gặp qua cô ——

Cho nên Hạ Uyên khi đó và bây giờ hẳn là khác nhau hoàn toàn, có lẽ nội tâm của anh từng bị giày vò, phải đấu tranh, cuối cùng mới từ từ trở nên như vậy.

Như thế, nhất định là còn một số chuyện đã xảy ra mà cô không biết?

Hạ Uyên vuốt ve mi tâm, lúc này mới nhìn cô bằng ánh mắt yếu ớt: “Vi chuyện anh về nước làm cho ông ta không vui, trước kia, ông ta chưa bao giờ chấp nhận cho anh trở về nhà họ Hạ. Không có ai biết thân phận của anh, ở đây, dần dần anh trở thành một truyện cười.”

Về mặt khi nói câu này của Hạ Uyên vô cùng đau khổ, đáy mắt lại mơ hồ có chút tàn nhẫn, Tieu Tieu chắc là cũng đoán được một chút. Chẳng trách trước kia chưa từng có tin tức về nhị thiếu gia nhà họ Hạ, cho là vì cơ thể không tốt nên bị Hạ Sùng Quang bảo vệ, ai ngờ sự thật lại trái ngược.

Như vậy Hạ Uyên ở bên trong trở thành người ngoài, có nhà mà không thể quay về, rõ ràng nhà họ Hạ là gia tộc lớn nhất ở Thanh Châu, nhưng anh lại không có một chút địa vị nào, đại khái còn bị người cười nhạo phân biệt đối xử, hoặc là còn có khi xảy ra chuyện nhục nhã hơn. ...

Đột nhiên Hạ Uyên khinh ngạc nhìn Tieu Tieu, tức thì làm tim cô đập nhanh, cảm giác có lẽ anh muốn nói, có liên quan tới chính bản thân mình.

Nhưng bỗng nhiên anh dời tầm mắt, không có tiếp tục chủ đề này, ngược lại nói: “Anh là đàn ông, sẽ không che giấu dã tâm của mình, tai nạn xe của Hạ Phong thật sự có liên quan tới anh, nhưng Hạ Sùng Quang không phải anh giết.”

Tieu Tieu không nghĩ tới anh lại khinh địch như vậy mà thừa nhận, cô nhìn anh, đột nhiên không biết nên nói gì. Nhớ tới ánh mắt của Mạnh Vân Khiết lúc đó, lập tức hiểu ra, Mạnh Vân Khiết thừa cơ hội này mà đẩy mọi chuyện lên người Hạ Uyên, khiến cho cô càng thất vọng về anh.

Hạ Uyên đứng lên, mỗi bước đi đều rất nặng nề, chậm rãi đưa tay ra, khi sắp chạm vào mặt cô thì khó khăn dừng lại: “Nếu như trước kia có được em ở bên cạnh, thì tốt biết bao.”

Nếu khi đó có cô, có lẽ sẽ có rất nhiều đường, cuối cùng cũng không lựa chọn như vậy rồi.

—

Hôm sau Tieu Tieu tan việc về nhà, sau khi mở cửa chốt có một loại cảm giác, nhìn nửa căn phòng trống không mới dần tỉnh lại, Hạ Uyên đã rời khỏi.

Đêm qua liền rời đi ——

Đóng cửa ngậy ra một hồi, cô mới từ từ đặt tú đồ lên trên tủ giày, sau đó cúi đầu đổi giày.

Chỉ là thất tình mà thôi, cũng không phải chưa từng trải qua, Tieu Tieu an ủi bản thân như vậy, xắn tay áo lên bắt đầu dọn dẹp lại căn phòng thêm lần nữa.

Chẳng qua là đồ vật có thể vứt bỏ, nhưng nhưng tại sao khắp nơi giống như đều tràn ngập mùi của anh, ra giường, gối đầu, ngay cả cái chén hình như cũng mang theo nhiệt độ trên môi anh.

Tieu Tieu đứng ở trong phòng khách ngẩn người, cuối cùng đều thay đổi hết tất cả đồ vật, nhưng mà, nhưng mà cũng không được. Cô từ từ ý thức lại, Hạ Uyên mãi ở trong lòng cô, chưa bao giờ rời đi.

Bà vai của cô từ từ suy sụp, cứ đứng ngây ngốc như vậy, dần dần có vài giọt chất lỏng trên giày.

Tâm tính lương thiện giống như cũng bị lấy ra, loại cảm giác cô đơn vắng vẻ này nên hình dung thế nào? Giống như trong nhà mất trộm, trộm đi chính là thứ quý nhất của cô.

Tieu Tieu ngồi ở trên thảm, đôi tay chặt chẽ che hai gò má, từng lần một tự nói với lòng mình, rồi sẽ tốt thôi, rồi sẽ tốt thôi, đàn ông như vậy cô cũng không chịu nổi.

Dường như cô tăng ca đến điên rồi, mọi chuyện trong công ty gần như ôm một mình làm, mọi người xung quanh cũng ngầm hiểu ra, tất cả mọi người đều đoán có liên quan tới tin đồn lúc trước, cũng có người hiểu chuyện cảm thấy nhất định là cô bị Hạ Uyên vứt bỏ, nên bây giờ mới tự làm khổ mình.

Tieu Tieu coi như không nghe thấy những lời đồn nhảm, như là nhớ lại chuyện mẹ kế kia, tiểu J khuyên vài lần không có kết quả, cũng chỉ là không tiếng động thờ dài: “Chỉ cần gì phải như vậy? Nếu yêu như thế, không bằng thử thỏa hiệp, tội gì làm khó xử chính mình.”

Tiểu J không biết tình hình thực tế, Tieu Tieu cũng không muốn giải thích.

Cô nhìn bóng lưng nhóc rời đi, trong lòng yên lặng lặp lại câu nói vừa rồi, nhưng mà, đáy lòng có ranh giới thì cuối cùng cũng không qua được. Có vài người có liên quan thân thể thì cùng gặp được, nhưng đó không phải là lý do để anh phạm sai lầm, trên đời còn có nhiều người đáng thương như vậy vẫn kiên cường lương thiện mà sống, cô chỉ hi vọng người đàn ông mình yêu, là một người đứng cảm ngay thẳng mà thôi.

—

Tieu Tieu tiếp tục chôn thân trong công việc, chỉ có không ngừng làm cho đầu óc hoạt động, như vậy mới không nhớ tới người kia, nếu không chỉ cần dừng lại, trong lòng và trong đầu cô đều có tất cả hình bóng của anh.

Lại quay về với làm việc và ăn uống không có quy luật, cơ thể của cô yếu ớt không chịu được, mới không được mấy ngày mà bệnh bao tử lại tăng lên. Sau khi bị đưa tới bệnh viện, bác sĩ Tam Ngũ Thân nói: “Nếu không phải coi trọng, có vấn đề đã không phải đơn giản như vậy.”

Tieu Tieu là khách quen của bác sĩ này, sớm đã bị hù dọa qua, sờ đầu, ngượng ngùng nói: “Thêm phiền phức cho người rồi.”

Y sĩ trưởng cô quá liếc mắt nhìn cô một cái, nghĩ rằng không phải là phiền toái sao? Vừa mới đưa vào bệnh viện bên kia liền điện thoại, hận không thể mời ra tất cả viện trưởng. Ông ho một tiếng, dặn dò người cấp dưới bên cạnh: “Quan sát cô ấy tốt một chút, nếu người quen lại mang công việc tới đây, trực tiếp đuổi ra ngoài.”

Tieu y tá hoảng sợ gạt đầu, về mặt Tieu Tieu cũng khó hiểu.

Mọi người đi hết, chỉ còn một mình cô ở trong phòng bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ là bầu trời mát mẻ. Thật ra trước kia bị bệnh cũng chỉ có một mình, nhắc lên không được mới tìm tới Ôn Văn, nhưng tại sao bây giờ lại sợ cô đơn đến vậy?

Giống như đợi một người, sẽ không ngừng được sự nhớ mong.....

Cô vội vàng dừng suy nghĩ, kê gối đầu kỹ rồi nằm xuống, mơ mơ màng màng rơi vào giấc ngủ, trong giấc mơ lại thấy anh. Giấc mộng đơn giản luôn rất tốt, bên trong có anh ấm áp ôm trong ngực, hơi thở dễ chịu của anh, mà ngay cả dừng lại hôn trên trán mình đều chân thực đến lạ lùng.

Khó có được giấc ngủ ngon, Tieu Tieu tỉnh lại phát hiện gối bên cạnh cũng còn sót lại hơi thở nhàn nhạt trên người anh, cô nhú mảy, đáy lòng không khỏi có chút chấn động.

Đúng lúc có y tá kiểm tra phòng, không biết vì sao, mà xui quỷ khiến liền mở miệng hỏi: “Tối hôm qua, có ai đã tới sao?”

Tieu y tá mở trừng mắt rõ to, hết sức vô tội: “Buổi tối không thể tới thăm, làm sao lại có người đi vào?”

Tieu Tieu hơi nhếch môi, cuối cùng chính là cười nhạt.

Ngày xuất viện chính là nhờ J lái xe tới đón, giúp thu dọn đồ đạc, thấy cô đang cầm bưu phẩm, nhìn không được nhú mảy: “Lúc này vừa khéo, chị lại bắt đầu tự làm khổ mình.”

Tieu Tieu không để ý tới tiểu J, chỉ cuối đầu làm việc của mình: “Trong khoảng thời gian này làm chậm trễ không ít công việc.”

Tiểu J không thay đổi được cô, cúi đầu vỗ túi hành lý, cuối cùng giống như là hạ quyết tâm rất lớn nhìn về phía cô: “Tieu Tieu, ngày đó chị bất tỉnh ở công ty, là Hạ Uyên đưa chị vào.”

Ngón tay Tieu Tieu dừng lại trên bàn phím, nhưng không có phản ứng gì thêm.

Tiểu J cẩn thận quan sát về mặt của cô: “Mỗi ngày anh ấy đều chờ chị dưới lầu, em gặp qua rất nhiều lần. Anh cũng lên hỏi thăm tình hình của chị ở công ty, ngày đó vẫn đợi mà không thấy chị, lên lầu liền phát hiện chị ngất xỉu.”

Quan sát Tieu Tieu này giờ không nói gì, đánh bạo lại nói: “Chị không thấy được anh có bao nhiêu lo lắng, em cảm thấy anh ấy rất thích chị, không phải là lại phạm vào lỗi sai gì sao? Chị——”

Lúc này Tieu Tieu mới ngẩng đầu, về mặt rất bình tĩnh: “Giữ chị và anh ấy, không thể nào.”

Tiểu J thất vọng im lặng, một lúc lâu, vẫn không khống chế được nhỏ giọng lầm bầm: “Là em hi vọng chị hạnh phúc thôi, nếu thật sự chị cảm thấy không có khả năng thì cũng đừng ép buộc bản thân. Chị cứ dằn vặt như vậy, không phải nói rõ là không buông xuống được sao? Nếu không bỏ xuống được, tại sao lại muốn trốn tránh? Nên giải quyết cho tốt mới là điều quan trọng.”

Tieu Tieu sững sờ nhìn tiểu J, tiểu J nghĩ cô bị mình là lay động, đang muốn tranh công, đột nhiên bị cô vỗ mạnh vào bả vai: “Trước kia không phát hiện em có tài ăn nói tốt như vậy, đây là bản thảo sắp tới hãy viết cho tốt, chất lượng mà kém sẽ phải chịu chết.”

“.....”

—

Chào tạm biệt Hạ Uyên là một lần rất vô tình, Tieu Tieu cùng với một vị từng hợp tác trước kia tới nhà hàng ăn cơm, đúng lúc gặp người đàn ông từ bên trong đi ra.

Không thể buông tha, trên mặt hai người đều là ngoài ý muốn.

Tieu Tieu ngập ngừng, vẫn là chủ động lên tiếng chào hỏi: “Trùng hợp như vậy.”

Hạ Uyên không để lại dấu vết mà liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh cô, lúc này mới gật đầu: “Đúng là trùng hợp.”

Không khí có chút xấu hổ, đồng nghiệp bên cạnh tò mò quan sát hai người, cô đành phải đơn giản giới thiệu một phen, sau đó nghiêng người qua: “Không làm chậm trễ việc của anh.”

Hạ Uyên không có rời đi ngay, biểu cảm trên mặt lạnh lùng rõ ràng, tiếp theo anh nhấc chân bước đi từng bước về phía trước. Tiêu Tiêu nghĩ là anh muốn lướt qua người mình, nhưng lại bị hơi thở của anh bao trùm đồng thời, cổ tay bị chế trụ, tiếp theo là không hề do dự bị người trực tiếp ôm ra khỏi phòng ăn.

Cô kinh ngạc nửa ngày không nói ra lời, cho đến khi bị anh đè ở trên xe hung hăng ngăn chặn đôi môi.

Vẫn là hơi thở quen thuộc, lạnh thấu xương mà bá đạo hôn xuống, anh ép cô tới mức không thở nổi, giống như là muốn ôm lấy cô nuốt vào trong bụng.

Cô mở miệng cắn anh, ngược lại bị anh nắm cằm, cô đau đến mức đều chảy nước mắt, lúc này anh mới từ từ rời khỏi, nằm ở bên vai cô không động đây,

“Anh nhớ em.”

Âm thanh của anh rất nhẹ, lại mang theo một sức hấp dẫn kỳ lạ, Tiêu Tiêu hắt mặt nhanh, lau hết nước mắt tràn ra từ khóe mi.

Lòng bàn tay anh chế trụ sau gáy của cô, lại mạnh mẽ xoay đầu cô lại, đôi mắt đen của anh không hề chớp nhìn cô chăm chăm, giống như muốn đưa cô tiến vào trong lòng.

“Những lời này anh nghĩ sẽ để ở trong lòng cả đời, cuộc đời này là nỗi si nhục lớn nhất của Hạ Uyên, nhưng bây giờ nghĩ sẽ nói cho em biết. Anh suy nghĩ bị ối, nếu những điều này có thể đổi lấy được chút sự mềm lòng của em, có thể làm cho em không còn chán ghét anh, còn có gì phải để ý tới.” Anh khàn giọng nói ra khỏi miệng, đáy mắt đen như mực.

Tim Tiêu Tiêu đập hơi nhanh, không biết vì sao, cô cảm thấy những lời tiếp theo anh muốn nói có liên quan tới mình, hoặc là, cô đã sớm biết, lại bị anh giấu kỹ trong lòng nhiều năm qua không muốn nói rõ sự thật cho đối phương biết.

Ví dụ như, cô từng hỏi, anh lại chậm chạp không muốn nói cho cô biết. đã trải qua khoảng thời gian yêu cô.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn tính chương này là sáu nghìn, chương sau lại sáu nghìn. Nhưng sẽ rất mệt nhọc, trước viết nhiều như vậy đi T T

Sau đó ta nghĩ, ban đầu suy nghĩ viết ngoại truyện này, chỉ là muốn viết một người đàn ông hư hỏng vì yêu mà chuyển biến tìm kiếm giúp đỡ chuyện xưa, cũng không muốn tuyên dương cái gì, nhị ca làm việc gì sai dĩ nhiên là phải bị luật trừng trị, quyền sách này cũng đã nói, mỗi người đều có chuyện quá khứ, nhưng cũng không phải duy nhất người tốt người xấu, hi vọng mọi người xem qua khóc thút thút liền thôi, ta cũng không nghĩ sẽ để lại tư tưởng gì, chỉ là muốn viết một cái chuyện xưa như vậy thôi O(∩_∩)O~

Sao lộc cộc, mọi người ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 99

Cho đến ngày nay, Hạ Uyên vẫn nhớ rõ cảnh tượng gặp lại Tiêu Tiêu. Khi đó tạm biệt cô, cô đã trở thành bạn gái của người khác, mơ hồ Chung Lâm Trạch đã nói với anh đối phương là người khoe khoang: “Chúng ta khó giải quyết mối thất nhất.”

Khẽ nhếch mày lên cho người kia thấy đáy lòng sinh ra vài phần chán ghét, giống như là đang trưng bày một món chiến lợi phẩm.

Nhưng anh cũng chỉ mỉm cười không có nêu lên ý kiến nào, trong cuộc sống này, Hạ Uyên đã học được về mặt không biến sắc và một chút vô tâm.

Khi đó anh không dựa vào thế lực nhà họ Hạ, chỉ có thể tự mình phát triển bản thân vì đường tương lai rộng mở, rời khỏi Hạ Sùng Quang, anh cảm nhận được mùi vị cuộc sống, cho nên lúc đó, trong lòng rất rõ ràng là không thể đắc tội Chung Lâm Trạch, thậm chí phải cẩn thận lấy lòng anh ta.

Cùng chờ ở phòng ăn với Chung Lâm Trạch, xa xa nhìn thấy cô bé đi tới hướng bên này, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh còn nhìn thấy một đường, chỉ thấy đuôi ngựa của cô cao cao quơ tới quơ lui, tuổi trẻ đã có ý chí.

Khoảng cách càng gần, anh liếc mắt một cái liền nhận ra cô, từng gặp nhóc con trước kia ở viện Phúc Lợi. Rõ ràng đã trôi qua khoảng mười năm, dáng vẻ của cô cũng có thay đổi rất lớn, nhưng rất kỳ lạ, vẫn là trong phút chốc liền nhận ra cô!

Anh nhẹ nhàng quan sát cô, trong lòng thầm than cuộc sống có nhiều sự trùng hợp thế. Mà tầm mắt của cô chỉ có Chung Lâm Trạch, sau khi ngồi xuống, gần như là ánh mắt không có rời khỏi chỗ cũ, nói chuyện với anh ta bằng âm thanh mềm nhũn: “Xin lỗi, em tới trễ.”

Chớp mũi của cô còn đọng lại vài giọt mồ hôi, hiển nhiên là vội vã chạy một đường tới đây trong lúc trời nóng, nhưng hình như Chung Lâm Trạch có chút mất hứng, nghiêm mặt: “Không phải nói là giới thiệu người bạn cho em quen biết, để cho chúng ta chờ lâu như vậy, có hiểu lễ phép không?”

Vành tai Tiêu Tiêu có chút hồng, có lẽ cảm thấy ngượng ngùng, lúc này mới hướng tới phía Hạ Uyên cuối đầu: “Thật ngại quá, đúng lúc có việc nên chậm trễ.”

Đôi mắt đen lộ ra vài phần lo âu, ánh mắt Hạ Uyên hơi di chuyển liền thấy cô không được tự nhiên đưa tay nắm lấy góc váy, dưới đầu gối có hơi phồng hồng, hình như là té ngã.

Thật ra chỉ đến trễ năm phút mà thôi, Hạ Uyên biết là Chung Lâm Trạch đang cố ý làm khó dễ cô, vị thiếu gia này bình thường đâu có thói quen đợi ai? Quả nhiên đối phương đẩy một chén bia lớn tới trước mặt cô: “Mau xin lỗi anh Hạ.”

Hành động này cố ý gây chuyện, anh cố tình nói với giọng hết sức dịu dàng, tay còn nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng cô, cô nhóc gầy ngốc mơ hồ, không có cảm thấy có gì đó không đúng, cảm ly rượu lên hương về phía anh hơi gật đầu: “Thật có lỗi, đây là, tôi nhận lỗi.”

Cô còn không có lương tâm mà cười, ngửa đầu “ừm ừc” liền uống hơn phân nửa ly, Hạ Uyên nhú mày, nghĩ đưa tay ngăn cản cô, nhưng bị ánh mắt của Chung Lâm Trạch ngăn lại.

Thôi được, cũng không phải là bạn gái của anh.

Từ lượng nữ sinh có hạn, cô nhóc uống hơn nửa ly thì không uống được, nhưng do cô cật lực, vẫn uống hết số rượu còn lại trong ly.

Thế này Chung Lâm Trạch mới vừa lòng mà cười, cầm khăn tay mềm mại giúp cô lau khóe miệng: “Như vậy mới ngoan, anh Hạ là bạn tốt nhất của anh, không nên thất lễ với anh.”

Tiêu Tiêu mím môi không nói chuyện, cúi mắt, cuối đầu chia thức ăn.

Chung Lâm Trạch nhân cơ hội lộ ra vẻ mặt đắc ý với Hạ Uyên, dường như muốn nói: nhìn xem, phụ nữ khó giải quyết hơn nữa cũng bị anh em ta thu thập biết vâng lời hơn.

Trong nháy mắt đó tâm tình của Hạ Uyên vô cùng phức tạp, đối với cô sinh ra một chút đồng cảm mà không dễ dàng phát hiện ra, nhưng lại không nhận được có chút kinh bi.

Loại mâu thuẫn này có cảm giác rất kỳ lạ, giống như thấy được chính bản thân mình. Ở trong mắt của anh, Tiêu Tiêu không khác gì một nữ sinh vì tiền mà cố ý lấy lòng một vị thiếu gia, như thế bị nhục nhã gây khó dễ là chuyện dễ hiểu.

Còn nhớ rõ trong viện mồ côi mỗi tuần đều có một cô gái đi làm việc nghĩa, không sợ bẩn không sợ mệt, trên mặt có chút xấu hổ mà ngượng ngùng nở nụ cười, giống như một vòng mặt trời nhỏ chiếu sáng chói.

Nhưng hôm nay..... Thời gian đúng là một chiếc kính phản chiếu tốt nhất, bản tính của con người ở mấy năm sau đều nhìn một cái không xót thứ gì.

—

Trước kia Hạ Uyên và Chung Lâm Trạch qua lại rất gần loại thiếu gia công tử này không có bản lĩnh thực sự, mỗi ngày xa hoa đòi truy, trường học không đứng đắn đều đi qua vài lần, là hộp đêm nhưng mỗi ngày đều tới báo danh.

Cuộc sống của Chung Lâm Trạch rất rối loạn, đi bar, ma túy, tình một đêm, bọn họ ở cùng một chỗ trừ con người Hạ Uyên là khác thì gần như những thứ này đều chạm qua.

Hạ Uyên cũng không phải giữ mình trong sạch, chính là tự gò bó, hoặc là nói anh cũng không biết rõ mình muốn cái gì. Nếu như không có một cơ thể tốt, lấy cái gì cùng người khác tranh đấu đây?

Nhìn cảnh tượng hàng ghế mục nát u ám, trong mắt của anh hiện lên một tia oán giận. Ông trời cũng không có sự công bằng, những người này, dựa vào cái gì mà có được sức khỏe cùng quyền thế? Cũng chỉ là một đám không hề có cống hiến không có một chút giá trị tồn tại là cận bã mà thôi.

Hạ Uyên cách Chung Lâm Trạch gần nhất, trong lòng Chung Lâm Trạch ôm một người phụ nữ để lộ ra nửa thân người, tay đã tiến vào chân cô — đúng lúc nắm — siết. Lúc này có người lại gần, ghé vào lỗ tai anh ta thấp giọng reu ghẹo: “Tôi thấy anh và một nhóc con nóng bỏng bên trường học của anh, có thử qua chưa, có đủ tư vị hay không?”

Hạ Uyên cảm ly rượu, chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Chung Lâm Trạch nghe được cười nhẹ nói: “Nhóc con chết tiệt kia đi theo tôi già bộ thuần khiết, đến bây giờ mới có hôn qua vài lần, nhưng không cần lo lắng, chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Những tin tức kia Hạ Uyên cũng biết, là vòng người muốn nổi danh, trong nhà có ít tiền, cái gì cũng dám chơi. Trực giác của anh cảm thấy người này nhắc tới Tiêu Tiêu không có ý tốt, quả nhiên nghe xong mặt đối sắc hí hửng nói: “Nếu không thì mang ra cùng nhau chơi đùa?”

Chung Lâm Trạch nghiêng mặt nhìn anh ta, khóe môi hiện lên ý cười: “Con mẹ nó mày đã sớm nhớ thương phải không?”

Người kia cười ha ha: “Làm sao, không nhớ bỏ?”

Chung Lâm Trạch cười g Liễu một cái: “Làm như tao sẽ cưới cô ta vậy? Có gì phải luyến tiếc.....”

Hạ Uyên cầm ly rượu trong tay một hơi uống sạch.

—

Thật ra cần thận nói lại chuyện này cuối cùng có liên quan gì tới anh? Bây giờ Hạ Uyên trở về nhớ tới vẫn như trước không có cách giải quyết, nhiều năm đã qua, anh sớm đã không biết lương tri rốt cuộc là vật gì, nhưng chuyện cổ tình xảy ra trên người Tiêu Tiêu, dường như bản năng của anh có một chút điểm lương thiện.

Quả thực là Chung Lâm Trạch không phải nói suông, thậm chí còn bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này, Tiêu Tiêu hoàn toàn không biết gì cả, khi đó cô nhóc rất đơn thuần, có lẽ chưa biết lòng người có nhiều hiểm ác, cho nên đối với Chung Lâm Trạch là hoàn toàn tin tưởng.

Chung Lâm Trạch kêu cô làm cái gì, liền ngoan ngoãn nghe lời.

Ngày đó Hạ Uyên vẫn còn nhớ rõ, tưởng đã quên nhưng không thể quên được, trời có chút lạnh, mồ mướt giống như là sắp đón trận mưa to. Chung Lâm Trạch giống như thường ngày hẹn Tiêu Tiêu ra ngoài, bỏ thuốc vào cả phê, máy chụp ảnh, khách sạn, tất cả đều được sắp xếp.

Ngày đó Hạ Uyên cũng không có tham dự, Chung Lâm Trạch chờ thời cơ anh liền rời đi. Một đường đi này anh cũng không nhớ rõ mình đang suy nghĩ điều gì, ma xui quỷ khiến, lại chạy xe đến gần trường học của Tiêu Tiêu.

Xe dừng lại trước cổng trường, trong đầu hồi tưởng lại vẫn là một màn ở viện Phúc Lợi kia, khi đó những hình ảnh nho nhỏ ở trong sân gần như thành công chiếm trọn trong lòng anh, tất cả nơi đó đều sạch sẽ đơn thuần, bọn nhóc con có thể vì một miếng bánh ngọt nhỏ mà mừng rỡ như điên, điều đó rất đúng, anh mới không cảm thấy chính mình đáng thương.....

Có lẽ bởi vì tầng quan hệ này, cho nên anh đối với Tiêu Tiêu luôn có loại cảm giác rất kỳ lạ, giống như cô cũng tinh khiết sạch và sạch sẽ.

Nhớ lại những hồi ức của mình, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiêu Tiêu bước ra từ cửa trường học, hình như cô đi với bạn cùng phòng, nói nói cười cười, bên má còn mang theo ý cười. Trên người là áo sơ mi trắng và quần bò đơn giản, dáng vẻ đơn thuần giống như hình ảnh cô gái thanh khiết vừa mới đi ra từ trong tranh, đầu óc của anh trong phút chốc giống như ngưng lại, chờ khi anh ý thức được, trong tay đã cầm điện thoại bấm số.

Mấy người Chung Lâm Trạch bị bắt với lý do là tụ tập hút thuốc phiện và giấu thuốc, việc này cũng gây ra sóng gió không nhỏ ở Thanh Châu, mấy người trong gia tộc cũng bị ảnh hưởng.

Sau đó, đương nhiên là Chung Lâm Trạch đâu dễ chịu thiệt thòi, rất nhanh liền điều ra được người đứng sau là Hạ Uyên.

“Thực sự cho rằng mình là bạch mã hoàng tử sao?”

“Nếu không phải vì là người họ Hạ, cho là tao sẽ để ở trong mắt sao?”

“Ngay cả một con chó ở Hạ gia cũng không bằng, cho mày đi theo bọn này, là đã nể mặt mày rồi.”

“Coi trọng cô ta? Đáng tiếc, muốn giành người phụ nữ trong tay tao thì mày chưa xứng đâu, không nhìn lại thân phận của mình.”

.....

Rốt cuộc là thế nào thì mới tính kế giẫm lên sự tôn nghiêm của một người đàn ông? Từ nhỏ Hạ Uyên đã bị phân biệt đối xử, bị nhục mạ, thậm chí là bị đánh, những thứ này với anh đều không quan trọng, nhưng khi anh ý thức được, nếu như không có địa vị quyền lợi, ngay cả coi trọng một người phụ nữ thì bản thân cũng không xứng!

Thậm chí, ngay cả bảo vệ cô cũng không làm được.

Như vậy, còn là một người đàn ông sao?

—

Cho tới bây giờ Hạ Uyên cũng không nói chuyện này với Tiêu Tiêu, đương nhiên Chung Lâm Trạch cũng không ngu xuẩn tới mức vạch trần hành động bỉ ổi của mình. Ngày đó đám người kia dùng lời lẽ và hành động nhục mạ anh làm trong lòng càng tăng thêm ngòi nổ cho tội lỗi, Hạ Uyên bắt đầu hiểu được thế giới của mình người thắng làm vua kẻ thua làm giặc là như thế nào, nếu không mạnh mẽ đứng lên, đời này anh chỉ có thể tùy ý để người khác chà đạp xem thường, không hề có uy nghiêm nói chuyện.

Đây chính là thực tế.

Sau đó anh dùng mọi thủ đoạn và tâm trí, bắt đầu xây dựng kế hoạch lớn của mình, chờ đến cuối cùng cũng thành công anh bắt đầu chia rẽ Chung Lâm

Trạch và Tiêu Tiêu, phía đối tác lộ ra nụ cười giả tạo bắt đầu trêu đùa: “Mọi người nói rằng từ lâu anh đã chú ý tới người phụ nữ của Chung Lâm Trạch, thì ra đúng như vậy.”

Với những lời nói của đối phương, Hạ Uyên biết rằng không ít người ở sau lưng cười anh, Chung Lâm Trạch sớm đã nói chuyện của anh qua một vòng nói rất khó nghe. Trong giai đoạn này anh trở thành tên hề, là đề tài câu chuyện để mọi người giễu cợt.

Hạ Uyên đứng trước cửa sổ, nhìn bộ dáng lạnh nhạt của mình qua tấm kính thủy tinh, hơi nâng khóe môi nói: “Tôi phải cảm ơn anh ta cho tốt, nếu không có anh, tôi vẫn sẽ ở trong vũng bùn đó.”

Tuy nói như thế, thật ra trong lòng anh không nói ra được là hận sao? Nếu không phải vậy, làm sao anh đến mức cuối cùng đi một bước cũng không thể quay đầu.

Tiêu Tiêu nghe xong khiếp sợ vô cùng, Tiêu Tiêu không nghĩ ra được là Hạ Uyên lại có lúc trải qua khoảng thời gian như vậy, phải a dua nịnh hót người khác, sau cùng đều chịu nhục nhã, loại chuyện này, lại có thể xảy ra ở trên người đàn ông trước mắt này?

Ai cũng muốn trước mặt người yêu có cuộc sống phóng khoáng không lo không nghĩ, Hạ Uyên cũng thế, nếu cho cô biết khoảng thời gian áp bức và bị lăng nhục này, sợ bị xem thường, sợ bị thông cảm.

Bất luận loại ánh mắt nào xuất hiện từ trong đáy mắt của cô, đều là sự hành hạ đối với anh.

Anh yên lặng nhìn cô, hoặc là không có nhìn cô, tất cả khó khăn đã nói hết, lúc này mới đưa tay xoa nhẹ gò má cô: “Nghĩ tới có được tất cả khi đứng ở đỉnh cao của quyền lợi, thì ra có sự trái ngược, ngược lại là mất đi em.”

—

Cả đêm Tiêu Tiêu đều nằm mơ, như là người vừa mới tỉnh mộng, những thứ trước đây bị cô quên đi bỗng nhiên vùng dậy một cách rõ ràng. Thì ra Hạ Uyên từng tồn tại trong thời tuổi trẻ của cô, phút chốc nhớ lại rất nhiều chuyện.

Người tốt bụng sau lưng giúp cha đương giải quyết công việc, người giấu mặt ngấm ngầm giúp mẹ liên hệ với bệnh viện làm trị liệu miễn phí, lúc đó không điều ra được tin tức gì, sau khi cô đi làm cũng thử đi tìm đối phương, nhưng vẫn không có liên lạc.

Bây giờ nghĩ lại, Hạ Uyên chỉ sợ cô không rõ nơi chốn nên vì cô là rất nhiều việc, nhiều đến khiến lòng cô đau không có thuốc chữa.

Tại sao rõ ràng là người đàn ông hư hỏng, nhưng cuối cùng vẫn làm cho cô đau lòng?

Từng bước trải qua cuộc sống, Ôn Văn hẹn cô đi bệnh viện, Tiêu Tiêu rất muốn nói gì đó với Ôn Văn, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở vào. Mấy chuyện của Hạ Uyên, một người cô cũng không muốn nói, đó là bí mật trong lòng anh, cũng là nơi mềm yếu trong lòng anh.

Cô cũng phải giúp che giấu thật kỹ.

Ôn Văn hỏi cô, có phải không thể buông xuống được.

Câu trả lời đương nhiên là phải, sau khi biết việc này, quả nhiên là cô mềm lòng.

Giúp Ôn Văn tìm đi sắp xếp khám thai, vì giấu Hạ Trầm, lúc đăng ký lấy tên Tiêu Tiêu. Ai biết việc này gây ra chuyện, Tiêu Tiêu đang tiếp nhận bổ nhiệm công việc ở tổng công ty, bỗng nhiên có người thờ hồng học xông vào phòng họp.

Về mặt Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng trước cửa, đầu mùa xuân, trên người anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng thoải mái, ống tay áo còn lộ ra ngoài cổ tay, là quà sinh nhật cô tặng anh.

Anh bước đi thẳng hướng về phía cô, nếp nhăn nơi mắt rất sâu, nhưng đáy mắt không giấu được sự vui sướng, cuối người nhìn cô vài giây, ngay cả nói cũng không lưu loát: “Em muốn giấu anh tới khi nào?”

Về mặt Tiêu Tiêu mơ hồ: “Cái gì?”

Hạ Uyên không nói, khóe môi lộ ra ý cười nhạt.

Chờ lúc bị anh trực tiếp vác đi, quả thực Tiêu Tiêu vừa thẹn vừa giận, trước khi ra khỏi cửa còn hốt hoảng nhìn thấy vẻ mặt háo sắc của Tiêu J ra sức vỗ tay: “Thật lãng mạn quá!”

Lãng mạn cái đầu! Cô bị nhồi máu mà chết được không?

Một đường bị người đàn ông mạnh mẽ này đưa tới cục dân chính, Tiêu Tiêu càng sùng sốt, từng người vài giây mới hoàn hồn: “Anh định làm gì?”

Hạ Uyên lấy ra sổ hộ khẩu của cô, rất bình tĩnh trả lời: “Kết hôn, không thể để cho con của anh không có hộ khẩu.”

“.....” Không phải là anh đã hiểu lầm chuyện gì chứ.

Tiêu Tiêu còn không kịp giải thích đã bị người kéo xuống xe, trên mặt tuấn tú của anh khó có được một chút phiếm hồng, hơi ho khan một tiếng, không được tự nhiên nói: “Anh nghĩ em cần một lý do để chấp nhận anh, bây giờ ông trời ban cho chúng ta một đứa bé, nhất định muốn chúng ta bên nhau cả đời. Tiêu Tiêu, xin em hãy tin anh, nhất định sau này em sẽ có cái nhìn khác về anh.”

Tiêu Tiêu cuối đầu nhìn anh đưa chiếc nhẫn, lại thấy trong mắt anh là sự mong đợi, một lúc lâu, vẫn là không thể không ngắt ngang lời anh nói: “Em, không có mang thai.”

Về mặt Hạ Uyên ngưng đọng lại.

Tiêu Tiêu trầm mặc, nhẹ giọng thở dài: “Hạ Uyên, mấy ngày nay em suy nghĩ rất lâu, em sợ nhất là nỗi đau, cho nên muốn tha thứ cho anh, nghĩ kỹ lại thì ở cùng với anh rất tốt, muốn cùng một nhà với anh, muốn vì anh mà sinh con. Nhưng em càng sợ cuối cùng ngày đó biến thành bọt nước, từng có được lại mất đi đau khổ thế nào anh cũng biết phải không? Anh thật có thể hứa sẽ cho em một tương lai yên ổn sao?”

“Để cho đứa bé giống như em có một gia đình bình thường, có thể an tâm dùng cơm, yên ổn mà ngủ, em không phải lo chồng mình sẽ xảy ra chuyện, con của em cũng không phải lo lắng cha nó sẽ có chuyện ngoài ý muốn....”

Sắc mặt Hạ Uyên càng cứng ngắt, anh biết bối cảnh của mình không sạch sẽ, huống chi lúc này, anh chuẩn bị kết hoạch nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể thu lưới, rốt cuộc dễ như trở bàn tay, chỉ còn thiếu một bước, anh có thể vì Tiêu Tiêu mà buông tha sao?

—

Mỗi người đều có nỗi bất đắc dĩ riêng, muốn có được cùng lúc, cuối cùng cũng phải học cách mất đi.

Hạ Uyên không phải không biết đạo lý này, nhưng mọi người đều có tham vọng, có được một chút, đã nghĩ muốn được nhiều hơn. Anh thừa nhận tâm tư của mình lớn và cũng muốn được nhiều, khát vọng được Tiêu Tiêu tha thứ và, cũng không muốn mất đi tất cả kế hoạch bản thân vất vả tiến hành.

Trên thế giới này luôn có nhiều người làm việc xấu, cũng không phải mỗi người sẽ gặp báo ứng căn bản anh không tin chuyện báo ứng. Bây giờ không phải Hạ Trầm bị anh làm cho sắp chết, sớm muộn gì Hạ thị cũng là của anh dễ như trở bàn tay, anh sợ cái gì?

Nhưng mà Tiêu Tiêu liếc mắt một cái liền biết được trong lòng anh suy nghĩ cái gì, trong mắt cô là sự thất vọng, lúc trước quan hệ hai người căng thẳng, nhưng không phải là không có tiến triển.

Hạ Uyên uống rượu say về nhà cô, ngay cả mặt mũi cô cũng chưa đổi, nhìn căn phòng quen thuộc, trong lòng anh không khỏi dâng lên cảm giác ảm áp. Loại cảm giác này tất cả đều không cho được, cho dù mỗi ngày anh ngồi ở tầng cao nhất của Hạ thị, trong lòng vẫn cảm thấy một mảnh trống không.

Tiêu Tiêu không có đuổi anh ra khỏi cửa, cho anh uống trà giải rượu, lúc bùng qua cho anh bị anh ôm trong ngực mà hôn. Cả người anh là mùi rượu, cô chỉ có chút không ngờ là mình không có cự tuyệt, chờ khi anh hôn xong, lúc này mới thở dài nói: “Anh có biết lòng em yếu đuối, nhưng mà Hạ Uyên, đó là một cục diện bế tắc, sớm muộn gì anh cũng phải suy nghĩ cẩn thận.”

Hạ Uyên không hiểu, anh cũng không cảm thấy trước mắt còn vấn đề gì có thể ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ. Anh yêu cô, cô cũng thừa nhận là yêu anh, như vậy còn có vấn đề gì?

Thậm chí ở trong lòng anh, chỉ cảm thấy cô gái này là đang nói thêm thôi.

Anh muốn cô, thậm chí động tác có chút liều lĩnh, Tiêu Tiêu cũng không có từ chối, tùy ý để cho anh thô lỗ đi vào, lại mang theo một chút cảm xúc trút giận rối loạn.

Lâu lắm không có yêu thương cô, rất nhanh liền không khống chế được mà tiết ra, nằm trên người cô mà không nỡ rời đi, không có cách nào đành nhéo cằm cô dụ dỗ: “Bà xã, rốt cuộc trong lòng em đang chứa cái gì?”

Tiêu Tiêu không nói, chỉ là vòng tay qua cổ anh, ôm rất chặt.

Tuy rằng Tiêu Tiêu không có chấp nhận lời cầu hôn của anh, nhưng hình như hai người không được tự nhiên cũng coi như là hòa thuận? Một mình Hạ Uyên cho là thế, ít nhất cô cũng không có kháng cự anh thân mật, khi rảnh rỗi cô cũng bằng lòng để cho anh ở lại qua đêm.

Sau đó anh suy nghĩ, chỉ cần cô trở về là tốt rồi, chuyện kết hôn không cần phải vội, phải cho cô thời gian suy nghĩ? Dù sao vì anh, cô cũng đã thỏa hiệp.

—

Hình như tất cả đều hướng theo kế hoạch của Hạ Uyên, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Hạ Trầm đã sớm bày ra cục diện này chờ anh nhảy vào. Nguồn gốc xảy ra vấn đề là chỗ tài chính của Hạ thị, anh cũng quá sơ suất, sau khi có được Hạ thị thì không có cẩn thận kiểm tra lại.

Chờ khi anh ý được vấn đề xảy ra, công ty lại gặp phải phiền toái lớn, vụ án liên quan tới Hạ Phong nhiều năm trước có máy ảnh quay lại chuyện giết người bừa bãi, chuyện này làm cho giá cổ phiếu ở công ty giảm xuống, trăm năm sự nghiệp chỉ trong một đêm rơi vào khủng hoảng.

Những điều này đã sớm nằm trong kế hoạch của Hạ Trầm, Hạ Uyên thừa nhận, chiến thắng này của Hạ Trầm rất đẹp.

Anh bị mời tới cục cảnh sát hỗ trợ điều tra, về nhà thấy Tiêu Tiêu đã chuẩn bị xong cơm chiều chờ anh, trong phòng ăn sáng rực, cô đeo tạp dề hoa, tóc

đen nhánh roi xuống vai, khuôn mặt vô cùng ấm áp, rất giống dáng vẻ năm đó gặp cô ở viện Phúc Lợi.

Cô đứng lên, nhẹ nhàng cười với anh: “Đói không? Em đều làm những món ăn ưa thích.”

Trong nháy mắt, Hạ Uyên cảm thấy những mệt mỏi và vất vả mấy ngày liên tiếp đều tan biến.

Anh ăn hết sạch tất cả đồ ăn Tiêu Tiêu nấu, sau khi ăn xong cùng nhau rửa bát, sua đó gối đầu lên chân cô xem tivi. Vẫn trong không gian phòng trọ nhỏ, anh nghe hơi thở quen thuộc trên người cô, từ từ nhắm mắt lại.

Thật ra tính toán nhiều năm như vậy, cùng Hạ Trầm đầu qua đầu lại, dần dần anh cũng cảm thấy không còn ý nghĩa, thậm chí có chút mệt mỏi, không nói ra được mệt mỏi.

Hắn mơ mơ màng màng muốn ngủ, chợt cô cúi người nói bên tai anh một câu. Tiếp theo liền bừng tỉnh, buồn ngủ hoàn tan biến hoàn toàn, khó tin nhìn lại ánh mắt của cô: “Lập lại lần nữa.”

Tiêu Tiêu cười càng ngọt, đúng lúc này nhẹ nhàng phun ra một câu: “Hạ tiên sinh, anh sắp làm ba.”

Hạ Uyên luôn mong chờ đứa bé này đến, nhưng ngàn lần cũng không nghĩ tới sẽ đến vào lúc này. Thật ra cũng còn chưa đến mức tệ nhất, mặc dù bị cảnh sát theo dõi, nhưng anh sẽ có biện pháp để thoát thân.

Nếu là sổ sách xảy ra vấn đề, chỉ cần tìm vài người của bộ tài vụ xuống tay là được, anh tốn một khoản tiền là dễ dàng giải quyết, khi Tiêu Tiêu biết, lại không nói cái bất cứ điều gì.

Đây thật sự không giống với phong cách của cô, thậm chí Hạ Uyên cũng nghĩ tới cô nổi giận? Tìm một người vô tội gánh tội thay, điều này hiển nhiên lại chạm tới ranh giới cuối cùng của cô mới đúng.

Trong lòng Hạ Uyên nghi ngờ, thậm chí có chút đứng ngồi không yên, cho đến ngày đó hai người cùng nhau xem ti vi anh mới mơ hồ hiểu trong lòng Tiêu Tiêu đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Đó là một vở kịch về gia đình, chán đến cực điểm, nhưng Tiêu Tiêu thích xem, anh liền dành chút thời gian, hình như tivi vừa mới bắt đầu, nhân vật chính còn là một đứa bé. Cha của đứa bé kia là kẻ giết người, khi bé còn nhỏ đã bị mọi người phân biệt đối xử, xem thường, cái tên “Con của kẻ giết người” theo nhóc cả đời, cuối cùng dần dần làm cho tâm linh cậu cũng vặn vẹo.

Hạ Uyên xem xong một mực mất hồn, Tiêu Tiêu đánh trách: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Về sau không biết là cố ý hay trùng hợp, tất cả nội dung cùng xem TV với cô là liên quan tới những thứ này.

Ngày đó còn xem một bộ phim, đứa nhỏ tận mắt thấy cha mình bị cảnh sát bắt, sau lại theo giữa đám người bên ngoài nói chuyện mới biết cha là kẻ phạm tội, sau đó cũng bị phân biệt và bị cô lập, sau đó bị mất tiếng nói, cuối cùng trở thành tự bế.

Chờ khi hết phim, Tiêu Tiêu không nhịn được cảm thán: “Anh nói xem, nếu Đình Diển biết cha mẹ mình từng làm như vậy, có phải sẽ rất thất vọng không?”

Cô nói xong thì đi tắm, Hạ Uyên một mình ngồi trên ghế sofa đối diện với màn hình TV xanh thẫm thất thần.

Ngày đó qua đi Hạ Uyên làm cái gì cũng có vẻ không yên lòng, Tiêu Tiêu nhìn ở trong mắt vẫn như cũ không nói cái gì, sau đó anh cảm thấy tính kiểm tra không cẩn thận rồi quan sát ghi lại, gần như tất cả đều là vấn đề “Hành vi của cha mẹ có ảnh hưởng thế nào tới con cái...”

Chưa bao giờ Tiêu Tiêu thấy anh áp lực, có vấn đề, anh chỉ có thể suy nghĩ cẩn thận mới quan trọng hơn.

Mà hạnh phúc, chỉ có thể phơi bày ra ánh sáng thì mới có được sự tốt đẹp.

Tác giả có vài lời muốn nói: cho dù nhị ca làm Tiêu Tiêu đau lòng, cô vẫn hi vọng người đàn ông mình yêu có thể bình thân vô tư một đời trong sạch, đáng tiếc chuyện như vậy, chỉ có nhị ca tự mình suy nghĩ rõ ràng mới được

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.